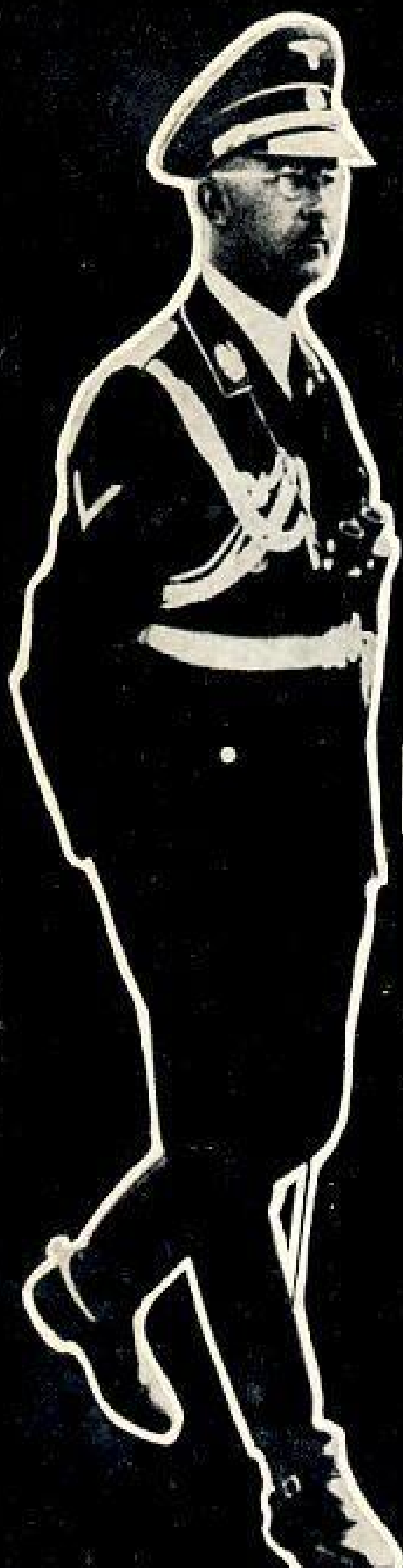




Heinz Höhne

Η ΜΑΥΡΗ ΤΑΞΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ SS

HEINZ HÖHNE

Η ΜΑΥΡΗ ΤΑΞΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΣ ΕΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Η ΜΑΥΡΗ ΤΑΞΗ

HEINZ HÖHNE

Η ΜΑΥΡΗ ΤΑΞΗ

Ἡ Ἱστορία τῶν Ἔς Ἔς

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΓΙΝΕ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΠΗΓΚΕΛ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Μετάφραση
ΠΟΛ. ΒΟΒΟΛΙΝΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΛΑΝΗΤΗΣ"



ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Φοροῦσαν μιὰ μαύρη στολή. Ἦταν ἡ τρομοκρατία ἑνὸς ἔθνους. Φοροῦσαν ἕνα σύμβολο μὲ μιὰ νεκροκεφαλὴ στὸ πιλίκιο κι εἶχαν δώσει ὅρκο πίστης στὸν Φύρερ. Τὸ διπλὸ Σ (SS) ἦταν τὸ ἔμβλημά τους καὶ στ' ὄνομά του δολοφόνησαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Οὔτε μιὰ γωνιὰ τῆς χώρας τους δὲν ξέφευγε ἀπ' τὴν ἐξουσία τους. Κρατοῦσαν τὰ ἡνία τῆς ἀστυνομίας καὶ τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐπέβλεπαν τὴν καγκελλαρία τοῦ Ράϊχ καὶ τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Κρατοῦσαν τὶς θέσεις κλειδιὰ στὶς διοικήσεις: γεωργία, δημόσια ὑγεία, πολιτικὲς ὑποθέσεις, ἐπιστημονικές, μορφωτικές, ὅλα βρίσκονταν κάτω ἀπ' τὸν ἔλεγχό τους. Εἰσέδυσαν μέσα στὰ πατροπαράδοτα φρούρια τῆς διπλωματίας καὶ κατέλαβαν σιγὰ - σιγὰ τὶς κυριώτερες θέσεις τῆς ὑπουργικῆς γραφειοκρατίας.

Ὀνομάσθηκαν μόνοι τους οὐλαμὸς προστασίας (Σχουτζστάφφελ) τοῦ Γερμανικοῦ Ἐργατικοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος, σὲ συντομία Ἔς - Ἔς (S' S'). Εἶχαν, ὅπως τὸ εἶπε μιὰ μέρα ὁ Χαουπτστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Ντίετερ Βισλιτσένυ, τὸ αἴσθημα ὅτι ἀνῆκαν σ' ἕνα εἶδος θρησκευτικῆς αἵρεσης, ποὺ ἡ ὕπαρξή της στηρίζονταν πάνω σὲ ἰδιαίτερες βάσεις καὶ συνήθειες.

Ἡ μυστικὴ ἑταιρεία τῶν Ἔς - Ἔς παρέμενε ἑρμητικὰ κλειστὴ γιὰ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα, σὲ σημεῖο ποὺ ἡ ἐσωτερική της ὀργάνωση, ποὺ εἶχε ἀντιγραφεῖ λέξη πρὸς λέξη πάνω στὴν ὀργάνωση τῶν Ἰησουϊτῶν, ἀλλὰ τοὺς καταπολεμοῦσε στὴν πραγματικότητα, ἦταν τελείως ἄγνωστη στὸν κοινὸ πολίτη. Τὸ μυστήριο αὐτὸ δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ προκαλεῖ ἀνάμεσα στὸν πληθυσμὸ ἕναν ἀόριστο τρόμο, ποὺ οἱ αὐθέντες τῆς Μαύρης Τάξης συνεννοοῦνταν νὰ τὸν διατηροῦν. «Ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία, ἡ ἐγκληματικὴ κι οἱ ὑπηρεσίες ἀσφαλείας, περιβάλλονται ἀπὸ ἕνα ἴδιο μυστήριο μαύρου μυθιστορήματος», ἔλεγε ὁ Ὀμπεργκρουππενφύρερ Ἔς - Ἔς Ράϊνχαρντ Χάϊντριχ, ἀρχηγὸς τῆς Ἀσφαλείας.

Ὅσο γιὰ τὸν Μεγάλο Ἀρχηγὸ τῆς Τάξης, τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς Χάϊνριχ Χίμμλερ, αὐτός, ὄχι χωρὶς ἱκανοποίηση ἔμελλε νὰ δηλώσει μιὰ μέρα: «Γνωρίζω ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι στὴ Γερμανία αἰσθάνον-

ται ἄσχημα μόνο ὅταν ἰδοῦν τὴ μαύρη στολή μας. Τὸ καταλαβαίνουμε αὐτὸ καὶ δὲν περιμένουμε ὁπωσδήποτε νὰ μᾶς ἀγαποῦν».

Ὁ λαὸς αἰσθανόταν ὅτι ἡ Μαύρη Τάξη εἶχε ρίξει πάνω σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα ἕνα τεράστιο ἀόρατο δίχτυ. Μιὰ ὑπεραστυνομία βρισκόταν συνεχῶς σ' ἐπαγρύπνηση: 4.500 ὑπάλληλοι τῆς Γκεστάπο καταχώριζαν σὲ 20 διευθυντήρια κέντρα, στὰ 39 κέντρα διοίκησης καὶ στὰ κέντρα τὰ λεγόμενα «κεραῖες», ποὺ περιλάμβαναν κι αὐτὰ 300 σταθμοὺς διοίκησης καὶ 850 τμήματα μετώπου, τὶς παραμικρὲς ἐχθρικὲς πρὸς τὸ καθεστὼς κινήσεις, 30 ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῆς 'Αστυνομίας ἀγρυπνοῦσαν ἐπὶ κεφαλῆς σὲ 65.000 ἄνδρες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν 'Αστυνομία 'Ασφαλείας καὶ σὲ 2,8 ἑκατομμύρια ἄνδρες ποὺ σχημάτιζαν τὴν συνηθισμένη 'Αστυνομία, πάνω στὴν 'Ασφάλεια τοῦ Κράτους, 40.000 πράκτορες — φύλακες τρομοκρατοῦσαν πολλὲς ἑκατοντάδες χιλιάδες ὑποτιθέμενους ἢ πραγματικοὺς ἐχθροὺς τοῦ καθεστῶτος σὲ 20 στρατόπεδα συγκέντρωσης καὶ 160 στρατόπεδα καταναγκαστικῆς ἐργασίας, 950.000 στρατιῶτες Ἒς - Ἒς, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ 200.000 ξένοι συμπλήρωναν, χωρὶς νὰ ὑπάρχουν διασταυρώσεις τὶς ἔνοπλες δυνάμεις τῆς Βέρμαχτ. Ἡ στρατιὰ φάντασμα ποὺ σχηματίζονταν ἀπ' τοὺς κατάσκοπους τῆς Ὑπηρεσίας 'Ασφαλείας (S D) Ἒς - Ντέ, ἀσκοῦσε ἕναν ἔλεγχο διαρκῆ πάνω στὶς πράξεις καὶ τὶς σκέψεις τῶν πολιτῶν. Στὰ Πανεπιστήμια καὶ στὶς βιομηχανίες, στ' ἀγροκτήματα καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις, παντοῦ, τὶς παραμικρὲς λεπτομέρειες ποὺ τὶς ἔκριναν ἐνδιαφέρουσες τὶς κατέγραφαν καὶ τὶς ἔστελναν στὴ Μεγάλη Κεντρικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Βερολίνου, ὅπου αὐτὸν τὸν σωρὸ ἀπὸ πληροφορίες τὸν ξεσκάλιζαν καὶ τὸν χρησιμοποιοῦσαν.

Ὅμως τίποτε δὲν ἄφηνε μιὰ σχισμὴ ἀπ' τὴν ὁποία θὰ μποροῦσε νὰ μαντέψει κανεὶς τὶς μεθόδους ἐργασίας τῶν Ἒς - Ἒς. Τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ φανερωθεῖ ἀπ' τὰ συνθήματα ποὺ ἐμψύχωναν τὴ μυστικὴ παντοκρατορία τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ. Ὁ Χίμμλερ ἐξ ἄλλου, ἐπαγρυπνοῦσε ὥστε κανένα μέλος τῆς τάξης νὰ μὴ διατηρεῖ ὑπερβολικὰ στενὲς σχέσεις μὲ τὸν πληθυσμό. 'Απαγόρευε στοὺς ἀρχηγοὺς Ἒς - Ἒς νὰ κάνουν δίκες μὲ ἰδιῶτες γιὰ νὰ προφυλλάσσει τὴν Μαύρη Τάξη ἀπ' τὴν περιέργεια τῶν Δικαστηρίων. Στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Οἰκονομίας ἀρνιόταν νὰ δίνει κάθε πληροφορία σχετικὰ μὲ τὶς λαθραῖες βιομηχανίες τῶν Ἒς - Ἒς. Οὔτε κι οἱ πιὸ ἔξοχοι ἀρχηγοὶ τοῦ Γ' Ράϊχ δὲν ἐγνώριζαν αὐτὰ ποὺ συνέβαιναν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Μαύρης Τάξης. «Δὲν εἶχα κανένα δικαίωμα νὰ βλέπω τὶ γίνεται στὴν ὀργάνωση τοῦ Χίμμλερ», θὰ δήλωνε ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ τὸ 1945.

Μόνο τὴν ὥρα ποὺ ἔφτασε τὸ λυκόφος τῶν καστανῶν θεῶν, τότε ξεσχίσθηκε τὸ πέπλο ποὺ σκέπαζε τὴ Μαύρη Τάξη: στὸ ἑδώλιο

τῶν κατηγορουμένων τοῦ Στρατιωτικοῦ Δικαστηρίου τῆς Νυρεμβέργης, εἶδε τελικὰ ὁ κόσμος μὲ πρόσωπο ἀκάλυπτο τοὺς ἄνδρες αὐτοὺς ποὺ εἶχαν διευθύνει ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα τὰ πεπρωμένα τῆς Σχουτζστάφφελ· τοὺς κατηγοροῦσαν ὅτι ἐξαπέλυσαν τὸν πόλεμο καὶ διέπραξαν τὰ πιὸ τερατώδη κακουργήματα.

Τὰ Συμμαχικὰ Στρατιωτικὰ Δικαστήρια συνέταξαν ἕνα κατηγορητήριο γιὰ ὅλα ὅσα ἡ μηχανορραφία τῶν Ἒς - Ἒς εἶχε μ' ἐπιμέλεια ἀποκρύψει. Οἱ δηλώσεις τῶν μαρτύρων καὶ τ' ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ποὺ συγκεντρώθηκαν ἀπὸ τὴν κατηγοροῦσα ἀρχὴ ἐπέτρεψαν νὰ χτενισθεῖ αὐτὸς ὁ ἀποκαλυπτικὸς πίνακας ποὺ εἶναι ἡ ἱστορία τῶν Ἒς - Ἒς. Ἰσολογισμὸς αὐτῆς τῆς ἱστορίας: 4 ἕως 5 ἑκατομμύρια Ἑβραῖοι, 2,5 ἑκατομμύρια Πολωνοί, 520.000 Τσιγγάνοι ἐξοντώθηκαν, 473.000 αἰχμάλωτοι πολέμου ἐκτελέσθηκαν, 100.000 ἄνθρωποι ἀνίατοι θανατώθηκαν στοὺς θαλάμους ἀερίων σ' ἐφαρμογὴ ἑνὸς γιγάντιου προγράμματος εὐθανασίας.

Τὴν 30ὴ Σεπτεμβρίου 1946, οἱ Σύμμαχοι Δικαστὲς καταδίκασαν τὴν ὀργάνωση Ἒς - Ἒς τοῦ Χίμμλερ καὶ τὴν διακήρυξαν ἐγκληματική. Οἱ λόγοι: ἡ Ἒς - Ἒς ἐξυπηρετοῦσε ἐγκληματικοὺς σκοποὺς γιατὶ ἦταν ἡ ἐργατικὴ σφήνα τοῦ διωγμοῦ καὶ τῆς ἐξόντωσης τῶν Ἑβραίων, ἡ αἰτία γιὰ τὶς κτηνωδίες καὶ τὶς ἀνθρωποκτονίες στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης, γιὰ τὶς παρανομίες στὴ διοίκηση, τέλος γιὰ τὰ βασανιστήρια καὶ γιὰ τοὺς φόνους αἰχμαλώτων πολέμου. Συνέπεια: κάθε ἄτομο ποὺ θ' ἀναγνωρίζεται ἐπίσημα ὅτι ὑπῆρξε μέλος τῶν Ἒς - Ἒς ἢ ὅτι εἶχε λάβει γνώση γιὰ τὶς δραστηριότητες τῆς ὀργάνωσης, θἄπρεπε νὰ θεωρεῖται σὰν ἐγκληματίας.

Ἀπὸ τότε, ἡ σβάστικα καθὼς κι ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν φορέσει τὴ στολὴ τῆς Μαύρης Τάξης ἦταν ἔνοχοι σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τῆς Νυρεμβέργης. Ἡ Τάξη τῶν Ἒς - Ἒς, ποὺ συγκέντρωνε τοὺς ἰσχυριζόμενους σὰν ἐκλεκτούς, ἔγινε ἔτσι, σύμφωνα μὲ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ στρατηγοῦ Ἒς - Ἒς Φέλιξ Στέϋνερ, «ἡ στρατιὰ τῶν προγεγραμμένων» Βέβαια, ἡ ἐτυμηγορία τῶν συμμάχων ἔσφαλλε ἀπὸ παράλειψη: δὲν ἐξηγοῦσε πῶς, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, σχεδὸν ἕνα ἑκατομμύριο ἄτομα εἶχαν γίνει δολοφόνοι, οὔτε ἀπὸ ποῦ εἶχαν λάβει τὴν ἐξουσία τους οἱ Ἒς - Ἒς νὰ μεταβάλουν αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς φυλετικῆς παραίσθησης τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος σὲ μίαν ἀπαίσια πραγματικότητα.

Οἱ παληοὶ τῶν Ἒς - Ἒς δὲν ἤθελαν οὔτε μποροῦσαν νὰ λύσουν τὸ αἴνιγμα. Χαρακώνονταν πίσω ἀπὸ ὑπεκφυγές, ψεύτικες προφάσεις, ἰσχυρίζονταν ὅτι τ' ἀγνοοῦσαν ὅλα κι ἔρριχναν τὴν εὐθύνη ἀπ' τὰ γεγονότα γιὰ τὰ ὁποῖα τοὺς κατηγοροῦσαν πάνω σὲ συνάδελφους νεκρούς.

Ἡ Ἒς - Ἒς ἔγινε τότε, γιὰ τοὺς παρατηρητές, ἱστορικοὺς ἢ δημοσιογράφους, τὸ πρόσχημα γιὰ χρονικά, ἀναλύσεις καὶ ἀναπτύξεις ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ λύσουν τὸ αἴνιγμα καὶ νὰ καθορίσουν τὸ φαινόμενο Ἒς - Ἒς.

Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ὁ Εὐγένιος Κόγκον, παληὸς μετατοπισμένος τοῦ Μπούχενβαλντ, σήμερα καθηγητὴς στὴ Σχολὴ τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν τῆς Ντάρμσταντ, καὶ συγγραφέας τοῦ μπέστ — σέλλερ: «Τὸ Κράτος Ἒς - Ἒς», παρουσιάζει τὴν ὀργάνωση Ἒς - Ἒς σὰν μιὰ κλίκα ὁμοιόμορφη, ποὺ κυριαρχοῦσε στὸ Κόμμα, ποὺ βασίλευε πάνω στὴ Γερμανία καὶ στὴν Εὐρώπη· ὁ Ἄγγλος ἱστορικὸς Τζέραλντ Ρέϊτλιγκερ θεωρεῖ τὴν παντοκρατορία τοῦ Χίμμλερ σὰν ἕνα Κράτος σὲ Κράτος· μόνο ἡ Ρωσικὴ ΝΙΚΑΒΕΝΤΕ μπορεῖ, σύμφωνα μὲ τὸν Ρέϊτλιγκερ, νὰ συγκριθεῖ μ' αὐτήν. Ὁ Κόμερ Κλάρκ, βιογράφος τοῦ Ἄϊχμαν, βλέπει στὴν Ἒς - Ἒς τὸν πράκτορα πρόκλησης (προβοκάτορα) τῆς Ναζιστικῆς τρομοκρατίας πάνω στὸ σύνολο τῆς ἠπείρου. Ὁ Ἰωσὴφ Κέσσελ, αὐτὸς δηλώνει: «Ἀπὸ τὸν Ἀρκτικὸν Ὠκεανὸ μέχρι τὴ Μεσόγειο, ἀπ' τὸν Ἀτλαντικὸ μέχρι τὸν Βόλγα, ὅλοι ὑπῆρξαν κάτω ἀπ' τὴ μπόττα τοῦ Χίμμλερ».

Ἐνόσο μεγαλώνει ἡ ἐξουσία τους, ἐνόσο μεγάλωνε πρὸ παντὸς ἡ ἐξουσία ποὺ τοὺς ἀποδίνουν οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ μὴ Γερμανοὶ χρονικογράφοι, τὸ ἀνάστημα τῶν μαύρων «κυρίων» πέρνει μορφὲς θρύλου, τὸ πρόσωπό τους, μοιάζει μὲ μάσκες ποὺ μορφάζουν. «Ὅλοι οἱ Ἒς - Ἒς ἔχουν αὐτὸ τὸ κοινό: μάτια ψυχρὰ σὰν τῶν ψαριῶν, ποὺ ἐκδηλώνουν μιὰν ἀπόλυτη ἔλλειψη ἐσωτερικῆς ζωῆς, μιὰν ὁλοκληρωτικὴ ἀπουσία ἀπὸ αἰσθήματα. Καὶ ὁ Ροῦντολφ Πέσσελ, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ντώϋτσε Ρουντσχάου, παληὸς κρατούμενος τοῦ Σαχσενχάουζεν, στὸν ὁποῖον ὀφείλεται αὐτὸς ὁ ὁρισμός, προσθέτει ὅτι κατωρθώνει ν' ἀναγνωρίζει ἕνα κατάσκοπο τοῦ Ἒς - Ντὲ (SD) μὲ μόνη τὴν ἔκφραση ποὺ ἔχει τὸ βλέμμα του. Γιὰ τοὺς Ἒς - Ἒς, ὁ Κογκὸν (Τὸ Κράτος Ἒς - Ἒς) λέει ὅτι ἦταν ἕνας ποικίλος συρφετὸς ἀπὸ ἀνθρώπους ἀποτυχημένους, ἀνικανοποίητους, ἀπὸ κάθε εἴδους παραγκωνισμένους. Ὅσο γιὰ τὴ στρατιὰ τῶν καταδοτῶν τῆς Ἒς - Ντὲ (SD), ὑπῆρχαν μέσα κεῖ, κατὰ τὴ γνώμη του αὐτοὶ ποὺ ἡ τάξη τῶν εὐγενῶν, ἡ ἀστικὴ τάξη, ὁ κύκλος τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἐργατῶν δὲν εἶχαν θελήσει νὰ κρατήσουν στοὺς κόλπους τους.

Αὐτοὶ πού οἱ χειρότερη χαρακτηρισμοὶ δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦν, προσπαθοῦν νὰ ἐξηγήσουν τὴ φύση τῆς κίνησης τῶν Ἒς - Ἒς μὲ τὴν ψυχανάλυση. Παληὸς κρατούμενος τοῦ Ἄουσβιτς, ὁ Ἀβραὰμ Κοὲν σκέφτεται ὅτι οἱ Ἒς - Ἒς εἶναι ἄνθρωποι ὅπως οἱ ἄλλοι, ποὺ τὸ ὄνειρο γιὰ τοὺς ὑπεράνθρωπους τοὺς κατηύθυνε νὰ γίνουν ἐγκληματίες ὅπως οἱ ἄλλοι.

Ὁ ψυχολόγος Λεὸ Ἀλεξάντερ τοὺς θεωρεῖ σὰν μιὰ συμμορία ἀπόλυτα συνηθισμένη ἀπὸ γκάγκστερς, ποὺ δροῦσαν ἀκριβῶς ὅπως οἱ συμμορίες τῶν γκάγκστερς. «Ὅταν ἡ διαγωγὴ ἑνὸς μέρους τῶν Ἔς - Ἔς ἄφηνε ν' ἀμφιβάλουν γιὰ τὴν πιστότητά του στὴν ὀργάνωση, ἢ τὸν σκότωναν ἁπλῶς, ἢ τὸν ὑποχρέωναν νὰ διαπράξει μιὰν ἐγκληματικὴ πράξη ποὺ τὸν τοποθετοῦσε στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας, δεσμεύοντάς τον μὲ τὴ βία μὲ τὴν ὀργάνωση. Αὐτὲς εἶναι, προσθέτει ὁ Ἀλεξάντερ, τρέχουσες συνήθειες ἀνάμεσα στοὺς γκάγκστερς».

Ἀλλὰ οἱ θέσεις τῆς σχολῆς τοῦ Κογκὸν δὲν θὰ ἔμεναν χωρὶς ἀντιλογοῦντες. Τὸ 1954, ἤδη, ὁ Ἀμερικανὸς κοινωνιολόγος Κὰρλ Ο. Πάετελ ἀναρωτιέται ἂν μποροῦμε, χωρὶς νὰ βλάψουμε τὴν ἀλήθεια, νὰ ἐξουθενώσουμε ἔτσι τὴν Ἔς - Ἔς στὸ σύνολό της. «Ἡ ὀργάνωση Ἔς - Ἔς, λέει ὁ Πάετελ, δὲν σχηματίσθηκε ἀπὸ ἕνα μοναδικὸ ἀνθρώπινο τύπο: ὑπάρχουν μέσα κεῖ κακοῦργοι (ληστές), κι ἰδεαλιστές, ἠλίθιοι κι ἄνθρωποι ἀπόλυτα ἔξυπνοι. Σ' ἕνα ἔργο ποὺ δημοσιεύθηκε τὸ 1950, ὁ Ἔρμενχιλντ Νέουσσυς — Χάγκελ βεβαιώνει ὅτι ἡ ὑπέρτατη πολλαπλότητα, ἡ ὑπέρτατη διαφοροποίηση τοῦ Χιμμλερικοῦ μηχανισμοῦ, ἀπαγορεύουν νὰ κάνουμε μιὰ συλλογικὴ κρίση, μοναδικὴ κι ὁριστικὴ πάνω στὴν Τάξη καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ πῆραν μέρος σ' αὐτήν». Τὸ πολὺ - πολὺ ἕνα 15% ἀπ' τοὺς Ἔς - Ἔς ἀνῆκαν στὸν μηχανισμὸ κυριάρχησης πάνω στὸ καθεστώς.

Τὰ ἀρχεῖα τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ ξεθάφτηκαν ἀπ' τοὺς Συμμάχους, ἔπειτα ἀπ' τὸν πόλεμο ἔμελλαν νὰ συμβάλουν πολὺ γιὰ νὰ γνωσθεῖ ἡ κίνηση καὶ νὰ ἐπιφέρουν σοβαρὲς διορθώσεις στὶς θέσεις ποὺ εἶχαν θεσπισθεῖ προγενέστερα.

Οἱ θέσεις τοῦ Κογκὸν πρὸ παντὸς διορθώθηκαν σοβαρά. Καὶ πρῶτα - πρῶτα οἱ ἡμερομηνίες, οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὰ ὀνόματα ποὺ ἀναφέρει ὁ καθηγητής, αὐτὰ ποὺ δὲν ἦταν ἄμεσα συνδεδεμένα μὲ τὴν ἀτομικὴ του πεῖρα στὸ ΚΖ τοῦ Μπούχενβαλντ, ἐπαληθεύθηκαν ἀνακριβῆ. Πολλὲς φορὲς ἤδη ὁ Κογκὸν εἶχε ἐπιφέρει διορθώσεις στὸ βιβλίο του. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐγκληματικῆς ἀστυνομίας (KRIPO) Ἄρτουρ Νέμπε, περιγράφει στὴν πρώτη ἔκδοση ἕνα λειτουργὸ τῶν Ἔς - Ἔς τὸ ἴδιο αἱμοχαρῆ ὅσο κι ἀνώνυμο, ποὺ γίνεται στὴ δεύτερη ἔκδοση ἕνας εἶδος ἀνθρώπου λογικοῦ, ποὺ γνωρίζει, ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ Ράϊχ, ἀληθινὲς κρίσεις συνείδησης. Οἱ μεταγενέστερες ἐκδόσεις τοῦ βιβλίου τοῦ Κογκὸν προκαλοῦν τὴν ἀμφιβολία ὅσον ἀφορᾶ στὴν ἱστορικότητα ἀπὸ πολλὲς ἐπιβεβαιώσεις του. Ὁ Κογκὸν κατονομάζει καὶ περιγράφει μιὰν εἰδικὴ ὑπηρεσία ἀσφάλειας, ποὺ κανένας πράκτορας τῆς Ἔς - Ντὲ δὲν τὴν γνώρισε ποτέ· σύμφωνα μ' αὐτόν, 155 ἀρχηγοὶ Ἔς - Ἔς δολοφονήθηκαν ἀπὸ τοὺς «ἐκδικητὲς τοῦ Ρέμ», γεγονὸς ποὺ δὲν βρίσκουμε κανένα

ἴχνος του πουθενά· βεβαιώνει ἐπίσης ὅτι τὸ τμῆμα 1 τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας τοῦ Κράτους (Γκεχάϊμε Σταατπολιτζάϊ, Γκεστάπο) δὲν εἶχε ἀρχηγό, κι ὅμως ὁ ἀρχηγὸς εἶναι ἀλήθεια ἀπόλυτα γνωστὸς στὸ πρόσωπο τοῦ Δρα Βέρνερ Μπέστ· ὁ Κογκὸν ἀριθμεῖ στὶς μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς, τὸ 1936, 190.000 ἄνδρες, περισσότερους δηλαδὴ ἀπὸ ὅσοι εἶναι στὴν πραγματικότητα· ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Γκρουππενφύρερ Πὸχλ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς κεντρικῆς διοίκησης τῶν Ἔς - Ἔς κι ἀποδίνει ἕνα χαρακτηρισμὸ πολιτικοῦ ὀργάνου στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τῆς Βάφφεν — Ἔς - Ἔς.

Πρᾶγμα παράξενο, οἱ Γερμανοὶ παρέμειναν στὴν πατροπαράδοτη εἰκόνα τῶν Ἔς - Ἔς. Οἱ ἐργασίες τῶν ἱστορικῶν ἀπειλοῦσαν νὰ καταστρέψουν αὐτὸ τὸ ἄλλοθι τοῦ ἔθνους, ποὺ ἦταν τὸ δόγμα τῆς παντοδυναμίας τῶν Ἔς - Ἔς: ἦταν λοιπὸν καλύτερο νὰ τοὺς ἀγνοοῦν.

Οἱ Γερμανοὶ τρομοκρατήθηκαν καὶ ταυτόχρονα ἀνακουφίσθηκαν ὅταν πληροφορήθηκαν ὅπως κι ὅλος ὁ κόσμος τὸν σωρὸ ἀπ' τὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν οἱ Ἔς - Ἔς: τρομοκρατήθηκαν γιατὶ ἡ χώρα τους εἶχε λερωθεῖ στὰ μάτια τοῦ κόσμου γιὰ δεκάδες χρόνια, ἀνακουφίσθηκαν γιατὶ ἡ εὐθύνη τους δὲν ὑπῆρχε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. Ἡ Ἔς - Ἔς εἶχε κρατήσει τὴ χώρα ὁλόκληρη κάτω ἀπ' τὴν τυραννική της λόγχη — ἔτσι ἔκριναν—, θὰ ἦταν καθαρὴ τρέλλα κι αὐτοκτονία συλλογικὴ τὸ νὰ κατακρίνουν τὴν πολιτικὴ τοῦ καθεστῶτος, ν' ἀντιταχθοῦν δηλαδὴ μὲ δραστικὸ τρόπο στὶς μεθόδους του.

Ἔτσι οἱ Γερμανοὶ τῆς Χιτλερικῆς ἐποχῆς ἔβλεπαν μ' ἕνα βλέμμα εὐνοϊκὸ τὸ φῶς ποὺ ρίχθηκε πάνω στὶς ἀγριότητες ποὺ διέπραξε ἡ Μαύρη Τάξη: ἀκριβῶς μέσα σ' αὐτὲς τὶς ἀγριότητες ὑπῆρχε τὸ ἄλλοθι ἑνὸς ὁλόκληρου λαοῦ· δὲν μποροῦσαν νὰ θεωρηθοῦν σὰν ὑπεύθυνοι. Τὸ σῶμα τῶν ἀλητῶν ποὺ διεύθυνε ὁ Χίμμλερ ἐξηγοῦσε, καὶ δικαιολογοῦσε ταυτόχρονα, τὴν παθητικότητα πολλῶν Γερμανῶν κάτω ἀπ' τὸ Γ' Ράϊχ.

Γιὰ τὸ σύνολο τῶν Γερμανῶν ἱστορικῶν μάλιστα, τὸ θέμα Ἔς - Ἔς, παραμένει ταμπού. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἔργο πάνω στὴν Ἀνατολικὴ πολιτικὴ τοῦ Χίμμλερ, καμμιὰ ἐμπεριστατωμένη μελέτη πάνω στὸν Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ ἀστυνομικὸ μηχανισμό, ὅπου νὰ μπορέσει νὰ βρεῖ κανεὶς μιὰ καθαρὴ κι ἀκριβῆ γνώμη γιὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ράνκε ἢ τοῦ Τρέϊτσκε πάνω στὴ Μαύρη Τάξη. Τὴ φροντίδα αὐτὴ τὴν ἄφησαν στοὺς ξένους ἱστορικοὺς ποὺ ἀπασχολήθηκαν μὲ λίγη ὡς πολλὴ ἐπιτυχία νὰ σκιαγραφήσουν ἕνα πρόσωπο τῆς ὀργάνωσης Ἔς - Ἔς, μὲ τὴν περιγραφὴ καὶ τὴ μελέτη τοῦ Ναζιστικοῦ καθεστῶτος. Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς ἐργασίες, μερικὲς ὅπως Ἡ Ἐξολόθρευση τῶν Εὐρωπαίων Ἑβραίων, σύγγραμμα τοῦ Ἀμερικανοῦ Ραοὺλ Χίλμπεργκ, καὶ ἡ Γερμανικὴ Αὐτο-

κρατορία στὴ Ρωσία, τοῦ συμπατριώτη του Ἀλεξάντερ Ντάλλιν, ἔγιναν μπέστ - σέλλερς· ἀλλὰ στὸ σύνολό της ἡ ξένη ἱστορικὴ παραγωγή, μεταφρασμένη κι ἐκδομένη στὴ Γερμανία, δὲν δίνει μιὰν ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς Μαύρης Τάξης. Κι αὐτό, γιατὶ οἱ συγγραφεῖς αὐτῶν τῶν ἔργων δὲν διέθεταν παρὰ μόνο ἀτελεῖς πηγὲς πληροφοριῶν.

Ὁ Γάλλος συγγραφέας Ζὰκ Ντελαρὺ συγγράφει μιὰν Ἱστορία τῆς Γκεστάπο χωρὶς καὶ νὰ ἔχει διαβάσει τὰ ἀρχεῖα τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Ἕνας ἄλλος χρονικογράφος, ὁ Ἄγγλος Ἔντουαρτ Κράνσκσοου, δὲν κατωρθώνει νὰ ξεχωρίσει τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς ἰδιότητες τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Κράτους (Γκεστάπο) ἀπὸ κεῖνες τῶν Ἀϊνζατζγκρούππεν. Ὁ Γάλλος Μπενουᾶ Μεσὲν, συγγραφέας μιᾶς Ἱστορίας τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ, σὲ δέκα τόμους, ἀποδείχνει πὼς μποροῦμε νὰ γράψουμε μιὰν ἱστορία τῆς ὑπόθεσης Ρὲμ στηριζόμενοι πάνω σὲ μερικοὺς λόγους τοῦ Χίτλερ καὶ σὲ μερικοὺς τίτλους τῶν ἐφημερίδων. Φυσικὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀδύνατο. Ὁ συγγραφέας ἐπιβεβαιώνει ἁπλὰ καὶ μόνο αὐτὸ ποὺ οἱ Ναζὶ δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ ἰσχυρίζονται.

Ὅποιος γράφει τὴν ἱστορία μ' ἕνα τρόπο τόσο ἐπιπόλαιο θὰ πρέπει νὰ παραδεχθεῖ ἐπίσης νὰ τοῦ ἀποδείξουν τὰ λάθη του: ὁ Ἄγγλος Ρέϊτλιγκερ (Οἱ Ἔς - Ἔς, ἡ Τελικὴ Λύση) θεμελιώνει μιὰ θεωρία ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὴν ὁ Χέϋντριχ, ἀπόγονος Ἑβραίων, θὰ εἶχε ἐνεργήσει ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους ἀπὸ μῖσος γιὰ τὴ φυλή του· ἐπαληθεύεται ὅτι ὁ συγγραφέας αὐτὸς ἀγνοεῖ τὸ ρασιστικὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ διάγγελμα τῆς 22ας Ἰουνίου 1932, ποὺ ἀποδίνει στὸν Χέϋντριχ μιὰν Ἀρία καταγωγή. Ὁ Ρέϊτλιγκερ δίνει πολλὲς λεπτομέρειες πάνω στὴ βιογραφία τοῦ Χέϋντριχ — ἀξιωματικοῦ πληροφοριῶν στὴ Βαλτική, συνεργάτη τοῦ «ναύαρχου» Κανάρη, ἀρχηγοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν τοῦ στόλου τῆς Βόρειας Θάλασσας, προστάτη τοῦ γκαουλάϊτερ Κὸχ κι ἐραστὴ τῆς γυναίκας του: ὅλες αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες εἶναι ψεύτικες.

Ὅμως αὐτὸ ποὺ ἡ καθαρὴ φαντασία κατωρθώνει νὰ πραγματοποιήσει πάνω στὸ πλᾶνο τῆς ἱστορίας, τρεῖς συγγραφεῖς τὸ ἀποδείχνουν ὅταν ἀναφέρουν τὸ ἀστραπιαῖο ταξεῖδι τοῦ Ἄντολφ Ἄϊχμαν στὴ Χάϊφα τὸ 1937. Ὁ Ἀμερικανὸς Κουέντιν Ρέϋνολντς (Ὑπουργὸς τοῦ θανάτου) κάνει τὸν Ἄϊχμαν νὰ ἐπισκέπτεται ἕνα κιμπούτζ στὰ περίχωρα τῆς Χάϊφας· τὸν βάζει νὰ συναντᾶ ἕνα κατάσκοπο Γερμανὸ στὴν Παλαιστίνη, τοῦ παραχωρεῖ μιὰ συζήτηση μὲ τὸν Μεγάλο Μουφτῆ τῆς Ἱερουσαλὴμ δηλωμένο ἐχθρὸ τῶν Ἑβραίων. Ὁ βιογράφος τοῦ Ἄϊχμαν, Κόμερ Κλάρκ, εἶναι ἀκόμα πιὸ γενναιόδωρος: προικοδοτεῖ τὸν ἥρωά του μὲ πενήντα χιλιάδες δολλάρια «χρυσάφι ναζιστικὸ», τὸν βάζει νὰ

διαμένει στὸ ξενοδοχεῖο Μάζεστικ στὴ Χάϊφα ὅπου θὰ περιμένει μιὰ τηλεφωνικὴ κλήση «ἀπὸ ἕνα μυστηριώδη ἄνθρωπο ποὺ ὀνομάζεται Γκαντάρ». Ὁ Ἄϊχμαν εἶναι ἐπιφορτισμένος νὰ παραδώσει αὐτὸ τὸ χρυσάφι στοὺς Ἄραβες ἐθνικιστές· λίγο ἔπειτα ἀπ' τὴ συναλλαγή, τέσσερις Βρεττανοὶ στρατιῶτες τὸν συλλαμβάνουν καὶ τὸν ὁδηγοῦν στὰ σύνορα. Ὁ Αὐστριακὸς Σιμὸν Βίζενταλ (Ὁ Μεγάλος Μουφτῆς, πράκτορας τοῦ Ἄξονα) βεβαιώνει ὅτι ὁ παληὸς φοιτητὴς τῆς Θεολογίας Ἄϊχμαν εἶχε σταλεῖ στὴν Παλαιστίνη ἀπ' τὶς Γερμανικὲς ὑπηρεσίες ἀντικατασκοπείας, ὅτι εἶχε δημιουργήσει ἕνα δίκτυο κατασκοπείας, στὰ περίχωρα τῆς πόλης τῆς Σαρόνα κι εἶχε ἀρχίσει συνεννοήσεις μὲ τὸν Μεγάλο Μουφτῆ σὲ συμφωνία μὲ τὸν Γερμανὸ πράκτορα γιὰ τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολή, Ἴλσε Κόχ. Ὅσα τὰ λόγια, τόσα καὶ τὰ σφάλματα. Μόνο ἕνα πρᾶγμα εἶναι ἀληθινό: ὁ Ἄϊχμαν ἐπισκέφθηκε τὴ Χάϊφα σὰν περιηγητής, γιὰ λίγες μόνο ὧρες.

Κάτι τέτοιες ἀοριστίες θὰ εἶχαν ἐξακολουθήσει νὰ ὑπάρχουν γιὰ πολὺν καιρὸ ἀκόμα, ἂν ἡ δίκη τῆς Ἱερουσαλήμ, ποὺ ἄρχισε τὸ 1961, ἐνάντια στὸν Ἄϊχμαν, δὲν εἶχε προκαλέσει ἕνα ἄμεσο ἐνδιαφέρον στοὺς Γερμανοὺς ἱστορικοὺς γιὰ τοὺς Ἔς - Ἔς.

Ἡ κοινωνιολόγος Χαννὰ Ἄρεντ, ποὺ μετανάστευσε στὴν Ἀμερική, ἀρχίζει τὴν κίνηση. Τὸ ἔτος 1963 δημοσιεύεται τὸ βιβλίο της: «Ὁ Ἄϊχμαν στὴν Ἱερουσαλήμ». Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μᾶς προτείνουν ἕνα ρεαλιστικὸ πορτραῖτο, ἀληθινό, ἀντικειμενικὸ ἑνὸς ἀρχηγοῦ Ἔς - Ἔς. Τὸν ἴδιο χρόνο, ὁ ἱστορικὸς Ἔννο Γκέοργκ ἀποδείχνει, στηριζόμενος πάνω στὸ παράδειγμα τῶν οἰκονομικῶν πραγματοποιήσεων τῶν Ἔς - Ἔς, τὴν πολλαπλότητα τῶν στοιχείων ποὺ ἀποτελοῦν τὴ σύνθεση αὐτοῦ τοῦ οἰκοδομήματος. Λίγο ἀργότερα, οἱ ἱστορικοὶ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Σύγχρονης Ἱστορίας τοῦ Μονάχου (Χὰνς Μπουχάϊμ: Ἔς - Ἔς καὶ Ἀστυνομία μέσα στὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ Κράτος, Ἀνατομία τοῦ Κράτους Ἔς - Ἔς) προσκολλῶνται σὲ μιὰ ἀκριβῆ σχέση τῶν περιστατικῶν καὶ ἀναλαμβάνουν μιὰ στιβαρὴ κριτικὴ τῶν ἐργασιῶν ποὺ δημοσιεύθηκαν μέχρι τότε. Ταυτόχρονα, ὁ Τζὼρτζ Χ. Στάϊν, καθηγητὴς τῆς ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο Κολούμπια τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ Βιεννέζος στὴν καταγωγή, δημοσιεύει τὸ πρῶτο ἐπιστημονικὸ βιβλίο πάνω στὴν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς.

Ὁ καθηγητὴς Στάϊν καταλήγει στὸ βιβλίο του στ' ἀκόλουθα συμπεράσματα: «Οὔτε ἡ θεωρία γιὰ μιὰ συνωμοσία ἀπὸ ἐγκληματίες, οὔτε ἡ θεωρία γιὰ συλλογικὸ λάθος, ποὺ διατυπώθηκαν κι οἱ δύο στὴ Νυρεμβέργη, δὲν ἱκανοποιοῦν πιὰ τὰ σοβαρὰ πνεύματα. Χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ μειώσουμε στὸ ἐλάχιστο μὲ κανένα τρόπο τὰ κακουργήματα ποὺ διέπραξαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χίμμλερ, εἶναι βέβαιο — καὶ στηριζόμαστε

γιὰ τὶς ἐπιβεβαιώσεις μας πάνω στὴ μελέτη τῶν γεγονότων — ὅτι ἡ Ἔς - Ἔς ὑπῆρξε μιὰ ὀργάνωση πολὺ πιὸ πολύπλοκη, πολὺ πιὸ διεσταλμένη, ὅσο δὲν ἀφήνουν νὰ τὸ συμπεράνουμε οἱ ἀπολογισμοὶ ποὺ ἀπέδωσε τὸ Διεθνὲς Στρατιωτικὸ Δικαστήριο».

Ὅμως οἱ ἱστορικοὶ βρίσκονται ἀκόμα, κατὰ σύμπτωση, στοὺς πρώτους ψελλισμούς τους. Δὲν ἔχουν ἐγκαταλείψει ἀκόμα τὴν ἰδέα ἑνὸς Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ, Κράτους Ἔς - Ἔς καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν ὅτι τὸ Ναζιστικὸ καθεστώς, τουλάχιστο στὴν τελική του φάση, στηριζόταν ἀπόλυτα πάνω στοὺς ὤμους τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Χίτλερ. Ἐπὶ χρόνια τώρα παρουσιάζουν τὴν Ἔς - Ἔς σὰν τὸν μοναδικὸ καὶ κεντρικὸ στῦλο ὑποστήριξης τοῦ Ναζιστικοῦ καθεστῶτος: τοὺς εἶναι ὀδυνηρὸ νὰ κάνουν μιὰν ἔντιμη τροπολογία.

Παρουσιάζουν τὸ Γ' Ράϊχ σὰν ἕνα ὁλοκληρωτικὸ Κράτος «ὀργανωμένο ὡς τὶς πιὸ ἔσχατες λεπτομέρειές του» (Κογκὸν) ἐλέγχουν τὸν κάθε πολίτη μέχρι καὶ στὴν ἰδιωτική του ζωή, ὑποταγμένο σὲ μιὰ μοναδικὴ κεντρικὴ ἐξουσία. Οἱ Ἐθνικοσοσιαλιστὲς φαίνονται ὅτι πραγματοποιοῦν ἕνα παληὸ Γερμανικὸ ὄνειρο: τὸ ὄνειρο γιὰ ἕνα ἰσχυρὸ Κράτος, ποὺ διέπεται ἀπὸ ἕνα μόνον ἄνθρωπο, τὸν Φύρερ· γιὰ ἕνα Κράτος ὅπου ὑπερισχύει μιὰ μόνη πολιτικὴ ἰδέα, ἡ ἰδέα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ· γιὰ ἕνα Κράτος ποὺ στηρίζεται πάνω σὲ μιὰ μοναδικὴ δύναμη, τὴν Ἔς - Ἔς.

Τὸ ὄνειρο αὐτὸ γιὰ ἕνα ἰσχυρὸ Κράτος πέρνει τὴν ὄψη μιᾶς ἔμμονης ἰδέας. Γιατὶ τὸ Γ' Ράϊχ δὲν ὑπῆρξε ἕνα Κράτος ὁλοκληρωτικό, ἀλλὰ ἡ γελοιογραφία ἑνὸς ὁλοκληρωτικοῦ Κράτους· ἡ γελοιογραφία ὅλων τῶν ὀνείρων, ὅλων τῶν ἐλπίδων, ὅλων τῶν ἰδεῶν ποὺ οἱ ἀρχηγοὶ Ναζὶ εἶχαν εἰσαγάγει μέσα στὴν ἴδια τὴ σύνθεση τοῦ Κράτους ποὺ εἶχαν δημιουργήσει. Τὸ ὁλοκληρωτικὸ Κράτος τοῦ Φύρερ δὲν ὑπῆρξε, ὅπως λέει ὁ ἱστορικὸς Μπουχάϊμ, «ἕνας μηχανισμὸς ἐσκεμμένος καὶ μέσα στὶς πιὸ ἐλάχιστες διακλαδώσεις του», δὲν ὑπῆρξε ἕνα σύστημα ὑπερορθολογισμένο, ἀλλὰ ἕνα κουβάρι ἀπὸ προνόμια καὶ πολιτικὲς σχέσεις, ἀπὸ ἀγῶνες γιὰ ἁρμοδιότητες κι ἀπὸ συναλλαγὲς ἐπιρροῆς, μιὰ μάχη ὅλων ἐνάντια σὲ ὅλους, ποὺ ἡ ἔκφραση «τσίρκο», ποὺ χρησιμοποιήθηκε στὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀποδίνει τὴν ἔννοια στὴν ἐντέλεια. Ὁ Τρέβορ — Ρόπερ, Βρεττανὸς συνάδελφος τοῦ Μπουχάϊμ, φωνάζει πολὺ σωστά: «Πόσους ἀνθρώπους ἔκαμε ἡ Ναζιστικὴ προπαγάνδα νὰ πιστέψουν ὅτι ἡ Ναζιστικὴ Γερμανία ἦταν ἕνα Κράτος ὁλοκληρωτικό, ἕνας ὄγκος ὁμοιογενής, ἀπόλυτα κινητοποιημένος, ὁλοκληρωτικὰ συγκεντρωμένος. Στὴν πραγματικότητα ὁ Γερμανικὸς ὁλοκληρωτισμὸς ὑπῆρξε ἕνα πρᾶγμα ἐντελῶς διαφορετικό».

Μόνο ἡ θέληση τοῦ Χίτλερ ἦταν ἀπόλυτη μέσα στὴ Ναζιστικὴ

Γερμανία, πού βασίλευε πρὸς μεγάλη ἐνίσχυση στὰ διατάγματα καὶ στὶς διατάξεις πάνω σὲ 80 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Ἡ Ἔς - Ἔς, βασικὸ ἐργαλεῖο τῆς Χιτλερικῆς δικτατορίας, κατεῖχε μιὰν ἐξουσία ἀπόλυτη στὸ μέτρο ποὺ οἱ προθέσεις τοῦ Φύρερ διατυπώνονταν μὲ ἀρκετὴ σαφήνεια. Γιατὶ αὐτὸς ὁ σεληνόβλητος μανιακὸς Φύρερ εἶχε ἕνα ἐλάττωμα: δὲν ἔφερνε πάντα σὲ γνώση τῶν ὑπηκόων του, μὲ τὴ μορφὴ σαφῶν διαταγῶν, τὴ θέλησή του γιὰ τὸ ἄλφα ἢ βῆτα πεδίο τῶν ὑποθέσεων τοῦ Κράτους. Ἐπειδὴ τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο τοῦ Ράϊχ δὲν συνεδρίαζε πιά, κι ἐπειδὴ ὁ Χίτλερ, βρισκόταν περιχαρακωμένος στὸ Γενικό του Ἐπιτελεῖο, ἀπομακρυνόταν ὅλο καὶ περισσότερο ἀπ' τοὺς ὑπουργούς του, οἱ σκοποὶ ἀπ' τὰ διατάγματά του ἦταν πολὺ συχνὰ προϊόντα μόνο τῆς τύχης.

Ὁ Φύρερ τὰ κατάφερνε — αὐτὴ ἀκριβῶς ἦταν ἡ τέχνη του νὰ διοικεῖ— νὰ μετατοπίζει συνεχῶς τὸ κέντρο τῆς πολιτικῆς δύναμης στὶς γραμμὲς τῶν πιὸ κοντινῶν συνεργατῶν του, γιὰ νὰ δημιουργεῖ ἕνα ἐμπόδιο νὰ γεννηθοῦν ἐνδεχόμενοι ἀντίπαλοί του. Ἕνας ἡμιεπίσημος νόμος τῆς Χιτλερικῆς δικτατορίας ἤθελε ὥστε καμμιὰ κρατικὴ ἡ νόμιμη σύνθεση ὑποκείμενη νὰ περιορίσει τὴν ἐλευθερία ἐνέργειας τοῦ Φύρερ νὰ μὴν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχει. Τὸ Ναζιστικὸ καθεστὼς δὲν τὸ χαρακτηρίζει μιὰ μονολιθικὴ ἑνότητα, ἀλλά, «ἡ ἀναρχία τῶν ἀπολύτων ἐξουσιῶν», ὅπως τὸ διετύπωσε πολὺ καλὰ ὁ Χὰνς Φράνκ. Ὁ Χίτλερ δὲν ἤθελε νὰ εἶναι δεσμευμένος μὲ καμμιὰν ἱεραρχία, γι' αὐτὸ ἀνέθετε τὶς ἐξουσίες του σὲ μεγάλον ἀριθμὸ ἀπὸ ὑφισταμένους του. Ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐξουσιῶν, πιὸ ἐνστικτώδης, παρὰ ἑκούσιος, ἀπαγόρευε στοὺς ὑφισταμένους του νὰ συνασπισθοῦν δραστικὰ ἐναντίον του.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ μέθοδο ἐνέργειας γεννήθηκε ἕνα περίεργο σύστημα «αὐτοπεδήσεως» (αὐτοφρενάρισμα), (Χαννὰ Ἄρεντ): ἀναθέτοντας τὶς ἐξουσίες του σὲ πολυάριθμους ὑπεύθυνους, ποὺ ἀναλάμβαναν ὅλοι νὰ λύσουν τὸ ἴδιο πρόβλημα, ὁ δικτάτορας ἐξασφάλιζε γιὰ τὸν ἑαυτό του μιὰ τέλεια ἀνεξαρτησία ἀπέναντι σ' αὐτούς· ὅμως ταυτόχρονα, τὸ Κράτος γινόταν τὸ θέατρο ἑνὸς πολέμου ἁρμοδιοτήτων ποὺ παρέλυε τὸν Κρατικὸ μηχανισμὸ περισσότερο ἀπ' τὴν πάλη τῶν κομμάτων, ποὺ τόσο τὴν κατέκριναν οἱ Ναζὶ στὰ Δημοκρατικὰ Κράτη. Τὸ Κράτος εἶχε περιορισθεῖ στὸ ἐπίπεδο ἑνὸς ἀπολιτικοῦ διοικητικοῦ μηχανισμοῦ, μὲ μιὰ πρόσοψη ποὺ πίσω ἀπ' αὐτὴν ἡ διοικοῦντες τοῦ καθεστῶτος ξεσποῦσαν σὲ μυστικὲς διαμάχες.

Αὐτὸ ποὺ ἐξώθησε μερικοὺς ἀρχηγοὺς Ἔς - Ἔς, ὅπως ὁ Ὄττο Ὄλεντορφ, ἐνάντια στὸν Χίτλερ εἶναι «ἡ τέλεια θεωρητικὴ ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ Χίτλερ, γιατὶ μεταβλήθηκε στὸ διάστημα τοῦ πολέμου

σὲ μιὰ πολυπρόσωπη ἀναρχία». Ὁ Ὄλεντορφ δήλωσε στὴ Νυρεμβέργη τὸ 1946: «Ὁ Φύρερ, ὄχι μόνο ἀρνήθηκε τὸ Κράτος σὰν ἀξίωμα, ἀλλὰ τὸ ἀρνήθηκε ἐπίσης καὶ σὰν ὄργανο. Ἡ αὐθαιρεσία τῶν ἀρχηγῶν ἐπιβάλλονταν πάνω στὴ θέληση τοῦ Κράτους». Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγχιση, τὸ κομφούζιο ἀπὸ ἰδιαίτερες ἐξουσίες, ἀπὸ στρατοὺς ἰδιαίτερους, ἀπὸ ἰδιαίτερες ὑπηρεσίες κατασκοπείας, δὲν ὑπῆρχε θέση γιὰ ἕνα μονοπώλιο τῶν Ἔς - Ἔς. Ἐκεῖ ὅπου τὰ διατάγματα τοῦ Χίτλερ ἦταν ἐλαττωματικά, ἡ Ἔς - Ἔς ἔμπαινε σ' ἐνέργεια παράλληλα μὲ ἄλλες ὀργανώσεις τὸ ἴδιο ἄπληστες μ' αὐτὴ νὰ ἔχουν τὴν περισσότερο μεγαλύτερη ἐπιρροή, ἐκεῖ ὅπου ὁ Φύρερ τοὺς εἶχε ἀφήσει, ἀπὸ ἀπροσεξία ἢ ἀπὸ ὑπολογισμό, τὴν ἐλευθερία ἐνέργειας. Ὅταν ἡ Ἔς - Ἔς δὲν ἐκτελοῦσε ἄμεσες διαταγὲς τοῦ Χίτλερ, ὅταν αὐτὸ τὸ ὑπέρτατο ἐγκεφαλικὸ προϊὸν ἦταν ἐλαττωματικό, τότε ὁ Χίμμλερ ἔπρεπε νὰ παζαρεύει μὲ τοὺς ἄλλους «μεγάλους» τῆς αὐτοκρατορίας. Τὸ πεδίο δράσης τῆς Ἔς - Ἔς ἄρχιζε ἐκεῖ ὅπου ἡ σαφὴς καὶ καλὰ καθορισμένη διαταγὴ τοῦ Φύρερ δὲν εἶχε δοθεῖ. Ὅμως αὐτὸ τὸ πεδίο δράσης δὲν ἦταν τὸ προνόμιό της. Κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν ἦταν ὁ πιὸ «ἐκ πεποιθήσεως» Ἐθνικοσοσιαλισμὸς ποὺ ἐπιβάλλονταν μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀναρχία, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ εἶχε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴν περισσότερη ἐπιρροή. Αὐτὸ ἐπίσης ἐξαρτιόταν ἀπ' τὴ θέληση τοῦ Χίτλερ: οἱ διαμάχες, οἱ τσακωμοὶ τῶν ἄλλων ἐγγυόνταν τὴν προνομιοῦχο θέση του στὸ Κόμμα καὶ στὸ Κράτος. Ὅμοια μὲ τοὺς φεουδαρχικοὺς πρίγκηπες, οἱ σατράπες τοῦ Χίτλερ συναιτερίζονταν κι ἔπειτα ξεσυναιτερίζονταν, ἀλληλομάχονταν κι ἔπειτα συμφιλιώνονταν: τὸ 1936, ἡ Ἀστυνομία Ἀσφάλειας διαπραγματεύθηκε μὲ τὴν Ἐθνικὴ Ἄμυνα μιὰ συμφωνία σὲ δέκα σημεῖα ἢ «δέκα ἐντολὲς» ὅπως ἔλεγαν τότε. Στοὺς ὅρους αὐτῆς τῆς συμφωνίας, ὁ φὸν Ρίμπεντροπ ἐξασφάλισε καὶ ἐκκεχειρία ἀνάμεσα στὰ Ἔς - Ἔς καὶ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, προσφέροντας μερικὲς θέσεις (πόστα) μέσα σ' αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖο σὲ μερικοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Μαύρης Τάξης· ὁ Ρόζεμπεργκ, Ὑπουργὸς τῆς Ἀνατολικῆς ζώνης, ὑπέγραψε ἕνα σύμφωνο μὲ τὸν Γκρουππενφύρερ Ἔς - Ἔς Μπέργκερ γιὰ νὰ προφυλαχθεῖ ἐνάντια στὶς ραδιουργίες τοῦ Ἐπίτροπου τοῦ Ράϊχ στὴν Οὐκρανία Κόχ, ποὺ ὡστόσο ἦταν ὑφιστάμενός του.

Μπερδεμένη μέσα σ' αὐτὲς τὶς συναλλαγὲς ἐπιρροῆς, ἡ Ἔς - Ἔς δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἐξουσία οὔτε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξασφαλίσει μιὰ κυρίαρχη θέση μέσα στὴ Ναζιστικὴ Γερμανία. Ἡ θέση της δυνάμωσε βέβαια στὸ διάστημα τῶν ἐτῶν, ἀλλὰ σκόνταφτε πάντα πάνω σὲ δύο παράλληλες δυνάμεις, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὶς κατανικήσει: τὴν Βέρμαχτ καὶ τὸ Κόμμα. Γι' αὐτὸ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ κρηπιδώσει τὸ κυνῆγι ἐνάντια στοὺς κατάσκοπους Ἔς - Ντέ, ποὺ τὸ ἔκανε κατὰ μέτω-

πο, ἡ Ἔς - Ἄ καὶ τὸ Κόμμα. Τὸ ἴδιο δὲν μπόρεσε ν' ἀντιταχθεῖ στὸν Γενικὸ Διοικητὴ Φράνκ, ποὺ τὸν στήριζε ἡ Βέρμαχτ καὶ στὴν Ἔς - Ἄ τοῦ πιὸ ἰσχυροῦ ἀνθρώπου τῆς κατεχόμενης Πολωνίας, τὸν Ἔς - Ἔς Ὀμπεργκρουππενφύρερ Κροῦγερ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἀριθμὸς ἀπ' τὶς μαῦρες στολὲς ποὺ μαζεύονταν γύρω, ἀπ' τὸν Χίτλερ, ὅλο καὶ αὐξάνονταν στὸ διάστημα τῶν ἐτῶν. Δὲν τοὺς ἐμπόδιζε τὸ ὅτι ἡ δυσπιστία τοῦ Φύρερ τοὺς ἀπαγόρευε νὰ φθάσουν στὴν ἐξουσία καὶ τὸ ὅτι δὲν τοὺς ἔκρυβε, ὅταν τοῦ δίνονταν ἡ εὐκαιρία, ὅτι τοὺς θεωροῦσε ἁπλῶς σὰν ὄργανά του. Τοῦ ἄρεσε νὰ τοὺς κοροϊδεύει λέγοντάς τους ὅτι ἡ ἀστυνομία τῆς νέας Γερμανίας ἦταν τὸ ἴδιο ἀτελεσφόρητη ὅπως κι ἡ ἀστυνομία τῆς παληᾶς Γερμανίας. Καὶ ὅταν ἡ Ἔς - Ἔς ἀνακατεύθηκε παρὰ τὴ θέλησή του στὴ Γερμανικὴ πολιτικὴ στὴ Ρουμανία, ὁ Χίτλερ θύμωσε πολὺ κι ἀπείλησε νὰ ἐξολοθρεύσει μιὰ καὶ καλὴ «τὴ μαύρη πανούκλα». Ὅσο γιὰ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ἕνας ἀόριστος πανικὸς τὸν κατελάμβανε μόλις τὸν καλοῦσε ὁ Φύρερ πού, ἐξ ἄλλου, τὸν μεταχειρίζονταν σὰν ἕνα ἐπιμελὲς μαθητοῦδι, ἀλλὰ μὲ μέτρια νοημοσύνη.

Δὲν εἶδε ποτὲ σ' αὐτὸν ἕνα πιθανὸ διάδοχο. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1945, ἔδωσε καὶ τὴ σχετικὴ ἐξήγηση: ὁ Χίμμλερ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος «ἐλαφρός». Ἐπὶ πλέον, τὸ Κόμμα δὲν τὸν ἀγαποῦσε.

Ὁ κανονισμὸς αὐτοῦ τοῦ τσίρκου ἤθελε, ἐννοεῖται νὰ μὴν ὀρθώνονται ἐνάντια στὴν Ἔς - Ἔς παρὰ μόνο αὐτοὶ ποὺ ἦταν βέβαιοι ὅτι εἶχαν στὸ πλάϊ τους τὰ πιὸ δυνατὰ τάγματα. Μέσα στὴ Ναζιστικὴ Γερμανία, μόνο μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων δὲν εἶχε ποτὲ τὸν παραμικρὸ σύμμαχο: οἱ Ἑβραῖοι. Ἔγιναν ἡ λεία τῶν Ἔς - Ἔς καὶ γνώρισαν τοὺς φούρνους ἀπ' τὰ κρεματόρια καὶ τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Κανένας μεγάλος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ δὲν ἐπενέβη γι' αὐτούς. Ποῦ καὶ ποῦ μόνο βλέπουμε νὰ σχηματίζεται μιὰ αὐταρχία Ἔς - Ἔς, ἡ μόνη αὐτρχία ποὺ ὑπῆρξε ποτέ: ὁ κλειστὸς κόσμος τοῦ ΚΖ. Ὡστόσο, ὑπῆρξαν ἄνθρωποι μεμονωμένοι ποὺ ἀνέλαβαν ν' ἀναστείλουν τὴ Χιτλερικὴ μηχανὴ θανάτου: φαιοχίτωνες, Ναζῆδες πολὺ παληοί, ἀρχηγοὶ Ἔς - Ἔς καὶ σύμμαχοι τοῦ Γ' Ράϊχ.

Ὑπάρχει λόγου χάρη ὁ πρώην γκαουλάϊτερ Κοῦμπε, γενικὸς ἐπίτροπος στὴ Ρουθηνία, ποὺ ἔκανε καταγγελία ἐνάντια σὲ πολλοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας γιὰ ὠμότητες πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὁ Κοῦμπε ἔβαλε κάτω ἀπ' τὴν προστασία του ἕνα τραῖνο μ' Ἑβραίους ποὺ κατευθύνονταν πρὸς τὸ Μίνσκ καὶ καταπολέμησε μόνος του τὴν Ἔς - Ἔς καὶ τὴν Ἔς - Ντέ, μέχρις ὥτου σκοτώθηκε ἀπὸ μιὰ βόμβα ποὺ τὴν ἔρριξαν Σοβιετικοὶ παρτιζάνοι. Ὑπάρχει ἐπίσης ὁ Ὀμπεργκρουππενφύρερ Βέρνερ Μπέστ ποὺ σαμποτάριζε τὸ Ἑβραϊκὸ πρόγραμμα τοῦ

Ραϊχσφύρερ τοῦ διευκολύνοντας νὰ περάσουν στὴ Σουηδία χιλιάδες Δανοὶ Ἑβραῖοι. Ὑπάρχει ὁ μασσὲρ Φέλιξ Κέρστεν, προσωπικὸς γιατρὸς τοῦ Χίμμλερ, ποὺ τοῦ ἄρεσε νὰ τὸν ἀποκαλεῖ «ὁ μόνος φίλος μου, ὁ Βούδδας μου». Μέσ' τὴν καρδιὰ τῆς κεντρικῆς Ἒς - Ἒς, ὁ Κέρστεν, μὲ τὰ μασσὰζ ποὺ ἀνακούφιζαν τὸν Χίμμλερ ἀπ' τοὺς πόνους τοῦ στομάχου του, ἔσωσε χιλιάδες ζωὲς Ἑβραίων· πέτυχε μάλιστα ν' ἀφήσουν ἥσυχους τοὺς Φινλανδοὺς Ἑβραίους κι ἀργότερα ἀπέσπασε ἀπ' τὸν Χίμμλερ τὴν ἄδεια νὰ μεταναστεύσουν στὴ Σουηδία. Ὑπάρχει τέλος μιὰ ὁλόκληρη σωρεία ἀπὸ Ἰταλοὺς στρατηγούς, ἀπὸ πολιτικοὺς τῶν Βαλκανίων, ἀπὸ Γάλλους συνεργάτες ποὺ μπέρδευαν μὲ σκοπὸ τὰ ἴχνη ποὺ ἔψαχναν νὰ βροῦν οἱ συνεργάτες τοῦ Ἄϊχμαν, δείνοντας ἔτσι τὸν καιρὸ νὰ ξεφύγουν ἄνθρωποι ποὺ ἀπειλοῦνταν.

Ἡ διαγωγὴ τοῦ Βέρνερ Μπέστ ἀξίζει μιὰν ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ μέτρο ποὺ ἀποδείχνει τὴν ἀνακρίβεια γιὰ τὴ θέση τοῦ Κράτους Ἒς - Ἒς. Ἡ Ἒς - Ἒς, καθὼς εἴπαμε, δὲν εἶναι ἕνα μονολιθικὸ οἰκοδόμημα. Δὲν ὑπάρχει, αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ βεβαιώσουμε, χωρὶς νὰ θυσιάσουμε τὸ παράδοξο, Ναζιστικὴ ὀργάνωση πιὸ ἑτερογενής, πιὸ γεμάτη ἀπὸ ἐσωτερικὲς ἀντιφάσεις ὅσο αὐτή. Δὲν ὑπάρχει κανένας ἀξιωματοῦχος τῆς Τάξης ποὺ νὰ μὴ βρίσκονταν σὲ ἀνοιχτὸ πόλεμο μ' ἕναν ἄλλον ἀξιωματοῦχο τῆς Τάξης. Δὲν ὑπάρχει κανένα πολιτικὸ πρόβλημα ποὺ νὰ μὴν εἶχε ξεσηκώσει συζητήσεις, φιλονικίες καὶ διαμάχες ἀνάμεσα στοὺς ἀνώτατους ἀρχηγοὺς τῶν Ἒς - Ἒς. Ἀκόμα καὶ στὴ Νυρεμβέργη, ὁ Ὀμπερφύρερ Ρέϊνεκε παραπονιόταν ὅτι ἡ Ἒς - Ἒς τορπιλλίζονταν ἀπὸ ἄλλες ὀργανώσεις ποὺ ἀνακατεύονταν καθὼς κι ἀπὸ ἄτομα ξένα πρὸς τὴν Τάξη. Τὰ ἀρχεῖα τῶν Ἒς - Ἒς, ποὺ μόλις ἔχουν ἐρευνηθεῖ ἀπ' τοὺς ἱστορικούς, ἀποδίνουν ἀπόλυτα αὐτὲς τὶς ἔριδες: ὁ Χίμμλερ μέμφονταν τὸν Γκρουππενφύρερ Ρεέντερ ὅτι σαμποτάριζε τὴν πολιτικὴ τῶν Ἒς - Ἒς στὸ Βέλγιο, τὸν Σταντάρντενφύρερ Βάφφεν — Ἒς - Ἒς τῆς Νυρεμβέργης ὅτι ἀρνιόταν νὰ συνεργασθεῖ μὲ τὴν ἁπλὴ Ἒς - Ἒς καὶ μὲ τὴν Ἒς - Ντέ, ἕνα Οὐντερστουρμφύρερ Ἒς - Ἒς ὅτι συγκέντρωνε πληροφορίες ποὺ μποροῦσαν νὰ βλάψουν τὸν Γκρουππενφύρερ Μπέργκερ πού, ἀπ' τὴ δική του πλευρά, κατηγοροῦσε ἄλλους Γκρουππενφύρερ ὅτι ἀνακατεύονταν στὰ ζητήματα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ὄλλεντορφ κορόϊδευε ἀνοιχτὰ τὸν Χιμμλερικὸ ρωμαντισμὸ τοῦ «Μπλούτ οὔντ Μπόντεν»· οἱ Ὑπηρεσίες Ἀσφάλειας Ἒς - Ἒς τοῦ Ράϊχ βρίσκονταν σὲ ἀνοιχτὴ σύγκρουση μὲ τὶς οἰκονομικὲς ὑπηρεσίες τῆς Τάξης: οἱ μὲν βεβαιώναν ὅτι ἔπρεπε νὰ «ἐξολοθρεύσουν» τοὺς Ἑβραίους, οἱ δὲ ἰσχυρίζονταν ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθοῦν στὶς ἐπιχειρήσεις μὲ καταναγκαστικὰ ἔργα. Ὅσο γιὰ τὴν Γκεστάπο, αὐτὴ ἐκτελοῦσε τὶς Σοβιετικὲς μετατοπίσεις ποὺ ἡ Ἒς - Ντὲ

προσπαθοῦσε νὰ συγκροτήσει γιὰ νὰ σχηματίσει μιὰ Σοβιετικὴ δύναμη ἱκανὴ νὰ ἐξαπολυθεῖ ἐνάντια στὸν Ρωσικὸ στρατό.

Αὐτὲς τὶς ἐσωτερικὲς διαμάχες τὶς ὑποβοηθοῦσε ἡ παρουσία μέσα στὴν Τάξη τῶν βέβηλων: ὅπως ὁ δόκτωρ Ρίχαρντ Κόρερ, στατιστικὸς τοῦ Χίμμλερ, ὁ εἰδικὸς στὰ βιβλία Χὰνς Χόχλμπεργκ, φαιὰ ἐξοχότης σὲ πολλὲς ἐπιχειρήσεις Ἔς - Ἔς, ὁ μηχανικὸς Κάμμλερ, τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἀεροπορίας, ποὺ κατώρθωσε μέσα σὲ λίγα χρόνια νὰ πάρει τὸν βαθμὸ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς κι ἔγινε θλιβερὰ διάσημος μὲ τὴν τελειοποίηση τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης, ποὺ τὰ ἐπινόησε καὶ τὰ ὀργάνωσε αὐτός.

Ἀλλόκοτος, παράλογος, ἄλογος, τέτοιος εἶναι ὁ κόσμος τῶν Ἔς - Ἔς. Ἀλλόκοτες ἐπίσης, ἔστω κι ὅταν φαίνονται λογικές, οἱ ἑρμηνεῖες ποὺ δόθηκαν μέχρι τώρα γιὰ τὸ φαινόμενο Ἔς - Ἔς. Ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τῆς Μαύρης Τάξης ποὺ τὴν καθοδηγοῦσαν ὄχι δαιμονικὰ σχέδια ἀλλὰ μᾶλλον τολμηρὲς συνδρομὲς τῶν περιστάσεων. Εἶναι ἡ ἱστορία μιᾶς ὀργάνωσης, στὴν ὁποία βρίσκουμε ἰδεολόγους κι ἐγκληματίες, κενόδοξους καὶ ρωμαντικούς. Εἶναι ἡ πολὺ λίγο συνηθισμένη ἱστορία μιᾶς Τάξης πολὺ λίγο συνηθισμένη γιὰ ἀνθρώπους.

Α'

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΕΣ - ΕΣ

Ἡ ἱστορία τῆς ὀργάνωσης Ἔς - Ἔς (SS) ἀρχίζει τὴν ἄνοιξη τοῦ 1919, μέσα στὴν ταραχώδη ἐποχὴ μετὰ ἀπὸ τὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, μαζὺ μὲ τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ κίνηση.

Ὁ ἀκούσιος μαιευτήρας τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, ἀφοῦ πιὰ κατανικήθηκαν τὰ ἐλεύθερα σώματα τῶν Βαυαρῶν κόκκινων συμβούλων, εἶναι ὁ ἱστορικὸς τοῦ Μονάχου Κάρλ Ἀλεξάντερ φὸν Μύλλερ. Ὁ Μύλλερ βρισκόταν σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς νέους ἐθνικιστὲς ἀξιωματικοὺς ποὺ κρατοῦσαν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ προσκήνιο τοῦ Μονάχου. Σὲ μιὰ συγκέντρωση στρατιωτικῶν στὴν ὁποία συμμετεῖχε, ὁ καθηγητὴς φὸν Μύλλερ ἐντυπωσιάσθηκε ἀπ' τὰ ρητορικὰ ταλέντα ἑνὸς ἄγνωστου: «Εἶδα, ἀφηγεῖται ὁ Μύλλερ, ἕνα πρόσωπο χλωμὸ κι ἄσαρκο, μιὰ μαύρη μπούκλα πολὺ λίγο στρατιωτικὴ τοῦ χώριζε τὸ μέτωπο, ἕνα μουστάκι κομμένο «ταγκό», μάτια ἐξαιρετικὰ μεγάλα, μπλέ, ψυχρά». Ὁ Μύλλερ ἔσπρωξε μὲ τὸν ἀγκῶνα τὸν γείτονα καὶ φίλο του Μέϋρ: «Μὰ τὸ Θεό, μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸς εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ξέρει νὰ μιλάει!» Ὁ Μέϋρ, λοχαγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου ἐντόπισε ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο: «Εἶναι ἕνας ποὺ ὀνομάζεται Χίτλερ, κι ἀνήκει στὸ σύνταγμα «Λίστ». »Ἔπειτα μὲ ὕφος ἀπότομο: «Ἐσεῖς ἐδῶ, Χίτλερ, ἐλᾶτε μιὰ στιγμὴ κοντά!»! Καὶ ὁ Μύλλερ ἀφηγεῖται ὅτι ὁ Χίτλερ προχώρησε τότε πρὸς τὸ μέρος τους μὲ κινήσεις ἀδέξιες, ποὺ μαρτυροῦσαν μιὰ δειλία ἀνάμικτη, μὲ πρόκληση. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ φανερώνει τὸ αἴσθημα κατωτερότητας τοῦ Χίτλερ μπροστὰ στοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Βαυαρικῆς Ράϊχσβερ, τὸ κόμπλεξ ποὺ ὁ μέλλων Φύρερ τοῦ Ράϊχ θὰ προσπαθήσει ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα νὰ τὸ ὑπερπηδήσει.

Ὁ Μέϋρ ξεχώρισε πολὺ γρήγορα τὴν πραγματικὴ ἀξία τοῦ προπαγανδιστικοῦ ταλέντου τοῦ κληρωτοῦ Χίτλερ. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1919 ὁ

Χίτλερ ἀναγράφονταν στὸν μυστικὸ κατάλογο τῶν ἀνδρῶν ἐμπιστοσύνης ποὺ κατάρτισε τὸ Βαυαρικὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν. Σὲ λίγο ὁ λοχαγὸς Μέϋρ στέλνει τὸν Χίτλερ ἐκεῖ ὅπου πρόκειται νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἰδεολογικὴ μάχη ποὺ μαίνεται.

Πολὺ γρήγορα μάλιστα ἡ ἀλαζονεία τοῦ λοχαγοῦ ὑποχωρεῖ, στὶς ἐπιστολὲς ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ στέλνει στὸν Χίτλερ, μπροστὰ σὲ μιὰν ὑπέρτατη εὐγένεια ὕφους. Ὁ Χίτλερ εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν χρήσιμος ἄνδρας. Καταλήγει νὰ ἔχει ἐλεύθερες τὶς εἰσόδους του στὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν. Ἀποκτᾶ τὸν τίτλο τοῦ πολιτικοῦ συνεργάτη τοῦ λοχαγοῦ Μέϋρ, ἀρχηγοῦ τῶν ὑπηρεσιῶν προπαγάνδας. Ὅταν οἱ στρατιῶτες τοῦ στρατόπεδου ἀποστράτευσης τοῦ Λάχφελντ ἀπειλοῦν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὸν ἔλεγχο τῶν ἀξιωματικῶν τους, τότε ἐπιφορτίζουν τὸν Χίτλερ νὰ πάρει τὴν κατάσταση στὰ χέρια του. Ἡ ἡσυχία ἀποκαθίσταται γρήγορα. Μιὰ ἀναφορὰ ποὺ ἀπευθύνεται στὸ Ὑπουργεῖο δηλώνει ὅτι «ὁ κύριος Χίτλερ διακρίθηκε ἰδιαίτερα μὲ μιὰν ἔννοια τῆς ὁμιλίας, μ' ἕνα φανατισμό, μ' ἕνα χάρισμα νὰ συναρπάζει τοὺς ἀκροατές του, ὅλες ἰδιότητες ποὺ σχηματίζουν ἕνα γεννημένο ρήτορα».

Ὁ Μέϋρ ἀποφασίζει νὰ ἐμπιστευθεῖ στὸν Χίτλερ πιὸ σημαντικὰ καθήκοντα.

Ἐπιφορτισμένος ν' ἀσκεῖ τὸν ἔλεγχο στὰ πολιτικὰ κόμματα τῆς Βαυαρίας, στέλνει τὸν Χίτλερ, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1919 γιὰ νὰ παραστεῖ στὶς συγκεντρώσεις τῆς Ντόϋτσε Ἀρμπαῖτερ παρτάϊ (DAP), ποὺ ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ αἱρετικοὺς ἐθνικιστές, ἐμψυχωμένους ἀπὸ ἕναν αἰσθηματικὸ σοσιαλισμὸ καὶ ξεχώριζαν μ' ἕνα ἀσυγκράτητο μῖσος ἐνάντια στὴ Δημοκρατία καὶ στοὺς Ἑβραίους. Ὁ ἀγγελιαφόρος τῶν στρατιωτικῶν δὲν ἀργεῖ νὰ ἐπιβληθεῖ σὰν ρητορικὴ βεντέτα στὶς συγκεντρώσεις τῆς DAP. Τὸ 1920, τὸ Κόμμα, δυνατὸ μὲ ἑξῆντα τέσσερις ἄνδρες, ἐκλέγει τὸν Χίτλερ σὰν ἀρχηγὸ τῆς προπαγάνδας, δέχεται τὸ πρόγραμμα ποὺ προτείνει αὐτὸς καὶ λαβαίνει λίγο ἀργότερα τὴν ὀνομασία Νατσιοναλσοτζιαλίστισε Ντόϋτσε Ἀρμπαῖτερ παρτάϊ (NSDAP), Γερμανικὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ Ἐργατικὸ Κόμμα.

Ὅταν ἀποστρατεύθηκε, ὁ Μέϋρ, ἀντικαταστάθηκε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀπὸ ἕνα κοντὸ ἄνδρα μὲ τὴ μύτη σπασμένη καὶ τὸ κρανίο ξυρισμένο: πρόκειται γιὰ τὸν λοχαγὸ Ἔρνστ Ρέμ, ποὺ ὅσο κανένας ἄλλος θὰ ἐπιτρέψει στὸν Χίτλερ νὰ πάρει μιὰ σημαντικὴ θέση στὴ Γερμανικὴ Πολιτικὴ ζωή. Ὁ Ρὲμ εἶχε μιὰν ὑπέρτατη κλίση πρὸς τὴ συνωμοσία· κατὰ παράδοξο τρόπο, οἱ ὁμοφιλόφιλες ροπές του δὲν τὸν ἐμπόδιζαν νὰ θεωρεῖται ἀπ' τοὺς συναδέλφους του σὰν ἕνας γνήσιος γλεντζές, τραχύς, ἐχθρικὸς πρὸς κάθε μαλθακότητα καὶ ποὺ κατεῖχε, ἐπὶ πλέον, πραγματικὲς πολιτικὲς ἀρετές.

Ἡ προσωπικότητα τοῦ Ρὲμ εἶναι ἕνα ὑφάδι ἀπὸ ἀντιφάσεις: ἀπὸ πεποίθηση Βαυαρὸς μοναρχικός, πρώην διοικητὴς λόχου τοῦ 10ου Συντάγματος Πεζικοῦ «Καΐνιγκ» (πρὸς τιμὴν τοῦ Λουδοβίκου Γ'), ὁ Ρὲμ ἰσχυρίζεται ὅτι σέβεται μέχρι θανάτου τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσε στὸν μονάρχη ποὺ ἐκθρονίστηκε τὸ 1918· ὡστόσο ἡ Βαυαρία εἶναι μπροστὰ στὰ μάτια του ἁπλῶς καὶ μόνο «ἕνα κύτταρο ποὺ πρέπει νὰ δυναμωθεῖ ἀπ' τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ πνεῦμα καὶ νὰ ἐπιτρέψει τὴν ἔφοδο στὸ Βερολῖνο, τὴν Βαβὲλ αὐτὴ τῆς ἐπανάστασης». Ὁ κοντοτιέρος τοῦ Μονάχου Ρὲμ ἦταν τὸ τυπικὸ προϊὸν μιᾶς γενεᾶς ἀξιωματικῶν ποὺ διαψεύσθηκαν οἱ ἐλπίδες τους καὶ ποὺ ἡ ἧττα κι ἡ πτώση τῆς μοναρχίας τοὺς εἶχε γκρεμίσει ξαφνικὰ μέσα στὴ χυδαιότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς γιὰ τὸν ἐπιούσιο.

Ἐπειδὴ ἔχασαν τὴ γοητεία, ἐπειδὴ ἀτιμάσθηκαν καθὼς τοὺς φαίνονταν ἀπὸ τὴν ἧττα, ἄρχισαν ν' ἀναζητοῦν ἕνα νέο σχῆμα κοινότητας ποὺ δολώθηκε στὸ μέτωπο· γι' αὐτὸ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπιτέθηκαν σ' αὐτὸν τὸν κλονιζόμενο θεσμό, ποὺ τὸν περιφρονοῦσαν ὅλοι γιατὶ τὸν θεωροῦσαν ὑπεύθυνο γιὰ ὅλα τὰ δεινὰ καὶ γιὰ ὅλες τὶς ἀποτυχίες: τὴν δημοκρατία, τὴν «Δημοκρατία τοῦ Νοέμβρη». Οἱ Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ ἤθελαν νὰ ἐπανακτήσουν σιγὰ - σιγὰ τὴν παληά τους θέση, νὰ δώσουν στὴν πατρίδα ἕνα στρατό, ποὺ ὁ νικητὴς τοῦ 1918 τοῦ τὸν εἶχε ἀναιρέσει.

Τὰ ἱστορικὰ περιστατικὰ προσαρμόζονταν θαυμάσια σ' αὐτὴ τὴ φιλοδοξία: στὴ Βαυαρία, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μάχης ἀνάμεσα στοὺς κομμουνιστὲς καὶ τοὺς σπαρτακιστές, οἱ ἀξιωματικοὶ κατώρθωσαν νὰ ξαναπάρουν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐξουσία· ἔπειτα ἀπὸ τὴν πτώση τῆς Ρετενρεπουμπλίκ, ἡ στρατιωτικὴ στολὴ εἶχε ξαναγίνει βασιλῆας.

Παρὰ τὸ ὅτι τοὺς καταπολεμοῦσαν ἀόριστα οἱ Σοσιαλδημοκράτες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑποστήριζε ἀόριστα τὸ Φόλκσπαρτάϊ, τὸ Καθολικὸ Κόμμα τῆς δεξιᾶς, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπιβάλλονταν πάνω στὴν Βαυαρικὴ πολιτικὴ μέχρις ὅτου σταθεροποιηθεῖ μιὰ συνταγματικὴ τάξη. Ὁ λοχαγὸς Μέϋρ ἐλέγχει τὰ κόμματα, ὁ συνάδελφος δόκτωρ Ρὸτ ἐλέγχει τὴν δικαστικὴ ζωὴ κι ὁ Ὀμπερλέουτναντ Ἔρνστ Πέλμερ τὴν Ἀστυνομία. Ὅσο γιὰ τὸν λοχαγὸ Ρέμ, ποὺ εἶναι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τριάντα δύο χρονῶν, καὶ στὴν ἀρχὴ ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Στρατιωτικοῦ Διοικητὴ τοῦ Μονάχου, αὐτὸς ἐπιφορτίζεται νὰ συγκροτήσει τὸν στρατὸ τοῦ λαοῦ στὴν Βαυαρία.

Ἡ συνθήκη τῶν Βερσαλλιῶν εἶχε καθορίσει στενὰ ὅρια γιὰ τὴν ἐπανίδρυση τοῦ στρατοῦ τοῦ Ράϊχ· οἱ ἑπτὰ Γερμανικὲς μεραρχίες πεζικοῦ καὶ τρεῖς Γερμανικὲς μεραρχίες ἱππικοῦ, στὴν πράξη δὲν εἶχαν ἐφέδρους ποὺ νὰ μπορέσουν νὰ τοὺς στρατολογήσουν σὲ περίπτωση ἀνάγ-

κης. Σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν ἀξιωματικῶν, μιὰ μόνο λύση ἦταν δυνατὴ γιὰ νὰ τακτοποιηθεῖ τὸ πρόβλημα: ἔπρεπε νὰ ὀργανώσουν ἕνα στρατὸ παράλληλο, ἕνα μαῦρο στρατό, ἂν μποροῦμε νὰ τὸν ποῦμε ἔτσι. Ὁ Ρὲμ βλέπει αὐτὸν τὸν στρατὸ κάτω ἀπ' τὸ σχῆμα μιᾶς Ἐθνικῆς Πολιτοφυλακῆς, «ἕνα στράτευμα ἀπὸ πολίτες μὲ τὸ ὅπλο γεμάτο μέσα στὸ ντουλάπι», σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφραση τοῦ Χρονικογράφου Κόνραντ Χέϊντεν. Σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια, ὁ λοχαγὸς βρίσκει ἕνα βοηθὸ γεμάτο ἰδέες στὸ πρόσωπο τοῦ ἀγρονόμου μηχανικοῦ Ἔσχεριχ, μέλους τοῦ Καθολικοῦ Κόμματος τῆς Βαυαρίας. Ὀργανώνουν μαζὶ τὴν πιὸ ἰσχυρὴ Πολιτοφυλακὴ τῆς Γερμανικῆς ἱστορίας: τὸν στρατὸ τῶν Βαυαρῶν πολιτῶν.

Παραπλανῶντας τὴ δυσπιστία τῶν Συμμάχων, ὁ Ρὲμ συγκεντρώνει ἀδιάκοπα ὅπλα καὶ πυρομαχικά. Μόνο στὴν πόλη τοῦ Μονάχου, συγκεντρώνει 169 ἐλαφρὰ πολυβόλα (μυδραλλιοβόλα) καὶ 11 βαρέα, 760 ὁπλοπολυβόλα, 21351 ὅπλα, καραμπίνες καὶ πιστόλια, 300.000 χειροβομβίδες, 8 ἑκατομμύρια φυσίγγια. Τὸ 1935 ἀκόμα, τὸ ἕνα τρίτο ἀπ' τὰ ὅπλα ποὺ διαθέτει ἡ Βέρμαχτ προέρχεται ἀπ' τὶς λαθραῖες ἀποθῆκες κι ἐργαστήρια τοῦ Ρέμ,

Ἀλλὰ ὁ στρατὸς τῶν Βαυαρῶν πολιτῶν γνωρίζει τὸ 1925 ἕνα ξαφνικὸ τέλος. Ἡ Κυβέρνηση τοῦ Ράϊχ, τοῦ Βερολίνου ἰσχυρίζεται ὅτι θὰ σεβασθεῖ τὶς ὑποχρεώσεις τῶν Βερσαλλιῶν, ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἀπαγόρευση τῆς διατήρησης στρατοῦ κι ἀφαιρεῖ ἀπ' τὸν Ρὲμ τοὺς καλύτερους συνεργάτες του. Ἔχουν ἀπομείνει στὸν λοχαγὸ μερικὲς ὀργανώσεις τῆς ἄκρας δεξιᾶς, ὑπολείμματα, ἐρείπια τῶν ἐλευθέρων σωμάτων, πού, στὴ σκιά, ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν τοὺς στρατιῶτες καὶ νὰ διαπράττουν ἐδῶ κι ἐκεῖ μερικὲς πολιτικὲς δολοφονίες, Οἱ ἐχθροὶ τῆς δημοκρατίας καταλαβαίνουν ξαφνικὰ ὅτι τίποτε δὲν εἶναι δυνατό, χωρὶς τὴ συμμετοχὴ τῆς μάζας, ποὺ χωρὶς ἐκεῖνο, αὐτοὶ οἱ ἀρχηγοὶ δὲν εἶναι τίποτε.

Τώρα ὁ Ρὲμ βρίσκεται σ' ἐπαφὴ μ' ἕναν ἄνδρα ποὺ ξέρει νὰ γοητεύει τὶς μάζες: τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ, λοχία στρατολόγο τοῦ NSDAP (Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος, ποὺ ἔμαθε νὰ τὸν γνωρίζει μέσα στὸν κύκλο τῶν Ἐθνικιστῶν τοῦ Μονάχου Ἄϊζερνε Φάουστ (Σιδηρᾶ Πυγμή). Στὸν Χίτλερ, ὁ Ρὲμ ἐποφθαλμιᾶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ προσελκύει τὸν ὄχλο ποὺ θ' ἀποτελέσει τὸν λαθραῖο στρατὸ ποὺ θέλει νὰ ὀργανώσει. Μόλις ὁ Χίτλερ ἔφθασε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1921 στὸ λειτούργημα τοῦ προέδρου τοῦ NSDAP, ὁ Ρὲμ πῆρε τότε τὴν ἀπόφασή του: νὰ καταλάβει τὴν ἐξουσία μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χίτλερ.

Κι ἐνῶ ὁ Αὐστριακὸς ταραχοποιὸς διατρέχει τὴ χώρα κι ἐξερεθίζει τὰ πλήθη τῶν μικροαστῶν, ποὺ εἶναι θύματα τῆς κατάστασης,

ἐνάντια «στοὺς ἐγκληματίες τοῦ Νοεμβρίου», ὁ Ρὲμ ὀργανώνει τοὺς πρώτους «ἱπτάμενους ἐπιδρομεῖς» (κομμάντος) ἐπιφορτισμένους νὰ προστατεύουν αὐτὸν τὸν πολύτιμο σύμμαχο. Κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ λοχαγοῦ Σχρέκ, οἱ στρατιῶτες τοῦ 19ου λόχου σκαπανέων ἐπιφυλάσσουν ἕνα κακὸ τέλος σ' ὅποιον θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ διαταράξει τὶς συγκεντρώσεις τοῦ NSDAP. Ὁ λόχος αὐτὸς βαφτίζεται Ὑπηρεσία Τάξεως κι ἔπειτα Τάγμα Ἐφόδου (Στουρμαμπτέϊλουγκ), ποὺ εἶναι περισσότερο γνωστὸ μὲ τ' ἀρχικὰ γράμματα SA.

Ὁ Ρὲμ εἶχε διαλέξει τοὺς ἄνδρες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὶς πρῶτες δυνάμεις τῶν SA. Ἔμεναν νὰ διαλεχθοῦν οἱ ἀρχηγοί. Τοὺς βρίσκει μέσα στὰ συντρίμμια τῆς 2ης Ταξιαρχίας Ναυτικοῦ, ποὺ τὴν διοικοῦσε ὁ πλοίαρχος τῆς ἄκρας δεξιᾶς Χέρμαν Ἔρχαρντ. Ἡ ταξιαρχία αὐτὴ εἶχε ἐξαρθρωθεῖ ἔπειτα ἀπ' τὸ μέρος ποὺ εἶχε λάβει στὴν ἀπόπειρα πραξικοπήματος τοῦ Μαρτίου τοῦ 1920. Ἡ ἐπιχείρηση εἶχε ἀποτύχει, κι οἱ ἄνδρες τοῦ Ἔρχαρντ εἶχαν συσπειρωθεῖ κι ἀναδιοργανωθεῖ στὸ Μόναχο, μὲ τὴν ὀνομασία Ὀργάνωση Κόνσουλ (OC). Ὁ Ἔρχαρντ δὲν θέλει στὴν ἀρχὴ ν' ἀκούει νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν Χίτλερ («Θεέ μου, μὰ τί ἔχω νὰ κάνω μ' αὐτὸν τὸν ἠλίθιο!»), ἀλλὰ ὁ Ρὲμ τὸν πείθει τελικὰ νὰ προμηθεύσει στελέχη στὴ νεογέννητή του ὑπηρεσία τάξης. Οἱ καλύτεροι ἀξιωματικοὶ OC περνᾶνε στὰ ἔνοπλα τμήματα τοῦ Ρέμ. Ἡ «Ταξιαρχία Ἔρχαρντ» πέρνει τὴν ὀνομασία «Τάγμα Ἐφόδου Χίτλερ» καὶ ὁρκίζεται ὑπακοὴ στὸν Φύρερ καὶ πίστη στὸ NSDAP, τοῦ ὁποίου γίνεται «τὸ σίδερο τῆς λόγχης». Ὡστόσο ὁ Χίτλερ καταλαβαίνει ὅτι εἶναι ἕνας ξένος στὴν SA, ποὺ λαβαίνει διαταγὲς μόνο ἀπ' τὸν Ρὲμ κι ἀπ' τὸν Ἔρχαρντ.

Τὴν SA, ὁ Χίτλερ τὴν βλέπει πρὶν ἀπ' ὅλα σὰν ἕνα ἐργαλεῖο προπαγάνδας, σὰν ἕνα τμῆμα κρούσης ἱκανὸ νὰ ἐπαναφέρει τὴν τάξη στὶς αἴθουσες ὅπου διασαλεύεται, νὰ καλύψει μέσα σὲ μιὰ νύχτα μιὰ πόλη ὁλόκληρη μὲ ἀφφίσες, νὰ ἐντυπωσιάσει τὸν λαὸ μὲ τὸν ἐπιβλητικὸ ρυθμὸ τῶν παρελάσεών του. Οἱ ἀρχηγοὶ SA ἀντίθετα θεωροῦν ὅτι εἶναι στρατιωτικοὶ μὲ τὴν πατροπαράδοτη ἔννοια τοῦ ὅρου. Καί, πραγματικά, ἡ SA παρουσιάζεται μὲ τὴν ἴδια ἰσοτιμία, ὅπως καὶ τ' ἄλλα στρατιωτικὰ τμήματα, στὰ πλάνα ἐπιστράτευσης (κινητοποίησης) τῆς Ἐθνικῆς Ἄμυνας. Εἶναι ἐξ ἄλλου ὑποχρεωμένη νὰ ἀκολουθεῖ τὰ ἴδια στρατιωτικὰ γυμνάσια ὅπως οἱ δυνάμεις τῆς Ἄμυνας.

Ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ, λοχαγὸς «λόγῳ ἀξίας», ἐπὶ κεφαλῆς στὸ Τάγμα Ἐφόδου, ἀναλαμβάνει τὸ 1923 τὴν γενικὴ διοίκηση τῆς SA σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα ἀντίβαρο στὴν ἐπιρροὴ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἔρχαρντ. Τὸ Ἐπιτελεῖο αὐτῆς τῆς γενικῆς διοίκησης περιλαμβάνει μιὰ διοίκηση πεζικοῦ καὶ μιὰ ἱππικοῦ. Ὁ Χίτλερ ἀποσκοπεῖ νὰ γεννηθεῖ

στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος μιὰ δύναμη ποὺ νὰ ξεφεύγει ἀπ' τὸν ἔλεγχό του. Ὁ Ὀμπερστλέουντ Α. Δ. Κρύεμπελ, ἀρχηγὸς τῆς «Ὁμάδας τῶν συνδέσμων ἀγῶνα γιὰ τὴν πατρίδα», ὁμάδας στὴν ὁποία τὸ NSDAP ἑνώθηκε καθὼς κι ἄλλες ὀργανώσεις τῆς δεξιᾶς, δηλώνει μὲ τρόπο ἀπότομο: «Οἱ πολιτικοί, μόνο μιὰ δουλειὰ ἔχουν νὰ κάνουν: νὰ τὸ δουλώσουν!».

Ἤδη ἀρχίζει νὰ προμηνύεται ἡ σύγκρουση ποὺ θ' ἀντιπαραθέσει, μέχρι τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Ρέμ, τὴν καθαρῶς λεγόμενη SA πρὸς τὴν πολιτικὴ διεύθυνση. Τὴν σύγκρουση αὐτή, ὁ Χίτλερ τὴν προαισθάνεται. Πολὺ γρήγορα περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ πραιτωριανὴ φρουρὰ ποὺ τοῦ δίνει περισσότερη ἀνεξαρτησία ἀπέναντι στοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς SA.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1923 φανερώνεται τὸ σπέρμα τῆς Σχουτζστάφφελ ἢ (SS) Ἒς - Ἒς (Οὐλαμὸς Προστασίας): μερικοὶ μαχητὲς τῆς πρώτης ὥρας δίνουν ὅρκο στὸν Χίτλερ κι ὀνομάζονται Σταμπσβάχε (Σωματοφυλακή).

Ἡ Σωματοφυλακὴ διακρίνεται ἀπὸ ἰδιότητες ποὺ ἀγγέλλουν τὴν Ἒς - Ἒς: πιλίκια μαῦρα, περιβραχιόνια μὲ μαῦρες ἄκρες ποὺ φέρουν τὸν ἀγγυλωτὸ σταυρό, ἔμβλημα στὸ μέσο τοῦ πιλικίου μιὰν ἀσημένια νεκροκεφαλή.

Ἡ σωματοφυλακὴ αὐτὴ θὰ ἔχει σύντομη ζωή. Δύο μῆνες ἀργότερα, ὁ Ἔρνχαρντ σπάει τὴ συμμαχία του μὲ τὸν Χίτλερ κι ἀνακαλεῖ τοὺς ἀξιωματικούς του. Ὁ Φύρερ ὀργανώνει τότε ἕνα νέο τμῆμα ἀπὸ σωματοφύλακες ποὺ βαφτίζεται «Τάγμα Ἐφόδου Ἀδόλφος Χίτλερ». Τοποθετημένοι κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ χαρτοπώλη Γιόζεφ Μπέρχτολδ, δεύτερου ταμία τοῦ NSDAP, καὶ τοῦ λοχαγοῦ Γιούλιους Σχρέκ, οἱ ἄνδρες αὐτοῦ τοῦ τάγματος συγκεντρώνονται στὴ μπυραρία τοῦ Μονάχου Τορμπράου. Προέρχονται ἀπὸ στρώματα τελείως διαφορετικὰ ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ὁ Ἔρνχαρντ κι ὁ Ρέμ. Εἶναι κατὰ πλειονότητα, μικροαστοί, ἐργάτες, τεχνίτες τοῦ Μονάχου: Ὁ Οὔλριχ Γκράφ, πρῶτος σωματοφύλακας τοῦ Χίτλερ, εἶναι παληὸς χασάπης, δημόσιος παλαιστής· ὁ Ἐμὶλ Μωρίς, στενὸς φίλος τοῦ Χίτλερ, εἶναι ρολογᾶς στὸ ἐπάγγελμα κι εἶχε ἄλλοτε καταδικασθεῖ γιὰ αἰσχροκέρδεια· ὁ Κρίστιαν Βέμπερ, ἦταν παληὸς μπράβος σ' ἕνα νυκτερινὸ καμπαρὲ τοῦ Μονάχου. Ὅλους τοὺς ἑνώνει τὸ ἑξῆς καθῆκον: νὰ προστατεύσουν μὲ κάθε τρόπο τὴ ζωὴ τοῦ Χίτλερ καὶ μερικῶν ἄλλων διοικούντων NS, ἐθνικοσοσιαλιστῶν.

Ἐκεῖ ὅπου τοὺς δίνει ἐντολὴ ὁ Χίτλερ νὰ δράσουν, ἐπεμβαίνουν μὲ μεγάλα κλόμπς ἀπὸ «λάστιχα» καὶ «τσακμάκια», ὅπως τοὺς ἀρέσει νὰ ὀνομάζουν τὰ καουτσουκένια τους ρόπαλα καὶ τὰ πιστόλια

τους. Τὸ 1942 ἀκόμα, ἄρεσε στὸν Χίτλερ ν' ἀναπολεῖ τὺτοὺς τοὺς ἄνδρες, ποὺ ἦταν ἕτοιμοι γιὰ ὅλα κι ἤξεραν ὅτι θαρχόταν ἡ μέρα ποὺ θὰ τοὺς ζητοῦσαν τὸ ἀνώτατο δυνατό».

Ἡ μέρα αὐτὴ φθάνει τὸν Νοέμβριο τοῦ 1923. Ἡ πολιτικὴ τῆς Βαυαρίας πέρνει μιὰ στροφή, ἀπὸ τὴν ὁποία θέλει νὰ ἐπωφεληθεῖ ὁ Χίτλερ: ὁ στρατηγὸς Γκούσταβ Ρίττερ φὸν Κάρ, Ἐπίτροπος τοῦ Μοναρχικοῦ καὶ Αὐτονομιστικοῦ Κράτους, ἀρχηγὸς τῆς Βαυαρικῆς Κυβέρνησης, κι ὁ βοηθός του ὁ στρατηγὸς Ὄττο Χέρμαν Λόσσοβ, διοικητὴς τῶν Βαυαρικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, θέλουν ν' ἀποχωρισθοῦν ἀπ' τὸ Βερολῖνο, τόσο ποὺ μπορεῖ νὰ περιμένει κανεὶς ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μιὰ διακήρυξη τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Βαυαρίας. Ἡ Βαυαρικὴ στρατιωτικὴ κυβέρνηση, «τὸ κύτταρο τάξης», ποὺ συγκεντρώνει ἀπὸ χρόνια τώρα κάθε τι ποὺ εἶναι ἐχθρικὸ πρὸς τὴ δημοκρατία καὶ τὴν πρόοδο, ἑτοιμάζεται νὰ δώσει γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Βαυαρίας, ἕν' ἀποφασιστικὸ πλῆγμα στὸ Βερολῖνο.

Ὁ Ρίχτερ φὸν Κὰρ καλεῖ τοὺς ὑφισταμένους του σὲ μιὰ γενικὴ συγκέντρωση ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ τὴν 8 Νοεμβρίου τὸ βράδυ στὴν ταβέρνα τοῦ Μονάχου Μπυργκερμπραουκέλλερ. Ὁ Χίτλερ ἀποφασίζει νὰ ἐπέμβει. Προαισθάνεται ὅτι ὁ φὸν Κὰρ ἔχει σκοπὸ νὰ διακηρύξει τὴν ἀνεξάρτητη Βαυαρία καὶ θέλει νὰ πείσει τοὺς Βαυαροὺς διαχωριστικοὺς νὰ κάνουν μιὰ πορεία πρὸς τὰ ἐμπρός: μὲ ἄλλα λόγια νὰ βαδίσουν πρὸς τὸ Βερολῖνο καὶ ν' ἀνατρέψουν τὴν Δημοκρατία τοῦ Νοεμβρίου. Ὁ Χίτλερ ἐνημερώνει τοὺς συμμάχους του γιὰ τὸ σχέδιό του καὶ τοὺς πείθει. Ὑπῆρχε ἀνάμεσά τους ὁ παληὸς ναύκληρος Ἔριχ Λούντεντορφ. Συγκεντρώνει τοὺς πενῆντα ἄνδρες του ποὺ σχηματίζουν τὴν φρουρά του κρούσης, φοράει ἕνα μαῦρο κοστοῦμι, κρεμάει τὸν σιδηροῦν σταυρό του πρώτης τάξεως καὶ πηγαίνει ἐπὶ τόπου. Τὶς 20 ἡ ὥρα περίπου βρίσκεται τοποθετημένος μπροστὰ στὴν Μπυργκερμπραουκέλλερ καὶ περιμένει τὴν ἄφιξη τῶν ἀνδρῶν του.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἀργότερα, φθάνει ὁ Μπέρχτολντ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ τμήματός του καὶ τοποθετεῖ ἕνα ὁπλοπολυβόλο στὴν εἴσοδο τῆς ταβέρνας. Ἔχοντας γύρω του τοὺς σωματοφύλακές του, ὁ Χίτλερ εἰσχωρεῖ στὴν Μπυργκερμπραουκέλλερ τρυγυρισμένος ἀπὸ ἀνθρώπους, βγάζει ἕνα πιστόλι καὶ πυροβολεῖ στὸν ἀέρα. Πηδάει ἔπειτα πάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ φωνάζει: «Ἡ ἐθνικὴ ἐπανάσταση ξέσπασε! Ἡ αἴθουσα αὐτὴ εἶναι πολιορκημένη ἀπὸ ἑξακόσιους ἄνδρες ὁπλισμένους! Νὰ μὴ βγεῖ κανένας ἔξω! Ἡ Βαυαρικὴ Κυβέρνηση κι ἐκείνη τοῦ Ράϊχ ἔχουν ἀνατραπεῖ. Θὰ σχηματίσουμε μιὰ προσωρινὴ κυβέρνηση». Οἱ Βαυαροὶ στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἀφήνουν τὸν Χίτλερ νὰ μιλήσει κι ἔπειτα δηλώνουν ὅτι εἶναι ἕτοιμοι νὰ συνθηκολογήσουν μαζύ του.

Καθαρὸ στρατήγημα: τὴν ἑπομένη, ὁ φὸν Κὰρ κι ὁ Λόσσοβ κινητοποιοῦν τὸν στρατό τους ἐνάντια στὸν ἀρχηγὸ Ναζί. Τὸ στρατηγεῖο τοῦ κινήματος, ταμπουρωμένο μέσα στὴν Μπυργκενμπραουκέλλερ, περιμένει μάταια καλὲς εἰδήσεις ποὺ νὰ ἔλθουν ἀπ' ἔξω. Ὅμως, δὲν ὑπάρχουν καλὲς εἰδήσεις. Τὸ μόνο θετικὸ γεγονός: ὁ Ρέμ κατέλαβε μ' ἕνα ἔνοπλο τμῆμα, ποὺ τὸ δημιούργησε ὁ ἴδιος τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν κι ὑπερασπίζεται αὐτὴ τὴ θέση ἐνάντια στὶς μονάδες τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ στρατοῦ ποὺ τὴν πολιορκοῦν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὑποχρεώνει τὸν Χίτλερ νὰ βγεῖ ἀπ' τὴν τρύπα του.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 9 Νοεμβρίου, παρελαύνει μὲ τὴ δύναμή του ποὺ αὐξήθηκε ἀπὸ συμπαθοῦντες, σὲ φάλαγγα ἀνὰ ὀκτὼ ἄνδρες, στοὺς δρόμους τοῦ Μονάχου, καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο μὲ τὸ σταθερὸ σκοπὸ νὰ λευθερώσει τὸν Ρέμ. Στὴν πλατεῖα τοῦ Ὠδείου, οἱ Ναζὶ προσκρούουν πάνω σ' ἕνα φράγμα τῆς ἀστυνομίας ποὺ ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἑκατὸ ἄνδρες περίπου. Οἱ διαδηλωτὲς προσπαθοῦν νὰ διασπάσουν τὸ φράγμα καὶ νὰ περάσουν. Ἐπεμβαίνει μία δεύτερη δύναμη τῆς ἀστυνομίας. Ὁ Χίτλερ κι ὁ Λούντεντορφ βλέπουν ὅτι ματαιώνεται τὸ σχέδιό τους. Ὁ σωματοφύλακάς του Γκράφ, ὁρμάει μπροστὰ στὰ προτεταμένα ὅπλα τῶν δυνάμεων τῆς τάξεως: «Μὴ πυροβολεῖτε! Οἱ αὐτῶν ἐξοχότητες Ἀδόλφος Χίτλερ καὶ Λούντεντορφ φθάνουν!» Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ ἀστυνομικοὶ πυροβολοῦν. Δεκαέξη Ἐθνικοσοσιαλιστές, ἀπ' τοὺς ὁποίους πέντε ἦταν μέλη τῶν ὁμάδων κρούσεως τοῦ Χίτλερ καὶ τρεῖς ἀστυνομικοὶ σκοτώθηκαν. Σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ Ναζὶ συνελήφθησαν. Ὁ Μπέρχτολντ κι ὁ διοικητὴς SA Γκαῖριγκ, σοβαρὰ τραυματισμένος, κατωρθώνουν μόνο νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὶς ἀναζητήσεις τῆς ἀστυνομίας καὶ νὰ καταφύγουν στὴν Αὐστρία.

Ἡ τρελλὴ ἐνέργεια τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ ἔχει σὰν συνέπεια νὰ διαλυθεῖ τελείως τὸ NSDAP. Τὸ Κόμμα, ἡ SA καὶ οἱ ὁμάδες κρούσης ἀπαγορεύθηκαν. Μόνο ὁ ἀκούραστος Ἔρνστ Ρέμ, ποὺ ἀποφυλακίσθηκε ἔπειτα ἀπὸ μία σύντομη προληπτικὴ κράτηση, πιστεύει ὅτι μποροῦν νὰ συνεχίσουν, αὐτὴν τὴν πορεία πρὸς τὰ ἐμπρὸς ποὺ διακόπηκε γιὰ λίγο.

Τότε ποὺ ἦταν ἀκόμη κλεισμένος στὸ κελλί του, στὸν Πύργο τοῦ Λάντσμεργκ, ὁ Χίτλερ τὸν ὀνομάζει ἀρχηγὸ διοικητὴ τῆς SA, παράνομη ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα. Ὅμως ὁ Ρὲμ ἀντιλαμβάνεται γρήγορα, ὅτι ἡ Βαυαρικὴ Κυβέρνηση δὲν θὰ ἄρει τὴν ἀπαγόρευση γιὰ τὴν SA. Ὁ φὸν Κὰρ συγκέντρωσε στὸ μεταξὺ ὅλες τὶς ὁπλισμένες ὁμάδες, λίγο ὥς πολὺ παράλληλες σὲ μιὰ μόνη τὴν «ὁμάδα ἐπείγουσας ἀνάγκης» (Νότμπαν), τοποθετημένη κάτω ἀπ' τὸν ἔλεγχο τῆς κυβέρνησης τοῦ Λάντ. Ὁ Ρέμ, ἀπ' τὴ δική του πλευρά, μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς παλιᾶς

SA, δημιουργεῖ ἕνα νέο σῶμα ποὺ τὸ τοποθετεῖ κάτω ἀπ' τὴν ἐπίσημη κηδεμονία τοῦ στρατηγοῦ Λούντεντορφ. Ἡ ὀνομασία της εἶναι: «Τάγμα μετώπου» (Φροντμπάν).

Μὲ τὸ Φροντμπάν, ὁ Ρὲμ κατωρθώνει νὰ ἐπεκτείνει πέρα ἀπ' τὸ Μόναχο κι ἀπ' τὴ Βαυαρία τὸ πεδίο τῆς Ναζιστικῆς ἐπιρροῆς. Μέχρι τὸ κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου, ἡ Χιτλερικὴ κίνηση δὲν ξεπέρασε διόλου τὰ σύνορα τῆς πόλης τοῦ Μονάχου. Τώρα ὅσοι ἐπέζησαν ἀπ' τὰ παληά, τακτικὰ σώματα κι ἄλλοι Ἐθνικοσοσιαλιστὲς τῆς Βόρειας Γερμανίας ἔρχονται νὰ δυναμώσουν τὶς γραμμὲς τοῦ Φροντμπάν.

Οἱ χειρότεροι ἀπελπισμένοι (ντεσπεράντος) τοῦ ἐξτρεμιστικοῦ ἐθνικισμοῦ, κατὰ παράξενο τρόπο ἀξιωματικοὶ τῶν τακτικῶν σωμάτων κατατάσσονται κάτω ἀπ' τὴ σημαία τοῦ Ρέμ.

Ἡ SA τοῦ Χίτλερ, δὲν ἀρίθμησε ποτὲ περισσότερους ἀπὸ δύο χιλιάδες ἄνδρες. Τὸ Φροντμπὰν ἀριθμεῖ πολὺ γρήγορα τριάντα χιλιάδες. Αὐτὴ ἡ ἰλιγγιώδης αὔξηση τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρὲμ ἐνοχλεῖ λιγάκι τὸν Χίτλερ. Ὁ λοχαγὸς δὲν παύει πραγματικὰ νὰ βεβαιώνει ὅτι οἱ ὁπλισμένες ὀργανώσεις θὰ πρέπει νὰ εἶναι καὶ νὰ παραμένουν ἀνεξάρτητες ἀπ' τὶς πολιτικὲς ὀργανώσεις.

Ὅταν τὸ 1924, ὁ Χίτλερ, ἀφοῦ ἀποφυλακίσθηκε, ἐπιφορτίζει τὸν Ρὲμ ν' ἀναδιοργανώσει τὴν SA, οἱ δύο ἄνδρες βρίσκονται ἀντιμέτωποι μὲ ἀντίθετες γνῶμες. Ὁ Χίτλερ δὲν θέλει μιὰ SA αὐτόνομη· ὁ Ρὲμ ἀντίθετα, δὲν θέλει μιὰν SA ποὺ νὰ τὴν κυβερνοῦν οἱ πολιτικοί: ὁ Χίτλερ θὰ πρέπει νὰ περιορισθεῖ στὸ ρόλο του τοῦ ἀρχιτυμπανιστῆ. «Καθόλου πολιτικὴ στοὺς κόλπους τῆς SA, δηλώνει σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἀπευθύνει στὸν Χίτλερ, ἀπαγορεύω στὴν SA ν' ἀνακατεύεται στὶς ὑποθέσεις τοῦ Κόμματος· ἐπίσης δὲν θέλω ν' ἀνακατεύονται οἱ διευθύνοντες τοῦ Κόμματος καὶ νὰ δίνουν συμβουλές, δηλαδὴ διαταγὲς στοὺς ἀρχηγοὺς τῆς SA».

Ὁ Ρὲμ δὲν ξέρει ἀκόμα ὅτι ὁ Χίτλερ ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασή του ἀπὸ πολὺν καιρό, δὲν θ' ἀνεχθεῖ πιὰ ν' ἀναγεννηθεῖ μιὰ SA ποὺ νὰ ἔχει ἐξουσία γι' ἀποφάσεις, μιὰ SA ποὺ νὰ ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ τοῦ ὑπαγορεύει τὴ συμπεριφορὰ ποὺ ἁρμόζει νὰ υἱοθετήσει. Ὁ Χίτλερ διακόπτει τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Ρέμ. Ὁ ἱδρυτὴς τῆς SA, ἐπειδὴ δὲν θέλει ν' ἀποξενωθεῖ ἀπ' αὐτὸν τὸν πολύτιμο κομπάρσο τοῦ γράφει στὶς 30 Ἀπριλίου τοῦ 1925: «Μὴ ξεχνᾶς τὶς σκληρὲς ὧρες ποὺ ἐπισφράγισαν μιὰ φιλία γιὰ τὴν ὁποία σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν διατηρήσεις». Ἕνα μῆνα ἀργότερα, ὁ Χίτλερ ἀπαντάει διὰ μέσου τοῦ γραμματέως του: «Ὁ κύριος Χίτλερ δὲν ἀντιμετωπίζει νὰ συμβάλει στὴ δημιουργία ἑνὸς ἔνοπλου στρατοῦ. Τὸ δοκίμασε αὐτὸ ἄλλοτε ὅταν τὸ ζήτησαν μερικοὶ κύριοι ποὺ δὲν εἶχαν τὴν ἱκανότητα

νὰ τὸν κρατήσουν. Σήμερα, ὅπως καὶ πρὶν ἀπ' τὸ 1923, ἔχει ἀνάγκη μόνο ἀπὸ μιὰν αἴθουσα γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὴν ἀποστολή του».

Ἡ χρονολογία τῆς γέννησης τῆς Σχουτζοστάφφελ ἢ Ἔς - Ἔς (S S), πλησιάζει. Αὐτὸ ποὺ ἡ S A τοῦ Ρὲμ καὶ τοῦ Ἔρχαρντ δὲν ἦταν ἕτοιμη νὰ κάνει, ἡ Ἔς - Ἔς θὰ τὸ ἔκανε: νὰ ἐξασφαλίσει καὶ νὰ δυναμώσει τὴν ἐξουσία τοῦ Φύρερ στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος· νὰ ἐκτελοῦν τυφλὰ τὶς διαταγὲς τοῦ Φύρερ, ὅποιες κι ἂν ἦταν. «Ἔλεγα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐξηγοῦσε μιὰ μέρα ὁ Χίτλερ, — ὅτι εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ ἕνα ἔνοπλο τμῆμα Σωματοφυλακῆς· θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ὀλιγάριθμο, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ εἶναι ἀπόλυτα ἀφοσιωμένο. Καλύτερο εἶναι νὰ ἔχεις σὲ μιὰ πόλη εἴκοσι ἄνδρες δικούς σου πάνω στοὺς ὁποίους νὰ μπορεῖς νὰ ὑπολογίζεις ἀπόλυτα παρὰ νὰ ἔχεις τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς ἄστατης μάζας».

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ γένεση τῆς Ἔς - Ἔς. Ὅμως ἡ ἐπίσημη ἐξήγηση τῆς Ἔς - Ἔς πρὸς χρήση τῶν πιστῶν τοῦ Κόμματος εἶναι ἐντελῶς διαφορετική: ἐπειδὴ ἡ S A παρέμενε ἀπαγορευμένη, τὸ νεογέννητο Κόμμα τοῦ 1925 ἔπρεπε νὰ εἶχε ἱδρύσει μιὰν ὀργάνωση αὐτοάμυνας, ἱκανὴ νὰ τὸ προφυλάσσει ἐνάντια στὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν πράξεων τρομοκρατίας τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων του. Ἡ ἐπίσημη αὐτὴ ἑρμηνεία ποὺ φιγουράρει σὲ ὅλα τὰ Ἐθνικοσοσιαλιστικὰ ἀναγνωσματάρια παραγνωρίζει ἀπόλυτα τὶς ὑπερκφυγὲς τοῦ Φύρερ ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἀναγέννηση τῆς S A. Ἀποσιωπεῖ ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀπαγόρευση ποὺ ἐκδόθηκε γιὰ τὴν S A δὲν ἦταν γενική: στὰ βόρεια καὶ στὰ νότια τῆς Γερμανίας, δὲν σταματοῦσε ἀντίθετα ν' αὐξάνεται, χωρὶς ὡστόσο νὰ ταχθεῖ ἐπίσημα κάτω ἀπ' τὸ διφορούμενο λάβαρο τοῦ Φύρερ τοῦ Μονάχου.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπιθυμοῦσε νὰ κατασκευάσει μιὰ προσωπικὴ φρουρὰ πάνω στὴν ὁποία νὰ μπορεῖ νὰ ὑπολογίζει, ὁ Χίτλερ ἐπιφορτίζει τὸν Γιούλιους Σχρέκ, παληὸ μέλος τῶν ταγμάτων του κρούσης (ἐφόδου), ποὺ εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ σωφέρ του, νὰ ὀργανώσει ἕνα νέο ἔνοπλο σῶμα ποὺ θὰ βαφτισθεῖ Σχουτζστάφφελ ἢ Ἔς - Ἔς. Ὁ Σχρὲκ στρατολογεῖ τοὺς πρώτους ἄνδρες τῆς Ἔς - Ἔς ἐκεῖ ὅπου εἶχε στρατολογήσει ἄλλοτε τοὺς ἄνδρες τῆς φρουρᾶς τοῦ Χίτλερ: στὶς ταβέρνες τοῦ Μονάχου, καὶ περίεργα κάπως στὴν Τορμπράου. Στὴν ἀρχή, εἶναι ὀκτώ, ὅλοι παληοὶ τῆς Σωματοφυλακῆς τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ. Φοροῦν ἐξ ἄλλου τὴν ἀρχική τους στολὴ μὲ τὴ διαφορὰ περίπου ὅτι τὸ (γκρίζο) χιτώνιο γίνεται τώρα σκοῦρο (φαιὸ) πουκάμισο, ποὺ εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ τὸ ἐπίσημο χρῶμα τοῦ Κόμματος (Φαιοχίτωνες), μὲ ἕνα μαῦρο περιβραχιώνιο.

Ὁ Σχρὲκ ἀναλαμβάνει ἔπειτα νὰ δημιουργήσει οὐλαμοὺς σὲ ἄλλες

πόλεις τῆς Γερμανίας. Τὴν 21 Σεπτεμβρίου τοῦ 1925, μ' ἐγκύκλιο ἐπιστολή, δίνεται διαταγὴ στὸ κάθε τμῆμα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος τῆς Γερμανίας (NSDAP) νὰ θέσει ἅπὶ ποδὸς ἕναν οὐλαμὸ προστασίας. Ὁ οὐλαμὸς θὰ πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ὁμάδα κρούσης ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀποτελεσματική, καὶ νὰ μὴ ξεπερνάει σὲ ἀριθμὸ τοὺς δέκα ἄνδρες μ' ἕναν ἀρχηγό. Μόνο ἡ πόλη τοῦ Βερολίνου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἔχει εἴκοσι ἄνδρες καὶ δύο ἀρχηγούς. Ὁ Σχρὲκ ἐπαγρυπνεῖ ὥστε νὰ στρατολογηθοῦν σ' αὐτὰ τὰ τμήματα μόνο ἄτομα ποὺ ν' ἀνταποκρίνονται στὰ κριτήρια ἀνδρισμοῦ ποὺ διακηρύσσει ὁ Ναζισμός, καὶ τὰ ἐγκωμιάζει. Οἱ ἄνδρες θὰ πρέπει νὰ εἶναι τουλάχιστο εἴκοσι τριῶν χρονῶν κι ὄχι παραπάνω ἀπὸ τριανταπέντε· νὰ μποροῦν νὰ ὀνομάσουν (δηλώσουν) δύο ἐγγυητές· νὰ εἶναι «καλῆς καὶ δυνατῆς κράσης». «Οἱ μέθυσοι, οἱ τεμπέληδες κι ἄλλοι ἔκφυλοι δὲν ἔχουν καμμιὰ θέση ἀνάμεσά μας», αὐτὸ εἶναι τὸ σύνθημα τῶν Ἔς - Ἔς. Ὅταν τὸν Νοέμβριο τοῦ 1925 ὁ Σχρέκ, κάποιος Ντάουμπ, μέλος τοῦ Κόμματος, συνέστησε στὸ Μόναχο — Νεουχάουζεν ἕναν οὐλαμὸ ἀπὸ δεκαπέντε παληοὺς ἄνδρες τῆς S A, ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἔς - Ἔς ξεσπάει σὲ διαμαρτυρίες. Στὶς 27 Νοεμβρίου, γράφει στὴ διεύθυνση τοῦ Κόμματος: «Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ σχηματισμὸς εἶναι μιὰ ἀνασύσταση τῆς S A, παρακαλῶ τὴν διεύθυνση τοῦ Κόμματος νὰ τοῦ ἀπαγορεύσει νὰ φέρει τὴν ὀνομασία Ἔς - Ἔς. Ὅταν θέλουν νὰ ἱδρύσουν μιὰ σοβαρὴ ὀργάνωση, νὰ οἰκοδομήσουν πάνω σὲ βάσεις γερὲς κι ὑγιεῖς, τότε θὰ πρέπει νὰ μὴ κάνουν τέτοιου εἴδους πιθηκισμούς».

Χωρὶς διακοπὴ ὁ Σχρὲκ ἀπασχολεῖται νὰ στρατολογεῖ τὰ πιὸ σίγουρα μέλη τοῦ Κόμματος «γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κινήματος». Σὲ μιὰ σημείωση, ὑπογραμμίζει ποιὰ εἶναι τὰ βασικὰ καθήκοντα τῆς Ἔς - Ἔς: «προστασία τῶν Ἐθνικοσοσιαλιστικῶν (NS) συλλαλητηρίων, στρατολόγηση συνδρομητῶν γιὰ τὴν ἐφημερίδα Φόλκισερ Μπεομπάχτερ. (Ὁ Παρατηρητὴς τοῦ Λαοῦ), στρατολόγηση νέων μελῶν τοῦ Κόμματος». Ὁ Ἀλοΐς Ρόζενβινκ, ἀρχηγὸς τμήματος κι ὀργανωτὴς τῆς Γενικῆς Διοίκησης τῶν Ἔς - Ἔς, διακηρύσσει, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὸ πιὸ καθαρὸ Ναζιστικὸ ὕφος: «Ἡ νεκροκεφαλὴ ποὺ φέρουμε ἂς χρησιμεύει γιὰ προειδοποίηση στοὺς ἐχθρούς μας κι ἂς εἶναι ἡ ἔνδειξη τοῦ δώρου ποὺ κάνουμε τῆς ζωῆς μας στὸν Φύρερ μας καὶ στὸ ἰδανικό του».

Ἡ Ἔς - Ἔς τρέχει πρὸς τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες της: στὴ Δρέσδη, πενῆντα κομμουνιστὲς ἐπιχειροῦν νὰ σπείρουν ταραχὲς σ' ἕνα Ναζιστικὸ συλλαλητήριο, ἡ ἀπόπειρα ἀποτυχαίνει χάρη στὴν Ἔς - Ἔς· στὴ Σαξωνία — αὐτὰ τὰ λέει ὁ Ρόζενβινκ — «κανένας μαρξιστὴς δὲν ριψοκινδυνεύει πιὰ νὰ διαταράξει τὶς συγκεντρώσεις μας ἀπὸ τότε ποὺ

στὸ Χέμνιτζ οἱ οὐλαμοὶ προστασίας τῆς Δρέσδης, τοῦ Πλάουεν, τοῦ Τζβικάου καὶ τοῦ Χέμνιτζ ἑνωμένοι τοὺς ἐπέβαλαν μιὰ αὐστηρὴ τιμωρία». Τὰ Χριστούγεννα, ἡ κεντρικὴ διοίκηση Ἔς - Ἔς ἀναγγέλλει ὅτι χίλιοι περίπου ἄνδρες εἶναι γραμμένοι στοὺς καταλόγους τῆς Σχουτζστάφφελ.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1926, ὁ παληὸς ἀρχηγὸς τῶν ταγμάτων ἐφόδου τοῦ Χίτλερ, Μπέρχτολντ, γυρίζει ἀπ' τὴν Αὐστριακὴ ἐξορία του καὶ παίρνει, στὴ θέση τοῦ Σχρέκ, τὴ διοίκηση τῆς Ἔς - Ἔς.

Ὅταν γύρισαν σχεδὸν ὅλοι αὐτοὶ ποὺ εἶχαν πάρει μέρος στὸ κίνημα τοῦ Νοεμβρίου, ὁ Χίτλερ προβιβάζει ἐπίσημα τὴν Ἔς - Ἔς στὴ σειρὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἔνοπλου σώματος. Τὶς μέρες ποὺ γιορτάζονταν τὸ Κόμμα, ἀκριβέστατα τὴν 4 Ἰουλίου τοῦ 1926, ὁ Χίτλερ παραδίνει στὴν Ἔς - Ἔς τὴν «ματωμένη σημαία» ποὺ ἦταν τὸ ἔμβλημα τῶν στασιαστῶν ποὺ ἔκαναν παρέλαση τὸ 1923 στοὺς δρόμους τοῦ Μονάχου. Ἡ Ἔς - Ἔς βρίσκεται σὲ πλήρη ἐξάπλωση κι ὁ Χίτλερ μπορεῖ νὰ ἔχει τὸν καιρὸ νὰ ἐπανεξετάσει τὸ πρόβλημα S A. Κανένας ἄλλος, περισσότερο ἀπ' αὐτὸν δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ διαθέτει μιὰ πολυάριθμη στρατιὰ ἀπὸ πιστούς, συνθήκη γιὰ τότε εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας μέσα σ' αὐτὴ τὴ Γερμανία τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν φατριῶν ποὺ βρίσκονται σὲ διαρκῆ ἀγῶνα.

Ἀλλὰ ἔξω ἀπ' τὴ Βαυαρία, οἱ ἀρχηγοὶ S A ἐξακολουθοῦν νὰ δυσπιστοῦν γιὰ τὸν μικρόσωμο Αὐστριακό. Ὁ Χίτλερ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ χρησιμεύσει σὰν «ἑνωτικὸ» ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὶς ὁμάδες SA. Τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, τελικὰ τὸν βρῆκε: εἶναι ὁ Φρὰντς Πφέφφερ φὸν Σάλομον, Γερμανὸς τοῦ Βορρᾶ, παληὸς διοικητὴς τμήματος τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ. Τὴν 27 Ἰουλίου τοῦ 1925, ὁ Γιόζεφ Γκαῖμπελς σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό του: «Μεσημέρι. Στὸ σπίτι τοῦ Ἀρχηγοῦ. Συγκέντρωση ἀπόλυτα ἐνδιαφέρουσα. Ὁ Πφέφφερ θ' ἀναλάβει τὴ διοίκηση τῆς S A». Καὶ πραγματικά, ὁ διορισμὸς αὐτὸς θὰ εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ σημαντικοὺς τοῦ Χίτλερ. Ὁ Πφέφφερ τώρα θὰ πρέπει ν' ἀποδείξει ἂν θὰ μπορέσει νὰ κερδίσει στὸ πρόσωπο τοῦ Φύρερ τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν διοικούντων Ναζὶ τοῦ Βορρᾶ.

Ὁ Χίτλερ ἀναθέτει ἐξουσίες πολὺ ἐκτεταμένες στὸν Πφέφφερ, ποὺ γίνεται γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς S A (Ὄμπερστερ S A Φύρερ, O S A F). Ὁ Πφέφφερ, ἐννοεῖται, δέχεται κατ' ἀρχὴν τὶς διαταγές του ἀπ' τὸν Χίτλερ. Ἀλλὰ ἡ ἐσωτερικὴ ὀργάνωση τῆς S A ἐξαρτᾶται ἀπ' τὶς ἀποκλειστικὲς διαταγές του. Ἡ συμμαχία μὲ τοὺς διευθύνοντες Ναζιστὲς τοῦ Βορρᾶ ἔχουν μιὰ τέτοια σημασία γιὰ τὸν Χίτλερ ποὺ αὐτὸς συναινεῖ μάλιστα νὰ τοποθετήσει τὴν πολυαγαπημένη του Ἔς - Ἔς

κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ O S A F. Ὁ Μπέρτχολντ λαβαίνει σὰν ἀνταμοιβή, ἀδύνατη στὴν πραγματικότητα, τὸν τίτλο τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς.

Ἐπειδὴ τοῦ κακοφάνηκε ἐξαιρετικὰ ὅταν εἶδε τὸν «ἐκλεκτὸ στρατό του» νὰ πέφτει κάτω ἀπ' τὴν ἐξουσία τῆς S A, ποὺ βρισκόταν ἐξ ἄλλου στὰ μαχαίρια μὲ τὴν κεντρικὴ διοίκηση τοῦ Κόμματος, ποὺ δὲν σταματάει ν' ἀνακατεύεται στὶς ὑποθέσεις τῆς Ἔς - Ἔς — αὐτὴ ἄλλωστε ἀπάλλαξε ἀπ' τὰ καθήκοντά του τὸν Σχρὲκ γιὰ τοὺς λόγους «ὅτι οἱ ἰδιώτητές του σὰν ὀργανωτῆ καὶ ἀρχηγοῦ ἦταν ἀνεπαρκεῖς»—, ὁ Μπέρτχολντ καταλήγει νὰ παραιτηθεῖ. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1927, ὁ Ἔρχαρντ Χέϊντεν παίρνει τὴ θέση του. Δὲν θὰ εἶναι περισσότερο τυχερὸς ἀπ' τὸν Μπέρτχολντ ἀπέναντι στὴν S A γιατὶ ὁ O S A F Πφέφφερ ἀπαγορεύει τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὴν Ἔς - Ἔς νὰ δημιουργήσει οὐλαμοὺς στὶς πόλεις ὅπου ἡ ἐκπροσώπηση τῆς S A δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὴ κατὰ τὴ γνώμη του.

Οἱ δυνάμεις Ἔς - Ἔς δὲν πρέπει νὰ ξεπερνοῦν τὸ 10% τῶν δυνάμεων S A, ἔτσι ὥστε τὸ 1928 ἀριθμοῦν μόνο 280 ἄνδρες. Οἱ ὑπεράνθρωποι Ἔς - Ἔς ὑποχρεώνονται ν' ἀσκοῦν ὑποδεέστερα καθήκοντα ἀπ' τοὺς ἀξιωματικοὺς S A. Τοὺς ἐπιφορτίζουν συχνὰ νὰ διανέμουν ὑλικὸ προπαγάνδας καὶ νὰ πουλᾶνε τὴν ἐφημερίδα Φόλκισερ Μπεομπάχτερ. Ὅμως κάποιο αἴσθημα ἀνωτερότητας ἐξακολουθεῖ τουλάχιστο νὰ βασιλεύει ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς Ἔς - Ἔς. Αὐτὸ τὸ μαρτυρεῖ τὸ ἔμβλημα Ἔς - Ἔς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: «Ἡ Εὐγένεια σωπαίνει». «Ἕνας Ἔς - Ἔς δὲν πρέπει νὰ λαβαίνει μέρος στὶς συζητήσεις κατὰ τὶς συγκεντρώσεις τοῦ Κόμματος. Ἕνας Ἔς - Ἔς δὲν θὰ ἐγκαταλείψει ποτὲ τὴν αἴθουσα ὅπου ἔχει προσκληθεῖ μὲ τὴν εὐκαιρία μιᾶς πολιτικῆς συζήτησης, πρὶν ἡ ὁμιλία τελειώσει. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς βραδυᾶς, δὲν θὰ πρέπει νὰ καπνίζει διόλου. Ἡ στάση αὐτὴ θὰ χρησιμεύει σὰν πολιτικὴ διαπαιδαγώγηση τῶν πολιτῶν», ἀναφέρεται στὴν διαταγὴ ἀριθμ. 1 τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔρχαρντ Χέϊντεν μὲ ἡμερομηνία 13 Σεπτεμβρίου 1927. «Ἕνας Ἔς - Ἔς ὁπλίτης ἢ ἀξιωματικός, σωπαίνει καὶ δὲν ἀνακατεύεται ποτὲ σ' αὐτὰ ποὺ δὲν τὸν ἀφοροῦν, εἴτε εἶναι ζητήματα τῆς S A εἴτε τῆς πολιτικῆς τοπικῆς διοίκησης».

Οἱ διαταγὲς εἶναι ἄλλωστε οἱ ἀκόλουθες: ἡ κάθε μονάδα, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τῆς ζητήσουν νὰ ἐπέμβει, θὰ πρέπει νὰ φθάσει στὴ γραμμὴ ἀνὰ δύο καὶ κατὰ σειρὰ ἀναστήματος· ὁ κάθε ὁπλίτης Ἔς - Ἔς ὀφείλει νὰ φέρει πάντα ἐπάνω του τὸ δελτίον τῆς ταυτότητας Ἔς - Ἔς, τὸ βιβλίο τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος (N S D A P) καὶ τὴ συλλογὴ τῶν τραγουδιῶν Ἔς - Ἔς· ἰδιαίτερα σημαν-

τική, εἶναι ἡ διαταγὴ ἀριθμ. 8 ποὺ καθορίζει ὅτι ἕνας Ἔς - Ἔς δὲν θὰ φέρει σὲ καμμιὰ περίπτωση ὅπλο· ὁ Χίτλερ εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσει στὴν πορεία του πρὸς τὴν ἐξουσία τὴ φαινομενικότητα τῆς νομιμότητας: ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξεχωρίζει τὸ Κόμμα ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ὁπλισμένες ὀργανώσεις κι ἄλλες ὁμάδες μὲ στρατιωτικὸ χαρακτῆρα. Οἱ ἀρχηγοὶ Ἔς - Ἔς ὑποχρεοῦνται νὰ ἐξασφαλίζουν πάντα, πρὶν οἱ ὁπλῖτες ἀναλάβουν ὑπηρεσία, ὥστε κανένας τους νὰ μὴ κρύβει κανένα ὁποιοδήποτε ὅπλο.

Κάτω ἀπ' τὶς συνθῆκες αὐτές, τὶ τὸ ἐκπληκτικὸ ἂν ἀκόμα κι οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι τῆς Ἔς - Ἔς ἐντυπωσιάζονται ἀπὸ τὴ σιδερένια πειθαρχία ποὺ βασιλεύει σ' αὐτὴ τὴν ὀργάνωση; Ἡ Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Μονάχου περιγράφει σὲ μιὰν ἀναφορά της ποὺ τὴν συνέταξε τὸν Μάϊο τοῦ 1924 τὶς ἐντυπώσεις της πάνω στὴν αὐστηρότητα τῆς πειθαρχίας τῶν Ἔς - Ἔς: «Μὲ τὴν παραμικρὴ παράλειψη, ἐπιβάλλουν στὸν ἄνδρα ἕνα πρόστιμο, τοῦ ἀφαιροῦν τὸ περιβραχιόνιο καὶ τοῦ ἀπαγορεύουν γιὰ ἕνα διάστημα τὴν κάθε δραστηριότητα. Ὅσο γιὰ τὴν ἀτομικὴ διαγωγὴ καὶ τὴν περιβολὴ τῆς στολῆς, αὐτὲς εἶναι ἀντικείμενο μιᾶς προσοχῆς σὲ κάθε στιγμή».

Ὅλα στὴν ἐμφάνιση πρέπει νὰ τείνουν ν' ἀποδείξουν τὴν ἀνωτερότητα τῶν Ἔς - Ἔς. «Ἡ S A, εἶναι ὁ στρατός· ἡ Ἔς - Ἔς, εἶναι ἡ φρουρά. Ὑπῆρξε πάντα μιὰ φρουρά. Οἱ Πέρσες εἶχαν ἰδιαίτερη φρουρά, καὶ οἱ Ἕλληνες, κι ὁ Καῖσαρ κι ὁ Ναπολέων, κι ὁ γέρο Φρίτς. Ἡ φρουρὰ τῆς νέας Γερμανίας, εἶναι ἡ Ἔς - Ἔς».

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ προφέρει αὐτὴ τὴ φράση, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶναι ὁ συντάκτης της ἀποφάσισε νὰ κάνει ὅλες τὶς ἐνέργειες γιὰ νὰ τοποθετήσει τὴν Ἔς - Ἔς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ράϊχ. Ἡ ἱστορία τῆς Ἔς - Ἔς θὰ εἶναι ἀπὸ τότε καὶ πέρα ἡ ἱστορία του. Ἡ ἱστορία τῶν ἐγκλημάτων τῶν Ἔς - Ἔς, ἡ ἱστορία τῶν ἐγκλημάτων του. Τὴν 6η Ἰανουαρίου τοῦ 1924 εἶναι ποὺ ὁ Χίτλερ τοποθετεῖ ἕναν ἄνδρα σὰν ἀρχηγὸ τῆς Ἔς - Ἔς. Θὰ παραμείνει αὐτὸς ὁ Ραϊχσφύρερ της. Τὸ ὄνομά του εἶναι: Χάϊνριχ Χίμμλερ.

Β'

ΧΑΪΝΡΙΧ ΧΪΜΜΛΕΡ

Τὸ τραῖνο κυλοῦσε πρὸς τὰ βόρεια. Ὁ Ἄλμπερτ Κρέμπς, πρῶτος γκαουλάϊτερ Ναζὶ τοῦ Ἁμβούργου, ὅλο καὶ δυσανεσχετοῦσε πιὸ πολύ. Καὶ ἡ στενοχώρια του ζωγραφίζονταν πάνω στὸ πρόσωπό του. Ἐπὶ ὧρες τώρα ὑπέφερε τὴ φλυαρία τοῦ γείτονά του ποὺ εἶχε ἀνεβεῖ σ' αὐτὸ τὸ βαγόνι μαζί του, στὸ Ἔλμπερφελντ.

Ὁ ἄνδρας αὐτὸς ἦταν μετρίου ἀναστήματος, μὲ ἀρκετὰ βαθουλωμένο, ἕνα χυδαῖο πρόσωπο. Τὸ πηγούνι μικρὸ καὶ στενόμακρο μαρτυροῦσε μιὰ κάποια νωθρότητα σὲ ἀντίφαση μὲ τὰ γκρίζα καὶ ζωηρὰ μάτια ποὺ ἔδειχναν, πίσω ἀπ' τὰ γυαλιὰ τῆς μύτης, πὼς ἐνδιαφέρονταν γιὰ ὅλα, πὼς εἶναι περίεργα γιὰ ὅλα. Ἀντιφατικὴ ἦταν ἐπίσης ἡ τραχύτητα τῶν τρόπων τῆς συμπεριφορᾶς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ τραχύτητα τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἐκφράζονταν καὶ τὰ λεπτὰ χέρια του, τὰ πολὺ περιποιημένα, τὰ σχεδὸν γυναικεῖα.

Ὁ γκαουλάϊτερ Κρέμπς δὲν τὰ παρατήρησε ὅλα αὐτὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς ἄνοιξης τοῦ 1929. Ἦταν ὑπερβολικὰ ἐρεθισμένος ἀπ' τὸ κῦμα ἀπὸ λόγια ποὺ ξέχυνε πάνω του αὐτὸς ὁ σύντροφος, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν καινούργιο Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς Χάϊνριχ Χίμλερ. Αὐτὸς τοῦ ἔδινε μιὰν εἰκόνα λεπτομερειακὴ γιὰ τὶς πολιτικὲς ἀντιλήψεις του καὶ δὲν τοῦ ἔκρυβε τὶς γνῶμες του πάνω στὶς διάφορες μορφὲς τῆς κατάστασης στὴ Γερμανία. Στὴν πολιτική, ἔλεγε ὁ Χίμλερ, ἀκόμα κι οἱ πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες εἶναι αὐτὲς ποὺ ἔχουν τὴν πιὸ μεγάλη σημασία. Ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία νὰ γίνει γνωστὸ πῶς ὁ ἀξιωματικὸς S A Κὸνν ἔφθασε νὰ φέρει ἕνα ἐπίθετο τόσο κοντινὸ μὲ τὸ Ἑβραϊκὸ ἐπίθετο Κόχν· θὰ πρέπει νὰ βεβαιωθεῖ ὅτι ὁ γκαουλάϊτερ Λόχσε, μὲ τὴν ἰδιότητά του σὰν παληὸς ὑπάλληλος τραπέζης, δὲν ἔγινε ἕνα ὄργανο τοῦ Ἑβραϊκοῦ κεφαλαίου.

Τριάντα χρόνια ἀργότερα, ὁ Κρέμπς θυμόταν ἀκόμα αὐτὲς τὶς ἐξομολογήσεις τοῦ Χίμμλερ. Τοῦ φαίνονταν πὼς ἦταν «ἕνα ἀπίστευτο μίγμα πολεμικῆς μεγαλορητορείας, μικροαστικῆς φλυαρίας καὶ αἱρετικῆς προφητείας».

Κι ἄλλες μαρτυρίες σχετικὲς μὲ τὸν «φρεσκοκομμένο» πρίγκηπα τῶν Ἔς - Ἔς, ποὺ ἦταν τότε εἴκοσι ἐννέα χρονῶν συμφωνοῦν μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ Κρέμπς: ἦταν, ἕνα ἄτομο φλύαρο, πολὺ λίγο βέβαιο γιὰ τὸν ἑαυτό του, μὲ ὄψη καὶ τρόπους ἐπαρχιώτη. Κατὰ συνέπεια, οἱ μαρτυρίες προσθέτουν στὸ πορτραῖτο τοῦ Χίμμλερ χαρακτηριστικὰ διφορούμενα ἂν ὄχι σατανικά. Καὶ πραγματικά, ὅσο πιὸ πολὺ εἶχε ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς περισσότερες ἐξουσίες ἀνάμεσα στὰ ὄμορφα γυναικεῖα χέρια του, τόσο πιὸ πολύ οἱ Γερμανοὶ φαίνονται νὰ τὸν θεωροῦν σὰν ἕνα εἶδος ἀπάνθρωπο κι ἀπόκοσμο φάντασμα. Κατέληξε νὰ γίνει κάτι σὰν ἡ απογυμνωμένη ἀπὸ ζωὴ ἐνσάρκωση τοῦ Ἀστυνομικοῦ Ναζιστικοῦ Κράτους κι ἤξερε νὰ τραβάει πάνω του τὸ ἀναλλοίωτο μῖσος τῶν ἀτόμων ποὺ δὲν σκέφτονταν ὅπως αὐτός. Γιὰ πολλοὺς δὲν εἶχε παρὰ μόνο τὸ παρουσιαστικὸ ἀνθρώπου, καὶ σήμερα ἀκόμα δὲν ἔχουν ἀνακαλύψει μέσα στὴν ἰδιωτική του ζωὴ λεπτομέρειες ἱκανὲς ν' ἀποδείξουν τί εἴδους ἄνθρωπος κρύβονταν πίσω ἀπὸ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς.

Ὅποις τὸν γνώρισε ὅσο ζοῦσε εἶχε δυσκολία, ἔπειτα ποὺ τὸν εἶχε ἰδεῖ, νὰ τὸν περιγράψει. Ὑπάρχουν τόσες εἰκόνες — περιγραφὲς τοῦ Χίμμλερ, ὅσες ὑπάρχουν καὶ μαρτυρίες: Χίμμλερ, δήμιος· Χίμμλερ, ἕνας ἄνθρωπος βασικὰ ἱκανὸς νὰ τὰ παίρνει ὅλα· Χίμμλερ, ὁ ἰδεολόγος τοῦ φυλετισμοῦ (ρασισμοῦ)· Χίμμλερ, ὁ ἀπόστολος τῆς ὑγιεινῆς, τὸ ὄργανο τοῦ Χίτλερ, κ.λ.π.

Ὁ στρατηγὸς Φρῆντριχ Χόσσμπαχ: «Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, κακὸ δαιμόνιο τοῦ Χίτλερ, ψυχρός, ὑπολογιστής, ἄπληστος γιὰ τὴν ἐξουσία, εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία τὸ ἄτομο τοῦ Γ' Ράϊχ, τὸ πιὸ ἀπογυμνωμένο ἀπὸ συνείδηση».

Ὁ Γκενεραλόμπερστ Γκουντέριαν: «Δὲν ἐξοῦσε πάνω στὸν δικό μας πλανήτη».

Κὰρλ Ι. Μπούρκχαρντ, Ἑλβετός, παληὸς μέγας ἐπίτροπος τοῦ Ρόλκενμπουντ στὸ Δάντσιχ: «Ὑποταγή, ἐξάρτηση συμπυκνωμένη, μιὰ ἐπιμέλεια περιορισμένου μαθητῆ, ἀλλὰ ἐπίσης κάτι τὸ μεθοδικὸ ὅπως μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνα αὐτόματο».

Ὁ ἰδεολόγος Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ: «Ποτὲ δὲν μπόρεσα νὰ διασταυρωθῶ μὲ τὸ πάντα φευγαλέο βλέμμα του ποὺ ἦταν μισόκλειστο πίσω ἀπ' τὰ γυαλιὰ τ' ἀγκυστρωμένα στὴ μύτη του».

Ὁ στρατηγὸς Βάλτερ Ντόρνμπεργκερ: «Ἕνας καλὸς δασκαλᾶκος σχολείου, ὅμως βεβαιότατα ὄχι ἕνας ἀρχηγός».

Ὁ Μπερναντόττε, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ὁ Χίμμλερ μιὰ συνεργασία τὸ 1945: «Ἀληθινὰ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε τίποτε τὸ διαβολικό. Φιλοφρονητικός, ὄχι χωρὶς χιοῦμορ, τοῦ ἄρεσε νὰ λέει ποῦ καὶ ποῦ δυὸ λόγια πνευματώδη γιὰ νὰ ἐλαφρώσει τὴν ἀτμόσφαιρα».

Πολυάριθμοι ὑπῆρξαν ἐξ ἄλλου οἱ διπλωμάτες ποὺ ἐκτιμοῦσαν τὴν ἀκρίβεια στὶς κρίσεις του. Πολλοὶ οἱ μὴ Γερμανοὶ κι ἀντιστασιακοὶ Γερμανοὶ ποὺ ἔβλεπαν σ' αὐτὸν τὸν μόνο ἱκανὸ ἄνθρωπο ποὺ θὰ μποροῦσε ν' ἁρπάξει τὴ θέση του ἀπ' τὸν Φύρερ. «Τὸ τέρας Χίμμλερ, λέει ὁ Ἄγγλος ἱστορικὸς Τρέβορ - Ρόπερ, εἶχε κάθε εἴδους πραγματικὲς καὶ θετικὲς ἰδιότητες ποὺ τὸν καθιστοῦσαν μιὰ προσωπικότητα ἀπ' τὶς πιὸ προβληματικές».

Οἱ βιογράφοι τοῦ Χίμμλερ, καθὼς ἐπιζητοῦσαν μὲ κάθε θυσία νὰ ρίξουν φῶς πάνω σ' αὐτὸ τὸ διφορούμενο πρόσωπο, κατέληξαν τελικὰ στὴν προϋπόθεση, ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὴν τὸ κλειδὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ ζωντανὸ αἴνιγμα θἄπρεπε ν' ἀναζητηθεῖ στὴν παιδικὴ καὶ στὴ νεανικὴ ἡλικία του. Γιὸς ἀστῶν, τὸ παιδὶ εἶχε μεγαλώσει κάτω ἀπ' τὴ σκιὰ ἑνὸς πατέρα καὶ μιᾶς μητέρας, ποὺ τοῦ χάριζαν πολὺ λίγη στοργή. Εἶχε ἔπειτα πλανηθεῖ κι ἀλητέψει ἀργόσχολα μέσα στὴν μεταπολεμικὴ κοινωνία, μέχρις ὅτου αὐτὴ ἡ Ναζιστικὴ κίνηση τοῦ πρόσφερε τελικὰ τὸ καταφύγιο ποὺ ἀναζητοῦσε γιὰ νὰ τοῦ ἀντικαταστήσει τὸ πατρικό, τὸ οἰκογενειακὸ σπίτι. Ἡ ὑπόθεση, αὐτὸ τὸ διαπιστώνουμε, ἔχει ὅλες τὶς χάρες τῆς ψυχαναλυτικῆς μόδας. Εἶναι γοητευτικὴ χωρὶς ἀμφιβολία. Δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὸ νὰ περάσει πλάϊ ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Τὰ γεγονότα παραμένουν τὰ ἑξῆς: Ὁ Χίμμλερ κατάγεται ἀπὸ μιὰν ἀστικὴ οἰκογένεια ἀπ' τὶς πιὸ κοινές. Διατήρησε πάντα μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς δυὸ ἀδελφούς του (τὸν Γκέμπχαρτ, τὸν μεγαλύτερο, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1898· τὸν Ἔρνστ, τὸν δευτερότοκο, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1905) σχέσεις ἐξαίρετες. Ἀκόμα κι οἱ διαφωνίες ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς του καὶ στὴ γυναῖκα του Μάργκαρετ δὲν μπόρεσαν νὰ διαταράξουν τὶς σχέσεις τοῦ Χίμμλερ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Ὅταν πέθανε ἡ μητέρα του, ὁ Χίμμλερ, ποὺ ἦταν κι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄρρωστος, τὴν ξαγρύπνησε μιὰν ὁλόκληρη νύχτα. Στὸν ἐνταφιασμό, ἅπλωσε πάνω ἀπ' τὸν τάφο τὸ χέρι στοὺς δύο ἀδελφούς του, δηλώνοντας μὲ τὸν ἐπίσημο τόνο ποὺ τόσο τὸν συνήθιζε: «Θὰ μείνουμε πάντα ἑνωμένοι».

Θεωροῦσε πὼς ἦταν σὰν ὁ προστάτης τῆς οἰκογένειας. Τὸ 1921, γράφει στὴν «ἀγαπημένη μικρὴ μητεροῦλα του»: «Ὁ μπαμπᾶς νὰ μὴν ἐργάζεται πιὰ τόσο, νὰ κάνει καὶ κανένα περίπατο στὴ διάρκεια τῆς ἑβδομάδας». Οἱ ἀδελφοί του ἔπρεπε νὰ ὑπομένουν καμμιὰ φορὰ τὴ δασκαλίστικη σχολαστικότητά του. Στὶς 14 Νοεμβρίου τοῦ 1920, γράφει στὸν «Ἔρνστ», τὸν μικρότερό του κατὰ πέντε χρόνια: «Χαίρομαι πολὺ

γιὰ τοὺς καλοὺς βαθμούς σου. Σ' ἐπιφορτίζω ὡστόσο νὰ μὴν ἐπαναπαυθεῖς πάνω στὶς δάφνες σου. Προσπάθησε ἐπίσης νὰ γίνεις καλύτερος στὴν ἱστορία. Νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ νὰ μὴ κάνεις νὰ θυμώνουν ὁ μπαμπᾶς κι ἡ μαμά».

Ὅταν ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς ἀδελφούς του ἀρραβωνιάζεται τὴν Πάουλα Στέλτζλε, κόρη ἑνὸς τραπεζίτη τοῦ Βαϊλχάϊμ, ὁ Χάϊντριχ γίνεται διαιτητὴς καὶ κρίνει τὴν ἠθικὴ τῆς οἰκογένειας. Αὐτὸς ὁ γάμος δὲν τοῦ ἀρέσει. Γράφει στὴν Πάουλα τὸ 1923: «Ἂν θὰ πρέπει νὰ εἶναι εὐτυχισμένος αὐτὸς ὁ γάμος γιὰ σᾶς τοὺς δυὸ καὶ γιὰ τὸν λαό, ποὺ εἶναι δυνατὸς μόνο ἀπ' τὴν ἀρετὴ τῆς οἰκογενειακῆς ἠθικῆς ἀπ' τὴν ὁποία προέρχεται, τότε θὰ πρέπει νὰ σὲ κρατοῦν περιορισμένη... Κι ἐπειδὴ ἐσὺ δὲν εἶσαι σὲ θέση νὰ τὸ κάμεις, οὔτε κι ὁ ἀρραβωνιαστικός σου ποὺ εἶναι ὑπερβολικὰ καλὸς γιὰ σένα, τότε θὰ φροντίσω καὶ θὰ ἐπιβλέψω ἐγὼ ὁ ἴδιος...».

Ὁ ἰδιωτικὸς ἀστυνομικὸς (ντέτεκτιβ) Μὰξ Μπλὺμλ ἐπιφορτίζεται ἀπ' τὸν Χάϊνριχ, ποὺ εἶχε τὴν τάση νὰ συγχέει τὶς γυναῖκες τοῦ 20οῦ αἰῶνα μὲ τὶς θεὲς τῶν Γερμανικῶν μύθων, καὶ ποὺ κατεδίκαζε τὴν κάθε ἐξωγαμιαία ἐρωτικὴ σχέση, νὰ κάνει μιὰν ἔρευνα πάνω στὸ παρελθὸν τῆς Πάουλα. Πρὶν ἀκόμα ὁ Μπλὺμλ τοῦ πάει στὶς 14 Μαρτίου τοῦ 1924 τὴν ἀναφορὰ ποὺ ζητοῦσε, ὁ Χίμμλερ βάζει σ' ἐνέργεια μιὰν ἄλλη πηγὴ πληροφοριῶν. Ἕνας δημόσιος ὑπάλληλος ποὺ ὀνομάζονταν Ρέσσνερ δέχεται ἀπὸ τὸν Χίμμλερ τὴν ἀκόλουθη ἐρώτηση: «Θὰ σᾶς ἤμουνα εὐγνώμων ἂν μὲ πληροφορούσατε αὐτὰ ποὺ γνωρίζετε σχετικὰ μὲ τὴν δεσποινίδα Στέλτζλε καὶ εἰδικὰ γιὰ τὶς σχέσσεις της μὲ τὸν συνάδελφό σας Ντάφφνερ». Ὁ καλὸς Γκέμπχαρντ παραδίνει τότε τὰ ὅπλα καὶ διαλύει τοὺς ἀρραβῶνες. Τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ ἀποδείχνει μέχρι ποιὸ σημεῖο ὁ Χίμμλερ εἶναι ἄξιος ἐκπρόσωπος μιᾶς ἀστικῆς ἠθικῆς, στενῆς καὶ περιορισμένης.

Ἀντίθετα πρὸς τὸν Χίτλερ, τὸν ἀλήτη τῆς Βιέννης, ἀντίθετα πρὸς τὸν Γκαῖμπελς, ποὺ ἦταν γιὸς χειρώνακτα, ἢ πρὸς τὸν Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ, τὸν δυσαρεστημένο μετανάστη ἀπ' τὶς Βαλτικὲς χῶρες, ὁ δεύτερος γιὸς τοῦ καθηγητῆ Γκέμπχαρντ Χίμμλερ εἶναι ὁ κληρονόμος κι ὁ ἐκπρόσωπος τῆς μεσαίας τάξης.

Ὅταν γεννήθηκε ὁ Χάϊνριχ, στὶς 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 1900, στὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπιτιοῦ ἀριθμὸς 2 τῆς Χιλντεγκαρντστράσσε στὸ Μόναχο, ὁ πατέρας του δὲν εἶχε καμμιὰν ἀμφιβολία τότε σχετικὰ μὲ τὴν κοινωνικὴν ἐπιτυχία τοῦ γιοῦ του: ὁ Χάϊνριχ, πρίγκηψ τοῦ Βίττελσμπαχ, εἶχε δεχθεῖ νὰ γίνει νουνός του. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ προστιθέμενο στὴν κοινωνικὴ θέση τοῦ πατέρα δὲν ἄφησε καμμιὰν ἀμφιβολία γιὰ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς καὶ γιὰ τὶς ἰδέες ποὺ θ' ἀσκοῦσε ἀργότερα ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ.

Καὶ πραγματικά, δὲν ἦλθε ποτὲ στὸ μυαλὸ τοῦ μαθητῆ οὔτε τοῦ φοιτητῆ Χάϊνριχ ν' ἀμφισβητήσει τὴν ἐξουσία τῶν γονέων του, νὰ σχολιάσει δηλαδὴ τὴν κοινωνικὴ τάξη στὴν ὁποία ζοῦσε. Ὁ πατέρας του τοῦ ἐντύπωνε χωρὶς διακοπὴ τὸν ἀνενδοίαστο σεβασμὸ στοὺς προγόνους καὶ στὴν ἀστικὴ παράδοση καὶ τὶς βάσεις τῆς δικῆς του ρωματικῆς ἀντίληψης τῆς ἱστορίας.

Ἦταν λοιπὸν μέσα στὴ λογικὴ τῶν πραγμάτων τὸ ὅτι ἕνας τέτοιος γιός, βαφτιστικὸς ἑνὸς πρίγκηπα, θὰ προορίζονταν γιὰ τὴ σταδιοδρομία τοῦ ἀξιωματικοῦ. Αὐτὸ εἶναι λοιπόν, χωρὶς ἀμφιβολία, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς τοῦ Χίμμλερ: ποτέ του δὲν μπόρεσε νὰ πραγματοποιήσει ἀληθινὰ τὰ ὄνειρα τῆς πρώτης νεότητάς του, νὰ ὁδηγήσει μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ σπαθιοῦ του τὰ στρατεύματά του πρὸς μιὰν ἔνδοξη νίκη. Μύωψ, ὁ νέος Χάϊνριχ, δὲ μπόρεσε, ὅπως τὸ ποθοῦσε, νὰ μπεῖ στὸ ναυτικό. Προσπάθησε νὰ μπεῖ στὸ πεζικό. Ἐπέμεινε τόσο δραστήρια, ποὺ ὁ πατέρας του ἀναγκάσθηκε νὰ ζητήσει μιὰν αὔξηση ἡλικίας γιὰ νὰ ἐπιτύχει τὴν γρηγορότερη κατάταξη τοῦ νεαροῦ Χάϊνριχ στὸ στράτευμα. Τὸ πέτυχε καὶ στὰ τέλη τοῦ 1917 ὁ Χίμμλερ βρισκόταν καταταγμένος κι ὑπηρετοῦσε στὶς τάξεις τοῦ 20οῦ Βαυαρικοῦ Πεζικοῦ Συντάγματος «φὸν ντὲρ Τάνν». Ὅμως ἡ στρατιωτική του σταδιοδρομία ἔμελλε νὰ σταματήσει ἐκεῖ. Λίγο πρὶν ἀπ' τὸν θάνατό του, ὁ Χίμμλερ θ' ἀφηγηθεῖ στὸν Μπερναντόττε, ὅτι «ὁδήγησε τοὺς ἄνδρες του στὸ μέτωπο», ἀναφέρει μάλιστα ποῦ καὶ ποῦ ὅτι ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ «μάχη στὸ δυτικὸ μέτωπο»· ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα. Ὁ νεαρὸς Χίμμλερ δὲν πῆγε ποτὲ «στὸν πόλεμο», γιὰ τὸν μόνο λόγο ὅτι δὲν πρόφτασε τὸν πόλεμο. Ἀφοῦ γυμνάσθηκε ἐπὶ ἕξη μῆνες στὸ Ρέγκενσμπουργκ, ὁ στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ Χίμμλερ ἀκολουθεῖ ἀπὸ τὶς 15 Ἰουνίου μέχρι τὶς 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1918 μαθήματα εἰδικότητας στὸ Φράϊζιγκ καὶ ἀπὸ τὶς 15 Σεπτεμβρίου μέχρι τὴν 1η Ὀκτωβρίου στὸ Μπαίϋρωϋτ. Δύο μῆνες ἀργότερα ἀπολύεται καὶ γίνεται πολίτης: ὁ πόλεμος ἔχει τελειώσει.

Ἀποτυχημένος στρατιωτικός, ὁ Χίμμλερ θὰ πρέπει νὰ βρεῖ μιὰν ἄλλη προοπτικὴ γιὰ τὸ μέλλον. Αὐτὸ ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει, καθὼς λέει, εἶναι ἡ ἀγρονομία. Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, εἶχε πάντα μιὰν ἰδιοσυγκρασία φυτολόγου. Ὅταν ἦταν παιδί, εἶχε μάλιστα κάνει μιὰ συλλογὴ ἀπὸ φυτά. Τὸ παιδικὸ αὐτὸ παιγνίδι θὰ κοστίσει ἀκριβά, ἔπειτα ἀπὸ λίγο, στοὺς κρατουμένους τῶν ΚΖ, στοὺς ὁποίους θὰ ἐπιβάλλει νὰ τοῦ μαζεύουν τὰ πιὸ διαφορετικὰ φυτὰ καὶ χόρτα, γιατὶ ἀποδίνει σ' αὐτὰ περισσότερες θεραπευτικὲς ἰδιότητες ἀπ' τὰ πατροπαράδοτα φαρμακευτικὰ προϊόντα.

Ὁ ἀγρονόμος δὲν πρόκειται νὰ σταδιοδρομήσει καὶ πολὺ σ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Μόλις ἀρχίζει τὶς σπουδές του σὲ μιὰν εἰδικὴ σχολὴ στὸ

Ἴγκολσταντ, μιὰ ἐπιδημία τυφοειδοῦς πυρετοῦ τὸν καρφώνει στὸ κρεβάτι. Διάγνωση καὶ γνωμάτευση τοῦ γιατροῦ: ἕνα χρόνο διακοπὴ τῶν σπουδῶν. Στὶς 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1919, ὁ Χίμμλερ ἐγγράφεται στὸ Ἰνστιτοῦτο Ἀγρονομίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου. Οἱ ἀναποδιὲς τῆς τύχης του, τὸν ἔχουν ἄραγε ἐρεθίσει; Ἔγινε μήπως ἕνας ἔρημος λύκος, στὸ περιθώριο τῆς κοινωνίας, ποὺ ἀναμασσάει τὴν ἀχαριστία τῆς μοίρας του, ὅπως τὸν λέει ὁ θρύλος; Ὄχι, καθόλου. Τὸ Μόναχο, εἶναι ἀντίθετα τὸ σημεῖο ἐκκίνησης μιᾶς πολὺ ζωηρῆς περιόδου τῆς ζωῆς του, ποὺ ἦταν μάλιστα διφορούμενη ἀπὸ πολλὲς πλευρές.

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ μαντέψει ἕνα τόσο αἱμοσταγὲς μέλλον γι' αὐτὸν τὸν φοιτητῆ, τὸν φιλικό, τὸν ἀφοσιωμένο, ποὺ ἦταν βέβαια λίγο ἐνοχλητικός, ἀλλὰ ποὺ ἔτρεχε στοὺς ἀποκρηάτικους χοροὺς μεταμφιεσμένος σὰν σουλτάνος, ποὺ ἀγαποῦσε μέχρι τρέλλας μιὰ κυρία ποὺ ὀνομάζονταν Μάγια Λόριτζ κι ἦταν λαίμαργος σὲ ὕψιστο σημεῖο καὶ καλοφαγᾶς;

Βέβαια, τοῦ συμβαίνει πάλι νὰ παίξει τὸν στρατιωτικὸ καὶ νὰ κάνει πολιτική. Ἐγγράφεται σὰν ἐθελοντὴς στὶς πολιτικὲς ὁμάδες ἄμυνας τοῦ Μονάχου (τοῦ δίνουν δύο μπαλάσκες κι ἕνα σακκίδιο κουραμάνας «παλαιοῦ τύπου»). Ἡ 1η Δεκεμβρίου τοῦ 1921, εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς βραδυὲς τῆς ζωῆς του: τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν τοῦ ἀπευθύνει μιὰν εἰδοποίηση σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία μπορεῖ νὰ ὀνομάζεται ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα «δόκιμος». Μαζὶ μὲ ἄλλους Ἐθνικοσοσιαλιστὲς φοιτητὲς χειρίζεται μιὰν ἐπίθεση ποὺ ἀποβλέπει στὸ νὰ ἐλευθερώσει ἀπ' τὴ φυλακὴ τὸν κόμητα Ἄρκο — Βαλλέϋ δολοφόνο τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Βαυαρίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θανατικὴ ποινὴ ποὺ εἶχε ἐπιβληθεῖ στὸν φυλακισμένο μετριάσθηκε σὲ ἰσόβια δεσμά, οἱ φοιτητὲς ἐγκαταλείπουν τὸ σχέδιο. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀπογοητεύει τὸν Χίμμλερ, ποὺ σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό του: «Καλὰ λοιπόν, αὐτὸ θὰ γίνει μιὰν ἄλλη φορά!».

Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, αὐτὲς δὲν εἶναι οἱ βασικὲς φροντίδες τοῦ Χίμμλερ. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1919, προσχωρεῖ στὴν Μπούρσχενσχαφτ Ἀπόλλο. Γι' αὐτόν, πρόκειται ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα νὰ μάθει πῶς θὰ μπορέσει νὰ συμβιβάσει τὴν καινούργια ζωή του μὲ τὴν καθολικὴ καὶ ρωμαϊκὴ ἠθική του ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά, καὶ μὲ τὴν εὐαισθησία τοῦ στομαχιοῦ ἀπ' τὴν ἄλλη: ἡ Ἐκκλησία ἀπαγορεύει τὶς μονομαχίες, ὁ γιατρὸς ἀπαγορεύει τὴ μπύρα.

Τακτοποιεῖ γρήγορα τὸ ζήτημα τῆς μπύρας· πετυχαίνει ἀπ' τὴ Μπούρσχενσχαφτ μιὰν ἐπίσημη ἄδεια ποὺ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπ' τὸ νὰ πίνει μπύρα. Ἐννοεῖται, πὼς οἱ γλεντζέδες σύντροφοι δὲν παίρνουν καθόλου στὰ σοβαρὰ αὐτὸν τὸν ἐγκρατῆ ἀρχάριο καὶ τὸν κάνουν νὰ τὸ καταλάβει. Θὰ συναντήσει πολλὲς δυσκολίες νὰ βρεῖ ἕνα συμπαίκτη

στὴν ξιφασκία. Μόνο πρὸς τὸ τέλος τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου, τὸν Ἰούνιο τοῦ 1922, ὁ Χίμμλερ κατορθώνει νὰ κάμψει ἕναν ἀπ' τοὺς συντρόφους του καὶ καταφέρνει νὰ τοῦ χαράξουν, νὰ τοῦ ἐπιβάλουν τὴν πατροπαράδοτη οὐλὴ σπαθισμοῦ, ποὺ χωρὶς αὐτὴν δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ὑπάρχει, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ μέλλοντα Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς, ἀκαδημαϊκὴ ἀξιοπρέπεια.

Τὸ πρόβλημα τῆς μονομαχίας φάνηκε πιὸ δύσκολο νὰ λυθεῖ ἀπ' τὸ πρόβλημα τῆς μπύρας. Ἐκεῖ ὁ Χάϊνριχ σκοντάφτει πάνω στὶς ἀτομικὲς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις του. Ἔνθερμος καθολικός, δὲν λείπει ποτὲ ἀπ' τὴ λειτουργία τὴν Κυριακή. Σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό του τὶς γιορτὲς καὶ τὶς ἱεροτελεστίες στὶς ὁποῖες συμμετέχει. Συχνὲς εἶναι αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ μνημονεύσεις: «Σ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησία αἰσθάνομαι καλά». Ἀπὸ μιὰ νέα κοπέλλα, γιὰ τὴν ὁποία αἰσθάνεται ἕνα κρυφὸ πάθος, μαθαίνει ὅτι μεταλαβαίνει κάθε μέρα· σημειώνει στὸ ἡμερολόγιό του: «Εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ ποὺ ἔνοιωσα αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες».

Ἡ εἴσοδός του στὴν φοιτητικὴ Μπούρσχενσχαφτ σκοτεινιάζει ὡστόσο τὶς σχέσεις του μὲ τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ρήξη δὲν εἶναι ἄμεση. Ἐνῶ εἶναι στὴν ἀρχὴ ἀποφασισμένος νὰ μὴν πάει ἐνάντια στὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις του, ἡ κλίση πρὸς τὴν κοινωνικὴ ἐπιτυχία καταλήγει νὰ τὸν παρασύρει. «Πιστεύω, γράφει ὁ Χίμμλερ στὶς 15 Δεκεμβρίου τοῦ 1919, ὅτι ἦλθα σὲ σύγκρουση μὲ τὴ θρησκεία μου». Καὶ προσθέτει, αὐτὸς ποὺ ἔμελλε νὰ ἐξαναγκάσει ἀργότερα χιλιάδες ἄνδρες τῶν Ἒς - Ἒς νὰ κόψουν κάθε δεσμὸ μὲ τὴν Ἐκκλησία κι ἔλεγε ὅτι θὰ παρέδινε τὸν Πάπα στὸν δήμιο: «Ὁπωσδήποτε, ὅ,τι καὶ νὰ συμβεῖ, θ' ἀγαπῶ πάντα τὸν Θεὸ καὶ θὰ μείνω πιστὸς στὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἔστω κι' ἂν αὐτὴ μὲ διώξει ἀπ' τοὺς κόλπους της».

Ἡ ἀλλοίωση τῶν σχέσεών του μὲ τὴν Ἐκκλησία στενοχωρεῖ τὸν Χίμμλερ ἀλλὰ δὲν τοῦ θέτει καμμιὰ περίπτωση γιὰ ἀληθινὸ ἠθικὸ πρόβλημα. Οἱ ἀπασχολήσεις του εἶναι πολὺ πιὸ κοσμικές: περισσότερο ἀπ' τὴ θρησκεία κι ἀπ' τὴν πολιτική, ὁ φοιτητὴς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς διασκεδάσεις τῆς ἀστικῆς τάξης τοῦ Μονάχου, γιὰ τὰ γεύματα ποὺ ἔδινε ἡ κυρία Λόριτζ καὶ γιὰ τὰ σεξουαλικὰ προβλήματα τῶν συναδέλφων του.

Ἡ Ἄννα Λόριτζ, χήρα ἑνὸς τραγουδιστῆ τῆς ὄπερας, ποὺ εἶχε μιὰ μακρυνὴ συγγένεια μὲ τοὺς Χίμμλερ, διατηροῦσε στὸ Μόναχο μιὰ οἰκογενειακὴ πανσιόν. Ὁ Χίμμλερ εἶχε ἐρωτευθεῖ τὴν κόρη τῆς Ἄννας Λόριτζ, τὴ Μάγια, ὅμως αὐτός του ὁ ἔρωτας δὲν βρῆκε ἀνταπόκριση. Ὁ Χάϊνριχ εἶχε στὸ πρόσωπο τοῦ Χὰνς Κνίπ, ἑνὸς μέλλοντα δερματεμπόρου τῆς Στουτγάρδης, ἕναν ἀντίζηλο, ποὺ ἡ Μάγια τὸν προτιμοῦ-

σε. Αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ περιπέτεια καὶ τὸ νὰ συχνάζει στὶς χορευτικὲς βραδυὲς ποὺ ὀργάνωνε ἡ κυρία Λόριτζ ἢ ἀλλοῦ, ἀπασχολοῦσαν πιὸ πολὺ τὸν καιρό του. Μὲ τὸν φίλο του Λούντβιχ, ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσαν «Λοῦ», ὁ Χάϊνριχ περνοῦσε μιὰ χαρούμενη ζωὴ καὶ ὅλα ὅσα ζοῦσε ἢ ἔβλεπε, τὰ θεωροῦσε τόσο συνηθισμένα, ποὺ τὰ σημείωνε στὸ ἡμερολόγιό του: «Τὸ δωμάτιο, γράφει, μιλῶντας γιὰ μιὰ βραδυὰ ποὺ πέρασε στὸ σπίτι τῆς κυρίας Λόριτζ, εἶχε διακοσμηθεῖ σὲ χαρέμι: λυχναράκι, μιὰ τέντα γιὰ τὸν Λοῦ καὶ γιὰ μένα, σὲ μιὰ γωνιὰ κοντὰ στὴ φωτιά... Ἡ κυρία Λόριτζ σερβίριζε συνεχῶς πιάτα μὲ φαγητά... Ἐγὼ ἔχυσα ἕνα γεμάτο φλυτζάνι κακάο πάνω στὸ παντελόνι μου...»

Ἦταν τόσο λαίμαργος καὶ ἄπληστος γι' αὐτὲς τὶς βραδυὲς ποὺ ξέχασε τὴν ἐπέτειο τοῦ Κόμματος. Μὲ τὸ δίκιο τους οἱ Ἀμερικανοὶ ἱστορικοὶ Βέρνερ Ἄνγκρες καὶ Μπράντλεϋ Φ. Σμὶθ θεωροῦν τὸν Χίμμλερ σ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ σὰν «ἕνα νέο χωρὶς τὴν παραμικρὴ πρωτοτυπία, σὰν ἕνα ἀρχέτυπο τῆς Βαυαρικῆς μεσαίας κοινωνικῆς τάξης, τῆς ὁποίας εἶχε τὰ γοῦστα, τὸ στὺλ τῆς ζωῆς, τὶς ἰδέες».

Οἱ δραστηριότητές του εἶναι πολλαπλές: τὴν ἐποχὴ τῶν Χριστουγέννων κάνει ἀνάγνωση σ' ἕνα τυφλό, κατασκευάζει ἕνα κέϊκ σέ μιὰ γρηὰ μόνη κυρία, συμμετέχει σὲ μιὰ βραδυνὴ ἑορτὴ ἀγαθοεργίας γιὰ τὰ ὀρφανὰ τῆς Βιέννης. Τὸν ὑπόλοιπο χρόνο, τρέχει ἀδιάκοπα σὲ συγκεντρώσεις. Καὶ συγκεντρώσεις τέτοιες γίνονται σχεδὸν κάθε μέρα, γιατὶ εἶναι μέλος σὲ δώδεκα συλλόγους, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴ Γερμανικὴ Λέσχη Τουρισμοῦ καὶ φθάνοντας μέχρι τὸν Σύνδεσμο παλαιῶν ἀξιωματικῶν τοῦ 1ου Βαυαρικοῦ Συντάγματος Πεζικοῦ, καθὼς καὶ στὸν Σκοπευτικὸ Σύλλογο Φρέϊβεγκ. Ὅταν ἔχει κανεὶς τόσες κάρτες μέλους, νοιώθει πὼς εἶναι στὸ περιβάλλον του σὰν ἕνα ψάρι μέσ' τὸ νερό. Κι οἱ ἰδέες του ἀκόμη, εἶναι ἡ ἀντανάκλαση τῶν πιὸ τρεχούμενων ἰδεῶν τῆς ἐποχῆς: καλλιεργεῖ ἕναν ἐθνικισμὸ μὲ χαρακτῆρα ἀστικό, δηλαδὴ μέτριο, χωρὶς κανένα φανατισμό. Ἀκόμα κι οἱ γνῶμες του σχετικὰ μὲ τοὺς Ἑβραίους εἶναι ἀπ' τὶς πιὸ μετριοπαθεῖς.

Ἕνα μόνο σημεῖο ὅπου ἐκδηλώνεται μιὰ κάθετη ἐπιθετικότητα κι ὅπου θὰ μποροῦσε κανεὶς στὴν ἀνάγκη ν' ἀποκαλύψει τὸν μελλοντικὸ Χίμμλερ, εἶναι τὸ στρατιωτικὸ κεφάλαιο. Ὁ Χίμμλερ δὲν μπορεῖ οὔτε θέλει νὰ πιστέψει ὅτι ἡ στρατιωτική του σταδιοδρομία ἔχει τερματισθεῖ. Ἀφοῦ τὸν ἔδιωξε ἡ Μάγια Λόριτζ, μιὰ μόνη διέξοδος τοῦ φαίνεται δυνατή: νὰ γίνει στρατιωτικός. Σημειώνει στὶς 28 Νοεμβρίου τοῦ 1919: «Ἄχ! ἂν μποροῦσα νὰ κοιτάξω τώρα τὸν κίνδυνο κατάματα, νὰ πολεμήσω, νὰ διακινδυνεύσω τὴ ζωή μου, αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ἀληθινὴ ἐλευθέρωση». Στὶς 22 Νοεμβρίου τοῦ 1921, διαβάζουμε τὰ ἑξῆς, ὅπου ἀνακαλύπτουμε ἕνα Χίμμλερ ποὺ φάνηκε ὅτι εἶχε καθορίσει ἕνα κά-

ποιο ἀριθμὸ ἀπὸ ἰδέες: «Ἂν γίνει ἕνας νέος πόλεμος στ' Ἀνατολικά, τότε θὰ λάβω μέρος, αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Ἡ Ἀνατολὴ εἶναι τὸ κλειδὶ τοῦ μέλλοντός μας. Ἡ Δύση ἔχει ἤδη πεθάνει. Στὴν Ἀνατολὴ θὰ πρέπει νὰ πολεμήσουμε· καὶ τὴν Ἀνατολὴ θὰ πρέπει ν' ἀποικήσουμε». Ἡ ἐπιθυμία του νὰ κάνει τὸν πόλεμο δὲν εἶναι καθόλου παροδική. Στὶς 22 Φεβρουαρίου τοῦ 1922 γράφει: «Ἂχ! ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐπαναληφθεῖ ὁ ἀγώνας! ἡ μάχη! ὁ πόλεμος! ἡ προέλαση πρὸς τὰ ἐμπρός!» Καὶ στὶς 11 Ἰουνίου τοῦ ἴδιου χρόνου: «Ὁπωσδήποτε, θὰ γίνω στρατιωτικός, γιατὶ στὸ βάθος τοῦ ἑαυτοῦ μου, εἶμαι στρατιώτης. Ἀλλὰ θὰ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ δοκιμάσω, νὰ τὸ ἀποδείξω».

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ ὁ Ρὲμ παρεισφρύει μὲ τρόπο ἀποφασιστικὸ στὴ ζωὴ τοῦ Χίμμλερ. Ὁ Ρέμ: μιὰ ἐλπίδα ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ κορέσει αὐτὴ τὴ φιλοπόλεμη δίψα.

Εἶναι δύσκολο νὰ ποῦμε πότε ἀκριβῶς οἱ δυὸ ἄνδρες ἔμαθαν νὰ γνωρίζονται. Οἱ δρόμοι τους εἶχαν διασταυρωθεῖ πολλὲς φορὲς ἤδη: τὰ τέλη τοῦ 1918, ὁ Ρὲμ ὑπηρετοῦσε στὸ Ἐπιτελεῖο τῆς 12ης Βαυαρικῆς Μεραρχίας Πεζικοῦ. Ἦταν μετέπειτα ἀξιωματικὸς ἐξοπλισμοῦ τῆς 22ας Ταξιαρχίας προστασίας τοῦ Μονάχου, ποὺ θὰ ἀπέλυε ἀπ' τὸν στρατὸ τὸ 1920 τὸν στρατιώτη Χίμμλερ. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ρὲμ ἦταν ἡ «φαιὰ ἐξοχότης» σ' αὐτὲς τὶς ὁπλισμένες ὀργανώσεις, ποὺ δὲν ἦταν οὔτε νόμιμες οὔτε παράνομες καὶ ποὺ ἡ Ράϊχσβερ τὶς διατηροῦσε σὰν ἕνα εἶδος πολιτοφυλακῆς. Τὸν Μάϊο λοιπὸν τοῦ 1922, ὅταν ἔγινε μιὰ γενικὴ συνέλευση αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων στὸ Ἀρτζμπέργκερ Κέλλερ τοῦ Μονάχου, ὁ Χίμμλερ συνάντησε τὸν λοχαγό. Ὁ Χίμμλερ σημειώνει: «Ὁ λοχαγὸς Ρὲμ κι ὁ ταγματάρχης Ἄγκερερ (πρώην διοικητὴς τοῦ Χίμμλερ) ἦταν ἐπίσης παρόντες. Πολὺ φιλικοί. Ὁ Ρὲμ ἐκδηλώθηκε σὰν πεσσιμιστὴς σχετικὰ μὲ τὴν Μπολσεβικικὴ δράση».

Ὁ Χίμμλερ ἐντυπωσιάσθηκε πολὺ ἀπ' τὸν Ρέμ. Ὁ «δόκιμος» δὲν ξεχνάει τὴν ἱεραρχικὴ ἀνωτερότητα τοῦ Ρέμ, ποὺ δὲν θὰ παρουσιασθεῖ ποτὲ μπροστά του χωρὶς νὰ πραγματοποιήσει τὸ ἐπιβαλλόμενο ἀπ' τὸν κανονισμὸ χτύπημα τῶν τακουνιῶν. Περίεργο ζευγάρι αὐτὸ ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν ὁ παληὸς αὐτὸς πολεμιστὴς κι ὁ ἀποτυχημένος φιλοπόλεμος, αὐτὸς ὁ ὁμοφυλόφιλος μὲ τὴν στενὴ ἠθική. Ὅμως ὁ παληὸς πολεμιστὴς ξέρει νὰ προκαλεῖ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ φοιτητῆ. Ὁ Χίμμλερ θὰ μποροῦσε νὰ κάνει ὅ,τι δήποτε, τὸ πᾶν γιὰ τὸν Ρέμ.

Ὁ Χίμμλερ μόλις εἶχε κατωρθώσει μὲ δυσκολία νὰ ἐπιτύχει στὶς ἐξετάσεις του τὴν 5 Ἀπριλίου τοῦ 1922 καὶ νὰ δεχθεῖ μιὰ θέση βοηθοῦ ἀγρονόμου, ὁπόταν προσεχώρησε σὲ μιὰν ἐθνικιστικὴ ὀργάνωση, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλεύσει καὶ τοῦ τὴν εἶχε προτείνει ὁ Ρέμ: τὴν Ραϊχσφλάγκε. Ἐπὶ τέλους, ὁ Χίμμλερ θὰ μποροῦσε νὰ φοράει καὶ πάλι μιὰ στολή.

Λίγο ἐνδιέφερε ἂν ἡ στολὴ αὐτὴ ἦταν ἕνα ἁπλὸ γκρίζο ἀνοιχτὸ ποκάμισο καὶ γκέττες ἀσσορτί! Ἦταν μιὰ στολή. Καὶ δικαιολογοῦσε τὸ νὰ φέρει ὅπλα καὶ ν' ἀσκεῖται φυσικά, (πρὸ παντὸς νὰ ἐξασκεῖται στὶς δδομαχίες μὲ πρόβλεψη τὸν ἐμφύλιο πόλεμο) πρᾶγμα ποὺ συνήθιζε νὰ τὸ κάνει ὁ Χίμμλερ μὲ τοὺς συναδέλφους του κάθε Σάββατο βράδυ καὶ τὶς γιορτές.

Θὰ ἔχει, ἄλλωστε, σὲ λίγο τὴν εὐκαιρία ν' ἀποδείξει στὸν Ρὲμ τὸν θαυμασμὸ ποὺ τρέφει γι' αὐτόν. Τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1923, πραγματικὰ λαβαίνει μέρος στὸ συλλαλητήριο - διαδήλωση ποὺ εἶχε προσχεδιάσει ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ. Ἔπειτα ἀπὸ ἐσωτερικὲς διαμάχες, ἡ Ραϊχσφλάγκε μετονομάσθηκε σὲ Ραϊχσκριεγκσφλάγκε καὶ μπῆκε κάτω ἀπ' τὶς ἄμεσες διαταγὲς τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Ρέμ. Ὁ Χίμμλερ ἐγγράφεται στὸ Κόμμα. Ὡστόσο, δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη σὰν ἕνας Ναζί. Τὸ μέλλον, δὲν εἶναι ὁ ἀγκυλωτὸς σταυρός, ἀλλὰ τὰ βασιλικὰ χρώματα.

Στὶς 8 Νοεμβρίου τοῦ 1923, διαδίνεται ἡ φήμη ὅτι ὁ Χίτλερ ἔχει εἰσχωρήσει στὸ Μπυργκερμπρεουκέλλερ κι ἔχει προσκαλέσει, κάτω ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ του, τοὺς Βαυαροὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἰθύνοντες νὰ δώσουν ἕνα τελειωτικὸ πλῆγμα «στοὺς ἐγκληματίες τοῦ Νοεμβρίου». Ὁ Χίμμλερ πληροφορεῖται τὸ γεγονὸς τὴν ὥρα ποὺ συμμετέχει σὲ μιὰ συνέλευση τῆς Ραϊχσκριεγκφλάγκε. Εἶναι ἐκεῖ παρὼν κι ὁ Ρέμ. Περιγράφει τὴ σκηνή: «Ὅταν μάθαμε τὴν εἴδηση, οἱ συνάδελφοι τοῦ Χίμμλερ πήδησαν ἀπ' τὴν καρέκλα τους, ἀγκαλιάσθηκαν, κι ἄρχισαν νὰ γελοῦν καὶ νὰ κλαῖνε ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνηση».

Ὁ Ρὲμ ἐμπιστεύεται τότε τὴ σημαία τῆς Ραϊχσκριεγκφλάγκε στὸν ἀνταγωνιστῆ του Χίμμλερ, καλεῖ τοὺς ἄνδρες του νὰ κατεβοῦν στὸ δρόμο καὶ νὰ βαδίσουν μαζί του πρὸς τὸ Μπυργκενμπρεουκέλλερ ὅπου ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ κηρύσσει τὴν «ἐθνικὴ ἐπανάσταση» στὸν Γενικὸ Ἐπίτροπο Ρόττερ φὸν Κὰρρ καὶ τὸν στρατηγὸ Λόσσοφ. Ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Χίτλερ πάει πρὸς συνάντηση τῆς ὁμάδας τοῦ Ρὲμ καὶ τὸν καλεῖ νὰ καταλάβει τὰ κτίρια τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν. Καλὸς στρατιώτης, ὁ Ρὲμ ὑπακούει. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, τὸ Ὑπουργεῖο ἔχει καταληφθεῖ. Ὅμως κι ὅλας ὁ Ρὲμ διαισθάνεται ὅτι κάτι δὲν ἔχει πάει καλά. Προαισθάνεται ἤδη μιὰ ζωηρὴ ἀντίδραση ἀπ' τοὺς Βαυαροὺς πολιτικοὺς καὶ στρατηγοὺς ποὺ τοὺς ξάφνιασε ὁ Χίτλερ.

Τὰ ξημερώματα τῆς 9ης Νοεμβρίου, τὰ τὰνκς κυκλώνουν τὸ Ὑπουργεῖο ὅπου βρίσκεται χαρακωμένος ὁ Ρέμ. Μονάδες τῆς Ράϊχσβερ καὶ οἱ δυνάμεις τῆς Ἀστυνομίας περισφίγγουν τὴ συνοικία καὶ κατευθύνουν τὰ πολυβόλα πάνω στὸ κτίριο, περιμένοντας νὰ τοὺς δοθεῖ ἡ διαταγὴ ν' ἀνοίξουν πῦρ. Μιὰ σιωπὴ θανάτου βαραίνει πάνω στὴν πόλη.

Πίσω ἀπ' τὰ συρματοπλέγματα ποὺ φράζουν τὴν Λουντβίχστράσσε, ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ ἀγκιστρώνεται πάνω στὸ κοντάρι τῆς σημαίας ποὺ τοῦ ἔχουν ἐμπιστευθεῖ. Καὶ νὰ ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ ἑνωμένοι, ἀπ' τὴν ἐπίδραση τῆς τυχοδιωκτικῆς τρέλλας τοῦ Χίτλερ, φίλοι κι ἐχθροί, αὐριανοὶ δολοφόνοι κι αὐριανὰ θύματα: πλάϊ στὸν Χίμμλερ, καὶ πλάϊ στὸν μελλοντικὸ ἀρχηγὸ ἐπιτελείου SA Ρέμ, πού, ἕνδεκα χρόνια ἀργότερα, θὰ πέσει κάτω ἀπ' τὶς σφαῖρες τῶν μαύρων φονηάδων ποὺ θὰ εἶναι μισθοφόροι τοῦ σημερινοῦ του σημαιοφόρου· πλάϊ στὸν Ρέμ, τὸν μελλοντικὸ ἀρχηγὸ τῶν Ὑπηρεσιῶν — Πληροφοριῶν SA καὶ πλάϊ στὸν κόμητα Ντὺ Μουλὲν Ἔκκαρτ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χίμμλερ θὰ τὸν σέρνουν ἀργότερα ἀπὸ δικαστήριο σὲ δικαστήριο κι ἀπὸ εἱρκτὴ σὲ εἱρκτή. Ἀπέναντί τους, ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ βρίσκεται ὁ ὑπολοχαγὸς Χέρμαν Χέφλε, πρώην ὀρδινάντσα τοῦ Ρέμ. Μέλλων στρατηγὸς Βάφφεν Ἔς - Ἔς, θὰ δημιουργήσει πολλὲς σκοτοῦρες στὸν Χίμμλερ, καὶ θὰ φθάσει, ἀπὸ ἀφοσίωση πρὸς τὸν Ρέμ, τὸν παληὸ διοικητή του, μέχρι καὶ νὰ τὸν προφυλάσσει ἀπ' τοὺς θανατηφόρους πυροβολισμοὺς ποὺ τοῦ προορίζουν καὶ νὰ τὸν προειδοποιεῖ εἰδικὰ γιὰ τὶς ἐγκληματικὲς προθέσεις τῶν ἀνδρῶν τοῦ Χίμμλερ.

Οἱ σημερινοὶ ἀντίπαλοι εἶναι οἱ αὐριανοὶ φίλοι. Οἱ αὐριανοὶ φίλοι θὰ ἀλληλοσπαραχθοῦν. Ὁ Ρίττερ φὸν Κάρρ θὰ σφαγιασθεῖ κυριολεκτικὰ στὶς 30 Ἰουνίου τοῦ 1934 ἀπ' τοὺς Ἔς - Ἔς. Ὅπως κι ὁ ἄλλοτε ἐχθρός του Ρέμ. Θὰ ἐπιζήσουν μόνο ἀπ' τὰ πλήγματα τῶν Ἔς - Ἔς οἱ σημερινοὶ διαπραγματευτές, ὁ Ρίττερ φὸν Ἔπ, πρώην διοικητής τοῦ Ρέμ, κι ὁ μελλοντικὸς ἀρχηγὸς SA Χεράουφ.

Οἱ διαπραγματεύσεις ὡστόσο ἀποτυχαίνουν. Μπροστὰ στὶς συγκεντρωμένες δυνάμεις τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῆς Λάντσβερ, ὁ Ρὲμ ὑποχρεώνεται νὰ συνθηκολογήσει. Οἱ ἔνοπλοι ἄνδρες του παραδίνουν τὰ ὅπλα. Ἡ ἑταιρεία Χίτλερ — Ρὲμ συντρίβεται, διαλύεται. Οἱ πόρτες τῆς φυλακῆς τοῦ Σταντελχάϊμ κλείνουν πίσω ἀπ' τὸν Ρέμ.

Καὶ νὰ πάλι ὁλομόναχος, ἐγκαταλειμένος στὸν ἑαυτό του, χωρὶς ἀρχηγὸ ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ τὸν λατρεύει, χωρὶς στολὴ καὶ χωρὶς ἐπαύριο, ὁ σημαιοφόρος Χάϊνριχ Χίμμλερ.

Παρ' ὅλη τὴ βαθειά του ἀπογοήτευση, ὁ γεωπόνος, ἀποφασίζει νὰ παραμείνει «μέσα στὴν πολιτική». Κι αὐτὸ γιὰ δύο οὐσιαστικοὺς λόγους: ἔχει τώρα ἀποδιωχθεῖ ὁριστικὰ ἀπ' τὴ Μάγια· συναντάει δυσκολίες γιὰ νὰ βρεῖ μιὰ δουλειά.

Ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ὀργάνωση (NSDAP) ἔχει μπεῖ σὲ ἀπαγόρευση. Ὁ Χίμμλερ προσχωρεῖ στὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ Κίνηση γιὰ τὴν ἐλευθερία (Νατσιοναλσοτσιαλίστισε Φραϊχαῖτς μπέβεγκουγκ) ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπ' τὴν προστασία τοῦ Λούντεντορφ. Ἐπὶ κεφαλῆς σ'

αὐτὴ τὴν κίνηση βρίσκεται ἄλλωστε ἕνας γνώριμος τοῦ Χίμμλερ, ὁ αποθηκάριος Γκρέγκορ Στράσσερ, μιασματικὸς ἐθνικοσοσιαλιστής. Ὁ Στράσσερ παραχωρεῖ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν Χίμμλερ.

Μάϊος τοῦ 1924: ἐκλογὲς τοῦ Ράϊχσταγ. Ὁ Στράσσερ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὰ βάλει ὅλα σ' ἐνέργεια γιὰ νὰ πετύχει νὰ πάρουν ἕδρες οἱ Ναζιστές. Ὀργανώνει μιὰν ἐκλογικὴ προπαγάνδα ἀπ' τὶς πιὸ θορυβώδικες. Ὁ Χίμμλερ λαβαίνει μέρος πολὺ δραστήρια. Καβαλλάει μιὰ ἰσχυρὴ Σουηδικὴ μοτοσυκλέττα καὶ μεταφέρει στὴν Κάτω Βαυαρία, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, τὸ μήνυμα τοῦ Στράσσερ καὶ δὲν παραλείπει κανένα ἀπὸ τὰ πολλαπλᾶ συνθήματα τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς δημαγωγίας. Βροντάει ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους καὶ τοὺς ἐλεύθερους Τέκτονες, ἐξερεθίζει τοὺς χωρικοὺς ἐνάντια στὸ κεφάλαιο, ξεσπαθώνει ἐνάντια στὸν μπολσεβικισμό, δυσφημίζει τὴ δημοκρατία, τὰ βάζει μὲ ὅλα τὰ σχήματα τῆς ὀρθολογιστικῆς πολιτικῆς κι ἐκτοξεύει παντοῦ ὅπου περνάει τὴν οὐτοπία ἑνὸς κόσμου βασιζόμενου πάνω στοὺς Γερμανοὺς χωρικούς. Χωρὶς διακοπὴ οὔτε ἀνάπαυση, διασχίζει τὴν περιοχὴ ποὺ τοῦ ἔχει ἀνατεθεῖ. Ἀπολογισμός, γιὰ παράδειγμα, τῆς δραστηριότητός του ἐπὶ μιὰ ἑβδομάδα: 23 Φεβρουαρίου 1924, ὁμιλία στὸ Ἔγκμουλ, στὸ Λανβάϊντ, στὸ Μπίρνμπαχ· 24 Φεβρουαρίου, ὁμιλία στὸ Κέλχαϊμ καὶ στὸ Σάαλ πάνω σὲ τραπέζι· 25 Φεβρουαρίου, ὁμιλία ἐπὶ μιάμιση ὥρα στὸ Ρόρ, κλπ.

Οἱ προσπάθειές του δὲν θὰ εἶναι μάταιες, οὔτε οἱ προσπάθειες τῶν συντρόφων του· μὲ 2 ἑκατομμύρια ψήφους, ἡ κίνηση τοῦ Στράσσερ καταλαμβάνει 32 ἕδρες στὸ Ράϊχσταγ. Ὁ Χίμμλερ ὡστόσο βρίσκεται στὴν προσδοκία· διάλεξε ἄραγε πραγματικὰ ἕνα κόμμα μὲ μέλλον; Ἔχει προσχωρήσει σὲ μιὰ λαϊκὴ κίνηση. Βρίσκεται τώρα ἀναποφάσιστος, καταμεσὶς στὶς διαμάχες ποὺ φέρνουν σὲ ἀντίθεση αὐτὲς τὶς κινήσεις τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ὑπακοῆς μὲ τὸν καθαρῶς λεγόμενο Ἐθνικοσοσιαλισμό. Διστάζει καὶ βάζει αὐτὶ ν' ἀκούσει τὶ συμβαίνει μὲ τὶς φιλονικίες ποὺ ἀντιτάσσουν ὀπαδοὺς καὶ ἀντιπάλους τοῦ Χίτλερ, τοῦ Φύρερ ποὺ βρίσκεται τώρα μανταλωμένος στὴ φυλακή. Τοῦ ἔλειπε ἕνα εἴδωλο νὰ τὸ σέβεται. Ἦταν πανέτοιμος ν' αὐτοδηλωθεῖ δοῦλος, ἀλλὰ ὁ ἀφέντης ἦταν ἀπών. Ἦταν ἕτοιμος νὰ πιστέψει, ἀλλὰ τί; Φλέγονταν νὰ παίξει ἕνα ρόλο στὴν ἱστορία, ποιόν ὅμως; Ποῦ βρισκόταν τὸ λάβαρο, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ ἤθελε νὰ ἐνταχθεῖ, ποῦ βρισκόταν τὸ ἱερὸ καθῆκον γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἤθελε νὰ πεθάνει; Ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ ἤξερε ὅτι δὲν ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς τῆς μοίρας, ὁ ἀρχηγὸς μὲ τὴ σιδερένια θέληση ποὺ σφυρηλατεῖ τὰ πεπρωμένα μιᾶς χώρας. Βρισκόταν πολὺ μακρυά. Σὲ πολλὰ σημεῖα τοῦ ἡμερολογίου του ὁμολογεῖ τὴν οὐτιδανὴ γνώμη ποὺ ἔχει γιὰ τὸν εαυτό του.

Βρίσκει εἰδικὰ ὅτι τοῦ λείπει ἡ βεβαιότητα, ὅτι μιλάει ὑπερβολικά, ὅτι ὑποχωρεῖ ὑπερβολικὰ στὸν πειρασμὸ ν' ἀφηγεῖται «ἱστοριοῦλες». «Τὶ δυστυχισμένο πλάσμα, τί ἄνθρωπος... εἶμαι ἕνας ἀλαζόνας, ἕνας καλομιλητὴς χωρὶς ἐνεργητικότητα... τίποτε δὲν μοῦ πετυχαίνει». (29 Ἰανουαρίου 1922). Κι ἀλλοῦ: «Μὲ μεταχειρίζονται σὰν ἕνα χαμίνι ποὺ διασκεδάζει κι ἀνακατεύεται σ' αὐτὰ ποὺ δὲν τὸ ἐνδιαφέρουν».

Εἶναι τόσο λίγο σίγουρος γιὰ τὶς πράξεις του ποὺ σκέπτεται μάλιστα σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ ἐκπατρισθεῖ. Μαθαίνει ρωσσικὰ καὶ σχεδιάζει νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴν Ἀνατολὴ ἢ ἴσως στὴν Τουρκία ἢ στὸ Περοῦ. Δέκα τέσσερις φορές, ἀνάμεσα στὸ 1919 καὶ στὸ 1924 ἀναφέρει στὸ ἡμερολόγιό του πὼς θέλει νὰ μεταναστεύσει.

Τὰ προβλήματα αὐτὰ θὰ τὰ σαρώσει μόνο ὅταν τελικὰ θὰ ἔχει βρεῖ ἕνα ἀντικείμενο ἄξιο τοῦ θαυμασμοῦ του, ἕνα ἐρζὰτζ τοῦ Θεοῦ. Κι αὐτὸ δὲν θ' ἀργήσει: τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1924, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ ἀποφυλακίζεται κι ἐγκαταλείπει τὸ Φρούριο Λάντσμπεργκ. Ἀμέσως ἀρχίζει ἐντατικὰ τὴν ἀναδιοργάνωση τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Ὀργάνωσης (NS DAP), ποὺ εἶναι πάντα κάτω ἀπὸ ἀπαγόρευση. Τὰ προβλήματα ποὺ στενοχωροῦσαν τόσο τὸν Χίμμλερ τότε ποὺ ἐργαζόταν γιὰ τὸν Στράσσερ, τὰ τακτοποιεῖ ὅλα ὁ Χίτλερ, σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο: στὶς 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1925, ὁ Φύρερ εἶχε συγκεντρώσει τοὺς ὀπαδούς του καὶ τοὺς ἀντιπάλους του Βαυαροὺς Ἐθνικοσοσιαλιστὲς μέσα στοὺς κόλπους τῆς νέας NSDAP. Δύο μῆνες ἀργότερα, ἵδρυε τὴν Ἒς - Ἒς (SS) καὶ ἐπιβαλλόταν σ' ὅλους τοὺς ἀνταγωνιστές του.

Ὁ ὑπηρέτης Χίμμλερ, εἶχε βρεῖ τὸ ἀφεντικὸ ποὺ περίμενε. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1925, ἀποκτάει μιὰ κάρτα μέλους τοῦ νέου Ναζιστικοῦ Κόμματος. Λίγο ἀργότερα, παίρνει μισθὸ ἑκατὸν εἴκοσι μάρκα τὸ μῆνα, σὰν γραμματέας τοῦ Γκρέγκορ Στράσσερ καὶ κατοικεῖ σ' ἕνα φτωχικὰ ἐπιπλωμένο δωμάτιο πλάϊ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου στὸ Λάντσχουτ.

Ἔχει ὑπογραμμισθεῖ πολλὲς φορὲς ὅτι ὁ Χίμμλερ θεωρούνταν πὼς ἦταν ἕνας ὑπάλληλος λειτουργὸς τοῦ Κόμματος, πολὺ περισσότερο παρὰ ἕνας ὑφιστάμενος τοῦ Στράσσερ. Καὶ πραγματικά, ὅταν ὁ ἄμεσος ἀρχηγός του πάει στὸ Βερολῖνο γιὰ ν' ἀσκήσει ἄλλα καθήκοντα στοὺς κόλπους τῆς NSDAP, ὁ Χίμμλερ, ἀντὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσει, ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ πλησιάσει τὸν Χίτλερ. Ἕνα σημεῖο δὲν ἔχει διευκρινισθεῖ ποτέ: πότε ὁ Χίμμλερ συνάντησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Χίτλερ; Ἕνα εἶναι βέβαιο, ὅτι ὁ Χίμμλερ δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ ὑπερπηδήσει ἕνα αἴσθημα νοσηρῆς κατωτερότητας στὶς σχέσεις ποὺ εἶχε μὲ τὸν Χίτλερ, ποὺ τὸν χαρακτήριζε ἑκούσια σὰν «τὸ πιὸ μεγάλο μυαλὸ ὅλων τῶν ἐποχῶν».

Στὸ γραφεῖο του τοῦ Λάντσχουτ, διατηροῦσε ἤδη ἕνα βαθὺ σε-

βασμὸ γιὰ τὸν Φύρερ: πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι τοῦ γραφείου του πρόβαλλε ἕνα πορτραῖτο τοῦ Χίτλερ μὲ τὸ ὁποῖο — μαρτυρία ἑνὸς φίλου του — ἔκανε συζητήσεις χαμηλόφωνα. 'Ακόμα κι ὅταν ὁ Χίτλερ τοῦ τηλεφωνοῦσε, ὁ Χίμμλερ κτυποῦσε τὰ τακούνια. Μιὰ μέρα, ὁ μαλλάκτης του (μασσέρ), Φέλιξ Κέρστεν, ἀπαντᾶ στὸ τηλέφωνο. Εἶναι ὁ Χίτλερ. 'Ο Χίμμλερ πιάνει τ' ἀκουστικὸ καὶ στὸ τέλος τῆς συνομιλίας μὲ τὸν Φύρερ, ἀπευθύνεται στὸν Κέρστεν: «Κύριε Κέρστεν, γνωρίζετε μὲ ποιὸν μιλήσατε; 'Ακούσατε τὴ φωνὴ τοῦ Φύρερ! Τὶ εὐτυχία, δὲν εἶν' ἔτσι; Νὰ τὸ γράψετε αὐτὸ ἀμέσως στὴ γυναῖκα σας! Πόσο θὰ χαρεῖ γιὰ τὴν τύχη ποὺ εἴχατε!»

Οἱ πρῶτοι καιροὶ τῶν «ἀγώνων» του πλάϊ στὸν Χίτλερ, θὰ τοῦ φαίνονται πάντα μυθικοί: «Ἡ πιὸ ὡραία ἐποχὴ τῆς ζωῆς μου», ἔλεγε ἀκόμα τὸ 1945. «'Εμεῖς, τὰ μέλη τοῦ Κόμματος, βρισκόμαστε πάντα σὲ κίνδυνο. 'Αλλὰ δὲν φοβόμαστε τίποτε. 'Ο 'Αδόλφος Χίτλερ ἦταν ἀρχηγός μας!».

Αὐτὸς ὁ θαυμασμὸς γιὰ τὸν Χίτλερ, αὐτὴ ἡ ἀφοσίωση στὴν 'Εθνικοσοσιαλιστικὴ ὑπόθεση ἀξίζουν μιὰν ἀνταμοιβή. 'Ο Χίμμλερ θὰ τὴν εἶχε πολὺ γρήγορα. 'Ανέρχεται σὲ βαθμοὺς στὴν ἱεραρχία τοῦ Κόμματος: τὸ 1925, εἶναι γκαουλάϊτερ στὴν Κάτω Βαυαρία· τὸ 1926, γκαουλάϊντερ στὴν Ἄνω Βαυαρία καὶ στὴ Σουαβία· τὸ 1926, διευθυντὴς τῶν ὑπηρεσιῶν προπαγάνδας· τὸ 1927, Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Μέσα σὲ λίγα χρόνια ὁ δειλός, ὁ ἄτολμος φοιτητὴς γίνεται ἀνταγωνιστὴς τοῦ Χίτλερ. Τὸ ὀργανωτικό του ταλέντο προκαλεῖ τὴν προσοχὴ τοῦ Χίτλερ. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως στὸν Χίμμλερ νὰ εἶναι ἕνας ὀργανωτής, θέλει ἐπίσης νὰ εἶναι ἕνας ἐκπαιδευτής· θέλει νὰ ὁδηγήσει τὸ Κόμμα καὶ τὸν λαὸ στὶς ἀληθινὲς πηγὲς τῆς ζωῆς.

'Ο Χίμμλερ εἶναι ἕνας μύστης τῆς φιλοσοφίας τοῦ «Μπλοὺτ οὒντ Μπόντεν». Οἱ Γερμανοὶ χωρικοί, πηγὴ τοῦ Ἔθνους, εἶναι ὁ στύλος ὑποστήριξης μιᾶς ἀντίληψης τῆς ἱστορίας ἀπόλυτα ρωμαντικῆς. «Ἕνας ἐλεύθερος χωρικὸς πάνω σὲ μιὰ γῆ ἐλεύθερη, θὰ πεῖ, εἶναι ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Γερμανικῆς ἰσχύος». Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ εἶναι κι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ χωριάτικη καταγωγή. Γι' αὐτόν, ἕνας μεγάλος ἄνδρας εἶναι ἀναγκαστικὰ γιὸς ἢ ἀπόγονος χωρικῶν καὶ χαρακτηρίζει μὲ τὶς λέξεις «εὐγενὴς χωρικὸς τῆς πατρίδας του» τὸν βασιλιᾶ τῆς Σαξωνίας 'Ερρῖκο τὸν Α'., νικητῆ τῶν Σλαύων. Τὸν κάνει εἴδωλό του. 'Απ' τὸν καιρὸ κιόλας ποὺ σπούδαζε, ὁ Χίμμλερ κατέχεται ἀπὸ τὴν ἰδέα μιᾶς κοινωνίας ποὺ νὰ βασίζεται πάνω στοὺς χωριάτες. Κύτταρο - μητέρα αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ποὺ τὸ σύνθημά της εἶναι «ἐπιστροφὴ στὴ γῆ», ἡ ἀγροικία - σχολὴ εἶναι ὁ μικρόκοσμος τοῦ ἐπερχόμενου Κράτους καὶ περιλαμβάνει «δασκάλους», «συντρόφους», «μαθητευόμενους» καὶ τῶν δύο

φύλων. Οἱ «δάσκαλοι» τοῦ ἀρσενικοῦ γένους ὀφείλουν νὰ κατέχουν «χαρίσματα ἀρχηγοῦ» καὶ νὰ εἶναι «ἀδιάβροχοι στὸ ψέμμα καὶ στὴν ἀπάτη ποὺ εἶναι συνήθειες τοῦ κόσμου». Οἱ «δασκάλες» τοῦ θυλικοῦ γένους ἀντίθετα εἶναι «γυναῖκες ἐνάρετες, εὐτυχισμένες νὰ ζοῦν, μητέρες πρὸ παντός, ἀπόλυτα ξένες στὴν κατάπτωση καὶ στὴν φρενοβλάβεια τῶν πολίτιδων, δυνατὲς κι ὡστόσο γλυκειές, ἕτοιμες ν' ἀφήνουν τὴν τελευταία λέξη στοὺς ἄνδρες». Αὐτὸ τὸ στοιχειῶδες κύτταρο τῆς Χιμμλερικῆς κοινωνίας εἶναι ἀνοικτὸ στοὺς ποιητὲς καὶ στοὺς καλλιτέχνες τῆς πατρίδας ποὺ μποροῦν νὰ πᾶνε νὰ καταφύγουν ἐκεῖ καὶ νὰ δώσουν μορφὴ στὸ ἔργο τους χωρὶς νὰ ἔχουν πιὰ νὰ ὑποφέρουν ἀπ' τὴ σαπίλα τοῦ περιβάλλοντος. Ποιὸς δὲν θ' ἀναγνώριζε σ' ὅλα αὐτὰ τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ πλοκὴ κι εἰδικώτερα τῶν Ἒς - Ἒς; «Αὐτὸ ποὺ ἀξίζει, λέει κάπου ὁ Χίμμλερ, δὲν εἶναι ἡ γνώση, ἀλλὰ ἡ νοοτροπία τῶν ἀνθρώπων. Μᾶς χρειάζονται ἄνδρες ἀπόλυτα ὑγιεῖς, ἄνετοι, μὲ σταθερὴ θέληση, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ γίνουν, σὲ διαρκῆ δεσμὸ μ' αὐτὴ τὴ σχολή, ἀληθινοὶ ἡγέτες τοῦ λαοῦ».

Οἱ μυστικιστικὲς αὐτὲς ἰδέες ἀγνοοῦν, ἐννοεῖται, ἀπόλυτα τ' ἀληθινὰ προβλήματα τῶν χωρικῶν (κομμάτιασμα τῶν γαιῶν, ὀρθολογιστικὴ ὀργάνωση τῆς γεωργίας, κλπ.). Γιὰ τὸν Χίμμλερ ὅλα τὰ προβλήματα συνοψίζονται σ' ἕνα μόνο: «ὁ διεθνὴς Ἑβραϊσμός». Γράφει τὸ 1924 ὅτι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τῶν χωρικῶν εἶναι τὸ ἑβραϊκὸ κεφάλαιο ποὺ ὀρθώνει τεχνητὰ τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων ἐνάντια στοὺς ἀγρότες. Πῶς γίνεται αὐτό; Ἂς ἀφήσουμε τὸν Χίμμλερ νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσει ὁ ἴδιος: «Μὲ τὶς κερδοσκοπίες καὶ τὶς διακυμάνσεις (αὐξομειώσεις) ποὺ ἐπινοεῖ τὸ χρηματιστήριο, ὁ Ἑβραϊσμὸς διατηρεῖ σ' ἕνα χαμηλὸ ἐπίπεδο τὶς τιμὲς τῆς παραγωγῆς καὶ κάνει ν' αὐξάνονται ἀδιάκοπα οἱ τιμὲς τῆς κατανάλωσης. Ὁ γεωργὸς πρέπει νὰ κερδίζει λίγα, ὁ κάτοικος τῆς πόλης νὰ ξοδεύει πολλά. Τὴν διαφορὰ τὴν καταβροχθίζουν οἱ Ἑβραῖοι κι οἱ σύμμαχοί τους». Ἂν μέχρι τὸ πραξικόπημα τοῦ Νοεμβρίου ὁ Χίμμλερ παραχωροῦσε στοὺς Ἑβραίους χαρακτηριστικὰ ἀτομικά, τώρα ὁ Ἑβραῖος ἄνθρωπος περιοριζόταν κάτω ἀπ' τὴ μάσκα τῆς καταραμένης φυλῆς. Ὁ μελλοντικὸς Ραϊχσφύρερ εἶχε βρεῖ τὸν ἐχθρὸ ποὺ χρειαζόνταν γιὰ νὰ ἐκδηλωθεῖ.

Ὑπάρχει κι ἕνας δεύτερος ἐχθρός, αὐτὸς εἶναι ὁ Σλαῦος. «Μόνο ἡ μάχη ἐνάντια στοὺς Σλαύους εἶναι σὲ θέση νὰ δώσει ἕνα καινούργιο σφρῖγος στὸν Γερμανὸ χωρικό. Γιατὶ τὸ μέλλον τοῦ Γερμανικοῦ ἔθνους βρίσκεται στ' Ἀνατολικά. Θὰ πρέπει ν' ἀποικήσουμε τὴν Ἀνατολή, ν' ἀνοιχθοῦν νέες γήϊνες ἐκτάσεις στὴν δραστηριότητα τῶν ἀγροτῶν μας. Νὰ μὴ μεταναστεύουν πιὰ στὶς πόλεις, ἀλλὰ νὰ συνοικήσουν αὐτὲς τὶς ἐκτάσεις γῆς. Ὅπως ἔγινε πρὶν ἀπὸ ἑξῆντα χρόνια, ἔτσι καὶ τώρα κα-

λεῖται ὁ ἀγρότης νὰ διαφυλάξει τὴν ἱερὴ γῆ ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τῶν Σλαύων, νὰ κατακτήσει ἀποθώντας τους καινούργιες περιοχές».

Ἔτσι ὁ Χίμμλερ εἶχε ἀπὸ τότε καὶ πέρα διατυπώσει τὸ 1924 δύο θεμελειώδεις νόμους τῆς Ναζιστικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς ἰδεολογίας τῶν Ἔς - Ἔς. Ἔλειπε βέβαια ἀπ' αὐτὴ τὴ διατύπωση ὁ σχεδὸν θρησκευτικὸς τόνος ποὺ θὰ χαρακτηρίσει σὲ λίγο τὶς θρησκευτικές του πεποιθήσεις, ὅμως τὸ πρῶτο βῆμα εἶχε γίνει.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ NSDAP ἦταν ὡστόσο ὑπερβολικὰ ἀσήμαντη, ὥστε νὰ μπορέσει νὰ φαντασθεῖ ὁ Χίμμλερ νὰ πραγματοποιήσει ἀπ' αὐτὸ τὸ κανάλι τὴν ἀγροτικὴ ψευτοπολιτική του. Ὁ Χίμμλερ προσχωρεῖ λοιπὸν σὲ μιὰ ὁμάδα ποὺ ἐμψυχώνει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ προβλήματα, μὲ τοὺς «Ἀρταμάνους», ἐθνικιστὲς ἰδιεολόγους ποὺ δὲν ἀνῆκαν στὴν NSDAP, παρ' ὅλο ποὺ ὁ ἀρχηγός τους Γκέοργκ Κένστλερ ἦταν μέλος της. Ἐπειδὴ ἦταν κυριευμένοι ἀπὸ τὴ θεωρία «Μπλοὺντ οὒντ Μπόντεν», ἤθελαν νὰ διώξουν τοὺς Σλαύους, ἐργάτες γεωργοὺς ἀπ' τὶς Ἀνατολικὲς γαῖες τῆς Γερμανίας.

Στοὺς κόλπους λοιπὸν αὐτῆς τῆς ὁμάδας, τῆς ὁποίας θὰ γίνει σὲ λίγο Γκαουσφύρερ γιὰ τὴ Βαυαρία, ὁ Χίμμλερ ἔκαμε τὴ γνωριμία τοῦ Ρούντολφ Ἔςς, Ἀρταμάνου τοῦ Βρανδεμβούργου, μέλλοντα διοικητῆ τοῦ Ἄουσβιτς. Στοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς ὁμάδας ἐπίσης συναντᾶ τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ δώσει σ' αὐτὸ τὸ ρεῦμα τῶν προκαταλήψεων μιὰ θεωρητικὴ βάση, ποὺ θὰ συγκεντρώσει αὐτὴ τὴν ποσότητα ἀπὸ ὀνειροπολήσεις σὲ μιὰ φυλετικὴ (ρασιστικὴ) ἰδεολογία ποὺ θὰ ἐγκωμιάζει τὴν ὑπεροχὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Βορρᾶ. Πρόκειται γιὰ τὸν Ριχάρδο Βάλτερ Νταρρέ, Γερμανὸ ποὺ γεννήθηκε στὴν Ἀργεντινὴ τὸ 1895, κι ἦταν παληὸς μαθητὴς τῆς Κίγκς Κόλλετζ Σχοὺλ τοῦ Γουΐμπεντον, πρώην δημόσιος λειτουργὸς τοῦ Πρωσσικοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας καὶ μέλλων ἐμπειροτέχνης τῆς NSDAP γιὰ τ' ἀγροτικὰ ζητήματα.

Μὲ τὸν Νταρρέ, πέντε χρόνων μεγαλύτερό του, βρίσκεται σὲ πλήρη συνενόηση. Πετυχαίνει τὴν «ἐπιστημονικὴ» ἐπικύρωση γι' αὐτὰ ποὺ διακήρυττε μέχρι τότε μὲ ἀθωότητα, ἂν μποροῦμε νὰ ἐκφρασθοῦμε ἔτσι: ἡ γεωργία δὲν εἶναι ἕνα πρόβλημα οἰκονομικὸ ἀλλὰ ἕνα «ζήτημα αἵματος»· οἱ χωριάτες εἶναι τὸ «θεμέλιο τοῦ λαοῦ μας, μόνοι ἐγγυητὲς γιὰ ἕνα ἁγνὸ αἷμα». Εἶναι ἔργο τοῦ Κράτους νὰ πλατύνει αὐτὸ τὸ θεμέλιο μὲ σχέδια ἀποίκισης, πολλαπλασιασμοῦ τῶν γεννήσεων, κρηπίδωσης, περιορισμοῦ τῆς μετανάστευσης πρὸς τὶς πόλεις. Τὸ καλύτερο αἷμα εἶναι τὸ αἷμα τῆς Βόρειας φυλῆς. «Σχεδὸν ὅλες οἱ μεγάλες αὐτοκρατορίες κι οἱ πολιτισμοὶ οἱ πιὸ λαμπροὶ δημιουργήθηκαν ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ βόρειο αἷμα. Οἱ αὐτοκρατορίες αὐτὲς γκρεμίσθηκαν γιατὶ οἱ ἱδρυτές τους δὲν ἤξεραν νὰ προφυλάξουν τὴν ἁγνότητα τοῦ αἵματός τους».

Ὁ προφήτης τῆς «Μπλούντ οὔντ Μπόντεν» ἀνοίγει τελικὰ στὸν Χίμμλερ προοπτικὲς γιὰ τὸ μέλλον. Τὰ λέπια τοῦ πέφτουν ἀπ' τὰ μάτια: βλέπει κιόλας τοὺς «ἐκλεκτοὺς» νὰ ἔρχονται, τοὺς ἀφέντες τῆς νέας Γερμανίας, τὴν Τάξη Ἒς - Ἒς.

Ὅταν θὰ ἔχουν ἐξαφανισθεῖ οἱ Ἀρταμάνοι μέσα στὸν ἄνεμο τῆς ἱστορίας, ὁ Χίμμλερ θὰ θυμᾶται τὸν δάσκαλό του ποὺ τὸν δίδαξε νὰ σκέφτεται ἔτσι, τὸν Βάλτερ Νταρρέ. Θὰ τὸν ὀνομάσει στοὺς κόλπους τῶν Ἒς - Ἒς, ἀρχηγὸ τῆς διεύθυνσης γιὰ τὰ φυλετικὰ ζητήματα καὶ γιὰ τὴν ἐποίκιση (Ράσσε - οὔντ Ζίντλουγκσχάουπταμτ). Ἀλλὰ δὲν ἔχουμε φθάσει ἀκόμα ἐκεῖ. Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ Χίμμλερ διαδίνει τὶς θέσεις τοῦ Νταρρὲ στοὺς κόλπους τῆς ὀργάνωσης Ἒς - Ἒς τῆς Κάτω Βαυαρίας, ποὺ τὴν ἵδρυσε αὐτός. Οἱ ἡγέτες τοῦ Κόμματος ἔχουν ἤδη παρατηρήσει τὴ δραστηριότητα αὐτοῦ τοῦ θεωρητικοῦ τῶν χωρικῶν, μὲ τὴ μαύρη στολή. Ὁ Χίμμλερ βλέπει τότε μιὰ τύχη ὅτι θὰ τοῦ προσφέρουν τὴ γενικὴ διοίκηση τῆς Τάξης. Ὡστόσο δὲν εἶναι ἀκόμα σίγουρος κι ὁ ἴδιος γιὰ τὴν κλίση του. Θὰ εἶναι ἡ γῆ ἢ ἡ Ἒς - Ἒς; Τὸ 1926, ἡ ζυγαριὰ φαίνεται νὰ κλίνει πρὸς ἕνα μέλλον ἀφέντη ἰδιοκτήτη ἀγροικίας (τζέντλεμαν φάρμερ). Τότε συναντᾶ τὴ Γερμανικὴ θεὰ τῶν ὀνείρων του, τὴν Μάργκαρετ Μπόντεν, ξανθὴ μὲ γαλάζια μάτια, κόρη ἑνὸς γαιοκτήμονα τοῦ Γκοντσέρτζεβο στὴ Δυτικὴ Πρωσσία. Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς δισταγμοὺς — ἡ Βαλκυρία εἶναι διαμαρτυρόμενη κι ἐπὶ πλέον διαζευγμένη — ὁ Χίμμλερ παντρεύεται. Οἱ νιόνυμφοι ἀποκτοῦν στὸ Βαλντρούντεριγκ, κοντὰ στὸ Μόναχο, ἕνα κτῆμα, χτίζουν ἐκεῖ ἕνα σπίτι κι ἀναλαμβάνουν ὀρνιθοτροφία. Ὅμως εἶναι πολλὲς οἱ δυσκολίες: ἔλλειψη χρηματικῶν ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά, παράλληλη σταδιοδρομία τοῦ συζύγου στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος ἀπ' τὴν ἄλλη. Ἐπὶ πλέον «οἱ ὄρνιθες γεννοῦν μόνο δυὸ δύστυχα αὐγὰ κάθε μέρα», ὅπως τὸ γράφει ἡ «Μάργκα» στὸν Χάϊνριχ.

Ὅμως ὁ Χάϊνριχ εἶναι ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπορροφημένος ἀπ' τὴν πολιτικήν. Ἐγκαταλείπει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὴ γυναῖκα καὶ τὶς κόττες. Χωρὶς καλὰ - καλὰ νὰ τὸ καταλάβει, ὁ Χίτλερ τὸν ἔχει θέσει ὁλοκληρωτικὰ κάτω ἀπ' τὴν ἐπιρροή του. Στὶς 6 Ἰανουαρίου τοῦ 1929, ὁ Χίμμλερ ὀνομάζεται ἀρχηγὸς τῆς Ἒς - Ἒς. Τὸ μέλος Ἒς - Ἒς νούμερο 168 μποροῦσε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ν' ἀναλάβει νὰ θέσει σ' ἐφαρμογὴ καὶ στὴν πράξη τὶς θεωρίες τοῦ Βάλτερ Νταρρέ. Ἡ Ἒς - Ἒς ἦταν ἐκεῖ. Ὁ ἀρχηγός της ἦταν ἐκεῖ. Τώρα θὰ μποροῦσε νὰ γίνει ἡ ἀκόμη σ' ἐμβρυώδη κατάσταση Μαύρη Τάξη ἡ ἀληθινὰ ἐκλεκτὴ Τάξη τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

Ὁ νέος Ραϊχσφύρερ ἔμελλε σὲ λίγο νὰ μάθει ὅτι ὁ Φύρερ δὲν ἀπαιτοῦσε τόσο ἁγνιστικὸ ἰδεαλισμό. Ὁ Χίτλερ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ

μιὰ τάξη μυθολογική, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ φρουρά, ἀπὸ μιὰ σωματοφυλακὴ ποὺ νὰ ὑπακούει τυφλὰ στὶς διαταγές του, ἀπὸ ἕνα ἐργαλεῖο ποὺ νὰ τοῦ ἐπιτρέψει ν' ἀνεβεῖ τὰ σκαλοπάτια τῆς προσωπικῆς ἐξουσίας. Ἡ NS DAP εἶχε φθάσει στὸ σταυροδρόμι τῆς ὕπαρξης της. Ἡ οἰκονομικὴ κρίση ἔρριχνε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τοὺς Γερμανοὺς στὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ πεδίο, δυνάμωνε κι ἀδυνάτιζε διαδοχικὰ τὴ θέση τοῦ Φύρερ στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος. Ἐπειδὴ διακυβεύονταν συνεχῶς, αὐτὴ ἡ θέση ἔπρεπε νὰ σταθεροποιηθεῖ τελειωτικά. Τὸ θανατηρὸ κεφάλαιο τῆς πάλης τῶν Γερμανικῶν Κομμάτων θ' ἀνοίγονταν.

Γ'

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ὁ Χίμμλερ θεωρούνταν σὰν ἕνας πρωτότυπος ἄνθρωπος. Ἤθελε, ἔλεγαν, νὰ ἐφαρμόσει ἰδέες ἐπιλογῆς, ποὺ τὶς ἔπαιρνε ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴν ἐπαγγελματικὴ ζωή του, στὶς ἐπίσημες φυλετικὲς (ρατσιστικὲς) θεωρίες τοῦ Κόμματος. Ἐξ ἄλλου, τὸ αἴσθημα ποὺ προκαλοῦσε γιὰ τὴ σημαντικότητά του πολὺ λίγες σχέσεις εἶχε μὲ τοὺς λιγοστοὺς ἔνοπλους ποὺ διέθετε τότε. Ἡ Ἔς - Ἔς ἀριθμοῦσε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη 280 ἄνδρες. Ἦταν ὑποταγμένη κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Γενικοῦ διοικητῆ τῆς SA, Φράντς Πφέφφερ φὸν Σάλομον, καὶ οἱ ἡγέτες τῆς NSDAP τὴν θεωροῦσαν σὰν ἕνα εἶδος ὑπηρεσίας στρατολόγησης ἀναγνωστῶν γιὰ τὸν τῦπο τοῦ Κόμματος.

Ὅλα αὐτὰ δὲν φαίνονται νὰ ἐνοχλοῦν καθόλου τὸν Χίμμλερ, ποὺ σχεδίαζε ἕνα σχέδιο ἐξάπλωσης τῆς Ἔς - Ἔς πολὺ φιλόδοξο μὲ προορισμὸ ν' αὐξήσει τὸν ἀριθμὸ τῶν τοπικῶν οὐλαμῶν καὶ νὰ ὑπογραμμίσει τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ «ἐκλεκτοῦ στρατιωτικοῦ σώματος» τῆς Σχουτζστάφφελ. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1929, ὑποβάλλει στὸν Χίτλερ καὶ στὸν Φράντς Πφέφφερ φὸν Σάλομον ἕνα σχέδιο ποὺ τείνει νὰ δημιουργήσει πραγματικὰ μιὰ τάξη Ἔς - Ἔς. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, ἡ Ἔς - Ἔς θὰ δεχθεῖ στοὺς κόλπους της μόνο ἄτομα ποὺ θὰ ἔχουν ὑποστεῖ μ' ἐπιτυχία τέστ ἐπιλογῆς ἰδιαίτερα αὐστηρά. Κύριο κριτήριο: ἡ φυλή. Ἂν ὁ Χίμμλερ εἶχε ἐφαρμόσει πραγματικὰ ὅπως ἰσχυρίζονταν ὅτι θὰ τὸ ἔκανε, τὶς ἀρχὲς τοῦ Νταρρέ, ἂν εἶχε κατατάξει μόνο ἄτομα ποὺ ν' ἀνταποκρίνονται στὸ Γερμανικὸ ἀνθρωπάριο τὸ βγαλμένο ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ τελευταίου, ἡ Ἔς - Ἔς θὰ ἦταν μειωμένη φυσικὰ μόνο στοὺς μισοὺς ἄνδρες. Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἤξερε ν' ἀποφύγει αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν ἀδυναμία. Οἱ διαταγές του ἔλεγαν

ὅτι οἱ ἀρχὲς τῆς ἐπιλογῆς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐφαρμοσθοῦν στος παληοὺς τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Μόνο λίγο - λίγο τὸ φιλτράρισμα ἔγινε πιὸ αὐστηρό. «Σκέφθηκα, λέει ὁ Χίμμλερ, ν' ἀπαιτῶ ἀπὸ τότε καὶ πέρα ἕνα ἀνάστημα τὸ ἐλάχιστο 1 μ. 70 ἑκ.». Καὶ προσθέτει μὲ τὴ συνηθισμένη διαύγεια: «. . . γιατὶ οἱ ἄνδρες ποὺ φθάνουν στὸ ἀνάστημα ἕνα σχετικὸ ἀριθμὸ ἀπὸ ἑκατοστὰ δὲν μποροῦν νὰ μὴν ἔχουν ἀποκτήσει αἷμα καθαρό».

Οἱ λοχίες στρατολόγοι τοῦ στέλνουν φωτογραφίες τῶν ὑποψήφιων Ἒς - Ἒς. Ὁ Χίμμλερ τὶς ἐξετάζει μὲ τὸν φακὸ γιὰ ν' ἀντιληφθεῖ ἂν τὸ ὑποψήφιο ἄτομο κατέχει αὐτὸ ποὺ τὸ ὀνομάζει «ἕνα καλὸ αἷμα». Ἂν τυχὸν ἔχει τὰ μῆλα λίγο προεξέχοντα, δὲν θὰ τὸ κατατάξει. Αὐτὸ τὸ «Σλαυικὸ ὕφος», αὐτὸ τὸ «ἀόριστα Μογγολικὸ ὕφος», δὲν συγχωρεῖται.

Τέτοια κριτήρια συναντοῦσαν φυσικὰ τὴν ἐπιδοκιμασία στὸ κοινωνικὸ περιβάλλον ὅπου ὁ Χίμμλερ κι οἱ σμπίροι του ἀπασχολούνταν νὰ στρατολογήσουν τὸ στρατό τους. Ἡ ἰδέα τῶν «ἐκλεκτῶν τοῦ αἵματος» μάγευε ὅλους τοὺς παλαιοὺς πολεμιστὲς τοῦ Πρώτου Πολέμου, αὐτοὺς τοὺς φοιτητὲς τῶν Πανεπιστημίων ποὺ οἱ σπουδές τους εἶχαν διακοπεῖ ἀπ' τὴ στράτευση, αὐτοὺς τοὺς μικροὺς δημόσιους κι ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους ποὺ ἦταν ἄνεργοι κι εὕρισκαν ἕνα καινούργιο σχῆμα κοινότητας στοὺς κόλπους τῶν ἐθνικιστικῶν ὀργανώσεων, στὶς ὁποῖες εἶχαν προσχωρήσει. Ἡ ἰδέα τῶν «φυλετικὰ ἐκλεκτῶν» ποὺ διακήρυξε ὁ Χίμμλερ ἔφερνε τελικὰ μιὰ λύση στὰ προβλήματά τους.

Μέχρι τότε ἀνῆκαν στοὺς «ἐκλεκτοὺς» μόνο αὐτοὶ ποὺ κατεῖχαν εἴτε ἕνα σχετικὸ βαθμὸ μόρφωσης, εἴτε ἀγαθὰ (περιουσία), εἴτε τίτλους εὐγένειας. Δὲν γινόταν λόγος νὰ καταταγοῦν ποτὲ οἱ γενεὲς ποὺ εἶχαν γνωρίσει τὸν πόλεμο. Ὅταν γύρισαν ἀπ' τὸ μέτωπο, οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ μποῦν στὴν κοινωνία τοῦ καιροῦ τους, ζοῦσαν στὸ περιθώριο, μέσα σ' ἕνα κοινωνικὸ παραμερισμό. Ὁ Χίμμλερ ἔφθασε ἀκριβῶς στὴν ὥρα γιὰ νὰ τοὺς προτείνει τίτλους εὐγένειας. Ἡ ἰδέα τῶν ἐκλεκτῶν τῆς κοινωνίας παραχωροῦσε τὴ θέση της στὴν ἰδέα τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ αἵματος, μιᾶς κυριαρχίας τῆς φυλῆς. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες βρίσκονταν ξαφνικὰ στολισμένοι μ' ἕνα γόητρο ποὺ δὲν τολμοῦσαν πιὰ νὰ τὸ ἐλπίσουν. Τὰ πρῶτα μέλη τῆς Ἒς - Ἒς εἶχαν προέλθει ἀπ' τὴ μικροαστικὴ τάξη· οἱ ξεριζωμένοι τῆς μεσαίας καὶ τῆς ἀνώτερης τάξης προσέτρεξαν μαζικὰ στὴν κλήση τοῦ Χίμμλερ.

Οἱ παλαιοὶ πολεμιστὲς τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ἦταν ἄνδρες ἐμπειροπόλεμοι. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν στὸ μέτωπο ἦταν ἐξ ἄλλου, ἡ μόνη σανίδα τῆς σωτηρίας τους. Κι ἀγκιστρώνονταν πάνω σ' αὐτήν. Ἡ περιφρόνησή τους γιὰ τὸν προπολεμικὸ ἀστικὸ κόσμο ἦταν ἴση μὲ τὸ μῖσος τους γιὰ τὴν μεταπολεμικὴ κοινωνία καὶ τοὺς ἐκπροσώπους της. Γι' αὐτοὺς

ὁ πόλεμος ἦταν μόνο ἱκανὸς νὰ ξεκαθαρίσει τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν ἀστικὴ **ὑποκρισία.**

Ἀκόμα καὶ μέσα στοὺς κόλπους τῆς εἰρήνης, ἡ βία τοὺς φαινόταν τὸ ἐνδεικνυόμενο μέσο γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὸ τέλος μιᾶς κοινωνίας ποὺ τὴν θεωροῦσαν σάπια. Κι αὐτὸ τὸ πίστευαν πιὸ πολύ, γιατὶ βρέθηκαν ποιητὲς ποὺ ἤξεραν νὰ παραγεμίζουν τὰ μυαλὰ μὲ ὑψηλὰ χρωματιστὰ συνθήματα σὲ βάρος τῆς διαύγειας τῆς λογικῆς. «Ὁ πόλεμος, λέει ὁ Ἔρνστ Γιοῦγκερ, τὸ πιὸ διάσημο φερέφωνο αὐτῆς τῆς χαμένης γενεᾶς, εἶναι γιὰ μᾶς σὰν ἕνα βουνό. Ἔχουμε ἀναλάβει νὰ κατεβοῦμε πρὸς τὴν πεδιάδα, ἀναζητῶντας καινούργιες ἐκτάσεις. Ἀλλὰ ὅσο πολὺ διάστημα θὰ γυρίζει ὁ τροχὸς τῆς ζωῆς, ὁ πόλεμος θὰ παραμένει ὁ ἄξονάς της. Ὁ πόλεμος ἔχει τελειώσει, βέβαια, καὶ τὰ πεδία τῆς μάχης του ἔχουν μείνει ἔρημα καὶ θλιβερά. Ὡστόσο τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου ἐξακολουθεῖ ν' ἀσκεῖ μίαν ἀπόλυτη γοητεία στοὺς παληοὺς ὑπηρέτες του καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐγκαταλείψει ποτέ».

Οἱ μεταπολεμικὲς ταραχὲς στὴ Γερμανία ἔδωσαν σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες τὴν εὐκαιρία ν' ἀσκήσουν τὴν προτιμούμενη τέχνη τους. Τὸ Κράτος εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ πολεμιστὲς γιὰ νὰ τοὺς ρίξει στὴ μάχη ἐνάντια στοὺς κομμουνιστὲς ἀπ' τὴ μία πλευρά, κι ἐνάντια στοὺς Πολωνοὺς ἐπαναστάτες ἀπ' τὴν ἄλλη. Οἱ ἄνδρες ποὺ χρησιμοποιοῦνταν γι' αὐτό, αὐτοονομάζονταν «τακτικὰ σώματα στρατοῦ» κι ὑπογράμμιζαν τὴν ἰδιότητά τους σὰν ἐθελοντές. Εἶχαν μπεῖ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κράτους χωρὶς αὐτὸ νὰ τοὺς ζητήσει ὅ,τι δήποτε. Ἦταν ἐλεύθεροι νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν ὅποτε θὰ τοὺς ἄρεσε. Ἡ πίστη τους δὲν ἀνῆκε στὴν κυβέρνηση ἀλλ' ἀποκλειστικὰ στὸ ἔμβλημα ποὺ τοὺς κατηύθυνε, στὸν Φύρερ (ἀρχηγὸ) κάτω ἀπ' τὸ λάβαρο τοῦ ὁποίου ἦταν καταταγμένοι.

Κάτι τέτοια ἔνοπλα σώματα, τῶν ὁποίων οἱ πεποιθήσεις συνοψίζονταν στὴν πίστη πρὸς τὴν ἴδια τὴ δύναμή τους, ποὺ ἦταν ἀπογυμνωμένα ἀπὸ κάθε ἠθικὴ ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴν ποὺ ὑπαγορεύουν οἱ στιγμιαῖες καταστάσεις, ἦταν ὅλα προορισμένα νὰ σπείρουν στὰ τέσσερα σημεῖα τῆς Γερμανίας τὸν σπόρο τῆς βίας. Ὅλοι οἱ ὅροι τῆς πατροπαράδοτης στρατιωτικῆς πειθαρχίας εἶχαν καταργηθεῖ. Τὰ ἔνοπλα αὐτὰ σώματα εἶχαν συγκροτήσει ἔκτακτα δικαστήρια ποὺ δίκαζαν καὶ τουφέκιζαν ὅποιον τοὺς ἄρεσε. «Νὰ πεθαίνουμε καὶ νὰ θανατώνουμε», αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημά τους. Ὁ Ἔρνστ, φὸν Σάλομον ἀναγνωρίζει τὸ 1930 στὰ τακτικὰ σώματα τὶς ἰδιότητες πού, δέκα χρόνια ἀργότερα, θὰ διακρίνουν τοὺς μαύρους πολεμιστὲς τοῦ Χίμμλερ: «Μιὰ κλίση γιὰ ἐπιθετικὲς μάχες ἐνάντια στὶς μάζες κι ἀντίπαλους, ὁπλισμένους ἢ ὄχι, μιὰ ἀπόλυτη περιφρόνηση γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων καὶ γιὰ τὴ δική τους, ἡ συνήθεια νὰ μὴ πιάνουν αἰχμάλωτους».

Ὅταν διαλύθηκαν τὰ «τακτικὰ σώματα», ὁ καρκῖνος τῆς βίας ἐξακολούθησε νὰ προοδεύει. Τὰ ἔκτακτα δικαστήρια κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους στὸν κόσμο τῆς πολιτικῆς. Τὸ κυνῆγι τώρα γίνεται ἐνάντια στοὺς δημοκρατικούς, ἡ βασιλεία τῆς τρομοκρατίας ἔχει ἀναχθεῖ σὲ θεσμό. Οἱ ἄνδρες τῶν τακτικῶν σωμάτων ἔχασαν τὴν πατρίδα τους. Ἕνα μέρος ἀπ' αὐτοὺς κατατάσσεται στὴν SA καὶ καταλαμβάνουν τὶς θέσεις διοίκησης. Πολὺ γρήγορα ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ SA δὲν μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσει αὐτὸ ποὺ ἔχασαν. Καὶ πραγματικά, τὴ μεγάλη πλειονότητα τῶν ἀνδρῶν τῆς SA τὴν ψαρεύουν μέσ' τὶς γραμμὲς τῶν ἀνέργων ποὺ σταθμεύουν μπροστὰ στὰ γραφεῖα εὑρέσεως ἐργασίας. Τί περιμένουν αὐτοὶ οἱ ἄνδρες τῆς SA; Τί περιμένουν ἀπ' τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ; Ψωμὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὶς οἰκογένειές τους. Κι ὅταν ἱκανοποιηθοῦν, τί θὰ κάνουν; Τότε θὰ ἔχουν μόνο μία βιασύνη, νὰ γυρίσουν στὴ γυναῖκα τους, στὰ παιδιά τους. Οἱ παλαίμαχοι τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τοὺς περιφρονοῦν αὐτούς. Δέν ἀνέχονται αὐτὴ τὴ μικροαστικὴ νοοτροπία.

Καὶ νὰ ποὺ ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ ἔρχεται, νὰ τοὺς προσφέρει μιὰν ἀληθινὴ πατρίδα: Τὴν Τάξη τῶν ἐκλεκτῶν Ἔς - Ἔς. Ἀπὸ τὸ 1924 κι ὅλας, οἱ ἄνδρες τῶν τακτικῶν σωμάτων συρρέουν σὲ δύο διαδοχικὰ κύματα. Πρῶτο κῦμα: οἱ βετεράνοι. Ἀνάμεσά τους, ἔνδοξοι πολεμιστὲς ὅπως ὁ Ἔριχ φὸν ντὲμ Μπὰχ — Ζεγέφσκι, παληὸς ἀξιωματικὸς τῆς Ράϊχσβερ ποὺ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐγκαταλείψει τὸ Σύνταγμά του Πεζικοῦ μὲ αἰτία τὶς Ἐθνικοσοσιαλιστικὲς ἰδέες του· ὁ Φρῆντριχ — Κάρλ Φράϊχερ φὸν Ἔμπερσταϊν, ὑπολοχαγὸς στὸν Πρῶτο Παγκόσμιο Πόλεμο, μέλλων διοικητὴς Ἔς - Ἔς στὴ Σαξωνία· ὁ Οὔντο φὸν Ρόϋροχ, Ὀμπερλέουτναντ τοῦ Πρώτου Πολέμου ποὺ θὰ διοικήσει τὴν Ἔς - Ἔς στὴ Σιλεσία.

Δεύτερο κῦμα: τὰ θύματα τῆς οἰκονομικῆς κρίσης. Ἀντίθετα ἀπ' τοὺς πρώτους, αὐτοὶ εἶχαν κατωρθώσει νὰ ὀρθοποδήσουν μέσ' τὴν μεταπολεμικὴ κοινωνία. Ἀλλὰ οἱ οἰκονομικὲς δυσκολίες τοὺς παρακινοῦν ἢ ἁπλῶς τοὺς προτρέπουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ νὰ φορέσουν τὴ μαύρη στολή: ὁ Φρῆντριχ Βύλλελμ Κροῦγερ, πρώην Ὀμπερλέουτναντ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τοῦ Λύτσοβ, ἐγκαταλείπει τὸ ἐπάγγελμά του τοῦ ἐμπόρου· ὁ Κάρλ Βόλφ, γιὸς δικαστοῦ καὶ πρώην ὑπολοχαγὸς τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεγάλου Δούκα τῆς Ἔσσης, σταματάει τὴ δραστηριότητά του σὰν διαφημιστής· ὁ δόκτωρ Κάρλ Ἄλμπρεχτ Ὄμπεργκ, γιὸς γιατροῦ, πρώην ὑπολοχαγὸς στὸ Δυτικὸ Μέτωπο, ἐγκαταλείπει τὴν ἐπιχείρησή του σὰν εἰσαγωγέας μπανανῶν.

Στὶς 29 Ἰανουαρίου τοῦ 1930, ὁ Χίμμλερ ἀναγγέλλει: «Ἡ Σχουτζσταίφφελ αὐξάνει· στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ τριμήνου, θὰ εἴμαστε 2.000».

Παρὰ τὶς συγκεκριμένες διαταγὲς τοῦ Πφέφφερ φὸν Σάλομον —

ἀπαγόρευση στοὺς Οὐντερφύρερ SA νὰ περάσουν, μεταταγοῦν στὴν Ἔς - Ἔς — ὁ Χίμμλερ κατωρθώνει νὰ διαφθείρει κάμποσους ἀπ' αὐτούς. Τὰ τέλη τοῦ 1930, ὁ Χίτλερ βοηθάει νὰ δυναμώσει ἡ θέση τοῦ Χίμμλερ χωρίζοντας ἐπίσημα τὴν SA ἀπ' τὴν Ἔς - Ἔς. Ἡ SA παραμένει κατ' ἀρχὴν κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ OSAF φὸν Σάλομον. Στὴν πραγματικότητα, αὐτὸς ὁ διαχωρισμὸς ποὺ τὸν ἀποφάσισε ὁ Χίτλερ, παραχωρεῖ τὴν αὐτονομία στὴν Ἔς - Ἔς. Χίτλερ: «Κανένας ἀξιωματικὸς SA δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ δίνει διαταγὴ στὴν Ἔς - Ἔς». Ἀκόμη καὶ ἡ στολὴ Ἔς - Ἔς, ποὺ γίνεται τότε μαύρη, ξεχωρίζει ἀπὸ ἐκεῖ καί, πέρα τὴν Χιμμλερικὴ Τάξη ἀπ' τὴν SA.

Ἄλλη ἐπιτυχία τοῦ Χίμμλερ: ὁ Φύρερ καταργεῖ τὸν κανονισμὸ ποὺ ἀπαιτεῖ ὥστε ὁ τοπικὸς οὐλαμὸς νὰ περιορίζεται σὲ 10 ἄνδρες κι ἀφήνει στὸν Χίμμλερ τὴ φροντίδα νὰ ἀναδιοργανώσει τὸ σύνολο τῆς Τάξης. Ἡ σύνθεση τῆς Ἔς - Ἔς θὰ μοιάζει σὲ λίγο ὅτι διαφέρει ἀπ' τὴ σύνθεση τῆς SA. Ἡ πιὸ μικρὴ μονάδα εἶναι ἡ Σχάρ, δηλαδὴ 8 ἄνδρες ποὺ τοὺς διοικεῖ ἕνας Σχαρφύρερ. Τρεῖς (3) στοιχειώδεις μονάδες αὐτοῦ τοῦ εἴδους σχηματίζουν μιὰν ἀγέλη «τροῦπε» τοποθετημένη κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς ἑνὸς Τρουππφύρερ. Τρεῖς (3) «τροῦπε» — 70 ὡς 120 ἄνδρες — σχηματίζουν ἕνα Στούρμ, μονάδα (SS) Ἔς - Ἔς ἐφόδου (σύγκρουσης) τοποθετημένη κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς ἑνὸς Στουρμφύρερ. Οἱ Στοῦρμε σχηματίζουν κι αὐτοὶ ἀνὰ τρεῖς ἕνα Στουρμμπάννε — δηλαδὴ 250 μέχρι 600 ἄνδρες — ποὺ τοὺς διοικεῖ ἕνας Στουρμμπαννφύρερ. Ἡ τελευταία αὐτὴ μονάδα ἀναλογεῖ περίπου μὲ τὸ πατροπαράδοτο τάγμα. Ἔρχεται ἔπειτα ἡ Σταντάρτε κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς ἑνὸς Σταντάρτεν - φύρερ, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ σύνταγμα. Πολλὰ Σταντάρτεν σχηματίζουν μιὰ Οὐντεργκροῦπε ἢ Ταξιαρχία ποὺ τὴν διοικεῖ ἕνας Ὀμπερφύρερ. Ἀργότερα, καθὼς πληθαίνουν οἱ δυνάμεις, αὐτὲς οἱ Οὐντεργκροῦπεν θὰ συγκεντρωθοῦν σὲ Γκροῦπε, τοποθετημένη κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς ἑνὸς Γκρουππενφύρερ· ἡ τελευταία αὐτὴ μονάδα ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴ Μεραρχία.

Ἔπρεπε τώρα νὰ δοθεῖ ἕνα σῶμα σ' αὐτὴ τὴν καινούργια σύνθεση. Ἀπ' αὐτὸ τὸ χάρτινο στράτευμα, νὰ κάνουν ἕνα στράτευμα ἀπὸ ἄνδρες. Ὁ Χίτλερ ἔδωσε τὴ λύση στὰ προβλήματα τοῦ Ραϊχσσφύρερ Ἔς - Ἔς. Ἀπαγορεύει στὴν Ἔς - Ἔς νὰ στρατολογεῖ ἀνάμεσα στὶς γραμμὲς τῆς SA, ἀλλὰ δίνει διαταγὴ στὴν SA νὰ παραχωρήσει ἕνα μέρος ἀπ' τὶς δυνάμεις της στὴν Ἔς - Ἔς. Σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς διαταγές, ἡ SA ἐντέλλεται νὰ προμηθεύσει τοὺς μισοὺς ἄνδρες ποὺ θ' ἀποτελέσουν τὶς τοπικὲς ὁμάδες τῶν Ἔς - Ἔς. Οἱ νέες αὐτὲς διευθετήσεις ἦταν ἐξαιρετικὰ δυσάρεστες στοὺς ἡγέτες SA. Ἂν προσθέσουμε ὅτι ὁ Φύρερ εἶχε δηλώσει σαφῶς ὅτι ἡ SA ἔπρεπε νὰ παραχωρεῖ στὴν Ἔς -

Ἔς μόνο «ἄνδρες διαλεγμένους καλά» κι ὅτι οἱ Στουρμπαννφύρερ εἶχαν ἐντολὴ νὰ μποροῦν ν' ἀρνηθοῦν τοὺς ἄνδρες ποὺ ἡ SA τοὺς ἔστελνε, ἂν δὲν ἀνταποκρίνονταν στ' αὐστηρὰ κριτήρια, τότε θὰ καταλάβουμε ἄνετα τὴν ἀντίθεσή τους.

Παρηγοριοῦνται μὲ τὴ σκέψη ὅτι, τουλάχιστο, ἡ ἀνεξάρτητη Ἔς - Ἔς δὲν θ' ἀνακατεύεται τελικὰ πιὰ στὶς ὑποθέσεις τῆς SA. Προτιμοῦν ν' ἀγνοοῦν τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τοῦ Χίτλερ· προτιμοῦν νὰ μὴ ρωτᾶνε σχετικὰ μὲ τὴν πραγματικὴ δραστηριότητά τῶν Ἔς - Ἔς· προτιμοῦν νὰ μὴν δίνουν προσοχὴ στὴν ἐξήγηση ποὺ δίνει ὁ Χίτλερ πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα: «Τὸ καθῆκον τῆς Ἔς - Ἔς θὰ εἶναι ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ἀστυνόμευση στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κόμματος».

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ Χίτλερ τὴν ἔχει πολὺ ἀνάγκη αὐτὴ τὴν ἀστυνομία, γιατὶ οἱ ἀντιθέσεις γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπό του μαίνονται στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος. Οἱ καταδότες, τὸ ἔγκλημα, οἱ ραδιουργίες βασιλεύουν μέσα στὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ κίνηση. Ἡ Ἔς - Ἔς, προορίζεται, μέσ' τὸ μυαλὸ τοῦ Χίτλερ, νὰ κάνει νὰ βασιλεύσει μὲ κάθε θυσία ἡ πειθαρχία καὶ νὰ καταστέλλει μὲ τὸ ρόπαλο καὶ μὲ τὸ σίδερο τὴν κάθε ἐξέγερση ἐνάντια στὸν Φύρερ.

Ἡ πειθαρχία, εἶναι ἀναμφισβήτητα αὐτὸ ποὺ λείπει ἀπὸ ἕνα κόμμα ποὺ συγκεντρώνει τότε ὀπαδοὺς κι ὑπεύθυνους προερχόμενους ἀπ' τὰ πιὸ διαφορετικὰ κοινωνικὰ στρώματα, καὶ ποὺ διακηρύσσουν τὶς πιὸ ἀντιφατικὲς ἰδέες. Πεδίο μάχης μὲ ἀντίπαλους, ἐθνικιστὲς πολιτικούς, λιμάνι γιὰ προλετάριους SA, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τόπος συγκεντρώσεως γιὰ διάφορους ἀντιδραστικοὺς μεγαλοαστοὺς κι ἄλλους ἀφέντες τῆς βιομηχανίας, δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ φαντασθοῦμε πιὸ ἑτερόκλητη κίνηση. Τὸ μόνο κοινὸ σημεῖο ὅλων τῶν ὀπαδῶν ἦταν ἕνα ἐκδηλωμένο μῖσος ἐνάντια στὴ δημοκρατία καὶ τὴν πρόοδο, μιὰ δίψα ἄπληστη νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάνουν; Ὁ κάθε λόγος, τὸ κάθε σύνθημα ποὺ ἔριχναν εὕρισκε ἀμέσως ἀντιπάλους, ὁ κάθε σημαντικὸς δημόσιος λειτουργὸς βρίσκονταν σὲ ἀνοιχτὸ πόλεμο μὲ ὁποιονδήποτε ἀπ' τοὺς συναδέλφους του. Ὁ «παλατῖνος ἱππότης» τοῦ Χίτλερ, Χέρμαν Ἔσσερ, τὰ βάζει μὲ τὴν Βορειογερμανικὴ Ναζιστικὴ μερίδα, ποὺ τὴν χαρακτηρίζει σὰν «κοινωνία ἀπὸ φωτισμένους εἰδωλολάτρες». Ὁ Ρηνανὸς Γιόζεφ Γκαῖμπελς ἀπαιτεῖ νὰ διώξουν τὸν «μικροαστὸ Ἀδόλφο Χίτλερ». «Ἡ δικτατορία τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδέας, αὐτὸ εἶναι τὸ μέλλον», διακηρύττει ἐπίσης ὁ Γκαῖμπελς, ὅμως τὸν ἀποκρούουν ἀμέσως λέγοντας ὅτι «μιὰ τέτοια διατύπωση ἔχει ἀναμφισβήτητα τὴ θέση της στοὺς κόκκινους, ἀλλ' ὄχι βέβαια ἐδῶ». Ὁ Γκρέγκορ Στράσσε ἀπαιτεῖ μιὰ συμμαχία μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση, «φίλη τῆς Γερμανίας στὸν ἀγῶνα της ἐνάντια στὴ Συνθήκη Εἰρήνης τῶν Βερσαλλιῶν»· ἔρχεται σὲ σύγκρουση μὲ τὸν

Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ, γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ κομμουνιστὲς εἶναι οἱ θανάσιμοι ἐχθροὶ τοῦ Κόμματος. Ἀκόμα καὶ τὸ ζήτημα τῶν Ἑβραίων δὲν συναντάει τὴν ὁμοφωνία, τόσο πολλὲς εἶναι οἱ μορφὲς τοῦ ἀντισημιτισμοῦ ποὺ συναντάει κανεὶς στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος. Λόγου χάρη, ὁ Γκαῖμπελς λέει: «Τὸ Ἑβραϊκὸ ζήτημα εἶναι πολύ πιὸ πολύπλοκο ἀπὸ ὅσο τὸ φανταζόμαστε. Τί τὸ πιὸ διαφορετικὸ πραγματικὰ ὑπάρχει ἀπὸ ἕναν Ἑβραῖο καπιταλιστὴ κι ἀπὸ ἕναν Ἑβραῖο μπολσεβῖκο!»

Ὁ Χίτλερ ξέρει θαυμάσια νὰ ἐκμεταλλεύεται γιὰ προσωπικό του ὄφελος ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπέχθειες. Πολιτικὸς δολοπλόκος, συνδαυλίζει τὴ φωτιὰ τῶν ἀντιζηλιῶν ὅπου μπορεῖ νὰ τὸ κάνει, ἀλλὰ διατηρεῖ ὡστόσο τὴν ἑνότητα στοὺς κόλπους τῶν Ἔς - Ἔς κι ἐπιβάλλεται σὲ ὅλους, σὰν τὸ μόνο δυνατὸ ἑνωτικὸ ἀνάμεσα στὶς διάφορες τάσεις. Ὅσο πιὸ πολὺ σοβαρὲς γίνονται οἱ ἐσωτερικὲς διαμάχες καὶ πολλαπλασιάζονται, τόσο πιὸ πολὺ παίρνει τὴ μορφὴ τοῦ Πάπα τοῦ Κόμματος. Ὁ Ρόζεμπεργκ λέει στὴ Νυρεμβέργη: «Ὁ Χίτλερ ἄφηνε νὰ κάνουν ὅ,τι ἤθελαν οἱ ἀνταγωνιστικὲς ὁμάδες μὲ πλήρη γνώση γι' αὐτὰ ποὺ συνέβαιναν. Αὐτὸ τοῦ ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ κάνει τὸν διαιτητὴ καὶ νὰ παίζει τὸν Φύρερ (ἀρχηγό)».

Τὸ 1925, οἱ πραγματικὲς ἐξουσίες τοῦ Χίτλερ, δὲν ξεπερνᾶνε καθόλου τὰ σύνορα τῆς Βαυαρίας. Ὁ Φύρερ συναντάει δυσκολίες ἰδιαίτερα σοβαρὲς στὶς Βόρειες καὶ στὶς Νότιες περιοχὲς τῆς Γερμανίας ὅπου ὁ Γκρέγκορ Στράσσερ, φαρμακοποιὸς στὸ Λάντσχουτ, ὁ ἀδελφός του δόκτωρ Ὄττο Στράσσερ, κι ὁ δόκτωρ Γιόζεφ Γκαῖμπελς, κρατοῦν τὰ ἡννία τοῦ Κόμματος. Οἱ ἰδέες του εἶναι σὲ πάρα πολλὰ σημεῖα σοσιαλιστικές. Ἀπατοῦν τὴν ἐθνικοποίηση τῆς βιομηχανίας καὶ ἐγκυμνάζουν καὶ συνιστοῦν τὴ συμμαχία τῆς προλεταριακῆς Γερμανίας μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ὁ Χίτλερ κατωρθώνει ν' ἀνατινάξει τὸ σύρτη αὐτῆς τῆς τριανδρίας. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1926, ὀργανώνει μιὰ σύνοδο τοῦ Κόμματος, στὴ Βαμβέργη. Εἶχε λάβει ἀπὸ πρὶν τὰ μέτρα του ὥστε νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτὴ τὴ σύνοδο μόνο ἐλάχιστοι ἀντίπαλοί του. Ὀργανώνει ἐκεῖ μιὰ ψηφοφορία καὶ παίρνει τὴν ἐκλογή. Ἡ ὁμάδα Στράσσερ ἀνατινάζεται, Ὁ Γκαῖμπελς κι ὁ Γκρέγκορ Στράσσερ περνοῦν στὶς γραμμὲς τοῦ Χίτλερ.

Ὡστόσο, πέρα ἀπὸ τὶς ἀντιζηλίες στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος, ἀπ' τὶς συγκρούσεις ποὺ πλέκονται καὶ ποὺ ὁ Φύρερ ξέρει νὰ τὶς λύνει πρὸς ὄφελός του, τὸ πρόβλημα κλειδὶ ἔχει τεθεῖ ἀπ' τὴν SA. Ἡ παλίρροια τῆς ἀνεργίας ποὺ ὅλο ἀνεβαίνει φουσκώνει ὑπέρμετρα τὶς γραμμὲς τῶν σωμάτων τοῦ Πφέφφερ φὸν Σάλομον. Ἔχοντας συνείδηση τῆς δύναμής της, ἡ SA γίνεται ὅλο καὶ πιὸ δύστροπη στὶς διαταγὲς τῆς πολιτικῆς διεύθυνσης τοῦ Κόμματος. Σ' αὐτὸ προστίθεται ἡ προβληματικὴ

νοοτροπία τῶν σωμάτων. Μερικὲς μονάδες τῆς SA στὸ Βερολῖνο ἀριθμοῦν 67% ἀνέργους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀπόκληρους τῆς κοινωνίας, ὑπάρχουν στοιχεῖα ἐγκληματικὰ ἰδιαίτερα ἐπικίνδυνα. Ἡ PO (Πολιτικὴ ὀργάνωση βλέπει μὲ δυσπιστία αὐτὴ τὴ θάλασσα νὰ ἐκτείνεται. Μιὰ ὑπόκωφη δυσαρέσκεια μουγγρίζει μέσα στὶς γραμμὲς τῆς SA. Μιὰ προκήρυξη κυκλοφορεῖ: «Ὁ Ἀδόλφος μᾶς προδίνει, ἐμᾶς τοὺς προλετάριους!» Κυκλοφοροῦν ἐπίσης λίβελλοι: «Ἐμεῖς οἱ προλετάριοι, εἴμαστε πάντα εὐχαριστημένοι! Μὲ χαρὰ μας ψοφᾶμε τῆς πείνας γιατὶ ξέρουμε πὼς αὐτὸ ἐπιτρέπει στὸν πολυαγαπημένο μας Φύρερ ν' ἀγοράσει μιὰ Μερσεντὲς πρὸς σαράντα χιλιάδες μάρκα...». Ἐπειδὴ ἡ κατάσταση ἔχει γίνει ἐκρηκτικὴ στὸ Βερολῖνο, ὁ Φύρερ ἀποφασίζει νὰ πάει προσωπικὰ ἐπὶ τόπου. Συνομιλεῖ μὲ τὸν Βάλτερ Στέννες, Ὀμπερφύρερ SA, κτυπάει τὸ ταμποῦρλο, προτρέπει ὅλο τὸν κόσμο νὰ τοῦ παραμείνει πιστός. Τὴν 1η Σεπτεμβρίου τοῦ 1930 τὸ βράδυ, γιορτάζουν τὴ συμφιλίωση. Ὁ Χίτλερ ὑποχρεώνεται νὰ συμμορφοῦται στὶς συμβουλὲς τοῦ Στέννες γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ στὰ προβλήματα τῆς SA τοῦ Βερολίνου καὶ χωρίζονται «καλοὶ φίλοι».

Ἐπειδὴ ἔχει συνειδητοποιήσει τὸν κίνδυνο SA, ὁ Χίτλερ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀποφασισμένος νὰ τὴν κάνει νὰ παίξει ἕνα ρόλο ἀποκλειστικὸ ἐσωτερικῆς ἀστυνομίας τοῦ Κόμματος. Ὁ Πφέφφερ φὸν Σάλομον ἐκφράζει τὴν εὐχὴ νὰ ἐγκαταλείψει τὴ θέση του· ὁ Χίτλερ παίρνει τὴ θέση του ἐπικεφαλῆς τῆς SA καὶ θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ Ρέμ, ποὺ βρίσκεται στὸ μεταξὺ μετανάστης στὴ Βολιβία: «Ἀρκεῖ νὰ μοῦ γνωστοποιήσεις τὴν τάδε μέρα, τὴν τάδε ὥρα, τὸ τάδε μέρος, καὶ θὰ βρίσκομαι ἐκεῖ!». Ζητάει ἀπ' τὸν Ρέμ νὰ ἐπανέλθει καὶ νὰ τὸν βοηθήσει σταθερά.

Πρὶν ἀκόμα φθάσει ὁ Ρέμ, ὁ Χίτλερ ἀρχίζει μιὰ ἐνέργεια ποὺ θὰ λάβει στὸ μέλλον τὸν χαρακτῆρα μιᾶς εἰδωλολατρικῆς λατρείας ποὺ ν' ἀποδίδεται στὸν Φύρερ: στὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1930, ὁ ἐπίτροπος ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τῆς SA Βάγκενερ πληροφορεῖ ὅλους τοὺς ἐκπροσώπους τῆς OSAF ὅτι καλοῦνται «νὰ δώσουν ἕναν ἐπίσημον ὅρκο πίστης στὸν Ἀδόλφο Χίτλερ, ὑπέρτατο ἀρχηγὸ τῆς SA τοῦ Κόμματος». Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ ἔκανε τότε ἕνα πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐξουσίαση τοῦ NSDAP (Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος).

Ὅμως αὐτὴ ἡ ἀποδιδόμενη στὸν Χίτλερ λατρεία δὲν ἦταν ἀκόμα γενικὴ καὶ ἡ SS (Ἔς - Ἔς) θὰ ἔμπαινε σὲ λίγο σὲ δράση γιὰ νὰ σαρώσει τὶς τελευταῖες δυστροπίες.

Ἡ συγκέντρωση τῆς SA ποὺ ἐνεργεῖ ὁ Χίτλερ κι ὁ νέος ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου SA Ρέμ, ποὺ γύρισε ἀπ' τὴ Βολιβία, σκοντάφτει πάνω στὴν αὐστηρὴ ἐναντίωση τοῦ Στέννες καὶ τῶν συμμάχων του. Ὁ Ρὲμ πληροφορεῖται ἀπ' τὸν Κούρτ Νταλύεγκε, Ἔς - Ἔς Φύρερ τοῦ Βερολί-

νου, γιὰ τὴ φήμη ποὺ κυκλοφορεῖ ἀνάμεσα στοὺς φίλους τοῦ Στέννες: «Τὴν 1η Ἀπριλίου 1931 στὶς 4 καὶ 30΄ ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, ἕνας ἀπ' τοὺς κατασκόπους μου μοῦ γνωστοποίησε ὅτι ὁ Γκρουππενφύρερ SA Ὄστ Γκὰν ἀνήγγειλε, σὲ μιὰ μυστικὴ συγκέντρωση ὀπαδῶν τοῦ Στέννες, ὅτι ὁ Φύρερ μας θὰ ἀπολύσει ὁριστικὰ αὐτὸν τὸν τελευταῖο ἀπ' τὰ καθήκοντά του σὰν Γκρουππενφύρερ. Στὸ διάστημα τῆς συγκέντρωσης, ὅλοι οἱ παρόντες ἀξιωματικοὶ ἐκδηλώθηκαν ὑπὲρ τοῦ Στέννες καὶ κατὰ τοῦ Χίτλερ!»

Στὶς 2 Ἀπριλίου, οἱ σύμμαχοι τοῦ Στέννες καταλαμβάνουν τὰ γραφεῖα τῆς Γκαουλάϊτουγκ τοῦ Βερολίνου καὶ τὸ κτίριο τῆς Ναζιστικῆς ἐφημερίδας Ντὲρ Ἄνγκριφφ. Ἡ Ἒς - Ἒς ἐπιχειρεῖ ν' ἀντισταθεῖ ἀλλὰ ὑποχρεώνεται νὰ ὑποχωρήσει μπροστὰ στὸν ἀριθμό. Αὐτὴ ἡ κτιριακὴ ἐπανάσταση ἐπεκτείνεται γρήγορα σέ ὅλη τὴ Βόρεια καὶ τὴ Νότια Γερμανία. Οἱ ἀρχηγοὶ SA τοῦ Βρανδεμβούργου, τῆς Ἔσσης, τῆς Σιλεσίας, τῆς Πομερανίας, τοῦ Μεκλεμβούργου ἐκδηλώνονται ἀλληλέγγυοι μὲ τὸν Στέννες. Ἀλλὰ ἡ φωτιὰ σβήνει ὅσο γρήγορα ἄναψε. Τὰ ταμεῖα τῆς SA ἀδειάζουν γρήγορα. Ἡ κίνηση πλήττεται ἀπὸ παράλυση ἀπὸ ἔλλειψη χρημάτων. Ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ ἐπιφορτίζεται ἀπ' τὸν Χίτλερ νὰ ξεκαθαρίσει τὴν SA ἀπ' τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Στέννες καὶ ὁ πρώην Ὀμπερλέουτναντ Πάουλ Σχούλεζ, συνάδελφος τοῦ Γκρέγκορ Στράσσερ, ν' ἀναδιοργανώσει τὴν SA, Ἀνατολικὴ ὁμάδα.

Ὁ Χίτλερ πλέκει ἕνα δημόσιο ἐγκώμιο στὴν Ἒς - Ἒς ποὺ τὸ ἄγρυπνο μάτι της τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κερδίσει τὴ νίκη πάνω στὸν Στέννες, καὶ στέλνει στὸν Κοὺρτ Ντελύεγκε δύο λόγια ποὺ θὰ εἰκονίζονται ἀργότερα πάνω στὴν πόρπη τοῦ ζωστήρα τῶν Ἒς - Ἒς: «Ἒς - Ἒς, ἡ τιμή σου, εἶναι ἡ πίστη σου». Ἡ ὀργάνωση SS βρισκόταν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα καλὰ στὴ θέση της. Ἐκεῖ ὅπου ἀπειλοῦνταν, ἡ ἐξουσία τοῦ Χίτλερ, ἐπενέβαινε ἀμέσως. Ὁ Χίμμλερ δηλώνει στὴ διάρκεια μιᾶς γενικῆς συγκέντρωσης τῶν ἀρχηγῶν τῆς Τάξης: «Ὅλος ὁ κόσμος δὲν μᾶς ἀγαπάει. Ὅταν τελειώσουμε τὴ δουλειά μας, μπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ μᾶς βάλλουν στὴν ἄκρη. Δὲν πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ λάβουμε σημάδια εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ ὁ Φύρερ μας γνωρίζει ποιοὶ εἴμαστε καὶ τί ἀξίζουμε. Ἐμᾶς προτιμᾶ ἀνάμεσα σὲ ὅλους, γιατὶ δὲν τὸν διαψεύσαμε ποτέ».

Νέες διαταγὲς τοῦ Χίμμλερ τείνουν ν' αὐξήσουν ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς δράσης τῆς Σχουτζστάφφελ. Οἱ μονάδες Ἒς - Ἒς εἶναι διαιρεμένες σὲ τμήματα ἀπὸ 3 ὡς 5 ἄνδρες ὑπεύθυνους γιὰ ἕνα δρόμο ἢ γιὰ μιὰ συνοικία. Ἡ πειθαρχία γίνεται ἀκόμα πιὸ σκληρή. Τρεῖς ἀπουσίες μὴ δικαιολογημένες, ἂν τυχὸν κάνει, ὁ Ἒς - Ἒς ποὺ θὰ κάνει αὐτὸ τὸ παράπτωμα, διαγράφεται ἀπ' τὴν Τάξη. Οἱ ἀρχηγοὶ μονάδων ὀφείλουν ν' ἀγρυπνοῦν συνεχῶς γιὰ τὴν καλὴ ἐμφάνιση τῶν ἀν-

δρῶν τους, οἱ ὁποῖοι ὑπόκεινται ἐξ ἄλλου σὲ μιὰ συνεχῆ ἐκγύμναση.

Παράλληλα μὲ τὸν νέο κανονισμό, ἕνα ἀδιαπέραστο πέπλο ρίχνεται πάνω στὴν ἐσωτερικὴ ὀργάνωση καὶ στὶς διάφορες δραστηριότητες τῆς Τάξης. Κανένας δὲν ἔχει πιὰ τὸ δικαίωμα νὰ βλέπει τί γίνεται στὴν Ἔς - Ἔς, οὔτε καὶ τὰ μέλη τοῦ Κόμματος ἢ ἡ SA. Ἡ ἀκόλουθη διαταγὴ δίνεται ἀπὸ τὸν Νταλύεγκε: «Ἀπαγορεύω κάθε συζήτηση ἀνάμεσα στοὺς Ἔς - Ἔς καὶ τοὺς SA ἢ πολίτες, μέλη τοῦ Κόμματος ἢ ὄχι, σχετικὰ μὲ τὸν ρόλο, τοὺς σκοπούς, κλπ., τῆς Ἔς - Ἔς. Καὶ ἂν κατὰ τὸ διάστημα τῶν συγκεντρώσεων ἐξαπολυθοῦν ἐπιθέσεις ἐναντίον μας, διατάσσω ὅπως τὰ μέλη τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ τὶς ὑφίστανται νὰ μὴ σηκώσουν τὸ γάντι, ἀλλὰ ν' ἀποσυρθοῦν ἀμέσως περιοριζόμενα νὰ εἰποῦν ὅτι ἡ Ἔς - Ἔς ἐκτελεῖ τὶς διαταγὲς τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ».

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ Ἔς - Ἔς ἀρχίζει νὰ ἐπιδίδεται σ' ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα καθήκοντά της, δηλαδή, νὰ ξετρυπώνει τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Κόμματος καί, μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος τὰ ἐχθρικὰ πρὸς τὸν Χίτλερ στοιχεῖα.

Τὸ 1925 ἤδη ἡ Ἔς - Ἔς συνέλεγε ἐμπιστευτικὲς πληροφορίες πάνω στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ μερικῶν μελῶν τοῦ Κόμματος. Ἐκείνη ὅμως ἦταν μιὰ ἐνέργεια ἀπόλυτα πάρεργη κι ἐπεισοδιακή. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, αὐτὸ ἔγινε μιὰ ἀπ' τὶς παραδοσιακὲς ἀπασχολήσεις τῆς Τάξης. Ἡ κάθε μονάδα Ἔς - Ἔς ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ παρέχει ὅλες τὶς πληροφορίες τὶς σχετικὲς μὲ τὶς ὁμάδες τὶς ἐχθρικὲς πρὸς τὸ NSDAP, ὅπως λόγου χάρη γιὰ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, γιὰ τοὺς Ἐλεύθερους Τέκτονες, τοὺς Ἑβραίους, καὶ γιὰ τὰ γεγονότα τῆς τοπικῆς πολιτικῆς. Ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες τὶς συγκέντρωνε ἡ γενικὴ διεύθυνση Ἔς - Ἔς. Εἶναι φανερὸ ὅτι οἱ πιὸ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἦταν γιὰ νὰ τροφοδοτοῦν τὰ καλάθια τῶν ἀχρήστων. Ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν ἀκόμα ἀρκετὰ σοβαρά. Ὁ Χίμμλερ ὅμως θὰ βάλει σ' αὐτὸ τὸ θέμα μιὰ καλὴ τάξη. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1931, ἐξαγγέλλει ὅτι «οἱ ἐξορμήσεις τοῦ μπολσεβικισμοῦ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἐπικίνδυνες καὶ ὅτι ὁ ἀγώνας ἐνάντια στοὺς ἀντιπάλους μας Ἑβραίους καὶ Μασσόνους θὰ εἶναι ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ σημαντικά μας καθήκοντα» καὶ τοποθετεῖ μέσα στὴν κάθε Οὐντεργκρούππε Ἔς - Ἔς μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία ἐπιφορτισμένη νὰ κατασκοπεύει τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Ναζισμοῦ μέσα κι ἔξω ἀπ' τὸ Κόμμα. Ἀπὸ τὸ 1931 κι ὅλας, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πρώην ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ Ράϊνχαρντ Χάϊντριχ, ποὺ εἶχε μπεῖ πρόσφατα στὸ Κόμμα καὶ στὴν Ἔς - Ἔς, ὁ Χίμμλερ ὀργανώνει μιὰν ὑπηρεσία πληροφοριῶν πού, καθὼς θ' ἀναπτύσσεται θὰ δώσει ἀργότερα τὴ γέννηση στὴν πιὸ μεγάλη ὀργάνωση κατασκοπείας καὶ καταδόσεων τῆς Ναζιστικῆς ἱστορίας: τὴν Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας ἢ SD (Ζιχερχάϊτσντιεστ).

Ὁ Στουρμφύρερ Χάϊντριχ ἀποδείχνει ὅτι εἶναι ἕνας συνεργάτης ἀξίας σ' αὐτὸ τὸ εἶδος. Πολὺ γρήγορα, ἡ Ἔς - Ἔς γίνεται ἡ πιὸ σημαντικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ Κόμματος. Ὁ Χίτλερ ὑποχρεώνεται νὰ κατανοήσει καλὰ ὅτι ἡ Ἔς - Ἔς εἶναι ὁ μόνος ὀργανισμὸς ποὺ τοῦ ἐξασφαλίζει τὴν προσωπική του ἀσφάλεια, Τὴν 25η Ἰανουαρίου τοῦ 1932, ὀνομάζει τὸν Χίμμλερ ἀρχηγὸ τῆς Ἀσφαλείας τοῦ «Φαιοῦ Οἴκου» κεντρικοῦ γραφείου τοῦ Κόμματος στὸ Μόναχο, καὶ τοῦ ἀναθέτει νὰ λάβει ἀμέσως ὅλα, τὰ ἀναγκαῖα μέτρα γιὰ μιὰ ἐνεργητικὴ ἄμυνα τοῦ Κόμματος ἐνάντια στὶς κομμουνιστικὲς ἐπιθέσεις.

Ἀμέσως μόλις ἔχει ἐγκατασταθεῖ ὁ Χίμμλερ, μιὰ ὑπόθεση ἐγκληματικῆς συνωμοσίας τραντάζει τὰ θεμέλια τοῦ Φαιοῦ Οἴκου. Οἱ ὑπεύθυνοι ὅμως ἦταν ἀξιωματοῦχοι τοῦ Φαιοῦ Οἴκου κι ὄχι ἀντίπαλοι τοῦ Κόμματος. Ἡ ὑπόθεση ἀπέδειχνε μέχρι ποιὸ σημεῖο ἀμφισβητεῖτο ἀκόμα ἡ ἀποκλειστικὴ κυριαρχία τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ. Ἡ λάμψη τοῦ Στέννες ἐπέτρεπε στὸν καθένα νὰ διερωτᾶται μέχρι ποιὸ σημεῖο ὁ Χίτλερ, μποροῦσε νὰ πάει ἀντίθετα πρὸς τὶς ἰδέες τῶν ἀρχηγῶν τῆς SA. Τὸ νέο σκάνδαλο δημιουργοῦσε τὸ ἀκόλουθο ἐρώτημα: ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ περιφρονεῖ, ὅπως τὸ ἔκανε, τὰ ἠθικὰ κριτήρια τοῦ Κόμματος; Τὰ αἴτια τῆς ὑπόθεσης ἦταν τὰ ἀκόλουθα: ὁ Χίτλερ βασίλευε πάνω στὴν SA στηριζόμενος σ' ἕναν ὁμοφυλόφιλο, τοῦ ὁποίου ἡ διαφθορὰ κι οἱ ἐκφυλισμοὶ ὑποβίβαζαν τὸν Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ ἐπαναστατικὸ στρατὸ στὸ ἐπίπεδο ἑνὸς οἴκου ἀνοχῆς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν Ἔρνστ Ρέμ, τὸν νέο ἀρχηγὸ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς SA.

Ὁ Ρὲμ δὲν εἶχε κρύψει ποτὲ τὶς διεστραμμένες ὀρέξεις του: «Δὲν συγκαταλέγομαι μεταξὺ τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ δὲν ἰσχυρίζομαι ἐξ ἄλλου ὅτι εἶμαι ἕνας ἀπ' τοὺς δικούς τους». Στὶς κυβερνητικὲς προσπάθειες «νὰ ρυθμίσουν ἢ νὰ μεταβάλλουν τ' ἀνθρώπινα ἔνστικτα μὲ διατάγματα», αὐτὸς ἀντέτασσε ἐκεῖνα τὰ περίφημα λόγια τοῦ Ρίχαρντ Βάγκνερ: «Αὐταπάτες, αὐταπάτες, ὅλα εἶναι αὐταπάτες». Μόνο περιφρόνηση ἔνοιωθε γιὰ τὶς ἐπιθέσεις ποὺ τοῦ ἔκαναν μερικοὶ διαπρεπεῖς Ἐθνικοσοσιαλιστές. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐκμυστήρευση ποὺ ἔκανε ὁ Ρὲμ στὸν γιατρὸ τοῦ Βερολίνου Χάϊμσοτ: «Ἐγὼ βρίσκομαι σὲ ἀνοικτὸ πόλεμο μὲ τὸν ἀξιότιμο κύριο Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ, τὸν τέλειο ἀθλητὴ τῆς δημόσιας ἠθικῆς. Ἐμένα ἔχουν γιὰ στόχο πρὶν ἀπ' ὅλα, τὰ ἄρθρα ποὺ συνθέτει, ἀκριβῶς γιατὶ δὲν ἀποκρύπτω τὰ γούστα μου».

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Χίτλερ ἐγνώριζε τὶς ὁμοφυλόφιλες διαθέσεις τοῦ Ρέμ. Σ' ὅποιον ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσει ἐδήλωνε πὼς αὐτὴ ἦταν μιὰ ἰδιωτικὴ ὑπόθεση ποὺ δὲν ἐνδιέφερε κανένα. Ὅταν ὁ Ρὲμ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου τῆς SA, ὁ Χίτλερ, γιὰ νὰ προλάβει κάθε θόρυβο, γνωστοποίησε σ' ὅλο τὸ Κόμμα ὅτι «ἡ SA δὲν εἶναι μιὰ ἡ-

θική ὀργάνωση γιὰ δεσποινίδες καλῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ μιὰ τραχειὰ ὀργάνωση γιὰ πολεμιστὲς σκληρούς».

Οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ Ρὲμ δὲν περιορίζονταν ὡστόσο μόνο μέσα στὸ «ἰδιωτικὸ πεδίο». Ἡ SA δὲν ἱκανοποιοῦσε μόνο τὶς πολιτικές του φιλοδοξίες, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ τὰ ἐρωτικὰ του παιγνίδια. Ἄνδρες τῆς ἐμπιστοσύνης του σταχυολογοῦσαν μέσα στὴν SA ἐρωτικοὺς συντρόφους γιὰ τὴ χρήση τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου κι ὅταν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς «χαριτωμένους νέους», παρουσίαζε σημεῖα κούρασης ἢ ἀπιστίας, τότε ἔτρωγε ξύλο ἀπ' τὴν προσωπικὴ φρουρὰ SA τοῦ Ρέμ. Μέγας ὀργανωτὴς τῶν ἀπολαύσεων τοῦ ἀρχηγοῦ, αὐτὸς ἦταν ὁ ρόλος τοῦ Πέτερ Γκράννιγκερ, ποὺ ἦταν παληὸς γνώριμος τοῦ Ρέμ. Εἶχε ἀναλάβει, μὲ μισθὸ ἀπὸ διακόσια μάρκα τὸ μῆνα, νὰ τοῦ βρίσκει καὶ νὰ τοῦ προμηθεύει ἁβροὺς καὶ ἑλκυστικοὺς φίλους. Σιγὰ - σιγὰ τὶς σημαντικὲς θέσεις τοῦ ἐπιτελείου τῆς SA, ποὺ εἶχαν μείνει ἄδειες ἔπειτα ἀπὸ μεταβολὲς ἢ ἔπειτα ἀπὸ γεγονότα ὅπως αὐτὸ τῆς ὑπόθεσης Στέννες, τὶς κατέλαβαν παληοὶ σύντροφοι τῶν ἐρωτικῶν παιγνιδιῶν τοῦ Ρέμ.

Ἀπ' αὐτοὺς ποὺ διώχθηκαν μποροῦμε ν' ἀναφέρουμε τὸν Ἔντμουντ Χάϊνες, διοικητὴ SA στὸ Βερολῖνο, ποὺ ὁ Χίτλερ τὸν διέγραψε τὸ 1926 γιὰ τοὺς παραπάνω λόγους καὶ τὸν Κὰρλ Ἔρνστ, ἀρχηγὸ ἐπιτελείου τοῦ Γκαουστοὺρμ τοῦ Βερολίνου. Ὅσο πιὸ πολὺ τοῦ γνωστοποιοῦν τὶς πράξεις τοῦ φίλου του Ρέμ, ὁ Χίτλερ ταμπουρώνεται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραβάν: ὁμοφυλοφιλία τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπιτελείου δὲν ἔχει ἀποδειχθεῖ. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τοῦ δώσουν χειροπιαστὲς ἀποδείξεις, τότε θὰ λάβει τὰ μέτρα του, κλπ. κλπ.

Ὁ Ρὲμ περιβάλλεται ἀπὸ προφυλάξεις γιὰ νὰ μὴ δώσει λαβὴ σὲ κατηγορίες ἀληθινὰ χειροπιαστές. Παρ' ὅλα αὐτά, μερικὲς ἐπιστολὲς ὑπογραμμένες ἀπὸ τὸν ἴδιο δημοσιεύονται τὸν Μάρτιο τοῦ 1932 ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα Μύνχνερ Πόστ, ὄργανο τοῦ Σοσιαλδημοκρατικοῦ Κόμματος. Πανικὸς καταλαμβάνει τοὺς φίλους τοῦ Ρέμ. Κι ὁ ἴδιος ὁ Ρὲμ ἀνησυχεῖ. Φοβᾶται πρὸ πάντων μὴ τυχὸν οἱ ἐπιστολὲς αὐτὲς καταλήξουν νὰ δημοσιευθοῦν στὸν μὴ Ναζιστικὸ τύπο. Ἀναθέτει τότε σ' ἕνα παληὸ φίλο, τὸν δημοσιογράφο καὶ τυχοδιώκτη Γκέοργκ Μπέλλ, μιὰ παράξενη ἀποστολή. Ὁ Μπέλλ, πράκτορας Ναζὶ γιὰ πληροφορίες, ποὺ ἔπαιρνε ἐξ ἄλλου τριακόσια μάρκα τὸ μῆνα ἀπ' τοὺς Σοσιαλδημοκράτες, στοὺς ὁποίους ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δίνει πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὸ NSDAP (Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ Κόμμα), θὰ πρέπει νὰ πάει νὰ συναντήσει τὸν πρώην ταγματάρχη Μέϋρ — ποὺ μαζὶ μ' αὐτὸν ὁ Ρὲμ εἶχε ἀνακαλύψει τὸν Χίτλερ τὸ 1919 — κι εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ ἕνας ἀπ' τοὺς ἰθύνοντες δημοκράτες μὲ τὴν μεγαλύτερη ἐπιρροή. Ὁ Μπέλλ θὰ διηγηθεῖ ἀργότερα: «Ὁ Μέϋρ τὰ γνώριζε ὅλα, ὅλα ἀπολύτως», κι ὁ Ρὲμ

θ' ἀπαντήσει: «Αὐτὰ τὰ καθάρματα θέλουν πραγματικὰ τὸ τομάρι μας». Ὁ Ρὲμ τὰ πίστευε αὐτὰ ποὺ ἔλεγε γιατὶ οἱ ἐχθροί του φαιοχίτωνες εἶχαν ἀποφασίσει μία καὶ καλὴ τὸν χαμό του. Ὁ Χίτλερ εἶχε ἀρνηθεῖ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ καταδιώξει τὸν φίλο του. Μπῆκαν λοιπὸν σὲ δράση. Ὁ ἀνώτατος δικαστὴς τοῦ Κόμματος, ὁ Μπούχ, ἀπόστολος τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς δικαιοσύνης, ἐπινόησε καὶ ἔβαλε σ' ἐνέργεια ἕνα σχέδιο ποὺ ἀπέβλεπε νὰ δολοφονηθοῦν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου SA καὶ τέσσερις ἀπ' τοὺς συνεργάτες του.

Ὁ ταγματάρχης Μποὺχ ἀρχίζει μὲ σύνεση τὴ δουλειά. Ἐμπιστεύεται τὴν ὑπόθεσή του σ' ἕναν ἀπ' τοὺς φίλους του, τὸν πρώην Στανταρντενφύρερ Ἔμιλ Τράουγκοττ Νταντζάϊζεν, μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε ὀργανώσει ἄλλοτε τὸ τμῆμα τῆς NSDAP στὴν Βάδη.

Πρῶτος στόχος θὰ εἶναι οἱ ἑξῆς: ὁ Στανταρντενφύρερ Οὔλ, ὁ κόμης Σπρέτι, ὁ κόμης Ντὺ Μουλὲν Ἔκκαρτ κι ὁ Μπέλλ, ἔμπιστοι κι ἄμεσοι συνεργάτες τοῦ Ρέμ. Ὁ Νταντζάϊζεν ὀργανώνει ἕνα «κομμάντος» ἀπὸ φονηάδες ποὺ ἐπὶ κεφαλῆς τους τοποθετεῖ τὸν ὀνομαζόμενο Κὰρλ Χόρν. Στὶς 16 Μαρτίου τοῦ 1932, ὁ Χὸρν λαβαίνει ἀπ' τὸν Νταντζάϊζεν, ποὺ ἔχει ἀποσυρθεῖ προσωρινὰ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς δουλειᾶς στὴν Αὐστρία, μὲ τὴν πολεμικὴ ὀνομασία «Βύελαντ 2», ἀκριβεῖς ὁδηγίες ποὺ ἀφοροῦν στὸν τρόπο ποὺ θὰ «ξεκαθαρισθοῦν» οἱ Οὔλ, Ντὺ Μουλὲν Ἔκκαρτ, Σπρέττι καὶ Μπέλλ. Γιὰ τὸν Μπὲλλ εἰδικά, ὀκτὼ ἄνδρες εἶχαν ἀναλάβει νὰ τὸν πιάσουν ξαφνικά, νὰ τὸν σκοτώσουν μὲ μιὰ σφυριὰ καὶ νὰ τὸν κρεμάσουν μαζὶ μ' ἕναν ἀγκυλωτὸ σταυρὸ στὸ λαιμό. Ἔπειτα ἀπὸ τὸν Μπέλλ, θὰ ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ Ρέμ.

Ὅσο γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ γραφείου πληροφοριῶν τῆς SA, Μουλὲν Ἔκκαρτ, ὁ Χὸρν εἶχε ἀναλάβει νὰ τὸν «καθαρίσει» προσποιούμενος ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Ἀλλὰ ὁ Χόρν, ἐπειδὴ ἔνοιωσε ξαφνικὰ τύψεις, πάει στὸν Ντὺ Μουλὲν Ἔκκαρτ καὶ τοῦ λέει ὅλη τὴν ὑπόθεση. Ὁ Ντὺ Μουλὲν Ἔκκαρτ τοῦ ἀναθέτει νὰ τὸν βοηθήσει δραστικὰ γιὰ νὰ ξεσκεπάσουν μαζὺ τὴ συνωμοσία. Ὁ Χὸρν δέχεται.

Στήνουν μιὰ παγίδα στὸν Μέγα Τελετάρχη Μπούχ. Ὁ Χὸρν ἔρχεται σὲ τηλεφωνικὴ ἐπικοινωνία μαζύ του στὸ Μόναχο:

Χόρν: Ἐδῶ Χόρν, στὴν Καρλσρούη. Πρέπει νὰ σᾶς μιλήσω ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ γρήγορα!

Μπούχ: Ἐλᾶτε σήμερα στὶς 4 καὶ τέταρτο στὸν Σταθμὸ τοῦ Χόλτζκερχ.

Χόρν: Πῶς θὰ σᾶς ἀναγνωρίσω;

Μπούχ: Θὰ φοράω ἕνα κοστοῦμι γκρί, γκρὶ ποκάμισο, παλτὸ γκρὶ ἀνοιχτὸ καὶ καπέλλο γκρί.

Ὅμως σ' αὐτὴ τὴ συζήτηση ὁ Μποὺχ ἀποδείχνεται πιὸ πονηρὸς

ἀπ' τὸν Χὸρν. Ἐπειδὴ μάντεψε τὸ παιγνίδι, τοῦ λέει ὅτι μὲ κάθε τρόπο θὰ ματαιωθεῖ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Οἱ πληροφορίες ποὺ συγκέντρωσαν πάνω στὸν Ντὺ Μουλὲν Ἔκκαρτ ἦταν λαθεμένες. Πρέπει νὰ ὑποχωρήσουν. Νὰ στείλει ὁ Χὸρν ἀμέσως ἕνα τηλεγράφημα στὸν Ντἀντζάϊζεν συνταγμένο μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: «Ἀρραβῶνες μὲ Ἑλένην διελύθησαν». Τὴν ἑπομένη, ὁ Χὸρν παρὰ λίγο νὰ σκοτωθεῖ μὲ τρεῖς πιστολιές. Καταλαβαίνει ὅτι ὁ Μποὺχ τὸν δούλεψε. Ἡ SA παίρνει τὸν Χὸρν κάτω ἀπ' τὴν προστασία τῶν φτερῶν της.

Τότε ἀκριβῶς μπαίνει ὁ Χίμμλερ στὴ σκηνή. Ἰσχυρίζεται ὅτι θὰ προστατεύσει τὸν Ρὲμ ἀπ' τὶς ἐγκληματικὲς ἀπόπειρες τοῦ Μποὺχ καὶ τῶν συντρόφων του. Στὶς 24 Μαρτίου τοῦ 1932, ὁ Χὸρν μαθαίνει ὅτι ὁ Χίμμλερ «ἔβαλε τὸν ταγματάρχη Β στὴ θέση του κι ὅτι ἡ ὑπόθεση μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ σὰν κλεισμένη». Ὅμως ὁ Ρὲμ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὸν Χίτλερ. Καταφεύγει μὲ τὸν Μπὲλλ στὸ Βερολῖνο καὶ πάει νὰ συμβουλευθεῖ τοὺς πολιτικούς του ἀντιπάλους. Ζητάει ἀπ' τὸν Μέϋρ νὰ τοῦ δώσει πληροφορίες ἱκανὲς γιὰ νὰ ἀπαγγελθεῖ μιὰ κατηγορία ἐναντίον τοῦ Πάουλ Σχούλτζ, τοῦ ἐπιφορτισμένου μὲ τὴν ἀναδιοργάνωση τῆς SA, ποὺ τὸν ὑποψιάζεται ἄδικα ὅτι συμμετέχει στὴ συνωμοσία. Ὅμως νὰ ποὺ ὁ Χίμμλερ μπαίνει γιὰ δεύτερη φορὰ στὴ σκηνή. Αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ Βερολῖνο, στὸ σπίτι ὅπου ἔχει βρεῖ καταφύγιο ὁ Ρέμ. Ποιὸ ρόλο παίζει ὁ Χίμμλερ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ποῦμε ἀκριβῶς. Πάντως κατωρθώνει νὰ πείσει τὸν Ρὲμ νὰ γυρίσει στὸ Μόναχο. Εἶναι ὅμως πάρα πολὺ ἀργά: ἀκόμα κι ὁ Χίμμλερ δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἐμποδίσει τὴν ὑπόθεση νὰ φανερωθεῖ ἀπόλυτα. Ὁ Σπρέττι κι ὁ Ντὺ Μουλὲν Ἔκκαρτ πανικοβλήθηκαν καὶ κατέφυγαν στὴν ἀστυνομία κάνοντας μήνυση ἐναντίον τοῦ Μποὺχ καὶ τῶν συνενόχων του. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1932, ὁ Ἔμιλ Ντἀντζάϊζεν καταδικάσθηκε σὲ ἑξάμηνη φυλάκιση. Ὁ Χὸρν ἀποφυλακίσθηκε.

Ἡ δίκη τοῦ Ντἀντζάϊζεν ξεσηκώνει ἕνα ἀληθινὸ δημόσιο σκάνδαλο. Οἱ παιδεραστικὲς δραστηριότητες τῆς ὁμάδας SA Ρὲμ ἔχουν βγεῖ στὴ δημοσιότητα. Ἔχουν βγεῖ στὴ δημοσιότητα ἐπίσης κι αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο, οἱ μυστικὲς συνεννοήσεις ποὺ ἔκαναν ὁ Ρὲμ κι οἱ φίλοι του μὲ τὸν ταγματάρχη Μέϋρ, ἀντιπρόσωπο τῶν δημοκρατῶν ἀντιπάλων τοῦ Κόμματος, γιὰ νὰ μπερδέψουν τὸν Ναζὶ δικαστὴ Μπούχ. «Νὰ κάτι ποὺ ξεπερνάει τὰ ὅρια τῆς κατανόησης», διακηρύσσει βροντόφωνα ὁ Μάρτιν Μπόρμαν, γαμπρὸς κι ἔμπιστος τοῦ Μπούχ. «Πῶς! Ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ διακεκριμένους ἀρχηγοὺς τοῦ Κόμματος συμμαχεῖ μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμένους ἀρχηγοὺς τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κόμματος! Κι ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ συνωμοτήσουν γιὰ νὰ σκοτώσουν μερικοὺς Ἐθνικοσοσιαλιστὲς ποὺ παρενοχλοῦσαν τὶς ἐπιχειρήσεις του!». Μέσα ἀπ' τὰ φαιοχιτωνικὰ λασπό-

ται ἀναδίδεται καὶ σκορπίζεται μιὰ μυρωδιὰ ἐγκλήματος. Κι ὅσο πιὸ πολὺ σκορπίζεται αὐτὴ ἡ βρῶμα, τόσο πιὸ πολὺ τὰ μάτια στρέφονται πρὸς τὴν Τάξη τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ. Ὁ Μπόρμαν γράφει στὸν γραμματέα τοῦ Χίτλερ, τὸν Ροῦντολφ Ἔςς, στὶς 5 Ὀκτωβρίου τοῦ 1932: «Κοιτᾶχτε τὴν Ἔς - Ἔς· γνωρίζετε καλὰ τὸν Χίμμλερ, δὲν εἶν' ἔτσι; Καὶ ξέρετε καλὰ ποιὰ εἶναι τὰ ταλέντα του;» Ἔξω ἀπ' τὸ Κόμμα ἐπίσης ἀρχίζουν νὰ θεωροῦν τὴν Ἔς - Ἔς σὰν ἕνα στράτευμα ἀπὸ πουριτανοὺς πανέτοιμους νὰ καθορίσουν τὴν τύχη αὐτῶν τῶν ἀνάξιων ἀρχηγῶν τῆς SA. Ὁ Χίμμλερ ἄλλωστε εἶχε πεῖ στὶς 13 Ἰουνίου τοῦ 1931 στοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Ἔς - Ἔς: «Αὐτὸ θὰ διαρκέσει ἴσως ἀκόμα μερικοὺς μῆνες, ἴσως μερικὲς μέρες μοναχά. Ὅμως ἡ ἀπόφαση θὰ βγεῖ, αὐτὸ εἶναι βέβαιο. Καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε αὐτὸ ποὺ περιμένει ἀπὸ μᾶς ὁ Φύρερ μας».

Ἡ Ἔς - Ἔς δὲν θὰ ἔχει πιὰ νὰ κάνει ὑπομονὴ γιὰ πολὺν καιρό. Ἡ 30ὴ Ἰανουαρίου τοῦ 1933 δὲν εἶναι μακρυά. Περιμένουν κι ὅλας τὴ «Νύχτα τῶν μεγάλων μαχαιριῶν». Ἀλλὰ δὲν ξέρουν ἀκόμα σὲ ποιὸν θ' ἀνήκει ἡ δόξα: στὴν Ἔς - Ἔς ἢ στὴν SA;

Δ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Οἱ ἀπαρχὲς τοῦ Γ' Ράϊχ ἐπιφυλλάσσουν μιὰ σοβαρὴ ἀπογοήτευση στὸν Χάϊνριχ Χίμμλερ. Κανένας δὲν προσφέρει στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς τὴ θέση κλειδὶ ποὺ φιλοδοξεῖ. Ἡ SA εἶναι ἐπιφορτισμένη νὰ ἐξασφαλίζει τὴν τάξη στοὺς δρόμους καὶ νὰ καταδιώκει χωρὶς ἀνάπαυλα τοὺς μὴ Ναζιστές· οἱ ἄμεσοι συνεργάτες τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ ἁρπάζουν τὰ ἡνία τοῦ Κράτους· ὁ Χίμμλερ κι οἱ Ἔς - Ἔς του δὲν ὑπολογίζονται φαινομενικὰ ἀνάμεσα στοὺς πασσάλους ὑποστήριξης τοῦ νέου καθεστῶτος.

Μερικοὶ μάλιστα πιστεύουν ὅτι ὁ Χίμμλερ εἶναι ἀνοιχτὰ παραμεμερισμένος ἀπὸ τὸν Χίτλερ. Αὐτὸς πού, παρ' ὅλες τὶς ἀντιθέσεις, εἶχε ἐγγυηθεῖ τὴν ὑπέροχη θέση τοῦ Χίτλερ στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος, ἔμοιαζε σὰν νὰ ἦταν κατὰ σύμπτωση ὁ μεγάλος χαμένος. Ὁ Γκαῖριγκ, ὁ Γκαῖμπελς, ὁ Φρὶκ κι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀποκτοῦν σημαντικὲς ἐντολὲς κυβερνητικές. Ὁ Χίμμλερ, ὁ χλωμὸς κι ἐπιμελὴς ὑπηρέτης γιὰ ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ Φύρερ, ἀγνοεῖται ἀπόλυτα.

Ἀκόμα καὶ τὸ πραξικόπημα στὸ Μόναχο, στὶς 9 Μαρτίου τοῦ 1933, δὲν ἀνατίθεται στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ἀλλὰ στὸν παληὸ διοικητὴ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ Ρέμ, τὸν Φρὰντς Ρύττερ φὸν Ἔπ. Κι αὐτὸς ἐπίσης, κι ὄχι ὁ Χίμμλερ θὰ ὀνομασθῆ Ραϊχσταττχάλτερ στὴ Βαυαρία.

Κι ἀκόμα ἕνα πιὸ σημαντικὸ γεγονός: ἐνῶ ὁ Χίμμλερ φθείρεται, ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀντίζηλός του μένει στοὺς κόλπους τῶν Ἔς - Ἔς, δηλαδὴ ὁ Πρῶσσος Γκρουππενφύρερ Κοὺρτ Νταλύεγκε, προστατευόμενος τοῦ Χέρμαν Γκαῖριγκ ποὺ μισεῖ θανάσιμα τὸν Χίμμλερ, ἀναλαβαίνει τὰ πιὸ σημαντικὰ λειτουργήματα. Ὁ Γκαῖριγκ κάνει νὰ ὀνομασθεῖ ὁ Νταλύεγκε ἐπίτροπος τοῦ κράτους τῆς Πρωσσικῆς Κυβέρνησης μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ὑποστρατήγου τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ Νταλύεγκε, ἐπειδὴ νοιώθει ὅτι εἶναι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα, ὁ πιὸ νέος στρατηγὸς τῆς ἱστορίας, δὲν βλέπει ἀπὸ τότε κανένα λόγο νὰ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του σὰν ὑποδεέστερο τοῦ Χίμμλερ. Ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στοὺς δύο ἄνδρες ἔχει κηρυχθεῖ.

Γιὰ νὰ ἐπαναφέρει τὸν Νταλύεγκε στὸ δρόμο τῆς λογικῆς, ὁ Χίμμλερ τοποθετεῖ κοντά του τὸν πιὸ δραστήριο συνεργάτη του, τὸν Ράϊνχαρτ Χάϋντριχ, ποὺ εἶχε γίνει στὸ μεταξὺ Σταντάρτενφύρερ Ἔς - Ἔς. Ὁ Χάϋντριχ ἔχει σὰν ἀποστολὴ νὰ πληροφορήσει τὸν Χίμμλερ τὰ αἴτια ποὺ δημιούργησαν τὴν ἀνταρσία καὶ τὴν ἀπείθεια τοῦ ὑποδεεστέρου του. Ὁ Χάϋντριχ ἑτοιμάζει τὶς βαλίτσες του, πηγαίνει στὸ Βερολῖνο, νοικιάζει ἐκεῖ ἕνα σπίτι καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχει μιὰ συζήτηση μὲ τὸν ψευδο - Ναπολέοντα ποὺ δημιούργησε ὁ Γκαῖριγκ.

Στὴν πρώτη ἀπόπειρα, τοῦ γνωστοποιοῦν ὅτι ὁ ἐξοχώτατος Στρατηγὸς δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δεχθεῖ τὸν Σταντάρτενφύρερ ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ἀπησχολημένος μὲ φόρτο ἐργασίας. Κι' ἄλλες προσπάθειες συναντοῦν τὴν ἴδια ἀποτυχία. Κι' ἐπειδὴ ὁ Χάϋντριχ δὲν ὑποχωρεῖ, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τοῦ Γκαῖριγκ ἀσκεῖ πίεση πάνω του ἀπειλῶντας τον ἰδιαίτερα μὲ κακὴ μεταχείριση. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ραϊχσφύρερ καταλαβαίνει τότε ὅτι χάνει τὸν καιρό του κι ἐπιστρέφει στὸ Μόναχο.

Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Χάϋντριχ ὅμως καταλαβαίνουν ὅτι ἡ ἐξουσία τους δὲν ἀμφισβητεῖται. Τὸ Γ' Ράϊχ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μ' αὐτὸ ποὺ οἱ θεωρητικοὶ ἐξακολούθησαν νὰ τὸ ὀνομάζουν ἕνα ὁλοκληρωτικὸ Κράτος. Ἀπὸ τὶς 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1933 καὶ πέρα, ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς εἶναι τόπος ἐκλογῆς ὅλων τῶν ἀντιπάλων, σὰν προσώπων καὶ σὰν ἁρμοδιοτήτων σὲ ἀφάνταστο σημεῖο. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγχυση, θὰ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ κατανοήσει κανεὶς τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς καταλήξεις, ἂν ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει κάποια ἐπιρροὴ μέσα στὴ Γερμανία τοῦ Χίτλερ.

«Ὁ σκοπὸς (στόχος) τῆς Ἐθνικῆς Ἐπανάστασης, εἶχε διακηρύξει ὁ Γκαῖμπελς, πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἀπόλυτο Κράτος ποὺ καλύπτει καὶ εἰσχωρεῖ μέσα σ' ὅλα τὰ πεδία τῆς δημόσιας ζωῆς». Ὁ Χίτλερ, ἀπ' τὴ δική του πλευρά, εἶχε διακηρύξει «τὴν οἰκοδόμηση τῆς ἀπολυταρχίας τοῦ Κράτους» κι ὁ Φρὶκ ἔγινε ὁ προφήτης μιᾶς «κυβέρνησης ἰσχυρῆς, ποὺ τὴν δράση της δὲν θὰ τὴν ἐμποδίζουν οἱ παρατηρήσεις ἢ θεωρίες τῶν ἀτόμων, τῶν ὁμάδων, τῶν τάξεων, τῶν προνομίων, τῶν κομμάτων ἢ τῶν κοινοβουλίων».

Ἡ πραγματικότητα τῆς 30ῆς Ὀκτωβρίου τοῦ 1933, εἶναι ἐντελῶς διαφορετική. Τὰ κόμματα τῆς Δημοκρατίας παραχωροῦν τὴ θέση τους σὲ ἕνα ἀλλόκοτο πλῆθος ἀπὸ ἀντίπαλους Ναζιστικοὺς συρφετούς, ὅπου βασιλεύει ἡ κακοδαιμονία. Τὸ Ράϊχσταγ καὶ τὰ ἀβέβαια προβλήματά του γιὰ πλειονότητα ἐξαφανίζονται πρὸς ὄφελος μιᾶς ἄλλης μορφῆς κοινοβουλευτισμοῦ: τὴν πάλη τῶν ἁρμοδιοτήτων ἀνάμεσα στὶς διάφορες ὁμάδες καὶ τὰ Ἐθνικοσοσιαλιστικὰ συμφέροντα.

Ὅταν τὸ κοιτάξει κανεὶς ἀπ' ἔξω — καὶ ἀπὸ μακρυὰ — τὸ NS DAP (Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ Κόμμα) παρουσιάζεται σὰν ἕνας γιγαντι-

αῖος μονόλιθος. Στὴν πραγματικότητα, εἶναι μιὰ ἑτερογενὴς συσσώρευση, ἕνα σύγκριμμα ἀπὸ διαφορετικὲς φατρίες καὶ γνῶμες, ὁ καθαρὸς καθρέφτης μιᾶς Γερμανικῆς κοινωνίας ποὺ τραντάζεται ἀπ' τὴν ἧττα καὶ ποὺ τὴν διαρρηγνύει ἡ πληθωρικὴ ἔκδοση χαρτονομίσματος, ἡ ἀνεργία, ἡ πτώση τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ 'Αμερικανὸς ἱστορικὸς Ρόμπερτ Λ. Κόελ διαιρεῖ τὸ κόμμα τοῦ Χίτλερ σὲ τέσσερις βασικὲς ὁμάδες: γύρω ἀπ' τὸν Χίτλερ, μιὰ κλίκα ἀπὸ παληούς, ὁ πυρήνας τοῦ Ναζισμοῦ, οἱ ἀληθινοὶ μαιευτῆρες τοῦ Κόμματος· κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν πυρῆνα, μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ἀτομιστὲς ριζοσπάστες τῆς δεξιᾶς, θεωρητικοὺς τοῦ φυλετισμοῦ (ρατσισμοῦ) γενικά, ποὺ ἔχουν προσχωρήσει στὸ Κόμμα ἀνάμεσα στὸ 1925 καὶ στὸ 1929, τότε ποὺ ἡ ἀστικὴ τάξη ἔβλεπε τοὺς Ναζιστὲς μὲ δύσπιστο μάτι. Τρίτη ὁμάδα, ἕνας «συνδυασμὸς ἀπὸ ἐθνικιστὲς χωρικοὺς κι ἀπὸ σοσιαλιστὲς μικροαστούς», ποὺ τοὺς ὁδήγησε στὸ Κόμμα ἡ οἰκονομικὴ ἐξαθλίωση ἀνάμεσα στὸ 1930 καὶ στὸ 1933· πρόκειται γιὰ μικροεμπόρους, γιὰ εἰδικευμένους ἐργάτες, γιὰ χωριάτες ποὺ τοὺς γοήτευσε ὁ δυναμισμὸς τῆς «'Εθνικῆς 'Επανάστασης». Τέλος, τέταρτη ὁμάδα ἡ μεγαλοαστικὴ τάξη, ποὺ μεταστράφηκε τὴν τελευταία ὥρα στὸ «Κόμμα τῆς Γερμανικῆς 'Ανανέωσης»· ἐδῶ πρόκειται γιὰ στρατιωτικούς, δημόσιους λειτουργούς, ἐπιχειρηματίες ποὺ σκέπτονται σοβαρὰ ὅτι θὰ ξαναγυρίσουν, μὲ τὸν Χίτλερ, στὴν προπολεμικὴ Γερμανία καὶ στὸν πρὶν ἀπὸ τὸ 1913 κόσμο.

Πρὶν ἀπὸ τὶς 30 'Ιανουαρίου τοῦ 1933, οἱ διαμάχες εἶναι ἐσωτερικὸ ζήτημα καὶ εἶναι συνέπεια ἀπ' τὶς δυσκολίες ποὺ συναντάει ὁ Χίτλερ γιὰ νὰ γίνει ὁ μοναδικὸς κύριος τοῦ Κόμματος. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμερομηνία, αὐτὸς ὁ ἐσωτερικὸς πολυαρχισμὸς βρίσκει μιὰ διέξοδο στὶς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους. Τὸ ὁλοκληρωτικὸ Κράτος, ποὺ ἐκθειάσθηκε, ποὺ ὑπερεπαινέθηκε τόσο, φθάνει στὴ γελοιότητα, κι αὐτὸ γιατὶ ὁ Χίτλερ, ἔπειτα ἀπὸ εἰδικὲς περιπτώσεις ποὺ τὸν ὁδήγησαν στὴν ἐξουσία, ὑποχρεώνεται νὰ σχηματίσει μία κυβέρνηση ὅπου φιγουράρουν πολιτικοὶ τῶν ἀστικῶν κομμάτων τῆς δεξιᾶς καὶ ὑπάλληλοι συντηρητικοί.

Τὰ πατροπαράδοτα ὄργανα τοῦ Κράτους ἐπιβλέπονται ἀπὸ τὰ ὄργανα ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπ' τὴν Ναζιστικὴ ὑπακοή. Οἱ 'Εξωτερικὲς 'Υποθέσεις καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὸ Ναζιστικὸ Γραφεῖο ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, στὸ ὁποῖο θἄρθει νὰ προσκολληθεῖ ἀργότερα τὸ γραφεῖο τοῦ Ρίμπεντροπ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὶς ἁρμοδιότητες τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Οἰκονομίας. Αὐτὲς οἱ πρῶτες «παράλληλες» Ναζιστικὲς δημιουργίες διπλασιάζονται σιγὰ - σιγὰ καὶ πολλαπλασιάζονται ἀπὸ μόνες τους προοδευτικὰ ἀνάλογα μὲ τὶς ἐξουσίες ποὺ ἰδιοποιοῦνται, σύμφωνα μὲ τὶς περιπτώσεις καὶ τῆς στιγμιαίας ἢ ὄχι ἐπιρροῆς τους: ὅπως π.χ. τῶν ἀρχηγῶν φατριῶν, τῶν ὁμάδων, τῶν Ναζιστικῶν κινήσεων. Κρά-

τη γεννιῶνται μέσα στὸ Κράτος. Ὁ Ραϊχσγιουγκεντφύρερ (ἀρχηγὸς τῶν κινήσεων τῆς νεολαίας) Μπάλντουρ φὸν Σίραχ ἰσχυρίζεται ὅτι δημιουργεῖ, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, «ἕνα Κράτος νέων στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κράτους». Στὸ μεταξύ, ὁ SA Γκρουππενφύρερ τῆς Θουριγκίας, Λάς, ἀπαιτεῖ νὰ ἱδρυθεῖ ἕνα Κράτος SA, ἐνσάρκωση, κατὰ τὴ γνώμη του, τῶν Ἐθνικοσοσιαλιστικῶν ἰδεῶν.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ Χίμμλερ, δὲν παύει νὰ ὀνειρεύεται μεγαλεπίβολα ἕνα Κράτος Ἔς - Ἔς.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουν μόνον αὐτοὶ ποὺ ὀνειρεύονται, ποὺ σχεδιάζουν ἢ ἀντιμετωπίζουν, ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ πραγματοποιοῦν. Μερικοὶ ἡγέτες Ναζί, ἰδιαίτερα ἄπληστοι, γιὰ τὴν ἐξουσία, ἁρπάζουν τὸ κάθε τὶ ποὺ τοὺς πέφτει στὸ χέρι. Κι ὅλας, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Πρωσσίας καὶ Ραϊχσμινίστερ (Ὑπουργὸς) τῆς Ἀεροπορίας, Γκαῖριγκ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Γεωργίας τὴν ὑπευθυνότητα τῶν Ὑδάτων καὶ Δασῶν, τοποθετεῖ αὐτὸ τὸ τμῆμα κάτω ἀπ' τὴ δική του ἐξάρτηση καὶ ἀνακηρύσσεται ἀρχηγὸς τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς μὲ τὸν τίτλο Ραϊχσφορστμάϊστερ. Ἀπὸ τὴ δική του πλευρά, ὁ Γκαῖμπελς, ποὺ κατέχει ἕνα χαρτοφύλακα (Ὑπουργεῖο) ποὺ ἱδρύθηκε εἰδικὰ γι' αὐτόν, ὀργανώνει γιὰ δική του χρήση μιὰ ὑπηρεσίας μόρφωσης, μιὰ Ραϊχσκουλτουρκάμμερ, ποὺ δὲν θ' ἀργήσει νὰ ἔλθει σὲ ρήξη μὲ τὴν ὑπηρεσία ποὺ ὑφίσταται ἤδη καὶ τὴν διευθύνει ὁ Μπέρναρντ Ρούστ. Κανένας ἀπ' τοὺς σατράπες τοῦ Χίτλερ δὲν μένει ποὺ νὰ μὴν ἀπαιτεῖ νὰ χαρεῖ ἕνα προνόμιο ποὺ ἔχει ἤδη παραχωρηθεῖ καὶ τὸ ἀσκεῖ ἕνας ἄλλος: ὁ Ρόμπερτ Λέϋ, διευθυντὴς τῆς πολιτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ NSDAP κι ἀρχηγὸς τοῦ Γερμανικοῦ μετώπου ἐργασίας (Ντώϋτσε Ἀρμπαϊτερφρόντ ἢ DAF), ζητάει νὰ συγκεντρωθοῦν οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῶν ὑπηρεσιῶν του κάτω ἀπ' τὸ λάβαρο μιᾶς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Τάξης. Ὁ Χίμμλερ ἀντιτίθεται: αὐτὸ εἶναι ἕνα προνόμιο τῆς Ἔς - Ἔς ποὺ συγκεντρώνει τοὺς μόνους ἀληθινοὺς ἐκλεκτοὺς ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ προσχωρήσουν στὶς γραμμὲς τῆς ἐπίσημης Τάξης τοῦ Κόμματος. Ὁ Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ δὲν εἶναι σύμφωνος: μήπως δὲν εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ δική του ὀργάνωση ἔχει ὑποδειχθεῖ γιὰ νὰ καταλάβει μιὰ τόσο διακεκριμένη θέση; Βέβαια ὄχι, γιατὶ ἂν πιστέψουμε τὸν ἀρχηγὸ ἐπιτελείου Ρέμ, τὸ NSDAP διαθέτει ἤδη κατ' ἀνάγκη μιὰ Τάξη σὲ καλὴ καὶ ὀργανωμένη φόρμα: τὴν SA.

Πέρα ἀπ' αὐτὸν τὸν λαβύρινθο ἀπὸ προσωπικοὺς ἰσχυρισμοὺς κι ἐπιδιώξεις, ἀπὸ ραδιουργίες, ἀπὸ σκευωρίες, ὑπάρχει ἐκείνη ἡ ἄλλη πηγὴ τῶν διενέξεων, πού, αὐτή, πηγάζει ἀπ' τὴν ἴδια τὴν καρδιὰ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κράτους: ἡ διαρκὴς ἀμφισβήτηση, ἀντίθεση ἀνάμεσα στὸ Κράτος καὶ στὸ Κόμμα, πρόβλημα ποὺ εἶναι ἐξ ἄλλου, ἡ τυπικὴ Ναζιστικὴ παραλλαγὴ τῆς πατροπαράδοτης σύγκρουσης ἀνάμεσα στὸ Ράϊχ

καὶ στὸ Λάντερ, ἀνάμεσα στὴν κεντρικὴ ἐξουσία καὶ στὰ ὁμόσπονδα Κράτη. Τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ποὺ εἶχε ἀνατεθεῖ στὸν δόκτορα Βίλχελμ Φρίκ, ἀριθμοῦσε ἕνα σχετικὸ ἀριθμὸ ἀπὸ ὑπαλλήλους Ἐθνικοσοσιαλιστὲς ποὺ ὑπερασπίζονταν μὲ ὑπέρτατη μανία τὴν ἔννοια τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ Κράτους, ποὺ εἶχε ἐξαγγείλει ὁ Χίτλερ. Ἰσχυρίζονταν ὅτι θὰ ἵδρυαν ἕνα ἀπόλυτο ἐκπροσωπευτικὸ Κράτος μὲ Πρωσσικὴ παράδοση κι ὅτι θὰ περιόριζαν τὸν ρόλο τοῦ Κόμματος στὴν προπαγάνδα. Ἡ γραφειοκρατία τοῦ Κόμματος ὅμως εἶναι πολὺ ἐχθρικὴ πρὸς αὐτὰ τὰ σχέδια. Καὶ ἡ αἰτία εἶναι τὸ ὅ,τι μιὰ τέτοια διοικητικὴ συγκέντρωση θὰ μποροῦσε νὰ ρίξει ἕνα ὠμὸ φῶς πάνω σ' αὐτὸν τὸν σκοτεινό, τὸν ζοφερὸ λαβύρινθο τῶν προνομίων καὶ τῶν ἁρμοδιοτήτων ὅπου οἱ γκαουλάϊτερ βασιλεύουν σὰν φεουδάρχες ἄρχοντες.

Τέτοιο εἶναι τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τοῦ αὐτοκαλούμενου ὁλοκληρωτικοῦ Κράτους τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ. Τέτοιο εἶναι τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροῦ Κράτους, ποὺ οὔτε ὁμάδες, οὔτε τάξεις, οὔτε κόμματα δὲν ἔπρεπε νὰ παρενοχλοῦν τὴ δράση του. Ὅμως μέσα σ' αὐτὴ τὴ σύγχυση «τὴν τόσο προβληματικὴ ὅσο ἕνα Ἀνατολίτικο Σουλτανᾶτο» (Τρέβορ - Ρόπερ), ποιὰ εἶναι ἡ θέση τῆς Ἔς - Ἔς; Ὁ ἴδιος ὁ Ραϊχσφύρερ ἀναγκάσθηκε νὰ θέσει στὸν ἑαυτό του αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τὴν ἄνοιξη τοῦ 1933, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποστολῆς τοῦ Χάϋντριχ στὸ Βερολῖνο.

Ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ δὲν ἔχει ὅμως καθόλου τὴν ἐκλογή. Θὰ πρέπει νὰ ξέρει νὰ περιμένει τὴν ὥρα του, αὐτὸ εἶναι ὅλο. Πρὸς τὸ παρὸν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκπληροῖ ὅσο πιὸ καλὰ μπορεῖ τὰ καθήκοντα ποὺ τοῦ ἔχουν ἀνατεθεῖ ἀπὸ πολὺν καιρό: νὰ προστατεύει τὴ ζωὴ τοῦ εἰδώλου του Ἀδόλφου Χίτλερ, νὰ ἐξασφαλίζει τὴν κυριαρχία τοῦ Φύρερ πάνω στὸ Κόμμα. Τὴν ἀποστολὴ αὐτὴ τὴν ἐκπληροῖ μὲ τὴ συνηθισμένη του ἐπιμέλεια. Σὰν ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Μονάχου, ἔχει τὴν εὐκαιρία πολλὲς φορὲς νὰ προκαλέσει τὴν προσοχὴ τοῦ πολυαγαπημένου ἀρχηγοῦ του, νὰ τοῦ ἀποδείξει πόσο λάθος ἔκανε σχετικὰ μ' αὐτόν, ὅταν μοίραζε τὶς θέσεις κλειδιὰ τοῦ Κράτους.

Στὰ μέσα Μαρτίου κι ὅλας, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Χίμμλερ φυλακίζει προληπτικὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὁ παληὸς φοιτητὴς Χίμμλερ εἶχε θελήσει νὰ λευτερώσει ἀπ' τὴ φυλακή: τὸν κόμητα Ἄρκο - Βαλλέϋ, τὸν φονηᾶ τοῦ Ἄϊσνερ. Αἰτία τῆς σύλληψης: «Ὁ Ἄρκο - Βαλλέϋ σχεδιάζει μιὰ ἐπίθεση κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ καγκελλαρίου Ἀδόλφου Χίτλερ». Δύο ἑβδομάδες ἀργότερα, ἄλλο κατόρθωμα τοῦ Χίμμλερ: ἀνακαλύπτει «ἕνα σχέδιο δολοφονίας μὲ χειροβομβίδες ἐνάντια στὸ πρόσωπο τοῦ Φύρερ». Γίνεται γνωστὸ ὅτι «τρεῖς Σοβιετικοὶ πράκτορες» ἔκρυψαν χειροβομβίδες κοντὰ στὸ μνημεῖο τοῦ Ρίχαρντ Βάγκνερ, στὸ μέ-

ρος ἀκριβῶς ἀπὸ ὅπου τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Χίτλερ, περνάει κάθε μέρα. Ὁ πάνσοφος ἀστυνομικὸς διευθυντὴς καθιστᾶ προσεκτικὸ τὸν λαὸ καὶ τὸν Φύρερ του: «Πληροφορίες προερχόμενες ἀπὸ τὴν Ἑλβετία μᾶς κάνουν νὰ φοβηθοῦνε γιὰ νέες ἀπόπειρες δολοφονίας ἐνάντια στὸν καγκελλάριο τοῦ Ράϊχ καὶ σ' ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα».

Πονηρός, ὁ Χίμμλερ κάνει κάθε προσπάθεια ὥστε αὐτὲς οἱ μικροϋποθέσεις δολοφονίας νὰ πάρουν ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ μεγάλη δημοσιότητα. Ξέρει πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο τοῦ Φύρερ, ποὺ ζεῖ κάτω ἀπ' τὸν διαρκῆ φόβο μὴ τυχὸν πέσει θῦμα δολοφονίας. Δὲν ἀνέχεται γύρω του κανένα ἄγνωστο πρόσωπο. Δυσπιστεῖ γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα, δὲν βρίσκει ποτὲ ἀρκετὰ τὰ μέτρα ἀσφαλείας ποὺ τὸν περιβάλλουν.

«Μιὰ μέρα, λέει εἰδικά ,ἕνας ἄνδρας θὰ πάει νὰ νοικιάσει ἕνα διαμέρισμα στὴν Βιλχελμστράσσε. Τὸ τελευταῖο διαμέρισμα κάτω ἀπὸ τὴ σκεπή. Θὰ εἶναι ἕνας ἀσήμαντος ἄνθρωπος. Θὰ τὸν ἐκλάβουν σὰν συνταξιοῦχο δημοδιδάσκαλο. Θὰ εἶναι ἕνας καλὸς πολίτης μὲ γυαλιὰ καὶ φρεσκοξυρισμένος πάντα. Θὰ ἐγκαταστήσει στὴν κατοικία του ἕνα ὅπλο ἀκριβείας. Κανένας δὲν θὰ τὸν ἐπισκέπτεται γιατὶ δὲν θὰ καλεῖ ποτὲ κανένα. Ἔπειτα, κάθε μέρα, κάθε ὥρα, μὲ ἐπίμονη ὑπομονή, θὰ κατασκοπεύει τὸ μπαλκόνι τῆς Καγκελλαρίας μέσα ἀπ' τὴ διόπτρα τοῦ ὅπλου του μὲ τὸ δάκτυλο στὴ σκανδάλη. Καὶ μιὰ μέρα ἡ τύχη θὰ τοῦ χαμογελάσει· τότε, θὰ πυροβολήσει».

Ὁ Χίτλερ, δὲν αἰσθάνεται πουθενὰ σὲ ἀσφάλεια κι αὐτὸς ὁ διαρκὴς φόβος ὅλο καὶ χειροτερεύει. Ποιὸς μποροῦσε νὰ βρεῖ τὴ λύση σ' αὐτὸ τὸ ἀκανθῶδες πρόβλημα, ἂν ὄχι ὁ πιστὸς Χάϊνριχ; Ὁ Χίτλερ δίνει διαταγὴ στὴ διοίκηση τοῦ Ἔς - Ἔς νὰ συγκροτήσουν μιὰν εἰδικὴ φρουρὰ (τὴν τρίτη στὴν ἱστορία τῶν Ἔς - Ἔς) μὲ προορισμὸ τὴν προσωπική του ἀσφάλεια. Ἡ διοίκηση αὐτοῦ τοῦ σώματος θὰ ἀνατεθεῖ στὸν Γκρουππενφύρερ Ἔς - Ἔς Γιόζεφ (Σέππ) Ντῆτριχ.

Ὁ Σὲππ Ντῆτριχ συγκεντρώνει γύρω του 120 ἄνδρες ποὺ θὰ ἀκολουθοῦν τὴν ἑξῆς διάταξη σὲ κάθε περίπτωση: τρεῖς ζῶνες ἀσφαλείας γύρω ἀπ' τὸν Χίτλερ. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1933, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ραϊχσπαρτάϊταγκ τῆς Νυρεμβέργης, ὁ Καγκελλάριος βαφτίζει τὴ φρουρά του (σωματοφυλακὴ) του, Λαϊμπσταντάρε Ἔς - Ἔς Ἄντολφ Χίτλερ. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρει ὁ Χίτλερ ὑπέγραψε τὴν πράξη γεννήσεως μιᾶς δεύτερης Βέρμαχτ: τῆς μελλοντικῆς Βάφφεν — Ἔς - Ἔς.

Τὸ παράδειγμα τῆς Λαϊμπσταντάρτε Ἄντολφ Χίτλερ προτρέπει τὸν Χίμμλερ νὰ δημιουργήσει ἄλλα εἰδικὰ ἔνοπλα σώματα, τὰ εἰδικὰ κομμάντος (Ἔς - Ἔς Σοντερκομμάντος) ποὺ τὰ ὀνόμασαν ἀργότερα πολιτικὰ κομμάντος (Πολίτισε Μπεραϊτσχάφτεν). Πολλοὶ σχηματισμοὶ ψευδο— — παρὰ — ἀστυνομικοὶ ὑπῆρχαν ἤδη, σὲ διάφορες Γερμανικὲς περιο-

χές· τώρα ἔρχονται νὰ προστεθοῦν κι αὐτοὶ τοῦ Χίμμλερ. Στὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1933 μπαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ σὲ δράση αὐτὰ τὰ σώματα τοῦ Χίμμλερ. Στὸ Ἔλλβαγκεν καὶ στὸ Ρώϋτλιγκεν, ἡ Ἔς - Ἔς σχηματίζεται σὲ πολιτικὸ κομμάντο ἰσχυρὸ ἀπὸ 800 ἄνδρες κι ἀναλαμβάνει, μὲ τὴν ἐντολὴ τῆς πολιτικῆς ἀστυνομίας, ἕνα κυνῆγι στοὺς δημοκράτες. Παρόμοιοι σχηματισμοὶ δημιουργοῦνται λίγο ἀργότερα στὴ Δρέσδη, στὸ Μόναχο, στὸ Ἀμβοῦργο καὶ στὸ Ἄρολσεν, ὅπου ὀργανώνεται τὸ ἴδιο κυνῆγι ἀνθρώπων.

Μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα, ὁ Χίμμλερ πετυχαίνει μὲ μιᾶς νὰ ἐπεκτείνει τὴν ἀστυνομικὴ ἐξουσία του πέρα ἀπ' τὰ σύνορα τῆς Βαυαρίας. Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ διαθέτει τὰ καλύτερα γυμνασμένα καὶ τὰ πιὸ πειθαρχημένα ἔνοπλα σώματα, οἱ ὑπεύθυνοι τῶν τοπικῶν ἀστυνομιῶν τοῦ ζητᾶνε συχνὰ βοήθεια καὶ συμβουλές.

Ὡστόσο, στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Βαυαρίας, ὁ Χίμμλερ ξέρει νὰ σταθεροποιήσει τὴ θέση του. Πετυχαίνει ὥστε ἡ Βαυαρικὴ πολιτικὴ ἀστυνομία νὰ τοποθετηθεῖ κάτω ἀπ' τὶς διαταγές του καὶ παίρνει τὸν τίτλο τοῦ Πολίτισερ Πολιτσάϊ Κομμάντερ καὶ τὴ διοίκηση μιᾶς εἰδικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Βαυαρικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Καὶ νὰ ποὺ τοῦ δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ δώσει ἀποδείξεις τῶν ταλέντων του καὶ νὰ δείξει στὸν καθένα πῶς ἀντιλαμβάνεται τὰ καθήκοντα μιᾶς Ναζιστικῆς Ἀστυνομίας ἄξιας τοῦ ὀνόματός της. Καταδιώκει τοὺς πολιτικοὺς ἀντιπάλους τοῦ Κόμματος, μὲ μιὰ ψυχρὴ κι ἀκριβῆ ἐπιμονὴ ἑνὸς γραφειοκράτη, μετριάζει τὶς ὑπερβολὲς μερικῶν ἀρχηγῶν SA ἀπέναντι στοὺς ἐνοχλητικοὺς κι ἀνυπεράσπιστους ἀντιπάλους, ἰδιοποιεῖται τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιο νὰ παίρνει ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τὴ σύλληψη τῶν καθολικῶν ἱερέων. Παράλληλα, ὀργανώνει σὲ σύστημα τὴ βασιλεία τῆς πολιτικῆς τρομοκρατίας. Βάζει νὰ κτίσουν κοντὰ στὸ Νταχάου ἕνα κλειστὸ περιτείχισμα γύρω ἀπὸ μερικὲς λευκοσιδερένιες παράγκες καὶ συγκεντρώνει ἐκεῖ μέσα τοὺς κομμουνιστὲς καὶ τοὺς σοσιαλδημοκράτες ποὺ συλλαμβάνουν οἱ ἄνδρες του. Ἕνας νέος ὅρος γεννιέται: Τὸ (Κ Ζ) ἢ Κοντσεντρατσιονσλάγκερ. Ὁ ὅρος αὐτὸς θὰ γίνει γρήγορα τὸ σύμβολο τῆς ἀστυνομικῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ.

Ἡ δημιουργία τοῦ ὑποδειγματικοῦ Κ Ζ τοῦ Νταχάου τραβάει τὴν προσοχὴ ὅλων τῶν Γερμανικῶν ἀστυνομιῶν πάνω στὸν Χίμμλερ καὶ στὴν τέλεια ὀργάνωση τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ὑπερέχει ἀπὸ τότε τὸ κοινὸ αἴσθημα ὅτι ὁ Χίμμλερ θὰ καταλήξει νὰ ἐπιβληθεῖ σὰν ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ράϊχ. Ὁ Ραϊχσφύρερ ἐπεξεργάζεται κι ὅλας τὸ σχέδιο μιᾶς μοναδικῆς ἀστυνομίας ποὺ νὰ ἔχει ἐξουσία πάνω στὸ σύνολο τοῦ Γερμανικοῦ ἐδάφους: «Θέλω νὰ τελειώνω πιὰ μὲ τὶς 16 τοπικὲς ἀστυνομίες, νὰ τὶς συνενώσω καὶ νὰ δημιουργήσω μιὰ Ραϊχσπολιτσάϊ. Μιὰ τέτοια ἀστυ-

νομία εἶναι ἡ καλύτερη ἐγγύηση ἑνὸς Κράτους». Στὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1933, ὁ Χίμμλερ συζητάει πάνω σ' αὐτὸ τὸ σχέδιο μὲ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ τμήματος τῶν Ἔς - Ἔς τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἕσσης, τὸν Σχαρτφύρερ Ἔς - Ἔς Βέρνερ Μπέστ. Ὁ Μπέστ εἶναι σύμφωνος νὰ συνεργασθεῖ γιὰ τὴν πραγματοποίησή της. Ὁ Χάϋντριχ, ἀπ' τὴ δική του πλευρὰ προσπαθεῖ νὰ πάρει μὲ τὸ μέρος του ἄτομα μὲ ἐπιρροὴ γιὰ τὴν ἰδέα μιᾶς Ἐθνικῆς Ἀστυνομίας. Πολλοὶ ἀστυνομικοὶ λειτουργοί, ἀκόμα κι οἱ σχηματισμένοι στὶς μεθόδους τῆς παλαιᾶς σχολῆς, δηλώνουν ὅτι εἶναι ἕτοιμοι νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἐνέργεια τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Ἡ ἐπίδραση τοῦ Χίμμλερ ὅλο καὶ αὐξάνει.

Οἱ φιλοδοξίες τοῦ Χίμμλερ σκοντάφτουν ὡστόσο πάνω σ' ἕνα τοῖχο ποὺ τοῦ φράζει τὴ μισὴ Γερμανία. Ὁ τοῖχος αὐτός, εἶναι ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ, Πρωθυπουργὸς τῆς Πρωσσίας, ποὺ τρέφει ἀκριβῶς τὴν ἴδια φιλοδοξία μὲ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Καὶ οἱ δύο ἐπιθυμοῦν νὰ διοικοῦν σὰν κυρίαρχοι ἡγέτες τὸν Ναζιστικὸ ἀστυνομικὸ μηχανισμό. Ὅμως ὁ χωρὶς στέμμα βασιλιᾶς τῆς Πρωσσίας κατέχει πάνω στὸν ἀντίζηλό του ἕνα σοβαρὸ πλεονέκτημα: βασιλεύει ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα πάνω στὴν Πρωσσικὴ Ἀστυνομία. Καὶ ἡ Πρωσσικὴ Ἀστυνομία εἶναι τὸ βασικὸ στοιχεῖο ὅλης τῆς Ἐθνικῆς Ἀστυνομίας.

Μόλις κατέλαβε τὴν ἐξουσία στὴν Πρωσσία, ὁ Γκαῖριγκ ἔβαλε χέρι πάνω στὴν ἀστυνομία. Ἵδρυσε ἀμέσως ἕνα σῶμα «Εἰδικῆς Ἀστυνομίας» ποὺ ἀσχολήθηκε μὲ τὸ νὰ ἐκκαθαρίσει τὸν Πρωσσικὸ ἀστυνομικὸ μηχανισμὸ ἀπὸ ὅλα τὰ ἐχθρικὰ πρὸς τὸ καθεστὼς στοιχεῖα. 1457 ὑπάλληλοι ἀπολύθηκαν. Παράλληλα, ὁ Γκαῖριγκ ἀνέλαβε ὁ ἴδιος τὶς ὑπηρεσίες τοῦ τμήματος ΙΑ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ ὅπου ἔμελλε νὰ γεννηθεῖ ἀργότερα ἡ πολὺ φοβερὴ Πολιτικὴ Ἀστυνομία τῆς Πρωσσίας.

Στὸν Ρούντολφ Ντίελς, σύμβουλο τοῦ Κράτους σὲ ὑπηρεσία στὸ Πρωσσικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ Γκαῖριγκ βρῆκε, γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ἀστυνομικῶν φιλοδοξιῶν του, ἕνα βοηθὸ μὲ ὑπέρτατη ὀξύνοια. Ὁ Ντίελς, ποὺ δὲν ἦταν Ναζιστής, σὲ συνεργασία μὲ τὸν Γκαῖριγκ ἀνέλαβε τὴ διοίκηση τῆς διαβόητης ὑπηρεσίας ΙΑ.

Ἀμέσως ὁ Ντίελς δέχεται τὶς ὑπηρεσίες ἀπὸ πολλοὺς ἐγκληματολόγους. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ μεγαλώνει γρήγορα: 60 ἄνδρες στὴν ἀρχή, ἀριθμεῖ πολὺ γρήγορα 250. Ὁ Γκαῖριγκ μὲ ἀνάλογα διατάγματα, τῆς ἐξασφαλίζει μιὰ πλήρη αὐτονομία στοὺς κόλπους τῆς Πρωσσικῆς διοικήσης. Ἱδρύει ἕνα πολιτικὸ γραφεῖο πληροφοριῶν ποὺ θὰ γίνει ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τοῦ Κράτους. Ἀποφασίζεται ἀμέσως ὅτι τὸ γραφεῖο αὐτὸ δὲν θὰ ὑπόκειται στὴν παράγραφο 14 τοῦ Πρωσσικοῦ Συντάγματος, τὸ ὁποῖο καθορίζει ὅτι «ἡ δρᾶσις τῆς Ἀστυνομίας θὰ πρέπει νὰ συμμορφοῦται πρὸς τοὺς ἰσχύοντας νόμους».

Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ ἀστυνομία ἐγκαταλείπει τὰ γραφεῖα ποὺ κατεῖχε στοὺς κόλπους τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως, στὴν Ἀλεξαντερπλάτζ στὸ Βερολῖνο, καὶ ἐγκαθίσταται ἡ μισὴ στὸ πρώην Κὰρλ Λίμπκνεχτ Χάουζ κι ἡ ἄλλη μισὴ στὸν ἀριθμὸ 8 τῆς Πρὶντζ Ἀλμπερτστράσσε, ὄχι μακρυὰ ἀπ' τὴν ἕδρα τοῦ Γκαῖριγκ. Στὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Ντίελς βαφτίζονται σὲ Μυστικὴ Ἀστυνομία τοῦ Κράτους, Γκεχάϊμε Σταατσπολιτσάϊ ἢ Γκεστάπο, καὶ τοποθετοῦνται κάτω ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικὴ κι ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ Χέρμαν Γκαῖριγκ.

Ἡ ἀστυνομικὴ θέση τοῦ Γκαῖριγκ, ὅσο ἀσφαλισμένη κι ἂν εἶναι ἀπὸ τότε, δὲν παραμένει ὡστόσο ἀναντίρρητη: ὁ σατράπης τῆς Πρωσσίας θὰ δοκιμάσει σὲ λίγο τὴν ἀπειλὴ ἑνὸς ἰσχυροῦ ἀνταγωνιστῆ, τῆς SA.

Ὁ Γκαῖριγκ διατάσσει νὰ τεθοῦν σὲ δράση ὅλα τὰ μέσα «γιὰ νὰ σαρωθοῦν, οἱ ἐχθρικὲς πρὸς τὸ Κράτος ὀργανώσεις». «Πρὸ παντός, λέει, νὰ μὴ διστάσει κανεὶς νὰ κάνει χρήση τῶν ὅπλων, ἂν παραστεῖ ἀνάγκη». Πρὸς τὴν κατεύθυνση τῶν ἐνόπλων σωμάτων τῆς SA, φωνάζει: «Δὲν ἔχω ἐδῶ ν' ἀσκήσω δικαιοσύνη, ἀλλὰ νὰ γκρεμίσω καὶ νὰ ξυρίσω, τελεῖα καὶ παύλα!» Τέτοιες δηλώσεις εἶναι καθημερινές. Ὅσο περνάει ὁ καιρὸς γίνονται πιὸ κτηνώδεις καὶ πιὸ δηλητηριασμένες. «Ἡ πάλη ἐνάντια στὸν κομμουνισμὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνει μὲ συνηθισμένα μέσα. Εἶναι μιὰ μάχη μέχρις ἐσχάτων αὐτὴ ποὺ κάνω ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Φαιοχιτώνων. Θὰ δείξω στὸν λαὸ ὅτι πρέπει νὰ ἀμυνθεῖ μόνος του». Ἀλλὰ ὅταν ὁ λαὸς μὲ τὰ φαιὰ ποκάμισα θὰ μπεῖ πραγματικὰ σὲ δράση ἐνάντια στοὺς φανταστικοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κράτους, ὁ Γκαῖριγκ ὁ ἴδιος θὰ μείνει κατάπληκτος καὶ θ' ἀδιαθετήσει μπροστὰ στὴν ὑπέρμετρη βία τῶν ἐνόπλων του. Ὅλα τὰ χαμηλὰ ἔνστικτα καὶ τὰ κοινωνικὰ συναισθήματα ποὺ συσσωρεύθηκαν μέσα στὶς τάξεις τῆς SA, ποὺ τὰ κολάκευαν ἐπὶ χρόνια οἱ ἐπίσημοι προπαγανδιστές, παίρνουν τότε ἐλεύθερη διέξοδο καὶ ἡ Πρωσσία ὁλόκληρη γίνεται λεία τῆς μανίας τῆς SA.

Οἱ κομμάντος SA σαρώνουν πόλεις καὶ χωριά. Διακρίνονται ἰδιαίτερα στὸ Βερολῖνο ὅπου διατηροῦν πενῆντα περίπου μικροστρατόπεδα συγκέντρωσης ἐγκατεστημένα μέσα σὲ ὑπόγειες ἀποθῆκες (κάβες), σὲ γκαράζ, σὲ παληὲς ἀποθῆκες, σὲ παληὲς φορτηγίδες. Τὰ θύματά τους τὰ κτυπᾶνε μέχρι θανάτου, τὰ βασανίζουν, τὰ στραγγαλίζουν. Τὸ Βερολῖνο ὡστόσο δὲν ἔχει τὴν ἀποκλειστικότητα σὲ τέτοιες ἐνέργειες. Οἱ ἐπαρχίες εἶναι λεία στὴν ἴδια τρομοκρατία: στὸ Σόννεμπουργκ, στὸ Μπόρνιμ, στὸ Καινιγκσβουστερχάουζεν, στὴν Κέμνα, οἱ ἴδιοι τρόποι χρησιμοποιοῦνται. Ὁ Γκαῖριγκ ἀντιλαμβάνεται τότε ὅτι ἡ SA ἔχει ξεφύγει ἀπ' τὸν ἔλεγχό του. Οἱ περισσότεροι Πρῶσσοι ἀστυνομικοὶ διευθυντὲς φοροῦν τὴν στολὴ τῶν SA καὶ οἱ σύμβουλοι SA εἶναι παρόντες σὲ ὅλες τὶς κρατικὲς ὑ-

πηρεσίες. Όταν τὰ ὑπολογίζει δλ' αὐτά, ὁ Γκαῖριγκ διαπιστώνει πόσο εὔθραυστη εἶναι ἡ κυριαρχία ποὺ ἀσκεῖ πάνω στὸ πιὸ μεγάλο Γερμανικὸ Κράτος. Παρ' ὅλες τὶς ἐπανειλημένες συμβουλὲς τοῦ Ντίελς, ὁ Γκαῖριγκ διστάζει νὰ δώσει τὴ μάχη ἐνάντια στὴν SA. Ἀλλὰ ὁ Ντίελς δὲν λαβαίνει ὑπ' ὄψη του τοὺς δισταγμοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ του. Ἀναλαμβάνει νὰ ξεκαθαρίσει ἕνα - ἕνα μὲ τὴν Γκεστάπο του τὰ κρησφύγετα τῶν SA στὸ Βερολῖνο καὶ ἐλευθερώνει τοὺς φυλακισμένους ποὺ βρίσκονται κλεισμένοι σ' αὐτά, καὶ ποὺ οἱ πιὸ πολλοὶ βρίσκονται σὲ μιὰ ἀξιοθρήνητη κατάσταση. Ἐννοεῖται, πὼς αὐτὸ δὲν γίνεται τόσο εὔκολα καὶ δημιουργεῖ πολλὲς προστριβὲς ἀνάμεσα στὴν Γκεστάπο καὶ στὴν SA. Στὸ τέλος τοῦ Μαΐου, δὲν ὑπάρχουν πιὰ στρατόπεδα SA.

Ὅμως ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο δὲν βλέπει νὰ τελειώνουν τὰ βάσανά του. Ἐνῶ ἡ σύγκρουση μὲ τὴν SA συνεχίζεται καὶ ἐπιδεινώνεται, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χίμμλερ, ἐπωφελούμενοι ἀπ' τὰ περιστατικά, εἰσδύουν διακριτικὰ μέσα στὶς καθαρῶς Πρωσσικὲς ὑποθέσεις. Ὁ Ντίελς ἀντιλαμβάνεται γρήγορα ὅτι ἡ Ἔς - Ἔς ἀπειλεῖ πιὸ σοβαρὰ ἀκόμα κι ἀπὸ τὴν SA τὴν κυριαρχία τοῦ Γκαῖριγκ στὴν Πρωσσία. Ἕνας μικρὸς διοικητικὸς πόλεμος ἀνάμεσα στὴν Γκεστάπο καὶ στὴν Ἔς - Ἔς γίνεται, ὅπου πότε ἡ μία πότε ἡ ἄλλη ἐπιβάλλονται. Ἀλλὰ οἱ ἄνδρες τοῦ Χίμμλερ βρίσκονται παρόντες. Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς πληροφορεῖται καὶ τὶς παραμικρὲς κινήσεις τοῦ Γκαῖριγκ. Στὶς ἀρχὲς τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁ Χίμμλερ κρίνει ὅτι ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ ἐπιχειρήσει νὰ τὰ παίξει ὅλα γιὰ ὅλα ἐνάντια στὸν Γκαῖριγκ. Ζητάει ἀπὸ τὸν Χίτλερ τὴν ἄδεια νὰ μεταφυτεύσει τὶς κεντρικὲς ὑπηρεσίες SD καὶ (SS) Ἔς - Ἔς ἀπὸ τὸ Μόναχο στὸ Βερολῖνο. Παράλληλα, ἐπιχειρεῖται μιὰ πράξη στὸ Βερολῖνο ἐνάντια στὸν ἀρχηγὸ τῆς Γκεστάπο Ντίελς, τὸν πιὸ σκληρὸ ἀντίπαλο τῆς Ἔς - Ἔς. Ἡ πράξη ποὺ ἐπιχειρεῖ ὁ Χέρμπερτ Πάκεμπους, τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Νταλύεγκε, ἀποτυχαίνει. Ὁ Ντίελς τὸν καταλαμβάνει τὴ στιγμὴ ποὺ ψάχνει μέσ' τὰ χαρτιά του· δύο ἄνδρες τῆς Γκεστάπο συλλαμβάνουν τὸν Πάκεμπους καὶ τὸν κλείνουν στὴ φυλακή.

Ὁ Ντίελς χαίρεται τὸν θρίαμβό του χωρὶς νὰ ξέρει ὅτι δὲν θὰ ἔχει ἐπαύριον. Καὶ πραγματικά, τὴν ἑπομένη, ὁ Κοὺρτ Νταλύεγκε ἐπισκέπτεται τὸν Γκαῖριγκ καὶ τοῦ γνωστοποιεῖ τὴν αἰτία ποὺ ὤθησε τὸν συνάδελφο Πακέμπους νὰ ἐνεργήσει ἔτσι· ὑποψιάζονται τὸν Ντίελς ὅτι ἤθελε νὰ τὰ βάλει μὲ τὴν Ἔς - Ἔς τοῦ Βερολίνου· ὁ Γκαῖριγκ τὸν ἀποκηρύσσει καὶ ἀπολύει τὸν Πάκεμπους. Ὁ Ντίελς καταλαβαίνει τὸ μάθημα: ὁ Γκαῖριγκ δὲν θέλει νὰ τὰ βάλει κατὰ μέτωπο μὲ τὴν Ἔς - Ἔς. Δυὸ ἑβδομάδες ἀργότερα, μαθαίνει ὅτι ἡ ἀστυνομία κι ἡ Ἔς - Ἔς ἔκαναν ἔρευνα στὶς ὑπηρεσίες του μὲ διαταγὴ τοῦ Γκαῖριγκ. Τὸν κατέλαβε τότε πανικός, μάζεψε τὶς ἀποσκευές του καὶ κατέφυγε στὸ Κάρλσμπαντ περιμένοντας νὰ ἰδεῖ τί θ' ἀπογίνει.

Ὡστόσο ὁ Γκαῖριγκ δικαιώνεται ἐνάντια στὴν Ἔς - Ἔς στὴν Πρωσσία: ὁ Χίτλερ ἀπαγορεύει νὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ ὑπηρεσίες τῶν Ἔς Ἔς τοῦ Μονάχου στὸ Βερολῖνο. Ἀδύνατη παρηγοριὰ γιὰ τὸν Ραϊχσφύρερ: πετυχαίνει τὴν ἄδεια νὰ ἐγκαταστήσει ἕνα τμῆμα SD πάνω στὸν ποταμὸ Σπρέα, τοῦ ὁποίου ἡ εὐθύνη, ἀνατίθεται σ' ἕνα φίλο τοῦ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ, τὸν δόκτορα Χέρμαν Μπέχρεντζ, γυιὸ ἑνὸς πανδοχέα τοῦ Κιέλου. Σ' ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Χάϊντριχ, τὸν Χαουπτστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Χάϊντζ Γιόστ, ἀνατίθεται ἡ φροντίδα ν' ἀντιπροσωπεύει τὸν Ράϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς στὶς κεντρικὲς ὑπηρεσίες τῆς Γκεστάπο.

Οἱ ἐξουσίες τοῦ Χίμμλερ μέσα στὴν αὐτοκρατορία τοῦ Γκαῖριγκ σταματᾶνε ἐκεῖ. Ὁ Γκαῖριγκ διαβεβαιώνει τὸν ἀρχηγὸ τῆς Γκεστάπο, ὅταν γυρίζει ἀπ' τὴν ἐξορία του ἀπ' τὸ Κάρλσμπαντ: «Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Χάϋντριχ δὲν θὰ ἐγκατασταθοῦν ποτὲ στὸ Βερολῖνο». Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ἐξ ἄλλου, πείθεται νὰ συνάψει εἰρήνη μὲ τὸν Γκαῖριγκ καὶ μὲ τὸν Ντίελς, στὸν ὁποῖο ἀνατίθεται τὸ δικαίωμα, μὲ διάταγμα τῆς 9 Νοεμβρίου 1933, νὰ φέρει τὴ στολὴ ἑνὸς Σταντραρτενφύρερ Ἔς - Ἔς.

Ἡ δεύτερη ἀπόπειρα τοῦ Χίμμλερ γιὰ νὰ σπάσει τὴν ἀστυνομικὴ αὐτοκρατορία τοῦ συνάδελφου Γκαῖριγκ τελειώνει μὲ ἀδύνατα ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἀνακαλύπτει ἕναν ἀπροσδόκητο σύμμαχο γιὰ τὴ συνέχιση τῆς πάλης ἐνάντια στὸν Πρῶσσο σατράπη: ὁ σύμμαχος αὐτὸς εἶναι τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Ράϊχ, ποὺ τὸ διευθύνει ὁ δόκτωρ Βίλχελμ Φρίκ. Ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς τοῦ Ράϊχσταγκ τῆς 9ης Νοεμβρίου τοῦ 1933, ὁ Φρὶκ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐπιτύχει τὴ διάλυση τῆς κυριαρχίας τῶν Λάντερ στὶς περιοχὲς ὅπου ἦταν αὐτεξούσια. Τὰ Λάντερ, στὴν ἐξέλιξη τῆς μεταρρύθμισης ποὺ σχεδιάζονταν, δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ μιὰ κεντρικὴ διοίκηση ἐγκατεστημένη στὸ Βερολῖνο. Πρόβλημα ἰδιαίτερα ἀκανθῶδες: ἡ ἀστυνομία. Τὰ δέκα ἕξη Γερμανικὰ Λάντερ διαθέτουν, πραγματικά, τὸ καθένα μιὰν ἰδιαίτερη ἀστυνομία, ποὺ πάνω σ' αὐτὴν ἡ κεντρικὴ ἐξουσία δὲν ἔχει δικαίωμα ἐπέμβασης. Τώρα οἱ συγκεντρωτικοὶ τοῦ Φρὶκ κρίνουν ὅτι ὁ ἔλεγχος τῶν Γερμανικῶν ἀστυνομιῶν πρέπει νὰ περιέλθει σ' αὐτούς.

Ὅταν πληροφορεῖται αὐτὰ τὰ σχέδια, ὁ Γκαῖριγκ ἐνεργεῖ ἀντίθετα. Τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ 1933, ἡ Γκεστάπο καθίσταται μὲ διάταγμα μιὰ ὑπηρεσία αὐτόνομη, ἀποκομμένη ἀπ' τὴν ὑπόλοιπη Πρωσσικὴ διοίκηση. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ Γκαῖριγκ κάνει ν' ἀποτύχει ἡ προσπάθεια νὰ ἐξουσιάσει τὴν ἀστυνομία του τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν.

Ὁ Φρὶκ δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ ἐπιβάλει τὸν νόμο του στὸν Γκαῖριγκ: στὴν πραγματικότητα, ἔχει μιὰ πολὺ μικρὴ ἐπιρροὴ στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος· ἐξ ἄλλου, δὲν ἀποπνέει ἕνα ἄρωμα ἁγίου σιμὰ στὸν Χίτλερ.

Τί τὸ καταπληκτικὸ τότε ποὺ τὰ βλέμματα τῶν συγκεντρωτικῶν στρέφονταν πρὸς τὸν Χίμμλερ; Μήπως ὁ Ραϊχσφύρερ δὲν ὁρκίσθηκε ν' ἀποσύρει τὰ ἀστυνομικά τους καθήκοντα ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τοὺς ὀνομάζει Γκαουφούρστεν; Καὶ μήπως δὲν διαθέτει τὴν ἀναγκαιοῦσα δύναμη γιὰ τὴν πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ σχεδίου;

Οἱ συνεργάτες τοῦ Φρίκ, ποὺ εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία ἐφοδιασμένοι μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Χίτλερ κι ὑποστηριζόμενοι ἀπ' τὸν Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς, ἀναλαμβάνουν τότε νὰ ἐπιτεθοῦν στὸν Πρωσσικὸ διαχωρισμό. Μὲ τὴν κρυφὴ βοήθεια τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ Χίμμλερ ἀρχίζει μὲ τὸ νὰ παίρνει τὴ διοίκηση τῶν διαφόρων τοπικῶν ἀστυνομιῶν. Τὸ ἕνα Λὰντ ἔπειτα ἀπ' τὸ ἄλλο πέφτει κάτω ἀπ' τὴν ἐξουσία του. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1933, ἔχει ὀνομασθεῖ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ἁμβούργου, τοῦ Λύμπεκ, τοῦ Μέκλεμπουργκ — Σχβέριν. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1933, παίρνει τὴ διοίκηση τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας στὸ Ἄνχαλτ, στὴ Βάδη, στὴ Βρέμη, στὴν Ἔσση, στὴ Θουριγγία καὶ στὴ Βυρτεμβέργη. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1934, στὸ Μπροῦνσβικ, στὸ Ὀλδεμβοῦργο καὶ στὴ Σαξωνία. Ὅταν, αὐτὸν τὸν ἴδιο μῆνα Ἰανουάριο τοῦ 1934, ὁ Φρὶκ καταθέτει τὸ σχέδιο τοῦ νόμου πάνω «στὴν ἀναδιοργάνωση τοῦ Ράϊχ», ὁ Χίμμλερ ἐλέγχει ὅλες τὶς Ἀστυνομίες τῆς Γερμανίας ἐκτὸς ἀπ' τὶς Ἀστυνομίες τῆς Πρωσσίας καὶ τοῦ Σχάουμπουργκ -- Λίππε. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ Γκαῖριγκ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήσει. Ὅμως οἱ ἀψιμαχίες στὶς ὁποῖες ἐπιδίδεται εἶναι ἀπελπισμένες. Ὁ Γκαῖριγκ καταλαβαίνει σιγὰ - σιγὰ ὅτι ἔχει χάσει τὸ παιγνίδι. Ἡ τρομοκρατία τῶν SA, ποὺ τὰ πρῶτα της ἀποτελέσματα χρονολογοῦνται ἀπ' τὴν Ἄνοιξη τοῦ 1933, ἔχει τώρα ἁπλωθεῖ πάνω σ' ὅλο τὸ Γερμανικὸ ἔδαφος. Ὁ ρυθμικὸς βηματισμὸς τῶν φαιοχιτώνων ἀντηχεῖ ὅλο καὶ πιὸ δυνατὰ πάνω στὰ λιθόστρωτα τῶν δρόμων τῆς Γερμανίας, κι ὅλο πιὸ δυνατὰ ἐπίσης ἀντηχοῦν οἱ βαρειὲς τυμπανοκρουσίες ἀπ' τὰ τύμπανα ποὺ προηγοῦνται στὶς φάλαγγες καὶ οἱ πολεμικὲς μπάντες μουσικῆς ποὺ τὶς συνοδεύουν. Εἶναι τέσσερα ἑκατομμύρια. Εἶναι διψασμένοι γιὰ ἐπανάσταση καὶ γιὰ ἐξουσία.

Ὁ Γκαῖριγκ ἀντιλαμβάνεται ὅλο καὶ περισσότερο ὅτι ὁ κίνδυνος S. A. θέτει σὲ κίνδυνο τὴ θέση του στὴν Πρωσσία πιὸ πολὺ ἀπ' τὰ σχέδια γιὰ διοικητικὴ μεταρρύθμιση τοῦ Φρίκ. Αἰσθάνεται ὅτι ἦλθε ὁ καιρὸς νὰ συνάψει εἰρήνη μὲ τοὺς ἀντιζήλους του. Ἐγκαταλείπει τότε τὴν Πρωσσικὴ διοίκηση ποὺ πέφτει κάτω ἀπ' τὴν ἐξουσία τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Μόνο τὸ Πρωσσικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν παραμένει αὐτόνομο. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐγκαθίσταται στὸ κεντρικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν ὅπου ἀναλαμβάνει τὴ διεύθυνση τοῦ συνόλου τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ράϊχ. Στὸν τομέα τῆς

Πολιτικῆς 'Αστυνομίας, ὁ Γκαῖριγκ δέχεται ἕνα συμβιβασμό: γιὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσει ἀπόλυτα στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Φρίκ, δέχεται νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὸ πιὸ μεγάλο μέρος ἀπ' τὶς ἐξουσίες του. 'Ο Χίμμλερ γίνεται ἐπιθεωρητὴς τῆς Γκεστάπο, τῆς ὁποίας τὴν διοίκηση ἀναλαμβάνει ὁ Χάϋντριχ. 'Ο Νέμπε (ἐγκληματολογικὸς σύμβουλος τῆς Γκεστάπο), αὐτός, ἀναλαμβάνει τὴ διοίκηση τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Πρωσσικῆς 'Εγκληματολογικῆς 'Αστυνομίας.

'Ο Χάϊνριχ Χίμμλερ φθάνει σὲ μιὰν ἀποφασιστικὴ καμπὴ τῆς σταδιοδρομίας του. Γιὰ πρώτη φορά, ἡ Ἔς - Ἔς ἐλέγχει τὸ σύνολο τῶν Γερμανικῶν 'Αστυνομιῶν. Ὅμως δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη γιὰ νὰ χαρεῖ, οὔτε νὰ τρίψει τὰ χέρια του. Μόλις ὁ Γκαῖριγκ ἔκαμε σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους τὶς τιμὲς τοῦ κτιρίου ἀριθμοὺς 8 τῆς Πρὶντζ 'Αλμπερτστράσσε — τὴν 10 'Απριλίου τοῦ 1934 — κι ἔθεσε τὸν ἔμπιστό του Ντίελς σὲ ἀσφάλεια ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Κυβέρνησης τῆς Κολωνίας, ποὺ ἀνησυχητικὲς εἰδήσεις συσσωρεύονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη καὶ φθάνουν μέχρι τὰ γραφεῖα τῆς Γκεστάπο. 'Απὸ τὶς εἰδήσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ βγάλει κανεὶς μόνο ἕνα συμπέρασμα: ὅτι τὸ Κράτος τοῦ 'Αδόλφου Χίτλερ γλυστράει πρὸς τὴν πιὸ σοβαρὴ κρίση ποὺ γνώρισε ποτὲ στὸ διάστημα τῆς σύντομης ἱστορίας του.

'Η ἐξέγερση βράζει μέσ' τὶς γραμμὲς τῆς S. A. 'Η δυσαρέσκεια τῶν ἀρχηγῶν αὐξάνεται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖο πῆρε «ὁ 'Αδόλφος» ἀπὸ τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1933 καὶ πέρα δὲν τοὺς εἶναι ἀνεκτὸς καὶ ἡ ἔχθρα πρὸς τὸν Φύρερ λαβαίνει διστάσεις ἐκρηκτικές.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΡΕΜ

«Ὁ Ἀδόλφος μᾶς προδίνει», αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα ποὺ διέτρεχε πάλι τὶς γραμμὲς τῆς S. A., ὅπως τὸ 1931, τότε μὲ τὴν ὑπόθεση Στέννες. Οἱ ἀρχηγοὶ S. A. εἶχαν τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ διαβόητος «στρατὸς τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Ἐπανάστασης» δὲν ὑπολογίζονταν γιὰ τίποτε μέσα στὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ Κράτος.

Ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα εἶχαν ἐμφυσσύσει μέσ' τὶς γραμμὲς τῆς S. A., τὸ ἰδανικὸ τῆς ἐπανάστασης, εἶχαν ἀκονίσει αὐτὸ τὸ ὅπλο μὲ πρόβλεψη τὴν κατάληψη τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ἐξουσίας. Ἡ μέρα αὐτὴ εἶχε φθάσει. Ἡ κατάληψη τῆς ἐξουσίας εἶχε γίνει μέσα στὴν ἠρεμία καὶ μάλιστα μὲ ἕνα φαινομενικὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ σύνταγμα. Καὶ τὸ Κόμμα βρίσκονταν στὴν ἀρχὴ μ' ἕνα στρατὸ ποὺ δὲν ἤξερε τί νὰ τὸν κάνει. Ἔπρεπε ἡ S. A. νὰ συγχωνευθεῖ μὲ τὴν Ράϊχσβερ καὶ νὰ σχηματίσει μ' αὐτὴν τὸν μεγάλο Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ στρατὸ τοῦ λαοῦ. Αὐτὲς ἦταν μέχρι τότε οἱ κατευθυντήριες ἐντολὲς (ντιρεκτίβες) τοῦ Κόμματος.

Ὅμως ὁ Ρὲμ θεωρεῖ τὴν S. A. σὰν τὸ κύτταρο - μητέρα ἑνὸς στρατοῦ νέου τύπου. Περιφρονώντας τὸν πατροπαράδοτο στρατὸ καὶ τοὺς ἀρχηγούς του, ὁ Ρὲμ ὑποστηρίζει τὴν ἰδέα μιᾶς Ἐθνικῆς Πολιτοφυλακῆς (Μιλίτσιας). Κι αὐτὴ ἡ Ἐθνικὴ Πολιτοφυλακὴ θὰ εἶναι ἡ S. A. Κι ὅταν θὰ τοῦ δώσουν, ὅπως ἀποβλέπει, ἐλευθερία δράσης, ὁ Ρέμ, θὰ εἶναι ὁ μελλοντικὸς ἀρχιστράτηγος τῆς νέας Γερμανικῆς Βέρμαχτ.

Τὰ πλαίσια ὑπάρχουν: κατὰ τύχη ὁ Ρὲμ διοικεῖ ἕνα στρατὸ ἀπὸ 500.000 ἄνδρες (τῆς δρώσης S. A.), δηλαδὴ πέντε φορὲς ἡ ὑφιστάμενη Βέρμαχτ. Ὁ στρατὸς αὐτὸς τοῦ Κόμματος ἀριθμεῖ 5 Ὀμπεργκρούππεν (στρατιὲς) καὶ 18 Γκρούππεν (σώματα στρατοῦ). Διαθέτει ἕνα Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ ὁποίου τὶς ὑπεύθυνες θέσεις τὶς κατέχουν παληοὶ ἀξιωματικοί. Γιὰ τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς τῆς Ράϊχσβερ, ἡ S. A., φοβερὴ δεξαμενὴ ἀνδρῶν, θὰ χρησιμεύσει γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ νέου στρατοῦ, μόλις ἡ χώρα ἐλευθερωθεῖ ἀπ' τὰ δεσμὰ τῆς Συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν ποὺ καθορίζει τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Γερμανικοῦ ἐπανεξοπλισμοῦ. Κι ἐπειδὴ οἱ διαταγὲς τοῦ Χίτλερ τείνουν πρὸς

μιὰ συγχώνευση τῆς S. A. μὲ τὴν Ράϊχσβερ, ὁ Ρὲμ ἀρχίζει διαπραγματεύσεις μ' αὐτήν. Αὐτὸς ποὺ περιφρονεῖ ὑπέρτατα τοὺς στρατηγοὺς τῆς «παλαιᾶς σχολῆς», θὰ σκοντάψει πάνω σ' ἕναν ἄνδρα ποὺ ἔχει τὸ δόντι ἰδιαίτερα σκληρὸ καὶ ποὺ εἶναι ἀκριβῶς ὑπολογίσιμος ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες κορυφῆς τῆς Ράϊχσβερ.

Ὁ Βάλτερ φον Ραϊχενάου, στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ, ἀθλητικός, ἀρχηγὸς Γραφείου στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης, μπορεῖ βέβαια νὰ φοράει μονόκλ, ὅμως εἶναι ἐπίσης κι ἕνας λεπτὸς πολιτικὸς ποὺ ξέρει νὰ λησμονεῖ τὶς ἱερὲς καὶ ὅσιες ἀρχὲς τῆς Πρωσσικῆς στρατιωτικῆς παράδοσης, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ ἀπαιτήσει. Γιὰ τὸν Ραϊχενάου, τὸ ζήτημα εἶναι ἁπλό: τὸ στρατιωτικὸ δυναμικὸ τῆς S.A. θὰ ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ τὴν Ράϊχσβερ. Παράλληλα καὶ μὲ τὴν ἴδια ἐνέργεια, θὰ ἐξουδετερώσουν τὶς ἐπικίνδυνες φιλοδοξίες τοῦ Ρέμ. Γιὰ νὰ τὸν ἀποκοιμίσουν, θὰ πρέπει νὰ κολακεύσουν πρῶτα τὶς φιλοδοξίες του, καὶ θὰ τὸν ξεφορτωθοῦν καλύτερα ἔπειτα.

Στὰ μέσα Μα ου τοῦ 1933, ἡ S.A. κι ἡ Ράϊχσβερ κλείνουν μιὰ συμφωνία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ S. A., ἡ Ἔς - Ἔς καὶ ἡ Ἕνωση τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν Στάχλχελμ, τοποθετοῦνται κάτω ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐξουσία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Καθορίζεται ἐξ ἄλλου ὅτι ὁ Ρὲμ θ' ἀπορροφήσει στοὺς κόλπους τῆς S.A. τοὺς συλλόγους τῶν πολεμιστῶν τῶν κομμάτων τῆς ἄκρας δεξιᾶς καὶ ἰδιαίτερα τὴν Ἕνωση Στάχλχελμ, ποὺ εἶναι ἡ πιὸ σημαντικὴ κι ἡ πιὸ πειθαρχημένη ἀπὸ ὅλες.

Τὸ σχέδιο τοῦ Ραϊχενάου εἶναι τὸ ἴδιο ἁπλὸ ὅσο καὶ πονηρό: ἂν ἡ Στάχλχελμ ποὺ ἀντιπροσωπεύει 1 ἑκατομμύριο ἄνδρες, ἐνσωματωθεῖ αὐτομάτως στὴν S. A., ἂν ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ οἱ ὑπεύθυνες θέσεις τῆς ὑπηρεσίας ἐκπαίδευσης, ποὺ ἱδρύθηκε νέα κι ἐπιφορτίσθηκε νὰ δίνει κάθε χρόνο μιὰ βασικὴ στρατιωτικὴ κατάρτιση σὲ 250.000 ἄνδρες S. A., ἀνατεθοῦν σὲ ἄνδρες τῆς Ράϊχσβερ, τότε ἡ θέση τοῦ Ρὲμ θὰ ἀδυνατίσει σημαντικὰ καὶ θὰ μπορέσουν νὰ τὸν ἐξαλείψουν ἀπ' τὴ μέση. Τὸ τέχνασμα πέτυχε μερικά. Οἱ θέσεις κλειδιὰ τῆς στρατιωτικῆς ἐκπαίδευσης ἀνατέθηκαν ὅλες σ' ἀξιωματικοὺς μόνιμους. Ἡ ἐπιχείρηση Στάχλχελμ, αὐτή, ἀντίθετα, ἀποτυχαίνει. Ὁ Ρὲμ διαιρεῖ τὴν S. A. σὲ τρεῖς ὁμάδες μὲ διαφορετικὴ σπουδαιότητα. Στὴν S. A., τὴ λεγόμενη ἐνεργό, δηλαδὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ 500.000 ἄνδρες, ἐνσωματώνει μόνο 314.000 ἄνδρες τῆς Στάχλχελμ, διατηρῶντας ἔτσι γιὰ τὸ στράτευμά του τὴν πλειονότητα.

Ἐπὶ κεφαλῆς ἀπὸ τότε σὲ 4,5 ἑκατομμύρια ἄνδρες, ὁ Ρὲμ περνάει στὴν ἀντεπίθεση. Ἀφοῦ ὀνομάζεται τὴν 1η Δεκεμβρίου Ὑπουργὸς ἄνευ Χαρτοφυλακίου, ἔρχεται σὲ διαπραγματεύσεις μὲ τὸν στρατιω-

τικὸ ἀκόλουθο τῆς Γαλλίας στὸ Βερολῖνο, ἐπειδὴ ἡ Γαλλία εἶχε διακηρύξει πὼς ἦταν ἕτοιμη, στὴν διάσκεψη τῆς Γενεύης γιὰ τὸν ἀφοπλισμό, νὰ παραχωρήσει στὴ Γερμανία τὸ δικαίωμα νὰ διατηρεῖ μιὰ δύναμη Πολιτοφυλακῆς. Ἀπευθύνει ἔπειτα στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἕνα μνημόνιο ὅπου ἀναφέρει τὰ σχετικὰ μὲ τὶς συζητήσεις του: μὲ τοὺς ὅρους αὐτοῦ τοῦ μνημονίου, τὴν ἐθνικὴ ἄμυνα ἔπρεπε νὰ τὴν ἀναλάβει ἡ S. A. Ὅσο γιὰ τὴν Ραϊχσβερ, ὁ ρόλος της θὰ περιορίζονταν μόνο στὴ στρατιωτικὴ ἐκπαίδευση.

Ὁ φὸν Μπλόμπεργκ, Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀναφέρεται τότε στὸν Χίτλερ. Ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ δυσαρεστήσει τὸν φίλο του Ρέμ, μὲ τὸν ὁποῖο μοιράζεται ἐξ ἄλλου τὶς ἴδιες πεποιθήσεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ κι ἐπειδὴ θέλει νὰ διατηρήσει τοὺς στρατιωτικούς, ποὺ τοὺς ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὸ πρόγραμμά του γιὰ ἐξάπλωση, ὁ Φύρερ ἐπιζητάει μιὰ λύση. Παρακαλοῦνται ὁ Μπλόμπεργκ κι ὁ Ρὲμ νὰ ὑπογράψουν μιὰ συμφωνία μὲ τοὺς ὅρους τῆς ὁποίας ἡ Ραϊχσβερ θὰ εἶναι ἡ μόνη ἐπίσημη ἔνοπλη ὀργάνωση τοῦ Γ' Ράϊχ· ἡ S. A. ἀποκτάει τὸ μονοπώλιο τῆς προστρατιωτικῆς καὶ μεταστρατιωτικῆς κατάρτισης τῶν ἀνδρῶν. Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα γεῦμα μὲ σαμπάνια ποὺ δόθηκε στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τοῦ Ρὲμ γιὰ νὰ ἐπισφραγισθεῖ ἡ συμφωνία, ὁ ἀρχηγὸς τῆς S. A. κι ὁ φὸν Μπλόμπεργκ ἔσφιξαν τὰ χέρια μὲ διάχυση.

Ἀλλὰ μόλις οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ραϊχσβερ ἔφυγαν ὁ Ρὲμ ἄφησε νὰ ξεσπάσει ὁ θυμός του. «Αὐτὰ ποὺ λέει ὁ ἰσχυριζόμενος Φύρερ δὲν ὑπολογίζονται μιὰ μᾶς» καὶ «Ὁ Χίτλερ εἶναι ἕνας προδότης, πρέπει νὰ τὸν στείλουμε περίπατο» καὶ ἀκόμα «Ἂν τὰ πράγματα δὲν μποροῦν νὰ γίνουν μὲ τὸν Χίτλερ, δὲν πειράζει, θὰ τὰ κάνουμε χωρὶς αὐτόν».

Καθηλωμένος στὴν καρέκλα του, ὁ Ὀμπεργκρουππενφύρερ S. A. Βίκτωρ Λοῦτζε ἀκούει μὲ ἀνήσυχο αὐτὶ τὶς μανιασμένες ἐκρήξει τοῦ ἀρχηγοῦ του. Ὅλα αὐτὰ ἀποπνέουν μιὰ μυρωδιὰ ἐσχάτης προδοσίας ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσουν καθόλου. Πάει καὶ τ' ἀναφέρει ὅπου πρέπει.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρτίου τοῦ 1934, ἐπισκέπτεται τὸν Ροῦντολφ Ἔςς, τὸν «ἀντιπρόσωπο τοῦ Φύρερ», καὶ τοῦ περιγράφει τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Ρέμ. Ὁ Ἔςς δὲν ξέρει τὶ νὰ πεῖ καὶ τὶ νὰ κάμει. Ὁ Λοῦτζε πάει τότε στὸ Μπερχτεσγκάντεν καὶ τ' ἀναφέρει ἀπ' εὐθείας στὸν Χίτλερ. Γνωστοποιεῖ στὸν Φύρερ τὴ δυσαρέσκεια ποὺ βασιλεύει στοὺς κόλπους τῆς S.A. ἐνάντια στὴ διοίκηση τοῦ Γ' Ράϊχ. Οὔτε κι ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ δὲν ξέρει τὶ νὰ κάνει: «Πρέπει ν' ἀφήσουμε τὸ ζήτημα νὰ ὡριμάσει». Ὁ Λοῦτζε γυρίζει λοιπὸν ἀποτυχημένος ἀπὸ τὸ Μπερχτεσγ-

κάντεν. Πάει νὰ κάψει τὰ τελευταῖα του φυσίγγια σιμὰ στὸν στρατηγὸ φὸν Ραϊχενάου.

Ὁ φὸν Ραϊχενάου τὸν ἀκούει προσεχτικά. Ὁ Λούτζε δὲν φαντάζεται βέβαια ὅτι ὁ ἐξομολογητής του βρίσκεται ἀπὸ πολλὲς μέρες σὲ συζητήσεις μὲ τὸν στρατηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς, ποὺ ἔχει ἰδιαίτερα προσωπικὲς ἰδέες γιὰ τὸν τρόπο ποὺ πρέπει νὰ τακτοποιηθεῖ τὸ ζήτημα Ρέμ. Ὁ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ, ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο καὶ τῆς S. D., ἔχει ἀποφασίσει ἀπὸ πολὺν καιρὸ νὰ ξεμπερδεύει μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν Ρὲμ καὶ τὴν κλίκα του. Καὶ χρειάσθηκε πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ κερδίσει τὸν Χίμμλερ σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα. Γιατὶ ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς θυμᾶται μὲ συγκίνηση τὸν καιρὸ ποὺ ἀγωνίζονταν πλάϊ στὸν λοχαγὸ Ρὲμ γιὰ τὴν ὑπόθεση τῶν Ναζί. Κι ἔπειτα παρέμειναν καλοὶ φίλοι. Θυμόταν τὶς ὄμορφες συζητήσεις ποὺ ἔκαναν μαζὶ καὶ τὰ γλέντια μὲ τὶς προπόσεις ποὺ εὔχονταν γιὰ τὴν ἀμοιβαία τους δόξα.

Ὡστόσο ὁ Χάϋντριχ κερδίζει μὲ τὸ μέρος του τὸν ἀρχηγό του. Ἡ φιλία τοῦ Χίμμλερ γιὰ τὸν Ρὲμ παραμερίζεται σὲ δεύτερη θέση τὴν ἄνοιξη τοῦ 1934 ἐξ αἰτίας τῆς συμμαχίας μὲ τὸν Γκαῖριγκ. Οἱ ὅροι τοῦ προβλήματος εἶναι ἁπλοί: χωρὶς τὸν Γκαῖριγκ ἡ Γκεστάπο ξεφεύγει ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν Ἔς - Ἔς. Χωρὶς τὴν ἐξουδετέρωση τοῦ Ρέμ, δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ μιὰ συνεργασία μὲ τὸν Γκαῖριγκ, γιατὶ ἡ S. A. ἀπειλεῖ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὴν κυρίαρχη θέση τῆς Πρωσσίας.

Ὁ Χίμμλερ ἀφήνει νὰ τὸν κυριεύσουν οἱ ἰδέες τοῦ Χάϋντριχ ἀφοῦ κι ὅλοι, ἢ σχεδὸν ὅλοι, ἔχουν ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα συμφέρον νὰ ἐξουδετερωθεῖ ἡ κλίκα τοῦ Ρὲμ καὶ νὰ ἐξαρθρωθεῖ ἡ S. A.: ἡ Ράϊχσβερ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ ἕναν ἀνταγωνιστή, ὁ Γκαῖριγκ ἀπὸ ἕναν ἀντίπαλο, τὸ Κόμμα καὶ οἱ φύλακες τῆς Ναζιστικῆς ἠθικῆς ἀπὸ ἕνα σημαντικὸ ἔκφυλο. Ὅσο γιὰ τὴν Ἔς - Ἔς, αὐτὴ θὰ ἔχει σπάσει τελικὰ τοὺς τελευταίους δεσμοὺς ποὺ τὴ συνδέουν ἀκόμα μὲ τὴν S. A.

Πρὸς τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1934 ἡ τύχη τοῦ Ρὲμ ἔχει κριθεῖ. Ἐνῶ ὁ Χίμμλερ προετοιμάζει τὴν Ἔς - Ἐς νὰ δώσει τὸ ἀποφασιστικὸ πλῆγμα στὴν S. A., ὁ Χάϋντριχ στήνει τὴν παγίδα ποὺ θὰ ἐπιφέρει τὸ χαμὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς S. A. καὶ τῶν φίλων της. Ὁ Χάϋντριχ ἀφιερώνει τὸν μῆνα Μάϊο στὸ νὰ συγκεντρώνει τὰ ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ πείσουν τοὺς ὑπεύθυνους τῆς Ράϊχσβερ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Φύρερ γιὰ τὰ στασιαστικὰ σχέδια ποὺ βυσσοδομεῖ ὁ Ρέμ.

Τὶ πληροφορίες αὐτὲς τοῦ τὶς παρέχει κυρίως ὁ Οὐντερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Βίλχελμ Κροῦγερ, ποὺ ὑπηρετεῖ στὴν S. A. κα ἰχρησιμεύει σὰν κατάσκοπος τοῦ Χίμμλερ.

Παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ Κροῦγερ τὰ λάφυρα εἶναι φτωχά. Μερικὲς πληροφορίες μόνο ποὺ ἀφοροῦν στὶς ἀποθῆκες ὅπλων τῆς

S. A. στὸ Βερολῖνο, στὸ Μόναχο καὶ στὴ Σιλεσία καὶ μερικὰ ἀγριεμένα λόγια ποὺ ἀντάλλαξαν οἱ ἀρχηγοὶ S. A. ἔπειτα ἀπ' τὸ πιοτό. Λίγα πράγματα δηλαδὴ καὶ τίποτε τὸ συγκεκριμένο ὥστε νὰ κατηγορηθεῖ ὁ Ρὲμ γιὰ ἐσχάτη προδοσία. Πολλὲς ἐνδείξεις μάλιστα τείνουν ν' ἀποδείξουν καθαρὰ ὅτι ἡ S. A. ἀποβλέπει μόνο στὴν τακτοποίησή της. Αὐτὸ ποὺ θέλει ἡ ὀργάνωση κι ὁ Ρέμ, εἶναι νὰ ὑποχρεωθεῖ ὁ Χίτλερ νὰ τῆς παραχωρήσει τελικὰ τὴ θέση ποὺ διεκδικεῖ στοὺς κόλπους τοῦ Κράτους καὶ στὸν ἰδιαίτερο τομέα τῆς Ἐθνικῆς Ἄμυνας. Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, ὁ Ρὲμ υἱοθέτησε μιὰν ἐπικίνδυνη τακτική: ἐξαπέλυσε ἐνάντια στὸν Χίτλερ ἕνα πόλεμο νεύρων. Ταξειδεύοντας ἀπ' τὴ μιὰ ὁμάδα S. A. στὴν ἄλλη, ἐκφωνεῖ φιλοπόλεμους λόγους, βάζει τὶς δυνάμεις του νὰ κάνουν γυμνάσια, μὲ τὴ σκέψη πὼς θὰ κλονίσει ἔτσι τὴν ἀντίσταση τοῦ Φύρερ καὶ θὰ τὴν ἐξασθενήσει.

Αὐτὸ ποὺ λησμόνησε ὁ Ρὲμ ὅταν τὰ ἔκανε αὐτά, ἦταν ἡ λαϊκὴ ἀντίδραση. Ὁ λαὸς φοβᾶται μήπως καταλάβει ἡ S. A. τὴν ἐξουσία στὴ Γερμανία. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς στρατιωτικούς, στοὺς ὁποίους οἱ φιλοδοξίες τῆς S. A. νὰ ἀναλάβουν τὴν ἐθνικὴ ἄμυνα τῆς χώρας φαίνονταν βέβαια γελοῖες ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνες.

Καὶ ἂν οἱ περισσότεροι ἀξιωματικοὶ σκέπτονται ὅτι τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο δὲν ἀντιμετωπίζει πραγματικὰ νὰ ἐπιχειρήσει ἕνα πραξικόπημα, ὅμως βιάζονται ὁπωσδήποτε, σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα ἑνὸς δικοῦ τους, νὰ «ξεκαθαρίσουν τοὺς σταύλους τῶν Φαιοχιτώνων ποὺ μοιάζουν ὑπερβολικὰ μὲ τοὺς σταύλους τοῦ Αὐγείου».

Αὐτὴ ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ φὸν Ραϊχενάου, ποὺ τὴν βλέπουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ στὶς ὑπηρεσίες τῆς Γκεστάπο καὶ ποὺ θέτει στὴ διάθεση τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς S. D. στρατῶνες, ὅπλα καὶ μέσα μεταφορᾶς γιὰ νὰ διευκολύνει τὴν ἐπιχείρηση ποὺ θὰ γίνει ἐνάντια στὴν S. A. Τὸ 1932 κι ὅλας, ὁ φὸν Ραϊχενάου εἶχε πεῖ στὸν λοχαγὸ Φέλιξ Στέϊνερ, μέλλοντα στρατηγὸ Βάφφεν - Ἔς - Ἔς, ὅτι ἡ S. A. θὰ κατέληγε στὸ «νὰ τρώει μέσα στὸ χέρι τῶν στρατιωτικῶν». Οἱ κομμάντος - φονηάδες, μισθοφόροι τοῦ Χάϋντριχ ἦταν τώρα σὲ θέση νὰ δώσουν, μὲ τὸ δικό τους τρόπο, σάρκα καὶ ὀστᾶ σ' αὐτὴ τὴν προφητεία.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἰουνίου, ὁ Ὀμπερφύρερ Ἔς - Ἔς Τέοντορ Ἄϊκε, διοικητὴς τοῦ Νταχάου, ἀρχίζει νὰ ἐπαναλαμβάνει τὴ δράση - ἀστραπὴ ποὺ ἔχει ἐντολὴ νὰ ἐξαπολύσει μὲ τοὺς ἄνδρες του ἐνάντια στὸ Μόναχο, στὸ Λέχφελντ καὶ στὸ Μπάντ - Βιεσσέε. Ταυτόχρονα τὰ τμήματα Ἔς - Ἔς τοῦ Μονάχου τίθενται σὲ κατάσταση συναγερμοῦ.

Ἀπ' τὰ βόρεια ὡς τὸ νότια, ἀπ' τ' ἀνατολικὰ μέχρι τὰ δυτικά, ὁ Χάϋντριχ κινητοποιεῖ τὶς δυνάμεις του. Περιμένει ὅτι πρόκειται νὰ

συντρίψει τὴν ἀντίσταση τῆς S. A., πρὸ παντὸς στὴ Βαυαρία, στὸ Βερολῖνο, στὴ Σιλεσία καὶ στὴ Σαξωνία. Ὅμως ὅλα εἶναι ὀργανωμένα γιὰ μιὰ τέτοια ἀντίσταση κι ὁ Χάϋντριχ δὲν φοβᾶται τίποτε. Ὁ κύκλος κλείνει πάνω σὲ μιὰν S. A. ποὺ δὲν φαντάζεται τίποτε. Ὁ ἀκούραστος ἀρχηγὸς τῆς S. D. περνάει τότε στὴν τελευταία φάση ἀπ' τὶς προετοιμασίες του. Ποιὸν θὰ πλήξει τὸ θανάσιμο κτύπημα ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ καταφέρει στὴν S. A.; Ὁ Χάϋντριχ βάζει τοὺς ἄνδρες τῆς ἐμπιστοσύνης του πάνω στὰ ἴχνη τῶν ἔμπιστων τοῦ Ρὲμ καὶ τοὺς ἀναθέτει νὰ συντάξουν τὸν κατάλογο τῶν ὑποψηφίων γιὰ τὸν θάνατο.

Στὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου, ὁ Ἄϊκε τοῦ παρουσιάζει ἕνα πρῶτο κατάλογο ἀπὸ ἄτομα ποὺ πρέπει νὰ ἐξοντωθοῦν. Περιλαμβάνει κυρίως ὀνόματα ἀρχηγῶν τῆς S.A. Ὅμως νὰ ποὺ μιὰ νέα ἰδέα βλασταίνει μέσ' τὸ μυαλὸ τοῦ Χάϋντριχ: ἀφοῦ ἔχουν ἤδη ἀποφασίσει νὰ δώσουν ἕνα τελικὸ σάρωμα, γιατὶ νὰ μὴν ἐπωφεληθεῖ γιὰ νὰ ξεφορτωθεῖ ταυτόχρονα τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἀντίπαλους τοῦ καθεστῶτος; Καὶ οἱ κατάλογοι τοῦ Χάϋντριχ ὅλο καὶ μεγάλωναν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀπὸ ἑβδομάδα σ' ἑβδομάδα. Ὅλες οἱ ἀνώτερες ὑπηρεσίες τῆς S. .D προμηθεύουν τὸν δικό τους κατάλογο. Ἡ Ἔς - Ἔς κι ἡ Γκεστάπο, γιὰ νὰ μὴ μείνουν ἔξω, προμηθεύουν κι αὐτὲς τοὺς δικούς τους. Ὁ Γκαῖριγκ συντάσσει κι αὐτὸς ἕνα κατάλογο, κι ὁ Γκαουλάϊτερ τῆς Βαυαρίας προτείνει τὸν δικό του. Συζητοῦν ἔπειτα γιὰ νὰ μάθουν ἂν πρέπει νὰ ἐξαιρέσουν κάποιον, κι ἂν κάποιος ἄλλος θὰ πρέπει νὰ ἐξοντωθεῖ. Ὁ Βαυαρὸς διοικητὴς S. D. Βέρνερ Μπέστ θέλει ν' ἀποφύγει τὴ θανάτωση τοῦ «γενναίου καὶ πιστοῦ» Ὀμπεργκρουππενφύρερ S.A. Σχανοϊντχοῦμπερ· ὁ Χάϋντριχ ἐπιμένει ὅτι τὸν θεωρεῖ τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνο ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους. Ὁ Γκαῖριγκ, σβήνει τὸ ὄνομα τοῦ πρώην ἀρχηγοῦ τῆς δικῆς του Γκεστάπο, Ντίελς, ποὺ ἀναγράφεται σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς μαύρους καταλόγους τοῦ Χάϋντριχ, ποὺ ὑποβάλλεται στὴν ἔγκρισή του.

Ἔπειτα ἐπέρχεται μιὰ ἀπροσδόκητη περιπέτεια. Ἡ Γκεστάπο εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ Χίτλερ κι ὁ Ρέμ συνεννοήθηκαν ν' ἀναβάλουν γιὰ ἀργότερα τὴ λύση τοῦ προβλήματος SA — Ράϊχσβερ. Ἔπειτα ἀπὸ πολύωρες συζητήσεις, ἀποφάσισαν τὴν 4η Ἰουνίου, ὅτι θὰ ἔδιναν ἄδεια γιὰ ἕνα μῆνα στὴν SA, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν 1η Ἰουλίου. Δὲν ἔρχονταν λοιπὸν εὐνοϊκὰ τὰ πράγματα στὸν Χάϋντριχ. Καὶ πραγματικὰ ἦταν δύσκολο νὰ κατηγορήσουν μιὰν SA ποὺ βρισκόταν σὲ ἄδεια ὅτι ὑποθάλπει ἕνα πραξικόπημα. Ὁ διοικητὴς τῆς SA τοῦ Βερολίνου, Ἔρνστ, ἑτοιμάζεται κι ὅλας νὰ πάει νὰ περάσει εὐχάριστες διακοπὲς στὶς Καναρίους Νήσους· ὁ Γκρουππενφύρερ Γκεόργκ φὸν Ντέττεν, ἀρχηγὸς τῆς πολιτικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῆς SA, γνωστοποιεῖ κι ὅλας στοὺς συνεργάτες του τὸ προσεχὲς ταξεῖδι ποὺ θὰ κάνει στὸ Μπάντ — Βίλντου-

γκεν μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς ἄδειας. Σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ σχέδια, τὸ ψευτοπραξικόπημα ποὺ ἐφεῦρε ὁ Χάϋντριχ δὲν ἔχει τὴν τύχη νὰ πείσει κανένα. Πρέπει νὰ ἐνεργήσουν γρήγορα ἂν θέλουν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιο ποὺ σκάρωσαν μὲ μακρόχρονες προσπάθειες. Γιατὶ τὸ σχέδιο εἶναι ἕτοιμο· οἱ κομμάντος — φονηάδες, ἐπίσης, περιμένουν τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ δράσουν. Παραμένει ὡστόσο ἕνας παράγων ἀβεβαιότητας: ποιὰ θὰ εἶναι ἡ ἀντίδραση τοῦ Χίτλερ;

Εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ξέρουν. Ὁ Χίτλερ φυλάχθηκε πάντα ναρθεῖ σὲ ἀνοιχτὴ σύγκρουση μὲ τὴν SA. Πάει κάμποσος καιρὸς ποὺ παίζει ἕνα διπλὸ παιγνίδι, δύνοντας πότε τὴν ἐγγύησή του στὴ στρατιὰ τῶν Φαιοχιτώνων καὶ πότε παίζοντας μὲ τὴν ἰδέα νὰ τὴν διαλύσει μιὰ καὶ καλή. Ἀνίκανος ν' ἀποφασίσει πρὸς τὴ μιὰ κατεύθυνση ἢ πρὸς τὴν ἄλλη, ὁ Φύρερ δὲν ἔχει ἀρκετὴ δύναμη γιὰ νὰ πεῖ μιὰ γιὰ πάντα στὸν φίλο του Ρέμ, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκύπτει στὶς ὅλο καὶ πιὸ πιεστικὲς ἀπαιτήσεις του.

Ἡ ἐλπίδα τοῦ Χίτλερ εἶναι νὰ ἔλθει κάποιος τελικὰ νὰ τοῦ προτείνει μιὰ λύση, ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ τὴν δώσει ὁ ἴδιος. Καὶ νὰ ποὺ τρεῖς ἄνδρες — ὁ Χάϋντριχ, ὁ Χίμμλερ κι ὁ Γκαῖριγκ — τοῦ ὑποβάλλουν ἕνα σχέδιο καθορισμένο, ποὺ δίνει μιὰν ἀκριβῆ καὶ τελειωτικὴ λύση σ' αὐτὸ τὸ ἀκανθῶδες πρόβλημα. Ὁ Χίτλερ διστάζει. Δὲν ἔχει ἀκόμη γνωστοποιήσει τὴν ἀπόφασή του, ὅταν συμβαίνει ἕνα σοβαρὸ περιστατικό.

Στὶς 17 Ἰουνίου, ὁ ἀντικαγκελλάριος τοῦ Ράϊχ, Φράντς φὸν Πάπεν, καταφέρεται, σ' ἕνα βροντερὸ λόγο του ποὺ ἐκφώνησε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μαρβούργου «ἐνάντια στὸ καθετὶ ποὺ ὑποκρύπτει ἐγωϊσμό, φιλοδοξία κάτω ἀπ' τὸν μανδύα τῆς Γερμανικῆς Ἐπανάστασης». «Σύγχιση ἀνάμεσα σὲ κτηνωδία καὶ ἀνδρισμό... Μέθοδοι τρομοκρατικὲς στὸν τομέα τῆς δικαιοσύνης.... Αἱρετικὸς ὑλισμὸς ποὺ φανερώνεται μὲ τὰ προσχήματα τῆς θρησκευτικότητας...», αὐτοὶ εἶναι οἱ ὁρισμοὶ τοῦ ρήτορα ποὺ τοὺς ὑποδέχονται μὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ λόγου κάνει προφανῆ τὴν ἐπίμονη ἐπιβίωση μιᾶς σχετικῆς ἀντίθεσης στὸ Ράϊχ μέσα στὸ ἀστικὸ περιβάλλον. Ὁ Χίτλερ εἶναι πολὺ ἀνήσυχος: τί θὰ συμβεῖ ἂν οἱ δυσαρεστημένοι τῆς SA συμμαχήσουν μὲ τοὺς δυσαρεστημένους τῆς ἀστικῆς τάξης; Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀμελητέο. Ἤδη ἡ Γκεστάπο ἀποκάλυψε ἱστοὺς πραγματικοὺς ποὺ πλέχθηκαν ἀπ' τὸ ἕνα πεδίο ὡς τὸ ἄλλο. Ὅλοι τους καταλήγουν σὲ μιὰ προσωπικότητα ποὺ ἐκπροσωπεῖ ἐξ ἴσου τὴν SA ὅσο καὶ τὸ πεδίο τῶν συντηρητικῶν. Πρόκειται κατὰ σύμπτωση γιὰ τὸν πρίγκηπα Αὔγουστο Γουλιέλμο τῆς Πρωσσίας, Γκρουππενφύρερ SA καὶ γυιὸ τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορα Χοεντζόλλερν, ποὺ οἱ μοναρχικοὶ τὸν θεωροῦν

γιὰ τὸν ὁριστικὸ διάδοχο τοῦ Φελντμάρσαλλ Πάουλ φὸν Χίντεμπουργκ, Προέδρου τοῦ Ράϊχ, ποὺ εἶναι τότε ὀγδόντα ἔξη χρονῶν.

Τώρα ὁ Χίτλερ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀποφασισμένος νὰ μὴν περιορισθεῖ στὰ καθήκοντα τοῦ Καγκελλαρίου τοῦ Ράϊχ, περιμένοντας τὸν θάνατο τοῦ Χίντεμπουργκ. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ καταλάβει τὴν ἀπόλυτη ἐξουσία. Ὅσο διάστημα θὰ βρίσκεται ὁ Χίντεμπουργκ στὴ ζωή, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐπιβληθεῖ αὐτὴ ἡ δικτατορία στὴ Γερμανία, ἐξ αἰτίας ἀπ' τὸ γόητρο ποὺ ἀπολαμβάνει ὁ Φέλντμαρσαλ σιμὰ στὸ λαὸ καὶ σιμὰ στοὺς στρατηγοὺς τῆς αὐτοκρατορίας. Στὴν πραγματικότητα, ἡ Ράϊχσβερ εἶναι αὐτὴ ποὺ τοῦ φράζει τὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴ δικτατορικὴ ἐξουσία ποὺ φιλοδοξεῖ. Ὅταν θὰ ἔχει ἐξαφανισθεῖ ὁ Χίντεμπουργκ, τότε τὸ πρόβλημα θὰ εἶναι διαφορετικό, ὁ σκοπὸς θὰ εἶναι κοντά. Ὅμως ἡ Ράϊχσβερ θὰ μείνει ὁ διαιτητὴς τῆς κατάστασης. Χωρὶς αὐτήν, ὁ Χίτλερ τὸ ξέρει, τὸ σχέδιό του δὲν στέκεται ὄρθιο, οἱ φιλοδοξίες του μένουν ἀπραγματοποίητες.

Τέσσερις ἡμέρες ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναστάτωση ποὺ προκάλεσε ὁ λόγος τοῦ φὸν Πάπεν, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, Βέρνερ φὸν Μπλόμπεργκ, μὲ ἐντολὴ τοῦ Χίντεμπουργκ, γνωστοποιεῖ στὸν Χίτλερ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποκαταστήσει ἐπειγόντως τὴν τάξη στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας. Τὸν ἀφήνει νὰ ὑπονοήσει πὼς ἂν θέλει νὰ ἐπιβάλει ἔπειτα ἀπ' τὸν Χίντεμπουργκ τὸ δικό του καθεστώς, θὰ πρέπει ν' ἀποφασίσει νὰ ἐξαλείψει τὴν SA, ἀνταγωνίστρια τῆς Ράϊχσβερ. Ἀπὸ τότε ἡ ἀπόφαση τοῦ Φύρερ ἔχει ληφθεῖ. Στὶς 25 Ἰουνίου, ὁ φὸν Μπλόμπεργκ πληροφορεῖται τὴν ἐπιθυμία τοῦ Χίτλερ νὰ ἀπαλλάξει τὴν Ράϊχσβερ ἀπ' τὸν ἐφιάλτη τῶν Φαιοχιτώνων. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῶν SA, καθορίζει ὁ Χίτλερ, θὰ κληθοῦν σὲ μιὰ γενικὴ συνέλευση στὸ Μπάντ — Βιεσσέε, στὸν τόπο ὅπου ἔκανε λουτροθεραπεία ὁ Ρέμ. Ἐκεῖ θὰ γίνει ἡ σύλληψή τους· ὁ Χίτλερ ἐπιφυλάσσεται νὰ τακτοποιήσει τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν καθένα ἀπ' αὐτούς. Δύο μέρες ἀργότερα, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Λαϊμπσταντάρτε «Ἀδόλφος Χίτλερ», Σέπп Ντῆτριχ, πηγαίνει στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ ζητάει νὰ τοῦ παραχωρήσουν ὅπλα γιὰ «μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀποστολὴ ποὺ τοῦ ἀνέθεσε ὁ Φύρερ».

Ὁ Σέπп Ντῆτριχ ἔχει λάβει διαταγὴ νὰ πάει, τὴν ἡμέρα Χ ποὺ προβλέπεται γιὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ Ρέμ, μὲ δύο λόχους τῆς Λαϊμπσταντάρτε, νὰ συναντήσει τὶς μονάδες τοῦ Ἄϊκε στὸ Νταχάου, νὰ βαδίσει στὸ Μπάντ — Βιεσσέε καὶ νὰ προβεῖ ξαφνικὰ στὴ σύλληψη τῶν ἀρχηγῶν τῆς SA.

Ἀπ' τὴ δική του πλευρά, ὁ φὸν Ραϊχενάου, ὁ Χάϋντριχ κι ὁ Χίμμλερ τακτοποιοῦν τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες τοῦ αἰφνιδιασμοῦ. Στὶς 22 Ἰουνίου, ὁ Ὀμπεραμπσχνιττφύρερ Ἔς — Ἔς Φράϊχερ φὸν Ἐμπερ-

στάϊν λαβαίνει τὴ διαταγὴ νὰ θέσει τὶς δυνάμεις του σὲ κατάσταση συναγερμοῦ. Στὶς 23 Ἰουνίου, ὁ Γκενεραλόμπερστ Φρόμμ, ἀρχηγὸς τῶν γενικῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ στρατοῦ, πληροφορεῖ τοὺς ἀξιωματικούς του γιὰ ἕνα σχέδιο κινήματος ποὺ τὸ ἑτοιμάζει ὁ Ρέμ. Στὶς 24 Ἰουνίου, ὁ στρατηγὸς Φράϊχερ φὸν Φρίτς διατάσσει ὅλους τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς νὰ ἑτοιμασθοῦν γιὰ μιὰ προσεχῆ ἀπόπειρα αἰφνιαδιασμοῦ τῆς SA καὶ νὰ συγκεντρώσουν μὲ μυστικότητα τὶς δυνάμεις τους. Στὶς 27 Ἰουνίου, ὁ Χίμμλερ συγκροτεῖ συμβούλιο μὲ τὸ σύνολο τῶν Ὀμπεραμπσχνιττφύρερ SD, ποὺ ἔχουν ἀποστολὴ νὰ ἐπαγρυπνοῦν πάνω στὶς παραμικρὲς ὕποπτες κινήσεις τῆς SA.

Πρᾶγμα παράξενο, ὅσο περισσότερο προχωροῦν οἱ προετοιμασίες, τόσο πιὸ πολὺ περικλείνεται ὁ κύκλος τοῦ θανάτου ποὺ θὰ περισφύξει τὴν παράταξη τοῦ Ρέμ, τόσο πιὸ πολὺ ἡ ὑπόθεση παίρνει ἕνα μὴ πραγματικὸ χαρακτῆρα: μετριοῦνται στὰ δάκτυλα οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ράϊχσβερ ποὺ πιστεύουν σοβαρὰ σὲ μιὰ ἀπόπειρα, τῶν SA γιὰ πραξικόπημα ἀνατρεπτικό.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν **πτώση τῆς «χιλιετοῦς αὐτοκρατορίας»** τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, ὅταν θὰ πρόκειται νὰ βρεθοῦν οἱ ὑπεύθυνοι γι' αὐτοὺς τοὺς αἱματοβαμμένους γάμους, οἱ στρατιωτικοὶ θὰ ὁρκίζονται πάνω στοὺς μεγάλους θεούς τους ὅτι τὸ κίνημα τῆς SA τοὺς φαινόταν ἐπικείμενο. Στὴν πραγματικότητα δὲν ἀποδείχθηκε τίποτε τὸ θετικὸ ἀπ' τὶς μαρτυρίες· ἀντίθετα ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι πρὶν ἀπ' τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐξόντωση τοῦ Ρέμ, κανένας ἢ σχεδὸν κανένας δὲν ἔπαιρνε στὰ σοβαρὰ τὴν διατεινόμενη ἀπειλὴ τῶν SA. Ἔτσι, ὁ Γκόττχαρντ Χαϊνρίτσι, Ὄμπερστ σ' ἐνεργὸ ὑπηρεσία στὶς γενικὲς ὑπηρεσίες τοῦ στρατοῦ, φωνάζει ὅταν τοποθετοῦν ἕνα ὅπλο πλάϊ στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν ν' ἀμυνθεῖ, ἂν παραστεῖ ἀνάγκη, ἐνάντια στοὺς κινηματίες SA: «Σᾶς παρακαλῶ, μὴ γίνεσθε λοιπὸν τόσο γελοῖοι!» Ἀκόμη κι ὁ στρατηγὸς Ἔβαλντ φὸν Κλάϊστ, διοικητὴς τῶν στρατευμάτων τῆς Σιλεσίας, πιστεύει τόσο λίγο στὸ ζήτημα αὐτό, ὥστε ἀναλαμβάνει μὲ δική του πρωτοβουλία **μιὰ ἔρευνα, ποὺ** λίγο ἔλειψε νὰ κάνει ν' ἀποτύχει τὸ σχέδιο ποὺ εἶχαν καταστρώσει ὁ φὸν Ραϊχενάου κι ὁ Χάϋντριχ. Πνιγμένος ἀπὸ πληροφορίες ποὺ σύμφωνα μ' αὐτές ἡ SA θὰ ἐπιχειροῦσε ἕνα ἔνοπλο κίνημα, ὁ φὸν Κλάϊστ, ἀποφασίζει νὰ ξεδιαλύνει τὴν κατάσταση· καλεῖ τὸν διοικητὴ τῆς SA τῆς Σιλεσίας, Χάϊνες καὶ τὸν ρωτάει ὀρθὰ κοφτὰ τί συμβαίνει. Ὁ Χάϊνες ἀπαντάει ὅτι δὲν γνωρίζει ἀπολύτως τίποτε κι ὅτι ποτὲ στὴ ζωή του δὲν σκέφθηκε νὰ δράσει ἐνάντια στὴν Ράϊχσβερ. Ὁ φὸν Κλάϊστ πάει τότε στὸ Βερολῖνο ὅπου συνομιλεῖ μὲ τὸν στρατηγὸ φὸν Φρίτς: κατὰ τὴ γνώμη του, ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ ἐφεύρεση τῆς Ἔς — Ἔς μὲ σκοπὸ νὰ δημιουργηθοῦν προστριβὲς ἀνάμεσα στὴν SA καὶ στὴν

Ράϊχσβερ. Ὁ φὸν Φρίτς καλεῖ τὸν φὸν Ραϊχενάου καὶ τοῦ ζητάει τὴ γνώμη του· ὁ Ραϊχενάου κοιτάζει τοὺς δύο ἄνδρες μὲ βλέμμα ψυχρὸ ἀνάμεσα ἀπ' τὸ μονόκλ του καὶ λέει ἐπίσης ψυχρά: «Μπορεῖ νὰ εἶναι ἔτσι, ἀλλὰ ὅ,τι κι ἂν συμβαίνει, εἶναι τώρα πολὺ ἀργά».

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἴδους τοῦ Χαϊνρίτσι καὶ τοῦ φὸν Κλάϊστ ἀποκαλύπτονται πάρα πολὺ ἐνοχλητικοί. Ὁ Χάϋντριχ ἀναλαβαίνει, νὰ ἐξαπολύσει, ἕνα θόρυβο ἀπὸ ψιθύρους, ἀπὸ ψεύτικες εἰδήσεις ἀνάμικτες μὲ ἀληθινές, καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ κάνει νὰ παύσουν οἱ εὐσυνείδητοι καὶ νὰ σπείρει τὴν ἀμφιβολία στὰ πνεύματα ποὺ εἶχαν πεισθεῖ ὅτι δὲν ὑπῆρχε φόβος γιὰ πραξικόπημα τῆς SA. Μὲ τὸν σκοπὸ αὐτόν, ὁ Σὲπп Ντῆτριχ μεταβιβάζει στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἕνα ἀποδεικτικὸ ἔγγραφο ποὺ προέρχεται δῆθεν ἀπ' τὴν SA, καὶ προβλέπει τὴν ἐξολόθρευση (θανάτωση) ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τῆς Βέρμαχτ, ἀρχίζοντας ἀπ' τοὺς στρατηγούς, Μπὲκ καὶ φὸν Φρίτς.

Κι ἄλλα πλαστὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα κυκλοφοροῦν λίγο ὡς πολὺ παντοῦ στοὺς Γερμανικοὺς στρατιωτικοὺς κύκλους. Ὅλες αὐτὲς οἱ προπαρασκευές, ποὺ τὶς ἔκαναν μὲ πολὺ μεγάλη φροντίδα καὶ μὲ τὴν σχεδὸν βεβαιότητα τῆς ἐπιτυχίας, δὲν ἐμποδίζουν τοὺς ἀντίπαλους τοῦ Ρέμ νὰ εἶναι πολὺ ἀνήσυχοι: ἡ θέση τοῦ Φύρερ εἶναι πάντα πολὺ λίγο ξεκάθαρη. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Χίτλερ ἔχει δώσει τὴν ἔγκρισή του γιὰ τὶς ἐνέργειες ποὺ γίνονται ἐνάντια στὴν SA· αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐκδηλώνει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἕνα μεγάλο δισταγμό. Εἶναι ἄραγε εὐσυνειδησία ἀπέναντι στὸν παληό του φίλο Ρέμ; Ἢ μήπως εἶναι αἴσθημα ὅτι θὰ χάσει μαζὶ μὲ τὴν SA ἕνα βασικὸ στήριγμα στὰ σχέδιά του γιὰ δικτατορία, ἕνα ἀντίβαρο στὴν ἐπιρροὴ τῆς Ράϊχσβερ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ξέρει;

Τὴν 28η Ἰουνίου, κανένας ἀκόμα καὶ σήμερα δὲν γνωρίζει ποιὰ θέση πῆρε ὁ Χίτλερ. Ἂν οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ρὲμ γνώριζαν τὴ συζήτηση τοῦ Φύρερ μὲ τὸν Κράουσσερ, Ὀμπεργκρουππενφύρερ SA καὶ προσωπικὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Ρέμ, θὰ ἦταν πιὸ ἀνήσυχοι ἀκόμα.

Μερικὲς ὧρες πρὶν ἐκτελεσθεῖ, ὁ φὸν Κράουσσερ θὰ ἐμπιστευθεῖ στὸν Γκρουππενφύρερ SA Σχρέγιερ, ποὺ βρίσκονται στὸ ἴδιο κελλί, τὸ περιεχόμενο αὐτῆς τῆς συζήτησης: ὁ Χίτλερ τὸν εἶχε δεχθεῖ στὶς 29 Ἰουνίου. Φάνηκε πολὺ συγκαταβατικός. Τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ ἐπωφεληθεῖ ἀπ' τὴ συνέλευση, τοῦ Μπάντ - Βιεσσέε γιὰ νὰ συζητήσει κατὰ βάθος τὰ προβλήματα τῆς SA καὶ νὰ τοὺς δώσει τελικὰ μιὰ λύση· ὅτι εἶχε κάνει λάθη ἀπέναντι στοὺς ἀρχηγοὺς SA κι ὅτι θὰ τὰ ἐπανόρθωνε· ὅτι μὲ κάθε τρόπο ὁ Ρὲμ θὰ διατηροῦσε τὸ λειτούργημα τοῦ ἀρχηγοῦ ἐπιτελείου τῆς SA.

Ἕνας Φύρερ τόσο διστακτικὸς δὲν κάνει διόλου γιὰ τὴν ὑπόθεση

τῆς τριάδας Χίμμλερ — Γκαῖριγκ — Χάϋντριχ. Θὰ ἦταν καλύτερο νὰ τὸν ἀπομακρύνουν, σὲ τόσο ἀποφασιστικὲς μέρες, ἀπὸ τοὺς διοικητικοὺς μοχλούς τῆς ἐξουσίας. Πῶς νὰ κάνουν ὅμως;

Κατὰ καλὴ τύχη, στὶς 28 Ἰουνίου ὁ Χίτλερ πετάει μαζὶ μὲ τὸν Γκαῖριγκ πρὸς τὴν Βεστφαλία, γιὰ νὰ παραστεῖ στοὺς γάμους τοῦ γκαουλάϊτερ Γιόζεφ Τερμπόβεν. Τὴν ἀναχώρηση αὐτή, τὴν ἐξήγησαν ἀπὸ κοινοῦ οἱ ἱστορικοί, ὅτι ἔγινε ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν Φύρερ. Ὁ Χίτλερ, ἔφυγε σὲ ταξεῖδι γιὰ νὰ ἐπιστρέψει στοὺς Χάϋντριχ, Χίμμλερ καὶ Γκαῖριγκ νὰ ἐνεργήσουν μὲ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερη μυστικότητα.

Μιὰ τέτοια ἐξήγηση φαίνεται ἐσφαλμένη. Ἔρχεται, στὴν πραγματικότητα, σὲ ἀντίφαση μὲ τὴ γενικὴ τακτική, ποὺ εἶχαν υἱοθετήσει οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Ρέμ. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ συνίσταται κυρίως σὲ μιὰ προπαγανδιστικὴ ἐκστρατεία ἐνάντια στὸν Ρέμ, μὲ προορισμὸ νὰ προετοιμασθεῖ ὁ λαὸς γιὰ τὸ ἐπερχόμενο λουτρὸ αἵματος. Ἔτσι λοιπὸν στὶς 25 Ἰουνίου ὁ Ροῦντολφ Ἕςς διακηρύσσει σ' ἕνα λόγο του ποὺ ἐκφώνησε ἀπ' τὸ ραδιόφωνο: «Ἀλλοίμονό του, σ' ὅποιον πιστεύει ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση, ὀργανώνοντας μιὰν ἐξέγερση! Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ εἶναι ὁ μεγάλος στρατηγὸς τῆς ἐπανάστασης! Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σπάσει τοὺς ἱστοὺς ποὺ ὑφάνθηκαν τόσο ὑπομονητικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ στρατηγία. Ὅποιος τὸ κάνει πρέπει νὰ θεωρηθεῖ σὰν ἕνας ἐχθρὸς τῆς ἐπανάστασης!» Στὶς 25 Ἰουνίου πάλι, ὁ φὸν Ραϊχενάου, βάζει νὰ διαγράψουν τὸν Ρὲμ ἀπ' τὸν σύνδεσμο τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν στὸν ὁποῖον ἀνήκει. Τὴν ἴδια μέρα τέλος, ὁ Γκαῖριγκ, σ' ἕνα σφοδρὸ λόγο του, διακηρύσσει: «Ὅποιος δὲν παρέχει τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν Χίτλερ διαπράττει τὸ ἀδίκημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Ὅποιος καταστρέφει αὐτὴ τὴν ἐμπιστοσύνη καταστρέφει τὴν Γερμανία καὶ πρέπει νὰ φοβᾶται γιὰ τὸ κεφάλι του».

Ὑπάρχει πιὸ μεγάλη πρόκληση ἀπ' αὐτή; Καὶ πῶς νὰ συμβιβάσουμε μιὰ τέτοια δημόσια πρόκληση μὲ τὴν ἐξήγηση ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὴν τὸ ταξεῖδι τοῦ Χίτλερ εἶναι μιὰ ἐνέργεια ἀντιπερισπασμοῦ; Στὴν πραγματικότητα οἱ ὀργανωτὲς τοῦ αἰφνιδιασμοῦ ἐνάντια στὴν SA εἶναι εὐτυχεῖς ποὺ βλέπουν τὸν Χίτλερ μακρυὰ ἀπ' τὸ Βερολῖνο. Ὁ Λοῦτζε, ὁ ἀντίζηλος τοῦ Ρέμ, προσκαλεσμένος κι αὐτὸς στὸ τραπέζι τοῦ Τερμπόβεν, θὰ πεῖ: «Εἶχα τὸ συναίσθημα ὅτι μερικοὶ εἶχαν συμφέρον νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὴν ἀπουσία τοῦ Χίτλερ, γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν ὑπόθεση καὶ νὰ φθάσουν σὲ μιὰ γρήγορη ἀπόφαση».

Μόλις φθάνει ὁ Χίτλερ στοὺς καλεσμένους τοῦ Τερμπόβεν στὴν Ἔσση, δέχεται ἕνα ἐπεῖγον τηλεφώνημα ἀπ' τὸ Βερολῖνο. Ὁ Χίμμλερ γνωστοποιεῖ στὸν Χίτλερ τὰ τελευταῖα ἀπειλητικὰ νέα πάνω στὶς μηχανορραφίες τῆς SA. Ὁ πιστὸς Γκαῖριγκ βρίσκεται στὸ πλευρό τοῦ Χί-

τλερ, ὡσὰν κατὰ τύχη, γιὰ ν' ἀναλάβει μίαν ἄμεση λύση.

Θυμωμένος, ὁ Χίτλερ φεύγει ἀπ' τὸ γάμο, ἀποσύρεται στὸ ξενοδοχεῖο Κάϋζερχοφ ὅπου μένει καὶ συγκροτεῖ συμβούλιο μὲ τοὺς πιὸ στενοὺς συνεργάτες του, μαζὶ μὲ τὸν Γκαῖριγκ καὶ τὸν Λοῦτζε. Τὸ τηλέφωνο λειτουργεῖ ἀδιάκοπα. Τὰ νέα πέφτουν βροχή. Σὲ ὁλόκληρη τὴ χώρα, καθὼς φαίνεται, ἡ SA προετοιμάζεται δραστήρια γιὰ μιὰν ἐξέγερση ἐνάντια στὴν Ράϊχσβερ.

Ὁ Χίτλερ, ἐκρήγνυται: «Ἀρκετὰ πιά! Θὰ δώσω ἕνα παράδειγμα!» Ἡ ὕστατη ἀπόφαση ἐκδόθηκε. Ὁ Χίτλερ διατάσσει τὸν Γκαῖριγκ νὰ γυρίσει ἀμέσως στὸ Βερολῖνο καὶ νὰ περιμένει ἐκεῖ τηλεφώνημά του γιὰ νὰ περάσει στὴ δράση. Ἡ δράση αὐτή, καθορίζει, ἀφορᾶ τόσο στὴν SA ὅσο καὶ στοὺς ἄλλους ἀντίπαλους τοῦ καθεστῶτος. Ὁ Γκαῖριγκ δὲν χάνει καιρό. Στὶς 29 Ἰουνίου, μόλις βρίσκεται στὸ Βερολῖνο, θέτει σὲ κατάσταση συναγερμοῦ τὴν Λαϊμπσταντάρε «Ἄντολφ Χίτλερ» καὶ τὴν Λαντεσπολιτσαϊγκροῦππε «Γκένεραλ Γκαῖριγκ».

Τὴν ἴδια μέρα στέλνεται ἕνα γράμμα στὸν Χάϋντριχ. Αὐτὸς τὸ διαβιβάζει στὸν Οὐντερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Ἔρνστ Μύλλερ μὲ διαταγὴ νὰ τὸ στείλει ἀμέσως στὸν Ὀμπεραμπσχνιττφύρερ Ἔς - Ἔς ὑπεύθυνο τῆς Νοτιοανατολικῆς Γερμανίας. Τὸ περιεχόμενό του: ὁ καγκελλάριος τοῦ Ράϊχ παραχωρεῖ τὶς ἐξουσίες του στὸν Γκαῖριγκ. Ἰσχυρὸς μὲ τὶς ἐξουσίες αὐτὲς στὴν Πρωσσία, ὁ Γκαῖριγκ δίνει διαταγὴ στὸν ὑπεύθυνο Ἔς - Ἔς τοῦ Νοτιοανατολικοῦ τομέα, Οὔντο φὸν Βόρυσχ, νὰ συλλάβει ὅλους τοὺς ἀρχηγοὺς SA τῆς περιοχῆς, νὰ καταλάβει στρατιωτικῶς τὴν Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Μπρεσλάου καὶ νὰ ἑνώσει τὶς δυνάμεις του μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λάντ.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Χίτλερ, στὴν Ἔσση, σκέφτεται γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μπορέσει νὰ ἐνεργήσει αἰφνιδιαστικὰ ἐνάντια στὸ Ἐπιτελεῖο τῆς SA, Συνδέει τὶς ἐνέργειες μὲ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε γνωστοποιήσει προηγούμενα στὸν ὑπουργὸ φὸν Μπλόμπεργκ: νὰ ἑλκύσει τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς τῆς SA στὸ Μπάντ — Βιεσσέε καὶ νὰ τοὺς συλλάβει. Στὶς 28 Ἰουνίου ,ὁ Χίτλερ τηλεφωνεῖ στὸν Ρέμ: μερικοὶ ἄνδρες τῆς SA κακοποίησαν ἕνα ξένο διπλωμάτη στὴν περιοχὴ τοῦ Ρήνου. Αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνει κι ἔπρεπε νὰ δοθεῖ μιὰ ἐξήγηση. Ὅλοι οἱ Ὀμπεργκρουππενφύρερ, οἱ Γκρουππενφύρερ καὶ οἱ ἐπιθεωρητὲς SA ἔπρεπε νὰ σπεύσουν νὰ πᾶνε στὴν ἕδρα τοῦ Ρὲμ στὸ Μπάντ — Βιεσσέε, τὴν 30ὴ Ἰουνίου, στὶς 11 ἡ ὥρα, ὥστε νὰ γίνει μιὰ γενικὴ συνέλευση ἐπὶ παρουσία τοῦ Φύρερ.

Ὁ Χίτλερ περιμένει μιὰν ἀντίδραση. Ὅμως δὲν γίνεται. Στὶς 29 Ἰουνίου, ὁ Ρὲμ κάνει στὸ Μπάντ — Βιεσσέε τὸν συνηθισμένο του πε-

ρίπατο. Ἐμπιστεύεται στὸν ἱπποκόμο του τὴ χαρά, του ποὺ θὰ μπορέσει ἐπὶ τέλους νὰ ἐξηγηθεῖ μὲ τὸν Χίτλερ καὶ δέχεται ἐγκάρδια τοὺς πρώτους ἀρχηγοὺς τῆς SA ποὺ φθάνουν τὴν ἡμέρα ἐκείνη στὴν πανσιὸν Χανσελμπάουερ, ἐκτελῶντας τὴ διαταγὴ ποὺ ἔδωσε ὁ Φύρερ.

Στὴν ἄλλη πλευρὰ ἀπ' τὸ φράγμα, ἡ ἀναταραχὴ βρίσκεται σὲ ὕψιστο σημεῖο. Ἡ Ράϊχσβερ βρίσκεται ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Ὅλες οἱ μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς ἔχουν πάει στοὺς στρατῶνες τους μὲ διαταγὴ τοῦ Ραϊχσφύρερ Χάϊνριχ Χίμμλερ. Ὁ Χίτλερ συσκέπτεται στὸ ξενοδοχεῖο Ντρέεζεν στὸ Μπάντ — Γκόντεσμπεργκ, μὲ τοὺς ἡγέτες τοῦ Κόμματος, καὶ ἰδιαίτερα μὲ τὸν Λοῦτζε καὶ τὸν Γκαῖμπελς. Συγκαλεῖ τὸν Σέπ Ντῆτριχ ποὺ φθάνει λίγο ἀργότερα. Ἡ διαταγὴ τοῦ Χίτλερ εἶναι σύντομη: «Θὰ πάρετε τὸ ἀεροπλᾶνο γιὰ τὸ Μόναχο. Μόλις φθάσετε ἐκεῖ, καλέστε με στὸ τηλέφωνο». Ὁ Γκρουππενφύρερ Ἔς - Ἔς Ντῆτριχ ἐκτελεῖ τὴ διαταγή. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα καλεῖ τὸν Φύρερ ἀπὸ τὸ Μόναχο καὶ λαβαίνει μιὰ δεύτερη διαταγή: νὰ πάει ἀμέσως στὸ Κάουφεριγκ, νὰ μπεῖ ἐπὶ κεφαλῆς σὲ δύο λόχους τῆς Λαϊμπσταντάρτε καὶ νὰ κατευθυνθεῖ πρὸς τὸ Μπάντ — Βιεσσέε.

Ἡ μηχανὴ βρίσκεται σὲ κίνηση. Ὁ Σέπ Ντῆτριχ βρίσκεται στὸ δρόμο τοῦ Κάουφεριγκ ὅταν ὁ Χίτλερ λαβαίνει δύο εἰδήσεις ποὺ τὸν ἀναγκάζουν νὰ τροποποιήσει τὸ σχέδιό του.

Ἡ πρώτη ἔρχεται ἀπ' τὸ Βερολῖνο: ὁ Χίμμλερ τοῦ γνωστοποιεῖ ὅτι ἡ SA τοῦ Βερολίνου εἶναι ἕτοιμη νὰ ἐξαπολύσει τὸ κίνημα, ὅτι ἡ διαταγὴ νὰ περάσουν στὴ δράση εἶναι γιὰ τὴν 30 Ἰουνίου, στὶς 17 ἡ ὥρα ἀκριβῶς, ποὺ ἡ SA θ' ἀρχίσει νὰ καταλαμβάνει τὰ δημόσια κτίρια. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα, ἀλλὰ ὁ Χίτλερ δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἄνδρες τῶν σχηματισμῶν τῆς SA τοῦ Βερολίνου ἔχουν φύγει ἤδη σὲ ἄδεια. Στὶς 13 Ἰουλίου θὰ δηλώσει δημοσία ὅτι ὁ διοικητὴς τῆς SA τοῦ Βερολίνου, Ἔρνστ, ἀντὶ νὰ πάει στὸ Μπάντ — Βιεσσέε, ἔμεινε στὸ Βερολῖνο γιὰ νὰ μπεῖ ἐπὶ κεφαλῆς στὸ πραξικόπημα. Στὴν πραγματικότητα, ὁ Ἔρνστ φεύγει ἀπ' τὸ Βερολῖνο στὶς 29 Ἰουνίου γιὰ τὴν Τενερίφφη ὅπου θέλει νὰ περάσει τὶς διακοπές του μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του.

Ὅσο γιὰ τὴ δεύτερη εἴδηση, εἶναι κι αὐτὴ τὸ ἴδιο ἀληθινὴ ὅσο καὶ ἡ πρώτη. Τοῦ μεταδίδεται ἀπ' τὸν γκαουλάϊτερ καὶ ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Βαυαρίας Ἄντολφ Βάγκνερ: στὸ Μόναχο, ἡ SA ἔχει ξεχυθεῖ στοὺς δρόμους κι ἔχουν κυκλοφορήσει προκηρύξεις ἐχθρικὲς πρὸς τὸν Φύρερ καὶ τὴν Ράϊχσβερ. Ἡ πληροφορία εἶναι ἀληθινὴ καὶ ψεύτικη ταυτόχρονα. Ἔγινε πραγματικὰ μιὰ παρέλαση τῶν SA στὶς 29 Ἰουνίου τὸ βράδυ. Οἱ διαδηλωτὲς διαμαρτυρήθηκαν ἐνάντια στὴ στάση τῆς Ράϊχσβερ. Ὅλα ὅμως μπῆκαν γρήγορα στὴν τάξη, γιατὶ οἱ ἀξιωματι-

καὶ SA ὑποχρέωσαν τοὺς ἄνδρες νὰ εἶναι ἥσυχοι. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, στὴν Καίνιγκσπλατζ, τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς: «Νὰ γυρίσετε ἥσυχα στὰ σπίτια σας καὶ νὰ περιμένετε τὴν ἀπόφαση τοῦ Φύρερ. Ὅ,τι καὶ νὰ συμβεῖ, εἴτε ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ μᾶς ἀπολύσει, εἴτε μᾶς ἐπιτρέψει νὰ φορᾶμε αὐτὴ τὴ στολὴ ἢ μᾶς τὴν ἀπαγορεύσει, ἐμεῖς θὰ μείνουμε μαζί του, πίσω ἀπ' αὐτόν».

Ὅταν μεταβιβάσθηκαν στὸν Φύρερ ἀνάμεσα στὰ μεσάνυχτα καὶ στὴ 1 ἡ ὥρα τὴ νύχτα, οἱ δύο αὐτὲς εἰδήσεις, τὸν ρίχνουν σὲ μιὰ μαύρη ὀργή. Τώρα γνώριζε ποιοὺς θὰ χτυποῦσε. Οἱ προδότες εἶχαν ξεσκεπασθεῖ. Ὁ Ρὲμ ἔδειξε τὸ πραγματικό του πρόσωπο. Θὰ συνέτριβε αὐτὰ τὰ «σκουλήκια».

Πάντα κάτω ἀπ' τὸ πλῆγμα τῆς συγκίνησης, ὁ Χίτλερ παίρνει μιὰν ἀπόφαση ποὺ ἐκπλήσσει ὅλους γύρω του: «Ὅλοι στὸ Μόναχο, ἀμέσως, κι ἔπειτα ἐμπρὸς πάνω στὸ Μπὰντ — Βιεσσέε.»

Στὶς 2 τὸ πρωΐ, ὁ Φύρερ, συνοδευόμενος ἀπ' τοὺς πιὸ ἐμπίστους του, ἀνεβαίνει στὸ τρικινητήριο ΖΥ 52. Ἡ ὄψη του εἶναι ἀλλοιωμένη, τρέμει σ' ὅλο του τὸ κορμί. Τὸ ἀεροπλᾶνο πετάει, ὁ Χίτλερ δὲν ξεσφίγγει τὰ δόντια του. Μόλις φθάνουν στὸ Μόναχο, πηδάει κυριολεκτικὰ ἔξω ἀπ' τὸ ἀεροπλᾶνο. Περνάει πλάϊ ἀπ' τὰ ὑψηλὰ μέλη τοῦ Κόμματος καὶ τῆς SA, ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθεῖ γιὰ τὴν ἄφιξή του, χωρὶς νὰ τοὺς ρίξει τὴν παραμικρὴ ματιά, σταματάει λίγο πιὸ μακρυὰ κοντὰ σὲ δυὸ ἀξιωματικοὺς τῆς Ράϊχσβερ, στοὺς ὁποίους εἶχε διαβιβάσει τὴ διαταγὴ νὰ βρίσκονται ἐκεῖ. Λέει μὲ μιὰ φωνὴ ὑπόκωφη: «Εἶναι ἡ πιὸ ἄσχημη μέρα τῆς ζωῆς μου. Ὅμως θὰ πάω στὸ Μπὰντ — Βιεσσέε καὶ θὰ ξέρω ν' ἀποδώσω δικαιοσύνη, πιστέψτε με. Εἰδοποιῆστε ἀμέσως γιὰ τὶς προθέσεις μου τὸν στρατηγὸ Ἄνταμ.» Ἔπειτα ὁ Χίτλερ πηγαίνει στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν γιὰ νὰ κατανείμει τὶς ὁδηγίες του. Λίγο ἔπειτα ἀπ' τὶς τέσσερις ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, τὸ τηλέφωνο χτυπάει στὸ σπίτι τοῦ Γκρουππενφύρερ SA Σχμίντ. Διαταγὴ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν: ὁ Χίτλερ περιμένει τὸν Γκρουππενφύρερ. Νὰ ἔλθει ἀμέσως. Ὁ Σχμίντ ὑπακούει. Δὲν θὰ προφθάσει οὔτε ν' ἀνοίξει τὸ στόμα του. Μόλις ὁ καγκελλάριος τὸν ἀντικρύζει ὁρμάει ἐπάνω του, τὸν χαρακτηρίζει προδότη καὶ φωνάζει: «Εἶσαι ὑπὸ κράτηση, θὰ τυφεκισθεῖς». Ἀμέσως ὁδηγοῦν καὶ φυλακίζουν τὸν Σχμίντ στὴ φυλακὴ Μύνιχ — Σταντελχάϊμ. Εἶχε εἴδη προηγηθεῖ ἐκεῖ ὁ Ὀμπεργκρουππενφύρερ SA Σχναϊντχούμπερ.

Στὸ διάστημα ποὺ ὁ γκαουλάϊτερ Βάγκνερ ἐξαπολύει κομμάντος τῆς Ἔς - Ἔς καὶ τῆς Βαυαρικῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας (ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ) μὲ διαταγὴ νὰ συλλάβουν μερικοὺς ἀρχηγοὺς SA καὶ μερικοὺς ἀν-

τιπάλους τοῦ καθεστῶτος, ὁ Χίτλερ κατευθύνεται πρὸς τὸ Μπάντ — Βιεσσέε.

Ἡ ὥρα εἶναι 6 καὶ 30΄ τὸ πρωΐ, ὅταν ὁ Φύρερ καὶ ἡ ἀκολουθία του φθάνουν στὴν Πανσιὸν Χανσελμπάουερ. Οἱ ἀξιωματικοὶ SA, ποὺ μένουν ἐκεῖ κοιμοῦνται ἀκόμη. Οἱ ἄνδρες τοῦ Χίτλερ ὁρμοῦν πρὸς τὶς πόρτες τῶν δωματίων μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι. Ὁ Λοῦτζε μένει στὸ θυρωρεῖο καὶ διαβάζει τὸν κατάλογο μὲ τὰ ὀνόματα τῶν διαμενόντων στὸ πανδοχεῖο. Θὰ φθάσει ἀκριβῶς στὴν ὥρα γιὰ νὰ παρευρεθεῖ στὴ σύλληψη τοῦ Ρέμ. Ὁ Χίτλερ στέκεται ὄρθιος δύο βήματα πιὸ πέρα ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς SA. Ἕνας ἀστυφύλακας κτυπάει τὴν πόρτα. Λέει, νὰ ἀνοίξει ἀμέσως ὁ Ρέμ, γιατὶ συμβαίνει κάτι τὸ σοβαρό. Περνάει ἕνα λεπτὸ κι ἔπειτα ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Φύρερ ὁρμάει, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Κατηγορεῖ τὸν Ρὲμ γιὰ προδοσία, ὁ Ρὲμ ἀντικρούει, ὁ Χίτλερ δὲν τὸν ἀκούει. Τὸν διατάσσει νὰ ντυθεῖ, τοῦ γνωστοποιεῖ τὴ σύλληψή του. Πολλοὶ ἀστυφύλακες μένουν ἐκεῖ γιὰ νὰ φυλᾶνε τὸν Ρέμ.

Ὁ Χίτλερ συνεχίζει τὸν δρόμο του, χτυπάει μιὰν ἄλλη πόρτα. Αὐτὴ ἀνοίγει. Παρουσιάζεται τὸ πρόσωπο τοῦ Ἔντμουντ Χάϊνες καὶ τὸ πρόσωπο ἑνὸς συντρόφου του, ποὺ καθὼς φαίνεται εἶχε περάσει τὴ νύχτα μαζί του. Ὁ Γκαῖμπελς θὰ θυμίσει ἀργότερα αὐτὴ τὴ σκηνὴ σ' ἕνα λόγο του ποὺ ἔκανε αἴσθηση: «... μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀηδιαστικὲς σκηνὲς ποὺ σοῦ προκαλοῦν τὸν ἐμετό.» Ὁ Λοῦτζε μπαίνει στὸ δωμάτιο. Ὁ Χίτλερ βρίσκεται τώρα πιὸ μακρυὰ χτυπώντας μανιασμένα ἄλλες πόρτες. Τότε ὁ Χάϊνες λέει στὸν Λοῦτζε: «Μὰ φίλε μου Λοῦτζε, δὲν ἔχω κάνει τίποτε, τὸ ξέρεις πολὺ καλά, βοήθησέ με λοιπόν, νὰ πάρει ἡ ὀργή!» Καὶ ὁ Λοῦτζε γυρίζει ἀλλοῦ μὲ ὕφος ἐνοχλημένο: «Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε, τίποτε.»

Σὲ λίγο ὅλη αὐτὴ ἡ «φωληὰ τῶν προδοτῶν» ἔχει καθαρισθεῖ. Οἱ συλληφθέντες κλείνονται ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπ' τὸν ἄλλον στὴν ὑπόγεια κάβα τοῦ πανδοχείου κάτω ἀπ' τὴν ἐπίβλεψη ἀστυνόμων τῆς ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ. Ἑτοιμάζονται νὰ φύγουν ὅταν φθάνει ἕνα καμιόνι στὴν αὐλὴ τοῦ πανδοχείου. Εἶναι ἡ φρουρὰ τοῦ Ἐπιτελάρχη Ρέμ, ὁπλισμένη μέχρι τὰ δόντια. Ἐπικίνδυνη κατάσταση: ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς, Γιούλιους Οὖλ, φυλακισμένος στὴν κάβα τῆς πανσιόν, οἱ ἄνδρες του ἔξω, καλὰ ὁπλισμένοι, μὴ ξέροντας καλὰ - καλὰ τὶ συμβαίνει καὶ τὶ νὰ κάνουν.

Τότε ὁ Χίτλερ προχωρεῖ. Ξεροβήχει, κι ἔπειτα μὲ φωνὴ δυνατὴ τοὺς διατάσσει νὰ γυρίσουν στὸ Μόναχο ἀμέσως. Ὑπακούουν ἀλλὰ χωρὶς μεγάλη πεποίθηση. Ξαφνικά, ἔπειτα, ἀπὸ σκέψη, σταματοῦν λίγο πιὸ πέρα. Ὁ Χίτλερ κρίνει τὴν κατάσταση ἀπειλητική. Ἀποφασίζει νὰ ἐγκαταλείψει τὸ Μπάντ - Βιεσσὲε ἀπ' τὰ νότια. Ὅλα ἐξελίσσονται ὅσο

τὸ δυνατὸ καλύτερα. Ὁ Χίτλερ καὶ οἱ κρατούμενοί του βρίσκονται στὸ δρόμο πρὸς τὸ Μόναχο. Ἤδη ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς τοῦ Στανττελχάϊμ, ὁ δόκτωρ Ρόμπερτ Κώχ, εἶχε εἰδοποιηθεῖ γιὰ τὴν ἐπικείμενη φυλάκιση τῶν ἀνώτερων ἀξιωματικῶν τῆς SA. Στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ Μονάχου, περικυκλωμένο ἀπ' τοὺς Ἔς - Ἔς, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς SA ποὺ ἔφευγαν γιὰ τὸ Μπὰντ - Βιεσσὲε συλλαμβάνονται ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπ' τὸν ἄλλον καὶ μεταφέρονται στὴν Σταντελχάϊμ. Σχεδὸν ὅλα τὰ διάσημα ὀνόματα τῆς SA βρίσκονται σὲ λίγο συγκεντρωμένα ἐκεῖ: Μάνφρεντ φὸν Κίλλιγκερ, Χὰνς Πέτερ φὸν Χάϋντεμπεργκ, Χὰνς Χέϋν, Γκέοργκ φὸν Ντῆττεν, Χὰνς Γιόακειμ φὸν Φαλκενχάουζεν.

Λίγο πρὶν ἀπ' τὶς 10 ὁ Χίτλερ ἐγκαταλείπει τὸν σταθμὸ μὲ κατεύθυνση τὴ Γενικὴ Ναζιστικὴ Διοίκηση στὴν Μπριεννερστράσσε. Φθάνει ἐκεῖ στὶς 10 ἀκριβῶς. Ὁ Φαιὸς Οἶκος εἶναι κυκλωμένος ἀπ' τὶς δυνάμεις τῆς Ράϊχσβερ. Ὁ Χίτλερ μπαίνει στὸ κτίριο. Γνέφει διακριτικὰ στὸν Γκαῖμπελς.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προπαγάνδας ὁρμάει στὸ τηλέφωνο, καλεῖ τὸν Γκαῖριγκ καὶ προφέρει τὴ λέξη «colibri». Τὸ σύνθημα ποὺ τὸ περίμεναν τόσο δόθηκε. Ὁ Χάϋντριχ κι ὁ Χίμμλερ μπαίνουν ἀμέσως στὸ στῖβο. Σὲ ὁλόκληρο τὸ Γερμανικὸ ἔδαφος, οἱ περιφερειακοὶ διοικητὲς τῆς SD ἀποσφραγίζουν τοὺς φακέλλους ποὺ περιέχουν τὶς ἐμπιστευτικὲς διαταγές. Οἱ κομμάντος τοῦ θανάτου ἐξαπολύονται παντοῦ.

Στὴ Βαυαρία, ἡ θανατικὴ δράση ἀρχίζει ἀμέσως. Ἄνδρες τῶν Ἔς - Ἔς ἁρπάζουν τὸ Ρίττερ φὸν Κάρ, ποὺ ἦταν κι αὐτὸς στὸ ἀποτυχὸν ἀρχικὸ πραξικόπημα τοῦ Χίτλερ τὸ 1923. Θὰ βροῦν ἀργότερα τὸ κορμί του ἀκρωτηριασμένο μὲ τσεκουριὲς μέσα στὸ ὀρυχεῖο τοῦ Νταχάου. Ὁ Πάτερ Μπέρναρτ Στέμπφλε, ποὺ γνωρίζει μερικὰ μυστικὰ ἀπ' τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Χίτλερ, θὰ τελειώσει μὲ τρεῖς σφαῖρες στὴν καρδιὰ καὶ μὲ σπασμένη τὴν σπονδυλικὴ στήλη.

Ἄλλοι ἄνδρες τῶν Ἔς - Ἔς ἀναζητοῦν ἕνα γιατρὸ ἀπ' τὸ Μόναχο, τὸν δόκτορα Λοῦντβιχ Σχμίτ, συνεργάτη τοῦ Ὄττο Στράσσερ, δηλωμένο ἐχθρὸ τοῦ Χίτλερ. Ὁ ἀληθινὸς Σχμὶτ παραμένει ἀνεύρετος· δὲν πειράζει ὅμως, θὰ βροῦν ἕναν ἀντικαταστάτη! Κι ὁ ἐπιφορτισμένος γι' αὐτὸ κομμάντος Ἔς - Ἔς θὰ συλλάβει τὸν μουσικὸ κριτικὸ Βίλχελμ Ἔντουαρντ Σχμίντ. Φυσικὰ αὐτὸς κατοικεῖ σὲ ἄλλο δρόμο· φυσικὰ τὸ ἐπίθετό του γράφεται μὲ «ντ» κι ὄχι μὲ «τ» μόνο· φυσικὰ εἶναι φιλόλογος κι ὄχι γιατρός· τί σημασία ἔχουν αὐτὲς οἱ λεπτομέρειες! Τὸν παίρνουν. Ἡ οἰκογένειά του θὰ ἰδεῖ ἀργότερα μόνο τὸ φέρετρό του, καρφωμένο κι ὅλας, στὸ ΚΖ τοῦ Νταχάου.

Μιὰ κι ἄρχισε ἡ δράση, ὁ Χίτλερ ἐκδηλώνεται ἐξαιρετικὰ μανιώδης. Δηλώνει σὲ ὅποιον θέλει νὰ τὸν ἀκούσει ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξει ἀφε-

ση. Συγκεντρώνει τοὺς ἄμεσους συνεργάτες του στὸ Φαιὸ Οἶκο καὶ πρωτοστατεῖ στὴ συζήτηση: ποιὰ θὰ εἶναι ἡ τύχη τῶν ἀξιωματικῶν τῆς SA ποὺ συνελήφθησαν; Γιὰ τὸν Μπούχ, τὸν δικαστὴ τοῦ Κόμματος, ἡ ὥρα τῶν ἀντιποίνων ἐσήμανε. Φθάνει στὸ τέρμα τοῦ σκοποῦ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ φθάσει τὸ 1932, δηλαδὴ στὴν ἐξόντωση τῆς κλίκας τοῦ Ρέμ. Ὁ Ροῦντολφ Ἔςς κι ὁ διευθυντὴς τῶν Ναζιστικῶν ἐκδόσεων Μὰξ Ἄρμαν φιλονικοῦν γιὰ τὴν ἀπόλαυση νὰ δολοφονήσουν τὸν Ρέμ. Ὁ Ἔςς φωνάζει: «Μάϊν Φύρερ, μοῦ ἀνήκει τὸ καθῆκον νὰ τὸν ἐκτελέσω!»

Ὁ Λοῦτζε παρίσταται στὴ συζήτηση χωρὶς νὰ λέει μιλιά. Ποτὲ δὲν θὰ φανταζόταν ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἐξελίσσονταν ἔτσι. Ὁ Χίτλερ τοῦ ζητάει τὴ γνώμη του σχετικὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ πρέπει νὰ ξεφορτωθοῦν. Ὁ Λοῦτζε δὲν ἔχει γνώμη νὰ ἐκφέρει πάνω στὸ ζήτημα αὐτό. Φεύγει ἀπ' τὴν αἴθουσα. Στὶς 17 ἡ ὥρα φθάνει ὁ Μάρτιν Μπόρμαν, γαμβρὸς τοῦ Μπούχ, μαζὶ μὲ τὸν Σέππ Ντῆτριχ. Ὁ Χίτλερ λέει στὸν Ντῆτριχ: «Θὰ πᾶτε ἀμέσως στὸν στρατῶνα. Ζητεῖστε νὰ σᾶς δώσουν ἕξη ὑπαξιωματικοὺς κι ἕναν ἀξιωματικὸ καὶ νὰ τοὺς βάλεις νὰ ἐκτελέσουν αὐτοὺς τοὺς ἀρχηγοὺς SA γιὰ ἐσχάτη προδοσία.»

Ὁ Μπόρμαν δίνει στὸν Γκρουππενφύρερ Ντῆτριχ ἕνα κατάλογο τῶν φυλακισμένων ποὺ τοῦ ἔστειλε τὸ ἴδιο πρωῒ ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, Κὼχ. Ἀναφέρονται τὰ ὀνόματα τῶν κρατουμένων ἀξιωματικῶν τῆς SA. Ἕξη ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα ἔχουν σημειωθεῖ μὲ σταυρὸ ἀπ' τὸν Χίτλερ: Ἄουγκουστ Σχναϊντχοῦμπερ, Ὀμπεργκρουππενφύρερ SA καὶ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Μονάχου (κελλὶ 504)· Βίλχελμ Σχμίντ, Γκρουππενφύρερ SA στὸ Μόναχο (κελλὶ 497)· Χὰνς Πέτερ φὸν Χάϋντεμπρεκ, Γκρουππενφύρερ SA στὸ Στέττινο (κελλὶ 502)· Χάνς Χέϋν, Γκρουππενφύρερ SA στὴ Δρέσδη (κελλὶ 503)· ὁ κόμης Χὰνς Γιόακειμ φὸν Σπρέτι — Βαϋλμπαχ, Σταντάρτενφύρερ στὸ Μόναχο (κελλὶ 501) καὶ Ἔντμουντ Χάϊνες, Ὀμπεργκρουππενφύρερ SA καὶ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Μπρεσλάου (κελλὶ 483).

Τὸ ὄνομα τοῦ Ρὲμ δὲν ἔχει σημειωθεῖ μὲ σταυρό: «Ἔδωσα χάρη στὸν Ρὲμ γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε», θὰ πεῖ ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Φύρερ. Ὁ Σέππ Ντῆτριχ, φθάνει στὸ μεταξὺ στὴν Σταντελχάϊμ καὶ ζητάει νὰ τοῦ παραδώσουν τοὺς φυλακισμένους ποὺ ἀναγράφονται πάνω στὸν κατάλογο ποὺ ὑποβάλλει στὸν διευθυντὴ τῆς φυλακῆς, Κώχ. Αὐτὸς συζητάει ἀτέλειωτα μὲ τὸν Ντῆτριχ γιὰ νὰ κερδίσει χρόνο. Δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ παραδώσει τοὺς φυλακισμένους, γιατὶ ὁ κατάλογος δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένος. Ὁ Ντῆτριχ ὑποχρεώνεται νὰ γυρίσει στὸν Φαιὸ Οἶκο. Ὁ ὑπουργὸς Προεδρίας, Βάγκνερ, ὑπογράφει κάτω ἀπ' τὸν κατάλογο. Ὁ Κὼχ ὀφείλει νὰ ἐκτελέσει τὴ διαταγή. Πάει νὰ πάρει τοὺς φυλακισμένους. Ὅταν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς S A. βλέπουν τὸν Ντῆτριχ,

ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, φωνάζει: «Συνάδελφε Σέπ, τί σημαίνουν αὐτά, εἴμαστε ἀθῶοι!». Ὁ Σέπ Ντῆτριχ παραμένει ἀπὸ πάγο. Οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου του δὲν πάλλεται. Χτυπάει τὰ τακούνια καὶ δηλώνει: «Ἔχετε καταδικασθεῖ σὲ θάνατο ἀπ' τὸν Φύρερ, Χάϊλ Χίτλερ». Οἱ ἀξιωματικοὶ ὁδηγοῦνται ἕνας - ἕνας στὴν αὐλὴ τῆς φυλακῆς. Τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα βρίσκεται ἐκεῖ. Ἕνας ἀξιωματικὸς Ἔς - Ἔς προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια: «Ὁ Φύρερ καὶ καγκελλάριος τοῦ Ράϊχ σᾶς κατεδίκασε σὲ θάνατο, ἐκτέλεσις ἄμεσος». Ἔπειτα οἱ πυροβολισμοὶ κροτοῦν στὴν αὐλή. Ὁ φυλακισμένος πέφτει. Φθάνει ἕνας ἄλλος.

Κι ὁ ἴδιος ὁ Σέπ Ντῆτριχ δὲν ἀντέχει ἄλλο καὶ φεύγει ἀπ' τὸν τόπο αὐτὸν πρὶν ἀπ' τὸ τέλος. «Ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὴ σειρὰ τοῦ Σχναϊντχοῦμπερ, ἔφυγα. Μὲ εἶχε πιάσει ναυτία». Τὴν ἑπομένη τὸ μεσημέρι, ὁ Ντῆτριχ θὰ φθάσει στὸ Βερολῖνο ὅπου βασιλεύει ἡ τρομοκρατία κι ἐκεῖ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Γκαῖμπελς εἶχε προφέρει στὸ τηλέφωνο τὴ λέξη «κολιμπρί». Ἡ δράση μέσα στὴν αὐτοκρατορία τοῦ Γκαῖριγκ εἶχε ἐξαπολυθεῖ σὲ πεῖσμα ἀπ' τὶς σφοδρὲς διαμαρτυρίες τοῦ ἀντικαγκελλάριου Φράντς φὸν Πάπεν.

Ἕνας κατάλογος ἀπὸ ἄτομα ποὺ πρέπει νὰ θανατωθοῦν παραδίνεται σὲ μερικοὺς ἀξιωματούχους τῆς Γκεστάπο. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει ἐπιφορτισθεῖ μὲ τὴ σύλληψη τῶν «θεωρουμένων» ἐχθρῶν τοῦ Κράτους, μὲ τὴ στήριξη τῶν ἀνδρῶν τοῦ Γκίλντις, Χαουπτστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς. Ὁ Γκίλντις, ἐπιφορτίζεται, ἐξ ἄλλου, προσωπικὰ ἀπ' τὸν Γκαῖριγκ νὰ«τακτοποιήσει τὴν περίπτωση Κλάουζενερ»:«Θὰ πᾶτε ἀμέσως στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Μεταφορῶν. Φροντίστε νὰ βρεῖτε τὸν Κλάουζενερ κι ἐκτελέστε τον!» Ὁ Γκίλντις ὑπακούει. Πηγαίνει στὸ Ὑπουργεῖο, χωρὶς νὰ γνοιασθεῖ, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή, νὰ μάθει γιατὶ ὁ Κλάουζενερ, διευθυντῆς Γραφείου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Μεταφορῶν, πρόεδρος τῆς Καθολικῆς Δράσεως, πρώην διευθυντὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Πρωσσικοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, θὰ πρέπει νὰ πεθάνει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Φθάνει ἐπὶ τόπου στὶς 13 ἡ ὥρα. Ὁ Κλάουζενερ πλένει ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ χέρια του στὴν τουαλέττα. Βλέπει τὸν Ἔς - Ἔς ποὺ τοῦ ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμία νὰ συζητήσει μαζί του. Ὁ Κλάουζενερ γυρίζει λοιπὸν στὸ γραφεῖο του, ἀκολουθεῖ ὁ Γκίλντις. Τοῦ δηλώνει τότε χωρὶς περιστροφὲς ὅτι συλλαμβάνεται. Ὁ Κλάουζενερ ἐκπλήσσεται, κι ἔπειτα χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθεῖ, κατευθύνεται πρὸς ἕνα ντουλάπι γιὰ νὰ πάρει τὸ σακάκι του. Ὁ Γκίλντις τραβάει τότε τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ. Ὁ Κλάουζενερ γκρεμίζεται σκοτωμένος ἐπὶ τόπου, μὲ μιὰ σφαίρα στὸ κεφάλι. Ὁ Γκίλντις καλεῖ ἀμέσως τὸν Χάϋντριχ. Αὐτὸς τοῦ δίνει τὴ διαταγὴ νὰ σκηνοθετήσει μιὰν αὐτοκτονία. Ὁ φονηᾶς Ἔς - Ἔς τοποθετεῖ

τότε τὸ περίστροφό του κοντὰ στὸ δεξιὸ χέρι τοῦ νεκροῦ καὶ φεύγει ἀφοῦ βάζει δύο ἄνδρες σκοποὺς μπροστὰ στὴν πόρτα. Γιὰ τὸ Γ′ Ράϊχ, ἡ περίπτωση Κλάουζενερ ἔχει τακτοποιηθεῖ.

Στὶς 13 καὶ 15′, ὁ Γκίλντις γυρίζει. Δέχεται ἀμέσως ἄλλες οδηγίες. Ὁ ἀξιωματικὸς SA τοῦ Βερολίνου Κάρλ Ἔρνστ κι ὁ δόκτωρ Ἔρβιν Βιλλαίν, Σταντάρντενφύρερ SA τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας,θ'ἀριθμηθοῦν κι αὐτοὶ ἀνάμεσα στ' ἄλλα θύματά του.

Ὁ Γκίλντις καὶ οἱ δεκαοκτὼ φονηάδες του δὲν εἶναι μιὰ ἐξαίρεση. Ἐκείνη τὴν 30ὴ Ἰουνίου τοῦ 1934, σύννεφα ἀπὸ κομμάντος δργώνουν τὴν Πρωσσία τοῦ Γκαῖριγκ ψάχνοντας γιὰ τὰ θύματα ποὺ τοὺς ἔχουν ὑποδείξει. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν σκέπτονται, ὑπακούουν. Δὲν κάνουν ἐρωτήσεις, ἐνεργοῦν. Τὸ μόνο ποὺ θέλουν, εἶναι νὰ γνωρίζουν τὸ ὄνομα ἀπὸ τὰ θύματά τους. Ἔπειτα σκοτώνουν. Σπάνιοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ξεφεύγουν ἀπ' τὸ μακελειὸ ποὺ κατὰ τὰ ἄλλα, ξεπερνάει γρήγορα τὸ πλαίσιο τῶν μαύρων καταλόγων, γιὰ νὰ πάρει τὸ δρόμο τοῦ κανονισμοῦ προσωπικῶν λογαριασμῶν. Ἔτσι, ὁ Ἔριχ φὸν ντὲμ Μπὰχ — Ζελέφσκυ, Ὀμπεραμπσχνιττφύρερ Ἔς - Ἔς ξεφορτώνεται τὸν ἀντίζηλό του, τὸν Ραϊτερφύρερ Ἔς - Ἔς Ἄντον Φράϊχερ φὸν Χόχμπεργκ οὔντ Μπούχβαλντ, ποὺ δύο Ἔς - Ἔς θὰ τὸν σκοτώσουν κάτω ἀπ' τὰ μάτια τοῦ δεκαεπτάχρονου γυιοῦ του.

Στὴ Σιλεσία εἰδικά, οἱ κανονισμοὶ προσωπικῶν λογαριασμῶν εἶναι σὲ τρέχουσα διάταξη. Ὁ Ὀμπεραμπσχνιττφύρερ Ἔς - Ἔς Οὔντο φὸν Βόρυς χάνει τὸν ἔλεγχο τῶν ἀνδρῶν του ποὺ ἐπωφελοῦνται ἀπ' τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὰ πιὸ ἑτερόκλητα ἄτομα.

Ἡ προσωπικὴ μνησικακία ἐμπνέει ἐξ ἄλλου τὶς ἀποφάσεις τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Γκαῖριγκ. Ὁ Γκρέγκορ Στράσσερ, παλαιὸς ἀριθμὸς 2 τοῦ Κόμματος, ἔπειτα ἀπ' τὸν Χίτλερ, εἶναι ἕνα παράδειγμα. Θὰ τὸν συλλάβουν κι ἔπειτα θὰ τὸν σκοτώσουν μέσα στὸ κελλί του μὲ μιὰ πιστολιὰ στὴν πλάτη. Ἐπίσημη ἑρμηνεία: αὐτοκτονία. Αἰτία: ὁ Στράσσερ εἶχε γνωστοποιήσει πολλὲς φορὲς στὸν Χίτλερ τὴν εὐτελῆ γνώμη ποὺ εἶχε γιὰ τὸν Γκαῖριγκ καὶ τὸν Χίμμλερ.

Ὅσο γιὰ τὸ στασιαστικὸ κίνημα τῶν SA τί συμβαίνει; Καὶ οἱ ὑπεύθυνοι στασιαστές, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Χίτλερ, γιὰ «τὴ χειρότερη προδοσία τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας», αὐτοὶ τί κάνουν; Χαίρονται ἕνα γουήκ - ἕντ ἡλιόλουστο κι ἑτοιμάζονται νὰ φύγουν γιὰ διακοπές. Στὸ σπίτι τῆς Γκριεμπνιτζστράσσε, στὸ Νέου — Μπάμπελσμπεργκ, ὁ στρατηγὸς Κοὺρτ φὸν Σχλάϊχερ κάθεται μπροστὰ στὸ γραφεῖο του. Ἡ μαγείρισσα, Μαρία Γκύντελ εἰσάγει δύο κυρίους στὸ γραφεῖο τοῦ οἰκοδεσπότη. Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δύο κυρίους ρωτάει: «Σεῖς εἶσθε ὁ στρατηγὸς φὸν Σχλάϊχερ;» Ὁ φὸν Σχλάϊχερ γυρίζει γιὰ νὰ

ἰδεῖ ποιὸς τὸν ρωτάει κι ἀπαντάει καταφατικά. Οἱ πυροβολισμοὶ κροτοῦν. Ὁ στρατηγὸς πέφτει πάνω στὸ τραπέζι. Ἡ γυναίκα του φθάνει στὸ μεταξύ, ἀκούγοντας τοὺς κρότους. Τὴν σκοτώνουν κι αὐτήν.

Ἡ Γκεστάπο μάταια ψάχνει μέσα στὰ χαρτιά τοῦ φὸν Σχλάϊχερ, δὲν θὰ βρεῖ κανένα τεκμήριο γιὰ τὴ συνενοχή του ἢ γιὰ συνεννόηση μὲ τὸν Ρέμ. Ποιὸς ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία γι' αὐτὸν τὸν φόνο, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μάθει κανείς. Ὅμως ἡ ὑπόθεση μᾶς ἀφήνει νὰ συμπεράνουμε ὅτι ὑπῆρχαν διαφωνίες ἀνάμεσα σ' ἐκείνους ποὺ ὀργάνωσαν αὐτὸ τὸ αἱματηρὸ ὄργιο. Ἔπειτα ἀπ' τὸ φόνο, ὁ Χίμμλερ κι ὁ Γκαῖριγκ ἐκδηλώνουν κάποια ἀνησυχία. Ὁ φὸν Σχλάϊχερ ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς καὶ μ' ἐπιρροὴ στρατηγοὺς τῆς Ράϊχσβερ. Δὲν θὰ ἔπαιρνε λοιπὸν τὰ μέτρα της; Φυσικὰ ὁ στρατηγὸς φὸν Ραϊχενάου δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ θὰ δημιουργοῦσε ζητήματα γιὰ ἕνα μοναδικὸ περιστατικὸ σὲ μιὰ ἐκκαθάριση ποὺ εἶχε πάρει τόσο μεγάλη ἔκταση. Κι ἔπειτα, ἕνας νεκρὸς περισσότερο ἢ λιγότερο...

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἀπόγευμα τοῦ φόνου, ἕνα ἐπίσημο ἀνακοινωθὲν τοῦ φὸν Ραϊχενάου μεταδίδεται καὶ ἀγγέλλει τὸν θάνατο τοῦ φὸν Σχλάϊχερ: «Ἐπειδὴ ὑπῆρχαν ὑποψίες ὅτι ἦταν ἀναμιγμένος στὴ συνωμοσία ποὺ ἐξυφάνθηκε ἀπ' τὸν Ρέμ, δύο ἄνδρες τῶν Ἒς - Ἒς διατάχθηκαν νὰ συλλάβουν τὸν στρατηγὸ φὸν Σχλάϊχερ. Ὁ στρατηγὸς προέβαλε μιὰ σθεναρὴ ἀντίσταση καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ κάνουν χρήση τῶν ὅπλων τους. Κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πυροβολισμῶν, ὁ στρατηγὸς κι ἡ σύζυγός του, ἡ ὁποία κατέφθασε ἀπρόβλεπτα, τραυματίσθηκαν θανάσιμα».

Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Γκαῖριγκ ἀνακουφίσθηκαν ἀπ' τὶς ἀνησυχίες τους. Ἀλλὰ νὰ ποὺ μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξη τοὺς περιμένει. Ὁ Χίτλερ, ποὺ γύρισε στὸ Βερολῖνο τοὺς ἀνακοινώνει ὅτι ὁ Ρὲμ δὲν θὰ ἐκτελεσθεῖ. Αὐτὸ βέβαια δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖ. Ἐκείνη ἡ 30ὴ Ἰουνίου 1934, ποὺ τὴν ὀργάνωσαν μὲ τόση ὑπομονή, δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ γίνει, ἂν θὰ παρέμενε ὁ Ρέμ στὴ ζωή. Στὶς 29 Ἰουνίου κι ὅλας ὁ Χίμμλερ εἶχε δηλώσει στὴν κυρία Ρίμπεντροπ ὅτι «ὁ Ρὲμ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος νεκρός». Ἔπρεπε νὰ γίνει ἔτσι.

Ὅμως γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀπόφαση τοῦ Χίτλερ; Ἴσως ἐπειδὴ ὁ Χίτλερ δὲν εἶναι ἀκόμα ὁ Φύρερ μὲ τὴν πλήρη κυριολεξία, ἔτσι ὅπως θὰ εἶναι ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Χίντεμπουργκ. Πρὸς τὸ παρὸν ἐπιβάλλεται ἡ πολιτικὴ τῆς πλάστιγγας. Ἂν διατηροῦσε τὸν Ρέμ, θὰ μαλάκωνε λίγο τὶς φιλοδοξίες τῶν Ναζήδων ἀφεντάδων, κι εἰδικὰ ἐκεῖνες τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Γκαῖριγκ, καὶ θὰ ἐξασφάλιζε μιὰ κυριαρχία πού, γιὰ ν' ἀναγνωρισθεῖ, ἦταν ἀκόμα εὔθραυστη.

Ἕνα παιγνίδι γεμάτο λεπτότητα παίζεται τότε ἀπ' τὸν καγγελλά-

ριο: αὐτὸς πού, χθὲς στὴν φυλακὴ Σταντελχάϊμ, ἔβαλε κι ἐκτελέσανε ψύχραιμα τοὺς κυριώτερους ἀρχηγοὺς τῆς SA καὶ ἀπαιτοῦσε νὰ «ἐξολοθρευθοῦν τὰ σκουλήκια», συμπεριφέρεται σήμερα σὰν ἕνας Φύρερ μετρημένος καὶ περίφροντις νὰ μετριάσει τὶς ὑπερβολὲς τῶν ὑποδεεστέρων του. Διακηρύσσει σ' ὅποιον θέλει νὰ τὸν ἀκούσει, ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη τῶν ἐκτελέσεων ποὺ ἔκανε, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ἀποφασίστηκαν ὅλες ἀπ' εὐθείας ἀπ' αὐτόν. Στὸν ἀξιωματικὸ τῆς SA Γιούττνερ, βεβαιώνει ὅτι θὰ προτιμοῦσε μιὰ ἀνάκριση, ἀλλὰ ὅτι τὸν ξεπέρασαν τὰ γεγονότα.

Οἱ ἐπιζήσαντες τῆς SA, καθὼς κι ὁ νέος ἐπιτελάρχης Βίκτωρ Λοῦτζε, πιστεύουν τὰ λόγια τοῦ Φύρερ. Ὁ Χίτλερ πετυχαίνει τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ὑπολόγιζε: ἐνόσο θὰ φανερωνόταν ἡ ἔχθρα ἐκείνων ποὺ ἐπέζησαν ἀπ' τοὺς φονιάδες τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Γκαῖριγκ, αὐτὸς θὰ θεωρεῖται σὰν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἡ ἀμεροληψία του δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τεθεῖ σὲ ἀμφιβολία. Ὁ Λοῦτζε εἰδικὰ ἔχει πεισθεῖ ὅτι ὁ Φύρερ διέταξε νὰ ἐκτελεσθοῦν οἱ ἑπτὰ ἀρχηγοὶ τῆς SA: «Εἶναι ἀνώφελο νὰ μιλᾶμε γιὰ τὶς ἐκτελέσεις ποὺ ἀποφάσισε ὁ Φύρερ. Δὲν ὑπάγονται σὲ καμμιὰ συζήτηση».

Ὅ,τι κι ἂν ὑποθέσουμε γιὰ τὶς μυστικὲς σκέψεις τοῦ Χίτλερ, ἕνα πρᾶγμα εἶναι βέβαιο: ἐκεῖνοι ποὺ πέτυχαν ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη τὴν ἐξασφάλιση τῆς ζωῆς τους, δὲν διατρέχουν ὅμως λιγότερο κίνδυνο. Ὁ Φύρερ εἶπε ἕνα λόγο, ἀλλὰ εἶναι λόγος τῆς στιγμῆς. Καὶ νὰ ποὺ τὴ νύχτα τῆς 30ῆς Ἰουνίου πρὸς τὴν 1η Ἰουλίου, ὁ Χίμμλερ κι ὁ Γκαῖριγκ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν Χίτλερ: εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ πετύχουν τὸ κεφάλι τοῦ Ρέμ. Ὅλο τὸ πρωϊνὸ τῆς 1ης Ἰουλίου, ὁ Χίτλερ κρατάει γερά. Πρὸς τὸ μεσημέρι, ὁ Χίμμλερ κι ὁ Γκαῖριγκ ἔχουν κερδίσει τὸ παιγνίδι: ὁ διοικητὴς ταξιαρχίας Ἔς - Ἔς Τεοντὸρ Ἄϊκε λαβαίνει τὴ διαταγὴ νὰ ἐκτελέσει τὸν Ρέμ. Ὁ Χίτλερ ζητάει ἀπ' τὸν Ἄϊκε νὰ ὑποχρεώσει τὸν Ρὲμ ν' αὐτοκτονήσει. Ὁ Ἄϊκε παίρνει μαζί του ἕνα πιστόλι ὁπλισμένο μὲ μιὰ σφαίρα κι ἀκολουθούμενος ἀπ' τὸν Στουρμπανφύρερ Ἔς - Ἔς Μίκκελ Λίππερτ καὶ τὸν Γκρουππενφύρερ Ἔς - Ἔς Σχμάουζερ, φερέφωνο τῆς Ἔς - Ἔς στὴν Ράϊχσβερ, πηγαίνει στὴ φυλακὴ Σταντελχάϊμ. Ὁ διευθυντὴς Κὼχ τοὺς φέρνει δυσκολίες. Ἀρνεῖται νὰ παραδώσει τὸν Ρὲμ χωρὶς νὰ ἔχει γραπτὴ διαταγὴ καὶ καλεῖ τὸν ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης Φράνκ. Ἐκεῖνος δίνει δίκηο στὸν Κώχ. Ὁ Ἄϊκε ἁρπάζει τότε τὸ τηλέφωνο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ διευθυντὴ καὶ γαυγίζει πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ ὑπουργοῦ ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν τὸν ἀφορᾶ, ὅτι πρέπει ν' ἀνακατεύετατι μόνο στὰ δικά του ζητήματα, ὅτι ἡ διαταγὴ προέρχεται ἀπ' τὸν Φύρερ, καὶ ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικό. Ὁ Κὼχ ὑποχωρεῖ κι ἀναθέτει σ' ἕνα φύλακα νὰ συνοδεύσει

αὐτοὺς τοὺς κυρίους μέχρι τὸ κελλὶ 474.

Ὁ Ρὲμ κάθεται μὲ γυμνὸ τὸν κορμὸ πάνω στὸ ἄθλιο κρεβάτι του· στρέφει λίγο τὸ κεφάλι ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα τρίζοντας. Ὁ Ἄϊκε μπαίνει μέσα στὸ κελλί, ἀκουμπάει στὸ τραπέζι τὸ ὁπλισμένο περίστροφο καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς ἐφημερίδας «Φέλκισερ Μπεομπάχτερ», ποὺ ἀναγράφει τὴν παύση τοῦ Ρέμ, καὶ λέει: «Καταστρέψατε τὴ ζωή σας. Ὁ Φύρερ σᾶς δίνει ἀκόμα τὴν εὐκαιρία νὰ βγάλετε τὸ συμπέρασμα ποὺ ἐπιβάλλεται» Ἔπειτα, πρὶν βγεῖ ἔξω, προσθέτει: «Ἔχετε στὴ διάθεσή σας δέκα λεπτά.» Οἱ τρεῖς ἄνδρες Ἔς - Ἔς περιμένουν μπροστὰ στὴν πόρτα ἀπ' τὸ κελλί. Μέσα, τίποτε δὲν κινεῖται. Ὁ Ἄϊκε κοιτάζει τὸ ρολόϊ του. Περνάει ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Βγάζει τότε τὸ περίστροφό του, τὸ ἴδιο κάνει κι ὁ Λίππερτ. Σπρώχνει τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ φωνάζει: «Ρέμ, νὰ εἶσαι ἕτοιμος!» Στὸ χέρι τοῦ Λίππερτ, τὸ πιστόλι τρέμει. Ὁ Ἄϊκε, λέει μὲ τόνο σφυριχτό: «Σκόπευσε σιγὰ καὶ ἥσυχα». Δύο πυροβολισμοὶ κροτοῦν. Ὁ Ρὲμ πέφτει ἀνάσκελα καὶ ψυθιρίζει μὲ μιὰ πνοή: «Μάϊν Φύρερ, Μάϊν Φύρερ». Ὁ Ἄϊκε, λέει μὲ ὕφος σαρκαστικό: «Ἄ ναί, ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφθεῖς αὐτὸ λίγο προτήτερα, τώρα εἶναι λίγο ἀργά.». Ὁ Ρὲμ ἀναπνέει δύσκολα. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο Ἔς - Ἔς — δὲν θὰ μάθουμε ποτὲ ποιὸς — τὸν ἀποτελειώνει μὲ μιὰ σφαίρα στὸ στῆθος. Ὁ Ἔρνστ Ρέμ, ὁ ἱδρυτὴς τῆς SA, ἀντίπαλος τῆς Ράϊχσβερ, ὁ μόνος φίλος ποὺ εἶχε ποτὲ ὁ Χίτλερ, δὲν ὑπῆρχε πιά. Βρισκόμαστε στὴν 1η Ἰουλίου τοῦ 1934. Ἡ ὥρα εἶναι 18.

Τὸ τέλος τοῦ Ρὲμ ἀκολουθεῖ μιὰ νέα σειρὰ ἀπὸ ἐκτελέσεις. Τὴν ἑπομένη, στὸ σπίτι τῆς Κολομβίας, στὸ Βερολῖνο, δεύτερη φυλακὴ Ἔς - Ἔς, ὁ Γκρουππενφύρερ SA Κὰρλ Σχρέγκερ ἀκούει μὲ ἀνησυχία νὰ πλησιάζει τὸ τρίξιμο ἀπ' τὶς πόρτες τῶν κελλιῶν, ἔπειτα νὰ γαυγίζουν διαταγές, πυροβολισμοὺς νὰ κροτοῦν. Ὁ Σχρέγιερ μετράει: Ὁ Ὄμπερ γκρουππενφύρερ SA Φαλκενχάουζεν πέφτει στὶς 2 ἡ ὥρα· στὶς 2.30, εἶναι ἡ σειρὰ τοῦ Γκρουππενφύρερ φὸν Ντέττεν· μισὴ ὥρα ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν ἀκολουθεῖ ὁ Ρίττερ φὸν Κράουσσερ, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει πρὶν χάρη ὁ Χίτλερ.

Στὶς 3, ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ τοῦ Σχρέγιερ ἀνοίγει βίαια. Μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτά, ἕνας Τρουππφύρερ Ἔς - Ἔς στέκεται στὸ ἄνοιγμα. Πίσω του, δύο Ἔς - Ἔς, στέκονται μὲ τὴν ξιφολόγχη στὸ ὅπλο. Ὁ Τρουππφύρερ φωνάζει: «Σχρέγιερ, ἔξω! Θὰ ἐκτελεστεῖς μὲ διαταγὴ τοῦ Φύρερ.» Ὁ Σχρέγιερ λέει: «Ζητῶ μιὰ δίκη προηγουμένως». Ὁ Τρουππφύρερ: «Αὐτὸ θὰ σοῦ ἄρεσε, ἔ, παλησπροδότη; Δὲν γίνεται λόγος. Θὰ τυφεκισθεῖς. Κάνε ὅπως οἱ ἄλλοι, βάλε τὸ κεφάλι σου κάτω ἀπ' τὴ βρύση μὲ τὸ κρῦο νερό, θὰ αἰσθάνεσαι ἔτσι δροσιὰ καὶ θὰ κάνεις καλὴ ἐντύπωση.» Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἔρχονται νὰ πάρουν τὸν Σχρέγιερ,

ἀλλὰ τὸν ξαναγυρίζουν στὸ κελλί του. Ἀποφάσισαν νὰ τὸν τυφεκίσουν στὸ Λίχτερφελντ, στὴ Σχολὴ τῶν Ὑπαξιωματικῶν, ἀλλὰ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ θὰ τὸν μεταφέρει δὲν ἔφθασε ἀκόμα. Σὲ λίγο, ἔχει φθάσει. Βγάζουν πάλι τὸν Σχρέγιερ ἀπ' τὸ κελλί του, τὸν ὁδηγοῦν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, ὅπου σταθμεύει τὸ αὐτοκίνητο κι ἑτοιμάζεται ν' ἀνεβεῖ· τότε φθάνει, μὲ ἀνοιχτὸ καπό, μιὰ μεγάλη Μερσεντές. Τὸ αὐτοκίνητο σταματάει. Ἕνας Σταναρντενφύρερ τῆς Λαϊμπσταντάρτ κατεβαίνει, κουνάει τὰ χέρια του καὶ φωνάζει: «Ἄλτ! Ἄλτ!» Πλησιάζει κι ἐξηγεῖ: «Σταματεῖστε! Ὁ Φύρερ ἔδωσε τὸν λόγο του στὸν Χίντεμπουργκ ὅτι θὰ σταματήσουν ἀμέσως καὶ τελειωτικὰ οἱ τυφεκισμοί.»

Τὸ ρολόϊ δείχνει 4 ἡ ὥρα, τῆς 2ας Ἰουλίου τοῦ 1934. Τὸ Γ' Ράϊχ ἔγραψε ἤδη στὴν ἱστορία του τὴν πρώτη σφαγή του. Ὀγδόντα τρεῖς ἄνδρες βρῆκαν ἕνα κτηνώδη θάνατο, χωρὶς νὰ τοὺς δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ ὑπερασπισθοῦν τοὺς ἑαυτούς τους, ἔξω ἀπὸ κάθε νομιμότητα.

Μιὰ γενικὴ ζητωκραυγὴ ἀντηχεῖ μέσ' τοὺς στρατῶνες τῆς Βέρμαχτ. Στὰ τραπέζια τῶν ἀξιωματικῶν, πίνουν σαμπάνια. Ὁ ἀρχιστράτηγος φὸν Βίτζλεμπεν «λυπᾶται ποὺ δὲν ἔλαβε μέρος». Ὁ Ὑπουργὸς Ἀμύνης φὸν Μπλόμπεργκ ἐκθειάζει «τὴ σταθερότητα τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ θάρρος ποὺ ἐπέδειξε ὁ Φύρερ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.» Μόνο ὁ Ἔρβιν Πλάντι, πρώην ὑπουργὸς τῆς Καγκελλαρίας τοῦ Ράϊχ αἰσθάνεται τύψεις. Λέει στὸν στρατηγὸ φὸν Φρίτς: «Ὅποιος ἐπιδοκιμάζει μιὰ τέτοια πράξη, ὅπως τὸ κάματε σεῖς ὁ ἴδιος, χωρὶς νὰ ἐπέμβητε, χωρὶς νὰ προσπαθήσετε νὰ σταματήσετε τὴ σφαγή, κινδυνεύει νὰ ὑποστεῖ ἀργὰ ἢ γρήγορα μιὰ παρόμοια τύχη.»

Ὁ Πλάντι τὸ πίστευε αὐτὸ ποὺ ἔλεγε: ὁ φὸν Φρίτς θὰ πέσει θῦμα μιᾶς πλεκτάνης ἀνάλογης πρὸς ἐκείνη στὴν ὁποία ὑπέκυψε ὁ Ρέμ· ὁ φὸν Βίτζλεμπεν θὰ τελειώσει τὴ ζωή του κρεμασμένος σ' ἕνα χασάπικο τσιγγέλι. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, πολὺ γρήγορα θὰ θυμηθοῦν μὲ ἀνησυχία τὴν «ὑπόθεση Ρέμ». Κι αὐτὸ γιατὶ θὰ ἀποδειχθεῖ σὲ λίγο ὅτι δὲν βγῆκε ἡ Ράϊχσβερ κερδισμένη ἀπ' τὸ αἱματηρὸ ὄργιο, ἀλλὰ ἡ Ἔς - Ἔς τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ. Λευτερωμένη ἀπ' τὴν κηδεμονία τῆς SA, δέχεται ἀπ' τὸν Χίτλερ τὴν ἄδεια νὰ συγκροτήσει μονάδες ὁπλισμένες, πρὸς μεγάλη βλάβη τῆς Ράϊχσβερ.

Ἡ 30ὴ Ἰουνίου τοῦ 1934 εἶναι μιὰ κεφαλαιώδης ἡμερομηνία ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις στὴν ἱστορία τοῦ Γ' Ράϊχ: ὁ Χίτλερ θὰ μπορέσει ν' ἀνεβεῖ στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία ποὺ τὴν ὀνειρεύεται· οἱ ἐσωτερικὲς διαμάχες θὰ ἔχουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα καθορισθεῖ ἀπ' τὴν ὕπαρξη ἑνὸς ἄ-

ξονα Χίμμλερ — Γκαῖριγκ· ἕνα σαράκι θὰ διατρέχει τὸ θεμέλιο ἀπ' τὸ Ναζιστικὸ οἰκοδόμημα: ἡ ἀσυμβίβαστη ἔχθρα ἀνάμεσα στὴν SA καὶ στὴν Ἔς - Ἔς (SS). Δύο ὁμάδες θὰ κάνουν μεταξύ τους ἀπὸ τότε καὶ πέρα ἕναν ὑπόγειο πόλεμο ποὺ θὰ τελειώσει μαζὶ μὲ τὸ τέλος τοῦ «χιλιόχρονου Ράϊχ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Η ΜΑΥΡΗ ΤΑΞΗ

Ἀξιωματικοί, βιομήχανοι, καθηγητές, γαιοκτήμονες προσκαλοῦνται σὲ μιὰ διάλεξη ποὺ δίνει ὁ Χίμμλερ στὸ Μόναχο. Πᾶνε γεμάτοι δυσπιστία, ἐπειδὴ ἔχουν συνηθίσει ἀπὸ λίγον καιρὸ νὰ τοὺς μεταχειρίζονται σὲ κάθε περίπτωση σὰν παρηκμασμένους, σὰν φίλους τῶν Ἑβραίων, κλπ. Ἀλλὰ ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ εἶναι σήμερα ὅλος μελιστάλακτος. Ἀντὶ ν' ἀκούσουν σφοδρὲς ἐπιθέσεις, ὅπως περίμεναν, οἱ κύριοι αὐτοὶ προσκαλοῦνται ἀπ' τὸν Ραϊχσφύρερ νὰ παράσχουν στὴν Ἔς - Ἔς τὴν ὑποστήριξή τους γιὰ νὰ γίνει αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ εἶναι: ὁ τόπος ποὺ θὰ συναντιῶνται τὰ πιὸ διαφορετικὰ κοινωνικὰ περιβάλλοντα, τὰ ρεύματα τῶν πιὸ διαφορετικῶν παραδόσεων.

«Τὸ κάθε Κράτος, δηλώνει ὁ Ραϊχσφύρερ, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ ὁμάδα ἐκλεκτῶν. Οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κράτους, εἶναι οἱ Ἔς - Ἔς. Ἡ Ἔς - Ἔς εἶναι ὁ τόπος ὅπου διαιωνίζεται, μὲ βάση τὴν φυλετικὴ ἐπιλογὴ συζευγμένη μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ἐποχῆς ἡ Γερμανικὴ στρατιωτικὴ παράδοση, ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Γερμανικῆς εὐγενικῆς καταγωγῆς καὶ ἡ δραστηριότητα τοῦ Γερμανοῦ βιομήχανου.» Ὅλο τὸ ἀκροατήριο μένει κατάπληκτο ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Χίμμλερ. Καί, πραγματικά, ἡ γλῶσσα τώρα ἦταν διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὰ ποὺ συνήθιζαν νὰ λένε οἱ Ναζί. Ἀποτέλεσμα: στὸ τέλος τῆς διάλεξης, οἱ ἀκροατὲς γράφονται σχεδὸν ὅλοι στὴν Ἔς - Ἔς.

Τὸ ἀνέκδοτο αὐτό, ποὺ τὸ παίρνουμε ἀπ' τὸ ἔτος 1 τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ ἡμερολογίου, δείχνει μὲ ποιὰν ἐπιδεξιότητα ὁ Χίμμλερ ξέρει νὰ παρουσιάζει στὸ κοινὸ τὴν Ἔς - Ἔς. Ἔχει ἀποκτήσει μιὰ σημαντικὴ φήμη. Στὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων, ἡ Ἔς - Ἔς δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὸν συρφετὸ τῶν Φαιοχιτώνων.

Τὸ θέμα τῶν «Ἐκλεκτῶν», ποὺ εἶναι ἀγαπητὸ στὴν καρδιὰ τῶν Γερμανῶν, ὅπως τὸ ἐκμεταλλεύθηκε ἐπιμελημένα ὁ Χίμμλερ, κάνει θραύση. Ἡ Ἔς - Ἔς ἐπωφελεῖται πλατειά. Οἱ φόνοι τῆς 30ῆς Ἰουνίου

1934 δὲν ἐμείωσαν καθόλου τὸν σεβασμὸ τῶν ἀστῶν γιὰ τὴν Χιμμλερικὴ Τάξη. Ὁ φόβος γιὰ τὴν SA ποὺ ἀσκοῦσε τὴν κυριαρχία της στοὺς δρόμους καὶ ἡ ἀνακούφιση ποὺ ἔβλεπαν ἐπιτέλους ν' ἀπομακρύνεται αὐτὸς ὁ κίνδυνος, ἔδωσε θέση στὸ πατροπαράδοτο αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης.

Οἱ φόνοι τῶν ἀστῶν ἀντιπάλων τοῦ καθεστῶτος, οἱ κραυγὲς τῶν SA ποὺ ἐκτελέσθηκαν, λησμονήθηκαν. Τὸ ἔθνος ὁλόκληρο τὸ κυβερνάει μιὰ μόνο ἔγνοια: νὰ μὴν ἐνοχληθεῖ ποτὲ πιὰ ἀπὸ τοὺς σπαθοφόρους μὲ τὰ γκρίζα ποκάμισα. Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔχουν ἀκόμα κατανοήσει τὴν «μασκαράτα τοῦ κακοῦ» (Ντῆτριχ Μπενχόεφφερ), δὲν ξέρουν ἀκόμα ὅτι στὸν προθάλαμο τῆς δικτατορίας τὸ πρόσχημα τῆς τάξης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων, δὲν εἶναι παρὰ ἕνα παραβὰν ποὺ σκεπάζει ἢ δικαιολογεῖ τοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἔγιναν στὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία.

Τὸ ξέρουν πολὺ λιγότερο ἀπ' τὸ ὅσο κολακεύουν τὴ στολή. Καὶ ποιὰ στολή! Δὲν ἐνδιαφέρει ποιά! Τὴ μαύρη στολή. Φοροῦν στὸ κεφάλι ἕνα πιλίκιο ἀπὸ μαῦρο δέρμα ποὺ ἔχει στὴ μέση μιὰν ἀσημένια νεκροκεφαλή. Χιτώνιο μαῦρο, ποκάμισο γκριζόμαυρο, μὲ μαῦρα κουμπιὰ καὶ μαύρη ζώνη. Πάνω στὸ χιτώνιο, χιαστὶ στὸ στῆθος, ἕνα λουρὶ πέτσινο, μαῦρο ἐπίσης. Τέλος μαῦρο πανταλόνι καὶ μαῦρες μπόττες.

Ὁ ἐφευρέτης ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα δὲν ἄφησε τίποτα στὴν τύχη. Ὅλα ὑπολογίσθηκαν γιὰ νὰ κολακεύσουν τὴ βαθειὰ ἔννοια τοῦ σεβασμοῦ στὴν ἱεραρχία, ποὺ εἶναι τόσο ρωμαλέα στοὺς Γερμανούς. Τὰ διακριτικὰ σημεῖα ἀφθονοῦν: ἕνα ἀσημὶ κεντητὸ στὸ δεξιὸ μπράτσο, σημαίνει «παλαιὸς πολεμιστής»· ἕνας ρόμβος ποὺ περιλαμβάνει τὰ ἀρχικὰ SD, σημαίνει ὅτι ὁ ἄνδρας ἀνήκει στὴν τρομερὴ καὶ μυστηριώδη Ζιχερχαϊτσντίενστ ἢ Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας τοῦ Ράϊχ. Ὅσο γιὰ τοὺς βαθμούς, αὐτοὺς τοὺς κολλᾶνε ἢ τοὺς κρεμᾶνε σὲ διάφορα μέρη, τρόπους ἢ ἀποχρώσεις: πάνω στοὺς ὤμους, μὲ τὸ σχῆμα ἀπὸ ἀσημένια γαλόνια, καὶ πάνω στοὺς γιακάδες, μὲ τὸ σχῆμα ἀπὸ ἕνα ἢ πολλὰ φύλλα «δρυὸς» ταιριαστὸ μ' ἕνα ἄστρο στὴν περίπτωση τοῦ Ὀμπεργκρουππενφύρερ.

Στολὴ ἄψογη. Ἐμφάνιση γεμάτη ἀξιοπρέπεια ἀπὸ πάνω ὡς κάτω στὴν ἱεραρχία Ἒς - Ἔς. Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνοθεσία εἶναι ἡ ἔκφραση, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Χίμμλερ, μιᾶς «ὑπακοῆς καὶ μιᾶς πειθαρχίας χωρὶς ψεγάδι». Ὅλος ὁ κόσμος ἔχει γοητευθεῖ. Πραγματικὰ τίποτε τὸ κοινὸ μὲ τὸν συρφετὸ τῶν SA. Καὶ προστρέχουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ὁ Χίμμλερ ἀνοίγει διάπλατα τὶς πόρτες, δέχεται τοὺς νεοεισερχομένους, τοὺς ἐνθρονίζει. Ποιοὶ εἶναι ὅμως αὐτοὶ οἱ νεοπροσερχόμενοι; Μέχρι τώρα ἡ κοινωνικὴ εἰκόνα τῆς Ἒς - Ἒς καθορίζονταν ἀπὸ τρεῖς ὁμάδες· τος παληοὺς τοῦ στρατοῦ, τοὺς διανοούμενους ποὺ τὶς σπουδές τους

τὶς ἔσπασε ἡ οἰκονομικὴ κρίση, καὶ τέλος τοὺς μικροαστούς, βετεράνους τοῦ Κόμματος. Αὐτοὶ οἱ Ἔς - Ἔς τῆς πρώτης ὥρας δὲν εἶναι καθόλου πολυάριθμοι. Μένει μόνο μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀπὸ ἀνώτερους ἀξιωματικούς, ποὺ θὰ κατέχουν, ἐξ ἄλλου, μέχρι τὸ γκρέμισμα τοῦ Γ' Ράϊχ, τὶς θέσεις — κλειδιὰ τῆς Τάξης.

Ἡ συρροὴ εἶχε ἀρχίσει τὸν Μάρτιο τοῦ 1933 μὲ τὴν τάξη τῶν εὐγενῶν. Κι ὅλας, πρὶν ἀπ' τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας, μερικοὶ σημαίνοντες ἀριστοκράτες μπῆκαν στὴν Ἔς - Ἔς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν, ὁ μέγας δοὺξ τοῦ Μεκλεμβούργου, ὁ πρίγκηψ τοῦ Βάλντεκ καὶ Πύρμοντ, οἱ πρίγκηπες Γουλιέλμος καὶ Χριστόφορος τῆς Ἔσσης, οἱ κόμητες Μπάσσεβιτζ — Μπέχρ καὶ φὸν Πφέιλ — Μπουργκχάους, οἱ βαρῶνοι φὸν Τύγκεν, φὸν Γκέϋρ, φὸν Ρεϊτζενστάϊν, φὸν Μάλσεν — Πονικάου.

Ἡ κίνηση ξαναρχίζει τὴν ἄνοιξη τοῦ 1933. Ὁ πρίγκηψ τοῦ Χοεντζόλλερν — Ἔρμντεν καὶ ὁ κόμης φὸν ντὲρ Σχούλεμπουργκ μπαίνουν στὴν Ἔς - Ἔς. Τὸ λεπτὸ ἄνθος τῆς Πρωσσικῆς ἀριστοκρατίας ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τους καὶ σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχει ἔνδοξο ὄνομα ποὺ νὰ μὴν ἀποτελεῖ μέρος τῆς Μαύρης Τάξης. Τὸ 1938, οἱ ἀριστοκράτες μὲ μαύρη στολὴ κατέχουν ἕνα ἱκανὸ ἀριθμὸ ἀπὸ θέσεις ἀνώτερης διοίκησης, ἀπ' τὸν βαθμὸ τοῦ Ὀμπεργκρουππενφύρερ (18,7%) μέχρι τοῦ Σταντάρτενφύρερ (8,4%).

Αὐτὸ τὸ ἀριστοκρατικὸ κῦμα τὸ ἀκολουθεῖ ἕνα κῦμα ποὺ προέρχεται ἀπ' τὴ μέση ἀστικὴ τάξη. Ἀντίθετα πρὸς τοὺς προκατόχους τους τοῦ 1920 καὶ μετά, πρόκειται τώρα γιὰ μιὰ πλειονότητα ἀπὸ διανοούμενους ποὺ τέλειωσαν τὶς πανεπιστημιακὲς σπουδές τους (πολλὲς φορὲς νομικὲς) καὶ ποὺ τοὺς ἔχουν συναρπάσει οἱ ἰδέες τοῦ Γερμανικοῦ κινήματος τῆς νεολαίας. Γενικά, ἀσκοῦν τὰ ταλέντα τους στὴν SD, στὴν ὁποία θὰ δώσουν, ὅπως ἄλλωστε καὶ στὸ σύνολο τῆς Ἔς - Ἔς, αὐτὴν τὴν τεχνοκρατικὴ σφραγίδα, ποὺ εἶναι ἡ ἀδυσώπητη κίνηση μιᾶς καλὰ γρασσαρισμένης μηχανῆς.

Σ' αὐτὴ τὴν ὁμάδα τῶν διανοουμένων SD ἔρχεται νὰ προστεθεῖ τὸ σύνολο τῶν νέων ἐπιστημόνων ποὺ θ' ἀποτελέσουν τὰ ἐπιτελεῖα τῶν βιομηχανιῶν Ἔς - Ἔς. Δὲν εἶναι καθόλου διαφορετικὰ ἀπ' τοὺς τεχνικοὺς ποὺ διέπουν σήμερα τὴν Δυτικο - Γερμανικὴ οἰκονομία. Ἡ ὑπόθεση Ἔς - Ἔς τοὺς ἐνδιαφέρει μόνο στὸ μέτρο ποὺ τοὺς προσφέρει μιὰ βέβαιη σταδιοδρομία.

Ὑπάρχει ἐπίσης ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς μεταφερθέντων ἀπὸ τὴν Ράϊχσβερ. Εἰσέρχονται στὴν Βερφυγκουγκστρούπε ἢ VI, πρόγονη τῆς Βάφφεν — Ἔς - Ἔς, τὴ στιγμὴ τῆς ἵδρυσής της, τὸ 1934. Εἶναι πολλὲς φορὲς ἀξιωματικοὶ μοναρχικοῦ τύπου, πολὺ διαφορετικοί, μὲ τὸ συν-

τηρητικό τους πνεῦμα, ἀπὸ τοὺς Ἔς - Ἔς τῆς πρώτης ὥρας τοῦ εἴδους Σὲπ Ντῆτριχ. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἕλκονται ἀπ' τὸν πειραματικὸ χαρακτῆρα ἐκείνου ποὺ θὰ γίνει ἡ Βάφφεν — Ἔς Ἔς.

Ὑπάρχουν τέλος οἱ νέοι χωριάτες χωρὶς μέλλον. Στοὺς πιὸ ἱκανοὺς ὁ Χίμμλερ προσφέρει αὐτὸ ποὺ δὲν τοὺς προσφέρει ἡ Ράϊχσβερ: μιὰν εἰδικὴ σχολὴ ποὺ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ σταδιοδρομήσουν σὰν ἀξιωματικοί, σ' ἕνα ἀρχικὸ μέτριο ἐπίπεδο ἐκπαίδευσης, ἂν ὄχι στοιχειῶδες. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴ μάζα ἀπ' τὰ στρατεύματα μὲ τὴν νεκροκεφαλὴ (Τοτενκοπφβερμπάντε), ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν ἐπίβλεψη τῶν στρατόπεδων συγκέντρωσης.

Τὸ κοινωνικὸ ἀνακάτεμα ποὺ χαρακτηρίζει τὴν Ἔς - Ἔς ἔχει ἀκόμα αὐξηθεῖ γιατὶ ὁ Χίμμλερ δημιούργησε μιὰν ὁμάδα Ἔς - Ἔς ἐντελῶς ἰδιαίτερη, τὴν ὁμάδα δηλαδὴ τῶν ἐπίτημων ἀξιωματικῶν ποὺ ὀνομάζονται Ἐχρενφύρερ. Ὁ τίτλος αὐτὸς προορίζεται κυρίως γιὰ δημόσιους λειτουργοὺς μ' ἐπιρροή, γιὰ ἐπιστήμονες, γιὰ διπλωμάτες, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθεῖ ἡ εὔνοιά τους. Τοὺς ἐπιτρέπει νὰ φέρουν τὴ μαύρη στολὴ ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸν βαθμὸ ποὺ τοὺς ἔχει ἀπονείμει ὁ Χίμμλερ. Ὡστόσο δὲν τοὺς δίνει καμμιὰ πραγματικὴ ἐξουσία στοὺς κόλπους τῆς Ἔς - Ἔς.

Ἡ μέθοδος εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπιτήδεια. Ἡ κοινωνικὴ εἰκόνα τῆς Ἔς - Ἔς γίνεται ἀκόμα πιὸ ἑτερόκλητη ἂν ὄχι συγκεχυμένη, ἀλλὰ ἡ τάξη τοῦ Χίμμλερ, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, πατάει πόδι στὶς πόλεις.

Πολὺ λίγο τὸν ἐνδιαφέρουν τὸν Χίμμλερ τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα ποὺ νοιώθουν γι' αὐτὸν οἱ προσωπικότητες στὶς ὁποῖες ἔχει ἀπονείμει τὸν τίτλο τοῦ Ἐχρενφύρερ. Αὐτὸ ποὺ ὑπολογίζεται, εἶναι τὸ λοῦστρο. Ἔτσι λοιπὸν παίρνει τὸν βαθμὸ τοῦ Μπριγκαντεφύρερ Ἔς - Ἔς ὁ διπλωμάτης, ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ βάση τῆς ἀντιπολίτευσης Ἔρνστ Φρέϊχερ φὸν Βεϊζσέκερ. Σὲ ἀντιστάθμισμα, οἱ βαθμοὶ τοῦ Ἐχρενφύρερ ποὺ διένειμε τόσο γενναιόδωρα ὁ Χίμμλερ δὲν ἐμποδίζουν καθόλου τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς κατέχουν νὰ παραβλάπτουν τὴν Ἔς - Ἔς: ὁ ἐπίτιμος Γκρουππενφύρερ Ἔς - Ἔς Ἔγκερτ Ρέεντερ, διαχειριστὴς στὸ Ἀρχηγεῖο Στρατοῦ, ἀπαγορεύει στὸν Χίμμλερ ν' ἀνακατεύεται σὲ προβλήματα τῆς δικῆς του ἁρμοδιότητας· ὁ Ροῦντολφ Ντίελς, Πρόεδρος τῆς Κυβέρνησης τῆς Κολωνίας, ἐπίτιμος Ὀμπερφύρερ, χτυπιέται σὰν διάβολος ἐνάντια στὴν ἀνάμιξη τῆς Γκεστάπο στὰ δικά του ζητήματα.

Ὁ Χίμμλερ στρατολογεῖ ἀκατάπαυστα. Κατωρθώνει μάλιστα νὰ ἐνσωματώνει μέσα στὴν Ἔς - Ἔς ὁλόκληρες ὀργανώσεις με κάποια ἐπιρροή. Ἔτσι, προσαρτᾶ στὴν Ἔς - Ἔς τὶς ἱππικὲς ἑταιρεῖες, πρᾶγμα ποὺ τοῦ ἀνοίγει ὀρθάνοιχτες τὶς πόρτες τῆς καλῆς κοινωνίας τῶν ἀγροτῶν.

Αὐτὴ τὴν προσάρτηση, ὁ Χίμμλερ τὴν πληρώνει μὲ βαρὺ τίμημα. Γιατὶ ὑποχρεώνεται νὰ ἀναλάβει σὲ βάρος του στοὺς κόλπους τῆς Ἔς - Ἔς ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς ἀπ' αὐτὲς τὶς ἑταιρεῖες, χωρὶς διάκριση τῆς γνώμης τους. Βέβαια κερδίζει τὸ ὄφελος ποὺ περίμενε — τὸ 1937, οἱ καβαλλάρηδες Ἔς - Ἔς κερδίζουν ὅλες τὶς ἐθνικὲς ἱπποδρομίες — ὅμως αὐτὸ θὰ τοῦ δημιουργήσει μερικὲς σκοτοῦρες. Εἶναι ὡραῖο νὰ εἶναι κανεὶς καβαλλάρης καὶ σύγχρονα Ἔς - Ἔς, ὅπως ἀρέσει στὸν Χίμμλερ. Ἀλλὰ τὸ 1933, ἕνδεκα ἀπ' αὐτοὺς ἀρνιοῦνται νὰ δώσουν ὅρκο στὴν Ἔς - Ἔς καὶ καταλήγουν στὸ ΚΖ. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1934, ἕνας κομμάντος Ἔς - Ἔς σκοτώνει τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ ἱππικοῦ Ἔς - Ἔς Ἄντον Φράϊχερ φὸν Χόχμπεργκ οὔντ Μπούχβαλντ, ποὺ ἔδωσε στὴν Ράϊχσβερ πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις τῆς Μαύρης Τάξης. Δέκα χρόνια ἀργότερα, ὁ Στουρμπανφύρερ καὶ ἱππέας Ἔς - Ἔς Χὰνς Βίκτωρ φὸν Σαλβιάτι ἐκτελεῖται μὲ διαταγὴ τοῦ Χίμμλερ σὰν ἐχθρὸς τοῦ Χίτλερ. Κι αὐτὰ εἶναι μόνο μερικὰ παραδείγματα ἀνάμεσα στ' ἄλλα.

Ὁ Χίμμλερ ὡστόσο δὲν ζητάει μόνο ἄνδρες. Ζητάει ἐπίσης χρήματα γιὰ ν' ἀνταπεξέλθει στὶς ὅλο καὶ πιὸ σημαντικὲς ἀνάγκες τῶν ὀργανώσεων Ἔς - Ἔς. Οἱ ἀφέντες τῆς Γερμανικῆς βιομηχανίας, δὲν εἶναι σφιχτοὶ εὐτυχῶς. Κάτω ἀπ' τὴν αἰγίδα μιᾶς λέσχης ποὺ φέρει τὸ ὄνομα «Κύκλος τῶν φίλων τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς», ἐνισχύουν γερὰ τὸν Χίμμλερ στὸ οἰκονομικό του σχέδιο. Ποιὰ εἶναι τὰ αἴτια ποὺ τοὺς ἐξωθοῦν νὰ ὑποχωροῦν στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ Χίμμλερ: Εἶναι διάφορα. Ὁ ὀππορτουνισμὸς ἐμπνέει τὸν δόκτορα Χάϊνριχ Μπύτεφις, ἀντιπρόσωπο τῆς φίρμας IG Farben· οἱ Ναζιστικὲς ἰδέες, τὸν δόκτορα Βέρρνερ Νάουμαν ἡ κρυφὴ ἐχθρότητα, τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς φίρμας Bosch, Χὰνς Βάλτζ. Τὰ αἴτια εἶναι διάφορα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιο: κεφαλαιοῦχοι καὶ ἐπιχειρηματίες, Ναζῆδες ἢ ὄχι, ὅλοι τους πληρώνουν φόρο ὑποτελείας στὸν Χίμμλερ. Ὅλοι τους, βέβαια, σκέπτονται νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ἀπληστία τοῦ Κόμματος. Σὲ λίγο ὁ κατάλογος τῶν γραμμένων στὴ «Λέσχη τῶν φίλων τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς» ταυτίζεται μὲ τὸ κατάστιχο τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου. Ἀντιπροσωπεύονται ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἡ Ντώϋτσε Μπάνκ, ἡ Τράπεζα τῆς Δρέσδης, ἡ Ραϊχσμπάνκ, ἡ Τράπεζα J. H. Stein· οἱ ἀτμοπλοϊκὲς ἑταιρεῖες τοῦ Βορειο - Γερμανικοῦ Λόϋντ καὶ τῆς γραμμῆς Ἀμβούργου — Ἀμερικῆς· οἱ ἑταιρεῖες πετρελαίων, οἱ βιομηχανίες τροφίμων (δόκτωρ Ἄουγκουστ Ὄετκερ), χαλυβδουργεῖα (Siemens — Schukertwerke, Rheinmetall Borsig, Reichswwerke Hermann Göring), φαρμακευτικὲς βιομηχανίες, κλπ.

Ὁ γενικὸς γραμματέας τῆς λέσχης, Κράνεφους, προσκαλεῖ τὰ μέλη

σὲ γενικὲς συνελεύσεις ἐργασίας, στὶς ὁποῖες παρευρίσκονται σημαντικοὶ ὑπεύθυνοι τῆς Ἔς - Ἔς. Στὴν ἀρχή, οἱ συνεδριάσεις γίνονται δύο φορὲς τὸ χρόνο γιὰ νὰ γίνουν στὴ συνέχεια πιὸ πολυάριθμες. Ἀπ' τὸ 1936 καὶ πέρα, ὁ Χίμμλερ περνάει κανονικὰ στὸ ταμεῖο. Ἀπευθύνεται πρῶτα στὸν τραπεζίτη φὸν Σχρέντερ, διακεκριμένο μέλος τῆς λέσχης, στὸν ὁποῖο ἀφήνει νὰ ὑπονοηθεῖ ὅτι θὰ ἦταν σωστὸ νὰ θέσει στὴ διάθεση τῆς Ἔς - Ἔς μερικὰ χρήματα γιὰ νὰ τῆς ἐπιτρέψει νὰ πραγματοποιήσει τὰ κοινωνικὰ καὶ μορφωτικά της καθήκοντα. Ὁ τραπεζίτης ὑπακούει καὶ λίγο ἀργότερα οἱ φίρμες ποὺ ἀντιπροσωπεύονται στοὺς κόλπους τῆς λέσχης δηλώνουν πὼς εἶναι ἕτοιμες νὰ εἰσακούσουν τὴν εὐχὴ τοῦ Ραϊχσφύρερ. Οἱ συνεισφορὲς εἰσρέουν στὸν λογαριασμὸ S ποὺ ἀνοίχθηκε στὴν Τράπεζα J. H. Stein, ὅπου προΐσταται ὁ Σχρέντερ. Ἐτήσια ἔσοδα: ἕνα ἑκατομμύριο μάρκα. Ἡ Τράπεζα τῆς Δρέσδης δέχεται τὰ κεφάλαια τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τὰ ἐγγράφει σ' ἕναν εἰδικὸ λογαριασμὸ R ποὺ πάνω σ' αὐτὸν ὁ ἱπποκόμος (ὀρδινάντσα) τοῦ Χίμμλερ, Κὰρλ Βόλφ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσπράττει ἐπιταγές. Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς εἶναι γεμάτος εὐγνωμοσύνη καὶ οἱ τίτλοι βρέχουν πάνω σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους: δεκαπέντε ἀπ' αὐτοὺς ὀνομάζονται ἐπίτιμοι ἀξιωματικοὶ τῆς Ἔς - Ἔς, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν τοὺς δίνει ἄλλα δικαιώματα καὶ καθήκοντα ἀπ' τὸ νὰ φέρουν, ὅταν τοὺς ἔρχεται ἡ ὄρεξη, τὴ μαύρη στολὴ ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸν βαθμό τους.

Σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ φέρουν αὐτὴ τὴ στολὴ ἢ ποὺ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ ἐξασφαλίσουν αὐτὸ τὸ προνόμιο, ὁ Χίμμλερ τοὺς προτείνει μιὰν ἄλλη μορφὴ συνεταιρισμοῦ. Ὁ Χίτλερ εἶχε παραχωρήσει στὴν Ἔς - Ἔς τὸ δικαίωμα νὰ προσπορισθεῖ μόνη της τὰ οἰκονομικά της καὶ νὰ στρατολογεῖ ἡ ἴδια τὰ μέλη τὰ λεγόμενα συνεταίρους (φέρντερντες Μίτγκλίεντ) ἢ FM. Τὰ συνεταιρισμένα αὐτὰ μέλη δὲν ὑποχρεώνονται νὰ δώσουν ὅρκο στὸν Χίτλερ καὶ παραμένουν ἀπόλυτα ἀνεξάρτητα ἀπ' τὴν Ἔς - Ἔς. Ἔπειτα ἀπ' τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας, ἡ Ἔς - Ἔς αναλαβαίνει μιὰν ἀληθινὴ ἐκστρατεία προπαγάνδας μὲ προορισμὸ νὰ ἐξασφαλίσει τὴ συνδρομὴ τῶν συνεταιρισμένων μελῶν. Ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς τῆς προπαγάνδας ἐξηγεῖται ἄνετα: προσχωρῶντας στὴν ὀργάνωση τῶν συνεταιρισμένων μελῶν στὴν Ἔς - Ἔς, οἱ Γερμανοί, χλιαροὶ Ναζιστὲς ἢ μὴ Ναζιστές, ἀποφεύγουν τὶς «ἐνοχλήσεις» μὲ τὸ Κόμμα, κι αὐτὸ μ' ἕνα ποσὸν μηδαμινό, τὴν στὸ ἐλάχιστο ἐτήσια εἰσφορὰ (συνδρομή), ποὺ ἔχει καθορισθεῖ σ' ἕνα μάρκο.

Τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ στηρίζονται μὲ μέσα γοήτευσης ποὺ τὰ πραγματοποιεῖ ὁ ἴδιος ὁ Χίμμλερ: βάζει καὶ κατασκευάζουν ἕνα μετάλλιο ποὺ ἀπεικονίζει ἕναν ἀγκυλωτὸ σταυρὸ μαζὶ μὲ τ' ἀρχικὰ FM· ἐκδίδει ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ ἕνα περιοδικὸ FM (μὲ κυκλοφορία: 365.000

ἀντίτυπα στὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου) καὶ στέλνει στὸ κάθε μέλος ἕνα ἔμβλημα ποὺ πρέπει νὰ τὸ διαφωτίσει πάνω στὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντά του:

Εἶναι μιὰ τιμὴ ν' ἀνήκεις στὴν SS. Εἶναι μιὰ τιμὴ νὰ εἶσαι συνεταιρισμένο μέλος στὴν SS.

Ὁ καθένας νὰ κάνει τὸ καθῆκον του,

Ἐμεῖς οἱ SS καὶ σεῖς τὰ συνεταιρισμένα μέλη,

Ὁ καθένας στὴ θέση του, καὶ ἡ Γερμανία θὰ φθάσει σ' ἕνα νέο μεγαλεῖο.

Χάρη σ' αὐτὴ τὴν ἐπινοημένη προπαγάνδα, ἡ στρατιὰ φάντασμα τῶν FM πιστεύει, καὶ ξεπερνάει γρήγορα σὲ ἀριθμὸ τὶς ἐνεργοὺς δυνάμεις τοῦ Ραϊχσφύρερ. Τὰ ταμεῖα τῆς Σχουτζστάφφελ γεμίζουν στὸ ἄψε - σβῦσε: τὸ 1932, 13.217 μέλη συνεταιρισμένα προμηθεύουν δέκα ἑπτὰ χιλιάδες μάρκα τὸ 1933, 167.272 μέλη συνεταιρισμένα ρίχνουν μέσ' τὰ ταμεῖα τριακόσιες πενήντα ἑπτὰ χιλιάδες μάρκα· τὸ 1934, βρίσκονται στὸν ἀριθμὸ τῶν 342.492 καὶ προμηθεύουν στὸ θησαυροφυλάκειο τῆς Ἔς - Ἔς τὸ σημαντικὸ ποσὸν ἀπὸ πεντακόσιες ὀγδόντα μία χιλιάδες μάρκα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ συνεταιρισμένα μέλη, στὰ ὁποῖα προστίθενται οἱ ἐπίτημοι ἀξιωματικοὶ καὶ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ ἄνδρες κι ἀξιωματικοὺς σὲ ἐνέργεια, καταλήγουν νὰ καταστήσουν τὴ Μαύρη Τάξη ἕνα σύνολο ἑτερόκλητο καὶ καθόλου ὁμοιογενές. Καὶ πραγματικά, ὑπάρχουν μέσα ἐκεῖ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ ποὺ δὲν γνωρίζουν οὔτε τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ Ναζιστικοῦ ἀλφαβήτου. Οἱ περισσότεροι ἔχουν ἐνσωματωθεῖ σὲ μιὰ στιγμὴ ἢ στὴν ἄλλη κάτω ἀπ' τὴν πίεση τῶν γεγονότων.

Ἀκόμα κι ὁ ἴδιος ὁ Χίμμλερ ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ τὸ καταλαβαίνει. Θὰ εἰπεῖ τὸ 1937 ὅτι «ἡ ἀπειλὴ τῆς μάζας» ἔχει βαρύνει πάνω στὴν Ἔς - Ἔς, ὅτι ἡ Ἔς - Ἔς «ἔχει δεχθεῖ στοὺς κόλπους της ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἄνδρες, ποὺ οἱ διαθέσεις του δὲν ἦταν πάντα ἁγνὲς καὶ βρίσκονταν μακρυὰ ἀπ' τὸ νὰ εἶναι ἰδεολόγοι». Ὁ Ραϊχσφύρερ προσθέτει ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ φαίνεται τώρα λυμένο. Στὴν πραγματικότητα, τὸ πρόβλημα θὰ ὑπάρχει ὅσο πολὺ διάστημα θὰ ὑπάρχει ἡ Ἔς - Ἔς.

Ὅπως κι ἂν ἔχει τὸ ζήτημα, ἀπὸ τὸ 1933 ὁ Χίμμλερ παύει γιὰ λίγο νὰ στρατολογεῖ νέους ὀπαδούς. Ἀπὸ τὸ 1933 μέχρι τὸ 1935, τείνει ν' ἀπορρίψει «τὸ καθετί ποὺ δὲν ἀξίζει τίποτε». 60.000 Ἔς - Ἔς ἀπολύονται ἔτσι μέσα σὲ δύο χρόνια.

Κυριότερα θύματα αὐτῆς τῆς ἐκκαθάρισης εἶναι: οἱ ὑπερβολικὰ ἐκδηλωμένοι ὀππορτουνιστές, οἱ ἀλκοολικοί, οἱ ὁμοφυλόφιλοι, αὐτοὶ ποὺ ἡ «ἄρια» καταγωγή τους ἐπαληθεύεται προβληματική, καὶ τέλος ἀρκετοὶ μαχαιροβγάλτες τῆς πρώτης κακιᾶς ὥρας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τοὺς χρη-

σιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ «ξυλοφορτώνουν» τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Κόμματος, ἀλλὰ τώρα δὲν ἀνταποκρίνονται πιὰ πρὸς τὴν ἰδέα ποὺ σχημάτισε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ὁ Χίμμλερ γιὰ τοὺς «ἐκλεκτούς» του. Ἀκόμα καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἄεργοι ἀπομακρύνονται εὐσυνείδητα ἀπὸ τὴν Ἔς - Ἔς. Χίμμλερ: «Ἕναν ἄνδρα ποὺ ἀλλάζει χωρὶς αἰτία πραγματικὰ ἀναγκαία γιὰ τρίτη φορὰ ἐργοδότη, τὸν διώχνουμε. Δὲν τοὺς ἔχουμε ἀνάγκη αὐτοὺς τοὺς τεμπέληδες».

Τὸ κυνῆγι στοὺς ὁμοφυλόφιλους εἶναι ἰδιαίτερα αὐστηρό. Γιὰ τὸν Χίμμλερ, αὐτὸ εἶναι ἕνα ἔγκλημα ποὺ ἀξίζει τὸν θάνατο κι ἀκόμα καὶ σύντροφοι τῆς πρώτης ὥρας, ὅπως ὁ Γκρουππενφύρερ Κοὺρτ Βίττγιε, ἀπομακρύνονται ἀπ' τὴν Ἔς Ἔς. Ὅσο αὐστηρὸς καὶ ἀκριβὴς κι ἂν ἦταν ὁ Χίμμλερ πάνω στὸ ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τίποτε δὲν θὰ φθάσει ὡστόσο στὸ πεῖσμα τοῦ Ραϊχσφύρερ πάνω στὴν «ἁγνότητα τοῦ αἵματος» τῶν ἀνδρῶν του. Ἀπὸ τὴν 1η Ἰουνίου 1935 καὶ πέρα, ὁ κάθε ἀξιωματικὸς Ἔς - Ἔς, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸν Στουρμφύρερ μέχρι τὸν ἀνώτερο ἀξιωματικό, καὶ λίγο ἀργότερα ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ τελικὰ ὅλοι οἱ ἄνδρες τῶν μονάδων ,εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δώσουν τὴν ἀπόδειξη πὼς οὔτε αὐτοὶ οὔτε οἱ γυναῖκες τους δὲν ἔχουν Ἑβραϊκὴ καταγωγή.

Βλέπουμε τότε μιὰ πραγματικὴ ἐξόρμηση πάνω στὰ κατάστιχα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ σὲ ἄλλες πηγὲς πληροφοριῶν, γιατὶ πρόκειται νὰ παρουσιάσουν στὸν Ραϊχσφύρερ ἕνα δένδρο γενεαλογικὸ ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη «ἄριο». Τὸ δένδρο αὐτὸ πρέπει νὰ χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1800 γιὰ τοὺς ἄνδρες τῶν μονάδων, ἀπὸ τὸ 1750 γιὰ τοὺς ἀξιωματικούς.

Ἡ ἐκκαθάριση ὡστόσο δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ κάνει τὴν Ἔς - Ἔς πραγματικὰ ὁμοιογενῆ. Αὐτὸ ποὺ χρειάζεται, εἶναι νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ νοοτροπία, ἕνα πνεῦμα ἑνιαῖο, ἕνας κώδικας τιμῆς. Μὲ λίγα λόγια, πρέπει νὰ περάσουν ἀπ' τὴν ὀργάνωση Ἔς - Ἔς στὴν Τάξη Ἔς - Ἔς.

Παράδειγμα τοῦ Χίμμλερ: ἡ Ἑταιρεία τοῦ Ἰησοῦ (οἱ Ἰησουῖτες). Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ποὺ ὁ Χίτλερ τὸν ὀνόμαζε συχνὰ «Ἰγνάτιο Λογιόλα» του, ποὺ ἄλλοι τὸν ἀποκαλοῦσαν μ' εὐχαρίστηση ὁ «μαῦρος Ἰησουΐτης», βρίσκει πραγματικὰ μέσα στὴν ἑταιρεία τοῦ Ἰησοῦ τὰ στοιχεῖα ποὺ τοῦ φαίνονταν ἀναγκαῖα γιὰ τὴ δημιουργία μιᾶς τέτοιας νοοτροπίας, δηλαδή: θεωρία τῆς τυφλῆς ὑπακοῆς, λατρεία τῆς ὀργάνωσης.

Στὴν ἀρχή, οἱ ἱστορικὲς ἀναλογίες ἀνάμεσα στὶς δύο ὀργανώσεις εἶναι πολλές. Ὅπως ἡ Ἑταιρεία τοῦ Ἰησοῦ, ἡ Ἔς - Ἔς ἔχει ἕνα ἰδιαίτερο καταστατικὸ ποὺ τὴν καθιστᾶ ἀνεξάρτητη ἀπὸ κάθε δικαστικὴ ἐξουσία, προστατεύεται ἀπὸ αὐστηρὰ κριτήρια στρατολόγησης καὶ ἡ ἐσωτερική της ἑνότητα βασίζεται πάνω στὸν ὅρκο ποὺ δίνεται στὸν Φύρερ. Ὅπως οἱ Ἰησουῖτες τῆς Παραγουάης, οἱ Ἔς - Ἔς ὀνειρεύονται νὰ ἱδρύσουν ἕνα Κράτος ἔξω ἀπ' τὸ Ράϊχ, τὸ Ραϊχσλαντ Μπούργκουντ, ποὺ

νὰ κατέχει μιὰ κυβέρνηση, ἕνα στρατό, μιὰ διοίκηση, αὐτόνομες καὶ μιὰ ἀντιπροσωπεία στὸ Βερολῖνο. Ὅπως στοὺς Ἰησουΐτες στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἐκκλησίας, γεννιῶνται καὶ ξαναγεννιῶνται στὴν Ἔς - Ἔς ἐχθροὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κόμματος. Ὅπως στοὺς Ἰησουΐτες, ὅπου τὸ ζήτημα θὰ τίθεται πάντα, νὰ ξέρουν, ἂν ἡ ἀντι - μεταρρύθμιση θὰ πρέπει νὰ γίνει μὲ τὴ ρομφαία ἢ μὲ τὸν σπόρο τοῦ καλοῦ λόγου, ἡ Ἔς - Ἔς θ' ἀναρωτιέται πάντα ἂν ὁ προορισμός της εἶναι νὰ εἶναι τὸ πνευματικὸ προζύμι τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ ἢ ἡ ἀστυνομία τοῦ καθεστῶτος.

Ἡ ἐσωτερικὴ σύνθεση τῆς Ἔς - Ἔς, ἔχει ἀντιγραφεῖ σημεῖο στὸ σημεῖο πάνω στὴν διαρρύθμιση τῆς Τάξης ποὺ ἵδρυσε ὁ Ἰγνάτιος Λογιόλα. Ἐπὶ κεφαλῆς, ἕνας στρατηγός. Πλάϊ σ' αὐτὸν τὸν ὑπέρτατο ἀρχηγό, ὄχι ἕνα συμβούλιο ἀπὸ Ἰησουΐτες, ἀλλὰ ὑπηρεσίες εἰδικευμένες ποὺ τὶς διευθύνουν σύμβουλοι τοῦ Ραϊχσφύρερ στὸν ἄλφα ἢ βῆτα τομέα: κεντρικὴ διεύθυνση Ἔς - Ἔς, τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Κὰρλ Βόλφ· κεντρικὴ ὑπηρεσία ἀσφαλείας, Ζιχερχαϊτσντιενστ ἢ SD, ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Γκρουππενφύρερ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ· κεντρικὴ ὑπηρεσία τῆς φυλῆς (ράτσας) καὶ πληθυσμοῦ (οἴκησης), ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Ὀμπεργκρουππενφύρερ Βάλτερ Νταρρέ, «γενικὸς ἐπιτηρητὴς» τῆς ἰδεολογικῆς καὶ φυλετικῆς ἀγνότητας τῶν ὁπαδῶν τῆς Ἔς - Ἔς· ὑπηρεσία τῆς Δικαιοσύνης Ἔς - Ἔς, κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Μπριγκαντεφύρερ Πάουλ Σχάρφε· κέντρο τεχνικὸ — διοικητικὸ γιὰ τὸ σύνολο τῶν μονάδων Ἔς - Ἔς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν SD, κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Ἄουγκουστ Χαϊσμέγερ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐξοστράκιση τοῦ Βίττγιε.

Κι ἄλλες κεντρικὲς ὑπηρεσίες παράλληλες θὰ γεννηθοῦν στοὺς κόλπους αὐτοῦ τοῦ Τεχνικο - διοικητικοῦ κέντρου ἐνόσο θὰ πολλαπλασιάζονται τὰ προβλήματα διοίκησης καὶ οἰκονομικῆς διαχείρισης. Ἡ ἀρχικὴ ὑπηρεσία θὰ πάρει τότε, κάτω ἀπ' τὴ διοίκηση τοῦ ἴδιου Χαϊσμέγερ, τὴ μορφὴ ἑνὸς ἀνώτατου ὀργανισμοῦ ἐλέγχου τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Ἐντεταλμένοι αὐτῶν τῶν διαφόρων κεντρικῶν ὑπηρεσιῶν ἐπιθεωροῦν ἀδιάκοπα τὶς μονάδες Ἔς - Ἔς καὶ τοὺς ἀθιωματικούς τους, ἐπιβάλλουν κυρώσεις στὴν παραμικρὴ ἀπειθαρχία, στὴν παραμικρὴ παράλειψη στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας, εἴτε στὸν τομέα τῶν μονάδων συμβαίνει, εἴτε ἀνάμεσα στοὺς ἀρχηγούς.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἀκόμα κι οἱ ἀνώτεροι, δὲν ξεφεύγουν ἀπ' αὐτὲς τὶς συνεχεῖς ἐπιθεωρήσεις.

Ὅταν τακτοποιεῖται αὐτὴ ἡ ὀργάνωση, ὁ Χίμμλερ μπορεῖ νὰ προσανατολίσει τὶς προσπάθειες του πρὸς ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ προγράμματός του, νὰ ἱδρύσει δηλαδὴ ἕναν ἀνθρώπινο τύπο καθαρὰ Ἔς - Ἔς, μὲ

βάση τὰ κριτήρια ποὺ ἔδωσε ἡ ὑπηρεσία τῆς φυλῆς καὶ τοῦ πληθυσμοῦ — Ράσσε οὔντ Ζιεντλουγκσχάουπταμτ, RUSHA. Ὁ καθηγητὴς καὶ Χαουπτστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Μπροῦνο Κ. Σχοῦλτζ ἐπιφορτίζεται νὰ ἐπεξεργασθεῖ ἕνα σύστημα καταμετρητέων ἀξιῶν, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ τὶς χρησιμοποιήσει ἡ φυλετικὴ ἐπιτροπὴ ποὺ θ' ἀναλάβει τὴν ἐξέταση τῶν ὑποψηφίων Ἔς - Ἔς. Γοητευμένος μέσα στὴ Ναζιστικὴ παράδοση ἀπ' τὴν εἰκόνα τοῦ Ἄριου ἀνθρώπου μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ τὰ γαλάζια μάτια, ὁ καθηγητὴς διακρίνει πέντε μεγάλες ὁμάδες ἀνθρώπων: τοὺς «ἁγνοὺς Βόρειους», τοὺς ἀνθρώπους μὲ βορεινὴ ὑπεροχή, τοὺς ἀνθρώπους ὅπου «ἡ μίξη ἀνάμεσα στὰ βορεινὰ καὶ τὰ μεσημβρινὰ χαρακτηριστικὰ πραγματοποιήθηκε ἁρμονικά», τὶς ὁμάδες ποὺ κατάγονται ἀπ' τὶς μίξεις ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοὺς Μεσημβρινοὺς ἢ τῶν Ἄλπεων, τέλος τοὺς Μὴ — Εὐρωπαίους.

Μόνο τὰ ἄτομα ποὺ ἀνήκουν στὶς τρεῖς πρῶτες ὁμάδες εἶναι ἐπιδεκτικὰ νὰ στρατολογηθοῦν γιὰ τὴν Ἔς - Ἔς. Κι αὐτὸ ὅμως εἶναι μιὰ παραχώρηση τοῦ Ραϊχσφύρερ, παραχώρηση προσωρινὴ ἄλλωστε· σὲ μερικὰ χρόνια, σκέπτεται ὁ Χλίμμλερ, θὰ προσλαμβάνει στὴν Ἔς - Ἔς μόνο ἄτομα ποὺ θ' ἀνταποκρίνονται στὶς ἰδανικὲς ἀναλογίες, καὶ μέσα σὲ ἑκατὸν εἴκοσι πέντε χρόνια τὸ ἀργότερο, ὁ Γερμανικὸς λαὸς θὰ ἔχει προσλάβει πάλι στὴν ὁλοκλήρωσή του τὴν ἰδανικὴ Βορειο — Γερμανικὴ του ὄψη.

Ὅμως ἡ φυλὴ δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Θὰ πρέπει ἀκόμα, ὁ ἄνδρας ποὺ ἐπιθυμεῖ ν' ἀποτελέσει μέρος στὴν Μαύρη Τάξη νὰ εἶναι «ἁρμονικὰ διαπλασμένος» στὴ σωματική του ὁλότητα. Σὰν εἰδικευμένος πτηνοτρόφος νὰ διαπλάσσει καὶ νὰ μεγαλώνει κοτόπουλα, ὁ Χίμμλερ διακηρύσσει:

«Θὰ πρέπει νὰ εἶναι σεβαστὲς οἱ ἀναλογίες, τὸ μῆκος τῶν μηρῶν θὰ εἶναι σὲ ἀναλογία μὲ τὸ μῆκος τοῦ κορμοῦ, γιατὶ αὐτὸ εἶναι ἕνας ὅρος ποὺ καθιστᾶ εὐχάριστο καὶ ἀποτελεσματικὸ τὸ βάδισμα.» Ὁ καθηγητὴς Σχοῦλτζ καταστρώνει ἕνα σύστημα βαθμολογίας μὲ ἐννέα σημεῖα: μόνο οἱ ὑποψήφιοι ποὺ λαβαίνουν τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς πρώτους τέσσερις βαθμοὺς — ἀνάστημα ἰδεῶδες, ἐξαίρετο, πολὺ καλό, καλὸ — γίνονται δεκτοὶ στὴν Ἔς - Ἔς. «Γιατί, λέει ἀκόμα ὁ Χίμμλερ, αὐτὸ ποὺ ἔχει ἀξία πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι νὰ μὴν ἔχει ὁ ὑποψήφιος τὸ παρουσιαστικὸ ἑνὸς ὑπηρέτη· τὸ βάδισμά του, τὰ χέρια του, ὅλα ἐν γένει θὰ πρέπει ν' ἀνταποκρίνονται στὸ ἰδεῶδες ποὺ θέλουμε νὰ πραγματοποιήσουμε.»

Ὅταν ὁ ὑποψήφιος θὰ ἔχει ὑποστεῖ μ' ἐπιτυχία τὶς ἐξετάσεις (τὰ τέστ) τῆς φυλετικῆς ἐπιτροπῆς, θὰ πρέπει τότε, πρὶν εἰσαχθεῖ πραγματικὰ στὴν Ἔς - Ἔς, νὰ δώσει προηγουμένως ἀποδείξεις τῆς ἀξίας του. Στὴν Ἑταιρεία τοῦ Ἰησοῦ, ὁ δόκιμος (ὑποτακτικὸς) ὑφίστατο ἐπὶ δύο

χρόνια αὐστηρὲς δοκιμασίες, ἔκανε ἀσκήσεις εὐλάβειας ἀναρίθμητες προτοῦ προφέρει τὴν ἐπίσημη εὐχὴ (ἀφιέρωση) «πτωχείας, ἁγνότητος καὶ ὑπακοῆς». Μὲ τὸν Χίμμλερ συνέβαινε τὸ ἴδιο. Οἱ σταθμοὶ μαθητείας τῶν Ἔς - Ἔς ἀκολουθοῦν τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ ἡμερολόγιο. Τὴν 9η Νοεμβρίου, ἐπέτειο τοῦ πραξικοπήματος στὴ μπυραρία τοῦ Μονάχου, ὁ ὑποψήφιος Ἔς - Ἔς, ἡλικίας δέκα ὀκτὼ χρονῶν, ὀνομάζεται Σταφφελβέμπερ ἢ δόκιμος καὶ φοράει μιὰ στολὴ μαύρη χωρὶς θυρεό. Τὴν 30ὴ Ἰανουαρίου (μέρα ποὺ κατέκτησε τὴν ἐξουσία ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός,) παραδίνεται στὸν δόκιμο μιὰ προσωρινὴ κάρτα (ταυτότητα) Ἔς - Ἔς. Τὴν 20ὴ Ἀπριλίου, ἐπέτειο τῶν γενεθλίων τοῦ Φύρερ, φοράει τὴ στολὴ μὲ θυρεό, παίρνει μία ταυτότητα Ἔς - Ἔς τελειωτικὴ καὶ δίνει τὸν ὅρκο στὸν Φύρερ: «Σὲ σένα, Ἀδόλφε Χίτλερ, Φύρερ καὶ Καγκελλάριε τοῦ Ράϊχ, δίνω ὅρκο πίστης καὶ θάρρους. Ὁρκίζομαι σὲ σένα καὶ στοὺς ἀρχηγοὺς ποὺ ἔχεις ἐσὺ ὑποδείξει, ὑπακοὴ μέχρι θανάτου. Μάρτυς μου ἂς εἶναι ὁ Θεός.»

Τὸ τελετουργικό, παίρνει μιὰ μορφὴ πιὸ ἐπίσημη ἀκόμα στὴν Βερφυγκουγκστροῦπε ἢ VT, τὴν μελλοντικὴ Βάφφεν — Ἔς - Ἔς, παρὰ στὴν κοινὴ Ἔς - Ἔς, (Ἀλλγκεμάϊνε Ἔς - Ἔς). Ὁ ὅρκος δίνεται ἀπὸ ὅλους τὴν 9η Νοεμβρίου ἐπὶ παρουσία τοῦ Χίτλερ. Μὲ μεγάλη συγκίνηση ὁ Ἔμιλ Χέλφεριχ, παλαιὸ μέλος τοῦ Κόμματος, ἐπικαλεῖται πάλι «τὸν ὅρκο ποὺ δόθηκε τὰ μεσάνυχτα μπροστὰ στὴν Φελντερνχάλλε στὸ Μόναχο. Δύο ὡραῖοι νέοι, γεμάτοι σοβαρότητα, ἀξιοπρέπεια, σφιγμένοι μέσα στὴν ἄψογη στολή τους. Πραγματικοὶ «ἐκλεκτοί.» Τὰ δάκρυα σοῦ ἀνέβαιναν στὰ μάτια ὅταν αὐτοὶ οἱ χιλιάδες ἄνδρες ἔδιναν κάτω ἀπ' τὴν ἀνταύγεια τῶν πυρσῶν τὸν ἐπίσημον ὅρκο τους. Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ προσευχή».

Ὅμως ὁ ὅρκος τοῦ δόκιμου τῆς ἁπλῆς (κοινῆς) Ἔς - Ἔς (20 Ἀπριλίου) δὲν κλείνει τὸν κῦκλο τῆς δοκιμαστικῆς περιόδου. Πρὶν νὰ μπεῖ πραγματικὰ στὴν ὑπηρεσία (1η Ὀκτωβρίου), θὰ πρέπει νὰ περάσει τὶς δοκιμασίες γιὰ τὸ ἀθλητικὸ πτυχίο καὶ νὰ μάθει τὴν κατήχηση Ἔς - Ἔς, ποὺ τὸ παιγνίδι τοῦ «ἐρωτήσεις — ἀπαντήσεις» εἰσάγει τὸν δόκιμο στὸν χορὸ τῆς Χιτλερικῆς λειτουργίας:

Ἐρώτηση: Γιατί πιστεύουμε στὴ Γερμανία καὶ στὸν Φύρερ;

Ἀπάντηση: Πιστεύουμε στὴ Γερμανία γιατὶ πιστεύουμε στὸν Θεὸ ποὺ δημιούργησε τὴ Γερμανία στὸν κόσμο καὶ μᾶς ἔστειλε τὸν Φύρερ γιὰ νὰ τὴν διευθύνει.

Ἐρώτηση: Ποιὸν πρέπει νὰ ὑπηρετοῦμε πρῶτα - πρῶτα;

Ἀπάντηση: Βρισκόμαστε στὴν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ μας καὶ τοῦ Φύρερ μας Ἀδόλφου Χίτλερ.

Ἐρώτηση: Γιατί ὑπακούεις;

'Απάντηση: 'Από πεποίθηση, γιατί ή πίστη μου ανήκει στην Γερμανία, στον Φύρερ, στο Κόμμα, στην "Ες - "Ες, και από ευθυκρισία κι ευσυνειδησία.

Στο τέλος απ' αυτές τις αθλητικές και ιδεολογικές εξετάσεις, ό δόκιμος, έπειτα από μια μαθητεία στην 'Αρμπαϊτσντίενστ και στην Βέρμαχτ, για εκγύμναση κλπ., εισάγεται οριστικά στην Σχουτζστάφφελ. Πριν όμως, έχει ορκισθεί επίσης ότι θα τηρήσει ευσυνείδητα το διάταγμα το σχετικό με τον γάμο, πού σύμφωνα μ' αυτό ό Ραϊχσφύρερ "Ες - "Ες επιβάλλει στους άνδρες του να σεβασθούν τα φυλετικά κριτήρια "Ες - "Ες και να παντρευτούν μόνο με την επίσημη έγκριση της RU SHA ή του Χίμμλερ.

Το νέο μέλος της Τάξης λαβαίνει τότε το εγχειρίδιο (στιλέτο) "Ες - "Ες. 'Αποτελεί από τότε μέρος αυτής της παράξενης αίρεσης όπου ό Ναζιστικός φανατισμός συμβαδίζει με τις σχεδόν φεουδαρχικές συνήθειες, όπου ή κλίση για τη Γερμανική μυθολογία την εφαρμόζει κατά την έννοια της οικονομικο — πολιτικής εφαρμογής και της ψυχρής Κρατικής λογικής.

Το πνεύμα του κάθε "Ες - "Ες, την έννοια πού πρέπει να έχει για την ειδική — και ανώτερη — θέση του στους κόλπους του Κράτους και του έθνους, την δυναμώνει ό θεσμός μιας δικαστικής εξουσίας καθαρώς "Ες - "Ες. 'Ο δικαστής "Ες - "Ες Σχάρφε διακηρύσσει, ότι καμμιά άλλη δικαστική εξουσία, εκτός απ' αυτήν πού διαθέτει ή "Ες - "Ες δεν έχει δικαιοδοσία ή δικαίωμα να κρίνει ή δικάσει ένα μέλος της Τάξης. "Ενα εξαιρετικό δικαστήριο γεννιέται πού σκεπάζει όλο το σύνολο της Τάξης. Ή SD, οί ένοπλες δυνάμεις VT, οί συνεταιρισμοί, με τη νεκροκεφαλή, τα κέντρα εκγύμνασης "Ες - "Ες ή Γιουγκέρσχούλεν, όλοι οί αξιωματικοί αρχίζοντας από τον Στουρμπανφύρερ ξεφεύγουν απ' τη συνηθισμένη δικαστική δικαιοδοσία, από τη δικαιοσύνη δηλαδή. "Εχει καθορισθεί απ' τον Ραϊχσφύρερ "Ες - "Ες ότι κάθε μέλος της Τάξης έχει το δικαίωμα και το καθήκον να υπερασπισθεί το ίδιο την τιμή του αν κρίνει ότι διακυβεύεται. Αυτό σημαίνει ότι έχει το δικαίωμα να υπερασπισθεί αυτή την τιμή με τα όπλα. "Ενα ξεφτισμένο κατάλοιπο της φεουδαρχίας ξαναπαίρνει ζωή: ή μονομαχία.

'Επιτρέπεται στον κάθε "Ες - "Ες, με σχετική έγκριση του Ραϊχσφύρερ "Ες - "Ες να μονομαχήσει — τα όπλα αφήνονται στην εκλογή των αντιπάλων — με ένα μέλος της Τάξης απ' το όποίο κρίνει ότι υβρίσθηκε. Επίσης, σε ειδικές περιπτώσεις, κρίνεται σωστό για έναν "Ες - "Ες ν' αυτοκτονήσει. Αυτά τα κριτήρια αξίας, πού ανήκουν στους άνδρες της Τάξης, αυτές οί συνήθειες με τις όποίες ξεχωρίζουν απ' την υπόλοιπη κοινωνία, συνταιριάζονται με μυστηριώδη εμβλήματα. Τα

ἐμβλήματα αὐτὰ βοηθοῦν νὰ ἀναπτυχθεῖ ἡ ἔννοια μιᾶς εἰδικῆς ἱεραρχίας ποὺ πρέπει νὰ ὑπεγείρει τὴν ἅμιλλα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Τάξης καὶ ν' ἀσκήσει μιὰ γοητεία ἀνάμικτη μὲ φόβο στὸν βέβηλο.

Ὁ μαῦρος τεκτονισμὸς τοῦ Χίμμλερ γνωρίζει δύο διακριτικὰ σημεῖα: ὑπάρχει τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι ποὺ φέρει μία νεκροκεφαλὴ καὶ τὸ ἐγχειρίδιο (στιλέτο) ἐπίδειξης. Προορισμένο ἀρχικὰ γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς τῆς πρώτης ὥρας, τὸ ἀσημένιο δαχτυλίδι καταλήγει νὰ τὸ φέρουν ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ ἔχουν τρία χρόνια ὑπηρεσία. Τὸ ἐγχειρίδιο ἐπίδειξης, αὐτό, ἀπονέμεται μόνο στοὺς ἀρχηγοὺς ἀρχίζοντας ἀπ' τὸν Οὐντερστουρμφύρερ, κι αὐτὸ ὄχι σύμφωνα μ' ἕναν ἐπίσημο κανονισμὸ — ὅπως συμβαίνει μὲ τὸ δαχτυλίδι — ἀλλὰ μοναδικὰ σύμφωνα μὲ τὴν ὄρεξη τοῦ Ραϊχσφύρερ. Ἀπονέμεται ὡστόσο αὐτομάτως στ' ἀγαπημένα παιδιὰ τοῦ Χίμμλερ, δηλαδὴ στοὺς ὑποψήφιους ποὺ ἔχουν ὑποστεῖ μ' ἐπιτυχία τὴν τελικὴ δοκιμασία (ἐξέταση) τῶν Σχολῶν Ἔς - Ἔς ἢ Γιουγκερσχούλεν. Στὸ τέλος τοῦ πολέμου, τὸ ἐγχειρίδιο αὐτὸ τὸ κατέχουν 362 Στανταρτενφύρερ στοὺς 621, 230 Ὀμπερφύρερ στοὺς 262, 91 Ὀμπεργκρουππενφύρερ στοὺς 92 καὶ 4 Ὀμπερστγκρουππενφύρερ στοὺς 4 ἐν ὑπηρεσίᾳ.

Ἀλλὰ ὁ Χίμμλερ δὲν μένει ἀκόμα ἱκανοποιημένος. Στὴ γραμμὴ τοῦ ἱστορικοῦ ρομαντισμοῦ, ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς παίρνει σὰν παράδειγμα τὸν βασιλιᾶ τῶν Κελτῶν, τὸν Ἄρτον (500 π.Χ.), τοῦ ὁποίου ἔχει διαβάσει τὴν ἱστορία σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς συλλογὲς θρύλων ποὺ τὸν ἐνθουσιάζουν, καὶ ἀνέχεται στὸ τραπέζι του ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τοὺς δώδεκα Ὀμπεργκρουππενφύρερ ποὺ τοὺς κρίνει σὰν τοὺς πιὸ ἄξιους, παίρνοντας γι' αὐτὸ παράδειγμα ἐκεῖνον τὸν βασιλιᾶ ποὺ δεχόταν μόνο στὸ ἄμεσο περιβάλλον του μόνο τοὺς δώδεκα πιὸ θαρραλέους ἱππότες του. Οἱ ἐκλεκτοὶ συγκεντρώνονται γιὰ ἐπίσημες συνεδριάσεις στοχασμοῦ στὸ Βέβελσμπουργκ, κοντὰ στὸ Πάντερμπορν, στὴν Βεστφαλία. Πύργος ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Οὔννων, καὶ μετατράπηκε τὸν ΙΖ' αἰῶνα, τὸ Βέβελσμπουργκ, ποὺ πῆρε τὴν ὀνομασία του ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ ἅρπαγα — ἱππότη Βέβελ φὸν Μπύρεν, συγκεντρώνει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Μεσαιωνικῆς οἰκοδομικῆς μὲ ὅλα ὅσα μπορεῖ νὰ περιέχει, γιὰ μιὰ ἰδιοσυγκρασία λίγο ὀνειροπόλα, ἀπὸ νοσταλγικὴ γοητεία ἀνάμικτη μὲ τρομακτικὰ μυστήρια. Μέσα σ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν Βαλχάλλα, τοῦ Γκράαλ, δέχεται ὁ Ραϊχσφύρερ τοὺς ἱππότες του. Οἱ συγκεντρώσεις γίνονται μέσα σὲ μιὰν αἴθουσα ποὺ ἔχει τριανταπέντε μέτρα μῆκος καὶ δεκαπέντε μέτρα πλάτος. Οἱ ἱππότες κάθονται μαζὶ μὲ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς σὲ πέτσινες πολυθρόνες μὲ ψηλὴ πλάτη, γύρω ἀπὸ ἕνα δρύϊνο τραπέζι. Πάνω στὸ τραπέζι, ὑπάρχουν μικροὶ δίσκοι ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ κάθε ἥρωα. Ὅλοι ἔχουν, μέσα στὸν

πύργο, τὰ προσωπικά τους διαμερίσματα. Τὸ καθένα εἶναι ἐπιπλωμένο σὲ ἰδιαίτερο στὺλ καὶ φέρει τὸ ὄνομα ἑνὸς διάσημου ἱστορικοῦ προσώπου.

Κάτω ἀπ' τὴν αἴθουσα, ὑπάρχει ἕνα ὑπόγειο (κάβα) μὲ θόλους (καμάρες) γοτθικούς, μὲ τοίχους χονδροὺς ἕνα μέτρο κι ὀγδόντα ἑκατοστά. Ἡ κάβα αὐτὴ ἀντιπροσωπεύει τὸ Ἅγιο τῶν Ἁγίων τῆς Τάξης, τὸν τόπο τῆς μαύρης λατρείας, τὸ βασίλειο τῶν νεκρῶν.

Ἕνα ἄνοιγμα παρόμοιο μὲ πηγάδι βρίσκεται στὴ μέση αὐτῆς τῆς κάβας. Δύο σκάλες ἐπιτρέπουν νὰ χωθεῖ κανεὶς μέσα ἐκεῖ. Τὸ βάθος τῆς τρύπας ἔχει τὸ σχῆμα ἑνὸς μεγάλου κοχυλιοῦ. Ἐκεῖ μέσα θὰ πρέπει νὰ ἀποτεφρωθοῦν τὰ λείψανα τῶν ἱπποτῶν τῆς Τάξης ποὺ πέθαναν.

Ὁ ρομαντισμὸς τοῦ Χίμμλερ βρίσκει ἐδῶ τὴν τροφή του. Ὁ Ραϊχσφύρερ θεωρεῖ τὴν Ἔς - Ἔς σὰν μιὰ νεκρανάσταση τῆς Τάξης τῶν Τευτόνων Ἱπποτῶν. Ὅπως ἐκεῖνοι, ἔχει κι αὐτὸς τὸ δικό του Μαρίενμπουργκ. Ὅπως γινόταν καὶ σ' ἐκείνους οἱ πιὸ διάσημοι νεκροὶ θὰ ἐνταφιασθοῦν κάτω ἀπ' τὸν χορὸ (νάρθηκα) τοῦ παρεκκλήσιου τοῦ πύργου. Τίποτα ἄλλο δὲν εἶναι τόσο ἀγαπητὸ στὴν καρδιά του ὅσο αὐτὸ τὸ ἱερὸ ἄδυτο καὶ δὲν θὰ φειδωλευθεῖ τὰ ἔξοδα. Ἐργασίες μετατροπῶν, ἐγκαταστάσεις διαμερισμάτων, μιὰ βιβλιοθήκη μὲ 12.000 τόμους, μιὰ αἴθουσα συγκέντρωσης καὶ μιὰ ἄλλη αἴθουσα προορισμένη γιὰ ἀνώτατο δικαστήριο Ἔς - Ἔς. Ὅλο αὐτὸ τὸ καραγκιοζιλίκι θὰ τοῦ ἔχει στοιχίσει στὸ τέλος τοῦ πολέμου μερικὰ δεκατρία ἑκατομμύρια Ράϊχσμαρκ.

Δεκατρία ἑκατομμύρια ποὺ ἀφοροῦν μόνο σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση. Γιατὶ ὁ Χίμμλερ, κυριευμένος ἀπ' τὸ πάθος τῆς Γερμανικῆς μυθολογίας, θὰ δημιουργήσει τὸ 1936 μιὰν ἑταιρεία γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν Γερμανικῶν ἱστορικῶν μνημείων. Οἱ ἐπιχειρήσεις τῆς ἑταιρείας θὰ ἀφοροῦν φυσικὰ στὶς περιόδους τοῦ Γερμανικοῦ παρελθόντος, ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ τὴν ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντισλαυικὴ ἰδεολογία τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς- Ἔς (πύργοι τῶν τευτόνων ἱπποτῶν, κλπ.).

Χίμμλερ: «Τὰ ζητήματα αὐτὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν γιατὶ ἔχουν τὴν πιὸ μεγάλη σημασία στὴν ἰδεολογικὴ καὶ πολιτικὴ μάχη ποὺ διεξάγουμε».

Ἀπ' αὐτὴν ἐπίσης τὴν ἰδεολογία προέρχεται ἡ λατρεία ποὺ τρέφει ὁ Χίμμλερ γιὰ τὸν βασιλιᾶ Ἑρρῖκο τὸν Α' (876 — 936), ποὺ ὑπῆρξε ὁ νικητὴς τῶν Σλαύων. Στὶς 2 Ἰουλίου τοῦ 1936, ἐπέτειο τοῦ θανάτου του, ὁ Ραϊχσφύρερ ὁρκίζεται ἐπισήμως πάνω στὸν τάφο ἐκείνου τοῦ βασιλιᾶ, στὴν Ἐκκλησία τοῦ Κουέντλιμπουργκ, ὅτι θὰ συνεχίσει καὶ δώσει τέλος στὴν ἀνατολικὴ ἀποστολή, τοῦ βασιλιᾶ τῶν Σαξώνων. Ἀπὸ τὸ 1936 κι ἔπειτα, ὁ Χίμμλερ θὰ πηγαίνει νὰ συγκεντρώνεται κάθε χρόνο στὶς 2 Ἰουλίου πάνω στὸν τάφο ἐκείνου τοῦ ἱστορικοῦ ἐχθροῦ τῶν Σλαύων. Ὅλες οἱ εὐκαιρίες εἶναι καλὲς γι' αὐτὸν γιὰ νὰ

ὑπαινιχθεῖ τὸ εἴδωλό του. Ἐπηρεασμένος ἀπὸ πνευματισμό, ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει τὸ χάρισμα νὰ ἐπικαλεῖται τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, μὲ τὸν ὅρο νὰ ἔχουν πεθάνει τουλάχιστο πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια. Ἐμπιστεύεται στὸν μαλάκτη (μασέρ) του, Κέρστεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Α΄ τοῦ φανερώνεται συχνὰ ὅταν ἐλαφροκοιμᾶται καὶ τοῦ δίνει πολύτιμες συμβουλές. Ὁ Χίμμλερ ἀποκτάει σιγὰ - σιγὰ τὴ συνήθεια ν' ἀρχίζει τὶς φράσεις του μὲ τὰ στερεότυπα λόγια: «Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, ὁ βασιλιᾶς Ἐρρῖκος θὰ ἔκανε αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο», καὶ ὅλα τείνουν νὰ γίνει πιστευτὸ ὅτι θεωρεῖ θετικὰ τὸν ἑαυτό του σὰν τὴν ἐνσάρκωση αὐτοῦ τοῦ προσώπου.

Εἶναι φανερό, ὅτι αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ παραλήρημα ἔχει χαρακτῆρα ἀποκρυφιστικὸ καὶ εἶναι στενὰ συνδεμένο μὲ τὴ Ναζιστικὴ ἰδεολογία. Καὶ πραγματικά, ὑπάρχει καλύτερος μαγνήτης γιὰ τὴν Ἔς - Ἔς, ἀπ' αὐτὴ τὴ λατρεία τὴν ἀφιερωμένη στοὺς ἥρωες τῆς Γερμανίας; Ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα ἕνας μυστικισμὸς πανέτοιμος γιὰ τὴ Μαύρη Τάξη. Μυστικισμὸς πού, κατὰ τ' ἄλλα, δὲν εἶναι προνόμιο τῆς Ἔς - Ἔς, ἀλλὰ ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἰδεολογικὸ ρεῦμα τοῦ Ναζισμοῦ γενικά.

Γιατὶ ἡ Ἔς - Ἔς δὲν ἔχει δική της ἰδεολογία. Ἡ RUSHA μάλιστα θὰ παραπονεῖται πάντα γιὰ ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος τῆς Βερφυγκουγκστρούπε Ἔς - Ἔς καθὼς καὶ τῆς Ἀλγκεμάϊνε Ἔς - Ἔς γιὰ ὅλα τὰ ἰδεολογικὰ ζητήματα. Οἱ βραδυνὲς μελέτες ἢ Σχουλουγκζαμπέντε θὰ παραμείνουν πάντα οἱ συγκεντρώσεις Ἔς - Ἔς ποὺ συχνάζονται λιγότερο. Ὁ Γκρουππενφύρερ Ζὲχ θὰ χαρακτηρίσει ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ Ἔς - Ἔς ἀκόμα δείχνουν ὅτι ἀφιερώνουν θεληματικὰ τὶς βραδυές τους στὴ μπύρα παρὰ στὶς βραδυνὲς διδακτικὲς παραδόσεις. Ὁ δόκτωρ Καῖσαρ, Σταρνταντενφύρερ ὑπεύθυνος γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ἐκπαίδευσης Ἔς - Ἔς, θὰ παραπονεθεῖ ὅτι «οἱ παραδόσεις φυλετικῆς πολιτικῆς δὲν συναντοῦν κανένα ἐνδιαφέρον ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες».

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος δὲν ἱκανοποιεῖ τὸν Χίμμλερ ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπόλυτα νὰ διακρίνεται ἡ Ἔς - Ἔς μὲ δική της διάπλαση καὶ δικές της συνήθειες, ἀπ' τὴν ὑπόλοιπη Ναζιστικὴ μάζα. Γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ λοιπόν, ἀντλῶντας μέσα ἀπὸ ἕνα Γερμανικὸ παρελθόν, ποὺ τὸ ἑρμηνεύει ἐξ ἄλλου κατὰ τρόπο φαντασιώδη, ὁ Ραϊχσφύρερ προσπαθεῖ νὰ προκαλέσει τὴν ἀναγέννηση μερικῶν ἀρχέγονων συνηθειῶν, νὰ θεσπίσει κατὰ κάποιο τρόπο ἕνα εἶδος Γερμανικοῦ Νεο — παγανισμοῦ (νέα εἰδωλολατρεία). Ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐξωθεῖ τὸν Χίμμλερ νὰ θέσει κάτω ἀπὸ κανονισμὸ ἀκόμα καὶ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν του: ὁ γάμος νὰ ὑπόκειται στὴν προηγουμένη του ἔγκριση (ἡ «μέλλουσα σύζυγος» ὀφείλει νὰ ὑποστεῖ μιὰν ἰατρικὴ ἐξέταση προορισμένη νὰ ἀποδείξει τὴν «ἀρία» καταγωγή της καὶ νὰ παρουσιάσει ἕνα γενεαλογικὸ δένδρο κι

στείλουν μιὰ φωτογραφία ὁ καθένας μὲ μαγιὼ μπάνιου, οὕτως ὥστε οἱ ὑπηρεσίες τῆς RUSHA νὰ μπορέσουν νὰ κρίνουν γιὰ τὴν ἁρμονί τοῦ ζεύγους. Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ὁ γάμος τότε μπορεῖ νὰ γίνει. Θὰ γίνει ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, γιατὶ ὁ θρησκευτικὸς γάμος ἔχει ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τοὺς «ἀρχέγονους γάμους»: στὸ διάστημα τῆς τελετῆς ὅπου προΐσταται ὁ ἀρχηγὸς μονάδος Ἔς - Ἔς, οἱ μελλόνυμφοι ἀνταλάσσουν τὰ δακτυλίδια τους καὶ δέχονται ἀπὸ τὴν Ἔς - Ἔς, σὰν δῶρο, ψωμὶ καὶ ἁλάτι. Ἡ παρουσία τοῦ κλήρου ποὺ ἀπαγορεύεται στοὺς γάμους, ἀπαγορεύεται ἐπίσης καὶ σὲ ἄλλες περιπτώσεις, ὅπως στὶς βαπτίσεις ἢ στὶς κηδεῖες.

Μὲ τὴ γέννηση τοῦ πρώτου παιδιοῦ, ὁ Ραϊχσφύρερ στέλνει στὸ ζεῦγος ἕνα κυπελλάκι κι ἕνα κουταλάκι ἀσημένια μαζὶ μὲ μιὰ πετσετούλα ἀπὸ μπλὲ μεταξωτό, ὅλα κατασκευασμένα στὰ ἐργοστάσια Ἔς - Ἔς στὸ Ἄλλαχ. Στὴ γέννηση τοῦ τέταρτου παιδιοῦ, στέλνει ἕνα κηροπήγιο ποὺ ἔχει γραμμένο τὸ ἑξῆς ἔμβλημα (γνωμικό): «Δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας κρίκος στὴν αἰώνια ἁλυσίδα τῆς φυλῆς.»

Ὅμως οἱ ἐπιθυμίες τοῦ Χίμμλερ δὲν γίνονται πραγματικότητες. Πληροφορεῖται πρὸς λύπη του ὅτι δὲν ἐπιβάλλονται οἱ συνήθειες, ἔστω καὶ οἱ «ἀρχέγονες» καὶ «Γερμανικές», ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὥς τὴν ἄλλη. Οἱ ἀπόπειρές του γιὰ ν' ἀντικαταστήσει τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων ποὺ εἶναι ἰδιαίτερα ἀγαπητὴ στὴν καρδιὰ τῶν Γερμανῶν, μὲ τὴν «Γιούλφεστ», θὰ μείνουν χωρὶς ἀνταπόκριση. Αὐτὴ ἡ ἀποτυχία του δὲν εἶναι ἡ μόνη, καὶ θ' ἀναγκασθεῖ νὰ ἐφαρμόζει πάλι τ' αὐστηρὰ του διατάγματα σχετικὰ μὲ τὸν γάμο. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1937, 307 Ἔς - Ἔς ἐκδιώχνονται ἀπὸ τὴν Τάξη, γιατὶ τὰ παρέβησαν. Στὶς 23 Ἰουνίου τοῦ ἴδιου χρόνου, μιὰ ἐπίσημη ἀνακοίνωση γνωστοποιεῖ ὅτι ἡ παρακοὴ σ' αὐτὸ τὸ διάταγμα δὲν πρέπει νὰ ἐπιφέρει τὴν ἀπόλυση τοῦ παραβάτη. Τὴν 1η Νοεμβρίου 1940, ὁ Χίμμλερ δηλώνει ἐπίσημα ὅτι ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ ἀπολύθηκαν ἀπ' τὴν Ἔς - Ἔς γιατὶ παρέβησαν τὴ σχετικὴ διαταγὴ γιὰ τὸν γάμο, μποροῦν νὰ ἐπανέλθουν στὴν Τάξη ἄν, τουλάχιστο, ὑπάρχουν τὰ ἰσχύοντα σχετικὰ μὲ τὴ φυλὴ κριτήρια.

Ἡ ἴδια ἀποτυχία ὑπάρχει καὶ στὸν τομέα τῶν γεννήσεων. Ὁ Χίμμλερ θέλει νὰ θεσπίσει τὸ σύστημα τῆς οἰκογένειας Ἔς - Ἔς τῶν τεσσάρων παιδιῶν. Ἡ Προπαγάνδα, τὸ σύστημα τῶν «Λίκνων» ἢ Λέμπενσμπορν ποὺ εἶναι σχεδὸν δωρεάν, δὲν ἀποδίδει τίποτε. Ἡ οἰκογένεια Ἔς - Ἔς δὲν θὰ διακριθεῖ σὲ τίποτε ἀπὸ τὴ μέση Γερμανικὴ οἰκογένεια (1,1 παιδὶ κατὰ οἰκογένεια ἔναντι σὲ 1,4 στὴν Ἔς - Ἔς). Ὅσο γιὰ τὸν ἀγῶνα ἐνάντια στὶς Ἐκκλησίες, δὲν ἐπιβραβεύεται μ' ἐπιτυχία. 54, 2% ἀπ' τὰ μέλη τῆς Ἔς - Ἔς ἀνήκουν στὴν Προτεσταντικὴ Ἐκκλησία

καὶ 23,7% στὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία.

Οἱ «Νεο - Γερμανικὲς» ἀπόπειρες τοῦ Χίμμλερ θὰ ἔχουν ἕνα ὅμοιο ἄτυχο ἀποτέλεσμα. Οἱ ἐντολὲς ἐνάντια στὴν Ἐκκλησία ἀποστρέφουν πολλοὺς ἄνδρες ἀπ' τὸ νὰ μποῦν στὴν Τάξη. Ἕνα μέρος τῆς ἀριστοκρατίας, τῆς τάξης τῶν εὐγενῶν, ἐγκαταλείπει τὸν Χίμμλερ καὶ βρίσκει θέση στοὺς κόλπους τῆς Ράϊχσβερ. Οἱ εἰσφορές τῶν συνεταιρισμένων μελῶν FB πέφτουν ἀπὸ πεντακόσια ὀγδόντα ἕνα μάρκα (1934) σὲ τετρακόσια μάρκα (1936).

Οἱ στρατολόγοι λοχίες τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς θὰ εἶχαν σοβαρὲς δυσκολίες ἂν ἡ Ἔς - Ἔς δὲν εἶχε ἄλλους τρόπους γοητείας ἀπ' αὐτό τὸ μαχαῖρι μὲ διπλὴ κόψη ποὺ εἶναι ἡ λατρεία τῶν Γερμανῶν. Ὑπάρχει εἰδικὰ ἕνα κριτήριο, τὸ κριτήριο Ἔς - Ἔς κατ' ἐξοχὴν καὶ χωρὶς ἀμφιβολία τὸ μοναδικό, ποὺ χρησιμεύει σὰν πλάστιγγα καὶ ποὺ θὰ ἑλκύει πάντα πρὸς τὴν Ἔς - Ἔς τοὺς ἄνδρες ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁρίζοντες: ὁ τρόπος ζωῆς ποὺ εἶναι προνόμιό της, μὲ τὸν ὁποῖο ξεχωρίζει πραγματικὰ ἀπ' τὸ Κόμμα καὶ τοὺς ἄνδρες τοῦ Κόμματος.

Αὐτὸς «ὁ τρόπος ζωῆς», αὐτὸ «τὸ στὺλ» μὲ μιὰ λέξη, συνδέει μὲ τὴν ζωηρὴ παράδοση τῶν παλαιῶν στρατιωτικῶν. «Δὲν ἔχει σημασία νὰ γνωρίζουμε γιατὶ πολεμᾶμε, ἀλλὰ πῶς πολεμᾶμε», εἶχε πεῖ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Ἔρνστ Γιοῦγκερ, ὁ πιὸ διάσημος τραγουδιστὴς (ποιητής τους). Μαθητὴς τοῦ Γιοῦγκερ, ὁ νομομαθὴς τῆς Ἔς - Ἔς Βέρνερ Μπέστ ζωγραφίζει τέλεια τὸ προφὶλ τοῦ ἀρχηγοῦ Ἔς - Ἔς μὲ τὴν ἔννοια τοῦ «ἡρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ». Τὸ 1930, ὁ Μπέστ δηλώνει: «Αὐτὸ ποὺ εἶναι ἀναγκαῖο, αὐτὸ ποὺ εἶναι αἰώνιο, εἶναι ἡ πάλη. Οἱ σκοποὶ τῆς πάλης, αὐτοί, ἐξελίσσονται ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Λίγο ἐνδιαφέρει λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ ἐπιτυχία ἢ ἡ ἀποτυχία. Ἡ ἠθικὴ δὲν μετριέται ἀνάλογα μὲ τὸ βάθος, ἀλλὰ μὲ τὸ σχῆμα. Δὲν ἀπαντᾶ στὴν ἐρώτηση «Γιατί;», ἀλλὰ στὴν ἐρώτηση «Πῶς»;.

Μιὰ ποὺ λείπει λοιπὸν ὁ σκοπός, ἡ ἠθικὴ συνοψίζεται στὸ «ἀποτέλεσμα», ἔννοια πού, σὲ κατάληξη, εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ ἔνδειξη τῆς νοοτροπίας τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ Χίμμλερ τὸ ἑρμηνεύει αὐτὸ μὲ τὴ φράση ποὺ ἔμεινε κλασσική: «Ἡ λέξη «ἀδύνατον» δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει σ' ἐμᾶς.»

Αὐτὴ ἡ «θεοποίηση τοῦ ἀποτελέσματος», ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ ὁ ἱστορικὸς Χάνς Μπουχλάϊμ, ἑλκύει ἀκόμα καὶ τοὺς μὴ Ναζιστὲς στὶς γραμμὲς τῆς Ἔς - Ἔς. Αὐτὸ εἶναι ἕνα κριτήριο ποὺ ἀντιστοιχεῖ μὲ μιὰ καθολικὴ παράδοση ἀνδρισμοῦ, μὲ βαθειὰ κλίση γιὰ μιὰ ζωὴ ἀνταγωνισμοῦ.

Τὸ 1930, ὁ Μπέστ πιστεύει ἀκόμα σὲ μιὰ «καλὴ μάχη», σὲ μιὰν «ἠθικὴ τοῦ ἡρωϊσμοῦ». Ὁ πολεμιστὴς ποὺ περιγράφει κατέχει μιὰ προ-

σωπικότητα αὐτόνομη· εἶναι ἕνας ἀτομικιστὴς τίμιος, ὑπεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του. Ἀλλοίμονο, ὁ πολεμιστὴς γιὰ τὸν ὁποῖο μιλάει λαβαίνει τὶς διαταγὲς του ἀπὸ ψηλά. Καὶ εἶναι αἰχμάλωτος αὐτῆς τῆς ὄχι μὲ σκοπὸ ἠθικῆς ποὺ τὸν κατευθύνει τελικὰ νὰ ἐκτελεῖ ἐγκληματικὲς πράξεις. Ὁ Μπουχλάϊμ λέει: «Αὐτὸς ποὺ δὲν ἀπασχολεῖται μὲ τὸ γιατὶ τῆς μάχης του ἀλλὰ μοναδικὰ μὲ τὸ πῶς, αὐτὸς εἶναι διατεθειμένος καθ' ὅλα, ἂν οἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦν, νὰ ὁδηγήσει σὲ αἴσιο πέρας, μὲ ὅλο τὸν εὐκταῖο ἡρωϊσμό, μιὰ μάχη ἀπόλυτα ἄδικη κι ἐγκληματική... Τότε ποὺ αὐτὸς ὁ ἡρωϊκὸς πολεμιστὴς νομίζει ὅτι διαθέτει τὸν ἑαυτό του (αὐτοδιατίθεται), ἔχει μπεῖ στὴν πραγματικότητα, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει ἢ τὸ καταλαβαίνει πάρα πολὺ ἀργὰ στὴν ὑπηρεσία τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ Κράτους.»

Ὁ Βέρνερ Μπέστ, κι αὐτὸς ἐπίσης θὰ τὸ παρατηρήσει πάρα πολὺ ἀργά. Ἡ ρομαντικὴ ἔννοια τοῦ ἡρωϊκοῦ ρεαλισμοῦ ξεπέφτει κι ὅλας τὴν ἐποχὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Μπέστ ἀρχίζει νὰ βάζει σὲ ἐνέργεια, πλάϊ στὸν Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ, τὸν τρομοκρατικὸ καὶ ἀστυνομικὸ μηχανισμὸ τοῦ Γ' Ράϊχ. Γιατὶ κι ὅλας, αὐτὸς ὁ βασικὸς μηχανισμὸς τῆς δικτατορίας τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸν ἀποκλειστικὸ ἔλεγχο τῆς Ἔς - Ἔς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ο ΧΑΫΝΤΡΙΧ ΚΑΙ Η ΓΚΕΣΤΑΠΟ

Ἡ ἰσχυριζόμενη σὰν Ἑβραϊκὴ καταγωγὴ τοῦ Χάϋντριχ, ἀφοῦ διαψεύσθηκε ἀπὸ τὴν ἔρευνα τὴν ὁποία ἀνέθεσε ἡ διεύθυνση τοῦ Κόμματος στὸν Γκρέγκορ Στράσσερ, θὰ γίνει εὐκαιρία, στὸ διάστημα τῆς αἱματόβρεχτης σταδιοδρομίας τοῦ φοβεροῦ ἀρχηγοῦ τῆς SD καὶ δεξιοῦ χεριοῦ τοῦ Χίμμλερ, νὰ κυκλοφορήσουν πολλοὶ θόρυβοι καί, ἔπειτα ἀπὸ τὴν πτώση τοῦ Ράϊχ, νὰ γίνουν πολλὰ σχόλια. Γιατὶ ὅσο θὰ παίρνει πιὸ μεγάλη σπουδαιότητα ὁ Χάϋντριχ, ὅσο πιὸ πολὺ θὰ ἐκτείνεται ἡ ἐξουσία του, τόσο περισσότερο ὁ θρύλος τῆς Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς του θὰ συναντάει περίεργα αὐτιά.

Οἱ ἱστορικοί, εἰδικὰ τοῦ ἀποδίνουν μιὰν ἰδιαίτερη εὔνοια. Ἡ καταγωγὴ τοῦ Χάϋντριχ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ρίξουν λίγο φῶς πάνω σ' αὐτὸ τὸ τερατῶδες ὑποκείμενο: ἕνας ἐσωτερικὸς σπαραγμός, ἕνα τρομερὸ καὶ βαρὺ μυστικό, τὸ αἴσθημα πὼς εἶναι ἕνας ἐξωμότης θὰ ἐξηγοῦσε τὴν διαρκῆ ἐπιμονὴ τοῦ προσώπου αὐτοῦ στὸ ἔγκλημα καὶ τὸν ἀνελέητο χαρακτῆρα τοῦ φυλετικοῦ του φανατισμοῦ.

Ὁ Ρέϊτλιγκερ διαβλέπει στὸν Χάϋντριχ «μιὰ παθολογικὴ ἀποστροφὴ πρὸς τὸ Ἑβραϊκό του αἷμα: ὁ Γ. Ἄντλερ ἐκφράζει τὴ γνώμη ὅτι «τὸ Γ' Ράϊχ ἔδωσε στὸν Χάϋντριχ τὴ δυνατότητα νὰ καταστρέψει τὴν Ἑβραϊκὴ σπορὰ ποὺ ἔφερε ὁ ἴδιος, προμηθεύοντάς του τὰ μέσα νὰ καταστρέψει φυσικὰ τοὺς Ἑβραίους ποὺ τὸν περιέβαλλαν».

Στὴν πραγματικότητα, ὅλες οἱ ἀνεκδοτικὲς λεπτομέρειες πάνω «στὸ ξανθὸ θηρίο», ὅπως ὀνομάζουν καμμιὰ φορὰ τὸν Χάϋντριχ ἀκόμα καὶ στοὺς κόλπους τῆς Ἔς - Ἔς, ὅλες οἱ ἑρμηνεῖες γιὰ τὶς σημαντικὲς ἢ ὄχι πράξεις τῆς ζωῆς του, δὲν κάνουν ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ δίνουν περισσότερη βαρύτητα στὴν πρόταση ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὴν μπορεῖ νὰ περάσει κανεὶς τὴ ζωή του πλάϊ σ' ἕναν ἄνδρα, νὰ τὰ γνωρίσει ὅλα γι' αὐτὸν κι ὡστόσο νὰ μὴ γνωρίζει τίποτε γι' αὐτόν. Γιατὶ ὁ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ δὲν εἶναι, ὅπως τὸ ἰσχυρίσθηκαν, ὁ Σαὶν — Ζύστ τῆς Ναζιστι-

κῆς Ἐπανάστασης δὲν εἶναι οὔτε ὁ φανατικὸς τοῦ φυλετισμοῦ, ὅπως θέλησαν νὰ τὸν κάνουν, οὔτε, σύμφωνα μὲ τὸν ὁρισμὸ τοῦ ἱστορικοῦ Φρέντ, ἡ Σατανικὴ Ἐνσάρκωση τοῦ ἐγκλήματος ἐνάντια στὸ πνεῦμα».

Εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία ἑλκυστικὸ νὰ συγκρίνουμε τὴ δυάδα (ντουέττο) Χίμμλερ — Χάϋντριχ μὲ τὸ ζεῦγος Σαὶν Ζύστ — Ροβεσπιέρο, ὅμως ἡ σύγκριση δὲν ταιριάζει. Στὸ ἔγκλημα, οἱ ἐπιδόσεις τοῦ Χάϋντριχ εἶναι ἀπὸ μακρυὰ ἀνώτερες ἀπὸ ἐκεῖνες τῶν δύο Γάλλων ἐπαναστατῶν. Ἐξ ἄλλου, κι αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ σημαντικό, ὁ ἰδεαλισμὸς τοῦ Σαὶν Ζύστ, θεωρητικοῦ τῆς ἀστικῆς ἐπανάστασης, εἶναι ἀπόλυτα ξένος στὸν Χάϋντριχ.

Ἡ δυάδα Χίμμλερ — Χάϋντριχ εἶναι ἐντελῶς διαφορετική. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴ συνάντηση ἀπὸ δύο ἀρχέτυπα τοῦ Κ΄ αἰῶνα, δηλαδὴ τοῦ ἰδεολόγου καὶ τοῦ τεχνοκράτη. Ἂς προστρέχουν στὴν ἱστορία, δὲν θὰ κάνουν ποτὲ τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ διαστρέφουν τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια γιὰ τὸ ἀποκλειστικό τους ὄφελος. Εἶναι στὴν πραγματικότητα, ὁ ἕνας ὅπως κι ὁ ἄλλος, ἀντίπαλοι τῆς ἱστορίας, ξεριζωμένοι ποὺ ἀπαρνιοῦνται ὅλες τὶς παραδοσιακὲς ἠθικὲς κι ἀνθρώπινες ἀναλογίες.

Ὁ Χάϋντριχ ἔχει μόνο ἕνα θεό, τὴ δύναμη. Τὴ δύναμη ἀπαλλαγμένη ἀπὸ ἔννοια: τὴ δύναμη γιὰ τὴ δύναμη. Δὲν μισεῖ ὅλους τοὺς Ἑβραίους. Αὐτοὶ εἶναι ἁπλὰ σχήματα χωρὶς ψυχές, ποὺ ἔχει ἀναλάβει τὴν ὑποχρέωση, μὲ σκοπὸ «μιὰ φροντίδα ὑγιεινῆς» ποὺ ἐμψυχώνει τὴν ἀνώτερη ἐπιμονὴ τοῦ Κόμματος, νὰ τοὺς θανατώσει ἀκολουθῶντας ἕνα ἁρμονικὸ σχέδιο καὶ πραγματοποιῶντας μιὰ τεχνικὴ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀποτελεσματική.

Ὁ Χάϋντριχ ἔχει μόνο προσωπικὰ συναισθήματα. Θὰ καταδιώξει μὲ τὸ μίσος του, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες συμφιλίωσης, τὸν ναύαρχο Ἔριχ Ράεντερ ποὺ τὸν εἶχε κάνει ν' ἀποκλεισθεῖ ἀπ' τὸ ναυτικό. Ἡ ἰδεολογία δὲν εἶναι προσόν του. Οἱ φιλοσοφίες, ἀκόμα κι ἡ «φαιὰ» φιλοσοφία, δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν κατ' οὐδένα τρόπο. Εἶναι ἕνας ἀθλητὴς πρὸ παντός. Καλὸς καὶ λεπτὸς ξιφομάχος, ἐξαίρετος ἱππέας, ἀεροπόρος, καλὸς χιονοδρόμος (σκιέρ), εἰδικευμένος στὸ πένταθλον, θὰ τοῦ συμβεῖ νὰ σώσει ὀνομαστοὺς Ἑβραίους ἀθλητές: χάρη σ' αὐτὸν ὁ Γερμανὸς πρωταθλητὴς τῆς ξιφομαχίας Πάουλ Σόμμερ μπορεῖ καὶ μεταναστεύει στὴν Ἀμερική· αὐτὸς ἐπίσης θὰ προμηθεύσει χαρτιὰ (πιστοποιητικὰ) καὶ χρήματα στὸν Πολωνὸ Ὀλυμπιονίκη Κάντορ.

Ὅσο γιὰ τὸν Φύρερ, αὐτὸ τὸ ἐλιξήριο ζωῆς τοῦ Χίμμλερ, ὁ Χάϋντριχ δὲν τρέφει γι' αὐτὸν μιὰ χωρὶς ὅρους πίστη. Δὲν φαντάζεται μιὰ Γερμανία χωρὶς Χάϋντριχ, ὅμως μιὰ Γερμανία χωρὶς Χίτλερ δὲν τοῦ φαίνεται ἀδύνατη. Εἶναι τεχνίτης τῆς δύναμης κι ἀπόστολος τῆς ἀποτελεσματικότητος. Ἡ ἰδεολογικὴ φλυαρία του Χίμμλερ θὰ τὸν κουράζει

πάντα. Ὁ ἐρεθισμός του θὰ ἐκδηλώνεται πολλὲς φορὲς στὴ γυναίκα του Λίνα, ποὺ τὸν ἀκούει εὐχάριστα γιατὶ κι αὐτὴ συχαίνεται «τοὺς Χίμμλερ» καὶ ἰδιαίτερα τὴ γυναίκα τοῦ Ραϊχσφύρερ.

Μπροστὰ στὸν Χίμμλερ ὡστόσο, θὰ ξέρει πάντα νὰ παραμένει τελείως ἤρεμος, ὑποκρίνεται ἕνα ὕφος δουλικὸ ποὺ δὲν συνηθίζεται στὴν Ἔς - Ἔς: «Μάλιστα, Κύριε Ραϊχσφύρερ... Ἂν ὁ Κύριος Ραϊχσφύρερ φαντάζεται ὅτι .... ὁ Κύριος Ραϊχσφύρερ ἔχει ἀπολύτως δίκιο... κλπ.»

Ὅμως τὸν Κύριο Ραϊχσφύρερ, τὸν δυσαρεστεῖ αὐτὸ τὸ δεξί του χέρι. Τὸν πιάνει μιὰ ἀληθινὴ στενοχώρια κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται ὁ Χάϋντριχ νὰ τοῦ κάνει τὴν ἀναφορά του. «Οἱ ἀναφορές του, ἐμπιστεύεται στὸν Κέρσεν,εἶναι ἀριστουργήματα συντομίας:σύντομη περιγραφὴ τοῦ προσώπου ἢ τῆς περίπτωσης, ἐπιχειρήματα ποὺ τὰ παρουσιάζει μὲ τάξη αὐξανόμενης σημασίας, συμπέρασμα ποὺ τὸ βγάζει σὰν μιὰ γραμμὴ κάτω ἀπὸ μιὰ πρόσθεση. Μετὰ ἀπ' αὐτὰ δίνει τὴ γνώμη του πάνω στὸ πρόβλημα καὶ ὑποβάλλει τὴ λύση ποὺ θὰ πρέπει νὰ υἱοθετηθεῖ.» Ὁ Χίμμλερ μένει καρφωμένος μπροστὰ σὲ τόση σαφήνεια. Δὲν ξέρει πῶς νὰ ξεφύγει ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐφόδους. Ἀργότερα, τηλεφωνεῖ στὸν Χάϋντριχ, καὶ δηλώνει ὅτι θὰ πρέπει, πρὶν ἀναλάβει ὁ,τιδήποτε ν' ἀναφερθεῖ στὸν Φύρερ. Λίγο ἀργότερα, υἱοθετεῖται γενικὰ μιὰ διαφορετικὴ λύση ἀπὸ τὸν Χίμμλερ, πού, μπροστὰ στὸν Χάϋντριχ, περιχαρακώνεται, ἐννοεῖται, πίσω ἀπ' τὶς δῆθεν διαταγὲς τοῦ Χίτλερ. Μιὰ μόνο φορὰ ὁ Ραϊχσφύρερ ριψοκινδυνεύει νὰ ἀντικρούσει τὸν Χάϋντριχ κατὰ μέτωπο. Μὲ λόγια κομμένα, μὲ τὴ φωνὴ ἀβέβαιη ρεύγεται: «Σεῖς, σεῖς... ἡ λογικὴ σας. Πάντα ἡ λογική σας. Τὸ καθετὶ ποὺ προτείνω, σεῖς τὸ ἐναντιώνετε σύμφωνα μὲ τὴ λογική σας. Ἀρκετὰ μὲ σᾶς καὶ μὲ τὸ λογικό σας πνεῦμα». Ὁ Χάϋντριχ βαράει ὑποχώρηση, ἐνδίδει ἀμέσως, κάνει νὰ ξεχασθεῖ.

Ὁ Χίμμλερ δυσπιστεῖ πάντα πρὸς τοὺς τυχὸν ἀνταγωνιστές του. Ποτέ του ὡστόσο δὲν θὰ θεωρήσει τὸν Χάϋντριχ ἐπικίνδυνο ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη. Ἀκριβῶς γιατὶ δὲν τὸν ἀγαπάει κανένας καὶ δὲν ἀγαπάει κανένα. Γύρω ἀπ' αὐτὸν ὑπάρχει ἡ ἔρημος. Ὁ Χάϋντριχ εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀτόμου ποὺ θέλει νὰ ξέρει πάντα περισσότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἐπιζητάει παντοῦ τὴν πρώτη θέση, ἔστω κι ἂν πρόκειται νὰ γίνεται αὐτὸ ἀνάμεσα στὶς κυρίες μὲ μειωμένη ἀρετή, ποὺ τὶς συναναστρέφεται ὑπερβολικά, ἀλλὰ ποὺ αὐτὲς δὲν ἀγαποῦν «τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ μάτια λύκου» ἢ στὴν αἴθουσα ξιφασκίας ὅπου οἱ συμπαῖκτες του, γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν τὴ σιγουριὰ τοῦ σπαθισμοῦ του, τὸν παρακολουθοῦν, ἀλλὰ ὅταν πιὰ τελειώσει ἡ ἐπίδειξη τὸν ἀποφεύγουν.

Ἂν δὲν ἔχει δεδηλωμένους ἐχθρούς, δὲν ἔχει οὔτε πραγματικοὺς



φίλους. 'Ακόμα καὶ μὲ τὴν γυναίκα του Λίνα, τὸν ἑνώνουν μαζί της μόνο οἱ σεξουαλικοὶ δεσμοί.

Τουλάχιστο ὁ Χίμμλερ ἄφησε πίσω του συνεργάτες ποὺ τοὺς ἀρέσει καὶ σήμερα ἀκόμα νὰ διαλαλοῦν τὴ στοργικὴ προσοχὴ ποὺ ἐκδήλωνε στοὺς γύρω του. Ὁ Χάϋντριχ, «ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴ σιδερένια καρδιά», ὅπως τὸν ὀνόμαζε ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ, δὲν θ' ἀφήσει ἀνάμνηση ἄλλη ἀπὸ τὸ ὅτι ἀνακουφίσθηκαν ἀπὸ ἕνα ἄτομο ποὺ τὸ ξεφορτώθηκαν. Νὰ τί εἶπε ὁ Σέπ Ντῆτριχ στὸν θάνατο τοῦ Χάϋντριχ: «Δόξα στὸ Θεό, ψόφησε αὐτὸ τὸ γουροῦνι.»



Ἡ ἐπιθετικότητα τοῦ Χάϋντριχ, ἡ ἀνάγκη του νὰ ἐπιβάλλεται, νὰ τὸν ἀναγνωρίζουν σὰν τὸν πιὸ δυνατό, τὸν πιὸ ἔξυπνο, ἑρμηνεύει φανερὰ μιὰ κάποια ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου καὶ κάπως παράξενα τὸ κομπλὲξ κατωτερότητας τοῦ ἀποτυχημένου ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, ἀποτυχία ποὺ δὲν θὰ τὴν ξεχάσει ποτὲ καὶ δὲν θὰ συνέλθει ποτέ.

Ὅταν παρατηρήσουμε ἔτσι τὴν προσωπικότητά του, θεωροῦμε τὸν Χάϋντριχ σὰν τὸν ἰδεώδη συνεργάτη τοῦ Χίμμλερ.

Κι οἱ δυό τους ἔχουν ἄλλωστε συνειδητοποιήσει ὅτι ἔχουν ὁ ἕνας ἀνάγκη ἀπ' τὸν ἄλλον. Χωρὶς τὸν Χίμμλερ, ποὺ κατέχει τὴ θέση του στοὺς κόλπους τῆς Ναζιστικῆς ἱεραρχίας, ὁ Χάϋντριχ δὲν ἔχει καμμιὰ τύχη νὰ φθάσει σ' ἕνα σημαντικὸ λειτούργημα κι ἀκόμα λιγότερο νὰ διατηρηθεῖ σ' αὐτό· χωρὶς τὴν ὑπέρμετρη διαύγεια καὶ τὸν δυναμισμὸ τοῦ βοηθοῦ του, ὁ μικροαστὸς Χίμμλερ ξέρει ὅτι ἔχει ὅλες τὶς πιθανότητες νὰ χαθεῖ μέσα στὸν λαβύρινθο τοῦ 'Εθνικοσοσιαλιστικοῦ Κράτους καὶ τῶν δυναστῶν του.

Ὁ νέος στὸν ὁποῖο ὁ Χίμμλερ ἐμπιστεύεται τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1931 τὴν ὑπευθυνότητα τῆς SD εἶναι ἀπροκάλυπτα ἕνας «ὀργισμένος» στὸν ὁποῖον ἀπαγόρευσαν τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶναι ὑπολογίσιμο γι' αὐτόν: τὴ σταδιοδρομία τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Ὁ Ράϊνχαρντ Τρίσταν Ἔουτζεν Χάϋντριχ γεννήθηκε στὶς 7 Μαρτίου τοῦ 1904, στὴ Χὰλλ ἐπὶ τοῦ Σάαλ. Ἡ σταδιοδρομία του ἦταν αὐτὴ ποὺ ἀκολούθησαν τὰ περισσότερα παιδιὰ τῆς μεταπολεμικῆς δημοκρατικῆς ἀστικῆς τάξης. Γυιὸς ἑνὸς τραγουδιστῆ τῆς ὅπερας καὶ μιᾶς θεατρίνας τῆς κωμωδίας, μαθητὴς στὸ Λύκειο τῆς Χάλλ, ὁ νέος Χάϋντριχ ἐγκαταλείπει τὸ πατρικὸ σπίτι, ποὺ τὸ ἔχει παραλύσει ἡ οἰκονομικὴ κρίση, σὲ ἡλικία δεκαέξη ἐτῶν καὶ κατατάσσεται στὰ ἐλεύθερα στρατιωτικὰ σώματα τοῦ στρατηγοῦ Μάερκερ. Τὸν ἔχει κι ὅλας κατακτήσει ἡ κλίση νὰ γίνει ἀξιωματικός. Ὅταν ἀπολύεται ἀπ' τὰ ἐλεύθερα σώματα, διαλέγει τὸ Ναυτικό, ποὺ ὅπως θυμώμαστε, ὑπῆρξε ὁ πρῶτος ἔρωτας τοῦ Χίμμλερ.

Τὸ 1922, φοράει τὴ στολὴ τῶν Δοκίμων τοῦ Ναυτικοῦ στὸ Κίελο,

Στὸ διάστημα τοῦ πρώτου χρόνου τῶν σπουδῶν του, γνωρίζεται μὲ τὸν πλοίαρχο Βίλχελμ Κανάρη ποὺ στὴν ἀρχὴ τοῦ φαίνεται ἐνοχλητικὸς αὐτὸς ὁ ἀδύνατος ἔφηβος «μὲ μάτια 'Ασιάτη». Ἡ σύζυγος τοῦ Κανάρη, Ἔρικα, γοητεύεται ὅμως ἀπ' τὰ χαρίσματα βιολιστή, ποὺ ἔχει ὁ Ράϊνχαρντ.

Τὸ 1924, ὁ Κανάρης τοποθετεῖται στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Π. Ναυτικοῦ στὸ Βερολῖνο. Ὁ σημαιοφόρος Χάϋντριχ ἀνέρχεται μὲ σταθερότητα τὴν κλίμακα τῆς ἱεραρχίας: τὸ 1926 εἶναι ἀνθυποπλοίαρχος. Ὑπηρετεῖ πάνω σὲ διάφορα πολεμικὰ πλοῖα καὶ φθάνει τὸ 1928 στὸ βαθμὸ τοῦ ὑποπλοιάρχου. Δίνει ἐξετάσεις στὴ Ρωσσικὴ γλῶσσα καὶ πετυχαίνει, καὶ σ' ὅλο τὸ διάστημα δίνει ἀποδείξεις, γιὰ ὅλα τὰ ταλέντα ποὺ πρέπει νὰ ἔχει ἕνας τέλειος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ. Ἰδιαίτερη σημείωση: δὲν ἔχει καθόλου φίλους καὶ τὸν μισοῦν κυριολεκτικὰ ὅλοι οἱ ἄνδρες του.

Τὸ μέλλον του φαίνεται ἐξασφαλισμένο ὅταν ξαφνικὰ παρασύρεται σὲ μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια ποὺ θὰ τερματίσει μιὰ καὶ καλὴ τὴ σταδιοδρομία του.

Στὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1932, ὁ Χάϋντριχ γνωρίζει μιὰ νέα κοπέλλα, τὴν Λίνα Ματθίλδη φὸν Ὄστεν. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1930, παρὰ τὴ θέληση τοῦ πατέρα φὸν Ὄστεν, ὁ Χάϋντριχ καὶ ἡ Λίνα ἀρραβωνιάζονται. Στὴν ἀρχή, ὁ δεσμὸς αὐτὸς δὲν διαφέρει σὲ τίποτε ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁ Χάϋντριχ, μεγάλος συλλέκτης ἀπὸ γυναικεῖες ἐπιτυχίες, ἔχει τὴ συνήθεια νὰ ἔχει μὲ τὶς πολυάριθμες καὶ διαδοχικὲς φιλενάδες του. Θὰ συμβεῖ ὅμως αὐτὸ ποὺ θὰ συνέβαινε φυσικὰ ἀργὰ ἢ γρήγορα: μιὰ νέα γυναίκα, παληὰ κατάκτηση τοῦ Χάϋντριχ, ἔρχεται νὰ ταράξει τὴν ἐντελῶς νέα εὐτυχία τῶν μνηστευμένων. Ὁ Χάϋντριχ τῆς κάνει γνωστὸ ὅτι ἡ περιπέτειά τους ἐκείνη ἀνήκει πιὰ στὸ παρελθόν. Ὅμως ἡ γυναίκα, κόρη ἑνὸς ἀπ' τοὺς διευθυντὲς τοῦ Κονσόρτσιουμ IG Farben, δὲν τὸ βάζει κάτω. Χρησιμοποιῶντας τὴν ἐπιρροὴ τῆς οἰκογενείας της, αὐτὴ ὑποβάλλει τὴν ὑπόθεση στὸν ναύαρχο Ἔριχ Ράεντερ, Γενικὸ Διοικητὴ τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ (Ραϊχσμαρίνε). Ἐπειδὴ ὁ Χάϋντριχ ἀρνήθηκε νὰ διακόψει μὲ τὴν Λίνα καὶ νὰ ὑποχωρήσει, ὅταν τοῦ τὸ ζήτησε ὁ ναύαρχος, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῆς πρώην φίλης του, τότε ἐπιλαμβάνεται τὴν ὑπόθεση ἡ Στρατιωτικὴ Δικαιοσύνη.

Στὸ διάστημα τῆς δίκης, ὁ Χάϋντριχ χρησιμοποιεῖ κάθε εἴδους, ἐπιχειρήματα γιὰ νὰ ρίξει τὴν ἀμφιβολία πάνω στὴν τιμιότητα τῆς νέας γυναίκας. Ἡ συμπεριφορά του, εἶναι σὲ τέτοιο σημεῖο δυσάρεστη, ποὺ οἱ στρατοδίκες καταλήγουν στὸ νὰ διερωτηθοῦν ἂν ὁ κώδικας τιμῆς τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ μπορεῖ ν' ἀνεχθεῖ τὴν παρουσία στὸ σῶμα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ αὐτοῦ τοῦ εἴδους· ὁ ναύαρχος Ράεντερ σκέπτεται πὼς ὄχι. Στὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου, τοῦ 1931, ἡ ἀπόφαση ἐκδίδεται: Ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀπόφασης εἶναι σύντομη: «Ἄμεσος ἀπόταξις λόγῳ ἀναξιοπρεποῦς

διαγωγῆς». Ὁ Χάϋντριχ, θὰ εἰποῦν ἀργότερα, εἶχε δηλώσει στὴν πρώτη φιλενάδα του, ποὺ περίμενε ἀπ' αὐτὸν ἕνα παιδί, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτεῖ μιὰ γυναίκα ποὺ κάνει παιδιά.

Νὰ λοιπὸν ποὺ ὁ Χάϋντριχ βρίσκεται ἄνεργος. Καὶ δὲν λείπουν οἱ ἄνεργοι ἀπὸ τὴ Γερμανία. Τί νὰ κάνει; Ἡ μόνη δυνατότητα εἶναι νὰ μπεῖ στὸ Ναυτικὸ SA. Ὁ Χάϋντριχ κατατάσσεται χωρὶς καμμιὰ πολιτικὴ ὑστεροβουλία. Ἡ Λίνα Χάϋντριχ λέει: «Ἦταν ἀξιωματικός, αὐτὸ εἶναι ὅλο, Δὲν τὸν ἐνδιέφερε τίποτε ἄλλο ἀπ' τὴν σταδιοδρομία του στὸ ναυτικὸ καὶ ὁ ἀθλητισμός. Δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γιὰ πολιτική».

Ὅμως ἡ Λίνα, ἀντίθετα, ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πολιτική. Ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ δράση τοῦ Χίτλερ, κρίνει ὅτι ὁ μέλλων σύζυγός της ἔπρεπε νὰ βρεῖ ἐκεῖ τρόπο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει ἕνα μέλλον. Χάρη στὶς συστάσεις τοῦ Κὰρλ Φρεϊχερ φὸν Ἐμπερστάϊν, παιδικοῦ φίλου τῆς ἀδελφῆς τοῦ Χάϋντριχ, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο πεπεισμένη ὅσο κι ἡ Λίνα γιὰ τὸ συμφέρον ποὺ θὰ ὑπῆρχε γιὰ τὸν «Ρέϊνι» νὰ πλησιάσει τοὺς Ναζί, ὁ ἄνεργος νέος ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ πετυχαίνει μιὰ συνάντηση μὲ τὸν Χάϊνριχ Χίμμλερ. Στὶς 14 Ἰουνίου τοῦ 1931, ὁ Χάϋντριχ συναντάει τὸν Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς ποὺ ζητάει ἀκριβῶς ἕναν ἄνθρωπο ἱκανὸ νὰ δημιουργήσει μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἒς - Ἒς μιὰ ὑπηρεσία πληροφοριῶν. Γιατὶ ὄχι αὐτόν; Στὶς 5 Ὀκτωβρίου, ὁ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ διορίζεται στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Ἒς - Ἒς μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ Στουρμφύρερ κι ἐπιφορτίζεται νὰ δημιουργήσει αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη διαμονὴ στὸν Φαιὸν Οἶκο, ὅπου ἀποσύρεται μαζὶ μὲ μερικοὺς φακέλλους ποὺ ἀνήκουν στὸν Χίμμλερ, ὁ Χάϋντριχ, ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξαφανισθεῖ ἀπ' τὴν περιέργεια τῶν λειτουργῶν τοῦ Κόμματος, μετακομίζει κι ἐγκαθίσταται μὲ τρεῖς συνεργάτες σ' ἕνα διαμέρισμα δύο δωματίων στὸν ἀριθμὸ 23 τῆς Τυρκενστράσσε, στὸ Μόναχο. Προφανῶς βρῆκε τὸν δρόμο του. Ἡ ἀστυνομικὴ σταδιοδρομία τοῦ ταιριάζει ἀκόμα καλύτερα ἀπὸ ἐκείνη τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ. Οἱ διαταγές του δὲν καθυστεροῦν: οἱ μονάδες Ἒς - Ἒς ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν μιὰ γενικὴ ἀναφορὰ ποὺ νὰ περιέχει τὸ κάθε γεγονὸς ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρει τὴν ὑπηρεσία πληροφοριῶν. Οἱ ἄτιμες ἐπαφὲς μὲ μερικοὺς κατασκόπους κι ἄλλους πληροφοριοδότες ποὺ εἶναι σκορπισμένοι στὸ Γερμανικὸ ἔδαφος θὰ πρέπει νὰ περιορισθοῦν. Ὁ Χάϋντριχ ἀρχίζει μιὰ περιοδεία στὴ Γερμανία μὲ σκοπὸ νὰ δημιουργήσει ἕνα δίκτυο πληροφοριῶν ὀργανωμένο καλύτερα. Οἱ ἄνδρες ποὺ ὑπηρετοῦν ἀποσύρονται ἀπ' τὶς μονάδες Ἒς-Ἒς καὶ τοποθετοῦνται κάτω ἀπ' τὸν ἄμεσο ἔλεγχο τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τοῦ Χάϋντριχ, ποὺ παίρνει τὴν ὀνομασία Ζιχερχαϊτσντίενστ ἢ S.D.

Ἡ SD ἐξαρτᾶται, ἐννοεῖται ἀπ' τὴν Ἒς-Ἒς. Ὡστόσο, ἔχει μιὰν

αὐτονομία τέτοια ποὺ παίρνει ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὰ πρότυπα μιᾶς Ἔς-Ἔς στοὺς κόλπους τῆς Ἔς-Ἔς. Γιατὶ εἶναι μιὰ ὀργάνωση Ἔς-Ἔς παράλληλη αὐτῆς ποὺ δημιουργεῖ ὁ Χάϋντριχ. Σὲ ὅλο τὸ κράτος, οἱ ὑπηρεσίες SD — Ἀμποχνίττε, Ὀμπεραμποχνίττε — ἔχουν σχεδιασθεῖ πάνω στὴν πρωταρχικὴ σύνθεση τῆς Ἔς-Ἔς. Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐργάζονται σ' αὐτὴν εἶναι ἐπιφορτισμένοι ἀπ' τὸν Χάϋντριχ νὰ ξετρυπώνουν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Κόμματος μέσα στοὺς κόλπους τοῦ ἴδιου τοῦ Κόμματος καθὼς κι ἔξω καὶ νὰ ἐλέγχουν ἐχέμυθα τὴ δραστηριότητα τῶν ἐχθρικῶν πρὸς τὴν NSDAP κομμάτων. Ἡ κάθε πληροφορία, καὶ ἡ πιὸ ἀσήμαντη λεπτομέρεια, ὅλα ταξινομοῦνται, μαρκάρονται στὴν ὑπηρεσία τῆς Τζουκαχστράσσε ἀριθμὸς 4 στὸ Μόναχο, νέα κεντρικὴ ὑπηρεσία τῆς SD καὶ κρησφύγετο - λιμέρι τοῦ Ράϊνχαρτ Χάϋντριχ.

Ὁ Χίμμλερ εἶναι γοητευμένος ἀπ' τὴ δραστηριότητα ποὺ ἀναπτύσσει ὁ ἀρχηγὸς τῆς μυστικῆς του ὑπηρεσίας. Τόση εὐσυνειδησία στὸ καθῆκον ἀξίζει ἀνταμοιβή. Τὰ γαλόνια βρέχουν πάνω στὸν Χάϋντριχ: 10 Αὐγούστου 1931, Στουρμφύρερ· 1η Δεκεμβρίου 1931, Χαουπτστουρμφύρερ· 29 Ἰουλίου 1932, Σταντάρτενφύρερ· 21 Μαρτίου 1933, Ὀμπερφύρερ.

Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς-Ἔς αἰσθάνεται καλὰ ὅτι ἡ τύχη, ὅπως τὸ δηλώνει στὸν Κέρστεν, τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι «ἕνα πράκτορα πληροφοριῶν γεννημένο, ἕνα μυαλὸ ποὺ ξέρει νὰ ξεμπερδεύει ὅλες τὶς κλωστὲς καὶ νὰ τὶς δένει ἐκεῖ ὅπου πρέπει». Καὶ πραγματικά, ὁ Χάϋντριχ ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα ἑνὸς ἰδανικοῦ ἀρχηγοῦ μυστικῆς ὑπηρεσίας: εἶναι ἀνελέητος, προφανῶς γυμνὸς ἀπὸ αἰσθήματα, κατέχει, σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια τὴν ἔκφραση τοῦ Χίμμλερ, «μιὰ ὄσφρηση ἀσυνήθιστη», γνωρίζει θαυμάσια νὰ μαντεύει τὶς ὑστερόβουλες σκέψεις τῶν ἀτόμων καὶ νὰ προβλέπει τὶς ἀντιδράσεις τους. Πρὶν ἀπ' αὐτόν, ἡ εἰδικὴ ἀστυνομία περίμενε νὰ πιάσει τὸν ἀντίπαλο ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἐπενέβαινε κάτω ἀπ' τὴν ἀπειλὴ τοῦ κινδύνου. Ἡ ἀστυνομία τοῦ Χάϋντριχ, αὐτή, εἶναι ἐπιφορτισμένη νὰ ἐξιχνιάζει τὸν ἀντίπαλο πρὶν ἀκόμη συλλάβει ἔστω καὶ τὴν ἰδέα νὰ ὀρθωθεῖ ἐνάντια στὴν ἐξουσία τοῦ Κράτους.

Ἡ ἀστυνομικὴ ἀντίληψη τοῦ Χάϋντριχ δὲν ἔχει ὅρια. Ἐκτείνεται στὸ σύνολο τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ Ἔθνους. Στὸ πνεῦμα τοῦ Χάϋντριχ, ἡ ἀστυνομία δὲν εἶναι πιὰ ἕνας ἁπλὸς ἀμυντικὸς ὀργανισμὸς ποὺ ἐγγυᾶται τὴν ἀσφάλεια τοῦ Κράτους. Εἶναι ἀντίθετα ἕνα σύστημα ἐπιθετικὸ πού, ἐπὶ πλέον, εἶναι ἐπιφορτισμένο νὰ ἐκπαιδεύει τὸν λαὸ καὶ νὰ ἀπαλλάσσει τὸ ἔθνος ἀπ' ὅλες τὶς ἰδέες ποὺ θεωροῦνται νοσηρὲς ἢ ἐπικίνδυνες.

Ἁρμόζει λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι ἡ ἀστυνομία θὰ πρέπει νὰ εἶναι πανταχοῦ παροῦσα. Πρόκειται, σύμφωνα μὲ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Βέρνερ

Μπέστ, νὰ «ἐξασφαλισθεῖ τὸ Κράτος ἐνάντια σὲ ὅλες τὶς μορφὲς προσβολῆς κατὰ τῆς δημόσιας τάξης, ὄχι μόνο τιμωρῶντας τες, ἀλλὰ προλαμβάνοντάς τες».

Σ' αὐτὴν τὴν προοπτική, ἡ ἀστυνομία δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὑποκείμενη στοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὴν πόλη. Ἡ δράση της δὲν μπορεῖ νὰ ρυθμίζεται ἀπὸ ἕνα καταστατικὸ χάρτη. Τὰ σχέδια τοῦ Χάϋντριχ εἶναι τὰ ἑξῆς: σ' ἕνα πρῶτο διάστημα, ἡ SD θὰ πρέπει νὰ καταλάβει τὶς θέσεις - κλειδιὰ τῆς νέας πολιτικῆς ἀστυνομίας· αὐτὴ ἡ εἰδικὴ ἀστυνομία θὰ πρέπει ἔπειτα νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπ' τὴν ὅλη διοίκηση καὶ νὰ σχηματίσει μαζὶ μὲ τὴν Ἔς-Ἔς ἕνα ὄργανο ἀσφαλείας τοῦ Κράτους μοναδικὸ καὶ αὐτόνομο. Τέλος, τρίτη ἐνέργεια, θὰ πρέπει νὰ ἱδρυθεῖ μιὰ διοίκηση Ἔς-Ἔς εἰδική, ποὺ νὰ ἑνώνει τὴν ἀστυνομία καὶ τὴν Ἔς-Ἔς σὲ ἕναν ὄγκο ὁμοιογενῆ.

Τὰ σχέδια τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς SD πλημμυρίζουν τὸν Χάϋνριχ Χίμμλερ μὲ ἐνθουσιασμό. Μερικοὶ ἀρχηγοὶ Ἔς-Ἔς τὸν καθιστοῦν προσεκτικὸ ἐνάντια σὲ μιὰ διάδοση ποὺ κινδυνεύει νὰ καταστήσει τὴν Ἔς-Ἔς λαομίσητη καὶ νὰ φθείρει σιγά-σιγὰ τὴ φύση τῆς Τάξης τῶν ἐκλεκτῶν ποὺ τὴν χαρακτηρίζει. Τίποτε δὲν τὸν ἐπηρεάζει: ὁ Χίμμλερ θέλει νὰ φθάσει στὴν ἀπόλυτη κυριαρχία πάνω στὴν Ἀστυνομία τοῦ Γ' Ράϊχ.

Οἱ ἰδέες τοῦ Χάϋντριχ θὰ τεθοῦν στὴν πράξη, στὴν Βαυαρία ἀρχικά. Τὴν 9ην Μαρτίου τοῦ 1933, τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ πραξικόπημα ὁδηγεῖ σὲ μιὰ προσέγγιση ἀνάμεσα στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς-Ἔς καὶ στὴν Ἀστυνομία τῆς Λάντ. Ὁ Χίμμλερ γίνεται Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας στὸ Μόναχο. Ὁ Χάϋντριχ τοποθετεῖται ἐπὶ κεφαλῆς στὸ Πολιτικὸ Τμῆμα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως. Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, οἱ δύο «συμπέθεροι» ἔχουν πραγματοποιήσει ἕνα γιγάντιο βῆμα: ὁ Ραϊχσφύρερ καλεῖται νὰ καταλάβει τὸ λειτούργημα τοῦ πολιτικοῦ ὑπεύθυνου στὸ Βαυαρικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας καὶ ὁ Χάϋντριχ ἐπιφορτίζεται ἀμέσως νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύει στὰ νέα του καθήκοντα.

Αὐτὸ ποὺ ἀργότερα θὰ ἰσχύει γιὰ τὸ σύνολο τοῦ Ράϊχ μπαίνει ἀπὸ τότε στὴν πράξη στὴν Βαυαρία. Ὁ Χίμμλερ δημιουργεῖ στοὺς κόλπους τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν μιὰ Διοίκηση τῆς Βαυαρικῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας (ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ). Τὴ διοίκηση αὐτὴ τὴν ἀναλαμβάνουν ἄνδρες τῆς SD· ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴ δικαιοδοσία τῆς Ἀστυνομίας Διεύθυνσης τοῦ Μονάχου καὶ τοποθετεῖται κάτω ἀπὸ εἰδικὸ καταστατικὸ νόμο. Ὁ νόμος αὐτὸς (κανονισμός) τῆς παραχωρεῖ τὶς ὑπηρεσίες τῆς Βαυαρικῆς κοινῆς Ἀστυνομίας γιὰ νὰ φέρει σὲ αἴσιο πέρας τὶς ἐνέργειες τῆς καθαυτὸ ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ. Ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ διοίκηση ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ βασιλεύει σὰν κυρίαρχος ἀπόλυτος στὰ Βαυαρικὰ στρατόπεδα

συγκέντρωσης. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς καὶ ἀρχηγὸς τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης Χίμμλερ, βρίσκεται, κατ' ἀρχήν, κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Βαυαροῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Βάγκνερ. Στὴν πραγματικότητα, ἂν ὁ Βάγκνερ μπορεῖ νὰ διαθέτει τὸν Χίμμλερ σὰν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ὁ Χίμμλερ εἶναι ὡστόσο ἀνώτερος ἀπ' τὸν Βάγκνερ σὰν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Ἀντίστροφα πάλι, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου SA, ὁ Ρὲμ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δίνει διαταγὲς στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ἀλλὰ ὄχι στὸν ἀστυνομικὸ διοικητὴ τῆς Βαυαρικῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Χάϋντριχ κι ὁ Χίμμλερ ἐκμεταλλεύονται ὅσο μποροῦν τὴν ἀνεξαρτησία τους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν κρατουμένων πληθαίνει στὸ Νταχάου ἐνῶ στὴν ὑπόλοιπη Γερμανία τὸ πρῶτο κῦμα τῆς τρομοκρατίας ἀνήκει ἤδη στὸ παρελθόν. Ὁ Χίμμλερ δηλώνει: «Γιὰ νὰ εἰσακουσθεῖ ἡ ἐπιμονὴ τῶν Ὑπουργείων, ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς κρατουμένων ἔχει ἐλευθερωθεῖ στὴν Πρωσσία καὶ στὴν ὑπόλοιπη Γερμανία, Ἐγὼ μόνο, ἐδῶ, στὴν Βαυαρία, κράτησα ἀκόμα γερὰ καὶ μάλιστα ἐπέσπευσα τὸ σχέδιό μου γιὰ τὴν προληπτικὴ κράτηση.»

Μιὰ τέτοια λύσσα δὲν μποροῦσε νὰ ἱκανοποιεῖ γιὰ πολὺ διάστημα μόνο στὸ στενὸ πεδίο δράσης τῆς Βαυαρίας. Ἔπρεπε, νὰ τὴν ἐπεκτείνουν στὸ σύνολο τοῦ Γερμανικοῦ χώρου.

Οἱ δεκαέξη Λαντερπολιτσάϊεν τῆς Γερμανίας περιμένουν ἀκόμα τὸν κύριό τους. Ὅμως ὁ χρόνος ἐπείγει. Στὴν Πρωσσία, ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ ἔχει μόλις ἱδρύσει μιὰ Πολιτικὴ Ἀστυνομία, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴν συνηθισμένη διοίκηση, ἀνεξάρτητη ἀπ' τὸ Κράτος κι ἀπ' τὸ Κόμμα: τὴν Γκεστάπο.

Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Χάϋντριχ πᾶνε καὶ συναντοῦν τὸν Βίλχελμ Φρίκ, Ὑπουργὸ τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Ράϊχ, ποὺ εἶναι ἕνας σύμμαχος στὴν ἐπιχείρησή τους γιὰ τὴν ἐπέκταση. Ὁ μεταρρυθμιστὴς τῆς διοίκησης τοῦ Ράϊχ, ἀνίκανος ν' ἀγωνισθεῖ μόνος ἐνάντια στὸν Πρωσσικὸ διαχωρισμὸ τοῦ Γκαῖριγκ, καλεῖ τὸν Χίμμλερ καὶ τὸν Χάϋντριχ νὰ τὸν βοηθήσουν. Μὲ τὴν εὐλογία του, οἱ δύο κομπάρσοι βάζουν χέρι πάνω στὶς Γερμανικὲς Λαντερπολιτσάϊεν. Ἡ μιὰ ἔπειτα ἀπ' τὴν ἄλλη, πέφτουν κάτω ἀπ' τὸ πλῆγμα τους. Ὅσο γιὰ τὸν Γκαῖριγκ, ἐπειδὴ τὸν ἀνησυχοῦσε ἡ κίνηση τῆς SA κι ἐπειδὴ θέλει νὰ ξεφορτωθεῖ τὸν Ρέμ, συνθηκολογεῖ μὲ τὸν Χίμμλερ καὶ τοῦ παραδίνει τὴν Γκεστάπο. Σὲ ἀντάλλαγμα, θὰ ἔχει τὴν ὑποστήριξη τῆς Ἔς - Ἔς γιὰ νὰ κανονισθεῖ ὁ αἱματηρὸς λογαριασμὸς ποὺ σχεδιάζει νὰ ἔχει μὲ τὸν Ρέμ.

Τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου, ὁ Χίμμλερ καὶ ὁ Χάϋντριχ παίρνουν τὰ ἡνία τῆς Πρωσσικῆς Ἀστυνομίας: ὁ Χίμμλερ ὀνομάζεται ἀρχηγὸς καὶ

ἐπιθεωρητὴς τῆς Κρατικῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας (Γκεστάπο) — ποὺ ἦταν Πρωσσικὴ παραλλαγὴ τῆς ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ—, ὁ Χάϋντριχ παίρνει, μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Χίμμλερ, τὴ διεύθυνση τῆς Γκεχάϊμε Σταατσπολιτσάϊαμτ, διοίκηση τῆς Γκεστάπο ἢ Γκεστάπα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ SD γίνεται, μὲ ἀπόφαση τῆς διεύθυνσης τοῦ Κόμματος ἡ μοναδικὴ ἐπίσημη ὑπηρεσία πληροφοριῶν τοῦ NSDAP.

Ὁ Χάϋντριχ θριαμβεύει. Θριαμβεύει ἀλλὰ καταλαβαίνει ἐπίσης τὴν ἀνικανότητα τῆς SD ν' ἀναλάβει ἕνα τέτοιο ρόλο. Γιατὶ ἡ SD εἶναι ἀκόμα μιὰ σκελετώδης ὀργάνωση. Ἀριθμεῖ μόλις μιὰ ἑκατοστὴ ἄνδρες, πού, ἐπὶ πλέον, εἶναι λιγότερο εἰδικευμένοι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς παληᾶς σχολῆς. Τί πρέπει νὰ κάνει; Νὰ κερδίσει αὐτοὺς τοὺς ὑπαλλήλους μὲ τὸ μέρος του, φυσικά. Ἡ ὑπόθεση ὅμως δὲν εἶναι ἁπλή. Ἐπειδὴ στρατολογήθηκαν ἀπὸ τὸν Χίμμλερ κι ἀπ' τὸν Χάϋντριχ οἱ παληοὶ τῆς ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ καὶ τῆς Γκεστάπο μισοῦν θανάσιμα τοὺς νεοφτασμένους τῆς SD. Ἀκόμα καὶ ἡ ἔννοια τῆς SD τοὺς στενοχωρεῖ. Ἕνα ἄλλο πρόβλημα παρουσιάζεται ὄχι λιγότερο ἀκανθῶδες: εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἰδέες ποὺ τοὺς ἐμψυχώνουν εἶναι διάφορες. Ἀνάμεσα στοὺς πιὸ ἱκανούς, ὑπάρχουν παληοὶ ἀντίπαλοι τοῦ καθεστῶτος, ὅπως ὁ Φ.Ι. Χιοῦμπερ κι ὁ Ράϊνχαρντ Φλές. Ὑπάρχουν ἐπίσης σημαίνοντες ἀντικομμουνιστές, ὅπως ὁ Χάϊνριχ Μύλλερ ποὺ θὰ γίνει ἀργότερα ἀνώτατος ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο, ἀλλὰ ὁ ἀντικομμουνισμὸς δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ σχηματίσει ἕνα Ναζιστή.

Στὸ Βερολῖνο ὅπως καὶ στὸ Μόναχο, στὴν ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ ὅπως καὶ στὴν Γκεστάπο, τὰ καλύτερα στοιχεῖα εἰσάγονται ἔτσι ἀπ' τὸν Χάϋντριχ στὴν SD. Θὰ συμβεῖ αὐτὸ μὲ τὸν Ἄρτουρ Νέμπε ποὺ θὰ γίνει Διευθυντὴς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Ράϊχ καὶ θὰ συμμετάσχει τῆς συνωμοσίας τῆς 20ῆς Ἰουλίου τοῦ 1944. Σ' αὐτὲς τὶς δύο ὁμάδες ἐγκληματολόγων προστίθενται οἱ εἰδικοί, ὑπάλληλοι καὶ νομομαθεῖς, ποὺ ὁ Χάϋντριχ τοὺς μετακαλεῖ ἀπ' τὰ τέσσερα σημεῖα τῆς Γερμανίας. Ἀνάμεσα τους βρίσκεται, αὐτὸς ποὺ θὰ γίνει ὁ πιὸ στενὸς συνεργάτης τοῦ Χάϋντριχ κι ἔπειτα ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἀντίπαλός του: ὁ δικαστὴς ἀπὸ τὴν Ἔσση Βέρνερ Μπέστ, μαθητὴς τοῦ Ἔρνστ Γιοῦγκερ, ἐθνικιστὴς ἀπὸ πεποίθηση, πεισματώδης ὑπερασπιστὴς τῆς ἔννοιας τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ Κράτους. Τὸ 1930, ὁ Μπέστ δημοσιεύει μιὰ μελέτη (δοκίμιο) ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ σὰν τὸ ἴδιο τὸ πρόγραμμα τοῦ Ναζιστικοῦ Κράτους στὸ δρόμο τῆς καθίδρυσης: «Ὁ σκοπὸς τῆς κάθε ἐξουσίας στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Κράτους εἶναι νὰ κυριαρχήσει πάνω στὶς ἄλλες ἐξουσίες. Σ' αὐτὴ τὴν πάλη, ἡ κάθε ἐξουσία προσπαθεῖ νὰ ταυτισθεῖ μὲ τὸ Κράτος τοῦ ὁποίου ἡ βαθειὰ τάση εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἐξουσία: ὅσο πιὸ πολὺ ἐκτείνεται ἡ ἐξουσία τοῦ Κράτους, τόσο πιὸ πολὺ τὸ Κράτος βρίσκεται κοντὰ στὴν τελειοποίηση».

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἄνοδο στὴν ἐξουσία τῶν Ἐθνικοσοσιαλιστῶν, ὁ Μπέστ παίρνει τὴ Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἔσσης. Ἀμέσως ἔρχεται σὲ σύγκρουση μὲ τὸν γκαουλάϊτερ Σπρέγκερ, στὸν ὁποῖο δὲν ἀρέσει ἡ ἀντικειμενικὴ καὶ κριτικὴ στάση τοῦ νομομαθοῦς ἀπέναντι στὶς ὑποθέσεις τοῦ Κόμματος. Ὁ Μπέστ ἐξαναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείψει τὸ λειτούργημά του. Τὸ ὄνομά του θὰ εἰκονίζεται ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα πάνω στοὺς προσωπικοὺς καταλόγους τοῦ Χάϋντριχ, ποὺ θὰ τὸν καλέσει στὸ πλάϊ του μόλις θὰ πρόκειται νὰ ἀναδιοργανωθεῖ ἡ Γκεστάπο. Τότε, ὁ Χάϋντριχ δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἔβαλε μαζὶ μὲ τὸν Μπέστ ἕνα μπελᾶ στὸ κεφάλι του. Ὁ Μπέστ εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα ἕνας θεωρητικὸς κι ἕνας νομικός. Ὁ Χάϋντριχ δὲν θὰ μπορέσει νὰ συνεννοηθεῖ μαζί του. Αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος τῆς δράσης καὶ ὄχι τῶν ἀρχῶν.

Ὅμως τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἀκόμα ἐπίκαιρο. Ὁ Χάϋντριχ τροχίζει μὲ ἠρεμία στὸ μυαλό του τὸ κύριο ἐργαλεῖο τοῦ ἀστυνομικοῦ τοῦ μηχανισμοῦ, τὸ ἐργαλεῖο ποὺ μόνο τὸ ὄνομά του θὰ κάνει νὰ τρέμουν ἑκατομμύρια Γερμανούς: τὴν Γκεστάπο.

Οἱ βάσεις τῆς Γκεστάπο, ἡ Γκεχάϊμε Σταατσπολιτσάϊαμτ ἢ Γκεστάπα μὲ τὰ τέσσερα τμήματά της (Α΄ Ὀργάνωση καὶ διοίκηση· Β΄ Δικαιοσύνη· Γ΄ Πολιτικὴ Ἀστυνομία· Δ΄ Ἀστυνομία Ἀσφαλείας), εἶχαν τεθεῖ ἀπὸ τὸν Γκαῖριγκ. Ὁ Χάϋντριχ μειώνει τὸν ἀριθμὸ αὐτῶν τῶν τμημάτων σὲ τρία. Ὁ Μπέστ διευθύνει τὸ τμῆμα Α΄ (διοίκηση καὶ δικαιοσύνη) καὶ Β΄ (ἀστυνομία ἀσφαλείας). Τὸ τμῆμα Γ΄, Πολιτικὴ ἀστυνομία, τὴν ἴδια τὴν καρδιὰ τῆς Γκεστάπα, τὸ καταλαμβάνει ἡ Βαυαρικὴ ὁμάδα τοῦ Χάϋντριχ, δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ τῆς ΒΑΥ ΡΟ ΡΟ.

Τὸ πολιτικὸ αὐτὸ τμῆμα εἶναι κι αὐτὸ διηρεμένο σὲ πολλὰ ὑποτμήματα: «μαρξισμὸς» (ἐπίβλεψη καὶ ἐξάλειψη τῶν σοσιαλιστικῶν καὶ κομμουνιστικῶν στοιχείων)· «ἀντίδραση, ἀντιπολίτευση τῆς δεξιᾶς, Ἐκκλησία» (ἐπίβλεψη τῶν μὴ Ναζιστικῶν κινήσεων καὶ τῶν παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων)· «φυλὴ» (καταδίωξη τῶν ὁμοφυλοφίλων, τῶν περιπτώσεων ἐκτρώσεων καὶ τῶν σεξουαλικῶν σχέσεων ἀνάμεσα σὲ Ἑβραίους καὶ μὴ Ἑβραίους)· «οἰκονομία» (ἐπίβλεψη τῶν οἰκονομικῶν καὶ βιομηχανικῶν ὁμάδων, ἑταιρειῶν καὶ συνδικάτων)· «Ἐλευθεροτεκτονισμὸς καὶ θρησκευτικὲς αἱρέσεις» (ἔρευνες πάνω στὰ ρεύματα τὰ ἀντίθετα πρὸς τὸν Ναζισμὸ μέσα στὶς μὴ θρησκευτικὲς κοινότητες καὶ πάλη ἐνάντια στὶς Στοὲς τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ).

Οἱ νέοι κύριοι (ἀφέντες) τῆς Γκεστάπο ἀπασχολοῦνται, παράλληλα μ' αὐτὴ τὴν ἀναδιοργάνωση, νὰ περισφίξουν τοὺς κρίκους τοῦ δικτύου ποὺ ἔρριξε ὁ Γκαῖριγκ πάνω στὴ χώρα. Τώρα, πρόκειται γι' αὐτοὺς νὰ καθορίσουν μὲ πιὸ συγκεκριμένο τρόπο τὴ φύση τοῦ ἀγῶνα τους, νὰ ξεσκεπάσουν τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιπάλου. Γιατὶ ὁ ἀντίπαλος, ὁ δημό

σιος ἐχθρός, ποιὸς εἶναι; Γιὰ τὸν Γκαῖριγκ, ἦταν ὁ κομμουνιστὴς ἢ ὁ μαρξιστής. Ὅμως αὐτὸ φαίνεται τελείως ἀόριστο στὴ νέα διεύθυνση τῆς Γκεστάπο καὶ θὰ πρέπει νὰ καθορισθεῖ μὲ περισσότερη ἀκρίβεια. Κι ὁ ἐγκληματολογικὸς ἐπίτροπος Βέντζιο καθορίζει ὅτι: «Μὲ τὸν ὅρο δημόσιοι ἐχθροὶ ἐννοοῦμε: τοὺς κομμουνιστές, μαρξιστές, Ἑβραίους, Ἐκκλησίες λίγο ἢ πολὺ πολιτικοποιημένες, Ἐλευθεροτέκτονες, πολιτικοὺς δυσαρεστημένους καὶ ἀπολιτικούς, ἀντίθετους πρὸς τὸ καθεστώς, ἀντιδραστικοὺς τῆς δεξιᾶς, δολιοφθορεῖς τῆς οἰκονομίας, ἀμετανόητους κλέφτες κι ἐγκληματίες, ὁμοφυλόφιλους καὶ ἐνόχους ἐκτρώσεων, προδότες. Ὅλοι, δηλώνει ὁ Βέντζιο, ἔχουν τὸ ἑξῆς κοινό: ἡ ἐπιρροή τους ἀσκεῖται ἐνάντια στὸ φυλετικὸ καὶ πνευματικὸ σφρῖγος τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ.»

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ δημόσιοι ἐχθροὶ ποὺ καθορίσθηκαν ἔτσι διαιροῦνται σὲ τρεῖς ὁμάδες μέσα στὴ γιγάντια χαρτοθήκη τῆς Γκεστάπο. Ὁμάδα Α 1 (ἕνας κόκκινος καβαλλάρης στὸ ἀριστερὸ περιθώριο τῆς κάθε κάρτας): ἐχθροὶ τοῦ καθεστῶτος ποὺ πρέπει νὰ φυλακισθοῦν σὲ περίπτωση πιθανῆς ἐπιστράτευσης· ὁμάδα Α 2 (καβαλλάρης μπλέ): ἐχθροὶ τοῦ καθεστῶτος ποὺ θὰ πρέπει νὰ φυλακισθοῦν σὲ περίπτωση βέβαιης ἐπιστράτευσης ὁμάδα Α 3 (καβαλλάρης πράσινος): πολίτες ποὺ δὲν θέτουν κατὰ κυριολεξία σὲ κίνδυνο τὴν ἀσφάλεια τοῦ Κράτους ἀλλὰ πού, σύμφωνα μὲ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Χάϋντριχ, θὰ πρέπει, ἐξ αἰτίας τῆς πολιτικῆς τους χλιαρότητας νὰ ἐπιβλέπονται στενὰ ἢ νὰ συλλαμβάνονται ἀκόμα σὲ περίπτωση πολέμου.

Ἕνας δεύτερος καβαλλάρης πάνω στὸ δεξιὸ περιθώριο καθορίζει τὴ φύση τοῦ ἀντιπάλου: ὅταν ὁ καβαλλάρης εἶναι κόκκινος, εἶναι ἕνας κομμουνιστής· ρόζ, εἶναι ἕνας μαρξιστής· γκρί, εἶναι ἕνας σαμποτέρ· βιολετί, ἕνα πνεῦμα κριτικό. Κάθε 1η Ἀπριλίου καὶ κάθε 1η Ὀκτωβρίου, ἀνασύρεται ἡ χαρτοθήκη κι ἐλέγχονται ἕνα - ἕνα τὰ χαρακτηριστικὰ σημεῖα τῶν ἀτομικῶν καρτελλῶν.

Ἡ ἐπίβλεψη ἑνὸς τόσο πολύμορφου ἐχθροῦ — ποὺ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ πολύμορφος — ἀπαιτεῖ ἕνα προσωπικὸ ὅπλο καὶ πιὸ πολυάριθμο. Ἡ Γκεστάπο ἀριθμοῦσε 35 ἄνδρες στὴν ἀρχή της. Τὸ 1935, οἱ προϊστάμενοι κι ὑπάλληλοί της εἶναι 607. Τὸ 1933, τὰ ἔξοδά της ἦταν ἕνα ἑκατομμύριο μάρκα, τὸ 1937 σαράντα ἑκατομμύρια.

Οἱ περιφερειακὲς ὑπηρεσίες τῆς Γκεστάπο πολλαπλασιάζονται. Ἡ ἀστυνομία ἀσφαλείας εἰσχωρεῖ ὅλο καὶ περισσότερο στοὺς καθαρῶς στρατιωτικοὺς τομεῖς, εἰδικὰ στὰ ζητήματα ἀντικατασκοπείας. Οἱ ζῶνες τῶν συνόρων περνᾶνε σιγὰ - σιγὰ κάτω ἀπ' τὸν ἀποκλειστικὸ ἔλεγχο τῆς Γκεστάπο.Τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα τῶν συνόρων,οἱ ὑφιστάμενες ὑπηρεσίες τῆς Λαντεσκριμιναλπολιτσάϊαμτ ἢ LKPA, πέφτουν στὰ χέρια της. Μιὰ

συνοριακή ἀστυνομία Γκεστάπο, προερχόμενη ἀπὸ τὸ Τμῆμα Γ΄ τῆς Γκεστάπα ἢ Ἀστυνομίας Ἀσφαλείας, ἔχει δημιουργηθεῖ.

Ἀπὸ τότε πέφτει ἕνα ἀληθινὸ σιδερένιο παραπέτασμα πάνω στὰ σύνορα τῆς Γερμανίας τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ. Τὸ τερατῶδες μάτι τῆς Γκεστάπα τὰ ἐπιβλέπει ὅλα, τὰ καταχωρίζει ὅλα. Τίποτε δὲν ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἐπαγρύπνησή της. Ἡ δουλειά της ἔχει διευκολυνθεῖ ἀπ' τὴν ἀπεριόριστη ἐπέκταση τῶν ἐξουσιῶν της. Πετυχαίνει στὴν ἀρχὴ νὰ φυλακίσει τοὺς ἀπάτριδες στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης, μέχρις ὥτου τακτοποιηθοῦν οἱ διατυπώσεις ποὺ ἀπαιτοῦνται πρὶν ἀπ' τὴν ἀπέλασή τους.

Τῆς δίνεται ἔπειτα τὸ δικαίωμα νὰ ἐκδίδει ἐντάλματα συλλήψεως καὶ νὰ φυλακίζει προληπτικὰ στὰ στρατόπεδα τὸν κάθε πολίτη ποὺ κρίνει ἐπικίνδυνο, γιὰ ὅσο διάστημα τῆς ἀρέσει. Ἀπὸ τὸ 1935 μέχρι τὸ 1936, 7.000 «μαρξιστὲς» ρίχνονται στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ἔτσι λοιπὸν μπῆκαν σ' ἐφαρμογὴ οἱ θεωρίες τοῦ δόκτορα Μπέστ: «Ἡ κάθε ἐχθρικὴ πρὸς τὸ καθεστὼς πολιτικὴ ἰδέα θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖται σὰν μιὰ μορφὴ ἀρρώστειας ποὺ θέτει σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ὀργανισμοῦ ποὺ εἶναι ὁ λαός· γι' αὐτό, λοιπὸν τὸ αἴτιο, αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ βάλει σ' ἐφαρμογὴ αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀλλὰ κι αὐτὸς ποὺ ἀρκεῖται νὰ τὴν διατυπώνει πρέπει νὰ τίθεται ἔξω ἀπ' τὴ δυνατότητα νὰ βλάψει.»

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Γκεστάπο θὰ ἔχει πολλὴ δουλειὰ ἐνόσο θὰ ἐπεκτείνει τὸ πεδίο δράσης της, γιὰ νὰ ἐξουδετερώνει μερικοὺς ἀντιπάλους ἀποφασισμένους νὰ ἐμποδίσουν τὴν πορεία της πρὸς τὰ ἐμπρός. Θὰ προσπαθήσουν νὰ τῆς ἀφαιρέσουν τὸ πιὸ ἐπικίνδυνο ὅπλο ποὺ διαθέτει, δηλαδὴ τὸ ΚΖ. Μερικοὶ θαρραλέοι νομικοὶ ἀρχίζουν νὰ διατάζουν ἔρευνες πάνω σὲ μερικὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ἀπὸ τὸ 1933 κι ὅλας, ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς τοῦ Μονάχου ζητάει νὰ χυθεῖ πλῆρες φῶς πάνω σὲ μερικοὺς σκοτεινοὺς θανάτους ποὺ συνέβησαν στὸ Νταχάου. Μερικὲς ἀλλεπάλληλες ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν μαζὶ μὲ ἰατροδικαστικὲς ἐξετάσεις πτωμάτων, ἔδωσαν ἀποδείξεις γιὰ θανάτους βίαιους, ἀποτελέσματα βασανιστηρίων, ξυλοδαρμούς, στραγγαλισμούς. Ὁ Χίμμλερ ἐξαναγκάζεται νὰ ἐνοχοποιήσει τὸν Ὀμπερφύρερ Ἔς - Ἔς Χίλμαρ Βέκκερλε, διοικητὴ τοῦ στρατοπέδου, ποὺ θὰ καταδικασθεῖ, καθὼς κι ὁ δόκτωρ Νούερνμπεργκ, γιατρὸς τοῦ ΚΖ, κι ὁ γενικὸς γραμματέας Καγκελλαρίας Νουτζμπάουερ, σὲ πολλὰ χρόνια φυλάκιση.

Στὴν Πρωσσία, ὁ πρώην ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο, Ντίελς, μὲ τὴ βοήθεια δύο Ναζιστῶν ὑπαλλήλων τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, ὁ Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς Βέρνερ φὸν Χάακε κι ὁ Εἰσαγγελεὺς Γκύντερ Γιόελ, ἀσχολοῦνται νὰ βάλουν ἕνα τέλος στὶς δραστηριότητες ποὺ παρα-

τηροῦνται σὲ μερικὰ στρατόπεδα κι εἰδικὰ σ' αὐτὰ τῆς SA. Ἡ ἐνέργειά τους θὰ τοὺς ὁδηγήσει νὰ ἐπεκταθοῦν στὴν Ἔς - Ἔς καὶ στὴν Γκεστάπο. Ὁ Φὸν Χάακε δρέπει μιὰν ἐπιτυχία κάνοντας νὰ καταδικασθεῖ σὲ δεκατρία χρόνια φυλάκιση ὁ Στουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Γιόακειμ Χόφμαν, διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου Στέττιν Μπρέντοφ, ὅπου οἱ κρατούμενοι εἶχαν βασανισθεῖ μὲ ἀπάνθρωπο τρόπο. Ὁ Βάλτερ Σχέφφερ, Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς τοῦ Μπρεσλάου, κι ὁ δόκτωρ Βάλτερ, Εἰσαγγελεὺς τῆς Σαξωνίας καὶ μέλος τῆς SA, ἀναλαμβάνουν ὅμοιες ἐνέργειες. Ἡ ἐπιτυχία ἀπ' αὐτὲς τὶς προσπάθειες εἶναι ἀναμφισβήτητη ἀλλὰ παροδική. Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Χάϋντριχ βρίσκονται ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν κατάσταση καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦν πρὸς ὄφελός τους στηριζόμενοι στὴ διαιτησία τοῦ Φύρερ.

Ἡ ὑπόθεση Βάλτερ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναφέραμε πιὸ πάνω, εἶναι τὸ τυπικὸ παράδειγμα. Ὁ Βάλτερ κάνει καταγγελία ἐνάντια στοὺς ὑπεύθυνους τοῦ στρατοπέδου συγκέντρωσης Χοχνστάϊν στὴ Σαξωνία, ὅπου οἱ κρατούμενοι ὑποβάλλονται σὲ ἰδιαίτερα ἄγρια μεταχείριση. Μιὰ δικαστικὴ ἔρευνα ἀρχίζει παράλληλα ἐνάντια σ' ἕναν ὑψηλὸ λειτουργὸ τῆς Γκεστάπο, τὸν Ὀμπερρεγκιέρουγστρατ Ἔριχ Βόγκελ ποὺ ἔχει προκλητικὰ ἀναμιχθεῖ στὶς δραστηριότητες αὐτοῦ τοῦ στρατοπέδου. Ἐπειδὴ οἱ «ἐμψυχωτὲς» τοῦ KZ καταδικάσθηκαν σὲ πολλὰ χρόνια φυλάκιση, ὁ γκαουλάϊτερ τῆς Σαξωνίας Μούτσμαν ἀσκεῖ μιὰν αὐστηρὴ πίεση πάνω στὸ δικαστήριο καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀναθεώρηση τῆς δίκης καὶ τὴν ἀθώωση τῶν κατηγορουμένων. Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Ράϊχ, ὁ δόκτωρ Φράντς Γκύρτνερ ἐγείρει τότε μιὰ σοβαρὴ διαμαρτυρία: «Ἀκόμα κι ἡ σκληρότητα τοῦ ἀγῶνα ποὺ κάνουμε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήσει τὴ σαδιστικὴ σκληρότητα καὶ κτηνωδία αὐτῶν τῶν ἀτόμων». Ἡ ἀρχικὴ καταδίκη ἐπιβεβαιώνεται τότε ἀπ' τὸ δικαστήριο. Ἡ Ναζιστικὴ ἀντίδραση δὲν κάθεται ἀδρανής. Ὁ Βάλτερ ἀπολύεται ἀπ' τὰ καθήκοντά του καὶ ὀφείλει νὰ ἐγκαταλείψει τὴν SA. Γιὰ νὰ στεφθοῦν ὅλα αὐτά, ὁ ὑπέρτατος δικαστὴς Χίτλερ ἐπεμβαίνει: δίνεται χάρις σὲ ὅλους τοὺς καταδικασθέντες καὶ ἀκυρώνεται ἡ κατηγορία ποὺ ἀπαγγέλθηκε ἐνάντια στὸν Βόγκελ.

Φιλελεύθερος ἐθνικιστής, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ποὺ μιὰ τέτοια αὐθαιρεσία τὸν κάνει νὰ ἐξεγερθεῖ, ἐπιχειρεῖ τότε ὅλα γιὰ ὅλα: θὰ παίξει τὸ παιγνίδι τῶν Ναζιστῶν, θὰ προτείνει νὰ συσταθεῖ μιὰ νέα νομοθεσία μέσα στὸ πνεῦμα τῆς δικτατορίας τοῦ Φύρερ. Ἡ νομοθεσία αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι βέβαια ἰδεώδης ἀπὸ τὴν ἄποψη καθαρῶς τοῦ δικαίου, θὰ ἔχει ὅμως τουλάχιστο τὸ πλεονέκτημα νὰ ἐπιβάλει μερικὰ νομικὰ ὅρια στὶς ἐνέργειες τοῦ Χίτλερ καὶ τῆς ἀστυνομίας του.

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχει αὐτὸ ὁ Γκύρτνερ συμμαχεῖ μὲ τὸν Ραϊχσγιουστι-

τσκομμισσὰρ Χὰνς Φράνκ, τὸν πιὸ σκληρὸ ἀνάμεσα στοὺς Ναζιστὲς νομικούς. Αὐτός, ὅσο ἀντιφιλελεύθερος κι ἂν εἶναι, δὲν εἶναι λιγότερο ἀντίπαλος πρὸς τὴν παντοδυναμία τῆς ἀστυνομίας στὰ ζητήματα δικαίου.

Ὁ Φράνκ καὶ ὁ Γκύρτνερ ἐργάζονται ἀπὸ κοινοῦ γιὰ νὰ συντάξουν ἕνα νέο Ποινικὸ Κώδικα. Ἀπὸ κοινοῦ ἐπίσης, πρότειναν στὴν πρώτη ἐποχὴ στὸν Χίτλερ, στὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1934, νὰ καταργήσει τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. «Συνέστησα στὸν Χίτλερ, ἀφηγεῖται ὁ Φράνκ στὰ Ἀπομνημονεύματά του, τὴν ἀνάγκη νὰ καταργήσει τὰ στρατόπεδα σ' ἕνα προσεχὲς μέλλον, ν' ἀπαγορεύσει ἀμέσως ὅλες τὶς αὐθαίρετες φυλακίσεις, νὰ ἀναθέσει στὸ Ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης τὴ φροντίδα νὰ κρίνει τὴ νόμιμη πλευρὰ τῶν φυλακίσεων ποὺ ἀποφασίσθηκαν ἤδη καὶ τὰ παράπονα γιὰ τὶς κακομεταχειρίσεις ποὺ ὑπέστησαν οἱ κρατούμενοι. Ὁ Γκύρτνερ ὑποστήριζε τὰ ἐπιχειρήματά μας, ἀλλὰ ὁ Χίτλερ δὲν ἤθελε ν' ἀκούσει τίποτε. Ἦταν πολὺ νωρίς, ἔλεγε, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσει τὴν κατάργηση τῶν στρατοπέδων.»

Ἡ ἀποτυχία αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι ἡ πρώτη. Λίγο ἀργότερα, ὁ Χίτλερ βάζει στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων τὸ σχέδιο τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα ποὺ τοῦ ὑποβάλλει ὁ Φράνκ. Ὁ Γκύρτνερ ἀρχίζει τότε μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀνακρίσεις — ἔρευνες πάνω στοὺς θανάτους ποὺ συνέβησαν στὰ στρατόπεδα καὶ ζητάει ὥστε τὰ ἄτομα ποὺ βρίσκονται ὑπὸ προληπτικὴ κράτηση νὰ βοηθηθοῦν ἀπὸ ἕνα δικηγόρο. Ὁ Χίμμλερ λέει στὸν Γκύρτνερ στὶς 6 Νοεμβρίου τοῦ 1935: «Ὑπέβαλα τὴν αἴτησή σας στὸν Φύρερ. Ὁ Φύρερ ἀπαγόρευσε τὴν ἐπέμβαση δικηγόρων στὶς περιπτώσεις τῶν προληπτικῶν κρατήσεων καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τὴν ἀπόφασή του.»

Οἱ ἀπόπειρες τοῦ Γκύρτνερ καὶ τῶν συμμάχων του σκοντάφτουν πάνω στὴν ἔπαλξη Χίμμλερ — Χάϋντριχ. Σκοντάφτουν ἐπίσης — κι αὐτὸ εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία τὸ πιὸ σημαντικὸ σημεῖο — καὶ πάνω στὴν παλινδρομικὴ ἀδράνεια πολλῶν Γερμανῶν νομικῶν, ποὺ θ' ἀσκήσουν ἀμέσως μὲ μιὰ δουλοπρέπεια, ἀπ' τὴν ὁποία δὲν ἀπουσιάζει ἡ εὐφορία, τὴν ἀφιερωμένη στὸν Φύρερ Ναζιστικὴ λατρεία, στὴν ὁποία τοὺς προδιαθέτει μιὰ διάπλαση ποτισμένη μὲ τὶς ἰδέες τοῦ θετικισμοῦ.

Ὑπάρχουν ἐπίσης πολλοὶ ποὺ δίνουν πολεμικὸ τόνο στὸν τομέα τοῦ Δικαίου, ὅπως μερικοὶ καθηγητὲς τοῦ εἴδους τοῦ Κάρλ Σχμίτ, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι θὰ κάνει τὸν νομομαθῆ «ἕναν ἀποτελεσματικὸ συνεργάτη τοῦ Φύρερ». «Θάνατος στὴν φρασεολογία», γράφει τὸ 1934, ἡ Γιουρίστισε Βοχενσχρίφτ, καὶ πραγματικὰ ἡ Γερμανικὴ Δικαιοσύνη θὰ ξεφορτώνεται τοὺς κανονισμοὺς ποὺ κρίνει παραγραμμένους.

Ἔτσι, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θεσπίζεται, ἀπὸ τὶς 2 Μαΐου τοῦ 1935

καὶ πέρα, μὲ ἀπόφαση τοῦ Πρωσσικοῦ Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, ὅτι τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνει ἡ Γκεστάπο, δὲν μποροῦν νὰ τεθοῦν, ὑπὸ κατηγορία ἀπὸ μιὰ δικαστικὴ ἐνέργεια. Καὶ τὴν 7η 'Οκτωβρίου τοῦ 1935, τὸ ἴδιο Δικαστήριο τοῦ 'Αμβούργου ἀποφασίζει ὅτι «μέσα στὸ 'Εθνικοσοσιαλιστικὸ Κράτος, οἱ θεσμοί, ἡ διοίκηση καὶ ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἴσα... Τὸ Κράτος ἐνεργεῖ μόνο γιὰ αἴτια πολιτικῆς τάξεως, ἡ δικαιοσύνη δὲν μπορεῖ ν' ἀντιταχθεῖ σ' αὐτὰ τὰ ἔργα μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι αὐτὴ ὑπερασπίζεται μιὰ διαφορετικὴ ἄποψη».

'Ο Βέρνερ Μπέστ, ὁ νομικὸς τῆς Γκεστάπο, μένει ἱκανοποιημένος. 'Η Γερμανικὴ Δικαιοσύνη ἐγγυᾶται τὸν ὁρισμό της γιὰ τὴν ἀστυνομία: «'Η δράση τῆς ἀστυνομίας εἶναι ἀναγκαστικὰ σύμφωνη μὲ τὸ δίκαιο γιατὶ εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς θέλησης τοῦ Φύρερ».

'Ο Χίμμλερ βρίσκεται στὸ σημεῖο νὰ φθάσει στὴν ἀπόλυτη κυριαρχία πάνω στὶς ἑνοποιημένες δυνάμεις τοῦ Ράϊχ. Οἱ ἀργοπορημένοι ἐνδοιασμοὶ τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εσωτερικῶν Φρὶκ δὲν θὰ εἶναι πιὰ ἕνα ἐμπόδιο. "Ηδη ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία τοῦ Ράϊχ ὁλόκληρου βρίσκεται κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Χίμμλερ. Μένει μόνο νὰ καθορισθεῖ ποιὰ μορφὴ θὰ λάβει ἡ ἐπέκταση τῶν ἐξουσιῶν του στὶς δυνάμεις τῆς μὴ πολιτικῆς ἀστυνομίας. "Ισως νὰ ὑπάρχει ἀκόμα ἐκεῖ κάτι ποὺ θὰ πρέπει νὰ κερδιθεῖ γιὰ τὸ 'Υπουργεῖο τῶν 'Εσωτερικῶν. 'Ο Φρὶκ καὶ οἱ λειτουργοὶ τοῦ 'Υπουργείου σκέπτονται νὰ θέσουν τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἀστυνομίας κάτω ἀπὸ τὴν κηδεμονία τους καὶ νὰ εὐνοήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν τὶς φιλοδοξίες τοῦ Νταλύεγκε, 'Ομπεργκρουπενφύρερ "Ες - "Ες, ὑποστρατήγου τῆς 'Αστυνομίας, πρὸς ζημία τοῦ Ραϊχσφύρερ.

Τὸ σχέδιο τοῦ Φρὶκ καὶ τοῦ Νταλύεγκε εἶναι τὸ ἀκόλουθο: ὅλες οἱ ἀστυνομίες τοῦ Ράϊχ θὰ συγκεντρωθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ 'Υπουργείου τῶν 'Εσωτερικῶν· στὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς Γκεστάπο Χίμμλερ, θὰ ἐμπιστευθοῦν τὴ διεύθυνση τοῦ τμήματος «ἀστυνομία» στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ 'Υπουργείου. Τοποθετημένος ἔτσι κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εσωτερικῶν, ὁ Χίμμλερ θὰ ἐκπροσωπεῖται στὸ ἐξωτερικὸ ἀπὸ τὸν στρατηγὸ τῆς 'Αστυνομίας Νταλύεγκε. Σκοπὸς μὴ ἐκφρασθεὶς τοῦ σχεδίου εἶναι: νὰ περιορίσουν τὸν Χίμμλερ σὲ καθήκοντα πολιτικὰ σχεδὸν ἐπίτημα ἐμπιστευόμενοι τὴν πραγματικὴ διεύθυνση τῶν 'Αστυνομιῶν στὸν Κοὺρτ Νταλύεγκε.

'Η ἀντίδραση τοῦ Χίμμλερ δὲν ἀργεῖ νὰ ἐκδηλωθεῖ. Στὶς 9 'Ιουνίου τοῦ 1936, ὁ ἀρχηγὸς τῆς SD Χάϋντριχ ζητάει νὰ ἀπονεμηθεῖ στὸν Ραϊχσφύρερ "Ες - "Ες ὁ τίτλος τοῦ «Ραϊχσφύρερ "Ες - "Ες μὲ βαθμὸ 'Υπουργοῦ καὶ 'Αρχηγοῦ τῆς Γερμανικῆς 'Αστυνομίας», γεγονὸς ποὺ τὸν τοποθετεῖ στὸ ἐπίπεδο τῶν τριῶν 'Αρχηγῶν Διοικητῶν τῆς Βέρμαχτ.

'Ο Φρὶκ ἐξανίσταται. Πηγαίνει στὸν Χίτλερ. Στὸ τέλος τῆς συνο-

μιλίας ξέρει πιὰ τί θὰ γίνει: χάθηκε ἡ παρτίδα. Ὁ Χίμμλερ, εἶναι ἀλήθεια, δὲν θὰ ὀνομασθεῖ ὑπουργός, ἀλλὰ θὰ δικαιωθεῖ γιὰ τ' ἄλλα. Τὴν 17η Ἰουνίου, ὁ Χίμμλερ καλεῖται ν' ἀναλάβει τὰ καθήκοντά του σὰν ἀρχηγὸς τῆς Γερμανικῆς Ἀστυνομίας στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν. Ὁ Ὑπουργὸς μπορεῖ νὰ τοῦ ζητάει λογαριασμὸ γιὰ τὴ δραστηριότητά του ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ «προσωπικῶς καὶ χωρὶς μεσολαβητή», πρᾶγμα ποὺ ἐξηγεῖ ὅτι ἡ διοικητικὴ κηδεμονία τοῦ Ὑπουργείου πάνω στὸ τμῆμα «ἀστυνομία» εἶναι καθαρὰ εἰκονική. Ὁ Νταλύεγκε ὀνομάζεται διαρκὴς ἐκπρόσωπος τοῦ Χίμμλερ «σὲ περίπτωση ἀπουσίας τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς».

Μόλις ἐγκαθίσταται ὁ Χίμμλερ στὸ λειτούργημά του θὰ δείξει πῶς ἐννοεῖ τὶς νέες του εὐθῦνες. Ἐπειδὴ δὲν μένει εὐχαριστημένος νὰ διευθύνει τὸ τμῆμα τῆς ἀστυνομίας, προσαρτᾶ ἀμέσως μερικὲς συναφεῖς ὑπηρεσίες: ὁ τύπος, οἱ ἄδειες ὁπλοφορίας, ἡ ἔκδοση τῶν διαβατηρίων εἰδικὰ θὰ βρίσκονται ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα κάτω ἀπ' τὴν ἔγκρισή του.

Ὑπέρτατος ἀρχηγὸς τῆς Γερμανικῆς Ἀστυνομίας, ὁ Χίμμλερ δημιουργεῖ δύο κύριες ὑπηρεσίες συγκεντρωμένες κάτω ἀπ' τὶς διαταγές του. Ἡ ὑπηρεσία Ζιχερχαϊτσπολιτσάϊ Σταατσπολτσάϊ (Γκεστάπο) καὶ ἡ Κριμιναλπολιτσάϊ (Κρίπο), ἡ ὑπευθυνότητά της ἀνατίθεται στὸν Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ. Ἡ ὑπηρεσία Ὀρντνουγκσπολιτσάϊ (Ὄρπο) περιλαμβάνει τὴν Σχουτζπολιτσάϊ ἢ Σχοῦπο, τὴν Χωροφυλακὴ καὶ τὴ Δημοτικὴ Ἀστυνομία· ἡ φροντίδα αὐτὴ ἀνατίθεται στὸν Ὀμπεργκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς καὶ στρατηγὸ τῆς Ἀστυνομίας Κοὺρτ Νταλύεγκε.

Ὁ Χάυνριχ Χίμμλερ ἔχει φθάσει πιὰ στὸ τέρμα τῆς ἀνόδου του. Ὅλες οἱ Ἀστυνομίες τῆς Χιτλερικῆς Γερμανίας βρίσκονται μέσα στὰ χέρια του. Τώρα θὰ μπορέσει νὰ πραγματοποιήσει, μαζὶ μὲ τὸ δεξί του χέρι, τὸν Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ, τὴ δεύτερη φάση τοῦ σχεδίου του: νὰ χύσει σὲ καλούπι τὴν Ἔς - Ἔς καὶ τὴν Ἀστυνομία, σ' ἕνα σῶμα ὁμοιογενές, προορισμένο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Γ' Ράϊχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΟΟ

Η SD

27 Ἰανουαρίου τοῦ 1937: τὸ σῆμα τοῦ συναγερμοῦ δίνεται στὴν Λαντεσκριμαλπολιτσάϊιαμτ τῆς Πρωσσίας, κεντρικὴ ὑπηρεσία τῆς Γερμανικῆς Ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας. Τὰ τελὲξ τῆς LKPA λειτουργοῦν ἀκατάπαυστα, κατανέμοντας τὴν ἡμερησία διαταγὴ σὲ ὅλες τὶς περιφερειακὲς ὑπηρεσίες τῆς Γερμανικῆς Κρίπο.

Εἰδοποιοῦνται ὅτι θὰ πρέπει νὰ ὑποβάλουν, τὸ συντομώτερο, ἕνα κατάλογο μὲ τὰ ἄτομα ποὺ κρίνονται ἐπικίνδυνα στὴν περιοχὴ τῆς δικαιοδοσίας τους. Ὁ κάθε κατάλογος θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀριθμημένος. Σὲ περίπτωση ποὺ θὰ πραγματοποιηθεῖ οὐσιαστικὴ δράση ἐνάντια σ' αὐτοὺς τοὺς «ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους», τότε οἱ ἀριθμοὶ ποὺ ἀντιστοιχοῦν μὲ τοὺς ἐγκληματίες ποὺ θὰ πρέπει νὰ συλληφθοῦν, θὰ δοθοῦν μὲ τὸ ραδιόφωνο.

Στὶς 23 Φεβρουαρίου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γερμανικῆς Ἀστυνομίας διατάσσει τὴν LKPA νὰ περάσει στὴ δράση. Τὰ τελὲξ ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν. Στὶς 9 Μαρτίου τοῦ 1937, ἐξαπολύεται ἡ ἐπιχείρηση πάνω στὸ σύνολο τοῦ Γερμανικοῦ ἐδάφους: 2000 ἄνδρες συλλαμβάνονται καὶ φυλακίζονται «προληπτικῶς» στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης τοῦ Σαχσενχάουζεν, τοῦ Σάχσενμπουργκ, τοῦ Λίχτεμπουργκ, καὶ τοῦ Νταχάου.

Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιχείρησης δὲν ἔχει κανένα πολιτικὸ χαρακτῆρα. Πρόκειται ἀποκλειστικὰ γιὰ «πρόληψη τοῦ ἐγκλήματος», δηλαδὴ γιὰ φυλάκιση «προληπτικὴ» ποὺ ἀφορᾶ σὲ παληοὺς «ἐγκληματίες» ὑποκείμενους σὲ ὑποτροπὴ ἢ ἐγκληματίες σὲ δράση.

Μὲ τὴν ἐνέργεια αὐτή, ἡ Ἀστυνομία Ἀσφαλείας ὑποκαθιστᾶ τὰ ἁρμόδια δικαστήρια, στὰ ὁποῖα τὸ ἄρθρον 42 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος τοῦ Ράϊχ παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργοῦν συλλήψεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Αἰτία αὐτῆς τῆς ὑποκατάστασης: καλύτερα ἀπὸ ἕνα δικαστήριο

ἡ ἀστυνομία μπορεῖ νὰ κρίνει ἂν εἶναι ἀνάγκη νὰ συλληφθεῖ τὸ τάδε πρόσωπο μᾶλλον ἢ τὸ δεῖνα ἄλλο.

Ἡ ὑποκατάσταση αὐτὴ φυσικά, δὲν εἶναι νόμιμη. Εἶναι μιὰ χαρακτηριστικὴ κατάχρηση ἐξουσίας. Ἀλλὰ ὅπως τὸ λέει τόσο καλὰ ὁ Βέρνερ Μπέστ: «Μιὰ τέτοια ἀστυνομικὴ ἐνέργεια βασίζεται πάντως στὸ δίκαιο γιατὶ οἱ ἐξουσίες ὅπως καὶ οἱ πολίτες εἶναι ὄργανα τοῦ λαοῦ. Τὰ ὄργανα αὐτὰ πρέπει νὰ συνεργάζονται ἁρμονικὰ γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἑνὸς μοναδικοῦ σκοποῦ ποὺ εἶναι τὸ ἔθνος. Ἡ παροῦσα περίπτωση εἶναι ἕνα τέλειο παράδειγμα αὐτῆς τῆς ἁρμονικῆς συνεργασίας τῶν ὀργάνων τοῦ λαοῦ: ἡ ἀστυνομία ἐνεργεῖ καὶ ὁ ἐγκληματίας συνεργάζεται μὲ παθητικὸ τρόπο ἀποδεχόμενος νὰ φυλακισθεῖ προληπτικά.»

Αὐτὴ ἡ ἐνέργεια τῆς προληπτικῆς πάλης ἐνάντια στὸ «ἔγκλημα», ἢ μᾶλλον ἐνάντια σ' αὐτὸ ποὺ θεωρεῖται σὰν ἔγκλημα στὴν Ναζιστικὴ προοπτική, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴ συνήθη δικαιοσύνη κάθε ἐξουσία. Καταλήγουν, ὅπως τὸ λέει ὁ ἱστορικὸς ἀπ' τὸ Μόναχο Μάρτιν Μπρόσζατ, «νὰ ἐνεργοῦν μὲ τὸν λαὸ ὅπως μὲ ἕνα λαχανόκηπο ἀπὸ ὅπου ἀποσύρουν κατὰ διαστήματα λίγο ὡς πολὺ κανονικὰ τὰ βλαβερὰ χόρτα καὶ τὰ φυτὰ ποὺ τὰ κρίνουν νοσηρά». Δὲν ὑπάρχει τότε στὴ Γερμανία ἕνα ποσοστὸ ἐγκληματικότητας ἰδιαίτερα ὑψηλό, ὡστόσο ἡ Ζιχερχαϊτσπολιτσάϊ (SIPO) ἐνεργεῖ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, μὲ διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας ἢ τοῦ ἄμεσου ὑφισταμένου του, μιὰ τέτοια «ἐκκαθάριση».

Κάτω ἀπ' τὴν καθοδήγηση τοῦ Χάϋντριχ, ἡ Σίπο ξεχυλίζει πλατειὰ τὸ παραδοσιακὸ πλαίσιο ἀπ' αὐτὸ ποὺ συνηθίζουν νὰ τὸ ὀνομάζουν ἡ Ἀσφάλεια. Πρὶν ἀπὸ τὸν Χίτλερ, ὁ ὅρος Ζιχερχαϊτσπολιτσάϊ ἐννοοῦσε τὸ σύνολο τῆς Ἀστυνομίας. Αὐτὴ ἡ Ζιχερχαϊτσπολιτσάϊ ἦταν διαιρεμένη σὲ δυὸ κλάδους, δηλαδὴ τὴν Βερφαλτουγκσπολιτσάϊ (Ἀστυνομία Τροχαίας π.χ.) καὶ τὴν Βολλτζουγκσπολιτσάϊ, ποὺ αὐτὴ περιλάμβανε τὴν Ἐγκληματολογικὴ καὶ τὴν Πολιτικὴ Ἀστυνομία, τὴ Χωροφυλακή,καὶ τὶς Δυνάμεις τῆς Τάξεως. Ὁ Χίμμλερ συγκεντρώνει τὶς ὁμάδες τῆς Ἐγκληματολογικῆς καὶ τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας σὲ μιὰ Ζιχερχαϊτσπολιτσάϊ (Σίπο) νέου τύπου. Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο τῆς Βολλτζουγκσπολιτσάϊ καὶ τὸ σύνολο τῆς Βερφαλτουγκσπολιτσάϊ ἀναμιγνύονται σὲ μιὰ νέα διεύθυνση ποὺ λέγεται Ἀστυνομία Τάξεως ἢ Ὀρντουγκπολιτσάϊ (ORPO) καὶ ἀνατίθεται στὸν Κοὺρτ Νταλύεγκε.

Οἱ δύο νέες ὁμάδες, SIPO (Χάϋντριχ) καὶ ORPO (Νταλύεγκε), σχηματίζουν δύο παράλληλες διευθύνσεις τοποθετημένες κάτω ἀπ' τὶς ἄμεσες καὶ ἀποκλειστικὲς διαταγὲς τοῦ Χίμμλερ.

Ἡ Σίπο βασίζεται πάνω σὲ δυὸ διοικητικὲς διευθύνσεις, δηλαδή:

1) τὴν Γκεχάϊμε Σταατσπολιτσάϊαμτ (Διεύθυνση τῆς Μυστικῆς Κρατικῆς Ὑπηρεσίας ἢ Γκεστάπα), ποὺ διοικεῖ τὸ σύνολο τῶν πολιτικῶν ἀστυνομιῶν τοῦ Ράϊχ· 2) τὴν Λαντερσκριμιναλπολιτσάϊαμτ (Διεύθυνση τῆς Ἐγκληματικῆς Ἀστυνομίας ἢ LKPA), ποὺ παίρνει τὸν Ἰούλιο τοῦ 1937 τὴν ὀνομασία Ραϊχσκριμιναλπολιτσάϊαμτ ἢ RKPA καὶ διοικεῖ τὴν Ἐγκληματολογικὴ Ἀστυνομία στὸ σύνολο τοῦ Γερμανικοῦ ἐδάφους.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρομερὸ ὀργανισμὸ (ἐργαλεῖο) ὁ Χάϋντριχ θὰ ἐξασφαλίζει ἕναν ἔλεγχο ὅλο καὶ πιὸ αὐστηρὸ στοὺς πιὸ διαφορετικοὺς τομεῖς τῆς ἐθνικῆς ζωῆς. Ὑφιστάμενος κατ' ἀρχὴν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ Χάϋντριχ δὲν θὰ παραχωρεῖ στὴν πραγματικότητα στὸν Φρὶκ τὸ παραμικρὸ δικαίωμα νὰ ρίχνει ἕνα βλέμμα πάνω στὶς δραστηριότητες τῆς Σίπο.

Μερικοὶ νομικοὶ ποὺ προσχώρησαν στὴν ἰδεολογία καὶ ποὺ τοὺς προσέλαβε ὁ Χάϋντριχ θ' ἀποδείχνουν ἀπὸ τότε, σ' ὅποιον θέλει νὰ τοὺς ἀκούει, ὅτι ἡ ἀστυνομικὴ αὐθαιρεσία εἶναι μιὰ ἀνώτερη μορφὴ τοῦ δικαίου. «Εἶναι ἀνώφελο, θὰ πεῖ ὁ Μπέστ, νὰ ὑπάρχουν νόμοι προκαθορισμένοι, γιατὶ ἡ κάθε διαταγὴ τοῦ Φύρερ εἶναι ἕνας νόμος «καθ' ἑαυτὸν» καὶ ἀκυρώνει, ἀναιρεῖ τὸν ἄλλοτε ἰσχύονται νόμον.» Ἀπὸ τὴ δική του πλευρά, ὁ καθηγητὴς τῆς SD, Χέν, διακηρύσσει ὅτι «τὸ Κράτος καὶ τὸ ἄτομο δὲν μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν σὰν νομικὰ πρόσωπα· τὸ Κράτος δὲν εἶναι ἕνας σκοπὸς «καθ' ἑαυτόν», ἀλλὰ ἕνα μέσον γιὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν οἱ βλέψεις τοῦ λαοῦ, ποὺ ὁ Φύρερ τὶς γνωρίζει».

Ἡ νομικὴ πραγματικότης τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἀτόμου, ἀφοῦ ἀμφισβητήθηκε ἔτσι, ὁ πολίτης δὲν ἔχει πιὰ καμμιὰ προσφυγὴ ἐνάντια στὴν ἀστυνομικὴ αὐθαιρεσία. Ὁ Χάϋντριχ μόνος εἶναι κριτὴς γιὰ τὴ μορφὴ καὶ τὴ σημασία ποὺ θὰ πρέπει νὰ δώσει στὴν ἐξουσία ποὺ ἀσκεῖ πάνω στὸν λαό. Ἀφέντης καὶ κύριος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτῶν, ἐκδίδει ὅταν τὸ θέλει ἐντάλματα συλλήψεως καὶ διατάσσει νὰ φυλακίσουν ὅποιον τοῦ ἀρέσει γιὰ λόγους προληπτικούς, στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ὅταν ἀποφυλακίζεται ἕνας καταδικασμένος, ἀφοῦ ἐξέτισε τὴν ποινὴ τῆς φυλάκισης του, οἱ σμπίροι τοῦ Χάϋντριχ τὸν βουτᾶνε στὴν ἔξοδο. Ὁ ἄνθρωπος καταλήγει σ' ἕνα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Ἔτσι συμβαίνει μὲ τοὺς παληοὺς κομμουνιστὲς λειτουργούς, μὲ τὰ μέλη ἀπὸ διάφορες θρησκευτικὲς αἱρέσεις (Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ), ποὺ οἱ εἰρηνιστικὲς τάσεις τους τοὺς καθιστοῦν ἐνόχους, στὰ μάτια τοῦ Χάϋντριχ, ἐσχάτης προδοσίας.

Τὰ «πολιτικὰ» θύματα δὲν ἐπαρκοῦν σὲ λίγο πιὰ στὸ δράκο τῆς SD. Γι' αὐτό, θὰ εἰσαγάγουν μερικὰ κριτήρια πιὸ καθαρῶς ἐγκληματικά. Καὶ ὁ ὅρος «δημόσιος ἐχθρὸς» θὰ ἐπεκταθεῖ σὲ ὁμάδες ἀτόμων

πού ξεφεύγουν κατά τον άλφα ή βήτα τρόπο απ' την ολοκληρωτική θέληση του καθεστώτος. Ο κύκλος των προληπτικών φυλακίσεων επεκτείνεται όλο και πιό πολύ, ή έννοια του δημόσιου εχθρού γίνεται όλο και περισσότερο αόριστη (φλού).

Στις καινούργιες και πολύ αόριστες έννοιες της «εγκληματικότητας», αντιστοιχούν σε χονδρές γραμμές τρεις ομάδες ατόμων. Υπάρχουν οι εγκληματίες εξ επαγγέλματος και συνηθισμένοι στο έγκλημα: αυτοί είναι τα άτομα πού έχουν καταδικασθεί τρεις φορές σε ποινές φυλάκισης έξη μηνών το λιγότερο· υπάρχουν έπειτα οι «αντικοινωνικοί»: επαίτες, αλήτες, τσιγγάνοι, πόρνες, ομοφυλόφιλοι, κριτικά πνεύματα, μέθυσοι, διεστραμμένοι (σεξουαλικές σχέσεις με Εβραίους)· ψυχοπαθείς, διανοητικά άρρωστοι και άλλοι ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Υπάρχουν τέλος οι «εχθροί της εργασίας»: σ' αυτή την τελευταία ομάδα ανήκουν όλα τα άτομα πού αρνήθηκαν δύο φορές, χωρίς αξιόλογη αιτία, τις εργασίες πού τούς πρότειναν. Πάνω σε τόσο αόριστες βάσεις, ή Σίπο έχει την κάθε άνεση ν' αποφασίζει ποιος αξίζει γιά το στρατόπεδο συγκέντρωσης και πότε θα πρέπει να κλείνονται μέσα οι ένοχοι.

Το στρατόπεδο συγκέντρωσης, ΚΖ ή KL, με περιτείχωμα από ηλεκτροφόρα αγκαθωτά σύρματα, καταλαμβάνει το κέντρο της αστυνομικής εφεύρεσης Ές - Ές: είναι το σκιάχτρο πού προορίζεται να παραλύσει την κάθε προσπάθεια αντίδρασης προς το καθεστώς, ανάμεσα στους πολίτες. Αμέσως από την αρχή, οι αφεντάδες Ές - Ές του κόσμου των ΚΖ αρνούνται να κάνουν αυτά τα στρατόπεδα κέντρα αναμορφωτικά, στα όποια πιστεύουν μερικοί Εθνικοσοσιαλιστές με καλή πίστη, αλλά και αφελείς. Εφευρίσκεται και σχηματίζονται αμέσως απ' την αρχή σαν μηχανισμοί τρομοκράτησης και διατήρησης του καθεστώτος. Στο διάστημα του πολέμου θα πάρουν τη μορφή στρατοπέδου καταναγκαστικής εργασίας. Πριν απ' τον πόλεμο, ο αποκλειστικός ρόλος του ΚΖ είναι να εμπνεύσει την τρομοκρατία και να την ασκήσει. Οι μυλόπετρες πού σπάνε τα κόκκαλα, του Νταχάου, του Μπούχενβαλντ και του Σαχσενχάουζεν βρίσκονται εκεί: δείχνουν στον κάθε Γερμανό πού θα καταλήξει αν δεν θέλει να βαδίζει ίσια.

«Λησμονείστε τις γυναίκες σας, τα παιδιά σας, την οικογένειά σας· εδώ μέσα θα πεθάνετε σαν σκυλιά», αυτά είναι τα λόγια της υποδοχής, πού συνηθίζει ν' απευθύνει στους νεοερχόμενους ο διοικητής του ΚΖ Κάρλ Φρίτς. Και οι ψίθυροι κυκλοφορούν αδιάκοπα πάνω στις τερατώδεις μεταχειρίσεις πού επιβάλλονται στους κρατουμένους, πάνω στις συνοπτικές θανατικές εκτελέσεις μέσα στους σταύλους του Μπούχενβαλντ πάνω στα «σκυλόσπιτα» του Νταχάου, πάνω στα «εργατικά δυστυχήμα-

τα» μέσα στὰ λατομεῖα τοῦ Μαουτχάουζεν. Οἱ ψίθυροι κυκλοφοροῦν κι ὁ φόβος βασιλεύει κυρίαρχος.

Ὁ Χίμμλερ θ' ἀρνηθεῖ νὰ παραχωρήσει στὸν Χάϋντριχ τὸν ἔλεγχο τῶν στρατοπέδων. Εἶναι μιὰ περιοχὴ ποὺ ἐπιμένει νὰ ἐξασφαλίσει αὐτὸς τὸ προνόμιό της. Τὸ δεξί του χέρι μάταια προσπαθεῖ νὰ τοῦ ἀποδείξει τὸ συμφέρον ποὺ θὰ εἶχε νὰ ἐμπιστευθεῖ τὴ διοίκηση τῶν ΚΖ στὴν Σίπο, ἡ Ἔς - Ἔς θὰ διατηρήσει τὸ πρωτεῖο. Ὅταν ὁ Χάϋντριχ θὰ γίνει πολὺ πιεστικὸς γιὰ τὰ γοῦστα τοῦ Χίμμλερ τότε θὰ τοῦ φράξει όριστικὰ τὴ διάβαση ἐμπιστευόμενος τὴ διοίκηση ὅλων τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης τῆς Γερμανίας σ' ἕναν ἄνδρα ποὺ τοῦ εἶναι ἀπόλυτα ἀφοσιωμένος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Τέοντορ Ἄϊκε ὁ φονιᾶς τοῦ Ρέμ. Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1933, ὁ Ἄϊκε εἶχε διακριθεῖ, σὰν διοικητὴς τοῦ στρατοπέδου τοῦ Νταχάου, μὲ μιὰ βάρβαρη σκληρότητα, μὲ μιὰν ἀπόλυτη ἀπουσία ἀπὸ αἰσθήματα καὶ μὲ μιὰ ἀσυνήθιστη ἐπιτηδειότητα νὰ γυμνάζει τοὺς ἄνδρες τοῦ συντάγματός του στὰ αἱμοχαρῆ τους ἔργα.

Ὁ Χίμμλερ ἔχει ἐνθουσιασθεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Ἄϊκε. Στὶς 20 Ἰουνίου τοῦ 1934, τὸν ὀνομάζει Γενικὸ Διοικητὴ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων ἐπίβλεψης τῶν ΚΖ, ποὺ θὰ ὀνομασθοῦν ἀπ' τὸ 1936 καὶ πέρα έταιρεῖες μὲ τὴ νεκροκεφαλή, Τοτενκοπφβερμπάντ ἢ TV. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἄϊκε παίρνει τὸν τίτλο τοῦ ἐπιθεωρητῆ τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Μὲ μέσα καθαρῶς Σίπο, ὁ Χάϋντριχ θὰ προσπαθήσει τότε νὰ ἐκθέσει τὸν Ἄϊκε. Θὰ φανερώσει μερικὰ ἐλαττώματα διοίκησης καὶ θὰ κατακρίνει τὶς βάρβαρες μεθόδους τοῦ ἀνταγωνιστῆ του. Μάταια ὅμως, δὲν θὰ βασιλεύσει ποτὲ πάνω στὰ ΚΖ.

Στὸν καθαρῶς ἀστυνομικὸ τομέα, ὁ Χάϋντριχ δοκιμάζει ἐπίσης μερικὲς δυσχέρειες. Ἡ πάλη τῶν ἁρμοδιοτήτων ποὺ χαρακτηρίζει τὸ Γ' Ράϊχ βρίσκεται στὸ ζενίθ της. Ὁ στρατηγὸς τῆς ἀστυνομίας ἀντιτίθεται χωρὶς νὰ ὑποχωρεῖ στὶς ἀξιώσεις τοῦ Χάϋντριχ ποὺ ἐπιζητᾶ συνεχῶς νὰ καταλάβει ὅλο καὶ πιὸ ἐκτεταμένες ἐξουσίες.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς διεύθυνσης Ὅρπο δὲν ἔχει βέβαια τὸ ἀνάστημα νὰ κηρύξει ἀνοιχτὸ πόλεμο στὸν ἀνταγωνιστή του τῆς Σίπο. Ὡστόσο εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς γιὰ νὰ φράξει τὴ δίοδο στὴν ἀστυνομικὴ ἡγεμονία ποὺ φιλοδοξεῖ ὁ Χάϋντριχ. Ὄχι μόνο διοικεῖ τὸ ἕνα ἀπ' τὰ ἀστυνομικὰ σώματα, τὸ πιὸ φημισμένο, δηλαδὴ τὴν Σχουτζπολιτσάϊε. (Σχοῦπο) τῆς Πρωσσίας, ποὺ ὑπῆρξε ἡ περηφάνεια, τὸ καμάρι τῆς Δημοκρατίας τῆς Βαϊμάρης καὶ ποὺ ἀπολαμβάνει ἀκόμα ἕνα κάποιο γόητρο στὴ διάρκεια ἀπ' τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Γ' Ράϊχ, καὶ ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ μερικοὺς λειτουργοὺς ἀποφασιστικὰ ἐχθρικοὺς πρὸς τὸν Χάϋντριχ.

Τὸ ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ζεστὰ σημεῖα αὐτῆς τῆς πάλης τῶν ἁρμοδιοτήτων ἐνδιαφέρει τὴν ἐγκληματολογικὴ ἀστυνομία. Ἐδῶ ὅπως καὶ ἀλλοῦ, τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ καθεστὼς ἀφήνει νὰ διαφανεῖ ἡ μιὰ ἀπ' τὶς φύρες του, ποὺ εἶναι νὰ δημιουργεῖ νέες συνθέσεις χωρὶς ὡστόσο νὰ καταργεῖ, τελείως τὶς παληές. Στὸ ἀνώτερο ἐπίπεδο, ἡ ἐγκληματολογικὴ καὶ ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία (Κρίπο καὶ Γκεστάπο) εἶναι καλουπωμένες σὲ μιὰ μόνη καὶ τὴν ἴδια ἀστυνομία ἀσφαλείας, ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Χάϋντριχ. Στὸ μέσο καὶ τὸ κατώτερο ἐπίπεδο οἱ παληὲς διοικητικὲς συνθέσεις ἔχουν, ἀντίθετα, διατηρηθεῖ. Τὰ περιφερειακὰ κέντρα Κρίπο δέχονται τὶς διαταγὲς τῆς Ραϊχσκριμιναλπολιτσάϊαμτ ἢ RKPA, ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Νέμπε, κι ἔτσι εἶναι ὄργανα τῆς ἀστυνομίας ἀσφαλείας· ἀπὸ διοικητικὴ ἄποψη ὡστόσο, ἐξαρτῶνταν ἀπ' τὶς περιφερειακὲς ἀστυνομικὲς διευθύνσεις. Συνέπεια: οἱ διευθυντὲς τῆς ἀστυνομίας ποὺ ἀνήκουν στὴ διεύθυνση Ὄρπο εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν περιφερειακῶν κέντρων Κρίπο, ποὺ εἶναι οἱ ἴδιοι, μὲ τρόπο ἔμμεσο, ὄργανα τῆς διεύθυνσης Ὄρπο τοῦ Νταλύεγκε.

Γιὰ νὰ θεραπεύσει αὐτὴ τὴ δυσχέρεια, ὁ Χάϋντριχ, μὲ τὴ συγκατάθεση τοῦ Χίμμλερ, ὀνομάζει ἐπιθεωρητὲς τῆς ἀσφαλείας (I d S) ἐπιφορτισμένους νὰ ἐπιβλέπουν τοὺς περιφερειακοὺς διευθυντὲς ἀστυνομίας. Ἀπὸ τότε, τὰ περιφερειακὰ κέντρα Κρίπο θὰ ἔχουν ἐπὶ κεφαλῆς τους δύο ἀρχηγούς, τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά, τὸν ἐπιθεωρητὴ I d S ἀπ' τὴν ἄλλη, πρᾶγμα ποὺ θὰ εἶναι αἰτία γιὰ ἀκατάπαυστους καυγάδες.

Ἡ διοικητικὴ αὐτὴ ἀδυναμία τῆς Κρίπο, μαζὺ μὲ τὴν ἐκδηλωμένη ἐχθρότητα ἀνάμεσα στὴν Γκεστάπο ποὺ τὴν διευθύνει ἡ Βαυαρικὴ ταξιαρχία τοῦ Χάϋντριχ καὶ ἡ RKPA, ποὺ τὴν διοικεῖ ὁ Ἄρτουρ Νέμπε, ὑποχρεώνει τὸν ἀρχηγὸ τῆς Σίπο νὰ ἐπιταχύνει τὴν πραγματοποίηση αὐτῆς τῆς ἄλλης ὀργάνωσης ποὺ εἶναι ἀκόμα σκελετώδης καὶ στὴν ὁποία προΐσταται ἐπίσης: ὁ Ζιχερχαϊτσντίενστ ἢ SD.

Μέχρι τώρα, ἡ SD δὲν ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ δώσει δείγματα τῆς δραστηριότητάς της. Ἡ κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἔγινε χωρὶς τὴ μεγάλη της συμμετοχή. Μόλις καὶ μετὰ βίας, οἱ ἑκατὸ ἡγέτες τῆς ὀργάνωσης καὶ οἱ ἑκατὸ ἄλλοι ποὺ προσχώρησαν μὲ ἐπίτιμο τίτλο, εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ προσφέρουν μερικὲς μικροϋπηρεσίες στὴν ἐξουσία (φθινόπωρο τοῦ 1933). Ἀκόμα κι ἡ ἐπέκταση τῆς ἐξουσίας τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἔγινε χωρὶς τὴ συνδρομή του. Σὲ τί χρησιμεύει ἡ Ζιχερχάϊτσντίενστ τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ἀκόμα καὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ Ἔς - Ἔς δὲν τὸ ξέρουν κι αὐτοί.

Ἡ ὑποτίμηση ἰσοδυναμεῖ μὲ περιφρόνηση. Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1933, ὁ γκαουλάϊτερ Σπρέγκερ ἀπαλλάσσει ἀπ' τὰ καθήκοντά του τοῦ ἀρχη-

γοῦ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Ἔσσης τὸν Βέρνερ Μπέστ, ποὺ εἶναι ὡστόσο ἐπίσης ὁ ἀρχηγὸς τῆς SD. Καὶ χειρότερο ἀκόμα, τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1933, ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ Μπροῦνσβικ, Ντῆτριχ Κλάγγες, καταγγέλλει στὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τοῦ Κόμματος τὴν SD ποὺ εἶχε συνωμοτήσει ἐναντίον του καὶ στοὺς βοηθούς του, δύο ἀξιωματικοὺς Ἔς - Ἔς ἀντίζηλους τοῦ Χίμμλερ. Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ὑψώνει γρήγορα τὴν ἄσπρη σημαία. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς SD τοῦ Μπροῦνσβικ τίθεται στὸ περιθώριο τῆς Ἔς - Ἔς καὶ τὸν ρίχνουν σ' ἕνα στρατόπεδο συγκέντρωσης· ὁ βοηθός του ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὰ καθήκοντά του κι ὁ ὑπεύθυνος τῆς ὑπόθεσης στὸ ἐπίπεδο τῆς κεντρικῆς SD δικάζεται ἀπὸ ἕνα δικαστήριο τοῦ Κόμματος. Γιὰ νὰ ἐπιστεγασθοῦν ὅλα αὐτά, ὁ Κλάγγες, ποὺ δὲν εἶναι κἂν μέλος τῆς Τάξης, ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Χίμμλερ Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς.

Τὰ τέλη τοῦ 1933, τὸ γόητρο τῆς SD ἔχει τόσο ἐκτεθεῖ πού, μὲ διαταγὴ τοῦ Φύρερ, ὁ Μάρτιν Μπόρμαν συντάσσει μιὰν ἐγκύκλιο πρὸς χρήση τῶν γκαουλάϊτερ γιὰ νὰ δώσει ἕνα τέλος στὶς φῆμες, ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὲς ἡ ὀργάνωση φάντασμα θὰ διαλύονταν.

Αὐτὴ ἡ παραγνώριση τῆς SD, ἡ λίγη ἐκτίμηση ποὺ ἀπολαμβάνει, ἀντιτίθεται πρὸς τὴ θέση ποὺ θέλει ὅτι ὑπῆρξε, ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ Ράϊχ, μιὰ ὑπηρεσία πανταχοῦ παροῦσα, ἕνα «φάντασμα ποὺ ἐμπνέει τὸν τρόμο ἀκόμα καὶ μέσα στὸ ἴδιο τὸ περιβάλλον τοῦ Κόμματος» (Ἔουτζεν Κόγκον). Στὴν πραγματικότητα μοιάζει, στὴν ἀρχὴ τοῦ καθεστῶτος, περισσότερο σὲ μιὰν ὀργάνωση τοῦ προσκοπισμοῦ, παρὰ σὲ μιὰ μυστικὴ ὑπηρεσία. Ὡστόσο, ἡ SD ὑπάρχει καί, τὴν ἐποχὴ αὐτὴ κι ὅλας, παρουσιάζει τὴν βασικὴ λεπτομέρεια ὅτι εἶναι ἡ μόνη κεντροποιημένη ὀργάνωση πληροφοριῶν ποὺ διαθέτει ἡ διεύθυνση τοῦ Κόμματος.

Ὅσο ἀδύνατη κι ἂν εἶναι τότε αὐτὴ ἡ «μυστικὴ» ὑπηρεσία, ἡ διεύθυνση τοῦ Κόμματος δὲν παραμελεῖ τὶς πληροφορίες της καὶ δὲν ὑποτιμᾶ τὴ σπουδαιότητά της. Γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν 30ὴ Ἰανουαρίου τοῦ 1933, τὸ Κόμμα, ἑνωμένο φαινομενικά, στὴν πραγματικότητα ἐξαρθρώνεται. Οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ NSDAP καταλαμβάνουν τὰ πόστα διοίκησης τοῦ Κράτους στὸ Βερολῖνο· οἱ μικροὶ πρίγκηπες τοῦ NSDAP οἰκοδομοῦν στὶς ἐπαρχίες τὶς ἰδιαίτερές τους μικροαυτοκρατορίες. Μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζούγκλα ἀπὸ διαφορετικὲς φάρες, ἀπὸ ὑπόκωφες ἢ ἀνοιχτὲς ἀντιζηλίες, ἡ διεύθυνση τοῦ Κόμματος δὲν διαθέτει καθόλου πηγὲς πληροφοριῶν σίγουρες ἔξω ἀπ' τὴν SD ποὺ αὐτή, ἀκριβῶς, δὲν ἔχει συμμετάσχει σ' αὐτὴ τὴν κούρσα πρὸς τὴν ἐξουσία. Ἡ διεύθυνση τοῦ Κόμματος τῆς ἀναθέτει τότε ν' ἀκολουθήσει, δηλαδὴ νὰ ματαιώσει, τὶς ραδιουργίες τῶν μικρῶν Ναζιστικῶν δυναστῶν. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1934, ὁ

Ρούντολφ Έςς διακηρύσσει τὴν SD τὴν μοναδικὴ ἐπίσημη ὑπηρεσία πληροφοριῶν τοῦ NSDAP.

Ἡ κλίση πρὸς τὸ μυθιστορηματικὸ ποὺ τὴν ἐπιβάλλει ἡ ἴδια ἡ ἔννοια τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας μαζὶ μὲ τὴν ἀνοιχτὴ ἐχθρότητα τῆς SD πρὸς τοὺς «μικροὺς Χίτλερ», ἑλκύει τότε πρὸς αὐτὴν τὴν ὀργάνωση μιὰ σημαντικὴ ὁμάδα ἀπὸ νέους Ἐθνικοσοσιαλιστὲς διανοούμενους ποὺ ἡ δηλωμένη τους ἐπιθυμία ἦταν νὰ «κάνουν τὸν Ἐθνικοσοσιαλισμὸ καλύτερο», σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφραση τοῦ Γκοῦντερ Ντάλκεν ποὺ ὑπῆρξε ἕνας ἀπ' τοὺς δικούς τους. Σὲ πολὺ λίγο διάστημα ἡ SD γίνεται ὁ τόπος συνάντησης τῶν νέων ἐκλεκτῶν διανοουμένων Ἐθνικοσοσιαλιστῶν.

Ποιοὶ εἶναι; Ἦταν ἀπόγονοι μιᾶς καταστραμένης ἀστικῆς τάξης, στὶς ἀξίες τῆς ὁποίας δὲν πιστεύουν πιά. Μὲ μόρφωση γενικὰ νομική, μεγάλωσαν κι ἔμαθαν νὰ συχαίνονται τὴ Δημοκρατία τῆς Βαϊμάρης καὶ συμπαθοῦν ἕνα καθεστὼς εἰδικὰ Γερμανικό. Ἡ παντοδυναμία τοῦ Κράτους εἶναι ὁ πρῶτος ὅρος. Εἶναι τὸ Κράτος — Θεὸς στὸ ὁποῖο ὀφείλονται ὅλες οἱ θυσίες. Ἀλλὰ τί εἴδους Κράτος; Δικτατορικό, βέβαια, «οὕτως ὥστε ἡ ἀνώνυμη εὐθύνη τῆς κοινωνίας νὰ ἐνσαρκώνεται σ' ἕναν ἄνδρα ἀπὸ σάρκα καὶ αἷμα». Ἀλλὰ τί εἶδος δικτατορίας; Ἐθνικοσοσιαλιστική, βέβαια. Ἡ κοινωνικὴ καταστροφὴ τῆς ἀστικῆς τάξης, ἡ οἰκονομικὴ κρίση τῶν χρόνων γύρω ἀπ' τὸ 1930, τρόχισε στὰ μυαλὰ τους αὐτὴ τὴν κλίση πρὸς τὴ δικτατορία πού, ἐξ ἄλλου, συμβαδίζει μαζὶ μὲ τὶς ἀντικαπιταλιστικὲς ἰδέες ποὺ τοὺς κληροδότησαν οἱ πατέρες τους.

Τὸ συναίσθημά τους ἐνάντια στὰ τράστ καὶ στὶς τράπεζες ὑπάρχει στὴν ἀρχὴ ἀπ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο: ὁ ἀντισημιτισμός. Ὁ ἀντισημιτισμός, γι' αὐτούς, εἶναι ὁ ὀρρὸς τῆς οἰκονομικῆς ἐπανάστασης. Δὲν γνωρίζουν πιὰ παρὰ μόνο μιὰ ἠθικὴ ἀναλογία: τὴν ἐξουσία, τὴ διατήρησή της, τὸ δυνάμωμά της, τὸ διηνεκές της.

Ὁ χυδαῖος Ἐθνικοσιαλισμὸς τῶν βετεράνων τοῦ Κόμματος ἔχει ἀπόλυτα ξεπερασθεῖ. Γιὰ τοὺς νέους τοῦ SD, ἡ τάξη τοῦ Γ' Ράϊχ πρέπει νὰ εἶναι «λογική», ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση πρέπει νὰ διέπεται ἀπὸ τὴν καθαρὴ καὶ ὑγιᾶ διάνοια. Ἀλλὰ ὑπάρχει ἕνα περιθώριο ἀνάμεσα στὶς ἰδέες ποὺ διατηροῦν πάνω στὸν Ἐθνικοσοσιαλισμὸ καὶ στὴν πραγματικότητα ποὺ ἀντιμετωπίζουν! Ὑπάρχει ἕνα περιθώριο καὶ ἀρκετὰ μεγάλο: φιλαυτία τῶν ἡγετῶν τοῦ Κόμματος, συνεχεῖς διαμάχες, ὀπορτουνισμὸς τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ναζιστῶν. Ὄχι, δὲν φαντάζονταν ἔτσι τὸ Γ' Ράϊχ. Ἀναρωτιῶνται μάλιστα ποῦ καὶ πῶς θὰ μπορέσουν νὰ ἐνσωματωθοῦν.

Τώρα νὰ ποὺ τοὺς ρωτᾶνε γιὰ μιὰν ὀργάνωση ποὺ ἔχει σὰν ρόλο νὰ ἀνακαλύπτει τὶς φύρες τοῦ Κράτους καὶ νὰ τὶς διορθώνει. Ἡ ὀργάνωση αὐτὴ δὲν εἶναι ἀμελητέα γιατὶ ὁ Χάϋνριχ Χίμμλερ προΐσταται στὰ

πεπρωμένα της. Ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος. Σ' αὐτοὺς τοὺς νέους ποὺ βρίσκονται στὴν ἀμηχανία, ἡ SD προσφέρει μιὰ σανίδα σωτηρίας. Ἡ περίπτωση τοῦ νέου Ὄττο Ὄλεντορφ εἶναι ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη ἀποκαλυπτική. Γεννήθηκε τὸ 1907 κι ἀφοῦ ἔγινε μέλος τοῦ Κόμματος ἀμέσως ἀπὸ τὸ 1925, ὁ Ὄλεντορφ ἀγωνίσθηκε, τότε ποὺ ἦταν ἀκόμα καθηγητὴς στὸ Ἰνστιτοῦτο τῆς Παγκόσμιας Οἰκονομίας στὸ Κίελο, ἐνάντια στὰ κολλεκτιβιστικὰ ρεύματα μὲ σοσιαλιστικὴ ἔμπνευση στὸ Κόμμα. Ἀγωνίσθηκε μὲ τόση φλόγα ποὺ κατάληξε νὰ ἔχει μπλεξίματα μὲ τὴν Γκεστάπο καὶ τοῦ ἀπαγόρευσαν νὰ κάνει δημόσιες διαλέξεις. Ἡ πίστη τοῦ Ὄλεντορφ κλονίσθηκε. Τί νὰ σκεφθεῖ μ' αὐτὸν τὸν Ἐθνικοσοσιαλισμὸ στὸν ὁποῖο πίστεψε τόσο; Ὁ φίλος του καὶ παλαιὸς καθηγητὴς Γένς Πέτερ Γέσσεν τὸν συμβουλεύει τότε νὰ πάει νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν καθηγητὴ Ράϊνχαρντ Χὲν ποὺ διευθύνει ἕνα ἀπὸ τὰ τμήματα τῆς διεύθυνσης S¼ στὸν ἀριθμὸ 102 τῆς Βιλχελμστράσσε στὸ Βερολῖνο. Ὁ Ὄλεντορφ πηγαίνει τότε ἐκεῖ καὶ μένει ἐξαιρετικὰ κατάπληκτος ἀπὸ τὴ συζήτηση: ὁ Χὲν τοῦ δηλώνει χωρὶς ἐνδοιασμοὺς πὼς ἡ SD ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κριτικὰ πνεύματα, ἀκριβῶς ὅπως εἶναι αὐτός. Ὁ Ὄττο Ὄλεντορφ προσχωρεῖ ἀμέσως.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸν Ὄλεντορφ, ἕνα ἀληθινὸ κῦμα ἀπὸ νέους διανοουμένους Γερμανοὺς εἰσέρχεται στὴν SD. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὑπάρχουν, ὁ Γκύντερ Ντάλκεν, παληὸς δημοσιογράφος Ἐθνικοσοσιαλιστής, ποὺ τὸν εἶχε ἀπομακρύνει τὸ Κόμμα· ὁ δόκτωρ Χέρμαν Μπέχρεντς, νομομαθής, φίλος τοῦ Χάϊντριχ· ὁ Βάλτερ Σχέλλεμπεργκ, νομομαθὴς κι εἰδικευμένος στὶς πολιτικὲς ἐπιστῆμες, στὸν ὁποῖο ὁ Χάϊντριχ καταλαβαίνει ἀμέσως ἕνα συνεργάτη μὲ ταλέντο.

Αὐτὴ ἡ εἰσροὴ ἀπὸ διανοουμένους νέους καὶ δυναμικοὺς ἀνακουφίζει τὸν Χάϊντριχ ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος. Τὸ σύστημά του, πραγματικά, ἀπειλεῖται ἀπ' τὸν ὑπαλληλισμό. Παρὰ τὴν ἀνακαίνισή της, ἡ Γκεστάπο παρουσιάζει πραγματικὰ τὰ ἀκόμα ζωντανὰ ὑπολείμματα μιᾶς διοικητικῆς παράδοσης πνεύματος Πρωσσικοῦ.

Νὰ ποὺ ἀπὸ λίγο καιρὸ κι ὅλας ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σίπο ἀντιλαμβάνεται πὼς ὁ Βέρνερ Μπέστ εἶναι, παρὰ τὰ φαινόμενα, ὁ πεισματώδης ὑπερασπιστὴς ἑνὸς Πρωσσικοῦ δημοσιοϋπαλληλισμοῦ παραδοσιακοῦ. Πολλὲς φορὲς κι ὅλας, ὁ Χάϊντριχ κι ὁ Μπέστ ἦλθαν σὲ διενέξεις καὶ εἰδικὰ ὅταν ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐκλεγοῦν οἱ ὑπεύθυνοι ἄνδρες γιὰ τὶς θέσεις — κλειδιὰ τῆς Γκεστάπο. Γιὰ τὸν Μπέστ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁπωσδήποτε ἀναγνωρισμένοι νομικοί, εἰδικότητες μὲ λίγα λόγια. Γιὰ τὸν Χάϊντριχ, ἦταν ἀνάγκη πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ βρεθοῦν ἄνδρες σίγουροι, ἱκανοί, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὄχι τεχνικοί.

Μὲ λίγα λόγια, νὰ ποὺ ἐκδηλώνεται ἕνα πνεῦμα ποὺ θέτει σὲ κίν-

δυνο τὸν δυναμισμό, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ Χάϋντριχ, θὰ πρέπει νὰ ἐμποτισθεῖ μ' αὐτὸν ὁ ἀστυνομικὸς μηχανισμός. Πῶς ν' ἀπομακρυνθεῖ αὐτὸς ὁ κίνδυνος; Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1935, ὁ Χάϋντριχ ἔχει βρεῖ τὴ λύση. Διαιρεῖ τὴν SD σὲ δυὸ ξεχωριστοὺς σχηματισμούς, δηλαδὴ τὴν SD σὰν σχηματισμὸ τοῦ Κόμματος ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά: ὅλοι οἱ λειτουργοὶ τῆς Σίπο θ' ἀποτελέσουν μέρος της· αὐτὴ ἡ SD θὰ εἶναι τὸ ὄργανο τῆς ἐνσωμάτωσης μέσα στὴν Ἒς - Ἒς τοῦ συνόλου τῆς Σίπο. Ἡ SD σὰν κέντρο πληροφοριῶν ἀπ' τὴν ἄλλη: αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ κινητὸ ὄργανο, ἡ ἕκτη αἴσθηση τοῦ Κόμματος, παροῦσα καὶ ἐνεργοῦσα σὲ ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς κύκλους, σὲ ὅλες τὶς περιοχές, στὸν ὀπαδὸ τοῦ Κόμματος ὅπως καὶ στὸν ἀντίπαλο. Θὰ εἶναι τὸ βαρόμετρο τοῦ ἔθνους.

Ἀπὸ τότε θὰ παραμερισθεῖ ὁ Μπέστ καὶ τὰ κοπέλλια του. Θ' ἀποτελοῦν μέρος τῆς SD μόνο σὰν Ναζιστικὸ σχηματισμό. Ἡ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν Ἰντέλλιτζενς Σέρβις τοῦ χιλιετοῦς Ράϊχ εἶναι ἐντελῶς ὀνομαστική. Αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν ἐχθρότητα ποὺ θὰ παρουσιάζει ὁ Μπέστ ἀργότερα ἐνάντια στὴν κάθε παρείσφρηση τῆς SD στὴν Γκεστάπο.

Τὸ ὑπάρχον πλαίσιο τῆς ὀργάνωσης ἐξυφαίνεται πλατειά. Νέα τμήματα, νέες διευθύνσεις δημιουργοῦνται στοὺς κόλπους τοῦ Ραϊχσιχερχαϊτσχάουπταμτ (Γενικὴ Διεύθυνση τῆς Ἀσφαλείας τοῦ Ράϊχ) ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Σταναρτενφύρερ Ἒς - Ἒς Ζήγφριντ Τάουμπερτ.

Οἱ πιὸ σημαντικὲς διευθύνσεις καὶ τμήματα ἀνατίθενται σὲ τελειόφοιτους Πανεπιστημίου. Ὁ δόκτωρ Βίλχελμ Ἄλμπερτ, μηχανικός, διευθύνει τὸ τμῆμα «ὀργάνωση». Τὸ τμῆμα «ὑπηρεσία» ἀνατίθεται στὸν οἰκονομολόγο Χέρμπερτ Μέλχορν· ὁ καθηγητὴς Φράντς Σὶξ διευθύνει τὴν ὑπηρεσία «πάλη ἐνάντια στὶς ἐχθρικὲς ἰδέες πρὸς τὸ καθεστώς»· ὁ δόκτωρ Ράϊνχαρντ Χέν, τὸ τμῆμα «σχέσεις»· ὁ Ὀμπερφύρερ Ἒς - Ἒς Χάϊντς Γιόστ, τὴν ὑπηρεσία «ἀντικατασκοπεία».

Αὐτὸ τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο συγκεντρώνει τὶς πληροφορίες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς 7 Ὀμπεράσχνιττε SD (OA) ποὺ κι αὐτὲς συγκεντρώνουν τὶς πληροφορίες ποὺ παρέχουν οἱ Οὐντεραμπσχνίττε SD (UA) Οἱ τελευταῖες αὐτὲς συγκεντρώνουν τοὺς καρποὺς τῆς δραστηριότητας τῶν λεγομένων ἐξωτερικῶν ὑπηρεσιῶν, βασικὰ κύτταρα ἀπ' αὐτὸ τὸ δίκτυο πληροφοριῶν καὶ ποὺ τὸ καθένα ἔχει τὴν εὐθύνη μιᾶς περιοχῆς, ἑνὸς καντονίου, μιᾶς πόλης.

«Ὁ κάθε ἀρχηγὸς τμήματος περιφερειακοῦ, ὑπογραμμίζει στὸ διάστημα τῆς ἄνοιξης τοῦ 1937, ὁ Ὀμπεράμπσχνιττ τῆς Βορειοδυτικῆς SD, θὰ πρέπει νὰ προσπαθήσει νὰ ἐξασφαλίσει τὴ συνδρομὴ ἑνὸς ἢ πολλῶν ἀνδρῶν ἐμπιστοσύνης (Βερτμάουενσμαν ἢ V Μάνν), σὲ κάθε κατοικημένο χῶρο τῆς περιοχῆς ποὺ καλύπτει. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πράκτορες θὰ ἔχει ὁ ἴδιος πληροφοριοδότες. Παράδειγμα: Τὸ τμῆμα D

καλύπτει τριάντα δύο κοινότητες. Στὴν κάθε κοινότητα ὁ ἀρχηγὸς τμήματος θὰ ἐξασφαλίσει τὴ συνδρομὴ ἑνὸς V Μὰνν ποὺ νὰ ἐκπροσωπεῖ τὰ συμφέροντα τῆς SD. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ πρωτοβουλία νὰ δημιουργήσει στὴν κοινότητά του τὸ δικό του δίκτυο πληροφοριῶν. 'Αλλὰ προσοχή: οἱ πληροφοριοδότες τοῦ τοπικοῦ ἐκπροσώπου τῆς SD δὲν θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν κατ' οὐδένα λόγο ὅτι ἐργάζονται γιὰ μᾶς. Ποιὸς μπορεῖ νὰ γίνει V Μάνν; Ὁ κάθε ἄνδρας ποὺ διαθέτει ἐλάχιστη μόρφωση, καλαισθησία, ἀντικειμενικότητα, λογική.» Καὶ ὁ Βορειοδυτικὸς 'Ομπεράμποχνιττ προσθέτει ὅτι «τὰ τμήματα αὐτὰ ἀνήκουν ἰδιαίτερα στοὺς δασκάλους, ἀρχηγοὺς Ἔς - Ἔς ἢ SB, γαιοκτήμονες, ἀρχηγοὺς τοπικῶν ὁμάδων, κτηνοτρόφους καὶ (ἐνδεχομένως) συνταξιούχους δημοσίους ὑπαλλήλους.

Τέτοια εἶναι ἡ μεγάλη στρατιὰ φάντασμα τῆς SD. 'Απ' τοὺς ἄνδρες τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τῆς ὀργάνωσης, σπάνιοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀνήκουν στὴν Ἔς - Ἔς ἢ στὸ Κόμμα. 'Ανάμεσά τους ὑπάρχουν μάλιστα καὶ ἀντίπαλοι πρὸς τὸ καθεστώς, ποὺ δίνουν χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν πολύτιμες πληροφορίες σχετικὰ μὲ τὴν οὐδετερότητα τῶν ἀντιναζιστικῶν ἢ ὄχι ὁμάδων.

Οἱ χαφιέδες τῆς SD εἰσχωροῦν καὶ στὶς παραμικρὲς γωνιὲς τῆς Γερμανικῆς κοινωνίας. Γιατὶ τὶς πληροφορίες δὲν τὶς δίνουν μόνο οἱ μικροὶ κατάσκοποι ἢ οἱ ἄλλοι, οἱ τυχαῖοι. Ἡ Βιλχελμστράσσε χρησιμοποιεῖ ἐπίσης καλὰ δικαστές, ἐπιχειρηματίες, καλλιτέχνες, σοφούς. 'Επίσης τὸ Γενικὸ 'Επιτελεῖο SD ἀπασχολεῖ νεαροὺς φοιτητὲς δοκιμασμένους, ἐπίσης τὰ ἐξωτερικὰ τμήματα SD τροφοδοτοῦνται σὲ πληροφορίες ἀπὸ τοὺς τοπικοὺς ἐκλεκτοὺς διανοούμενους. Ἔτσι τὸ τμῆμα SD τοῦ Κόμπλεντζ ἔχει τὸ 1938 εἰκοσιτέσσαρες καλοπροαίρετους πληροφοριοδότες, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ τέσσερις εἶναι πτυχιοῦχοι Πανεπιστημίου· σὲ ἕνδεκα «ἄνδρες ἐμπιστοσύνης», ὀκτὼ εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι (οἱ τέσσερις ἀπ' αὐτοὺς τῆς 'Αστυνομίας), ἕνας γιατρός, ἕνας δάσκαλος κι ἕνας κτηνίατρος.

'Απὸ τὸ 1934, τὸ δίκτυο αὐξάνει, ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο μὲ μιὰ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Οἱ πληροφοριοδότες του πολλαπλασιάζονται κι ἐπεκτείνονται στὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα τῆς Γερμανίας. Τὸ 1937, ἡ SD ἀριθμεῖ 3.000 μέλη ἐγγεγραμμένα στὴν κεντρικὴ καὶ μιὰ στρατιὰ ἀπὸ 50.000 πληροφοριοδότες.

'Αλλὰ ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ ἀκριβὴς ρόλος τῆς ὀργάνωσης; Στὶς πρῶτες ἐποχὲς τοῦ καθεστῶτος, ἡ δουλειά της ἦταν ἁπλῆ: ἦταν ν' ἀνακαλύπτει καὶ νὰ ἐξουδετερώνει τὸν ἀντίπαλο μέσα στὶς ἴδιες τὶς γραμμὲς τοῦ Κόμματος καὶ νὰ ὑπολογίζει τὶς πράξεις καὶ ἀντιδράσεις τῶν ἀντιθέτων κομμάτων. Αὐτὸ ἀπαιτοῦσε χρόνο ἐκεῖ ὅπου τὰ κόμματα αὐτὰ

βρίσκονταν πραγματικὰ στὴν ἐξουσία καὶ ἔλεγχαν τὰ ἴδια τὸν Ἀστυνομικὸ μηχανισμὸ τοῦ Κράτους. Τώρα, ἀπὸ τὶς 30 Ἰανουαρίου τοῦ 1933 καὶ πέρα, οἱ Ναζιστὲς εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἐλέγχουν αὐτὸν τὸν μηχανισμό. Ἡ σχέση τῶν δυνάμεων δὲν εἶναι πιὰ ἡ ἴδια. Σὲ τί χρησιμεύει τότε ἡ SD;

Στὴν ἀρχή, ἡ ὀργάνωση τοῦ Χάϋντριχ παρουσιάζεται σὰν ἕνα εἶδος ἀστυνομίας ἐπιδείξεως. Στὶς 4 Ἰουλίου τοῦ 1934, ὁ Χίμμλερ τὴν ὑψώνει στὴ σειρὰ «πολιτικῆς ὀργάνωσης ἄμυνας τῆς Γκεστάπο». Ἕξη μῆνες ἔπειτα, ὁ ἀρχηγὸς Ἔς - Ἔς καθορίζει πιὸ ἐπακριβῶς τὸν ρόλο της: «Ἡ SD ξεσκεπάζει τοὺς ἀντιπάλους τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ἰδέας καὶ προσανατολίζει ἔτσι τὴ δράση τῆς Ἀστυνομίας. Γιατί, προσθέτει ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ἡ ἐκτελεστικὴ πλευρὰ ἀνήκει αὐστηρὰ στὴν Ἀστυνομία. Ἐπειδὴ δὲν ἐπιθυμοῦμε νὰ παίζουμε τὸν ρόλο βοηθῶν τῆς Γκεστάπο, οἱ ἡγέτες τῆς ὀργάνωσης ἀναλαμβάνουν ἕνα σκοπὸ πιὸ ὑψηλό: ἡ SD θὰ εἶναι μιὰ ἀστυνομία πνεύματος, τὸ ὄργανο μέτρησης καὶ ἐλέγχου τῆς σκέψης».

Ὁ Χίμμλερ λέει πάντα: «Ἡ SD εἶναι ἡ ὑπηρεσία ἰδεολογικῆς πληροφοριοδότησης τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κράτους...» Εἶναι ὁ φύλακας τῆς Ναζιστικῆς ἰδέας καὶ μὲ τὸν τίτλο αὐτὸν ἀγωνίζεται πάνω στὸ σχέδιο τῆς σκέψης, ἐνάντια στοὺς «κομμουνιστές, Ἑβραίους, Ἐλευθεροτέκτονες, ἀντιδραστικούς, τὶς δεδηλωμένες ἢ πολιτικοποιημένες ὁμάδες». Συνοψίζοντας, αὐτὸς εἶναι ἕνας νέος τρόπος γιὰ νὰ καθορισθεῖ ὁ ἀρχικὸς ρόλος τῆς SD, ποὺ ὁρίζεται στοὺς κόλπους τῆς ὀργάνωσης: «πάλη ἐνάντια στὸν ἀντίπαλο».

Ἀκούραστοι, οἱ πράκτορες τῆς SD ἱκανοποιοῦν μὲ τὴ δουλειά τους, ἀνακαλύπτουν τὴν παραμικρὴ ἰδεολογικὴ τραχύτητα, καταχωρίζουν τὸ παραμικρὸ ἰδεολογικὸ ἐλάττωμα στὸ διάστημα τῆς κλινικῆς ἐξέτασης τοῦ ἔθνους, στὴν ὁποία ἔχουν ὁρισθεῖ. Οἱ πληροφορίες εἰσρέουν ἀδιάκοπα στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τῆς Βιλχελμστράσσε. Καταχωρίζονται, ξεσκαλίζονται, ἐξετάζονται, προκαλοῦν διαταγὲς ποὺ διατηροῦν τὴν ἀστυνομία σὲ μιὰ διαρκῆ ἐπαγρύπνηση.

Ὁ Ὀμπεράμπσχνιττ SD τοῦ Ρήνου ἀνακοινώνει στὸν Οὔντεραμπσχνιττ SD τοῦ Κόμπλεντζ, στὶς 26 Νοεμβρίου τοῦ 1937: «πολλὲς ἀναφορὲς γνωστοποιοῦν τὴν ἀντιδημοκρατικότητα τῶν εἰδικῶν δικαστηρίων. Παρακαλῶ ὅπως μᾶς ἀποστείλητε ἐπειγόντως μιὰ περίληψη τῆς κατάστασης. Νὰ μᾶς πεῖτε ἐὰν καὶ κατὰ ποιὸ μέτρο οἱ δικαστικὲς ἀποφάσεις αὐτῆς τῆς δικαστικῆς δικαιοδοσίας ἐξεγείρουν τὴν κριτική».

Ὁ Ὀμπεράμπσχνιττ SD τῆς Νοτιοδυτικῆς πλευρᾶς ἀπαντᾶ στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο, στὶς 27 Μαΐου τοῦ 1936: «Δικαστικὲς κρίσεις καὶ ἀποφάσεις ἀκατάληπτες στὶς φυλετικὲς ἀποφάσεις. Οἱ ἀπαγγελόμενες

ποινὲς εἶναι λίαν ἐλαφρές. Μέχρι τώρα καμμιὰ ποινὴ φυλάκισης δὲν ἀπαγγέλθηκε παρὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ κώδικος.»

Ἀναφορὰ τῆς SD ἀριθ. 037: «Ἡ κατάσταση τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ (Κολωνία) ἔχει καταστεῖ προβληματικὴ ἐξ αἰτίας τῆς κυριαρχούσης ἐπιρροῆς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ περιοχὴ αὐτὴ θ' ἀποδείξει ἂν ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ἔχει δυνατότητες νὰ ἐπιβληθεῖ ἢ ὄχι.»

Ἡ σκιὰ τῆς SD βρίσκεται παντοῦ, τὰ ἐπιβλέπει ὅλα, κατασκοπεύει τὸν κάθε πολίτη μόλις παρουσιασθεῖ δημοσία. Ἀναφορὰ τοῦ Ὀμπερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Γκριγεμπέργκερ, τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1938: «Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν Ἰταλία τοῦ ἀτμοπλοίου Ντὲρ Ντώϋτσε. Ὁ ἐπιβάτης Φρίτς Σχβάνεμπεκ, γεννηθεὶς τὴν 30 Μαρτίου 1901, διαμένων στὸ Μύκενμπεργκ, ἐξεδήλωσε μὲ τὴ στάση του καὶ τὴν συμπεριφορά του τὴν πιὸ ἀπόλυτη ἀδιαφορία ὅταν ἀνεκρούσθη ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος.»

Ὅταν ἔγιναν οἱ ψευδοεκλογὲς τὸ 1938, ἡ SD ἔδειξε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον νὰ ἀναγνωρίζει τὰ ἄσπρα ψηφοδέλτια καὶ τὰ ὄχι. Τὰ ψηφοδέλτια ποὺ στάλθηκαν στοὺς πολίτες εἶχαν μαρκαρισθεῖ μὲ ἀόρατους ἀριθμούς, ποὺ χτυπήθηκαν μὲ γραφομηχανὲς χωρὶς τανία. Οἱ ἴδιοι ἀριθμοὶ ἀναγράφονταν πάνω στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους. Ὅταν γίνονταν ἡ διαλογή, τὰ πότιζαν τὰ ψηφοδέλτια μὲ ἀποβουτηρωμένα γάλλα. Οἱ ἀριθμοὶ ἐμφανίζονταν. Ἀναζητοῦσαν τότε τὸν ἀντίστοιχο ἀριθμὸ στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους, κι ὁ πολίτης ἀναγνωρίζονταν...

Νέοι φάκελλοι συρρέουν στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τῆς SD κι ὅλοι οἱ ὕποπτοι πολίτες ἀποκτοῦν καρτέλλα ἀναγνώρισης...

Πολλαπλᾶ εἶναι τὰ καθήκοντα τῆς SD ποὺ διαπρέπει ἐπίσης στὴν τέχνη νὰ βρίσκει μιὰν Ἑβραϊκὴ καταγωγὴ στοὺς Ναζιστὲς τῆς πρώτης ὥρας, ποὺ θέλουν νὰ τοὺς ξεφορτωθοῦν γιὰ μιὰ αἰτία ἢ γιὰ μιὰν ἄλλη. Ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀκόμα γιὰ τὸν Χάϋντριχ. Στὴ σιωπηλὴ του στρατιὰ — φάντασμα, ἀποφασίζει νὰ προσθέσει αὐτὸν τὸν ὁλικὸ ἔλεγχο τῶν σκέψεων ποὺ φιλοδοξεῖ, τὸν θόρυβο μιᾶς προπαγάνδας μ' ἐπιμέλεια ἐνορχηστρωμένο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτῆς τῆς προπαγάνδας θὰ εἶναι ὁ Γκύντερ Ντάλκεν, πρώην ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδας τοῦ Βερολίνου Ντὲρ Ἄνγκριφ, ποὺ τὸν ἀπέλυσε ἀπ' τὰ καθήκοντά του τὸ Κόμμα ἐπειδὴ οἱ ἰδέες του ἦταν πρωτότυπες (ὁ Ντάλκεν ὑποστηρίζει ὅτι «μιὰ οἰκοδομικὴ ἀντίθεση (ἀντιπολίτευση) εἶναι ἀναγκαία στὸ κάθε Κράτος ἂν δὲν θέλει ν' ἀφανισθεῖ ἀπὸ ματαιοπονία»).

Τὸ ὄργανο αὐτῆς τῆς προπαγάνδας θὰ εἶναι τὸ Σχβάρτζε Κόρπς, «ἐφημερίδα τῶν Σχουτζστάρφλεν τοῦ NSDAP, ὄργανο τῆς Ραϊχσφύρερουγκ Ἔς - Ἔς». Ἡ ἐκτύπωση ποὺ καθορίσθηκε στὴν ἀρχὴ — πρώτη ἔκδοση τὴν 6η Μαρτίου 1935 — σὲ 40.000 φύλλα ἀνεβαίνει γρή-

γορα. Τὰ τέλη τοῦ 1935, φθάνει τὰ 189.317 φύλλα, τὸ 1937 φθάνει τὶς 500.000 καὶ στὸ διάστημα τοῦ πολέμου, 750.000 φύλλα.

Οἱ λόγοι αὐτῆς τῆς ἐπιτυχίας εἶναι: ἡ ὑπέρτατη κριτικὴ μιᾶς ἐφημερίδας ποὺ οἱ Γερμανοὶ τὴν χαρακτηρίζουν ἀμέσως σὰν «μοναδικὴ ἐφημερίδα ἀντιπολίτευσης». Ὑπάρχει, φυσικά, μέσα ἐκεῖ, τὸ συνηθισμένο δηλητήριο ἐνάντια στὴν ἀστικὴ τάξη (μπουρζουαζία) τοὺς Ἑβραίους, τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὑπάρχουν ἐπίσης, — μοναδικὸ φαινόμενο,— αὐστηρὲς ἐπικρίσεις ἐνάντια στὴ ματαιοδοξία μερικῶν ἀξιωματούχων τοῦ Κόμματος, ἐνάντια στὴ διαφθορὰ ποὺ βασιλεύει σ' αὐτούς, ἐνάντια στὴν Φαιὰ καιροσκοπία.

Τὸ κριτικὸ πνεῦμα τοῦ ὀργάνου Ἒς - Ἒς γοητεύει τὸ πλῆθος. Κι ἔπειτα οἱ πηγὲς του πληροφοριῶν δὲν εἶναι μόνο οἱ καλύτερες, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης καὶ ἀπόλυτα ἀστείρευτες, καὶ ἡ αἰτία εἶναι: ὅτι ἡ SD βρίσκεται ἐκεῖ· οἱ φάκελλοι της, οἱ πράξεις της, οἱ ἀναφορές της, οἱ καρτέλλες της, εἶναι διάπλατα ἀνοιχτὲς στὸν Γκύντερ Ντάλκεν.

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ στενὴ συνεργασία ἀνάμεσα στὴν Σχβάρτζε Κόρπς καὶ στὴν SD δὲν θὰ φέρει τοὺς ποθούμενους καρπούς. Ὁ Χάϋντριχ θὰ κατανοήσει πολὺ καλὰ τὴ σπουδαιότητα ἀπ' τὸ ὅπλο ποὺ διαθέτει. Θὰ ἀποφύγει νὰ θελήσει νὰ καταστήσει τὴ Σχβάρτζε Κόρπς ἕνα ὄργανο καθαρῶς SD. Τὸ ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς ἐφημερίδας του, ἀναφέρεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὴ στρατηγικὴ τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Χάϋντριχ, αὐτὸ δὲν ἀρέσει σ' αὐτὸν τὸν καλλιτέχνη τῆς δημαγωγίας, τὸν Γκοῦντερ Ντάλκεν. Οἱ σφοδροὶ λίβελλοι τῆς Σχβάρτζε Κόρπς, ὡστόσο, παρενοχλοῦν τὴ δράση τῆς SD, ἢ τουλάχιστο ἐκθέτουν τὴ φήμη ποὺ ἐπιμένει νὰ ἐξασφαλίσει αὐτὴ ἡ ὀργάνωση σὲ μία ἐποχὴ ποὺ εἶναι ἀκόμη γεμάτη ἀμφισβητήσεις.

Οἱ μῆνες, τὰ χρόνια κυλοῦν. Οἱ προστριβὲς πολλαπλασιάζονται. Ἡ συνεργασία καταλήγει νὰ εἶναι πολὺ ἐκτεθειμένη. Ὁ Χάϋντριχ θὰ ὑποχρεωθεῖ μάλιστα νὰ ὀνομάσει ἕνα διαρκῆ συμφιλιωτὴ ἀνάμεσα στὴν SD καὶ στὸ ὄργανο τύπου SD. Ὁ Ὄλεντορφ θὰ ἐκφράσει τελικὰ μὲ τὸν πιὸ καθαρὸ τρόπο τὴ φύση αὐτῆς τῆς διαμάχης: «Τὰ ἄρθρα τῆς Σχβάρτζε Κόρπς βρίθουν ἀπὸ λαθεμένες ὑποθέσεις κι ἀπὸ καταχρηστικὲς γενικεύσεις. Ἡ ὑπερβολικὰ δυσφημιστικὴ πλευρὰ τῆς ἐφημερίδας δὲν συναντᾶ κατανόηση στὰ λίγο ἀπαιτητικὰ πνεύματα καὶ ἐκθέτει, στὸ κάτω - κάτω, τὴν ἐπιρροὴ ποὺ θέλουμε ν' ἀσκήσουμε... Ὁ γενικὸς τόνος καὶ οἱ διατυπώσεις ποὺ χρησιμοποιοῦνται κατηύθυναν μερικοὺς Ἐθνικοσοσιαλιστές, ποὺ μποροῦμε νὰ τοὺς θεωρήσουμε σὰν ὀπαδούς μας, νὰ ἐνταχθοῦν πλάϊ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κατακρίνουμε δικαιολογημένα.»

Ὁ Ὄλεντορφ συμπεραίνει ὅτι μιὰ «πραγματικὴ συνεργασία δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ παρὰ μόνο ὅταν ἡ ἐφημερίδα θὰ συναινέσει νὰ βασί-

σει τὶς κριτικὲς της πάνω σὲ ἀναμφισβήτητα γεγονότα καί, ποὺ γιὰ νὰ γίνει αὐτό, θ' ἀποφασίσει τελικά, πρὶν ἐκμεταλλευθεῖ καταχρηστικὰ τὶς πληροφορίες ποὺ δανείσθηκε ἀπὸ τὴν SD, ν' ἀναφερθεῖ καὶ νὰ λάβει τὴ γνώμη τῶν ἁρμοδίων ὀργάνων (λειτουργῶν) αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης».

Μιὰ τέτοια συνεργασία δὲν θὰ πραγματοποιηθεῖ ποτέ. Ὁ Χάϋντριχ θὰ καταλάβει γρήγορα τὴν πραγματικότητα, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἐπέκταση τῆς ἰσχύος τῆς SD δὲν περνάει ἀπὸ τὴν Σχβάρτζε Κόρπς, ἀλλὰ ὅτι θὰ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ καθορίσει ἀκριβῆ καθήκοντα στὴν ὀργάνωσή του, νὰ βρεῖ τελικὰ μιὰ πραγματικὴ δικαιολόγηση γιὰ τὴν ὕπαρξή της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

(ΡΑ·Ι·ΧΣΙΧΕΡΧΑ·Ι·ΤΣΧΑΟΥΠΤΑΜΤ)

Μιὰ σοβαρὴ ἀπειλὴ βαραίνει πάνω στὸν ἀστυνομικὸ μηχανισμὸ τοῦ Χάϋντριχ: Ἡ SD καὶ ἡ Γκεστάπο, οἱ δύο στύλοι ὑποστήριξης τοῦ οἰκοδομήματός του, ἀπειλοῦν νὰ παραλύσουν ἀμοιβαῖα. Οἱ δύο ὀργανώσεις τείνουν σ' ἕναν ἔλεγχο τοῦ ἔθνους ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ στενό. Στὴν καθεμιά, ἡ Γερμανία τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ φαίνεται ὑπερβολικὰ μικρή.

Οἱ ἁρμοδιότητες τῆς SD καλύπτουν σὲ πολλοὺς τομεῖς τὶς ἁρμοδιότητες τῆς Γκεστάπο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸ τμῆμα Β΄ τῆς Γκεστάπο (Μαρξισμὸς) ἔχει τὰ ἴδια καθήκοντα μὲ τὸ τμῆμα Β — 121 (Κινήσεις τῆς ἀριστερᾶς) τῆς διεύθυνσης SD. Κι αὐτὸ εἶναι ἕνα μόνο παράδειγμα ἀνάμεσα σὲ ἄλλα. Οἱ ἐπανειλημένες διαταγὲς τοῦ Χάϋντριχ, ποὺ ἐπιμένουν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖος ἕνας καταμερισμὸς ἀποδόσεων, δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ ρυθμίσουν τὸ πρόβλημα. Κι αὐτὸ γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐκθειαζόμενη κατανομὴ τείνει νὰ περισφίξει τὸν ρόλο τῆς SD σὲ τομεῖς καθαρῶς ἰδεολογικούς. Λύση: ν' ἀνοιχθοῦν στὴν SD νέες προοπτικές, νὰ τῆς βρεθεῖ ἕνα νέο πεδίο δράσης. Ποιὸ θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ πεδίο δράσης; Ἡ κατασκοπεία ἐννοεῖται. Ἡ κατασκοπεία στὸ ἐσωτερικὸ κι ἔξω ἀπ' τὰ σύνορα τῆς Γερμανίας. Κατασκοπεία, βέβαια, ἡ SD κάνει ἀπ' τὴ στιγμὴ τῆς δημιουργίας της, τόσο εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ λέξη αὐτὴ ἀσκεῖ μία μαγικὴ δύναμη πάνω στοὺς νέους ἐπίλεκτους τῆς ὀργάνωσης. Ἔκανε πάντα κατασκοπεία, ὅμως συμπτωματικά, μὲ τρόπο χαρακτηριστικὰ ἐρασιτεχνικό. Κι ἐκεῖ ἀκόμα ἡ SD δὲν εἶναι μόνη. Οἱ ὑπηρεσίες πληροφοριῶν τῆς Ἐθνικῆς Ἄμυνας, ποὺ τὶς διευθύνει ὁ ναύαρχος Βίλχελμ Κανάρης, βρίσκονται ἐκεῖ, κι αὐτὲς ἐπίσης· κι ὅσο πιὸ πολὺ ἡ SD πάει νὰ τονίσει αὐτὴ τὴν ὄψη τῆς δραστηριότητας της, τόσο πιὸ πολὺ θὰ σκοντάφτει πάνω στοὺς πράκτορες τοῦ στρατοῦ. Μέχρι τότε ὁ εὐέλικτος

Κανάρης μπόρεσε νὰ ὑπερισχύσει καὶ νὰ διατηρήσει μὲ τὸν παληό του δόκιμο τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ Χάϋντριχ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ καλύτερες σχέσεις· ὁ ἐπεκτατισμὸς τῆς SD θὰ τοὺς καταστρέψει γρήγορα.

Ἁρμονικὲς πάνω στὸν ἀνθρώπινο τομέα (θυμόμαστε τὸ θαυμασμὸ ποὺ ἐξέφρασε ἡ σύζυγος τοῦ Κανάρη γιὰ τὸ ταλέντο τοῦ Χάϋντριχ στὸ βιολί), οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς δύο ἄνδρες εἶναι ἐπίσης ἁρμονικὲς καὶ στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα. Στὶς 21 Δεκεμβρίου τοῦ 1936, ὁ Κανάρης κι ὁ Μπέστ ὑπογράφουν ἕνα σύμφωνο ποὺ καθορίζει, ἔπειτα ἀπὸ προστριβὲς ποὺ προηγήθηκαν, τὶς ἁρμοδιότητες τῆς Γκεστάπο καὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν Πληροφοριῶν. Καθορίζεται ὅτι ἡ Γκεστάπο θ' ἀφήσει στὶς ὑπηρεσίες τοῦ Κανάρη τὴν ἀποκλειστικὴ φροντίδα τῆς κατασκοπείας καὶ τῆς ἀντικατασκοπείας στὸ ἐξωτερικό. Τὸ σύμφωνο δίνει τὸ πλεονέκτημα στὶς ὑπηρεσίες τοῦ Κανάρη, ποὺ τὰ συμφέροντά τους, ὅπως ἀναφέρεται, ἔχουν προτεραιότητα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς Γκεστάπο.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ πλεονέκτημα ποὺ παραχωρήθηκε στὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες τῆς Ἐθνικῆς Ἄμυνας γίνεται ἀκριβῶς θέμα γιὰ συζήτηση ἀπ' τὸν ἐπεκτατισμὸ τῆς SD. Ἡ SD, πραγματικά, εἰσχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ δίκτυο τῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπείας στὸ ἐξωτερικό, παρεμποδίζοντας ὅλο καὶ πιὸ συχνὰ τὴ δράση τοῦ Κανάρη. Ἡ ρήξη ἀνάμεσα στὸν Χάϋντριχ καὶ στὸν Κανάρη θὰ ἐπισπευσθεῖ ἀπὸ μιὰ ὑπόθεση, ποὺ δὲν θ' ἀφήσει πιὰ στὸν ναύαρχο ψευδαισθήσεις πάνω στὶς ἀληθινὲς φιλοδοξίες τῆς SD, οὔτε πάνω στὴν εὐσυνειδησία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ὀργάνωσης.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 1936, ὁ Χάϋντριχ πληροφορεῖται ἀπὸ τοὺς δικούς του πράκτορες ὅτι ἡ Σοβιετικὴ ἀντίθεση ἑτοιμαζόταν νὰ ἀνατρέψει τὸν Στάλιν. Κεφαλὴ αὐτοῦ τοῦ σχεδίου ἔπρεπε νὰ ἦταν ὁ στρατάρχης Μιχαὴλ Τουχατσέφσκι. Μιὰ «μεγαλοφυὴς» ἰδέα βλασταίνει τότε μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς SD: ἂν κατώρθωνε νὰ πληροφορήσει κανεὶς τὸν Στάλιν γι' αὐτὸ τὸ σχέδιο στηριζόμενος πάνω σὲ πληροφορία ἀπὸ μερικὰ ψεύτικα (πλαστὰ) ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα ἱκανὰ νὰ τοῦ δώσουν ὅλη τὴν ἀπαιτούμενη σοβαρότητα, ἴσως αὐτὸ νὰ ἐπέτρεπε νὰ ἀποκεφαλισθῆ μονομιᾶς τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τῶν Σοβιετικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων. Νὰ ἀποκεφαλισθῆ ὁ Ρωσικὸς στρατὸς μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ρωσικῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ ἴδιου τοῦ Στάλιν, τὶ ὡραία ζαριά!

Ὁ Ἄλφρεντ Νάουγιοκς, Οὑντερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς καὶ «ἄνθρωπος γιὰ ὅλα» τοῦ Χάϋντριχ παίρνει τὴν ἐντολὴ νὰ παραποιήσει μερικὰ Ρωσικὰ ἔγγραφα ποὺ χρονολογοῦνται ἀπ' τὴν ἀμέσως μετὰ ἀπ' τὸν πόλεμο ἐποχή, ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ράϊχσβερ διατηροῦσε στενὲς σχέσεις μὲ τὸν Ἐρυθρὸ Στρατό. (Πρόκειται γιὰ τὸν Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο Σ.Μ.). Ὁ ἀρχηγὸς τῆς SD, τῆς Ἀνατολικῆς περιοχῆς, ὁ Σταν-

ταρτενφύρερ Ἔς - Ἔς Χέρμαν Μπέχρεντς, ἐνημερώνεται γιὰ τὴν ὑπόθεση καὶ ἀρχίζουν τὴ δράση.

Ἀρχίζουν τὴ δράση παρὰ τὶς ἐπανειλημένες εἰδοποιήσεις τοῦ Χαουπτστουρμφύρερ Ἔριχ Γιάνκε. Ὁ Γιάνκε δὲν πιστεύει στὶς πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦν στὸν Τουχατσέφσκι. Ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν μία πονηριὰ τῶν Σοβιετικῶν Μυστικῶν Ὑπηρεσιῶν. Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ ποῦ τὶς κατέχουν αὐτὲς τὶς πληροφορίες; Ἀπὸ τὸν στρατηγὸ Νικολάϊ Σκόμπλιν ποὺ βρίσκεται ἐξόριστος στὸ Παρίσι. Καὶ γιὰ ποιὸν ἐργάζεται ὁ στρατηγὸς Σκόμπλιν; Γιὰ τὴν SD, ναί, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ γιὰ τὶς Σοβιετικὲς Μυστικὲς Ὑπηρεσίες. Ὁ Χάϋντριχ δὲν θέλει ν' ἀκούσει κανένα. Ὁ Γιάνκε φυλακίζεται αὐστηρὰ καὶ τὰ πλαστὰ ἔγγραφα ποὺ προορίζονται νὰ ξεσηκώσουν τὴν ἐξολόθρευση τοῦ Τουχατσέφσκι, τὰ ἀνακοινώνει ὁ Μπέχρεντς στὴν Πράγα, Ἐκεῖ, Τσέχοι διάμεσοι ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Πρόεδρο Μπένες καὶ τοῦ ἀναφέρουν τὴν αἰτία τῆς παρουσίας τοῦ Μπέχρεντς. Ἡ Μόσχα ἐνημερώνεται ἀπ' τὸν Μπένες. Ἡ ἀντίδραση εἶναι ἄμεση: ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Στάλιν πηγαίνει στὸ Βερολῖνο καὶ συναντιέται μὲ τὸν Χάϋντριχ. Τὰ πλαστὰ ἔγγραφα παραχωροῦνται ἀπὸ τὸν Χάϋντριχ γιὰ ἕνα ποσὸν ἀπὸ 3 ἑκατομμύρια ρούβλια ποὺ ἐπαληθεύονται κι αὐτὰ πλαστὰ ἐπίσης.

Στὶς 11 Ἰουνίου τοῦ 1937, τὸ Σοβιετικὸ Πρακτορεῖο Τὰς ἀγγέλλει τὴν καταδίκη σὲ θάνατο τοῦ στρατάρχου Τουχατσέφσκι καὶ ἑπτὰ ἄλλων στρατηγῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Στρατοῦ. Αἰτία: Ἐσχάτη προδοσία. «Οἱ κατηγορούμενοι ἐργάζονταν, διακηρύσσει τὸ Πρακτορεῖο Τάς, γιὰ λογαριασμὸ τῶν Μυστικῶν Ὑπηρεσιῶν μιᾶς ἐχθρικῆς δύναμης». Ἡ ἐκτέλεση τοῦ Τουχατσέφσκι ἐξαπολύει τὴν ἐπιχείρηση ἐκκαθάρισης τὴν πιὸ αἱματοβαφῆ τοῦ Σταλινικοῦ καθεστῶτος. Σὲ διάστημα λιγότερο ἑνὸς χρόνου ὁ Ἐρυθρὸς Τσάρος ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν στρατὸ 35.000 ἀξιωματικούς. Οἱ 90% ἀπ' τοὺς Σοβιετικοὺς στρατηγοὺς καὶ οἱ 80% ἀπ' τοὺς ἄλλους ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς ἀπολύονται ἀπ' τὰ καθήκοντά τους. Πολλοὶ θανατώνονται χωρὶς περιττὲς δίκες.

Ὁ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ βρίσκεται στοὺς ἀγγέλους. Ὅπως θὰ τὸ γράψουν ἀργότερα οἱ ἀπομνημονευματογράφοι τῶν Ἔς - Ἔς, ἀπὸ τὸν Βάλτερ μέχρι τὸν Βίλχελμ Χέτλ, ὅπως θὰ τὸ ἀναγγείλουν ἐξ ἴσου καλὰ ὁ Οὐΐνστον Τσώρτσιλ ὅσο κι ὁ Νικήτα Κροῦστσεφ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς SD διακηρύσσει τότε σ' ὅποιον θέλει νὰ τὸν ἀκούσει ὅτι ὁ Ζιχερχαϊτσντίενστ τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ στρατιωτικοῦ κόκκινου δράκοντα.

Στὴν πραγματικότητα τὸ τέλος τοῦ Τουχατσέφσκι εἶχε ἀποφασισθεῖ ἀπὸ τὸν Στάλιν πολὺ πρὶν παίξει ὁ Χάϋντριχ τὸ παιγνίδι του μὲ ἔγγραφα πλαστά. Ἀκριβῶς στὸ τέλος τοῦ 1936, ἕνα εἰδικὸ γραφεῖο εἰ-

δικὸ ἐπιφορτισμένο νὰ κάνει μυστικὲς ἔρευνες πάνω στὶς δραστηριότητες τοῦ στρατάρχη, ἔχει ἱδρυθεῖ μὲ πρωτοβουλία τοῦ δικτάτορα ἀπ' τὸν 'Αρχηγὸ τῆς 'Αστυνομίας τοῦ Σοβιετικοῦ Κράτους Γιέσχωφ. Τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1936, ὁ Γιέσχωφ συλλαμβάνει τὸν στρατηγὸ Βιτάλι Πούτνα, δεξιὸ χέρι τοῦ Τουχατσέφσκι. Στὶς 3 Μαρτίου, ὁ Στάλιν ἐκφωνεῖ ἕνα λόγο πύρινο πάνω στὴν ἀποσυνθετικὴ δραστηριότητα «ποὺ μιὰ δράκα ἀπὸ κατασκόπους ἀναπτύσσει μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ.» Στὶς 11 Μαΐου, ὁ Τουχατσέφσκι ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὰ καθήκοντά του σὰν πληρεξούσιου ἐπιτρόπου πολέμου. Τρεῖς ἑβδομάδες ἀργότερα, συλλαμβάνεται.

Τὸ μηδαμηνὸ τῆς συμβολῆς τῆς SD στὴν ἐξολόθρευση τοῦ Τουχατσέφσκι φανερώνεται ὅταν συγκριθοῦν τὰ γεγονότα μὲ τὰ λεγόμενα τῶν ἀπομνημονευματογράφων τῶν Ἔς — Ἔς. 'Ο Χέτλ γράφει ὅτι «ἡ ἐργασία παραποίησης τῶν ἐγγράφων» εἶχε γίνει τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1937 μὲ διαταγὴ τοῦ Χάϋντριχ — σὲ μιὰ ἐποχὴ κατὰ συνέπεια ποὺ ὁ Πούτνα, ὁ βοηθὸς τοῦ Τουχατσέφσκι, βρίσκεται στὴ φυλακὴ καὶ ποὺ ὁ Στάλιν ἔχει ἤδη ἐκφωνήσει τὸν λόγο του ἐνάντια στὸν προδότη τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ. 'Απ' τὴ δική του πλευρά, ὁ Σχέλλεμπεργκ βεβαιώνει ὅτι τὰ πλαστὰ ἔγγραφα παραδόθηκαν στοὺς Σοβιετικοὺς στὰ μέσα Μαΐου τοῦ 1937, ὅταν ὁ στρατάρχης βρισκόταν ἀπὸ τὶς 11 Μαΐου ἔξω ἀπ' τὰ καθήκοντά του.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι οἱ Σοβιετικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες ἐκμεταλλεύονται τὶς πηγὲς πληροφοριῶν ποὺ τοὺς προσφέρονται. Μποροῦμε νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι ἐνδιαφέρονται σὰν πληροφοριακὴ ὑπόθεση γιὰ τὰ ἔγγραφα ποὺ τοὺς προτείνει ἡ Γερμανία, χώρα ὅπου ὁ στρατάρχης ἐπῆγε πολλὲς φορὲς σὰν προσκαλεσμένος τῆς Ράϊχσβερ, ἔπειτα ἀπ' τὸ τέλος τοῦ Πρώτου Παγκόσμιου Πολέμου.

Ὅμως αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον, θὰ πρέπει νὰ μεταμφιέσει ὁ Γιέσχωφ, στὸ μέτρο ποὺ τοῦ δόθηκαν τὰ ἔγγραφα ἀπ' αὐτὸ τὸ 'Εθνικοσοσιαλιστικὸ Κράτος ποὺ ἀρνεῖται κάθε στρατιωτικὴ συνεργασία μὲ τὸν «μπολσεβῖκο ἐχθρό». Τί νὰ κάμει; Τίποτε πιὸ ἁπλό: θὰ χρησιμοποιήσουν σὰν μεσάζοντα τὸν διπλὸ πράκτορα Σκόμπλιν. 'Ο Σκόμπλιν θὰ διευθύνει τὸ παιγνίδι. 'Ο Χάϋντριχ θὰ βοηθήσει ἀπ' τὴν ἀφάνεια.

Γι' αὐτὸ τὸ παιγνίδι ποὺ παίζει ἡ SD, ὁ Κανάρης δὲν θὰ πληροφορηθεῖ τίποτε πρὶν ἀπ' τὴν ἔκβασή του. Ὅταν τὸ μαθαίνει — κανένας δὲν ξέρει πότε ἀκριβῶς — ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Χάϋντριχ, τρίβει τὰ μάτια του. 'Η ὑπόθεση Τουχατσέφσκι σημειώνει τὴν καμπὴ τῶν σχέσεων τοῦ ναυάρχου μὲ τὸν Χάϋντριχ καὶ τὸ Ναζιστικὸ καθεστώς. Τότε καταλαβαίνει ὅτι ἡ Γερμανία διευθύνεται ἀπὸ τυχοδιῶκτες ποὺ ριψοκινδυνεύουν νὰ ὁδηγήσουν τὴ χώρα στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ἕνας χρόνος χωρίζει

μόλις ἀκόμα τὸν Κανάρη, ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴ ὥρα τῆς ἐκλογῆς, νὰ κανονίσει τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸ σύνολο τῆς διεύθυνσης Σίπο καὶ SD.

Ἡ ὑπόθεση Τουχατσέφσκι διαδραματίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς ρήξης ἀνάμεσα στὴν Ἔς - Ἔς — SD καὶ στὴν Βέρμαχτ. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι πιὸ σοβαρό, γιατὶ ἡ δραστηριότητα τῆς SD προκάλεσε τὴ δυσπιστία τοῦ Κόμματος. Τὸ μονοπώλιο τῆς ὀργάνωσης ἄμυνας τοῦ NSDAP ποὺ παραχωρήθηκε ἀπ' τὸ Κόμμα στὴν SD ἐπιβάλλει τὸν σεβασμὸ τοῦ ὅρου σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Ζιχερχαϊτσνίενστ εἶναι ἀποκλειστικὰ ἐπιφορτισμένη ν' ἀνακαλύπτει καὶ νὰ ἐξουδετερώνει τὰ ἐχθρικὰ πρὸς τὸ Κόμμα στοιχεῖα, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνακατεύεται στὰ ἐσωτερικὰ ζητήματα τοῦ NSDAP.

Ἀπὸ τὴν ἀναδιοργάνωση τῆς SD ἀπὸ τὸν Χάϋντριχ, ἡ Βιλχελμστράσσε περιλαμβάνει τουλάχιστο δύο στοιχεῖα πού, ἀκριβῶς, βάζουν ὅλη τους τὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἐπιτήρηση, τοῦ Κόμματος. Γιὰ τὸν καθηγητὴ Ράϊνχαρντ Χέν, ἀρχηγὸ τοῦ τμήματος Β - 2 τῆς διεύθυνσης SD καὶ γιὰ τὸν βοηθό του Ὄττο Ὄλεντορφ, ἡ Ζιχερχατσίενστ εἶναι διορθωτικὸ τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς (NS) δικτατορίας, ἕνα ὄργανο κριτικῆς, ποὺ διορθώνει τὰ σφάλματα.

Ὁ Χὲν στὸν Ὄλεντορφ: «Δὲν ὑπάρχει πιὰ ἐπίσημη κριτική, γι' αὐτὸ νὰ πληροφορεῖς τοὺς ἡγέτες τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κράτους γιὰ τὰ σφάλματα ποὺ θέτουν σὲ κίνδυνο τὴν ἁρμονικὴ ἐξέλιξη τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ».

Ὁ Χὲν βρίσκει στὸν Ὄλεντορφ ἕναν ὀπαδὸ ἰδιαίτερα πρόθυμο νὰ ἀνακαλύπτει τὶς πολλαπλὲς ἀπειλὲς ποὺ βαραίνουν πάνω στὴ Γερμανία. Στὸ ἐσωτερικό, δύο φύρες βασικὲς ἐκθέτουν σὲ κίνδυνο, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τοῦ Ὄλεντορφ, τὴν ὑγεία τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ ,δηλαδή: τὰ κολλεκτιβιστικὰ ρεύματα στὴν νομικὴ καὶ κοινωνικὴ πολιτική, οἱ ἀπολυταρχικὲς τάσεις, στὴν συνταγματικὴ πολιτική. Ὁ Ὄλεντορφ τὶς χαρακτηρίζει σὰν «μπολσεβικισμό» καὶ «φασισμό». Ἡ SD λοιπὸν βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ διορθώνει αὐτὰ τὰ κακά. Ἀφοῦ ὑψώθηκε στὸ βαθμὸ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐπιτελείου τοῦ τμήματος Β - 2, ὁ Ὄλεντορφ, ποὺ περιορίζονταν μέχρι τότε νὰ ἀσκεῖ τὴν κριτική του δραστηριότητα στὸν τομέα τῆς οἰκονομίας, τώρα ἐπεκτείνει, τὶς ἀσχολίες του στὴν βαθειὰ ἀνάλυση ὅλων τῶν τομέων τῆς Γερμανικῆς δημόσιας ζωῆς: μόρφωση, ἐπιστῆμες, ἐκπαίδευση, ἔθιμα, δίκαιον, διοίκηση, γενικὴ ὀργάνωση τοῦ Κόμματος, καὶ τοῦ Κράτους, τίποτε δὲν ξεφεύγει ἀπ' τὴν ἐξέταση τοῦ τμήματος Β - 2.

Ἐνόσο ἡ δραστηριότητα πλαταίνει, ἡ κριτικὴ προχωρεῖ σὲ βάθος. Τώρα πιὰ δὲν τὴν μεταμφιέζουν, τὰ γεγονότα εἶναι γεγονότα. Τὸ ἀνα-

φέρουν μὲ τὴν ὀνομασία τους: αὐτοκρατορία τῶν τράστ, διασπάθιση τῶν ἐθνικῶν ἀγαθῶν, δυσφήμιση τῆς μεσαίας τάξης, τρέλλα τοῦ μεγαλείου ἀνάμεσα στοὺς ἰθύνοντες τοῦ Κόμματος. Ἡ ἀντίδραση δὲν ἀργεῖ. Στὸ διάστημα τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1936 ὁ Χὲν ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὰ καθήκοντά του. Ἔπειτα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Ὄλεντορφ. Ὁ Χίμμλερ τὸν καλεῖ καὶ τοῦ γνωστοποιεῖ ὅτι τὸ Κόμμα δὲν συμπαθεῖ τὴ δράση του ποὺ δὲν εἶναι τῆς ἁρμοδιότητας τῆς SD. Ὁ Ὄλεντορφ ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχηγοῦ ἐπιτελείου τοῦ τμήματος Β - 2 καὶ τοῦ συνιστᾶται νὰ περιορίσει τὶς μελέτες του στὸν καθαρῶς οἰκονομικὸ τομέα, ποὺ ἦταν τὸ ἀρχικό του εἶδος. Θέλει νὰ δώσει τὴν παραίτησή του, ὁ Χάϋντριχ ἀρνεῖται. Τὸ ἴδιο κι ὁ Χίμμλερ. Μιὰ κίνηση πανικοῦ καταλαμβάνει τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς SD. Πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ φοβοῦνται γιὰ τὸ μέλλον τους. Πρέπει νὰ τοὺς δώσουν θάρρος, γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀποφευχθεῖ ἡ παραίτηση τοῦ Ὄλεντορφ. Ἐξ ἄλλου, θὰ πρέπει νὰ στερεοποιηθεῖ ἡ θέση τῆς SD, νὰ τῆς δοθεῖ ἕνα καταστατικὸ καὶ καθορισμένα καθήκοντα. Γιατὶ οἱ θέσεις τοῦ Ραϊσχφύρερ Ἔς - Ἔς καὶ τοῦ Χάϋντριχ δὲν εἶναι καὶ τόσο γερὲς ὅπως τὸ ἀποδείχνει τὸ σκάνδαλο ποὺ ξεσπάει στὶς ἀρχὲς τοῦ 1938, σκάνδαλο τέρας ποὺ τὸ προκαλεῖ ἡ Γκεστάπο καὶ παρὰ λίγο νὰ προκαλέσει τὸν χαμὸ τοῦ Χάϋντριχ καὶ τὸ πρόωρο τέλος τῆς συμμαχίας Χάϋντριχ — Χίμμλερ.

Ἡ ὑπόθεση συμβαίνει τὸν μῆνα Μάϊο τοῦ 1936. Τὸ Πλημμελειοδικεῖο τοῦ Βερολίνου ἐκδικάζει τὴν ὑπόθεση Ὄττο Σχμίντ, ἑνὸς τραγουδιστὴ εἰκοσιεννέα χρονῶν, ποὺ καταδικάσθηκε πολλὲς φορὲς γιὰ κλοπή, ἐκβιασμοὺς καὶ ἀσέλγεια. Ὁ Ὄττο Σχμὶντ ἀποκαλύπτει μερικοὺς ἐκβιασμοὺς ποὺ ἔγιναν σὲ πρόσωπα σημαίνοντα, ποὺ τὰ κατέλαβε αὐτὸς ἐπ' αὐτοφόρῳ σὲ ὁμοφυλόφιλες σχέσεις. Ἀνάμεσα σ' αὐτά, ἦταν, ὁ δικηγόρος Ρύντιγκερ φὸν ντὲρ Γκόλτς, γυιὸς τοῦ διοικητοῦ τοῦ Σώματος Ἐθελοντῶν τῆς Βαλτικῆς, ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς τοῦ Πότσδαμ Γκρὰφ φὸν Βέντελ, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Οἰκονομίας Φοὺνκ κι ἕνας στρατηγός, ὁ φὸν Φρίτς. Ἐξ αἰτίας ἀπ' τὴ σπουδαιότητα ποὺ εἶχαν οἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Ὄττο Σχμίντ, ἡ ὑπόθεση ἀνατίθεται στὴν ἁρμόδια ὑπηρεσία τῆς Γκεστάπο, ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Γιόζεφ Μέϊζιγκερ. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1936, ὁ Σχμὶντ κάνει συμπληρωμένες ὁμολογίες ποὺ τὶς στηρίζει σὲ ὅλες τὶς αἰτούμενες λεπτομέρειες. Ὁ Μέϊζιγκερ ἀγάλλεται: ἡ τύχη ἦλθε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα θανάσιμο ὅπλο ἐνάντια στὸν Φρέϋχερ φὸν Φρίτς, τὸν ἐχθρὸ ἀριθ. 1 τῆς Ἔς - Ἔς, στρατηγὸ Γενικὸ Διοικητὴ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων τοῦ Ράϊχ.

Ὅταν τὰ πληροφορεῖται αὐτὰ ὁ Χίμμλερ ἀπ' τὸν Μέϊζιγκερ, τ' ἀναφέρει στὸν Φύρερ. Μιὰ ἀπογοήτευση τὸν περιμένει. Ὁ Χίτλερ ρίχνει

μιὰ ἀόριστη ματιὰ πάνω στὰ ἔγγραφα ποὺ συγκέντρωσε ὁ Μέϊζιγκερ, καὶ τὸν διακόπτει χωρὶς περιστροφὲς «νὰ πετάξει ὅλη αὐτὴ τὴ βρωμιά». Ὁ Χίτλερ ἔχει ὑπερβολικὰ ἀνάγκη τὸν τεχνικὸ τοῦ πολέμου φὸν Φρίτς, ἕναν ἀπ' τοὺς στύλους ὑποστήριξης τῶν σχεδίων του γιὰ στρατιωτικὴ ἐπέκταση, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ δεχθεῖ νὰ τὸν ἀφήσει νὰ ἐκτεθεῖ σὲ μιὰ ὑπόθεση ἠθῶν τόσο χυδαία. Ὁ Χάϋντριχ θὰ καταστρέψει τὰ ἔγγραφα, ὄχι χωρὶς νὰ ἔχει κρατήσει ἀπὸ πρὶν ἀντίγραφα, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς μιὰ μέρα αὐτὰ θὰ μποροῦν νὰ τοῦ χρησιμεύσουν. Σοφὴ περίσκεψη βέβαια, γιατὶ ἡ μέρα αὐτὴ βρίσκεται πιὸ κοντὰ ἀπὸ ὅσο τὸ φαντάζεται.

Στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1937, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ φὸν Φρὶτς καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀμύνης, ὁ Γκενεραλφελντμάρσαλ Βέρνερ φὸν Μπλόμπεργκ, ποὺ τοὺς πίστευε ἀπόλυτα ὅτι ὑποστήριζαν τὶς ἐπεκτατικὲς ἰδέες του, εἶναι διστακτικὸς πρὸς μιὰ πολιτικὴ ποὺ τὴν κρίνουν πολὺ τυχοδιωκτική.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ, ποὺ τὸ ὀνομάζει ὁ ἴδιος «ἡ πολιτική μου διαθήκη», ἡ Γερμανία θὰ πρέπει νὰ προσαρτήσει πρὶν ἀπὸ τὸ 1943, μὲ τὴ στρατιωτικὴ δύναμη, τὴν Τσεχοσλοβακία καὶ τὴν Αὐστρία. Ἕξη ἄνδρες μόνο ἔχουν λάβει γνώση γιὰ τὸ σχέδιο τοῦ Φύρερ: ὁ φὸν Φρίτς, ὁ φὸν Μπλόμπεργκ, ὁ Γκαῖριγκ, ὁ ναύαρχος Ράεντερ κι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Φρεῖχερ φὸν Νώϋρατ. Ὁ φὸν Φρὶτς κι ὁ φὸν Μπλόμπεργκ δὲν εἶναι καθόλου θερμοί. Συζητοῦν μὲ δριμύτητα: Τὰ Τσεχικὰ φρούρια εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολα νὰ καταληφθοῦν· σὲ περίπτωση πολέμου θὰ πρέπει νὰ ὑπολογισθοῦν οἱ σημαντικὲς Γαλλικὲς δυνάμεις στὰ δυτικὰ σύνορα τῆς Γερμανίας· δὲν εἶναι δυνατὸ ν' ἀρχίσουν ἐχθροπραξίες χωρὶς νὰ ἐξασφαλισθεῖ κατὰ τὸ δυνατὸ ἡ οὐδετερότητα τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας.

Τὰ μάτια τοῦ Χίτλερ διαστέλλονται: δὲν εἶναι βέβαια δυνατό, μὲ στρατιωτικοὺς αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ὅτι μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει κανεὶς χωρὶς αἴσιο πέρας τὴν στρατιωτικὴ πολιτικὴ ποὺ θ' ἀποτελέσει τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας. Ἡ θερμοκρασία τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὸν Φύρερ καὶ στοὺς στρατιωτικοὺς ἀρχηγοὺς πέφτει στὸ μηδέν. Μονομιᾶς τὰ ἔγγραφα τοῦ Μέϊζιγκερ σχετικὰ μὲ τὸν Φρὶτς ξαναναβαίνουν στὴν ἐπιφάνεια. Δὲν φταίει ἄλλωστε ὁ Χίτλερ γι' αὐτὴ τὴν ἐκταφὴ ἀλλὰ ὁ Γκαῖριγκ. ποὺ ὁ Φρὶτς τὸν εἶχε ἄλλοτε χαρακτηρίσει ἐρασιτέχνη, ὁ Γκαῖριγκ ποὺ εἶχε ἰδιοποιηθεῖ τὸν τίτλο τοῦ Γκενεραλόμπερστ καὶ ποὺ ὁ Φρὶτς δὲν ἔπαυε ποτὲ νὰ τὸν κοροϊδεύει γιὰ τὶς στρατιωτικὲς φιλοδοξίες του. Ὁ Γκαῖριγκ θέλει νὰ πάρει τώρα τὴν ἀντεκδίκησή του. Ὁ Μέϊζιγκερ ἐπιφορτίζεται νὰ ἀνασυστήσει ὁλόκληρη τὴν

ὑπόθεση φὸν Φρὶτς καὶ νὰ κατευθύνει μία νέα ἀνάκριση. Ὁ τραγουδιστὴς Σχμὶντ ἀνακρίνεται πάλι. Τὰ λεγόμενά του ἐπαληθεύονται ἕνα - ἕνα. Στὶς 15 Ἰανουαρίου τοῦ 1938, ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς καὶ ἄμεσος συνεργάτης τοῦ Μέϊζιγκερ, Φέλιγκ, πληροφορεῖται ὅτι στὸν ἀριθμὸ 2 τῆς Φερντιναντστράσσε, ὅπου ὁ Σχμὶντ ἰσχυρίζεται ὅτι πῆρε γιὰ πρώτη φορὰ ἐκβιαστικὰ χρήματα ἀπὸ ἕνα ἀπ' τὰ θύματά του, κατοικεῖ ἕνας ὀνομαζόμενος φὸν Φρίς, πρώην ἴλαρχος. Πηγαίνει ἐκεῖ, ἀνακρίνει τὸν ἐνδιαφερόμενο κι ἐγκαταλείπει τὰ ἴχνη...

Νὰ ὅμως ποὺ μιὰ δεύτερη ἀποκάλυψη θὰ σπρώξει τὸν Γκαῖριγκ νὰ ἐπιταχύνει τὸν ρυθμὸ τῆς ἀνάκρισης ποὺ ἐνεργεῖ ἡ Γκεστάπο. Ἡ ὑπόθεση εἶναι σημαντικὴ καὶ θὰ ἐπιτρέψει ἴσως στὸν Γκαῖριγκ νὰ ἱκανοποιήσει τὴ φιλοδοξία τῆς ζωῆς του: νὰ γίνει Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Νὰ μιὰ εὐκαιρία ποὺ δὲν πρέπει νὰ τοῦ ξεφύγει! Ὅμως γιὰ τὶ πρόκειται;

Στὶς 12 Ἰανουαρίου τοῦ 1938, ὁ Γκενεραλφελντμάρσαλ φὸν Μπλόμπεργκ, Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, χῆρος ἀπὸ τὸ 1932, ξαναπαντρεύεται μιὰ νέα γυναίκα, ποὺ ὀνομάζεται Ἔρνα Γκρύν. Μάρτυρες τοῦ γάμου: ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ κι ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ. Λίγες μέρες μετὰ ἀπ' τὸν γάμο, ὁ ἐγκληματολογικὸς σύμβουλος Κοὺρτ Χέλμοστ Μύλλερ, ἀρχηγὸς τῶν ὑπηρεσιῶν ταυτοτήτων τῆς Ραϊχσκριμιναλπολιτσάϊαμτ, δέχεται μιὰ σειρὰ ἀπὸ πορνογραφικὲς φωτογραφίες, ἀπὸ τὸ συνάδελφό του Γκέρχαρντ Νάουκ τοῦ Τμήματος «ἠθῶν». Ὁ Μύλλερ παρακαλεῖται ἀπὸ τὸν Νάουκ νὰ δώσει ἰδιαίτερη προσοχὴ σὲ μερικὲς φωτογραφίες ποὺ παρουσιάζουν μιὰ γυναίκα νέα ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἀναγνωρισθεῖ. Σύντομη ἔρευνα: πρόκειται γιὰ τὴ σύζυγο τοῦ Γκενεραφελντμάρσαλ φὸν Μπλόμπεργκ! Ἐνδιαφέρον, πολὺ ἐνδιαφέρον ζήτημα! Θὰ πρέπει ὅμως νὰ εἶναι συνετοί. Οἱ φωτογραφίες ὑποβάλλονται στὸν στρατηγὸ Βίλχελμ Κέϊτελ, ἀρχηγὸ τῆς διεύθυνσης τῆς Βέρμαχτ στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν καὶ στενὸ φίλο τοῦ φὸν Μπλόμπεργκ. Ὁ Κέϊτελ θὰ ἀναγνωρίσει βέβαια τὴ γυναίκα τοῦ Μπλόμπεργκ στὶς φωτογραφίες. Ἀπογοήτευση, ὁ στρατηγὸς δὲν ἔχει δεῖ ποτὲ τὴ γυναίκα αὐτή, ἂς ἀπευθυνθοῦν στὸν Γκαῖριγκ πού, καλύτερα ἀπ' αὐτόν, θὰ εἶναι σὲ θέση νὰ πεῖ ἂν πρόκειται γιὰ τὴ νέα γυναῖκα τοῦ Ὑπουργοῦ, ἀφοῦ ἦταν μάρτυς στὸ γάμο.

Ὁ Γκαῖριγκ λαβαίνει γνώση γι' αὐτὸ στὶς 23 Ἰανουαρίου τοῦ 1938. Αὐτὸς φυσικὰ ἀναγνωρίζει πάνω στὶς φωτογραφίες τὴν σύζυγο τοῦ Ὑπουργοῦ. Ἂν ἐκραγεῖ τὸ σκάνδαλο, ὁ Μπλόμπεργκ θὰ πρέπει νὰ παραιτηθεῖ. Καὶ ποιὸς θὰ τὸν ἀντικαταστήσει τότε; Φυσικὰ ὁ φὸν Φρίτς. Πρέπει αὐτὸ ν' ἀποφευχθεῖ μὲ κάθε τρόπο! Ἀλλὰ πῶς; Θὰ πρέπει νὰ

ἐπιταχυνθεῖ ἡ ἀνάκριση πάνω στὸν φὸν Φρίτς, νὰ ὑποβληθοῦν τὰ ἔγγραφα ποὺ τὸν ἀφοροῦν καθὼς καὶ τὴν ὑπόθεση φὸν Μπλόμπεργκ στὸν Φύρερ. Στὶς 25 Ἰανουαρίου τὸ πρωΐ, ὅλα ἔχουν πιὰ τελειώσει. Ὁ Φύρερ, αὐτὴ τὴ φορά, μελετάει προσεχτικὰ τὰ ἔγγραφα. Ἐκπλήσσεται στὴν ἀρχή, ἀλλὰ συνέρχεται γρήγορα. Τώρα εἶναι ἡ εὐκαιρία ἢ ποτὲ νὰ ξεφορτωθεῖ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Βέρμαχτ ποὺ παρεμποδίζουν τὴν πραγματοποίηση τῶν σχεδίων του. Εἶναι ἡ μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ ἀναλάβει ὁ ἴδιος τὴ γενικὴ διοίκηση τοῦ στρατοῦ. Καὶ κανένας στρατιωτικὸς πιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλεῖ στὴν περιπέτεια ποὺ στοχάζεται!

Ὁ Φύρερ καλεῖ τὸν φὸν Φρίτς. Αὐτὸς ἀρνεῖται ὅλη τὴν ὑπόθεση: «Εἶναι ἕνα ἐπονείδιστο ψεῦδος· ὁρκίζομαι στὴ στρατιωτική μου τιμή, πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι ψέμματα!» Ὅμως ὁ λόγος τιμῆς τοῦ Φρὶτς δὲν ἀρκεῖ πιὰ στὸν Φύρερ, ποὺ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὰ παίξει ὅλα γιὰ ὅλα. Ὁ Γκαῖριγκ, ἀπ' τὴ δική του πλευρὰ τὸν πιέζει. Ἐπιμένει νὰ ἐξασφαλίσει τὴ διαδοχὴ τοῦ φὸν Μπλόμπεργκ. Ὁ Χίτλερ ὅμως δὲν σκέπτεται ἔτσι. Γιατί; Ὁ Γκαῖριγκ δὲν θ' ἀργήσει νὰ τὸ μάθει. Στὶς 27 Ἰανουαρίου, ὁ φὸν Μπλόμπεργκ, ἐπειδὴ θέλει νὰ ἐκδικηθεῖ, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ ψιθύρους γιὰ τὴν προσεχῆ του δυσμένεια, ὑποβάλλει τὸν Φύρερ καὶ Καγκελλάριο τοῦ Ράϊχ ν' ἀναλάβει ὁ ἴδιος τὴ διαδοχή του στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Χίτλερ ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασή του. Θ' ἀναλάβει ὁ ἴδιος τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, ποὺ θὰ μεταβληθεῖ σὲ Ὀμπερκομάντο τῆς Βέρμαχτ ἢ OKW. Ὁ στρατηγὸς Κέϊτελ παρακαλεῖται νὰ μείνει σὰν ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου OKW. Στὶς 24 Φεβρουαρίου τοῦ 1938, τὸ Ἔθνος ὁλόκληρο μαθαίνει ὅτι οἱ χλιαροὶ ἀντιγνωμοῦντες τῆς πολιτικῆς ποὺ ἐξήγγειλε ὁ Φύρερ γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Γερμανίας ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' τὴν ἐξουσία: ὁ φὸν Μπλόμπεργκ καὶ ὁ φὸν Φρίτς ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὰ καθήκοντά τους, ὁ Φρεϊχερ φὸν Νώϋρατ, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸν Ἰωακεὶμ φὸν Ρίμπεντροπ, δεκαέξη στρατηγοὶ ἀπεστρατεύθησαν, σαράντα τέσσερις ἄλλοι μετετέθησαν, τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν διαλύθηκε καὶ μεταβαπτίσθηκε σὲ OKW. Τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Προπαγάνδας γιορτάζει αὐτὴ τὴ «συγκέντρωση τῶν ἐξουσιῶν». Ὁ δρόμος τῆς καταστροφῆς εἶναι ἀνοιχτός: ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ ἔχει πιὰ ἐπιβάλλει μιὰν ἀπόλυτη δικτατορία στὴ Γερμανία.

Μένει νὰ κανονισθεῖ, ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς, ἡ περίπτωση φὸν Φρίτς. Ὁ Χίτλερ, ποὺ ἤθελε νὰ βάλει στὸ ἀρχεῖο τὴν ὅλη ὑπόθεση μόλις θὰ ὑπέβαλε τὴν παραίτησή του βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἀπρόοπτο. Ὁ πρώην στρατηγὸς ἐπιμένει νὰ τοῦ ἀποδοθεῖ δικαιοσύνη. Ὁ Φύρερ ἀποφασίζει

τότε ὅτι μιὰ εἰδικὴ κατ' ἐξαίρεση, δικαστικὴ ἐξουσία θὰ πρέπει νὰ ἐπιληφθεῖ μ' αὐτὴ τὴν περίπτωση καὶ νὰ βγάλει μιὰν ἀπόφαση, Στρατιωτικοὶ καὶ νομικοὶ ἀναλαμβάνουν ἀμέσως μιὰν ἐπίθεση ὑπὲρ τοῦ Φρίτς. Ὁ Χάϊνριχ Ροζεμπέργκερ, ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος Βέρμαχτ στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν, προτείνει, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο, τὴ σύνθεση ἑνὸς Στρατιωτικοῦ Δικαστηρίου (Στρατοδικείου). Ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, Φράντς Γκόρτνερ, τὸν ὑποστηρίζει μπροστὰ στὸν Χίτλερ: γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, αὐτὴ εἶναι ἡ εὐκαιρία ποὺ ὀνειρεύονταν γιὰ νὰ θέσει ἐπὶ τέλους ἕνα ὅριο ἀκριβὲς καὶ τελειωτικὸ στὴν ἐνοχλητικὴ καὶ αὐξανόμενη ἐξουσία τοῦ ἀστυνομικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Χάϋντριχ. Ἡ ὑπόθεση Φρὶτς θὰ ἐπιτρέψει νὰ ἀποδειχθεῖ σὲ ποιὰ δικαστικὴ αὐθαιρεσία ἐκτίθεται τὸ Ράϊχ ἂν ἐξακολουθήσουν νὰ χαλαρώνουν τὰ ἡνία στὴν ἀστυνομία. Ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ ἐμπιστεύεται στὸν Γκόρτνερ τὴ φροντίδα νὰ ἐκφρασθεῖ σχετικὰ μὲ τὸν φάκελλο φὸν Φρίτς. Ὁ Γκόρτνερ ἐπιλαμβάνεται κι ἔπειτα γράφει στὸν Χίτλερ: «Δὲν εἶναι δυνατὸ ν' ἀποφασίσει κανεὶς πάνω στὴν ἐνοχὴ ἢ τὴν ἀθωότητα τοῦ Φρίτς· αὐτή, χωρὶς νὰ ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ θέση ἢ ὁ βαθμός, εἶναι δουλειὰ τῶν δικαστῶν».

Ὁ Χίτλερ δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγει πιά. Ἕνα Στρατοδικεῖο θὰ ἀποφασίσει γιὰ τὴν περίπτωση. Τὸ δικαστήριο ἀπαρτίζεται ἀπὸ στρατηγοὺς Γενικοὺς διοικητάς, τοῦ Πεζικοῦ, τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τῆς Ἀεροπορίας καὶ ὁ Γκαῖριγκ προεδρεύει μέ διαταγὴ τοῦ Χίτλερ. Ἡ Γκεστάπο, ἀπὸ τὴ δική της πλευρά, παίρνει τὴν ἐντολὴ νὰ κάνει μιὰ παράλληλη ἀνάκριση καὶ ἔρευνα. Ἀνάμεσα στὴν Ἔς - Ἔς καὶ τὴν Βέρμαχτ, ἀρχίζει ἀπὸ τότε ἕνας ἀγωνιστικὸς δρόμος.

Στὸ ξεκίνημα, ἡ Γκεστάπο κινεῖ τὴν ὑπόθεση. Ὁ φὸν Φρὶτς βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸν φακὸ τοῦ δόκτωρα Βέρνερ Μπέστ πρὸς βαθειὰ κατάπληξη τῶν φίλων του. Ἀπὸ χρόνια τώρα διδάσκουν τὴν Βέρμαχτ ὅτι ἡ Γκεστάπο δὲν εἶναι καθόλου ἐντεταλμένη νὰ συλλαμβάνει οὔτε νὰ ὑποβάλει σὲ ἀνάκριση ἕνα στρατιωτικό, ὁποιος κι ἂν εἶναι. Ὁ φὸν Φρὶτς ὅμως δὲν διαμαρτύρεται. Δὲν ἀντεγκαλεῖ. Κάνει ὅ,τι τοῦ λένε. Ὑποτάσσεται στὶς ἀποφάσεις τοῦ Φύρερ.

Ὁ Μπὲστ δὲν ξέρει τί νὰ σκεφθεῖ. Δὲν κατωρθώνει νὰ πιστέψει στὴν ἐνοχὴ τοῦ Φρίτς. Ἤδη τὰ λεγόμενα τοῦ τραγουδιστῆ Ὄττο, Σχμὶντ ποὺ ἀφοροῦν στὸν φὸν ντὲρ Γκόλτς ἐπαληθεύθηκαν ἀπολύτως ψευδῆ. Ὁ Μπὲστ ἔχει ἐνδοιασμούς. Ἔχει ἀμφιβολίες. Τὶς ἐμπιστεύεται στὸν Χίμμλερ. Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς τὸν ὑποχρεώνει νὰ πιστέψει τὸν Σχμίντ. Ἡ Γκεστάπο ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ περνάει ἀπ' τὸ κόσκινο τὶς δηλώσεις τοῦ ἀπατεῶνα. Κι ἂν τυχὸν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ σύγχυση προσώπων;

Στὶς 30 Ἰανουαρίου, ὁ ἔμπιστος τοῦ Νέμπε, Χὰνς Μπὲρντ Γκιζέ-

βιους, πληροφορεῖται ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ στόμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Κρίπο ὅτι ἡ ὑπόθεση Φρὶτς στηρίζονταν σὲ ἕνα λάθος ταυτότητας. Ὁ Χάϋντριχ κι ὁ Χίμμλερ τὸ γνώριζαν πολὺ καλά, ὅμως εἶχαν παρθεῖ ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ ὁδηγηθεῖ ἡ ὑπόθεση σὲ καλὸ τέλος, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσαν.

Ἡ Γκεστάπο παύει τὴν ἔρευνα. Θὰ περιορισθοῦν μόνο στὶς δηλώσεις τοῦ Σχμίντ. Ἕνα τέχνασμα ἀντιπερισπασμοῦ σκηνοθετεῖται γιὰ νὰ ἀποστρέψουν τοὺς ἀντιπάλους τῆς ἀστυνομίας ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ποὺ ὁ Μπὲστ θέλησε νὰ τὴν φανερώσει καὶ ποὺ ὁ Χίμμλερ τὴν γνωρίζει. Ὁμάδες ἀπὸ πράκτορες τῆς Γκεστάπο ρίχνονται πάνω στοὺς στρατῶνες καὶ ρωτᾶνε ὅλους τοὺς στρατιῶτες ποὺ ὑπηρέτησαν γιὰ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα λόγο στὴν προσωπικὴ ὑπηρεσία τοῦ Φρίτς.

Τὸ ἴδιο διάστημα, μιὰ κάποια νευρικότητα καταλαμβάνει τοὺς κυρίους τῆς ἀστυνομίας. Οἱ πληροφορίες, ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὲς μιὰ σημαντικὴ ὁμάδα ἀπὸ ἀξιωματικούς, ποὺ εἶναι δυσαρεστημένοι νὰ βλέπουν τὴν Γκεστάπο νὰ καταπατάει τὰ στρατιωτικὰ «οἰκόπεδα», ἑτοιμάζονταν νὰ σπάσουν μὲ τὴ βία τὴν ἐξουσία τῆς Σίπο, συρρέουν ἀδιάκοπα στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τῆς Πρὶντς 'Αλμπερτστράσσε. Ὁ Χάϋντριχ εἶναι πολὺ ἀνήσυχος. Πιστεύει σταθερά, δίνοντας πίστη σὲ μιὰν ἀπ' αὐτὲς τὶς πληροφορίες, σὲ μιὰν ἐπικείμενη δράση τῆς φρουρᾶς τοῦ Πότσδαμ ἐνάντια στὴν Πρὶντς 'Αλμπερτστράσσε.

Οἱ ψίθυροι αὐτοὶ δὲν εἶναι χωρὶς βάση. Ὅμως ἡ στρατιωτικὴ ἀνταρσία δὲν θὰ ξεσπάσει. Οἱ στρατηγοὶ θὰ περιορισθοῦν νὰ ἐκτελοῦν παθητικὲς χειρονομίες, ἀλλὰ ἀτελεσφόρητες. Ὁ νέος Γκενεραλόμπερστ, Βάλτερ φὸν Μπράουχιτς, διαμαρτύρεται ἐνάντια στὴν ἀνάμιξη τῆς Γκεστάπο στοὺς στρατῶνες. Ὁ φὸν Φρὶτς προκαλεῖ τὸν Χίμμλερ σὲ μονομαχία. Ἡ πρόκληση θὰ γίνει μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς σημειώματος ποὺ ὁ στρατηγὸς φὸν Ροῦντστεντ, ἐπιφορτισμένος νὰ τὸ μεταβιβάσει στὸν Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς, θὰ τὸ διατηρήσει στὸ σπίτι του σὰν ἀναμνηστικὸ «σουβενίρ». Μόνο ὁ Χόσσμπαχ καὶ ὁ Κανάρης διεξάγουν ἕναν ἀνοικτὸ πόλεμο ἐνάντια στοὺς «Μαύρους». Σιγὰ - σιγὰ ἡ ἀλήθεια φανερώνεται χάρη στὴν ἐπιμονὴ τοῦ κόμητα Ρύντιγκερ φὸν ντὲρ Γκόλτς, τοῦ Ραϊχσκριεγκσγκερίχτσρατ Σάκ, τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Φρίτς, ποὺ θὰ ἀνακαλύψουν τὸ μυστικὸ ποὺ κρατοῦσε ζηλότυπα ἡ Γκεστάπο.

Ὁ φὸν ντὲρ Γκόλτς, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ συμβούλου τῆς Στρατιωτικῆς Δικαιοσύνης Σάκ, ὑποβάλλει τὸν Σχμὶντ σὲ νέα ἀνάκριση. Ὅλες ἀνεξαιρέτως, οἱ λεπτομέρειες ἀποδείχνουν ὅτι ὁ φὸν Φρὶτς δὲν εἶναι τὸ πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάει ὁ Σχμίντ. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ εἶναι ὁριστικό, ὁ φὸν Φρὶτς δὲν κατοίκησε ποτὲ στὴν Φερντιναντστράσσε, οὔτε κὰν στὰ περίχωρα αὐτῆς τῆς ὁδοῦ.

Στὸν φὸν ντὲρ Γκόλτς ἔρχεται ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα: ἐρευνᾶ ὅλα τὰ ἐπίθετα Φρίτς καὶ αὐτὰ ποὺ μοιάζουν κάπως στὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο. Σταματάει σ' ἕνα ἐπίθετο: φὸν Φρίς, πρώην ἴλαρχος ποὺ κατοικεῖ: Φερντιναντστράσσε, ἀριθμὸς 20! Ὁ Σὰκ πηγαίνει ἀμέσως μὲ τοὺς ἄνδρες του ἐπὶ τόπου. Τὸ κλειδὶ τοῦ αἰνίγματος βρέθηκε. Ὁ ἴλαρχος φὸν Φρὶς ἀναγνωρίζει ὅτι εἶχε κάποτε δοσοληψίες μὲ τὸν Σχμίντ. Ἔχει μάλιστα καὶ τὴν ἀπόδειξη γιὰ τὸ ποσὸν ποὺ πλήρωσε στὸν τραγουδιστὴ μ' ἐπιταγὴ (τσὲκ) ποὺ ἐκδόθηκε στὸν λογαριασμό του ἀριθ. 10.220 στὴν Τράπεζα τῆς Δρέσδης.

Ἡ δίκη Φρίτς ἄρχισε στὶς 10 Μαρτίου στὸ Πρωϋσσενχάους στὸ Βερολῖνο. Ἡ διαδικασία γίνηκε μὲ ἐνδιαφέρον. Ἡ Γκεστάπο δὲν ἐπεμβαίνει καθόλου. Ἡ θέση της εἶναι ἀκόμα πιὸ δεινὴ ὅταν ὁ ἴλαρχος δηλώνει ὅτι δέχθηκε στὶς 15 Ἰανουαρίου τοῦ 1938 τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἐπιθεωρητῆ τῆς Γκεστάπο Φέλιγκ ποὺ ἔκανε ἕνα λεπτομερῆ ἔλεγχο στὰ χρήματα ποὺ ἀπέσυρε ἀπ' τὸν τραπεζιτικό του λογαριασμό. Στὶς 18 Μαρτίου ἐκδίδεται ἡ ἀπόφαση: ὁ Γκενεραλόμπερστ Φρέϊχερ φὸν Φρίτς κηρύσσεται ἀθῶος· ὅλες οἱ κατηγορίες ἐναντίον του ἀναγνωρίζονται ψευδεῖς.

Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Χάϋντριχ περιμένουν μιὰ ἀντεκδίκηση ἀπ' τὴν Βέρμαχτ. Δὲν θὰ γίνει. Μόνο ὁ Χόσσμπαχ κι ὁ Κανάρης, ἀκόμα μιὰ φορά, «ἀνοίγουν πῦρ» καταθέτοντας ἕνα «σχέδιο διεκδικήσεων» γιὰ νὰ ὑποβληθεῖ ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν στὸν Χίτλερ. Στὸ σχέδιο αὐτό, ὁ Κανάρης ζητάει τὴν ἀποκατάσταση τοῦ Φρέϊχερ φὸν Φρίτς καὶ σημαντικὲς ἀλλαγὲς στὴ σύνθεση τῆς διεύθυνσης τῆς Γκεστάπο: ὁ Χίμμλερ, ὁ Χάϋντριχ, ὁ Μπέστ, ὁ Μέϊζιγκερ καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς Φέλιγκ βάλλονται ἰδιαίτερα. Οἱ στρατηγοὶ δὲν θὰ δώσουν συνέχεια στὴν ἀναφορὰ τοῦ Κανάρη καὶ τὴν βάζουν στὸ ἀρχεῖο. Ὁ Χίτλερ ὡστόσο, ἐπειδὴ θέλει νὰ κατευνάσει τὰ πάθη ποὺ γεννιῶνται, ἀποκαθιστᾶ τὸν φὸν Φρίτς, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν τοποθετήσει στὰ παληά του καθήκοντα. Ὁ Ὄττο Σχμὶντ τυφεκίζεται. Ὁ Φέλιγκ μετατίθεται. Ὁ Μέϊζιγκερ ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν κεντρικὴ ὑπηρεσία κατὰ τῆς ὁμοφυλοφιλίας ποὺ διευθύνει. Τὸ 1939, ὁ Χίμμλερ τὸν ἀποστέλνει στὴν Πολωνία.

Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Χάϋντριχ βρίσκονται σὲ μεγάλη στενοχώρια. Ἡ Βέρμαχτ γίνεται ἕνα ἀντικείμενο ταμποῦ. Ὁ κάθε ὑπαινιγμὸς γιὰ τὴν Βέρμαχτ, ἡ κάθε κριτικὴ γιὰ τοὺς στρατιωτικοὺς ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ποὺ δηλώνει ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰν ἀνάμιξη στὴν ὑπόθεση Φρίτς. Ὁ Χίμμλερ, λέει σ' ἕνα λόγο του δημόσιο: «Ὑπῆρξα θῦμα τῆς ἀναρμοδιότητας μερικῶν λειτουργῶν».

Ὁ Χάϋντριχ, δὲν εἶναι κι αὐτὸς πολὺ περήφανος. Κατάλαβε πιά, ὅτι ἡ ὑπόθεση Φρίτς — Μπλόμπεργκ δὲν σταθεροποίησε, ὅπως ἔλπιζε,

τὴ δύναμη τοῦ μηχανισμοῦ του, οὔτε τὴν προσωπική του θέση, ἀλλὰ ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ὑπόθεση ἐπέτρεψε στὸν Χίτλερ νὰ καθιδρύσει τὴν ἀπόλυτη δικτατορία, ἀλλὰ οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὴν ἀστυνομία καὶ στὴν Βέρμαχτ παραμένουν ὅπως ἦταν: οἱ νέοι στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ εἶναι τὸ ἴδιο ἐχθρικοὶ ὅπως καὶ οἱ παληοί, ἂν ὄχι περισσότερο, πρὸς τὴ μαύρη δύναμη.

Ὁ Κανάρης καὶ πρὸ παντὸς ὁ Χὰνς Ὄστερ, Ὀμπερστλέουτναντ, ἀρχηγὸς τοῦ τμήματος OKW τῆς ἐξωτερικῆς κατασκοπείας, ἐπεκτείνουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὴ δράση τῶν στρατιωτικῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν στὸν τομέα τῶν πολιτικῶν πληροφοριῶν, ποὺ τοὺς ἀπαγορεύεται, κατ' ἀρχήν. Ὅλο καὶ πιὸ πολύ, θ' ἀφαιρέσουν τοὺς ἀντίπαλους τοῦ καθεστῶτος ἀπ' τὴν ἐπαγρύπνηση τῆς Γκεστάπο καὶ τῆς SD. Ὁ ἴδιος ὁ Κέϋτελ, ἀρχηγὸς τῆς OKW καὶ ὀπαδὸς τοῦ Χίτλερ, θὰ θεωρεῖ σὰν οὐσιαστικό του καθῆκον ν' ἀπαγορεύει τὴν κάθε ἀνάμιξη τῆς Ἔς - Ἔς στὸν στρατιωτικὸ τομέα.

Ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ νὰ σταθεροποιήσει τὶς βάσεις μιᾶς παντοδυναμίας, τῆς ὁποίας γνωρίζει τώρα τὰ ὅρια καὶ νὰ ἐπανορθώσει τὴν ἀπώλεια ποὺ ὑπέστη ἡ Γκεστάπο τὸ 1938, ὁ Χάϋντριχ σκέπτεται τότε σοβαρὰ ἕνα σχέδιο ἤδη παλαιό, ποὺ τείνει νὰ συνενώσει σ' ἕναν ὄγκο μοναδικὸ καὶ ὁμοιογενῆ τὰ δύο κύρια στοιχεῖα τοῦ συστήματός του ἐπίβλεψης: νὰ συνενώσει δηλαδὴ τὴν SD καὶ τὴν Γκεστάπο σὲ μιὰν ὑπηρεσία ἐθνικῆς ἀσφαλείας ἢ Ραϊχσιχερχαϊτσντίενστ.

Στὰ τέλη τοῦ 1937, ὁ Σχέλλεμπεργκ λαβαίνει διαταγὴ νὰ ἑτοιμάσει ἕνα σχέδιο συνένωσης SD — Σίπο, τοῦ ὁποίου τὰ κύρια σημεῖα εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Κρατικοποίηση τῆς SD, ποὺ οἱ ὑπάλληλοί της, ἀντίθετα μ' ἐκείνους τῆς Σίπο, δὲν εἶναι δημόσιοι ὑπάλληλοι· 2) ἀνεξαρτησία τῆς SD σὲ σχέση μὲ τὸ Κόμμα, ἀπ' τὴν καλὴ θέληση τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ὑπερβολικά, κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Χάϋντριχ.

Ὁ Σχέλλεμπεργκ, κατὰ τὴν ἐπεξεργασία αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, θὰ πρέπει νὰ λάβει ὑπ' ὄψη του τὶς γενικὲς ἰδέες τοῦ Χίμμλερ, ποὺ τείνουν σὲ μιὰ γενικὴ ἑνοποίηση τῆς Ἔς - Ἔς μὲ τὸ σύνολο τῶν ἀστυνομιῶν τοῦ Ράϊχ καὶ τῶν εἰδικῶν, τοῦ Χάϋντριχ, ποὺ θὰ ὁδηγήσει στὴν ἕνωση τῆς SD καὶ τῆς Σίπο σὲ μιὰ Ραϊχσιχερχαϊτσντίενστ μοναδική. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ κεντρικὴ ὑπηρεσία τῆς SD (SD Χάουπτσμτ), ὀργανισμὸς τοῦ Κόμματος, θὰ πρέπει νὰ συγχωνευθεῖ μαζὶ μὲ τὴν κεντρικὴ ὑπηρεσία Σιχερχαϊτσπολιτσάϊ (Σίπο Χάουπταμτ), ὀργανισμὸ τοῦ Κράτους. Αὐτὰ τὰ δύο στοιχεῖα θὰ ἑνωθοῦν σὲ μιὰ κεντρικὴ ὑπηρεσία ἐθνικῆς ἀσφαλείας ἢ Ραϊχσιχερχαϊτσχάουπταμτ. Κύριος σκόπελος ποὺ θὰ πρέπει ν' ἀποφευχθεῖ: ἡ διάλυση τῆς SD στοὺς κόλπους τῆς Σίπο. Ἡ SD θὰ

πρέπει νὰ κρατήσει μὲ κάθε τρόπο «τὸν καθαρῶς δικό της χαραχτῆρα». Ὅταν γίνει ἕνας θεσμὸς Κρατικός, ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν κηδεμονία τοῦ Κόμματος ἀλλὰ ἐκτίθεται στὸ νὰ μολυνθεῖ ἀπὸ τὸν δημοσιοϋπαλληλισμὸ τῆς Γκεστάπο. Ὁ Σχέλλεμπεργκ, ὅπως κι ὁ Χάϋντριχ, εἶναι κι αὐτὸς ἕνας δηλωμένος ἀντίπαλος τῶν παραδοσιακῶν διοικητικῶν μεθόδων καὶ τῶν γραφειοκρατῶν δημοσίων ὑπαλλήλων — νομικῶν ποὺ τοὺς ἐκπροσωποῦν. Πρωτότυπο τοῦ ὑπαλλήλου «νέου τύπου», ὅπως τὸν προήγγειλε ἡ SD, ὁ Σχέλλεμπεργκ εἶναι ὀπαδός αὐτῆς τῆς μορφῆς διοίκησης, ποὺ συνίσταται στὸ νὰ μετατρέπεται σὲ γεγονότα ἡ θέληση τοῦ δικτάτορα, χωρὶς νὰ μπερδεύεται ἀπὸ νόμους, ἀπὸ κώδικες, ἀπὸ συλλογισμοὺς ποὺ δὲν κάνουν ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ παρεμποδίζουν τὴ δράση. Ὁ Σχέλλεμπεργκ λέει: «Ὁ νέος διοικητικός, μηχανισμὸς θὰ πρέπει νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπ' ὅλες τὶς τροχοπέδες μιᾶς σκέψης ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα ξεπερασμένης· θὰ πρέπει νὰ ἀποκτήσει ἐπὶ τέλους τὶς ἰδιότητες τῆς εὐστροφίας, τῆς ἀποτελεσματικότητας, τῆς εὐκινησίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἕνα Ράϊχ μὲ τὶς διαστάσεις ἐκείνου ποὺ ὁ Φύρερ μας δημιουργεῖ».

Τέτοιες ἰδέες δὲν εἶναι τοῦ γούστου τοῦ δόκτορα Βέρνερ Μπέστ, ποὺ ἦταν βέβαια Ναζιστής, ἀλλὰ πρὸ πάντων νομομαθής, καὶ ποὺ σκέπτεται ὅτι τὰ ζητήματα τοῦ Κράτους δὲν θὰ μποροῦσαν ν' ἀνατεθοῦν σὲ ἄτομα ποὺ ἀγνοοῦν ἢ περιφρονοῦν τὸ Δίκαιον.

Κεντρισμένος ἀπὸ τὸν Χάϋντριχ ὁ Σέλεμπεργκ ἀρχίζει τὸν πόλεμο ἐνάντια στὸ Μπέστ. Πόλεμο μάταιο καὶ χωρὶς δικαιολογία: Τὸ φιλόδοξο σχέδιο τοῦ Σέλεμπεργκ δὲ θὰ πραγματοποιηθεῖ. Τὸ Κόμμα θὰ ἐπιτρέψει μόνο σ' ἕνα ὄργανό του, τὴν S.D. νὰ συγχωνευθεῖ μ' ἕναν Κρατικὸ θεσμό, στὴν περίπτωση αὐτὴ τὴ Γκεστάπο. Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ πόρτα ἀνοιχτὴ γιὰ τὴν ἀνάμιξη τοῦ Κράτους στὶς ὑποθέσεις τοῦ N. S. D. A. P. (Γερμανικοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος).

Ἡ R. S. H. A. Κεντρικὴ Διοίκησις Ἀσφαλείας (Ραϊχσιχερχαϊτσχάουπταμτ) τὸ βλέπει μόνο κάποια μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου 1939. Ἀλλὰ στηρίζεται σὲ ἕνα συμβιβασμό. Μιὰ ἐξουσία R. S. H. A. ὑπάρχει πραγματικά, ἀλλὰ αὐτὴ θ' ἀναγνωρισθεῖ ἐπίσημα. Νὰ ἕνας θεσμὸς ποὺ ἀνταποκρίνεται σὲ μιὰ ἀναδιοργάνωση τῆς κυριαρχίας τοῦ Χάϋντριχ. Ἔξω ἀπ' αὐτὴ τὴν κυριαρχία ἡ R. S. H. A. δὲν ἔχει πολιτικὰ δικαιώματα.

Αὐτὴ ἡ ἀναδιοργάνωση παρουσιάζεται σὰν μιὰ συγχώνευση σὲ ἐπίπεδο παραλλήλων τομέων τῶν κεντρικῶν ὑπηρεσιῶν τῆς S. D. καὶ τῆς Γκεστάπο. Μὲ σκοπὸ αὐτὴ τὴ συγχώνευση, ἡ R. S. H. A. χωρίζεται, σὲ ἕξη βασικοὺς τομεῖς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ τομεὺς R. S. H. A. I (Διοίκησις καὶ Δίκαιον) ἀντικαθιστᾶ τοὺς παλαιοὺς παραλλήλους τομεῖς τῆς S. D. Ἡ διεύθυνση ἀνατίθεται στὸν Βέρνερ Μπέστ. Οἱ τομεῖς

Α,' Θ' (ἀγώνας κατὰ τῶν ἀντιπάλων τοῦ Κόμματος) καὶ Ε' (ἀγώνας κατὰ τῆς ἐγκληματικότητας) μπῆκαν κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Κράτους. Οἱ ἄλλοι (Β' προβλήματα ἰδεολογικά, Γ' ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις, ΣΤ' κατασκοπεία στὸ ἐξωτερικὸ) μένουν κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τοῦ Κόμματος.

Ἡ ἀβεβαιότητα αὐτοῦ τοῦ καθεστῶτος δὲν εἶναι κατάλληλη γιὰ νὰ τακτοποιηθοῦν οἱ ὑποθέσεις τοῦ Χάϋντριχ, οὔτε ἐκεῖνες τῆς S. D., ποὺ ἡ θέση της δὲν βελτιώνεται καθόλου. Γιατὶ τὰ προβλήματα δὲν ἔχουν ἀλλάξει: Οἱ διενέξεις μὲ τὸ Κόμμα εἶναι πάντοτε τόσο συχνές, ὁ ἀκριβὴς ρόλος τῆς S. D. τόσο ἀκαθόριστος. Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων, ἡ ὀργάνωση στὸ ἑξῆς πραγματικὰ θὰ ἔχει μόνο δυὸ ἀποτελεσματικὲς ὑπηρεσίες ποὺ θὰ κινητοποιήσουν, ὅλες τὶς διαθέσιμες δραστηριότητες: τὴν κατασκοπεία ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, τὴν ὀργάνωση τῆς πολιτικῆς τρομοκρατίας καὶ τῆς γενοκτονίας ἀπὸ τὸ ἄλλο.

'Αρχηγὸς οῦ τομέα Α' τῆς R. S. H. A., ὁ δόκτωρ Βέρνερ Μπέστ, θὰ ὑπολογίση ἀμέσως ὅτι δὲν ὑπάρχει θέση, γι' αὐτόν, αὐτὸ ταίριαζε σ' ἕνα δικαστικὸ τοῦ χαρακτῆρα του, μέσα σ' αὐτὴ τὴ νέα Γερμανία. Τὸ Μάϊο τοῦ 1940 δίνει τὴν παραίτησή του, στὸ Χάϋντριχ καὶ μπαίνει στὴ Βέρμαχτ. Ὁ Χάϋντριχ ἀνακουφίζεται γιατὶ ξεφορτώθηκε ἀπ' αὐτὸ τὸ μπαλλόνι. Ὁ Χάϋντριχ στὸ Μπέστ: Κάθε φορὰ ποὺ εἶχα μιὰ καλὴ ἰδέα, θὰ νιώθατε εὐχαρίστηση στὴν προσπάθεια νὰ μοῦ ἀποδείξετε ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν ἦταν πρὸ πάντων τόσο καλὴ καὶ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ προχωρήση ἔτσι.». 'Αλλὰ μιὰ συνοπτικὴ ἁρμοδιότητα πρὸ πάντων, ὅπως ἐκείνη τοῦ Μπὲστ ἀξίζει πιὸ πολὺ ὅσο καμμιά. Μὲ τὴν ἀποχώρηση τοῦ Μπέστ, ὁ δρόμος στ' ἀλήθεια ἐλευθερώνεται. Ὁ Χάϋντριχ μπορεῖ νὰ τὸν χρησιμοποιήσει ὅπως θέλει. Κανένας πιὰ δὲ θἄρθει νὰ ἐμφισβητήσει τὸ ἐξαιρετικὸ «τῶν ἰδεῶν του», οὔτε νὰ διαφιλονικήσει τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἐφαρμοσθοῦν. Ἔχει ἑπομένως κάθε ἐλευθερία καὶ δύναμη ἡ S. D. νὰ ἐπιδοθεῖ σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση τῆς Εὐρωπαϊκῆς τρομοκρατίας, σ' ὅ,τι σχετίζεται μὲ τὸ μελλοντικό της ρόλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

ΤΑ ΕΣ — ΕΣ ΚΑΙ Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Μ' ἁπλωμένο τὸ δεξί του χέρι ὁ Χίτλερ χαιρετάει τὶς προσωπικότητες ποὺ συγκεντρώθηκαν γύρω του στὸ Μπερχόφ. Τὸ βλέμμα του στριφογυρίζει στὴν παρουσία ὅλης τῆς στρατιωτικῆς ἀφρόκρεμας τοῦ Γ' Ράϊχ ποὺ ἦταν συγκεντρωμένη ἐκεῖ. Τὴν Τρίτη, 22 Αὐγούστου 1939, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ ἀνακοινώνει τὴν τρομερή του ἀπόφαση: Ἡ Γερμανία εἰσέρχεται στὸν πόλεμο.

«Ποτέ, δηλώνει, ὁ Χίτλερ, ἡ θέση μας δὲν ἦταν τόσο ἰσχυρή, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία σὲ ἄσχημη κατάσταση, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση ἕτοιμη νὰ ὑπογράψει μὲ τὴν Γερμανία ἕνα σύμφωνο μὴ ἐπιθέσεως.... Κανένας δὲν ξέρει πόσος καιρὸς μοῦ μένει νὰ ζήσω. Ἑπομένως, καλύτερα νὰ περάσω στὴ δράση ἀμέσως».

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, οἱ προσκεκλημένοι του ἀποσύρονται γιὰ νὰ προγευματίσουν. Ἔπειτα συγκεντρώνονται πάλι. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ Χίτλερ ἀνεβαίνει, τὸ βλέμμα του γίνεται σταθερό, φωνάζει φανατισμένα: «Ὄχι οἶκτος. Κτηνώδικη δράση. Ὀγδόντα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι προσμένουν νὰ τοὺς ἀποδοθεῖ δικαιοσύνη». Ἔπειτα ὁ Φύρερ διορθώνει. Μὲ μιᾶς ἡ φωνή του ξαναγίνεται ἤρεμη. Ἀναγγέλλει ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ κάνει γνωστὴ τὴν ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξιῶν ἐναντίον τῆς Πολωνίας. Ἀνώφελο νὰ τὸ κλωθογυρίζει. Μὲ κάθε τρόπο ὁ πόλεμος εἶναι ἀναπόφευκτος. Ὁ Χίτλερ: «Θὰ ὀργανώσω μιὰ προπαγάνδα γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου. Δὲν ἐνδιαφέρει ἂν θὰ πιστέψουν ἢ ὄχι στὶς δικαιολογίες ποὺ θὰ δώσουμε. Ὕστερ' ἀπὸ τὴ μάχη δὲ ρωτᾶνε τὸ νικητὴ ἂν εἶπε τὴν ἀλήθεια ἢ ὄχι. Δὲν πρόκειται νὰ μάθωμε ἂν ἔχουμε δίκιο νὰ μποῦμε στὸν πόλεμο, νὰ κάνωμε τὸν πόλεμο μ' αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπο, πρόκειται νὰ κερδίσωμε τὴ νίκη».

Μόλις βγῆκαν ἀπὸ τὴ σύσκεψη, κανένας δὲν ἤξερε ὅτι ὅλες οἱ προετοιμασίες εἶχαν γίνει σχετικὰ μὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε, στὴν περίφημη ἐκ-

στρατεία προπαγάνδας, πού είχε ανακοινώσει ό Χίτλερ. Τό σχέδιο, πολύ άπλό, είναι τοῦ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ: Πρέπει νά προσποιηθοῦμε ἔνοπλες συγκρούσεις στά Πολωνικά σύνορα. Πρέπει ὅλος ὁ κόσμος νά μάθει ὅτι ἡ Γερμανία προκλήθηκε ἀπό τήν Πολωνία καί ἀναγκάσθηκε ἀπό αὐτήν ν' ἀρχίσει τίς ἐχθροπραξίες.

Γιά νά γίνει αὐτό, πρέπει τμήματα θεωρούμενα σάν ἐλεύθεροι σκοπευτές Πολωνοί, κατευθυνόμενοι ἀπό τήν S. D. νά συμπλακοῦν μέ Γερμανούς στρατιῶτες. Οἱ ψευτοπολωνοί θά ἐμφανισθοῦν ἀπό τόν Γερμανικό ραδιοσταθμό τοῦ Κλάϊβιτς καί θά διακηρύξουν σέ Πολωνική γλῶσσα μερικές ἐχθρικές ἐκπομπές κατά τῆς Γερμανίας. Θά προσχηματισθεῖ μιά βίαιη σύγκρουση κοντά στή συνοριακή θέση τοῦ Χόχλιντεν, ἀνάμεσα στίς Πολωνικές καί Γερμανικές δυνάμεις, θά ἀνατραπεῖ ἡ συνοριακή Γερμανική θέση τοῦ Πίτσεν, στό βόρειο μέρος τοῦ Κρόϊζμπουργκ.

'Αλλά χρειάζονται καί νεκροί γιά νά πεισθεῖ ὁ κόσμος καί νά ἐπιτραποῦν στούς φωτορεπόρτερ μερικές χτυπητές φωτογραφίες. Ποῦ θά βρεθοῦν οἱ νεκροί; Νά ἕνα πρόβλημα πού ὁ Χάϋντριχ δέν θ' ἀφήσει γιά πολύ ἀναπάντητο. Τά στρατόπεδα συγκέντρωσης θά δώσουν πολλούς πολεμιστές σκοτωμένους. Μιά θανάσιμη λαβωματιά, θά ξαναντυθοῦν τά πτώματα μέ μιά στολή καί θά ἑτοιμαστοῦν νά παίξουν τό ρόλο τῶν θυμάτων ἀπό τήν Πολωνική ἐπίθεση στή Σιλεσία. Στή διανθισμένη διάλεκτο τῆς Γκεστάπο αὐτό λέγεται «κατασκευή κονσερβῶν».

Στίς πρῶτες μέρες τοῦ Αὐγούστου, ὁ Χίμμλερ καί ὁ Χάϋντριχ ὑποβάλλουν τό σχέδιό του στό Φύρερ. 'Ο Χίτλερ τό ἐπιδοκιμάζει. Καί περνάει στήν ὑλική του πραγματοποίηση. Οἱ ρόλοι κατανέμονται. 'Ο ἀρχιστράτηγος τῶν S. S. Χέρμπερτ Μέλχορν θά διευθύνει τίς ἐπιχειρήσεις γύρω ἀπό τό Χόχλιντεν. 'Ο Στουρμπανφύρερ Ἄλφρεντ Ναουγιόξ θ' ἀπασχοληθεῖ μέ τό σταθμό ἐκπομπῆς τοῦ Κλάϊβιτς.

'Οδηγίες: Οἱ ἄνδρες δέν πρέπει νά φέρουν πάνω τους κανένα ἀπολύτως χαρτάκι ἐνδεικτικό ὅτι ἀνήκουν στή Γερμανική 'Αστυνομία, στά S. S. ἤ στήν S. D. 'Ο Χάϊγκ Γιόστ ἀρχηγός τοῦ ἐξωτερικοῦ τμήματος τῆς S. D. ἐπιφορτίζεται νά χορηγήσει τίς Πολωνικές στολές. 'Ο ἀρχιστράτηγος τῶν S. S. Ὄττο Ράσχ θ' ἀναλάβει τήν εὐθύνη τῆς ἐπιχείρησης κατά τῆς ἀγροικίας τοῦ Πίτσεν.

'Ο Ὀμπερστούρμπανφύρερ τῶν S. S. Ὄττφρεντ Χέλβιγκ θά διευθύνει τίς ἐπιχειρήσεις.

Ὅσο γιά τόν Χάϊνριχ Μύλλερ, ἀρχηγό τῶν S. S. καί διοικητή τῆς Γκεστάπο θά μεταφέρει τίς «κονσέρβες» πού θά ἑτοιμασθοῦν στά στρατόπεδα συγκέντρωσης, στά διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα, πού θά ὁρισθοῦν ἀπό τόν Χάϋντριχ.

Διακόσιες πενήντα Πολωνικὲς στολὲς θὰ διατεθοῦν ἀπὸ τὴ Βέρμαχτ στὰ S. S. «ἐν ὄψει μιᾶς προσεχοῦς δράσης, ἐμπιστευμένης στὶς φροντίδες τοῦ Χάϊνριχ Λίμμλερ». Οἱ ὑπηρεσίες τοῦ ναύαρχου Κανάρη θὰ χορηγήσουν τὸν ὁπλισμὸ καὶ τὰ Πολωνικὰ μισθοδοτικὰ βιβλιάρια. Ὁ Γιὸστ θὰ μεταφέρει τὰ ὑλικὰ στὴ σχολὴ τῆς S. D. τοῦ Βερνώ, ὅπου οἱ διαλεγμένοι ἄνδρες γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιο θὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἐπαναλάβουν τὸν ἀντίστοιχό τους ρόλο.

Στὶς 20 Αὐγούστου ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Ὁ Μέλχορν συγκεντρώνει ὅλους τοὺς πρωταγωνιστὲς τῆς δράσης στὴν αἴθουσα συγκεντρώσεων τῆς σχολῆς S. D. καὶ μὲ μιὰ ξερὴ φωνὴ τοὺς δίνει τὶς τελευταῖες ὁδηγίες. Ἔπειτα οἱ ἄνθρωποι ἀνεβαίνουν στὰ καμιόνια καὶ ὁδηγοῦνται στὶς θέσεις τους. Στὶς 22 Αὐγούστου ὁ Χάϋντριχ πληροφορεῖται ὅτι οἱ δυνάμεις εἶναι στὶς θέσεις τους καὶ ὅτι θὰ ἐξορμήσουν μόλις δοθεῖ τὸ σύνθημα. Στὶς 23 Αὐγούστου, ὁ Χίτλερ καθορίζει τὴν 26η στὶς 4 καὶ 40′ τὴν ἔναρξη τῶν ἐχθροπραξιῶν κατὰ τῆς Πολωνίας.

Ὅλος ὁ κόσμος ἀγνοεῖ, ὁ Χάϋντριχ πρῶτος, ὅτι τὴν ἴδια στιγμή, οἱ ἐχθροὶ τοῦ καθεστῶτος οἱ προσκείμενοι στὸν Κανάρη μεταδίδουν ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ Πρακτορεῖο «Ἀσσοσιέϊτεντ Πρὲςς» μιὰ περίληψη τῶν δηλώσεων τοῦ Χίτλερ, ποὺ ἔκαμε στοὺς στρατηγούς. Αὐτὴ ἡ περίληψη περιεῖχε ὑπαινιγμοὺς γιὰ τὴν ὀργάνωση συνοριακῶν ψευδογεγονότων ποὺ προορίζονταν νὰ δικαιολογήσουν μιὰ εἰσβολὴ προσεχῆ, ποὺ ἀποφασίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ.

Στὶς 25 Αὐγούστου, τὴν ὥρα 15, ὁ Χάϋντριχ δίνει τηλεφωνικὴ ἐντολὴ στοὺς ἀνθρώπους του νὰ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἐξαπολύσουν τὴν συνοριακὴ ἐπιχείρηση ποὺ βαφτίστηκε «ἐπιχείρηση Βάϊς». Τώρα πιὰ ἡ μηχανὴ εἶναι σὲ κίνηση. Ὁ Μέλχορν ἔστειλε στὰ σύνορα μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων ποὺ τοὺς διοικοῦσε ὁ Οὔντερστουμφύρερ Χέλβιγκ˙ ὁ Μύλλερ διέταξε κιόλας νὰ ἐξορμήσουν τὰ καμιόνια του, φορτωμένα μὲ τοὺς νεκροὺς κρατούμενους μὲ στολὴ τῆς Βέρμαχτ. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ συμβαίνει κάτι ποὺ ὁ Χάϋντριχ δὲν τὸ περίμενε: Ὁ Χίτλερ ἀναβάλλει τὴν ἀπόφασή του. Δικαιολογία: τὸ ἀπόγευμα τῆς 25 Αὐγούστου ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας πληροφόρησε τὴν Καγκελλαρία τοῦ Ράϊχ ὅτι ὁ Ντοῦτσε διστάζει νὰ συμμετάσχει σὲ μιὰ Χιτλερικὴ περιπέτεια καὶ ὅτι μαθαίνουν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο ὅτι ἡ Ἀγγλία πάει νὰ ὑπογράψει ἕνα σύμφωνο ἀμοιβαίας βοήθειας μὲ τὴν Πολωνία.

Ὁ Κάϊτελ πῆρε διαταγὴ νὰ παρουσιασθεῖ ἐπειγόντως στὸν Φύρερ. Ὁ Χίτλερ στὸν Κάϊτελ: «Σταματῆστε ἀμέσως. Μοῦ χρειάζεται μιὰ προθεσμία νὰ προσπαθήσω γιὰ διαπραγματεύσεις». Εἶναι 18 καὶ 30′. Ὁ Κάϊτελ τηλεφωνεῖ στὸ Χάϋντριχ. «Ἐπιχείρησις Βάϊς ἀναβληθῇ ἕνεκα ἀπροβλέπτων πολιτικῶν γεγονότων».

Ὁ Χάϋντριχ ἔχει μερικὲς δυσκολίες νὰ κάνει τὴ μηχανὴ νὰ ὀπισθοχωρήσει. Ἡ ὁμάδα Χέλβιγκ, ποὺ στάλθηκε στὰ σύνορα ἀπὸ τὸ Μέλχορν —ἡ ἄσχημη ἑρμηνεία διαταγῶν ἢ νευρικότητα, ποιὸς ξέρει;— ἐπιτίθεται στὴ συνοριακὴ θέση τοῦ Χόλχιντεν. Ὁ Μύλλερ πετυχαίνει νὰ σταματήσει τὴν ἐπιχείρηση. Ὁ Χάϋντριχ, ἐρεθισμένος, ἀντικαθιστᾶ τὸν Μέλχορν ποὺ τὸν κρίνει ὑπεύθυνο αὐτοῦ τοῦ σφάλματος, μὲ τὸν Σταντερταρφύρερ Χὰνς Τρύμλερ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο Μύλλερ ἀναλαμβάνει τὴ διεύθυνση τοῦ συνόλου τῶν ἐπιχειρήσεων.

Στὶς 13 Αὐγούστου, ὁ Χίτλερ καθορίζει ὁριστικὰ τὴν ἔναρξη τῶν ἐχθροπραξιῶν, τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου ὥρα 4 καὶ 15'.

Ἡ ἐπιχείρηση χωρίζεται ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν Χάϋντριχ. Ὁ Νάουγιοξ καταλαμβάνει τὸν πομπὸ τοῦ Κλάϊβιτς, ἀφοῦ ἔχει κλείσει στὸ ὑπόγειο τὸ προσωπικὸ ποὺ εἶχε, καὶ βάζει τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ρίξουν μερικὲς ντουφεκιές, ποὺ εἶχαν προορισμὸ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωση μάχης. Ἐκπέμποντας τότε φαρμακερὲς ὁμιλίες κατὰ τῆς Γερμανίας σὲ τέλεια Πολωνικὴ γλῶσσα, μὲ πολλὴ φροντίδα ἑτοιμασμένες. Αὐτὸ διαρκεῖ τέσσαρα λεπτὰ ἀκριβῶς, γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νάουγιοξ ἐγκαταλείπουν τὴν περιοχὴ χωρὶς ν' ἀφήσουν πίσω τους οὔτε ἕνα πτῶμα ἐκτεθειμένο ἐκεῖ ὅπως ἀκριβῶς καθώρισε ὁ Μύλλερ.

Ὅπως στὸ Κλάϊβιτς, ἡ ἐπιχείρηση ἐξελίσσεται χωρὶς ἐμπόδια ἔτσι καὶ στοὺς ἄλλους τόπους σύμφωνα μ' ὅσα πρόβλεπε τὸ σχέδιο τοῦ Χάϋντριχ. Παντοῦ ὁ Μύλλερ διαθέτει τοὺς ἀπαίσιους ψευτοπολεμιστές του μάρτυρες τῶν δολοφονικῶν προκλήσεων τῆς Πολωνίας. Καὶ ἐνῶ τὰ ἅρματα μάχης καὶ τὸ Πεζικὸ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ ἐλευθερώναν πιὰ τὰ σύνορα, ὁ Γερμανικὸς τύπος ἀγανακτεῖ μὲ μεγάλο θόρυβο γιὰ τὴν Πολωνικὴ ἐπίθεση κατὰ τοῦ Γερμανικοῦ Ράϊχ. Βολκίσερ Μποεμπάχτερ, πρώτη Σεπτεμβρίου 1939: «Τὸ ἐγχείρημα κατὰ τοῦ πομποῦ τοῦ Κλάϊβιτς εἶναι χωρὶς καμμιὰ ἀμφιβολία προεξαγγελτικὸ σύμβολο μιᾶς Πολωνικῆς ἐπίθεσης ἐναντίον τῆς χώρας μας».

Μὲ τὰ δακρύβρεχτα ξεσπάσματα ἀγανάκτησης τοῦ τύπου, ποὺ τὸ παραπάνω κείμενο ἀποτελεῖ μόνο ἕνα παράδειγμα, συνδέονται, καὶ οἱ συγκεκριμένες ἐπίσημες δηλώσεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τοὺς δυναμικοὺς Ναζιστές. Ὁ Χίτλερ ἰδιαίτερα ἀναγγέλει τὴν Πολωνικὴ ἐπίθεση: «Δέκα τέσσαρα γεγονότα ἔλαβον χώραν, δηλώνει, ἐκ τούτων τρία ἰδιαιτέρως βαρέα», καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Φὸν Ρίμπεντροπ ἀνακοινώνει στὸν Πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας ὅτι «οἱ Πολωνοὶ διέβησαν τὰ Γερμανικὰ σύνορα εἰς τρία διάφορα σημεῖα». . ..

Μιὰ ἐπίσημη ἀποστολὴ μὲ ἀρχηγὸ τὸν Μύλλερ Διοικητὴ τῆς Γκεστάπο, τὸν ἄνθρωπο ἀκριβῶς ποὺ εἶχε προετοιμάσει «τὶς κονσέρβες», θὰ διευθύνει μιὰ ἐπιτόπια ἔρευνα πάνω στὰ ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν

οἱ Πολωνοὶ ἐπιδρομεῖς, Ὁ σύντροφός του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Κρίπο, Ἄρθουρ Νέμπε, τοποθετεῖ στὴν R. K. P. A., στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐπισκεπτῶν ποὺ ἀνήκουν στὶς οὐδέτερες χῶρες ἕνα ἠλεκτρικὸ τραπέζι, ὅπου ἐκθέτει συνοπτικὰ τὶς διάφορες φάσεις τῆς Πολωνικῆς ἐπίθεσης. Ὅταν πατάει ἕνα κουμπί, λάμπες ἠλεκτρικὲς καρφωμένες πάνω σ' ἕνα χάρτη τῆς συνοριακῆς ζώνης ἀνάβουν καὶ διευκολύνουν νὰ παρακολουθήσει κανεὶς μὲ μιὰ ματιὰ τὴ διαδοχὴ τῶν προσφάτων συνοριακῶν γεγονότων. Ὁ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ σχολιάζει μὲ προθυμία αὐτὲς τὶς ἀποδείξεις: «Ἔ, μάλιστα! Νὰ γιατὶ ἄρχισε ὁ Πόλεμος».

Τὸ παιγνίδι ποὺ κατευθύνει ἡ S. D. στὰ Γερμανοπωλικὰ σύνορα ἐπιτρέπει νὰ διακρίνει κανεὶς τὸ ρόλο τοῦ πρώτου σχεδίου ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ παίξουν τὰ Ἔς Ἔς στὴν ἐπεκτατικὴ πολιτικὴ τοῦ Γ' Ράϊχ. Ἡ Μαύρη Τάξη ἔχει ἀνοίξει στὸ Χίτλερ τὰ σύνορα τῆς Πολωνίας.

Ἀναμφισβήτητα τὸ Κλάϊβιτς εἶναι μόνο ἕνας πρῶτος σταθμὸς τοῦ δρόμου ποὺ ὀφείλει νὰ ὁδηγήσει τὸ Χίμμλερ καὶ τὰ Ἔς - Ἔς στὸ πηδάλιο τῆς ἐξωτερικῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ βιάζεται τόσο πολύ. Σύνεση πρὶν ἀπ' ὅλα. Γιατὶ ὁ Ράϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἔχει ἀκόμα πολλὲς δυσκολίες γιὰ νὰ ἐπιβάλει τὴ θέλησή του μέσα στὴ ζούγκλα τῶν Ναζιστικῶν ὀρδῶν ποὺ τὸν ἐνδιαφέρουν.

Βέβαια ἐλέγχει τὴν πιὸ δυναμικὴ μηχανὴ στὸ πλευρὸ τῆς Βέρμαχτ: τὴν Ἀστυνομία. Ἀσφαλῶς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς. ποὺ λογαριάζεται μὲ 258. 456. ἄνδρες.

Ἀναμφισβήτητα διαθέτει τέσσερα συντάγματα V. T. καὶ κυριαρχεῖ στὴ μοναδικὴ μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ράϊχ. Ἀλλὰ ὅλες αὐτὲς οἱ ἐξουσίες δὲ φτάνουν γιὰ νὰ προσανατολίσει αὐτὴ τὴ Γερμανικὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἐλεύθερο παιγνίδι τῶν δυναμικῶν Ναζὶ ποὺ περιτριγυζίζουν τὸ Φύρερ. Τὰ Ἔς - Ἔς εἶναι προκαταβολικὰ νικημένα ἂν προσπαθοῦν νὰ βγάλουν πέρα μιὰ ἐνέργεια μόνα τους. Τίποτε ἄλλο δὲ φωτίζει περισσότερο τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν τὰ Ἔς - Ἔς στὴν προσπάθειά τους τὴν καθοριστικὴ ν' ἀνεβοῦν στὴν ἐξουσία ἀπὸ τὴν πάλη γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς ἐξωτερικῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς, πάλη σκληρὴ ποὺ ἀνεβαίνει μέχρι τοὺς ἀρχηγούς, τοῦ Ράϊχ καὶ σ' αὐτὴν πάντοτε τὰ Ἔς - Ἔς συμμετέχουν.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ προσάρτηση τῆς Αὐστρίας βρίσκεται στὴν ἡμερησία διάταξη. Πέντε διαφορετικὲς ὁμάδες ἔχουν τὴν πρόθεση, ἡ κάθε μιὰ μὲ τὸ ἴδιο πάθος, νὰ ἐξασφαλίσουν τὸν ἔλεγχο αὐτῆς τῆς πορείας ποὺ σκοπός της εἶναι ἡ ἕνωση (Ἄνσλους); Τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν ποὺ διευθύνονταν ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο Φρέγιερ φὸν Ντύϋρατ, ἡ ὑπηρεσία τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ N. S. D. A. P. κάτω ἀπὸ τὸ ραβδὶ τοῦ Ράϊχ Λάϊτερ Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ, τὸ γραφεῖο τοῦ

Ρίμπεντροπ πού ζεῖ ὁ ἴδιος ἐπίσης ἀπὸ τὶς ἐπιχορηγήσεις τοῦ Κόμματος, ἡ «ἐξωτερικὴ» ὑπηρεσία τοῦ N. S. D. A. P., ποὺ διοικοῦσε ὁ γκαουλάϊτερ Βίλχελμ Μπὸλ καὶ ἡ Αὐστρία μὲ ἀρχηγὸ τὸν Τέο Χάμπιχτ.

Τὸ 1933 ὁ Αὐστριακὸς Καγκελλάριος Ἔγγλεμπερτ Ντόλφους, καθολικὸς τῆς δεξιᾶς, διαλύει τὸ Αὐστριακὸ N. S. D. A. P. Οἱ Αὐστριακοὶ Ἐθνικοσοσιαλιστὲς τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τοῦ Ντόλφους μεταναστεύουν κατὰ χιλιάδες στὴ Βαυαρία, ὅπου ἡ Χίμμλερ, ποὺ ἀναζητάει νεοσυλλέκτους, τοὺς δέχεται μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες. Οἱ φυγάδες συγκεντρώνονται στὴν ἀγκαλιὰ τῶν Ἔς - Ἔς σὲ μιὰ «Αὐστριακὴ λεγεώνα». Εἶναι ἐνδιαφέρον τὸ ὅτι οἱ δραστήριοι Ναζιστὲς ποὺ μένουν στὴν Αὐστρία καὶ διοικοῦνται ἀπὸ τὸν Φριντολὶν Γκλὰς ἀκολουθοῦν τὴν κίνηση καὶ πειθαρχοῦν στὴν ἐξουσία τοῦ Ράϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Μαζεμένοι λοιπὸν στὰ Ἔς - Ἔς κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ Χίμμλερ, στὴ μονάδα τοῦ Γκλάς, ἀποτελοῦν τὴν ἄνοιξη τοῦ 1934 τὴ Στάνταρτ Ἔς - Ἔς Ἀριθμ. 89.

Δὲν ξέρει κανεὶς ἂν ἡ Διοίκηση τῶν Ἔς - Ἔς τοῦ Βερολίνου εἶχε γνώση ἢ ὄχι τῶν σχεδίων τοῦ Στούρμπανφύρερ Ἔς - Ἔς Γκλάς, γιατὶ πάντοτε ὁ τελευταῖος ἀντιμετώπιζε τὴν ἀνατροπὴ τῆς Κυβέρνησης τῆς Βιέννης. Ἀναθέτει στὸ Χάμπιχτ νὰ πραγματοποιήσει αὐτὸ τὸ σχέδιο, τοῦ δίνει ἐγγύηση γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς Ἀστυνομίας τῆς Βιέννης καὶ ἑνὸς μέρους τοῦ στρατοῦ.

Ὁ Αὐστριακὸς ἀρχηγὸς τοῦ NSDAP τοῦ δίνει τὴν εὐλογία του καὶ τὸν φέρει σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς πιὸ σίγουρους συνεργάτες του εἰς γνῶσιν τοῦ δόκτορος Ροῦντολφ Βεϋντενχάμερ καὶ τοῦ Στουρμπανφύρερ τῶν Ἔς - Ἔς στὴ Βιέννη Ὄττο Γκούσταβ Βάχτερ, ποὺ παρουσιάζει τὸν Χάμπιχτ στὴν Αὐστρία. Οἱ δύο ἄνδρες εὐνοοῦν τὸ σχέδιο τοῦ ἐγχειρήματος. Φαίνονται ἕτοιμοι νὰ βοηθήσουν τὸ Γκλὰς στὴν ἐπιχείρησή του. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1934 συναντοῦν τὸ Χάμπιχτ στὴ Ζυρίχη καὶ ἐξετάζουν τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγχειρήματος. Ὁ Γκλὰς ἐπιφορτίζεται νὰ βάλει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο δράσης καὶ νὰ ἐξασφαλίσει τὴν ὑποστήριξη τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ στρατοῦ τῆς Βιέννης. Στὸ Βέϋντενχάμερ ἐμπιστεύτεαι τὴ φροντίδα νὰ προμηθεύσει ὅπλα καὶ νὰ κερδίζει τὴν εὔνοια γιὰ τὸ ἐγχείρημα, τὸν ἐπιτετραμένο τῆς Βιέννης στὴ Ρώμη, Ἄντον Ριντέλεν, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ τὸν κάνουν νὰ παίξει τὸ ρόλο τοῦ μνηστήρα τῆς Αὐστριακῆς Καγκελλαρίας σὲ ἀντικατάσταση τοῦ Ντόλφους.

Τὸ σχέδιο ξεκινάει περίφημα. Ὁ Ριντέλεν εἶναι σύμφωνος, ὁ Ὀμπερστβόϋτναμτ Σίντσιγκερ διοικητὴς τοῦ στρατοῦ τῆς Βιέννης ἐπίσης. Οἱ συνωμότες συγκεντρώννοται στὶς 16 Ἰουλίου στὸ σπίτι τοῦ Χάμιπτ στὸ Μόναχο. Στὶς 24 Ἰουλίου πρέπει νὰ συνέλθει ἡ τελευταία πρὶν ἀπὸ τὶς θερινὲς διακοπὲς σύνοδος Ὑπουργῶν στὴ Βιέννη. Αὐτὴ θὰ εἶναι μιὰ

εὐκαιρία γιὰ τοὺς συνωμότες νὰ περάσουν στὴ δράση. Φαινομενικὰ δὲν νοιάζονται γιὰ τὴ σύμφωνη γνώμη τοῦ 'Αδόλφου Χίτλερ. Ὁ Χάμπιχτ ἔχει φροντίσει γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Ὁ 'Αδόλφος Χίτλερ εἶχε δώσει τὴν συγκατάθεσή του, ἀλλὰ κατὰ ἕνα τρόπο τόσο ἀόριστο ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς τὶ νὰ σκεφθεῖ γι' αὐτό. 'Αλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ ὑπολογίζουν καθόλου. Λύνει τὸ πρόβλημα γιὰ τὸ Χίτλερ, ποὺ μὲ τὴν ἀμφίβολη στάση του θὰ ἀποδώσει πιὸ ἀργὰ κάθε εὐθύνη γιὰ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ καὶ θὰ παραπέμψει τὸν Βάχτερ μπροστὰ στὸ Δικαστήριο τοῦ Κόμματος, κατηγορώντας τον ὅτι «ἐνήργησε ἐναντίον τῆς ἐκπεφρασμένης θελήσεως τοῦ Χίτλερ» (31 Μαΐου 1938).

Δὲν θ' ἀσχοληθοῦμε πιὰ μὲ τὴ στάση ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συνωμότες, ποὺ ἦταν παρὼν τὴν ἡμέρα ποὺ πάρθηκαν οἱ τελευταῖες ἀποφάσεις μέσα στὸ σπίτι τοῦ Χάμπιχτ. Αὐτὸς εἶναι τελικὰ ἀποφασισμένος νὰ σαμποτάρει τὸ ἐγχείρημα κατὰ τῆς Κυβέρνησης τοῦ Ντόλφους. Πρόκειται γιὰ τὸν Ὀμπεργκρουπενφύρερ SA παράνομο, στὴν Αὐστρία. Ὕστερα ἀπὸ τὴ δολοφονικὴ δράση τῶν Ἔς - Ἔς κατὰ τῶν διοικητῶν τῆς SA, ὁ Ρέχνυ, ποὺ μόλις ξέφυγε τὸ θάνατο, μόνο μνησικακία τρέφει κατὰ τῆς Μαύρης Τάξης. Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ προστεθεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ σχέδιο τοῦτο δίνει γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη μόνο ἕνα δευτερεύοντα ρόλο στὴν SA: Ἡ SA τῆς Βιέννης, ἀφοῦ πάρθηκε ἡ ἀπόφαση, μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἐπεμβεῖ.

'Αλλὰ πῶς νὰ σαμποταρισθεῖ τὸ ἐγχείρημα;

Ἡ τακτικὴ ποὺ σχεδιάσθηκε ἀπὸ τὸ Χάμπιχτ δίνει στὸν 'Ομπεργκρουπενφύρερ τῆς SA τὴ λύση τοῦ προβλήματος. Ἔχει ἀποφασισθεῖ ὅτι ἡ δράση τῆς SA καὶ ἐκείνη τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ καθορίσθηκαν τὴν ἡμέρα Χ θὰ ἦταν σύγχρονες, ἀλλὰ ἀνεξάρτητες ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ τὴν ἔννοια ὅτι οἱ δυὸ αὐτὲς δυνάμεις θὰ ἔχουν διαφορετικοὺς ἀντικειμενικοὺς σκοπούς. Ὁ Ρέχνυ φτάνει στὸ λογικὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ SA δὲν θἄχει νὰ ὑποστεῖ τὶς συνέπειες μιᾶς ἥττας τῶν Ἔς - Ἔς καί, διακριτικά, χωρὶς νὰ ξεσκεπαστεῖ, ἀφήνει νὰ διαρρεύσουν πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὸ σχέδιο τοῦ ἐγχειρήματος μέχρι τὶς Αὐστριακὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες.

'Απὸ τότε ὁ Βάχτερ παρακολουθεῖται συνέχεια ἀπὸ δυὸ πράκτορες τῆς Πολιτικῆς Αὐστριακῆς 'Αστυνομίας. Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως αὐτῆς τῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἔχει διατάξει τὴ στενὴ παρακολούθηση τῶν κινήσεων τοῦ Βάχτερ, ἀγνοεῖ ὅτι οἱ δύο πράκτορες εἶναι 'Εθνικοσοσιαλιστὲς φανατισμένοι, ὅτι ἡ καθημερινὲς ἀναφορὲς ποὺ ἀπευθύνουν στὸν ἀρχηγὸ τους συντάσσονται σὲ συνεννόηση μὲ τὸν Βάχτερ.

Ἔτσι ὁ Βάχτερ καὶ ὁ Γκλὰς ἐπιφυλάσσονται νὰ φτάσουν στοὺς σκοποὺς τους. Ἡ 24η 'Ιουλίου μέρα σημαδιακή, πλησιάζει. Ὅλα εἶναι ἕτοιμα, ὅταν ἀνακοινώνεται ὅτι τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο ἀναβάλλεται γιὰ τὶς 25 'Ιουλίου στὶς 11 ἡ ὥρα. 'Αποθάρρυνση, 'Αμφιβολίες. Ὁ Ριν-

τέλεν πού κατέβηκε στό ξενοδοχεΐο «'Ιμπέριαλ» καί περίμενε νά λάβει τό άξίωμα τοϋ Καγκελλαρίου, προσποιήθηκε ότι παραιτεΐται. Τόν πείθουν νά παραμείνει. Ή δράση άναβλήθηκε γιά τήν άλλη μέρα στίς 11 ή ώρα.

Στίς 25 'Ιουλίου 1934 τό πρωί τριάντα άνδρες τών Ές - Ές ύπό τήν διοίκηση τοϋ Γκλάς μαζεύτηκαν μέσα στή μεγάλη αϊθουσα τοϋ Συλλόγου τών Γερμανών γυμναστών. Είναι ντυμένοι μέ τίς στολές τοϋ Αύστριακοϋ στρατοϋ καί ένα αύτοκίνητο θά τούς όδηγήσει στίς 12 καί 30' στήν Καγκελλαρία γιά νά προχωρήσουν στή σύλληψη τών Αύστριακών Ύπουργών πού συγκεντρώθηκαν σέ όλομέλεια άπό τόν Ντόλφους. Όσο γιά τό Βάχτερ καί τούς άνδρες του, πού ήταν συγκεντρωμένοι στό Γκάστοφ Τίσχλερ μέσα στή Σχαουφλεργκάς θά έπέμβουν κατόπιν έορτής. Ό Βάχτερ θά κατευθύνει τίς διαπραγματεύσεις μέ τούς Ύπουργούς πού θ' άποτελέσουν τή νέα Κυβέρνηση.

Ό Γκλάς καί ό Βάχτερ άγνοοϋν ότι τό έγχείρημά τους είναι καταδικασμένο ν' άποτύχει. Όχι έξαιτίας τής προδοσίας τοϋ άρχηγοϋ τής SA, άλλά άπό τήν προδοσία ένός άπό τούς συνωμότες τής όμάδας Βάχτερ — Γκλάς, καί τό ήξερε ό 'Επιθεωρητής τής 'Αστυνομίας Τζόχαν Ντόμπλερ. Τήν τελευταία στιγμή ό Ντόμπλερ φοβάται καί καταγγέλει όλους τούς συνωμότες στόν Ύπουργό 'Εσωτερικών 'Εμίλ Φέϋ. Λίγο πρίν άπ' τό μεσημέρι, άφοϋ μάταια προσπάθησαν μέ τά δικά τους μέσα ν' άνακαλύψουν τά ΐχνη τών συνωμοτών, ό Φέϋ μπαίνει πολύ βιαστικός στό Συμβούλιο τών Ύπουργών. Ό Καγκελλάριος πληροφορεΐται, καί δυσκολεύεται νά πιστέψει αύτό πού τοϋ άναφέρει ό Φέϋ, πάντως όμως ζητάει άπό τούς Ύπουργούς νά έγκαταλείψουν τήν Καγκελλαρία καί νά πάει ό καθένας στή θέση του.

Οί Ύπουργοί, παραζαλισμένοι, ύπακούουν. Μένουν μόνον ό Καγκελλάριος, ό Φέϋ καί ό Γραμματέας τής Δημόσιας 'Ασφάλειας Καρβίνσκυ. Ό Καρβίνσκυ ζητάει άμέσως νά σταλοϋν ένισχύσεις άπό άστυνομικούς στήν Μπαλχάουσπλατς. Ύστερ' άπό λίγο ένα αύτοκίνητο μπαίνει μέσα στήν αύλή τής Καγκελλαρίας. Ό Γραμματέας νομίζει ότι πρόκειται γιά ένισχύσεις άστυνομικές καί πλησιάζει νά τούς ρωτήσει. Τελικά, αύτοί είναι οί συνωμότες. Ό Ντόλφους πληροφορεΐται άμέσως άπό έναν άστυνομικό ύπάλληλο γιά τήν είσβολή στήν καρδιά τής Καγκελλαρίας μιάς όμάδας όπλισμένων στρατιωτικών. Ό Ντόλφους τά χάνει καί μπαίνει ό θυρωρός Χεντβίσεκ. Πιάνει τόν Ντόλφους άπό τό δεξί χέρι: «Γρήγορα, κύριε Καγκελλάριε, γρήγορα!» καί τόν όδηγεΐ στό δωμάτιο άναμονής τοϋ γραφείου τοϋ Ντόλφους όπου ύπάρχει μιά πόρτα μυστική πού βγάζει στό δρόμο.

Ἐνῶ ἡ κίνηση ἀποχώρησης κόπηκε, ἕνας θόρυβος κούρσας ἀκούγεται. Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀπότομα, ἕνας ἀξιωματικὸς τῶν Ἔς - Ἔς, ὁ Ὄττο Πλανέττα, μὲ δέκα ἄνδρες ὁπλισμένους, μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ὁρμάει στὸν καγκελλάριο: «Τὰ χέρια ψηλά!». Ὁ Ντόλφους ἀτενίζει τοὺς ἄνδρες: «Τί μὲ θέλετε;» καὶ κάνει μιὰ νευρικὴ χειρονομία. Ὁ Πλανέττα κάνει ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω, τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ. Ὁ Ντόλφους διπλώνεται στὰ δυό, ἔπειτα κατρακυλάει φαρδὺς - πλατὺς ἀνάσκελα. Τὸ αἷμα τρέχει ἀπὸ τὸ στῆθος του. Οἱ συνωμότες ξαπλώνουν τὸν πληγωμένο σ' ἕναν καναπέ. Μιὰ στιγμὴ περνάει κι' ὁ Ντόλφους ἀνοίγει τὰ μάτια. Μὲ μιὰ φωνὴ μισοσβησμένη, φανερώνει τὴν κατάπληξή του: «Τί σημαίνει αὐτό, παιδιά μου; Στρατιῶτες καὶ μὲ πυροβολοῦν;: Ἔπειτα σκέπτεται πὼς χάνεται: «Ἔκανα πάντοτε τὸ καλύτερο. Θέλησα νὰ βασιλεύει ἡ Εἰρήνη». Ἕνας ἄνδρας τῶν Ἔς - Ἔς τοῦ δίνει τὴν ἀπάντηση πὼς δὲν τοῦ φαίνεται ὅτι ἡ εἰρήνη ἦταν τὸ ἐπίκεντρο τῶν ἀπασχολήσεών του σχετικὰ μὲ τὴ Γερμανία. Πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Ντόλφους, λέει μ' ἕνα τελευταῖο στεναγμό: «Παιδιά μου, δὲν καταλαβαίνετε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα». Στὶς 15.45΄ ὁ Καγκελλάριος τῆς Αὐστρίας πεθαίνει.

Οἱ κινημματίες δὲν παραδέχονται πὼς εἶναι ἡττημένοι. Τὸ πραξικόπημα ἐνάντια στὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο, κύρια φάση τοῦ κινήματος, ἔχει ἀποτύχει, ἀλλὰ ἡ ὥρα τῆς SA σήμανε. Εἶναι ἡ στιγμή, σκέπτεται ὁ Βέχτερ, νὰ διαταχθεῖ ὁ Ρένσυ νὰ ρίξει τοὺς ἄνδρες του στὴ μάχη ἐνάντια στὴ κυβέρνηση. Εἶναι ἡ στιγμὴ γιὰ τὴν SA νὰ κατέβει στοὺς δρόμους. Δὲν θὰ κουνηθεῖ καθόλου. Θὰ τ' ἀγνοεῖ ὅλα. Ἡ SA ἀπομονώνεται ἐπίσημα ἀπ' τοὺς κινηματίες. Ὁ Μπριγκαντεφύρερ SA Τύρκ, βοηθὸς τοῦ Ρένσυ, ἀγγέλλει ὅτι «τὸ κίνημα τῆς 15ης Ἰουλίου εἶναι μιὰ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία τῆς Ἔς - Ἔς Στατντάρτε 89. Ἡ SA ἀποφεύγει τὴν κάθε εὐθύνη σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση». Χωρὶς σχόλια, ἡ SA θ' ἀφήσει τὴν Αὐστριακὴ Ἀστυνομία νὰ ρυθμίσει τὴν τύχη τῶν κινηματιῶν. Ὁ Πλανέττα, ὁ φονηᾶς τοῦ Καγκελλάριου, κι' ἔξη ἀπ' τοὺς ἄνδρες του θὰ ἐκτελεσθοῦν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι συνωμότες, θὰ καταδικασθοῦν σὲ ποινὲς φυλάκισης λιγότερο ἢ περισσότερο αὐστηρές.

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ γεγονότα, ὁ Χίτλερ κατακλύζεται ἀπὸ ἕνα κῦμα διαμαρτυριῶν. Τὸν κατηγοροῦν ὅτι, ἀναμίχθηκε στὴ δολοφονία τοῦ Ντόλφους, κι ὁ Φύρερ, γιὰ νὰ ἐξιλεωθεῖ, λαβαίνει αὐστηρὰ μέτρα: «Ὁ Τέο Χάμπιχτ ἀπολύεται ἀπ' τὰ καθήκοντά του, ἡ «Αὐστριακὴ Λεγεώνα» Ἔς - Ἔς ἀφοπλίζεται καὶ διατάσεται ἀπ' τὸ Κόμμα μιὰ ἀνάκριση ἐνάντια στοὺς συνωμότες. Ἡ ἧττα τοῦ Γκλὰς δυσφημεῖ τὸν Φύρερ. Μαστιγώνει ἀλύπητα τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Χάϊνριχ Χίμμλερ, ποὺ ὑφίσταται μιὰ σημαντικὴ ἀπώλεια τοῦ

γοήτρου του. Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ, δὲν εἶναι καθόλου εὐχαριστημένος. Θὰ χρειασθεῖ μιὰ πίστωση χρόνου γιὰ τὴν Ἔς - Ἔς γιὰ νὰ ξανακερδίσει τὴν ἐκτίμησή της.

Ἡ ὑπόθεση Ντόλφους θὰ χρησιμεύσει σὰν μάθημα στὴ Μαύρη Τάξη. Ὁ Χίμμλερ μαθαίνει ὅτι ἡ ἀντιζηλία ἀπ' τὶς Ναζιστικὲς φάρες δὲν γνωρίζει σύνορα. Ἀκόμα οὔτε κι ἡ ἀντιζηλία τῆς ἰδεολογίας ποὺ τοὺς εἶναι κοινή. Καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς κόλπους τοῦ μηχανισμοῦ τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κράτους, προτιμοῦν νὰ παραχωροῦν ἔδαφος στοὺς πολιτικοὺς ἐχθροὺς τοῦ καθεστῶτος παρὰ νὰ παραιτηθοῦν, πρὸς ὄφελος μιᾶς ἀντίπαλης Ναζιστικῆς φατρίας, ἀπὸ ἕνα προνόμιο, ἀπὸ ἕνα κομμάτι ἐξουσίας, ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε ὄφελος.

Ὁ Ρὲμ εἶχε προτιμήσει τὸ 1932 νὰ πέσει στὴν ἀγκαλιὰ τῶν Σοσιαλδημοκρατῶν παρὰ νὰ συμφωνήσει μὲ τοὺς ἐχθρούς του στοὺς κόλπους τοῦ Κόμματος. Ὁ Ρέσνυ προτιμάει νὰ κάνει ν' ἀποτύχει ἕνα κίνημα στὴν Αὐστρία παρὰ νὰ ἰδεῖ τὴν Ἔς - Ἔς νὰ δρέπει τὶς δάφνες τῆς νίκης. Ἔπειτα ἀπ' τὸν θάνατο τοῦ Ρέμ, ὁ νέος ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τῆς SA, Βίκτωρ Λούτζε, ἀντὶ νὰ συνάψει εἰρήνη μὲ τὸν Χίμμλερ, δὲν θὰ πάψει νὰ ὀνειρεύεται νὰ ἐξολοθρεύσει τὴν Ἔς - Ἔς συμμαχώντας μὲ τὴν Βέρμαχτ.

Ἡ Ἔς - Ἔς εἶναι ἀναμιγμένη σ' αὐτὲς τὶς ἐσωτερικὲς ἀντιζηλίες. Εἶναι μία δύναμη ἀνάμεσα στὶς ἄλλες. Μὲ τὸ δικαίωμα αὐτό, ἐνεργεῖ στὸν ἕνα τομέα ἢ στὸν ἄλλον μὲ τὴ στενὴ ἔννοια ὅτι ἀξιοποιεῖ τὴν καθαρῶς ἐκφραζόμενη θέληση τοῦ Φύρερ ἢ τῆς διεύθυνσης τοῦ Κόμματος, ποὺ τὸ ἐνσαρκώνει ὁ Ρούντολφ Ἔςς, «ἐκπρόσωπος τοῦ Φύρερ». Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐξ ἄλλου ἀνοίγει στὴν Ἔς - Ἔς τὸ δρόμο τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, μὲ τὸ νὰ τῆς ἐμπιστεύεται τὴν εὐθύνη νὰ κάνει πραγματικότητα τὴν πολιτικὴ τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους (Ντώϋτσε Φολκστουμσπολιτίκ).

Πολὺ γρήγορα οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Κόμματος θεωροῦν τὰ νησάκια ἀπὸ Γερμανοὺς ποὺ διαμένουν στὶς συνοριακὲς ζῶνες ἢ σὲ ξένες περιοχὲς σὰν στύλους ὑποστήριξης τῆς πολιτικῆς τῆς Γερμανικῆς ἐπέκτασης.

Τὸ 1931, ἡ διεύθυνση τοῦ NSDAP δημιουργεῖ ἕνα τμῆμα «ἐξωτερικὸ» προορισμένο νὰ ἐπανασυγκεντρώσει ὅλους τοὺς Γερμανοὺς ποὺ διαμένουν ἔξω ἀπ' τὰ σύνορα. Τὸ τμῆμα αὐτό, ποὺ ὀνομάσθηκε ἀργότερα Ἀουσλαντουργκανιζατσιὸν (A O), διευθυνόμενο ἀπὸ τὸν γκαουλάϊτερ Βίλχελμ Μπόλε, ἀριθμεῖ 51.000 μέλη τὸ 1937. Ἔχει ἕνα τόσο μεγάλο βάρος τότε στὴν ἐξωτερικὴ Γερμανικὴ πολιτικὴ ποὺ ὁ φὸν Νώϋρατ ὀνομάζει τὸν γκαουλάϊτερ Μπόλε Ὑφυπουργὸ στὸ Ὑπουργεῖο Ἐ-

ξωτερικῶν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσει ἕνα πιὸ στενὸ ἔλεγχο τῆς δραστηριότητάς του. Ὡστόσο, ἡ Α Ο, ποὺ διευθύνεται ἀπ' τὸν Μπόλε, δὲν εἶναι ἡ μόνη, ποὺ ἔχει νὰ πεῖ τὴν τελευταία λέξη στὴ διαγωγὴ τῆς Γερμανικῆς διπλωματίας. Ὑπάρχει ἐπίσης ἡ 'Αουσενπολίτισε "Αμτ τοῦ "Αλφρεντ Ρόζεμπεργκ, ποὺ ἐκπροσωπεῖ τοὺς Γερμανοὺς φοιτητές, τοῦ ἐξωτερικοῦ· ὑπάρχει ἐπίσης τὸ Βέρεϊν φὺρ ντὰς Ντώϋτστουμ ἴμ "Αουσλαντ ἢ VDA, ποὺ διατηρεῖ σχέσεις στενὲς μὲ τοὺς Γερμανοὺς ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀντιζηλία ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς διαφορετικὲς ὁμάδες παίρνει μιὰ τόσο ὀξεία μορφή, ποὺ ὁ Χίτλερ ἀναθέτει τὸ 1936 στὸν "Εςς τὴ φροντίδα ν' ἀσχοληθεῖ ὁ ἴδιος μὲ τὰ συμφέροντα τῶν Γερμανῶν ποὺ διαμένουν στὸ ἐξωτερικό. Ὁ "Εςς δημιουργεῖ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ μιὰ εἰδικὴ διεύθυνση, τὴν Φολκσντώϋτσε Μιττελστέλλε (Vomi), τῆς ὁποίας τὴν εὐθύνη ἀναθέτει στὸν "Οττο φὸν Κούρσελ, ἀλλὰ γρήγορα ἀντιλαμβάνεται πὼς εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐπιβάλει τὸ νόμο του στὶς ἀντίζηλες ὀργανώσεις, τῶν ὁποίων εἶναι κατ' ἀρχὴν ἐπιφορτισμένος νὰ συναρμόσει τὴ δράση. Τὸ καθῆκον αὐτό, σκέπτεται τότε ὁ "Εςς, θὰ πρέπει νὰ περιέλθει σ' ἕνα σχηματισμὸ ἰσχυρό, ὀργανωμένο, πειθαρχημένο.

Ἡ "Ες - "Ες ἀνταποκρίνεται σ' αὐτὲς τὶς ἰδιότητες. Ὁ "Εςς ἐκλιπαρεῖ τὸν Ραϊχσφύρερ "Ες - "Ες ὁ Χίμμλερ ἁρπάζει τὴν τύχη στὸν ἀέρα. Βλέπει τὴν εὐκαιρία νὰ κόψει στὰ μέτρα του μιὰ θέση στὸν τομέα τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Ράϊχ. Ἡ διεύθυνση ποὺ δημιουργεῖ ὁ "Εςς ἀνατίθεται ἀπ' τὸν Χίμμλερ σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ λαμπροὺς ἀρχηγούς του, τὸν Βέρνερ Λόρεντζ, 'Ομπεργκρουπενφύρερ "Ες - "Ες, πρώην ἀξιωματικὸ τῆς 'Αεροπορίας, ἀρχηγὸ τῆς 'Ομπεράμπσχνιττ "Ες - "Ες τῆς Βορειοδυτικῆς περιοχῆς.

Ὁ Λόρεντζ, ὁ νέος ἀρχηγὸς τῆς Vomi, ἀναλαβαίνει τὰ καθήκοντά του τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1937. Διαθέτει τότε τριάντα ἄνδρες καὶ μέσα πολὺ μέτρια. Ὡστόσο, ἐπιβάλλεται γρήγορα. Τὸν 'Ιούλιο τοῦ 1938, ἡ VDA πέφτει στὰ χέρια του. Λίγο ἔπειτα ἡ Vomi ἐλέγχει ὅλους τοὺς Γερμανοὺς τῆς 'Ανατολικῆς Εὐρώπης. Ἡ SD ἐπωφελεῖται ἀπ' τὴν κατάσταση γιὰ νὰ ἐγκαταστήσει μέσ' τὴ σκιὰ τῶν πρακτόρων τοῦ Λόρεντζ ἕνα κρυφὸ δίκτυο ἀπὸ κέντρα πληροφοριῶν. Ὁ δόκτωρ Χέρμαν Μπέχρεντς, ἄμεσος συνεργάτης τοῦ Χάϋντριχ, χρησιμεύει σὰν δεξιὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Vomi.

Μὲ τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἡ ὀργάνωση SS — SD παίρνει τὸ προβάδισμα σ' ὅ,τι ἀφορᾶ στὴν ἐξωτερικὴ πολιτική. Οἱ ἄνδρες τῆς Τάξης καταλαμβάνουν μερικὲς θέσεις — κλειδιά. "Ετσι ὁ 'Ομπερφύρερ "Ες - "Ες "Εβαλντ φὸν Μάσουβ ὀνομάζεται πρόεδρος τῆς «Γερμανοβουλγαρι-

κῆς Ἑταιρείας». Παράλληλα ὁ Χίμμλερ κι ὁ Λόρεντζ φροντίζουν τὶς σχέσεις τους μὲ τὸν ἄνθρωπο ὅπου ἡ Vomi εἶναι κατ' ἀρχὴν ὑποταγμένη, δηλαδὴ τὸν Γκρουπενφύρερ Ἒς - Ἒς Ἰωακεὶμ φὸν Ρίμπεντροπ, «ὑπεύθυνο γιὰ τὰ ζητήματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς στοὺς κόλπους τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ προσωπικοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Φύρερ». Ὁ Ρίμπεντροπ καὶ ὁ Χίμμλερ διατηροῦν τὶς ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ καλὲς σχέσεις: «Γνωρίζεις, γράφει ὁ Ρίμπεντροπ στὸν Ραϊχσφύρερ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1940, ποιὰ εἶναι τὰ αἰσθήματά μου σχετικὰ μὲ τὴν Ἒς - Ἒς, γνωρίζεις μέχρι ποιὸ σημεῖο θαυμάζω αὐτὴ τὴν ὀργάνωση ποὺ εἶναι ἔργο δικό σου. Δὲν θὰ παύσω νὰ θεωρῶ σὰν μιὰ τιμὴ τὸ ν' ἀνήκω σ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἀρχηγῶν ποὺ θὰ παίξει, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ἕνα ρόλο πρωταρχικὸ στὸ μέλλον τοῦ Ράϊχ μας».

Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὴν Ἒς - Ἒς καὶ στὸν Ρίμπεντρυπ εἶναι τόσο στενὲς ποὺ ὁ Ραϊχσφύρερ θεωρεῖ σὰν μιὰ ἐπιτυχία σχεδὸν προσωπικὴ τὴν ὀνομασία τοῦ «συναδέλφου» του, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1938, ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν.

Καὶ πραγματικά, οἱ σχέσεις δὲν θ' ἀλλοιωθοῦν. Ὄχι ἀμέσως τουλάχιστο. Ὁ Ρίμπεντροπ περιβάλλεται στὸ Ὑπουργεῖο ἀπὸ ἀρχηγοὺς Ἒς - Ἒς, ὁ γυιὸς τοῦ Ρούντολφ ὑπηρετεῖ στὴν Λαϊμπστανντάρτε «Ἀδόλφος Χίτλερ»· ὅσο γιὰ τοὺς ἀνώτατους ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου, πρὸς μεγάλη τους κατάπληξη τοὺς ἀνακοινώνει πὼς ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα θὰ φοροῦν τὴ μαύρη στολή, βάσει μιᾶς συμφωνίας ποὺ συνήφθη ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς, ἡ ὁποία προβλέπει ὅτι συμπεριελήφθησαν ὅλοι στοὺς κόλπους τῆς Τάξης. Κι ὁ ἴδιος ὁ Ὑπουργὸς ἀρέσκεται νὰ ἐμφανίζεται στὸ γραφεῖο του σφιγμένος μέσα σὲ μιὰ στολὴ ἑνὸς Γκρουπενφύρερ Ἒς - Ἒς. Στὰ γράμματα ποὺ ἀπευθύνει στὸν Χίμμλερ, παραπονιέται πάντα ὅτι δὲν ἔχει γύρω του ἀρκετοὺς συνεργάτες «ἐκλεκτούς», ποὺ νὰ προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἒς - Ἒς.

Μιὰ τόσο ἁρμονικὴ συνεργασία δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέσει. Σὲ λίγο, ὁ Ρίμπεντροπ κι ὁ Χίμμλερ θὰ ἔλθουν σὲ ρήξη. Σὲ λίγο, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀντιλαμβάνεται ὅτι θὰ πρέπει νὰ φράξει τὸ πέρασμα στὴν Ἒς - Ἒς ἂν δὲν θέλει νὰ χάσει ὁ ἴδιος τὸν πραγματικὸ τεχνικὸ ἔλεγχο τῆς Γερμανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς.

Ἡ σύγκρουση βρίσκει τὴν ἀρχή της σὲ μιὰν ἀπόφαση τοῦ Χίτλερ ποὺ θὰ ἔχει ἐπίδραση πάνω στὴν ἱστορία τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κόσμου. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατοχὴ τῆς Αὐστρίας, ὁ δικτάτορας ἐξακολουθῶντας τὴν πολιτική του τῆς ἐπέκτασης, ἐξεγείρει τὸ πρόβλημα τῶν Γερμανικῶν μειονοτήτων στὴν Τσεχοσλοβακία καὶ στὴν Πολωνία. Οὐσιαστικά, ἡ Ἒς - Ἒς ἔχει ἐξασφαλίσει, διὰ μέσου τῆς Vomi, μιὰ θέση ἰσχύος.

Οἱ διπλωμάτες τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Ρίμπεντροπ τὸ πληροφοροῦνται σὲ βάρος τους καὶ βλέπουν ὅτι ἔχουν ὑποκατασταθεῖ κατὰ σύμπτωση ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τῆς Ἔς - Ἔς.

Καὶ πραγματικά, ὅταν ξέσπασε ἡ κρίση γιὰ τοὺς Σουδῆτες, τὸ Ὑπουργεῖο τοῦ φὸν Ρίμπεντροπ παίζει ἕνα ρόλο τελείως δευτερεύοντα. Ὁ Γερμανὸς Ἐπιτετραμένος στὴν Πράγα, Ἔρνστ Ἄϊζενλορ, ἀντίπαλος τῆς Χιτλερικῆς πολιτικῆς τῆς προσάρτησης, ἀφήνεται στὴν ἄγνοια. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Vomi, Λόρεντζ, ἐπιφορτίζεται ἀπὸ τὸν Φύρερ νὰ κάνει διαπραγματεύσεις μὲ τὸν διευθύνοντα τῶν Σουδητῶν Γερμανῶν, Κόνραντ Χανλάϊν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀκριβῶς εἶναι πού, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν Λόρεντζ καὶ καμμιὰ φορὰ μάλιστα παρὰ τὴ θέλησή του, ἕνας δεύτερος κύριος (ἀφέντης) τῆς Ἔς - Ἔς ἐπεμβαίνει: πρόκειται γιὰ τὸν Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ πού, μὲ τὸ τέχνασμα τοῦ τμήματος «ἐξωτερικοῦ» τῆς SD, κυνηγάει ἕνα προσωπικὸ σκοπό, τὴν πτώση τοῦ Χανλάϊν.

Στὰ μάτια τῆς SD, πραγματικά, ὁ Χανλάϊν φαίνεται σὰν νὰ ὑπερασπίζεται χλιαρὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος καὶ τοῦ Φύρερ στοὺς Σουδῆτες. Ὁ Χανλάϊν, ὅπως οἱ περισσότεροι ὑπεύθυνοι τοῦ NSDAP γιὰ τοὺς Σουδῆτες, εἶναι ἕνας μέτριος ἐθνικιστὴς καὶ καθολικός: «Δὲν θὰ κρύψω δηλώνει τὸ 1934, ὅτι χωριζόμαστε πάνω σ' ἕνα σημεῖο, τουλάχιστο ἀπ' τὸν Ἐθνικοσοσιαλισμό: ποτὲ δὲ θὰ δεχθοῦμε νὰ ἀκρωτηριάσουν τὴν ἀτομικὴ ἐλευθερία». Ὑπάρχει, βέβαια, μέσα στοὺς Σουδῆτες μιὰ ἐξτρεμιστικὴ ὁμάδα Ἐθνικοσοσιαλιστική. Εἶναι λίγο σημαντικὴ σὲ ἀριθμό, ἀλλὰ ὁ Χάϋντριχ θὰ στηριχθεῖ πάνω σ' αὐτὴν γιὰ νὰ προσπαθήσει νὰ δημιουργήσει τὴν πτώση τοῦ Χανλάϊν.

Στὸ μεταξὺ ὁ Χανλάϊν μαντεύει τὶς προθέσεις τοῦ Χάϋντριχ. Ξεφεύγει ἀπ' τὴν παγίδα ποὺ τοῦ στήνουν μὲ μιὰ φυγὴ πρὸς τὰ ἐμπρός. Τὰ τέλη Ἰουλίου τοῦ 1938, παρίσταται στοὺς Γυμναστικοὺς Ἀγῶνες στὸ Μπρεσλάου. Συναντάει ἐκεῖ τὸν Φύρερ καὶ συνεννοεῖται μαζύ του. Ὁ Χίτλερ δίνει διαταγὴ στὴν S D νὰ παύσει νὰ ραδιοουργεῖ ἐνάντια στὸν Χανλάϊν πού, σύμφωνα μὲ τὴ σκοτεινὴ λογικὴ τοῦ Χίμμλερ, ὀνομάζεται Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς.

Ἡ ὑπόθεση τῶν Σουδητῶν ἀποκαλύπτει στοὺς διπλωμάτες τοῦ Ὑπουργείου τοῦ φὸν Ρίμπεντροπ μέχρι ποιὸ σημεῖο δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν οἱ ὑπηρεσίες τους, καὶ ποιὰ θέση ἔχει προγραμματίσει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἡ Ἔς - Ἔς στὸ τομέα τῆς Γερμανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Δίκαια λοιπὸν μπορεῖ ὁ φὸν Ρίμπεντροπ νὰ ἐμποδίσει τὴν ὀνομασία τοῦ Λόρεντζ στὰ καθήκοντα τοῦ Ὑφυπουργοῦ γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν στὶς Γερμανικὲς μειονότητες. Ἡ S D δὲν ἐπεκτείνει λιγότερο τὴ

δράση της πάνω στὴ Γερμανικὴ διπλωματία. Χωρὶς τὴν παραμικρὴ συμμετοχὴ τοῦ Ὑπουργείου, ὁ Χίτλερ θὰ πραγματοποιήσει τὴν ἐπιδίωξη τῆς πολιτικῆς του, ἐμπιστευόμενος, τὸν Μάρτιο τοῦ 1939, στὶς καλὲς φροντίδες τῆς SD τὴ σκηνοθεσία ποὺ θὰ ὁδηγήσει στὴ συντριβὴ τῆς Τσεχοσλοβακίας.

Τὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ εἶναι ἁπλὸ καὶ ἐπιτήδειο ταυτόχρονα. Πρόκειται νὰ καλέσει τοὺς ἡγέτες τοῦ Λαϊκοῦ, τοῦ Συντηρητικοῦ καὶ τοῦ Κληρικοῦ Κόμματος τῆς Σλοβακίας ν' ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸ τῆς Κεντρικῆς Κυβέρνησης τῆς Πράγας καί, ταυτόχρονα, νὰ ἐξωθήσει τοὺς Τσέχους νὰ καταστείλουν τὴ Σλοβακικὴ ἀνταρσία. Στὴ σύγχιση ποὺ θὰ προκληθεῖ ἔτσι, ὁ Φύρερ θὰ παίξει τὸ ρόλο διαιτητοῦ καὶ θὰ τοποθετήσει τὶς δύο δυνάμεις κάτω ἀπ' τὸν ἔλεγχό του: ἡ Τσεχοσλοβακία θὰ γίνει ἕνα Γερμανικὸ προτεκτοράτο, ἡ Σλοβακία ἕνα Κράτος ρητὰ ἀνεξάρτητο κάτω ἀπὸ τὴν «προστασία τοῦ Ράϊχ».

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1939, ὁ Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς Βίλχελμ Κέπλερ κι ὁ Σταναρτενφύρερ Ἔντμοντ Βεεζενμάγερ πηγαίνουν στὸ Πρέσμπουργκ, μαζὺ μὲ μιὰ ὁμάδα (κομμάντο) ἀπὸ πράκτορες SD, γιὰ νὰ ἔλθουν σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς Σλοβακικοὺς πολιτικοὺς κύκλους. Ὁδηγίες τοῦ Χίτλερ: τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν δὲν θὰ πρέπει, σὲ καμμιὰ περίπτωση, νὰ πληροφορηθεῖ γι' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Τὸ «κομμάντο» Κέπλερ φθάνει σ' ἕνα ὁρισμένο σημεῖο: ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖ νὰ θέσει τέρμα στὶς συνεχεῖς προστριβὲς μὲ τὴν ἡμιαυτόνομη ὁμοσπονδιακὴ κυβέρνηση τῆς Σλοβακίας, ἡ Πράγα καλεῖ τοῦ Σλοβάκους ἡγέτες σὲ μιὰ Γενικὴ Συνεδρίαση συμφιλίωσης. Ὁ Κέπλερ καὶ οἱ ἄνδρες του πετυχαίνουν ν' ἀποφασίσει ὁ Πρωθυπουργὸς (Πρόεδρος τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) Γιόζεφ Τίσο νὰ κάνει τὴν πρόσκληση καὶ νὰ προετοιμάσει τὴν Σλοβακικὴ ἀνεξαρτησία.

Ἀλλὰ νὰ ποὺ ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ διαπρεπεῖς Σλοβάκους πολιτικούς, ὁ Δόκτωρ Κάρελ Σίντορ, Σλοβάκος Ὑπουργὸς Προεδρείας στὴν Κεντρικὴ Κυβέρνηση τῆς Πράγας καὶ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς φρουρᾶς Χλίνκα, ἔρχεται νὰ ἀντιταχθεῖ στὰ Γερμανικὰ σχέδια ἀρνούμενος νὰ ὑπογράψει τὸν Σλοβακικὸ διαχωρισμὸ Χιτλερικῆς ἔμπνευσης. Οἱ Γερμανοὶ ἀρχίζουν συζητήσεις μὲ τὸν Σίντορ. Δὲν γίνεται τίποτε, ὁ Ὑπουργὸς παραμένει στὶς θέσεις του. Τί πρέπει νὰ γίνει; Ἡ S D καταφεύγει στὴ λύση ποὺ τὴ συνηθίζει σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν κατάσταση: στὸ ἔγκλημα.

Ὁ «ταραξίας» τῆς S. D., Ἄλφρεντ Νάουγιοκς, ἔχει ἀναλάβει νὰ προσποιηθεῖ (σκηνοθετήσει) στὴ Σλοβακία δολοφονικὲς ἀπόπειρες Σλοβάκων Ἐθνικιστῶν. Ἤδη οἱ πρῶτες βόμβες ἐκρήγνυνται σ' ἕνα

ἐργοστάσιο σοκολάτας στὸ Πρέσμπουργκ, ἤδη ἡ Πράγα, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ζητάει τὴ διάλυση τῆς Κυβέρνησης Τίσο καὶ κηρύσσει σὲ κατάσταση ἀνάγκης τὴ Σλοβακία, ὅταν παρεμβαίνει στὸ παιγνίδι ἕνας ἐπίδοξος διπλωμάτης ποὺ δὲν τὸν περίμεναν.

Ὁ γκαουλάϊτερ τῆς Βιέννης Γιόζεφ Μπύρκελ, Γκρουπενφύρερ Ἒς-Ἔς, ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Σίντορ ποὺ ἔχει γίνει στὸ μεταξὺ Πρωθυπουργὸς στὴ Σλοβακία σὲ ἀντικατάσταση τοῦ διαχωριστικοῦ Τίσο κι ἀναλαμβάνει νὰ τὸν μεταστρέψει στὶς Γερμανικὲς ἰδέες. Αὐτὴ ἡ προσωπικὴ ἀπόπειρα ἀποτυχαίνει, ἐπίσης.

Στὸ Βερολῖνο, ὁ Χίτλερ γίνεται νευρικός. Ὁ καιρὸς περνάει. Ὁ Τσεχοσλοβάκος Πρόεδρος Χάσα, ἐπειδὴ καταλαβαίνει τὸ διπλὸ Γερμανικὸ παιγνίδι, ἀναγγέλει τὴν ἐπιθυμία του νὰ συναντήσει τὸν Χίτλερ στὶς 14 Μαρτίου. Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, θὰ πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ συμπέσει ἡ διακήρυξη τῆς Σλοβακικῆς ἀνεξαρτησίας στὶς 13 Μαρτίου τὸ ἀργότερο, γιατὶ ὁ Φύρερ θέλει ν' ἀποσπάσει ἀπ' τοὺς Τσέχους τὸν ὅρο τῆς συνθηκολόγησης. Ὁ Κέπλερ ἐκλιπαρεῖ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸν Τίσο, στὶς 11 Μαρτίου. Τὴν νύχτα τῆς 12 πρὸς 13, ὁ Τίσο ὑποχωρεῖ. Καλεῖται τότε νὰ μεταβεῖ ἀμέσως στὸ Βερολῖνο. Λίγες ὧρες ἀργότερα, πρὶν ἀπὸ τὴν ἄφιξη τοῦ Χάσα στὸ Βερολῖνο, καταθέτει τὴν Τσεχοσλοβακία στὰ πόδια τοῦ «αὐθέντου» τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.

Ἡ Τσεχοσλοβακικὴ ὑπόθεση εἶναι ἡ πρώτη ὑπόθεση ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ποὺ ἀνατέθηκε ἀπόλυτα στὶς φροντίδες τῆς S.D. Οἱ ζηλότυποι, κι ἰδιαίτερα ὁ Γκαουλάϊτερ Μπύρκελ, κατακρίνουν τὶς μεθόδους τοῦ Κέπλερ. Γιὰ τὸν Φύρερ, μόνο τὸ ἀποτέλεσμα ἔχει ἀξία. Ἡ S. D. ὁδήγησε σὲ αἴσιο τέλος τὸ καθῆκον ποὺ τῆς ἐμπιστεύθηκε. Μπορεῖ κανεὶς νὰ βασίζεται σ' αὐτήν. Θὰ τῆς ἀναθέσει τὴ φροντίδα νὰ ἀνάψει τὴ φωτιὰ τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου στὴν Εὐρώπη. Ἡ ἐπιχείρηση S.D. στὰ Γερμανο - Πολωνικὰ σύνορα εἶναι, στὴν πραγματικότητα, μιὰ πρόκληση πολέμου ἀνάμεσα σὲ ἄλλες. Τὴν ἴδια ἐποχή, δώδεκα κομμάντος S.D. ἐπιφορτίζονται νὰ διαπράξουν στὴν Πολωνία, μέχρι τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, διακόσιες ἀπόπειρες δολοφονίας καὶ δολιοφθορὲς (σαμποτάζ), ποὺ θὰ τὰ ἀποδώσουν στὶς Πολωνικὲς ἐξτρεμιστικὲς ὁμάδες.

Στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τοῦ Φύρερ, οἱ ἀναφορὲς S.D. ἀντικαθιστοῦν τὶς διπλωματικὲς ἐκθέσεις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. «Ὁ Χίτλερ ἔπαιρνε συχνά, χωρὶς νὰ μὲ ἐνημερώνει, ἀποφάσεις βασιζόμενες πάνω σὲ λαθεμένες πληροφορίες τῆς S.D.», θὰ ὀδύρεται ἀργότερα ὁ φὸν Ρίμπεντροπ.

Εἶναι ζήτημα ἂν ἔχει ἀπομείνει ἀκόμα στὸ Ὑπουργεῖο τὸ παραμικρὸ πεδίο δράσης ὅπου ἡ S.D. νὰ ἔχει νὰ πεῖ τὴ γνώμη της. Μέσ' τη

φωτιὰ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ πολέμου, ἡ R.S.H.A. πετυχαίνει ἀκόμα νὰ ἐπιβάλει στὸν φὸν Ρίμπετροπ τὴν παρουσία μέσα στὰ διπλωματικὰ πόστα ἐκπροσώπων τῆς ἀστυνομίας.

Στὶς 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 1939, ὁ Ὑπουργὸς δέχεται, πραγματικά, γιὰ νὰ κρατεῖται μυστικὴ ἡ δράση του, νὰ χρησιμοποιεῖ ἡ S.D. τὶς Γερμανικὲς Πρεσβεῖες. Οἱ ἀρχηγοὶ S.D. στὸ ἐξωτερικὸ θὰ ἀπολαμβάνουν διπλωματικὴ ἀσυλία καὶ θὰ ὀνομασθοῦν Ἀστυνομικοὶ διπλωματικοὶ ἀκόλουθοι. Ἡ S.D. ὑποχρεοῦται σὲ ἀντάλλαγμα νὰ μὴν ἀνακατεύεται σὲ ζητήματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Οἱ Ἀστυνομικοὶ ἀκόλουθοι, ὡστόσο, μόλις ἀναλαμβάνουν τὰ καθήκοντά τους, ἀρχίζουν νὰ κατακρίνουν τὶς ἀποφάσεις τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἀποστολῶν καὶ νὰ κατασκοπεύουν τὸ διπλωματικὸ προσωπικό. Ἔπειτα ἀπ' τὶς μυστικὲς ἀναφορὲς τῶν S.D, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν λαμβάνει, χωρὶς καμμιὰν ἄλλη ἐξήγηση, διαταγὴ νὰ ἀνακαλέσει χωρὶς προθεσμία τοὺς Γερμανοὺς πρεσβευτὲς στὴν Ἱσπανία, στὴν Πορτογαλία καὶ στὴ Σουηδία.

Αὐτὸ εἶναι πολὺ γιὰ τὸν Ρίμπεντροπ. Τελείωσαν οἱ ἁρμονικὲς σχέσεις μὲ τὴν Ἔς - Ἔς. Ὁ Ὑπουργὸς δὲν θ' ἀνεχθεῖ περισσότερο νὰ βαδίζουν πάνω στὰ δικά του ἔργα, χωρὶς κὰν νὰ νοιαστοῦν γιὰ τὴ γνώμη του. Διασταυρώνει τώρα ἀμέσως τὸ ξίφος μὲ τὸν συνάδελφο Χίμμλερ. Σὲ πολὺ λίγο χρονικὸ διάστημα ὁ Ὑπουργὸς γίνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς διρτουόζους τοὺς πιὸ φοβεροὺς τοῦ μακροῦ πολέμου τῶν ἁρμοδιοτήτων, ποὺ χαρακτηρίζει τὸ Ναζιστικὸ Κράτος.

Πρόκειται πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ καρφωθεῖ τὸ στόμα τῶν Ἀστυνομικῶν ἀκολούθων, νὰ τὰ ὑποτάξει δικαιωματικὰ καὶ πραγματικὰ στὴν ἐξουσία τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀποστολῆς. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ εἶναι συνετός. Ἡ S.D. ἀπολαμβάνει τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τοῦ Φύρερ. Θὰ πρέπει νὰ περιμένει ἕνα λάθος, ἕνα στραβὸ βῆμα τῆς S. D. γνὰ νὰ ξανακερδίσει τὸ χαμένο ἔδαφος.

Ἡ ἀποτυχοῦσα ἀπόπειρα δολοφονίας, ποὺ διαπράχθηκε τὴν 8η Νοεμβρίου τοῦ 1939 ἐναντίον τοῦ Χίτλερ ἀπ' τὸν ὡρολογοποιὸ Γκέοργκ Ἔλσερ ντὲ Καίνιγκσμπρον, ἀποδείχνει στὸν φὸν Ρίμπεντροπ τὸ εὔθραυστο τῆς δύναμης τοῦ Χίμμλερ: ἡ ἀστυνομία τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς δὲν κατώρθωσε νὰ βρεῖ γιὰ τὸν Χίτλερ ὑπεύθυνους ἄλλους ἀπ' αὐτὸν τὸν καλὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀποφάσισε νὰ ξεφορτωθεῖ μὲ τὸν δικό του τρόπο τὸν Φύρερ τοῦ ὁποίου δὲν ἐγκρίνει τὴν πολεμικὴ πολιτική. Ὁ Χίτλερ εἶναι δυσαρεστημένος. Εἶναι ἕνα ὑπερβολικὰ οὐτιδανὸ θῦμα. Μέμφεται τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ὅτι ἔσφαλλε. Ὁ Χίμμλερ ἔχει γι' αὐτὸ ἐφιάλτες. Ὅμως ὁ φὸν Ρίμπεντροπ βγάζει συμπεράσματα ποὺ ἐπιβάλλονται: ἡ παραμικρὴ δυσαρέσκεια τοῦ Φύρερ καὶ ἡ ὑπεροχὴ τοῦ μη-

χανισμοῦ τοῦ Χίμμλερ θὰ εἶναι ἐπισφαλής. Ὁ Ὑπουργὸς καραδοκεῖ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μπορέσει ν' ἀποδείξει στὸν Φύρερ του ὅτι ἡ S.D. δὲν εἶναι τὸ τέλειο ἐργαλεῖο στὴν ἀποκλειστικὴ ὑπηρεσία τῆς κυρίαρχης θέλησής του, ὅπως ἔχει ὑπερβολικὴ τάση νὰ τὸ πιστεύει. Θὰ ἔλθει ἡ στιγμὴ ἕνα χρόνο ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα ἐναντίον τοῦ Χίτλερ. Ἡ S.D. θ' ἀποδειχθεῖ τόσο λίγο ὑπάκουη ποὺ ὁ Φύρερ, κόκκινος ἀπὸ θυμό, θ' ἀπειλήσει «νὰ ἐξοντώσει τὴν μαύρη πανούκλα» ἂν δὲν θελήσει νὰ συμμορφωθεῖ μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου της.

Αἰτία τοῦ θυμοῦ τοῦ δικτάτροα: ἡ Γερμανικὴ πολιτικὴ στὴ Ρουμανία. Στὴ Ρουμανία, ἡ S.D. ὑποστηρίζει ἀπὸ χρόνια τώρα τὴν «Σιδηρᾶ Φρουρὰ», Κόμμα Ἐθνικιστικὸ — ἐπαναστατικό, μὲ Φασιστικὴ ὑπακοή, ποὺ ὁ Χίμμλερ καὶ ὁ Χάϋντριχ τὸ θεωροῦν σὰν Κόμμα συγγενικὸ τοῦ NSDAP. Τὴν πορεία πρὸς τὴν ἐξουσία τῆς φρουρᾶς, ποὺ τὴν ὑποστηρίζει ἡ S.D., τὴν παρεμποδίζει ἀπ' τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1940 ὁ στρατηγὸς Ἀντωνέσκου, ἀξιωματικὸς μὲ τὴν παράδοση τῶν Βαλκανικῶν «στρατοκρατῶν», δηλαδὴ ἀντίπαλος τοῦ Φασισμοῦ ἀλλὰ ἐξ ἴσου καὶ τῆς Δημοκρατίας.

Ὁ Ἀντωνέσκου ἔχει ἰσχυροὺς λόγους, ὅμως, νὰ εἶναι καλὰ διατεθειμένος πρὸς τὸν Χίτλερ. Ὅταν συνελήφθη ἀπὸ τὸν βασιλῆα Κάρολο, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1940, λευτερώθηκε μὲ τὴν ἐπέμβαση τῶν Γερμανῶν διπλωματῶν. Ἐπειδὴ ἡ Σιδηρᾶ Φρουρὰ δὲν ἔχει καμμιὰ προσωπικότητα ἀληθινὰ διαπρεπῆ, στὸν Ἀντωνέσκου «ποντάρει» τὸ Γερμανικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, σὰν μελλοντικὸ Ρουμᾶνο δικτάτορα. Ὁ Χίτλερ ἀσπάζεται τὶς ἰδέες τοῦ Ὑπουργείου, γιατὶ ὁ Ἀντωνέσκου ἔχει συμμαχίσει μὲ τὴ Σιδηρᾶ Φρουρὰ καὶ κυβερνάει τὴ Ρουμανία «ἀπὸ κοινοῦ» μ' αὐτήν. Ἡ συμμαχία ὡστόσο δὲν διαρκεῖ ποτὲ ἀνάμεσα σὲ ἀντιδραστικοὺς καὶ σ' ἐπαναστάτες. Ὅταν τὸν κεντρίζουν οἱ πράκτορες τῆς S.D., ὁ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς φρουρᾶς, Χόρια Σίμα, ἀποφασίζει νὰ ἐπαναστατήσει ἐνάντια στὴν ἐξουσία τοῦ Ἀντωνέσκου.

Τὴν 21η Ἰανουαρίου τοῦ 1941, ἡ φρουρὰ περνάει στὴ δράση στὸ Βουκουρέστι. Καταλαμβάνει ὅλα τὰ Δημόσια κτίρια. Ἡ κατάσταση τοῦ Ἀντωνέσκου εἶναι ἀπελπιστική. Ὁ Χίτλερ μόνο μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸν βοηθήσει. Στὶς 22 Ἰανουαρίου, κάνει ἐρώτηση διὰ μέσου τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας στὸ Βερολῖνο, ἂν ὁ Φύρερ τοῦ παραχωρεῖ ἀκόμα τὴν ἐμπιστοσύνη του. Ἀπάντηση ἀστραπὴ τοῦ Ρίμπεντροπ: Ναί. Ἂς ἐνεργήσει ὁ Ἀντωνέσκου ὅπως νομίζει καλύτερα. Ἂς φροντίσει νὰ μεταχειρισθεῖ τοὺς λεγεωναρίους του ὅπως μεταχειρίσθηκε ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ τοὺς κινηματίες τοῦ Ρέμ.

Ὁ Ἀντωνέσκου δὲν καθυστερεῖ. Ἀντεπιτίθεται αὐστηρά. Ἡ ἀνταρσία ἐκφυλίζεται γρήγορα. Ἀλλὰ νά, ποὺ ἐντελῶς ἀπροειδοποίητα, ἡ

SD ἐπεμβαίνει, παίρνει κάτω ἀπ' τὰ προστατευτικά φτερά της τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Σιδηρᾶς Φρουρᾶς, ποὺ τοὺς καταδιώκει ὁ 'Αντωνέσκου. 'Ο Χόρια Σίμα καὶ δεκατέσσερις διοικητὲς γλυτώνουν ἔτσι ἀπ' τὴν ἐκδίκηση τοῦ 'Αντωνέσκου καὶ τίθενται σὲ ἀσφάλεια στὴ Γερμανία.

"Οταν πληροφορεῖται ὁ φὸν Ρίμπεντροπ τὶς ἰδιαίτερες πρωτοβουλίες τῆς SD., τὸ ἀναφέρει στὸν Φύρερ: ὁ Χόρια Σίμα ἐξωθήθηκε στὴν ἀνταρσία ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς SD στὴ Ρουμανία· ὁ ἀρχηγὸς τῆς Vomi Λόρεντζ, ἀνέλαβε ὁ ἴδιος νὰ προφυλάξει τὸν Χόρια ἀπ' τὰ ἀντίποινα ποὺ ἀνέλαβε ὁ 'Αντωνέσκου μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Χίτλερ. "Ολη ἡ "Ες - "Ες, ὑπογραμμίζει ὁ Ρίμπεντροπ, εἶναι ἀναμιγμένη στὴν ὑπόθεση, γιατὶ ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει στὴν κεντρικὴ διεύθυνση "Ες - "Ες καὶ ἰδιαίτερα στὸν Γκρουπενφύρερ "Ες - "Ες Γκόττλομπ Μπέργκερ.

'Ο Φύρερ ξεσπάει σὲ μιὰν ἀξιομνημόνευτη κρίση θυμοῦ. 'Ο Ρίμπεντροπ στέλνει ἕναν καινούργιο πληρεξούσιο ἐπιτετραμμένο στὸ Βουκουρέστι. 'Ο ἀκόλουθος SD τῆς Πρεσβείας ἀπολύεται ἀπ' τὰ καθήκοντά του καὶ συλλαμβάνεται ἀπ' τὴν Γκεστάπο. Τὸ γόητρο τῆς SD ἔχει ὑποστεῖ ἕνα τόσο βαρὺ πλῆγμα, ποὺ ὁ Ρίμπεντροπ σκέπτεται ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμὴ νὰ βάλει χέρι στοὺς 'Αστυνομικοὺς ἀκολούθους SD στὶς Πρεσβεῖες.

Στὶς 9 Αὐγούστου τοῦ 1941, ὁ φὸν Ρίμπεντροπ καὶ ὁ Χίμμλερ συμφωνοῦν στὸ γεγονὸς ὅτι ὅλη ἡ ἀλληλογραφία ποὺ ἀνταλλάσσεται ἀνάμεσα στὸν 'Αστυνομικὸ ἀκόλουθο καὶ στὴν RSHA θὰ ὑποβάλλεται, στὴν ὑπογραφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς διπλωματικῆς ἀποστολῆς. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, συμφωνεῖται ὅτι ἡ SD δὲν θὰ ἀνακατεύεται πιὰ σὲ ζητήματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ποὺ ἀπορρέουν «ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐν τῇ πράξει» ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖο τῶν 'Εξωτερικῶν.

'Ο Ρίμπεντροπ δὲν θὰ σταματήσει πιὰ νὰ κάνει νὰ γίνονται σεβαστὰ τὰ προνόμιά του. Δὲν θὰ παραλείψει ἐπίσης, μὲ τὴν παραμικρὴ λοξοδρόμηση, νὰ ἀνακαλεῖ τὸν Χίμμλερ στὴν τάξη.

"Οταν μιὰ μέρα ὁ Ραϊχσφύρερ "Ες - "Ες θ' ἀναλάβει, ἔπειτα ἀπὸ πρόσκληση τοῦ 'Ιταλοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν, ἕνα ταξεῖδι στὴ Ρώμη, ὁ φὸν Ρίμπεντροπ θὰ ἐπωφεληθεῖ γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσει ὅτι «οἱ σημαίνουσες προσωπικότητες τοῦ Κράτους καὶ τοῦ Κόμματος, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ πᾶνε στὸ ἐξωτερικὸ ὑποχρεοῦνται νὰ ὑποβάλουν προηγουμένως τὸ σχέδιό τους γραπτῶς στὴν ἔγκριση τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν».

Κατὰ ἕνα γενικὸ τρόπο, ὁ φὸν Ρίμπεντροπ θὰ ἐξασφαλισθεῖ γιὰ τὴν ἀνάμιξη τῆς "Ες - "Ες στὸν τομέα τοῦ 'Υπουργείου του, συμμαχώντας μὲ τὴ δύναμη ποὺ ἔκανε ν' ἀποτύχουν οἱ Αὐστριακὲς ἐπιχειρήσεις

τοῦ Χίμμλερ, δηλαδὴ τὴν SA. Σὲ ὅλη τὴ Νοτιοανατολικὴ περιοχὴ τῆς Εὐρώπης εἰδικά, ὅπου ἡ Σχουτζστάφελ ἔχει πολλοὺς ἀντιπροσώπους, οἱ Γερμανικὲς Πρεσβεῖες θὰ διευθύνονται ἀπὸ ἀρχηγοὺς SA διαλεγμένους ἀνάμεσα στοὺς ἐπιζήσαντες ἀπὸ τὴν 30ὴ Ἰουνίου τοῦ 1934, ποὺ φέρουν ἀκόμα, λιγότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους, τὴν Ἔς - Ἔς μέσα στὴν καρδιά τους.

Ὁ Χίμμλερ δὲν θὰ φθάσει πιὰ ποτὲ τὸ σύνορο ποὺ χάραξε ὁ Ρίμπεντροπ. Ἐνῶ ὑπηρετεῖ στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, ὁ Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς Βέρνερ Μπὲστ εἰδοποιεῖται ὅτι θὰ πρέπει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα νὰ θεωρεῖται σὰν ὑφιστάμενος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου, καὶ ὄχι τοῦ Χίμμλερ. Ὅμως ἡ καταπίεση ποὺ ἐπιβάλλει ὁ Ρίμπεντροπ κι ὁ πρώην φίλος του Χίμμλερ δὲν φθάνει τώρα πιὰ σ' αὐτὸν τὸν τελευταῖο: ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ, κι ὅσο πιὸ σκληρὸς εἶναι, τόσο λιγότερο ἔχει σημασία ἡ ἐξωτερικὴ πολιτική. Ὁ τομέας Ρίμπεντροπ ἐλαττώνεται ἐνόσω χαμηλώνει ὁ ἀριθμὸς τῶν οὐδετέρων ἢ ἀνεξαρτήτων χωρῶν. Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ παραχωρεῖ τὴ θέση της στὴν πολιτικὴ κατοχῆς. Στὰ Δυτικὰ καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα στὶς μεγάλες Ἀνατολικὲς περιοχές, σχηματίζεται ἕνα νέο πεδίο δράσης. Ἕνας νέος κόσμος βρίσκεται στὴ γένεσή του κάτω ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Χίμμλερ τοῦ ὀνειροπόλου: ὁ κόσμος τοῦ Γερμανικοῦ ὑπερανθρώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Η ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

(ΦΟΛΚΣΤΟΥΜΠΟΛΙΤΙΚ)

Ὅλα τὰ μέτρα ἀσφαλείας ἔχουν ληφθεῖ ἀπὸ τὸν Χάϊνριχ Χίμμλερ γιὰ νὰ προφυλαχθεῖ ἀπὸ τὴν περιέργεια τῶν ἀδιάκριτων — ἀκόμη καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματούχων τοῦ Κόμματος— τὸ μυστικὸ ἔγγραφο ποὺ συνοψίζει τὰ πιὸ παραληρητικὰ ὄνειρά του. Τὸ ἔγγραφο αὐτό, τὸ γνωρίζουν — ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἴδιο — ὁ Φύρερ, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κεντρικῶν διευθύνσεων Ἔς - Ἔς κι ὁ γενικὸς κυβερνήτης τῆς Πολωνίας· ἔχει σὰν μοναδικὸ θέμα «τὴ Γερμανικὴ πολιτικὴ ὡς πρὸς τὶς μὴ Γερμανικὲς ὁμάδες ἀνθρώπων στὶς Ἀνατολικὲς ζῶνες κατοχῆς».

Ὑποβλήθηκε στὸν Φύρερ τὸν Μάϊο τοῦ 1940 καὶ ἔχει συνταχθεῖ σὲ μιὰ γραφειοκρατικὴ γλῶσσα· τὸ μνημόνιο αὐτὸ καθορίζει (θεσπίζει) ὅτι οἱ διάφοροι πληθυσμοὶ τῆς παληᾶς Πολωνίας (Πολωνοί, Οὐκρανοί, Μπιελορῶσοι, Ἑβραῖοι, κλπ.) «θὰ πρέπει νὰ διαλεχθοῦν προσεκτικά, ἐπιμελημένα». «Θὰ ψαρέψουν πάλι ἔπειτα μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἕλος τὶς ἐθνικὲς ὁμάδες ποὺ ἀξίζουν καὶ θ' ἀφήσουν τὶς ἄλλες νὰ διασπασθοῦν». Χίμμλερ: «Ἡ γενικὴ κυβέρνηση (διοίκηση) θὰ διαθέτει μόνο πιὰ τότε ἕνα πληθυσμὸ μὲ ἐλάχιστη ἀξία ποὺ ἡ Γερμανία θὰ μπορεῖ νὰ τὸν διαθέτει γιὰ νὰ πραγματοποιήσει μερικὰ ἔργα μακρᾶς διαρκείας. Οἱ Ἀνατολικοὶ πληθυσμοὶ θὰ πρέπει σιγὰ - σιγὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν: οἱ Ἑβραῖοι θὰ ἐξορισθοῦν πρὸς τὴν Ἀφρικὴ ἢ σὲ κάποιαν ἄλλη ἀποικία· ἡ ἔννοια τῆς Οὐκρανικῆς φυλῆς θὰ σβήσει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Γερμανικοῦ ἐδάφους . . . Τὸ ἴδιο θὰ γίνει σὲ μιὰ πιὸ πλατειὰ κλίμακα μὲ τὴν Πολωνικὴ φυλή».

Ἀλλὰ πῶς θὰ καταστραφοῦν αὐτοὶ οἱ λαοί; Θὰ ἐξαλείψουν «αὐτοὺς ποὺ τοὺς διευθύνουν καὶ θὰ περάσουν ἀπὸ τὸ κόσκινο τοὺς νέους». Δύο μέθοδοι εἶναι δυνατές: τὰ παιδιὰ «καλῆς ράτσας» θὰ ὁδηγηθοῦν στὴ Γερ-

μανία καὶ θὰ «γερμανοποιηθοῦν»· θὰ ἀποκτηνώσουν συστηματικὰ τὰ ἄλλα. «Ὁ μὴ Γερμανικὸς πληθυσμὸς τῆς Ἀνατολικῆς περιοχῆς δὲν θὰ ἐπιτρέπεται νὰ φοιτᾶ στὰ λύκεια· οἱ σπουδὲς τῶν παιδιῶν θὰ περιορισθοῦν σὲ τέσσερα χρόνια στοιχειώδους ἐκπαίδευσης. Σκοπὸς αὐτῆς τῆς διδασκαλίας: θὰ τοὺς μάθουν νὰ μετροῦν μέχρι τὸ 500 καὶ νὰ γράφουν καλλιγραφικὰ τὸ ὄνομά τους. Γιὰ τὰ ἄλλα, θὰ τὰ διδάξουν σὰν μιὰν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπακούουν στοὺς Γερμανούς, νὰ εἶναι τίμια, συνειδητὰ καὶ ἥσυχα. Δὲν θεωρῶ ὅτι εἶναι χρήσιμο νὰ ξέρουν νὰ διαβάζουν». (Χίμμλερ).

Δύσκολα μπορεῖ νὰ φαντασθεῖ κανεὶς πιὸ ἁπλοποιημένο τρόπο ποὺ νὰ ἐκφράζει τὴ δίψα γιὰ κατάκτηση καὶ γιὰ κυριάρχηση ποὺ χαρακτηρίζει τὴν Ναζιστικὴ Γερμανία. Ὡστόσο, πιὸ πολὺ κι ἀπ' αὐτὴ τὴ δίψα γιὰ τὴν ἐξουσία, ἡ ἀνάμνηση τοῦ Χίμμλερ ἐξηγεῖ τὴ φιλοδοξία μιᾶς κυριαρχίας (ἡγεμονίας) καθαρῶς Ἔς - Ἔς πάνω στὴν πολιτικὴ καὶ τὰ Ἀνατολικὰ ἐδάφη. Ὁ Ὄττο Χόφμαν, τῆς διεύθυνσης τῶν Ἔς - Ἔς «Φυλὴ καὶ ἐποίκιση», λέει: «Ἡ Ἀνατολὴ ἀνήκει στὴν Σχουτζστάφελ».

Ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ ἔνοιωθε πάντα πὼς ἦταν περιβλημένος μ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ ἀποστολή: νὰ ὁδηγήσει τοὺς Γερμανοὺς πρὸς τὴν Ἀνατολή, καὶ νὰ προκαλέσει ἔτσι τὴν ἀναγέννηση ἑνὸς Γερμανικοῦ λαοῦ χωρικῶν. «Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε πόσο εἶμαι εὐτυχισμένος, φωνάζει μιὰ μέρα στὸν Φέλιξ Κέρστεν ὅταν γυρίζει ἀπὸ μιὰ συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὸν Χίτλερ πάνω σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, τοῦ εἶπα ὅτι στὸ παρελθὸν οἱ Γερμανοὶ ὑπῆρξαν ἕνας λαὸς χωρικῶν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ξαναγίνουν. Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Ἀνατολὴ θὰ μᾶς ἐπιτρέψει νὰ ξανασυνδεθοῦμε μὲ τὴ γῆ. Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Ἔς - Ἔς θὰ ἐργασθεῖ γιὰ νὰ δημιουργήσει ἐκεῖ μιὰ δεξαμενὴ ἀπὸ νέο αἷμα. Ὁ Φύρερ μὲ ἄκουσε καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ἔγκρισή του».

Ὁ Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ἀνοίγει στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς τὰ σύνορα τῆς χώρας ὅπου σκέπτεται ὅτι θὰ μπορέσει νὰ πραγματοποιήσει τὸ πιὸ μεγάλο ὄνειρό του. Πρέπει ὅμως ν' ἀρκεσθεῖ πρὸς τὸ παρὸν στὴν ἐκτέλεση ἁπλῆς ὑπηρεσίας: Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ δὲν δείχνει ὅτι τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τόσο πολὺ αὐτὸς ὁ θεωρητικὸς τῶν «Γερμανῶν Χωρικῶν» παρὰ μόνο στὸ μέτρο ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπολογίζει πάνω στὸν κτηνώδη πολιτικό.

Ὁ Φύρερ ἔχει ἀποφασίσει νὰ ρυθμίσει τὸ «Πολωνικὸ ζήτημα καὶ νὰ βρεῖ στὴν Ἀνατολὴ τὸν ζωτικὸ χῶρο ποὺ παρασκευάζει, σύμφωνα μὲ τὴν θεωρία τοῦ Μάϊν Κάμπφ (Ὁ Ἀγών μου), τὸ μέλλον τῆς Με-

γάλης Γερμανίας. Σύμφωνα μὲ τὶς ἰδέες ποὺ περιέχονται ἤδη στὴν Χιτλερικὴ Βίβλο ποὺ συντάχθηκε τὸ 1928, πρόκειται, τὸ 1939, νὰ ὑποβιβάσει τὴν Πολωνία στὸ ἐπίπεδο ἑνὸς λαοῦ ἀπὸ εἵλωτες, νὰ καταργήσει τοὺς ἡγέτες της, νὰ τῆς ἁρπάξει ὁριστικὰ τὴν κάθε πολιτικὴ προσωπικότητα. Στὶς 22 Αὐγούστου τοῦ 1939, οἱ Γερμανοὶ στρατηγοὶ μαθαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Χίτλερ ὅτι τὸ τέλος ἧς Πολωνίας εἶναι πρᾶγμα ἀποφασισμένο. Ὁ Γκενεραλφελντμάρσαλ Φέντορ φὸν Μπὸκ θὰ θυμηθεῖ τοὺς ἀκριβεῖς ὁρισμοὺς ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Χίτλερ: «Θὰ συμβοῦν πράγματα ποὺ κινδυνεύουν νὰ μὴ συναντήσουν τὴν ἐπιδοκιμασία τῶν στρατηγῶν. Ἐπίσης ὁ στρατὸς δὲν θὰ ἔχει ἐνεργήσει στὴν ἐξάλειψη τῶν ἀνεπιθύμητων. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ θ' ἀνατεθεῖ στὴν Ἒς - Ἒς». Καλεῖται ὁ Χίμμλερ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ καὶ λαβαίνει τὴ διαταγὴ νὰ σχηματίσει Ἀϊνζατσγκρούπεν (Εἰδικὲς ὁμάδες), ποὺ θὰ τοὺς ἀνατεθεῖ ν' ἀκολουθοῦν τὸν Γερμανικὸ στρατὸ καὶ νὰ ξεκαθαρίζουν (σκοτώνουν), βαθμηδὸν καὶ ἐνόσο ὁ στρατὸς θὰ εἰσχωρεῖ στὴν Πολωνία, τοὺς τοπικοὺς Πολωνοὺς ἰθύνοντες.

Ὁ Χάϋντριχ σχηματίζει πέντε κομμάντος ἀπὸ ἑκατὸ ὡς ἑκατὸν πενῆντα ἄνδρες τὸ καθένα. Ὁ πραγματικὸς ρόλος ποὺ καλοῦνται αὐτὰ τὰ κομμάντος SD νὰ παίξουν κρύβεται ἐπιμελημμένα ἀπὸ τὶς στρατιωτικὲς ἀρχὲς μὲ διαταγὴ τοῦ Χίτλερ. Μὲ τὶς πολὺ περιορισμένες πληροφορίες ποὺ παρέχει φειδωλὰ ὁ Χάϋντριχ, τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τῆς 8ης Στρατιᾶς καθορίζει ἔτσι τὴ δράση τῶν σμπίρων τῆς SD: «πάλη ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας ἐδῶθε ἀπ' τὸ μέτωπο, σύλληψη τῶν ὑπόπτων πολιτικῶν στοιχείων, ἀντικατασκοπεία, κατάσχεση ὅπλων».

Σιγὰ - σιγὰ οἱ στρατιωτικοὶ θὰ καταλάβουν τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς παρουσίας τῶν Ἒς - Ἒς στὴν Πολωνία. Ὁ Χίμμλερ θὰ κοπιάσει πολὺ γιὰ νὰ δικαιολογήσει τὴ δράση του. Θὰ ἐπικαλεσθεῖ, μάταια ὅμως, τὶς διαταγὲς ποὺ ἔλαβε ἀπ' τὸν Χίτλερ: οἱ στρατηγοὶ δὲν θὰ τὸν πιστέψουν. Χάϋντριχ: «Δὲν κάναμε τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ νὰ ἐκτελοῦμε τὶς διαταγὲς τοῦ Φύρερ, ἀλλὰ ὁ στρατὸς πίστευε σκληρὰ σὰν τὸ σίδερο ὅτι ἡ Ἒς - Ἒς καὶ ἡ Ἀστυνομία ἐνεργοῦσαν μὲ δική τους πρωτοβουλία».

Μὲ μαύρους καταλόγους ποὺ τοὺς εἶχαν προετοιμάσει πρὶν ἀπ' τὴν Πολωνικὴ ἐκστρατεία, οἱ κυνηγοὶ ἀνθρώπων S D συλλαμβάνουν ἀρχικὰ δασκάλους, καθηγητάς, γιατρούς, δημοσίους ὑπαλλήλους, ἱερωμένους, γαιοκτήμονες, ἐμπόρους. Οἱ «ἔνοχοι» συγκεντρώνονται στὰ στρατόπεδα ὅπου σκοτώνουν «σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες».

Σὲ λίγες ἑβδομάδες οἱ ἐκλεκτοὶ Πολωνοὶ ἔχουν ἀποδεκατισθεῖ. Ἀπὸ τοὺς 690 ἱερωμένους τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Κούλμ - Πέλπλιν, τὰ δύο τρίτα συνελήφθησαν, 214 ἀπ' αὐτοὺς ἐκτελέσθηκαν. Τὸ Βερολῖνο πλη-

ροφορεῖται ἀπ' τὸν δόκτορα Ρόεντερ, Στουρμπανφύρερ Ἔς - Ἔς «Μπρόμπεργκ», ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς Πολωνοὺς κληρικοὺς «ἀπομακρύνθηκαν» ἐξ αἰτίας ἀπ' τὴν ριζικὰ Πολωνικὴ στάση τους. Στὶς 27 Σεπτεμβρίου τοῦ 1939, ὁ Χάϋντριχ συνοψίζει ἔτσι τὴ δράση τῆς S D στὴν Πολωνία: «Στὰ ἐδάφη τὰ κατεχόμενα ἀπὸ ἐμᾶς, οἱ Πολωνοὶ ἐκλεκτοὶ μειώθηκαν στὸ 3% περίπου».

Ἡ δράση τῶν κομμάντος S D στηρίζεται πλατειὰ ἀπὸ ἕνα ἱκανὸ ἀριθμὸ Γερμανῶν ἐγκατεστημένων στὴν Πολωνία. Ἐρεθισμένοι ἀπὸ τὴν ἀντι - Πολωνικὴ προπαγάνδα ποὺ ἐνορχήστρωνε ὁ Χίτλερ, οἱ Πολωνοὶ εἶχαν συλλάβει στὶς ἀρχὲς τοῦ πολέμου πολλὲς δεκάδες χιλιάδες Γερμανούς.

Πενήντα χιλιάδες περίπου ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἐκτοπισθεῖ ἀπὸ τὰ Δυτικὰ τῆς Πολωνίας πρὸς τ' Ἀνατολικὰ καὶ πέντε χιλιάδες περίπου εἶχαν βρεῖ βίαιο θάνατο ἢ εἶχαν ἁπλῶς ἐξαφανισθεῖ κατὰ τὴν ἐνέργεια ἐκείνη.

Γιὰ τὴν Γερμανικὴ παροικία, σήμανε λοιπὸν ἡ ὥρα τῆς ἐκδίκησης μαζὺ μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ στὴν Πολωνία. Ἐπωφελούμενος ἀπὸ τὴ μνησικακία ποὺ κλώθεται, ὁ Γκαουλάϊτερ τοῦ Ντάντσιχ, Ἄλμπερτ Φόρστερ, θέτει ἐπὶ ποδὸς ἕνα τάγμα ποὺ ἀπαρτίζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐξτρεμιστικὰ στοιχεῖα προερχόμενα ἀπὸ τὴν παροικία αὐτή.

Ἡ Ἀνατολικὴ Πρωσσία, πεδίο ἐπιχειρήσεων τοῦ Φόρστερ, γίνεται γρήγορα τὸ θέατρο, ἀπ' τὰ χειρότερα κακουργήματα. Ἡ φωτιὰ τοῦ μίσους κινητοποιεῖ τοὺς ἄνδρες τοῦ Φόρστερ, ποὺ ἐννοοῦν νὰ διαιωνίζεται αὐτὴ ἡ κατάσταση σύμφωνα μ' ἕνα σχέδιο ποὺ καταστρώθηκε ἀπὸ πολὺν καιρό.Γιατὶ ὁ Φόρστερ ἔχει μόνο ἕνα σκοπό: νὰ ξεκαθαρίσει κάτω ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Φύρερ του, τὸ ἔδαφος ὅπου ἀσκεῖ τὰ ταλέντα του, ἀπὸ τὸν κάθε Πολωνὸ καὶ ν' ἀποκτήσει, γιὰ ἐπιβράβευση τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσέφερε, τὴν ράβδο τῆς διοίκησης στὴν Πολωνία.

Πολὺ ἀνήσυχος, ὁ Χίμμλερ, ποὺ βλέπει τὸν Φόρστερ σὰν ἕνα ἀπ' τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἀντιζήλους, ἀναθέτει στὸν Μπριγκαντεφύρερ Γκόττλομπ Μπέργκερ νὰ πραγματοποιήσει στὴν Πολωνία τὴ συγκέντρωση τῶν ἀνδρῶν τῆς Γερμανικῆς παροικίας, ποὺ δὲν τοὺς ἔχει ἀκόμα μαζέψει ὁ Φόρστερ καὶ νὰ σχηματίσει μ' αὐτοὺς μιὰν Ἀνατολικο - Γερμανικὴ Ἔς Ἔς.

Μὲ τὴν ὑποστήριξη μιᾶς ὁμάδας ἀπὸ ἀρχηγοὺς Ἔς Ἔς, ὁ Μπέργκερ ἐκτελεῖ τὴν ἐντολὴ καὶ σχηματίζει ἔτσι τέσσερις πολιτοφυλακὲς (μιλίτσιες) ξεκινῶντας ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις αὐτοάμυνας, ποὺ εἶχαν συστήσει οἱ Γερμανοὶ τῆς Πολωνίας, ἔπειτα ἀπ' τὶς καταδιώξεις ποὺ εἶ-

χαν ὑποστεῖ. Οἱ νέες αὐτὲς πολιτοφυλακές, διευθυνόμενες ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς, τῆς Μαύρης Τάξης, θὰ ἀσκοῦν μόνο καθήκοντα 'Αστυνομίας βοηθείας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Πολιτοφυλακὴ ποὺ διοικεῖ στὴ Δυτικὴ Πολωνία ὁ φοβερὰ διάσημος 'Ομπερφύρερ Ἒς - Ἒς Λοῦντολφ φὸν 'Αλβενσλέμπεν.

Φανατικὸς Ναζιστὴς ὁ φὸν 'Αλβενσλέμπεν ἀσκεῖ ὅσο μπορεῖ τὸ δικαίωμά του ζωῆς καὶ θανάτου. Μιὰ ἁπλὴ καταγγελία, ἕνας σταυρὸς πάνω σ' ἕνα κατάλογο, καὶ ἡ πολιτοφυλακή του, ἀληθινὸ αὐτοσχέδιο ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα, περνάει στὴ δράση.

Ἡ ἔκταση ἀπ' τοὺς φόνους ποὺ διέπραξαν ὁ φὸν 'Αλβενσλέμπεν, ὁ Φόρστερ καὶ οἱ κανονικοὶ κομμάντος S D εἶναι τόσο μεγάλη, ποὺ ἀκόμα καὶ μερικοὶ 'Εθνικοσοσιαλιστὲς καταλήγουν νὰ συγκινηθοῦν. Ἡ Λίλυ Γιούγκμπλουτ, μέλος τοῦ Κόμματος καὶ σύζυγος ἑνὸς Γερμανοῦ γαιοκτήμονα τῆς Πολωνίας, γράφει στὸν Γκαῖριγκ ἕνα γράμμα γεμᾶτο ἀγανάκτηση ὅπου ἀναφέρει ὅτι ἔγιναν «χιλιάδες καὶ χιλιάδες φόνοι ἀπὸ ἄτομα τελείως ἀθῶα». Ὁ Χάϋντριχ, ὁ ἴδιος, μᾶλλον ἀπὸ φθόνο καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα, ποὺ εἶναι ξένα γι' αὐτόν, μιλάει «γιὰ πράξεις προσωπικῆς ἐκδίκησης, ποὺ εἶναι, ἀλλοίμονο, ἀνεξέλεγκτες».

Ὅσο γιὰ τὸν Χίμμλερ, αὐτὸς ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀτόμων ποὺ «ξεκαθαρίσθηκαν». Γι' αὐτόν, μόνο τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὑπολογίσιμο. 'Επιμένοντας σ' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, ὁ Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς στέλνει στὴν Πολωνία στὰ μέσα Σεπτεμβρίου ἕνα κομμάντο Ἒς - Ἒς, συμπληρωματικὸ ποὺ ἡ διοίκησή του ἀνατίθεται στὸν 'Ομπεργκρουπενφύρερ Οὔντο φὸν Βόϋρς, Τὸ κομμάντο αὐτὸ ἔχει σὰν ἀποστολὴ τὴν ἐξολόθρευση τῶν 'Εβραίων καὶ τῶν Πολωνῶν στὸν τομέα τοῦ Κάτοβιτς. Ἡ τρομοκρατία ποὺ ἀσκεῖ αὐτὴ ἡ ἔνοπλη δύναμη τοῦ Βόϋρς θὰ χρησιμεύσει σὰν εἰσαγωγὴ σὲ μιὰ νέα φάση τῆς πολιτικῆς τῶν Ἒς - Ἒς, ποὺ σύμφωνα μ' αὐτὴν τὸ Ντάντσιχ, ἡ Δυτικὴ Πρωσσία, ἡ Ποσνανία, καὶ ἡ Ἄνω Σιλεσία θὰ πρέπει νὰ ἐκκαθαρισθοῦν ἀπὸ τοὺς 500.000 'Εβραίους ποὺ βρίσκονται ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ κι αὐτὸ θὰ γίνει ὑπὸ τὴ μορφὴ μιᾶς μαζικῆς ἐξόδου. Οἱ 'Εβραῖοι αὐτοί, σύμφωνα μὲ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ ἔδωσε ὁ Χάϋντριχ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ Γερμανικοῦ Γενικοῦ 'Επιτελείου στὴν Πολωνία, Ἔντουαρντ Βάγκνερ, θὰ συγκεντρωθοῦν στὰ γκέττο τῆς Πολωνίας γιὰ νὰ ἐξορισθοῦν μεταγενέστερα «πέραν τῆς θαλάσσης».

Οἱ πληροφορίες ποὺ ἔδωσε ὑποχρεωτικὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἒς - Ντὲ στοὺς στρατιωτικοὺς δὲν ἐμποδίζουν νὰ πραγματοποιηθοῦν μερικὲς κινήσεις ἀποδοκιμασίας μέσα στὴν Βέρμαχτ ἐνάντια στὴ δράση τῶν Ἒς - Ἒς. Ἡ Βέρμαχτ, πραγματικά, θεωρεῖ πὼς ἔχει τὴν εὐθύνη τῆς τάξης στὴν Πολωνία. Μιὰ στρατιωτικὴ διοίκηση ἔχει ἐγκατασταθεῖ στὸ

μεταξὺ στὴν κατεχόμενη ζώνη, κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Γκενεραλόμπερστ Γκὲρντ φὸν Ροῦντστεντ, καὶ οἱ Πολωνοὶ ἔλαβαν ἀπ' αὐτὴν τὴ διαβεβαίωση ὅτι «ἡ Βέρμαχτ δὲν θεωρεῖ τὸν ἀστικὸ πληθυσμὸ σὰν ἐχθρό της κι ὅτι βρίσκεται ἐκεῖ γιὰ νὰ διαφυλάξει τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀτόμων καὶ τὸ δικαίωμά τους τῆς αὐτοδιάθεσης».

Ἡ τρομοκρατία ποὺ ἀσκήθηκε ἀπ' τὰ κομμάντος Ἔς - Ντέ, κι ἰδιαίτερα ἡ κτηνωδία τῶν ἀνδρῶν τοῦ Οὔντο φὸν Βόϋρς, καθιστᾶ ἀπατηλὲς τὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδωσε ὁ στρατός. Ἡ δυσαρέσκεια τῶν στρατιωτικῶν μεγαλώνει ἐνόσο τὰ ἐγκλήματα πολλαπλασιάζονται. Ὁ στρατὸς θὰ ἀσκήσει πίεση πάνω στὸν Χίμμλερ γιὰ νὰ σταματήσουν αὐτὲς οἱ βαρβαρότητες; Ὄχι. Ὁ Χίτλερ γνωρίζει τοὺς στρατηγούς του καὶ ξέρει πῶς νὰ τοὺς κάνει νὰ σωπάσουν.

Στὶς 5 Ὀκτωβρίου, ὁ γκαουλάϊτερ Φόρστερ διαμαρτύρεται στὸν Χίτλερ γιὰ τὶς συνεχεῖς κι ἐπίμονες ἀντεγκλήσεις τῶν στρατιωτικῶν ὡς πρὸς τὸ ἔργο του. Ὁ Χίτλερ παίζει τὸ παιγνίδι τοῦ Φόρστερ, ἀποσύρει τὴ Δυτικὴ Πρωσσία ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ δικαιοδοσία καὶ τὴν ἀναθέτει στὶς φροντίδες τοῦ γκαουλάϊτερ. Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ δὲν εἶναι παρὰ τὸ προανάκρουσμα (πρελούντιο) τῆς ἐγκατάστασης στὴν Πολωνία ἀπὸ ἕνα νέο σύστημα διακυβέρνησης ποὺ δὲν θὰ παραλείψει νὰ δημιουργήσει ἀγῶνες γιὰ ἁρμοδιότητες καὶ τὶς συνηθισμένες ραδιουργίες (ἴντριγκες) ἀνάμεσα στοὺς Ναζιστὲς ἡγεμονίσκους — δυνάστες, κάτω ἀπ' τὴν ἀναντίρρητη κηδεμονία τοῦ Φύρερ. Στὰ μέσα Ὀκτωβρίου, ὁ Χίτλερ, μὲ δύο πεννιές, ἑνώνει τὸ Ντάντσιχ καὶ τὴ Δυτικὴ Πρωσσία σὲ ἕνα Ραϊχσγκάου διοικούμενο ἀπ' τὸν Φόρστερ· ὁ γκαουλάϊτερ τοῦ Ντάντσιχ καὶ πρόεδρος τῆς Συνέλευσης, Ἄρτουρ Γκρέϊζερ, ἀντίζηλος τοῦ Φόρστερ, ἀναλαμβάνει τὴ διοίκηση τοῦ νέου Ραϊχσγκάου τοῦ Βάρτελαντ (Ποσνανίας)· τὰ μικρὰ Πολωνικὰ ἐδάφη, στὰ σύνορα τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας, ὑπάγονται στὴν ἐξουσία τοῦ γκαουλάϊτερ τῆς Καινιγκσβέργης, Ἔριχ Κώχ, ἄλλου ἀντίζηλου τοῦ Φόρστερ· ἡ Ἄνω Σιλεσία ἑνώνεται μὲ τὴ Σιλεσία ποὺ τὴν διοικεῖ ὁ γκαουλάϊτερ Γιόζεφ Βάγκνερ (τὸ 1941 γίνεται πάλι αὐτόνομη καὶ τοποθετεῖται κάτω ἀπ' τὴ διοίκηση τοῦ γκαουλάϊτερ Φρὶτς Μπράχτ)· τέλος τὸ ὑπόλοιπο τῆς Πολωνίας ἀνατίθεται, κάτω ἀπ' τὴ μορφὴ μιᾶς Γενικῆς Διοίκησης, στὶς καλὲς φροντίδες τοῦ νομομαθοῦς Ἐθνικοσιαλιστὴ αἰχμῆς, τοῦ δόκτορα Χὰνς Φράνκ, ὁ ὁποῖος περιβάλλεται, φαινομενικὰ τουλάχιστο, μὲ πλήρεις ἐξουσίες.

Παράλληλα πρὸς αὐτὲς τὶς μεταρρυθμίσεις, ὁ Χίτλερ φροντίζει νὰ πληροφορήσει τοὺς στρατηγοὺς τῆς αὐτοκρατορίας του γιὰ τὴ συνέχιση καὶ τὴ μεγαλύτερη ἔνταση τῆς κτηνώδους δράσης τῶν μαύρων κομμάντος: «Ὁ ἀγώνας μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐμπλακεῖ μέσα σὲ ζητήματα νομιμό-

τητας ἢ παρανομίας... Σ' αὐτὴ τὴ συγκεκριμένη περίπτωση, οἱ μέθοδοί μας θὰ πρέπει νὰ συμβαδίζουν μὲ τὶς ἀρχές μας... Θὰ πρέπει ν' ἀποφύγουμε ὥστε μιὰ νέα Πολωνικὴ «ἰντελλιγκέντσια» ν' ἀνέβει στὴν ἐξουσία, νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ Ράϊχ ἀπ' τὰ Ἑβραϊκὰ καὶ Πολωνικὰ καθάρματα...».

Οἱ στρατιωτικοὶ στρέφουν ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό τους ντροπαλά. Ὁ Γκενεραλόμπερστ φὸν Ροῦντστεντ ἀποσύρεται μὲ τὴ στρατιωτική του διοίκηση πρὶν ἀκόμα μποῦν σ' ἐνέργεια οἱ νέες διαθέσεις. Ἡ Βέρμαχτ θέλει μὲ κάθε θυσία ν' ἀποφύγει νὰ ὑποστεῖ τὴν εὐθύνη αὐτοῦ τοῦ λουτροῦ αἵματος.

Οἱ νέοι Ναζιστὲς δυνάστες δὲν ἔχουν ἀκόμα ἀρχίσει τὰ «καθήκοντά» τους, ποὺ ὁ Χίμμλερ κι ὅλας, παλεύοντας μὲ ταχύτητα μαζύ τους, προσπαθεῖ νὰ ρίξει πάνω στὴν Πολωνία ὁλόκληρη τὸ δίχτυ — παγίδα τῆς παράλληλης κυβέρνησης Ἒς - Ἒς. Οἱ κομμάντος μεταβάλλονται σὲ σταθερὰ φυλάκια τῆς Γκεστάπο καὶ τῶν Ἒς - Ντέ, ποὺ τὰ ὑποστηρίζουν τὰ ἔνοπλα τμήματα τῆς Ὄρπο (Ὀρντνουγκπολιτσάϊ) ποὺ συμμετέσχε ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀρχή, στὸ πλευρὸ τοῦ στρατοῦ, στὴν ἐκστρατεία τῆς Πολωνίας. Οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τῶν Ἒς - Ἒς καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἀστυνομίας (HSSPF) καλοῦνται ἀπ' τὸν Ραϊχσφύρερ νὰ ἀσκήσουν ἕνα γενικὸ ἔλεγχο τῶν φυλακίων SS — SD — ORPO, στὴν κατεχόμενη ζώνη, ἐνῶ οἱ σφαγὲς ἐξακολουθοῦν.

Χωρὶς νὰ ζητήσουν πιὰ τὴ γνώμη τῆς Βέρμαχτ, οἱ κομμάντος Ἒς - Ντὲ ἀσχολοῦνται ἀπὸ τότε, μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἀγῶνα ἐνάντια στοὺς πατριζάνους, στὸ νὰ ἐξολοθρεύσουν μέχρι τὸν τελευταῖο, αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ἀπὸ τὰ Πολωνικὰ στρατεύματα ποὺ ἡττήθηκαν ἀπ' τὸν Γερμανικὸ στρατό. Κι' ἐξακολουθοῦν νὰ «σφαγιάζουν» κατὰ ἑκατοντάδες τοὺς ἰθύνοντες τῆς χώρας. 3.500 Πολωνοὶ εἰδικοὶ τουφεκίσθησαν στὴ διάρκεια μιᾶς «ἔκτακτης ἐπιχείρησης εἰρηνεύσεως», ποὺ ἐξαπολύθηκε τὴν ἄνοιξη τοῦ 1940.

Ἡ ἔκταση τῶν σφαγῶν εἶναι τόση ὥστε ὁ στρατός, ποὺ ἔχει στὸ μεταξὺ σταματήσει νὰ δυσανασχετεῖ, ξαναρχίζει νὰ κινεῖται. Ὁ Γκενεραλόμπερστ Γενικὸς Διοικητὴς τοῦ Ἀνατολικοῦ Μετώπου, ἀρχίζει τὸ πῦρ τῆς μοναδικῆς ἐκστρατείας ποὺ θὰ ἐξαπολύσουν ποτὲ οἱ στρατιωτικοὶ ἐνάντια στοὺς δολοφόνους Ἒς - Ἒς.

Μιὰ ἀναφορὰ μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ Μπλάσκοβιτς ὑποβάλλεται στὸν Χίμμλερ πάνω στὰ ἐγκλήματα, στὶς δημεύσεις ἀγαθῶν, στὶς παράνομες συλλήψεις ποὺ διαπράττουν οἱ Ἒς - Ἒς. Εἶναι ἀνάγκη, ὑπογραμμίζουν, νὰ μεταβληθεῖ ἀμέσως μιὰ κατάσταση ποὺ ἐκθέτει τὴν τάξη καὶ τὴν πειθαρχία. Πρέπει ν' ἀπαγορευθοῦν ὁπωσδήποτε οἱ σύν-

τομες ἐκτελέσεις... Ὁ Χίτλερ ἰσχυρίζεται πὼς ἀγνοεῖ «τόσο παιδαριώδεις ἐνδοιασμούς». Ὅμως ὁ Μπλάσκοβιτς πεισματάρης, ἐξακολουθεῖ τὴν ἐκστρατεία του. Συγκεντρώνει ντοκουμέντα, ἀποδείξεις, μαρτυρίες, τὰ ὑποβάλλει ὅλα στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Στρατοῦ. Ἀκόμα κι ὁ Βάλτερ φὸν Ραϊχενάου, ὅσο ἀφωσιωμένος κι ἂν εἶναι στὸν Φύρερ του, λαβαίνει ἐνεργὸ μέρος στὴν κατηγορία ἐνάντια στὴν Ἔς - Ἔς. Ἡ ἔνταση ἀνεβαίνει. Καὶ στὸ Βερολῖνο ἀκόμα, οἱ στρατιωτικοὶ ποὺ περιβάλλουν τὸν Χίτλερ ἀρνοῦνται νὰ σφίξουν τὸ χέρι στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἔς - Ἔς. Ζητᾶνε «τὴν ἄμεση διάλυση τῶν μαύρων σχηματισμῶν καὶ τὴν ἀπόλυση τῶν ἀρχηγῶν Ἔς Ἔς γιὰ νὰ πάρει τέλος μιὰ κατάσταση ποὺ ἀτιμάζει ὁλόκληρο τὸν Γερμανικὸ λαό».

Πάνω σ' αὐτὰ τὰ γεγονότα, ὁ γενικὸς κυβερνήτης Φρὰνκ — θὰ μετανοιώσει ἀργότερα γι' αὐτὴ τὴ χειρονομία — παρεμβαίνει στὸν Χίτλερ ὑπὲρ τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, τοῦ ὁποίου ἡ κατάσταση ἀρχίζει νὰ γίνεται πολὺ στενόχωρη. Στὶς 13 Φεβρουαρίου, ζητάει ἀπ' τὸν Φύρερ ν' ἀπομακρύνει τὸν Γκενεραλόμπερστ Μπάλσκοβιτς. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ὁ Χίμμλερ ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία τῶν στρατιωτικῶν. Ὁ Μπλάσκοβιτς ἔχει ἀπομακρυνθεῖ. Τὸ πιὸ μεγάλο μέρος τῆς Βέρμαχτ τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντά. Ἡ 10η Μαΐου 1940 πλησιάζει καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν ἡ ἔναρξη τῶν ἐχθροπραξιῶν στὸ Δυτικὸ μέτωπο.

Στὸ διάστημα αὐτοῦ τοῦ ἴδιου μηνὸς Μαΐου, ὁ Χίμμλερ, ποὺ ἔχει πιὰ τὰ χέρια ἐλεύθερα, συντάσσει τὸ «Ὑπόμνημά του πάνω στὸ πρόβλημα τῶν μὴ Γερμανικῶν Ἀνατολικῶν πληθυσμῶν». Θὰ μπορέσει ἐπὶ τέλους νὰ προχωρήσει στὴν πραγματοποίηση τοῦ πιὸ ποθητοῦ του ὀνείρου, τὴ δημιουργία τοῦ Κράτους Ἔς - Ἔς, πυρῆνα μιᾶς μελλοντικῆς Γερμανικῆς φυλῆς ἀπὸ χωριάτες καὶ πολεμιστές.

Οἱ προπαγανδιστὲς τῆς Σχουτζστάφελ ἀνεβαίνουν πάνω στὴν Πολωνικὴ σκηνὴ καὶ «κρούουν τὸ τύμπανο» τῆς «ἐπιστροφῆς τοῦ Ράϊχ» τῶν Γερμανῶν τῆς Βαλτικῆς (120.000), τῆς Ἀνατολικῆς Πολωνίας ποὺ τὴν κατέχουν οἱ Σοβιετικοὶ (136.000), τῆς Ρουμανίας (200.000), τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ τῆς Σλοβακίας. Ἡ «φωνὴ τοῦ αἵματος» τοὺς ἀνακαλεῖ στὴ μητέρα πατρίδα, σύμφωνα μὲ τὴν ἔκφραση τῶν ἀρχιτυμπανιστῶν Ἔς - Ἔς. Στὴν πραγματικότητα ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸ πρόβλημα εἶναι αὐτὸ ποὺ ὑπερέχει σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρηση γοητείας: ἡ «Μεγάλη Γερμανία», ὁ «λαὸς χωρὶς ζωτικὸ χῶρο» δὲν παράγει ἀρκετὰ χέρια γιὰ νὰ στρέψει πρὸς τὴν πλήρη της ἀπόδοση τὴν βιομηχανία του καὶ τὴν γεωργία του.

Τὸ 1937 ἤδη ὁ Γκαῖριγκ, ὑπεύθυνος γιὰ τὸ τετραετὲς σχέδιο, εἶ-

χε ὑπολογίσει ὅτι ἔλειπαν ἀπὸ τὸ Ράϊχ 150.000 ἐργάτες. Ὁ Χίμμλερ εἶχε λάβει τὴ διαταγὴ νὰ πάρει ὅλα τὰ χρήσιμα μέτρα γιὰ νὰ ρυθμισθεῖ αὐτὸ τὸ πρόβλημα. Ὁ Ραϊχσφύρερ εἶχε δημιουργήσει μιὰ ὑπηρεσία Ἔς - Ἔς τοῦ σχεδίου, ποὺ τὴν διηύθυνε ὁ Οὔλριχ Γκρέϊφελτ, ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους τεχνοκράτες τῆς Μαύρης Τάξης. Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1939 — οἱ ἀνάγκες γιὰ ἐργατικὰ χέρια εἶχαν φθάσει στὸ μεταξὺ στὶς 500.000 — ὁ Γκρέϊφελτ δίνει μιὰ διάλεξη στὴν ὁποία ἐκθειάζει τὴν ἐπιστροφὴ στὴ Γερμανία τῶν 30 ἑκατομμυρίων Γερμανῶν ποὺ διαμένουν στὸ ἐξωτερικὸ (Ράϊχς — οὔντ Φολκσντώϋτσε), μιὰ πετυχημένη λύση στὰ προβλήματα τῶν ἐργατικῶν χεριῶν ποὺ τέθηκαν στοὺς ὑπεύθυνους τοῦ τετραετοῦς σχεδίου. Ὁ Χίτλερ κι ὁ Γκαῖριγκ, ποὺ ἡ ἔλλειψη αὐτὴ τῶν ἐργατικῶν χεριῶν τοὺς ἀπασχολεῖ ὅλο καὶ πιὸ πολύ, ἐξ αἰτίας τῆς μαζικῆς ἐνσωμάτωσης τῶν ἀνδρῶν στὶς γραμμὲς τῆς Βέρμαχτ, ἀποφασίζουν νὰ ὑπογράψουν σ' αὐτὲς τὶς συμβουλές. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1939, τὸ Ράϊχ ὑπογράφει μὲ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ τὰ Βαλτικὰ κράτη σύμφωνα ποὺ προβλέπουν τὴν ἐπιστροφὴ τῶν Γερμανῶν ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι σ' αὐτὲς τὶς χῶρες καὶ τὴν ἐγκατάστασή τους στὶς κατεχόμενες Ἀνατολικὲς ζῶνες.

Ἡ φροντίδα νὰ ὁδηγηθεῖ σὲ αἴσιο πέρας αὐτὴ ἡ ἐπιχείρηση ἀνατίθεται ἀπὸ τὸν Χίτλερ στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, τοῦ ὁποίου τὰ νέα καθήκοντα συνοψίζονται ἔτσι: «Ὁριστικὴ ἐπιστροφὴ στὸ Ράϊχ τῶν Γερμανῶν ποὺ ζοῦν στὸν ἐξωτερικό, ἐξάλειψη τῆς νοσηρῆς ἐπίδρασης τῶν ξένων πληθυσμῶν πάνω στὸ ἔδαφος τοῦ Ράϊχ, ὀργάνωση τῶν ζωνῶν ἐποίκισης».

Ὁ Χίμμλερ βρίσκεται ἔτσι περιβλημένος μὲ ἐξαιρετικὲς ἐξουσίες, χάρη στὶς ὁποίες θὰ μπορέσει νὰ ἐπιχειρήσει νὰ φτάσει τελικὰ σ' αὐτὴ τὴν κυριαρχία, τὴ σχεδὸν ἀπόλυτη, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ τὴν ἀσκήσει στὴν Πολωνία.

Ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς στολίζεται μὲ τὸν πομπώδη τίτλο «Ραϊχσκομμισὰρ φὺρ ντὺ Φέστιγκουγκ Ντώϋτσεν Φολκστοὺμς» «Κομμισάριος τοῦ Ράϊχ γιὰ τὴν στερέωση τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους) ἢ RKF κι ἐξαπολύει τὴ μεγάλη του Ἀνατολικὴ ἐπίθεση. Οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Γκρέϋφελτ βαφτίζονται «διεύθυνση RKF» καὶ τοὺς ἀνατίθεται νὰ καταστρώσει τὴν ἐγκατάσταση τῶν Γερμανῶν ἀποίκων μὲ μιὰ σωστὴ κατανομὴ (διανομὴ) τῶν δημευθέντων Πολωνικῶν καὶ Ἑβραϊκῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν περιουσιῶν τους. Ἡ Φολκσντώϋτσε Μιττελστέλλε ἢ VOMI, ποὺ τὴν διευθύνει ὁ Λόρεντζ, ἔχει σὰν σκοπὸ νὰ ὑποδέχεται αὐτοὺς τοὺς ἀποίκους καὶ νὰ ἐπιβλέπει τὶς πολιτικὲς τάσεις τους. Ἡ διεύθυνση Ἔς -

Ἔς «φυλὴ καὶ ἐποίκιση» ὑποβάλλει τὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς σὲ μιὰν αὐστηρὴ φυλετικὴ ἐξέταση. Ἡ RSHA τέλος ἀσχολεῖται μὲ τὸ νὰ «ἀπωθεῖ» τοὺς Πολωνοὺς πρὸς τὰ ἐδάφη τῆς Γενικῆς Διοίκησης καὶ νὰ θέτει ὑπὸ κατάσχεση (μεσεγγύηση τοῦ Κράτους) τὰ «ἀγαθὰ (περιουσίες) τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ράϊχ».

Ἀφοῦ κατανεμήθηκαν ἔτσι τὰ καθήκοντα, μποροῦν πιὰ νὰ περάσουν στὴ δράση. Στὶς 20 Ὀκτωβρίου, τὰ πρῶτα πλοῖα φορτωμένα μὲ ἀποίκους πλευρίζουν προερχόμενα ἀπὸ τὴ Βαλτική. Ἡ ἐγκατάσταση αὐτῶν τῶν ἀποίκων ἔχει προβλεφθεῖ γιὰ τὴν περιοχὴ τοῦ Ντάντσιχ, κι ἀρχίζει κι ὅλας ἡ σύγκρουση. Ὁ γκαουλάϊτερ τοῦ Ντάντσιχ, Φόρστερ, ἀρνεῖται τὴν κάθε ἀνάμιξη τῶν Ἔς - Ἔς στὴν ὀργάνωση τῆς μικρο - αὐτοκρατορίας του. Ὁ Φόρστερ μπορεῖ βέβαια νὰ φοράει τὴ στολὴ τοῦ Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς, ὅμως διατείνεται πώς, μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ «αὐθέντη» τοῦ Ραϊχσγκάου - Ντάντσιχ — Δυτικὴ Πρωσσία — δὲν μπορεῖ νὰ δέχεται καμμιὰ διαταγὴ ἀπ' τὸν κομμισσάριο τοῦ Ράϊχ Χάϊνριχ Χίμμλερ. Ἡ ἀντίθεσή του πρὸς τὴν κίνηση ἀποικισμοῦ, ποὺ τὴ διευθύνει ἡ VOMI καὶ ἡ SIPO, εἶναι τέτοια, ποὺ ὁ Χίμμλερ βλέπει πὼς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐγκαταλείψει τὴν ἰδέα νὰ ἐγκαταστήσει τοὺς Γερμανοὺς τῆς Βαλτικῆς στὸ Ντάντσιχ. Ὁ Φόρστερ, ἔπειτα ἀπὸ παράκληση τοῦ Ραϊχσφύρερ, δέχεται νὰ ἐπιτρέψει τὴν «προσωρινὴ» ἐγκατάστασή τους στὸ Στέττινο.

Ἡ ἔμφραξη τοῦ Φόρστερ καὶ οἱ διοικητικὲς ἀργοπορίες τῆς VOMI βυθίζουν τοὺς ἀποίκους σὲ μιὰ τόσο πρόσκαιρη κατάσταση, ποὺ ὁ ἰδεολόγος Ναζιστὴς Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ ἀρχίζει «νὰ κρούει τὸ τύμπανο» ἐνάντια στὶς μεθόδους τοῦ Χίμμλερ ποὺ εἶναι «παράλληλες τοῦ μπολσεβικισμοῦ». Ἐπωφελούμενος ἀπ' τὶς ἐπικρίσεις ἐναντίον τοῦ Χίμλερ, ὁ γκαουλάϊτερ τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσσίας, Κώχ, ἐκδηλωμένος ἐχθρὸς τῶν Ἔς - Ἔς, ἀγγέλλει ὅτι θ' ἀρνηθεῖ τὴν κάθε εἰσχώρηση στὸ ἔδαφός του τῶν Γερμανῶν ἀποίκων, ποὺ τοὺς ἐπαναφέρει στὸ «λίκνο» τους ὁ Ραϊχσφύρερ.

Ὁ Χίμμλερ ἱδρύει ἕνα κεντρικὸ γραφεῖο τῶν ὑπὸ δήμευση γαιῶν· ὁ Γκαῖριγκ, ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἔγνοια νὰ μὴν ἀφήνει ν' αὐξάνεται στὸ διηνεκὲς ἡ δύναμη τοῦ Ραϊχσφύρερ, τοῦ ἀντιτάσσει ἀμέσως μιὰ Χαουπτρεουχάντστελλε Ὄστ ἢ HTO, ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐλέγχει τὴν δήμευση καὶ τὴν ἐπαναδιανομὴ ὅλων τῶν ἐχθρικῶν ἀγαθῶν στὸ σύνολο τῆς Ἀνατολικῆς κατεχόμενης ζώνης.

Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς συναντάει μεγάλες δυσκολίες γιὰ νὰ ἐπιβάλει τὶς ἀπόψεις του καὶ νὰ πραγματοποιήσει τὰ σχέδιά του. Ἐπιτυγχάνει μόνο μερικά, κι αὐτὸ χάρη στὴν

ὑποστήριξη τοῦ ἀστυνομικοῦ δικτύου ποὺ εἶχε τὴν περίσκεψη νὰ ἐγκαταστήσει στὰ 'Ανατολικὰ ἐδάφη.

'Η SIPO ἀπελαύνει ἀκατάπαυστα τοὺς Πολωνοὺς χάρη στὶς κτηνώδεις μεθόδους. Μέχρι τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1940, 300.000 Πολωνοὶ ἀπωθοῦνται πρὸς τὶς περιοχὲς τῆς Γενικῆς Διοίκησης. Ὅταν ξεσπάει ὁ πόλεμος μὲ τὴ Ρωσία, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἔχει φθάσει στὸ 1 ἑκατομμύριο. Παράλληλα, οἱ Γερμανοὶ ἄποικοι περισυλλέγονται ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες τῶν Ἔς - Ἔς, «διϋλίζονται» ἀπὸ τὴν RSHA καὶ κατευθύνονται πρὸς τὶς Πολωνικὲς γαῖες ποὺ ἐγκαταλήφθηκαν.

Πρὸς τὰ μέσα τοῦ 1941, 2 ἑκατομμύρια ἄποικοι διαμοιράσθηκαν ἔτσι δημευθεῖσες ἐκτάσεις. Οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Γκρέϊφελντ ἐποπτεύουν σ' αὐτὴ τὴ διανομή. 'Απὸ 928.000 ἀγροτικὲς ἐκμεταλλεύσιμες ἐκτάσεις, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν 99,5 ἑκατομμύρια ἑκτάρια, οἱ 47.000, δηλαδὴ τὰ 9,22 ἑκατομμύρια ἑκτάρια, παραχωροῦνται στοὺς ἀποίκους. Τὸ 20% ἀπ' τὶς βιομηχανικὲς ἢ βιοτεχνικὲς Πολωνικὲς ἐπιχειρήσεις ὑφίστανται τὴν ἴδια τύχη.

'Επειδὴ δὲν μένει εὐχαριστημένος ποὺ ἐπαναφέρει στὸ λίκνο τους τὰ ἄτομα ποὺ ἡ Γερμανικὴ τους ἐθνικότητα εἶναι ἀναμφισβήτητη, ὁ Χίμμλερ, πιστὸς στὸ μνημόνιό του τοῦ Μαΐου τοῦ 1940, ἀσχολεῖται στὸ ν' ἀνακαλύπτει ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ σταγόνα ἀπὸ Γερμανικὸ αἷμα. Οἱ φυλετικὲς (ρατσιστικὲς) ἐπιτροπὲς ψάχνουν νὰ βροῦν τὰ ἴχνη τῶν Γερμανῶν ποὺ αὐτοαγνοοῦνται. Συντάσσεται ἕνας ὀνομαστικὸς κατάλογος ποὺ λέγεται, Ντώϋτσε Φολκσλίστε. 'Αναγράφονται ἐκεῖ οἱ κάτοικοι τῶν 'Ανατολικῶν ἐδαφῶν ποὺ ἔχουν Γερμανικὴ καταγωγὴ ἢ ποὺ ὑποτίθενται τέτοια. 'Ο κατάλογος τοὺς καταμερίζει σὲ τέσσερις ὁμάδες: ὁμάδα Α': Γερμανοὶ ἀπὸ καταγωγὴ ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπανακτήσουν τὴν ἀρχική τους ἐθνικότητα· ὁμάδα Β': Γερμανοὶ ἀπὸ καταγωγὴ ἀλλὰ παθητικοί, (ποὺ ἀπ' αὐτοὺς οἱ 50% μιλοῦν τέλεια τὴ γλῶσσα τῶν πατέρων τους)· ὁμάδα Γ': ἄτομα ἀπὸ πιθανὴ Γερμανικὴ καταγωγή· ὁμάδα Δ': Γερμανοὶ ἀπὸ καταγωγή, ὅμως ἀντίπαλοι τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ, ποὺ πῆραν μέρος στὸ πλευρὸ τῶν Πολωνῶν στὸν ἀγῶνα ἐνάντια στοὺς συμπατριῶτες του.

'Ακόμα καὶ οἱ Πολωνοὶ καταλήγουν νὰ πέσουν κάτω ἀπ' τὴν κόψη τῶν φυλετικῶν ἐπιτροπῶν, ἰδιαίτερα τὰ ἄτομα ποὺ παρουσιάζουν προφανῆ σημάδια ὅτι ἀνήκουν στὴ «βόρεια φυλή». Γιατί, ὅπως τὸ λέει ὁ Χίμμλερ στὴ διάλεκτό του, δὲν ὑπάρχει κανένας πληθυσμὸς ποὺ «οἱ βορεινοὶ ἐκπρόσωποί του» νὰ μὴ μποροῦν νὰ «γερμανοποιηθοῦν».

Τὰ παιδιὰ ἰδιαίτερα ἀπολαμβάνουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ «Κομμισσαρίου τοῦ Ράϊχ». Καὶ πρῶτα - πρῶτα τὰ Πολωνικὰ 'Ορφανοτροφεῖα πέ-

ρασαν ἀπ' τὸ κόσκινο τῶν εἰδικῶν γιὰ τὸν φυλετισμό. Τὰ παιδιὰ ποὺ ἦταν ἐπιδεκτικὰ γιὰ νὰ «γερμανοποιηθοῦν» μεταφέρθηκαν σὲ Γερμανικὰ 'Ορφανοτροφεῖα. Ἔπειτα, τὰ παιδιὰ τῶν Πολωνικῶν οἰκογενειῶν ἔχουν δικαίωμα στὴν προσοχὴ τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Ὁ Χίμμλερ λέει στὸν γκαουλάϊτερ Γκρέϊζερ στὶς 13 Ἰουνίου τοῦ 1941: «Οἱ Γερμανοποιήσιμοι μικροὶ Πολωνοὶ θὰ πρέπει νὰ μεταφερθοῦν στὰ εἰδικευμένα μας ἱδρύματα. Θὰ εἶναι ἀρκετὸ νὰ ποῦμε στοὺς γονεῖς ὅτι πρόκειται γιὰ τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν τους».

Ἕξη μῆνες ἀργότερα, ἡ ὀργάνωση Ἔς - Ἔς Λέμπενσμπορν μπαίνει στὴ σκηνή. Οἱ κούνιες Ἔς - Ἔς ἑτοιμάζονται νὰ δεχθοῦν τὰ μικρὰ Πολωνεζάκια γιὰ νὰ τὰ ἐμπιστευθοῦν ἀργότερα στὰ ζευγάρια Ἔς - Ἔς ποὺ δὲν ἔχουν παιδιά. Ὁμάδες ἀπὸ ἀπαγωγεῖς βρεφῶν (κιντνάππερς) τῆς SIPO ξαφρίζουν τὴ χώρα. Χιλιάδες μικροὶ Πολωνοὶ ἁρπάζονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους καὶ μεταφέρονται στὴ Γερμανία.

Σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ διαδικασία (προτσὲς) τῆς «γερμανοποίησης» τῶν ἐφήβων ἐπιταχύνεται. 100.000 Πολωνοὶ ὑποχρεώνονται νὰ λάβουν τὴ Γερμανικὴ ἐθνικότητα. 1 ἑκατομμύριο ἄνδρες ἀνακηρύσσονται Γερμανοὶ ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι ἀνήκουν στὶς ὁμάδες Α' καὶ Β' τῆς Ντώϋτσε Φολκλίστε· ἄλλα 2 ἑκατομμύρια θ' ἀνήκουν στὶς ὁμάδες Γ' καὶ Δ' τοῦ ἴδιου αὐτοῦ καταλόγου.

Οἱ ἐπιτυχίες ποὺ κατήγαγε ὁ Χίμμλερ στὶς ἐπιχειρήσεις του «γερμανοποίησης» καὶ «ἀποικισμοῦ» δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ καθησυχάσουν τοὺς ἀντιπάλους του. Ὁ Φόρστερ δὲν σταματάει νὰ ἐπιτίθεται στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς καὶ στοὺς σμπίρους (χαφιέδες) τῆς SIPO. Ὅμως ὁ πιὸ σοβαρὸς κίνδυνος προέρχεται ἀπὸ τὴ Γενικὴ Διοίκηση: ὁ Χὰνς Φρὰνκ ἀπευθύνει στὴν Καγκελλαρία τοῦ Ράϊχ ἀναφορὰ πάνω στὴν ἀναφορά, ὅπου διεκτραγωδεῖ τὴν τρισάθλια κατάσταση μιᾶς χώρας ποὺ δὲν κατωρθώνει πιὰ νὰ διαθρέψει τοὺς κατοίκους της, ἐξ αἰτίας ἀπὸ τὶς μαζικὲς ἀφίξεις τῶν Πολωνῶν ποὺ ἐκτοπίζει ὁ Χίμμλερ.

Ὁ Χίμμλερ, ποὺ βρίσκεται σὲ ρήξη μὲ τοὺς ὅλο καὶ πιὸ αὐξανόμενους ἀντιπάλους του ἐξ αἰτίας τῶν συνεπειῶν τῆς «Φολκστουμπολιτίκ» του, καταλαβαίνει γρήγορα ὅτι δὲν θὰ μπορέσει, ἐκτὸς ἂν γίνει κάποιο θαῦμα, νὰ ἐπιμείνει σ' αὐτὸ τὸν δρόμο. Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται: στὶς 22 Ἰουνίου τοῦ 1941, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ «κηρύσσει τὸν πόλεμο στὸν μπολσεβίκο ἐχθρό», ἀνοίγοντας στὸν Χίμμλερ, ἕνα ἀπέραντο πεδίο δράσης. Αὐτὸ ποὺ ὁ Κὼχ κι ὁ Βάγκνερ, ὁ Φόρστερ, κι ὁ Γκαϊριγκ προσπαθοῦσαν νὰ σταματήσουν ἢ νὰ φρενάρουν, οἱ ἀπέραντες Ρωσικὲς ἐκτάσεις θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ τὸ πραγματοποιήσει. Τί ἀπέραντη χώρα γιὰ νὰ ἀποικισθεῖ! Ὁ πυρετὸς καταλαμβάνει τὸν Χίμμλερ καὶ τοὺς

συνεργάτες του μπροστὰ στὴν ἔκταση ἀπ' τὶς στέπες κι ἀπ' τὰ Ρωσικὰ δάση ποὺ τοὺς προσφέρονται.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1941 κι ὅλας ὁ Χίμμλερ ἐμπιστευόταν στὸν Γκρουπενφύρερ Ἔς Ἔς Ἔριχ φὸν ντὲμ Μπὰχ - Ζελέφσκυ, σὲ μιὰ συγκέντρωση στὸ Βέβελσμπουργκ, ὅτι τὸ σχέδιο τῆς Γερμανικῆς ἐπέκτασης στ' ἀνατολικά θ' ἀπαιτοῦσε τὴν ἐκτόπιση ἀπὸ 30 ἑκατομμύρια Σλαύους. Ἡ ὁμάδα 3 Β' τοῦ Ραϊχσιχερχαϊτσχάουπταμτ σχεδιάζει τότε τὸ περίγραμμα τοῦ Ἀνατολικοῦ Γερμανικοῦ Ράϊχ.

Τὸ «Γενικὸ Σχέδιο Ἀνατολή» —ἔτσι τιτλοφοροῦν τὸ ἔγγραφο ποὺ συνοψίζει τὶς φαντασμαγορίες τῶν ἐμπειρογνωμώνων τοῦ RSHA — προβλέπει τὴν ἀποίκιση ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης μέχρι μιὰ γραμμή: Λένιγκραντ — Βαλνταϊχόχεν — Μπριάνσκ — Δνειπέρου. 31 ἑκατομμύρια ξένοι θὰ πρέπει ν' ἀπωθηθοῦν πέρα ἀπὸ τὴ γραμμὴ αὐτή, 14 ἑκατομμύρια θὰ μποροῦν νὰ παραμείνουν ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ «γερμανοποιηθοῦν» μέσ' τὰ τριάντα ἐρχόμενα ἔτη. Οἱ πληθυσμοὶ τῆς Γενικῆς Διοίκησης καὶ τῶν Κρατῶν τῆς Βαλτικῆς, θ' ἀντικατασταθοῦν ὁλοκληρωτικά. Ἀπὸ τὰ 20 ἑκατομμύρια τῶν Πολωνῶν, οἱ 85% θὰ σταλοῦν στὴ Δυτικὴ Σιβηρία, καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ 65%, ἀπ' τοὺς Οὐκρανούς. Ἡ θέση ποὺ θ' ἀδειάσει ἔτσι θὰ καταληφθεῖ ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς ἀποίκους, ποὺ ὁ ἀριθμός τους θ' αὐξηθεῖ, σύμφωνα μὲ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ RSHA, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πρῶτο σῶμα ἀπὸ 840.000 ἀποίκους, σὲ 24 ἑκατομμύρια μέσα σὲ δέκα χρόνια.

Πῶς ὅμως αὐτὴ ἡ ἀδύνατη ὁμάδα ἀπὸ Γερμανοὺς θὰ μπορέσει ν' ἀνταποκριθεῖ ἀπέναντι στὴν τεράστια ἀριθμητικὴ πλειονότητα τῶν μὴ — Γερμανῶν; Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὁ εἰδικὸς ἀποικιστὴς κι ἐκπονητὴς σχεδίων τοῦ ζωτικοῦ χώρου, Κόνραντ Μέγερ — Χέτλιγκ, Ὀμπερφύρερ Ἔς - Ἔς, διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου ἀγροτικῶν μελετῶν καὶ ἀγροτικῆς πολιτικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, ἔχει κι ὅλας δώσει ἀπάντηση. Στὶς 28 Μαΐου τοῦ 1942, ὑποβάλλει στὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἕνα ὑπόμνημα ποὺ σκιαγραφεῖ μὲ τὶς παραμικρὲς λεπτομέρειες τὶς θαυμάσιες χῶρες τοῦ Γερμανοῦ ὑπερανθρώπου: μέσα στὸ σύνολο (μάζα) ἀπ' τὶς κατακτηθεῖσες γαῖες, θὰ διαλέξουν ζῶνες ἀποίκισης ποὺ θὰ τεθοῦν κάτω ἀπ' τὴν ἀνώτερη ἐξουσία τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ. Ὁ Χίμμλερ μέλλων ἐπικυρίαρχος τῶν Ἀνατολικῶν Χωρῶν, θὰ ἐπιβλέψει ὥστε αὐτὲς τὶς γαῖες νὰ τὶς ἐκμεταλλευθοῦν κατὰ τὸ 50% Γερμανοὶ ἀπὸ καταγωγή. Γιὰ νὰ γίνει ἡ ἀρχή, οἱ ζῶνες αὐτὲς ἀποίκισης ποὺ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν Πολωνία κι ἀπ' τὰ Κράτη τῆς Βαλτικῆς, ποὺ θὰ προορισθοῦν ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς Γερμανούς, θὰ περιορισθοῦν σὲ τρεῖς: τὰ ἐδάφη ποὺ βρίσκονται δυτικὰ τοῦ Λένιγκραντ καὶ

θὰ φέρουν τὴν ὀνομασία 'Ινγκέρμανλαντ· τὴν περιοχὴ τοῦ Κρίμ - Χέρσον ἢ «Γκοτεγκάου»· οἱ γαῖες τοῦ Μέλεμ καὶ τοῦ Νάρεβ. Ἡ Ἀνατολικὴ ἀποικιακὴ Γερμανικὴ αὐτοκρατορία θὰ χωρισθεῖ, παράλληλα μ' αὐτὲς τὶς τρεῖς ζῶνες, σὲ εἰκοσιέξη ζωτικὰ σημεῖα στήριξης, κάτω ἀπ' τὴ μορφὴ πόλεων μὲ καμμιὰ εἰκοσαριὰ χιλιάδες κατοίκους περιζωσμένους ἀπὸ Γερμανικὰ χωριὰ σὲ μιὰν ἀκτῖνα ἀπὸ πέντε ὥς δέκα χιλιόμετρα.

Ὁ Ράϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς εἶναι γοητευμένος. «Σκεφθεῖτε λοιπόν, κύριε Κέρστεν, τὶ ὑπέροχη ἰδέα! Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο ἀποικιακὸ ἀνδραγάθημα τῆς ἱστορίας! Ἡ προστασία τοῦ δυτικοῦ κόσμου ἐνάντια στὴν Ἀσιατικὴ εἰσβολὴ θὰ εἶναι ἐπὶ τέλους ἐξασφαλισμένη!».

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ πραγματοποιήσει τὸ Ρωσικὸ ὄνειρο τοῦ Χίμλερ ἔχει πιὰ βρεθεῖ «ἀτόφιος»: εἶναι ὁ Μπριγκαντεφύρερ Ἔς - Ἔς τοῦ Λούμπλιν, Ὀντίλο Γκλομπόκνικ. Ὁ Γκλομπόκνικ ἔχει κάθε λόγο ν' ἀφοσιωθεῖ στὶς φαντασίες τοῦ ἀρχηγοῦ του: χρωστάει στὸν Χίμμλερ τὸ ὅτι μπόρεσε καὶ μπῆκε μέσα στὴ Μαύρη Τάξη, παρ' ὅλο ποὺ τὰ ἐγκλήματά του ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν πολὺ αὐστηρά. Τὸ 1933 ὁ ἀντι - γκαουλάϊτερ Γκλομπόκνικ εἶχε καταφύγει στὴ Γερμανία ἔπειτα ποὺ εἶχε δολοφονήσει ἕνα Βιεννέζο κοσμηματοπώλη· τὸ 1939, ὁ γκαουλάϊτερ Γκλομπόκνικ εἶχε ἀπολυθεῖ ἀπ' τὰ καθήκοντά του γιὰ λαθραία ἐμπορία συναλλάγματος. Ὁ Γκλομπόκνικ ἔχει ἀνάγκη νὰ ἀντιζυγίσει τὴν κακή του φήμη παρουσιάζοντας ἕναν ἀδιάκοπο ζῆλο.

Ὁ Γκλομπόκνικ εἶχε ἀνακαλύψει στὴν ἐπαρχία τοῦ Λούμπλιν ἴχνη ἀπὸ ἀρχαῖες Γερμανικὲς παροικίες. Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ τοῦ δίνει τὴν ἰδέα νὰ κάνει αὐτὴν τὴν περιοχὴ ἕνα ἔδαφος προορισμένο γιὰ τοὺς Γερμανοὺς ἀποίκους. Ὁ Πολωνικὸς πληθυσμὸς θὰ πρέπει ν' ἀδειάσει τὰ μέρη. Θ' ἀρχίσουν μὲ τὸ νὰ πραγματοποιοῦν τὸ σχέδιο στὶς πόλεις Ζαμόσκ, Τομάσζοφ καὶ Χρουμπιέσζοφ.

Ὁ Γκλομπόκνικ ξέρει ὅτι ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Φρὰνκ θὰ κάνει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐμποδίσει μιὰν ἐπιχείρηση ἀποίκισης, ποὺ μᾶλλον θὰ δυσχεράνει ἀκόμα περισσότερο τὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς Πολωνίας. Ἀλλὰ ξέρει ἐπίσης ὅτι τὸ σχέδιό του θὰ ἔχει τὴν ἐπιδοκιμασία τοῦ Χίμμλερ, γιατὶ ἡ ζώνη ἀποίκησης ποὺ διαλέχθηκε, ἐπειδὴ βρίσκεται μέσα σ' ἕνα τετράγωνο ποὺ τὸ διατέμνουν οἱ πόλεις Λούμπλιν, Ζίτομιρ, Βίννιτσα καὶ Λέμπεργκ, εἶναι τὸ ζωτικὸ κέντρο τῆς δράσης τῶν Ἔς - Ἔς στὰ Ἀνατολικὰ ἐδάφη.

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1941, ὁ Χίμμλερ δίνει τὸ «πράσινο σῆμα» στὸ Γκλομπόκνικ. Ὁ Ράϊχσφύρερ κρίνει ὅτι ἡ ἀντίθεση τοῦ Φρὰνκ δὲν θὰ ἔχει τὸ ἀνάστημα νὰ παρεμποδίσει τὸ σχέδιο. Ὅμως ἀπατᾶται βαρειὰ καὶ ἡ ὑπόθεση αὐτή, καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀποδείχνει ἀκόμ

μιὰ φορὰ τὴν ἀνικανότητα τῆς Σχουτζστάφελ νὰ γίνει ἀπόλυτη κυρία τῆς πολιτικῆς τοῦ Γ' Ράϊχ.

Μόλις ὁ Χίμμλερ διακήρυξε τὴν ἐπαρχία τοῦ Ζαμόσκ πρώτη μεγάλη ζώνη Γερμανικῆς ἀποίκισης, τότε ἀκριβῶς, ὁ δόκτωρ Χὰνς Φρὰνκ, Γενικὸς Διοικητὴς (Κυβερνήτης) τῆς Πολωνίας, Ὑπουργὸς ἄνευ Χαρτοφυλακίου, Ράϊχσρεχτσφύρερ καὶ Ράϊχσλάϊτερ τοῦ NSDAP, μπαίνει στὴ σκηνή.

Τίποτε μέχρι τότε δὲν ἀπέδειχνε, στὴ στάση τοῦ δόκτορα Χὰνς Φράνκ, τὸ μῖσος ἐνάντια στὴν Ἔς - Ἔς ποὺ θὰ τὸ ἐκδηλώσει τώρα ὁ πρῶτος νομομαθής. Ὁ Φράνκ, ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ριζοσπάστες ἀρχηγοὺς τοῦ Κόμματος, ἀποφιλελευθεροποίησε τὸ δίκαιον ὅσο τὸ δυνατὸν μποροῦσε. Φανατικὸς τυφλός, ἀκολουθεῖ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ σὲ ὅλες του τὶς ἐπιχειρήσεις, ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἀρχή. Στὴν Πολωνία ἐπίσης αὐτὸς ὁ «δικηγόρος τοῦ διαβόλου» ἔχει ἀποφασίσει νὰ πραγματοποιήσει ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη καὶ μὲ κάθε θυσία, τὸ πρόγραμμα ποὺ καθόρισε ὁ Χίτλερ. Τὸ ἡμερολόγιό του μαρτυρεῖ σὲ κάθε στιγμὴ τὴ δύναμη τῆς θέλησης ποὺ τὸν ἐμψυχώνει: «Δὲν θὰ παραχωρήσουμε ποτὲ σὲ κανένα τὴ διεύθυνση τῆς Γενικῆς Διοίκησης (διακυβέρνηση). . . . Αὐτὸ θὰ στοιχίσει τὴ ζωὴ σὲ μερικὲς χιλιάδες Πολωνοὺς ἰθύνοντες, τόσο τὸ χειρότερο . . . Θὰ ξεκαθαρίσουμε τὰ προβλήματα ποὺ τίθενται σ' αὐτὴ τὴ χώρα, μὲ τὸν πιὸ ἁπλὸ καὶ τὸν πιὸ ἀποτελεσματικὸ τρόπο... Αὐτὸ ποὺ ἔχει σημασία πρὶν ἀπ' ὅλα, εἶναι ἡ πραγματοποίηση τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ προγράμματος στὶς Ἀνατολικὲς χῶρες. Δὲν γίνεται ἐδῶ θέμα γιὰ δίκαιο, ἀλλὰ γιὰ γεγονότα. . . Σ' ἐμᾶς, οἱ ὕποπτοι «ξεκαθαρίζονται ἀμέσως».

Ὁ Φρὰνκ ὡστόσο εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνος γιὰ νὰ ξέρει ὅτι ἡ κτηνωδία δὲν ρυθμίζει ὅλα τὰ προβλήματα. Κατὰ τὴ δική του γνώμη, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ κερδίσουν τὴν μάχη τῆς Πολωνίας παρὰ μόνο ἂν καταστήσουν τὴ Γενικὴ Διοίκηση ἕνα Κράτος πρότυπο πάνω στὸ οἰκονομικὸ σχέδιο, καὶ ἂν δημιουργήσουν ἕνα στρῶμα ἀπὸ ἰθύνοντες Γερμανοὺς ἀποίκους καὶ στηριχθοῦν πάνω στοὺς Οὐκρανοὺς γιὰ νὰ ἐξουσιάσουν τοὺς Πολωνούς. Ὅμως ἡ Φολκστουμσπολιτὶκ τοῦ Χίμμλερ πάει ἀντίθετα πρὸς τὰ σχέδια τοῦ Φράνκ: 1 ἑκατομμύριο Πολωνοὶ ἀναγκάζονται ἀπὸ τὴν SIPO νὰ καταφύγουν στὸ ἔδαφος τῆς Γενικῆς Διοίκησης ποὺ εἶναι ἀνίκανο νὰ τοὺς διαθρέψει. Ἐνῶ ταυτόχρονα, 30.000 Γερμανοὶ ἐγκατεστημένοι στὸ ἴδιο ἔδαφος ἕλκονται ἀπὸ τὸν Χίμμλερ πρὸς τὸ Βαρτεγκάου. Οἱ μαζικὲς αὐτὲς ἀναχωρήσεις ὑπονομεύουν τὶς ἐλπίδες τοῦ Φρὰνκ σχετικὰ μὲ τὴν ἀνάπτυξη μιᾶς Γερμανικῆς ἰθύνουσας τάξης ποὺ θὰ ἐπιβάλλονταν πάνω στοὺς Πολωνούς. Τέλος, γε-

γονὸς πιὸ σοβαρὸ ἀκόμα, οἱ καταδίκες καὶ σύντομες μαζικὲς ἐκτελέσει τῶν Πολωνῶν ἀντιστασιακῶν σπείρουν τὴν τρομοκρατία στοὺς Πολωνοὺ χωρικούς, ποὺ ἐρημώνουν τὴν ὕπαιθρο, καταφεύγουν στὰ δάση καὶ πλη θαίνουν ἔτσι τὶς γραμμὲς τῶν παρτιζάνων (ἀνταρτῶν).

Σιγά - σιγά, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς καταλήγει στὴ σκέψη ὅτι τὸ ἀνώτερο ἀξιωματικὸ τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῆς Ἀστυνομίας (Χέχερε Ἔς Ἔς οὒντ Πολιτσαϊφύρερ ἢ HSSPF) Φρῆντριχ Βίλχελμ Κρῦγερ, τὸ ἔστειλε ὁ Χίμμλερ στὴν Κρακοβία γιὰ «νὰ τελειώνει μὲ τὸν Φράνκ» Καὶ πραγματικά, ἡ διοίκηση Ἔς - Ἔς — SIPO ἐκδηλώνει ὅλο καὶ πιὸ πολλὲς ἀποσιωπήσεις ἀπέναντι στὴν ἐπίσημη διοίκηση τοῦ Φράνκ.

Καὶ ξαφνικὰ ὁ Γενικὸς Διοικητὴς ἐκρήγνυται. Ἡ Καγκελλαρία τοῦ Ράϊχ κατακλύζεται ἀπὸ ὁρμητικὲς ἀναφορὲς μὲ διαμαρτυρίες. Ὁ Κρύγερ γίνεται ἀντικείμενο συζητήσεων σὲ κάθε συνεδρίαση τοῦ Διοικητηρίου τῆς Κρακοβίας. Ὁ Φρὰνκ λέει στὸν Κρύγερ: «Ἡ ἀστυνομία δὲν ἔχει καμμιὰ θέση ἐδῶ. Τὶς διαταγές, τὶς δίνω ἐγὼ σὰν ἄμεσος κι ἀποκλειστικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ Φύρερ».

Ὁ Χίμμλερ παραμένει σὰν πάγος. Περιμένει τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ καταφέρει στὸν Φρὰνκ ἕνα θανάσιμο κτύπημα. Ἀπὸ μερικοὺς μῆνες κι ὅλας, ἡ SIPO συγκεντρώνει στοιχεῖα, ἀποδείξεις, μαρτυρίες, πάνω σὲ ὑποθέσεις κατάχρησης, στὶς ὁποῖες εἶναι ἄμεσα ἀναμιγμένος ὁ Φράνκ. Στὶς 5 Μαρτίου τοῦ 1942, ὁ κυβερνήτης παρακαλεῖται νὰ ἐμφανισθεῖ σ' ἕνα ἔκτακτο εἰδικὸ δικαστήριο. Ὁ Χίμμλερ κι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καγκελλαρίας Μπόρμαν εἶναι παρόντες. Ὁ Ραϊχσφύρερ ἔχει ἀναλάβει τὸ κατηγορητήριο. Ἐξωτερικεύει ὅλο τὸν σχολαστικισμό του καὶ ὅλη τὴν πονηρὴ λεπτολογία του καθὼς ἐκθέτει τὰ γεγονότα: μαζικὴ ὑπεξαίρεση γουναρικῶν, καταναλωτικῶν ἀγαθῶν, κοσμημάτων ποὺ ἀνῆκαν σὲ Ἑβραίους, ἀντικειμένων τέχνης καὶ εἰκόνων, ποὺ κλάπηκαν ἀπὸ Πολωνικὲς ἐκκλησίες, κλπ. Ὁ Φρὰνκ τὰ παραδέχεται ὅλα. Τίμημα τῆς ὁμολογίας του: ὀφείλει νὰ δεχθεῖ νὰ προσλάβει τὸν HSSPF Κρύγερ σὰν ὑφυπουργὸ καὶ νὰ ἀπαλλάξει ἀπ' τὰ καθήκοντά του τὸν κυβερνήτη τοῦ Λούμπλιν, Ζέρνερ, δηλωμένο ἀντίπαλο τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ Φρὰνκ κάνει δῆθεν ὅτι δέχεται κι ἐπιστρέφει στὸ βασίλειό του.

Τὴν 10η Μαρτίου, σὲ μιὰν ἐπιστολὴ ποὺ ἀπευθύνει στὴν Καγκελλαρία, ὁ Γενικὸς Διοικητής, ἐξωτερικεύοντας ἕνα πρωτοφανὲς θράσος, συστέλλεται: εἶναι ἀθῶος ἀπὸ ὅλα, οἱ κατηγορίες ποὺ ἐξαπέλυσε ἐναντίον του ὁ Χίμμλερ εἶναι ἀβάσιμες.

Ὁ Κρύγερ ὡστόσο ἔχει ὀνομασθεῖ ὑφυπουργός. Ὁ Ζέρνερ, ὅμως παραμένει στὴ θέση του. Καὶ σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε, ὁ Φρὰνκ ξαναρχίζει στὶς ἐπιθέσεις του ἐνάντια στὴν Ἔς - Ἔς.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Γκλομπόκνικ ἀναλαμβάνει, χωρὶς καὶ νὰ ζητήσει τὴ γνώμη τῆς κυβέρνησης τῆς Κρακοβίας, νὰ ἀπαλλοτριώσει τὶς περιουσίες τους καὶ νὰ ἐκδιώξει τοὺς Πολωνοὺς τοῦ Λούμπλιν καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσει μὲ Γερμανοὺς ἀποίκους. Ἡ παραφορὰ τοῦ Φρὰνκ δὲν γνωρίζει πιὰ ἀπὸ τότε ὅρια: ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν αὐτοκρατορία του, ὁ δικηγόρος τοῦ Φύρερ καὶ γυρίζει ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ἀπὸ πανεπιστήμιο σὲ πανεπιστήμιο καὶ ἐξαπολύει μιὰ καθ' ὅλα κανονικὴ ἔφοδο ἐνάντια στὸν ἀστυνομικὸ καὶ αὐθαίρετο ὁλοκληρωτισμὸ τῶν Ἔς - Ἔς.

Στὶς 9 Ἰουνίου τοῦ 1942, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου, ἐκφράζεται ἔτσι: «Ἕνας λαὸς δὲν μπορεῖ νὰ διακυβερνηθεῖ ἀπὸ μόνη τὴ βία. Καμμιὰ αὐτοκρατορία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχει χωρὶς τὴ δικαιοσύνη ἢ ἐνάντια στὴ δικαιοσύνη . . . .».

Τὴν 1η Ἰουλίου τοῦ 1942, στὴ Βιέννη: «Θέλω νὰ ἐκφράσω αὐτὴ τὴν ἀλήθεια: τὸ ἀστυνομικὸ ἰδεῶδες δὲν ἔχει κανένα, καθὼς θέλουν νὰ μᾶς κάνουν νὰ τὸ πιστέψουμε, κανένα κοινὸ σημεῖο μὲ τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ ἰδεῶδες. . .».

Τὴν 20ὴ Ἰουλίου τοῦ 1942, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου: «Ἡ δύναμη ἑνὸς Κράτους δὲν προέρχεται ἀπ' τὴ βία. Κτηνωδία καὶ δύναμη δυὸ πράγματα διαφορετικά . . .Ἐγώ, ἰσχυρίζομαι ὅτι εἶναι μόνο δυνατὸς ἐκεῖνος ποὺ δὲν φοβᾶται ν' ἀσκεῖ τὴ δικαιοσύνη. . . ».

Τὴν 21η Ἰουλίου τοῦ 1942, στὴ Χαϊδελβέργη: «Ἀρνοῦμαι τὸ Ἀστυνομικὸ Κράτος. Ἐξ ἄλλου καλοῦμαι σὰν Ἐθνικοσοσιαλιστής, καὶ ἀπ' τὰ καθήκοντά μου σὰν ἀρχηγὸς τῶν Γερμανῶν νομομαθῶν νὰ ὑψωθῶ ἐνάντια στὴν περιφρόνηση ποὺ παρουσιάζουν σήμερα μερικοὶ γιὰ τὴν δικαιοσύνη καὶ τοὺς ἐκπροσώπους της. . . ».

Τὸ κοινὸ ποὺ ἀκούει τὸν Φρὰνκ καθὼς καὶ οἱ Γερμανοὶ ἰθύνοντες κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους περιμένοντας τὸ πλῆγμα, ποὺ θὰ δώσει ἕνα τέλος στὶς ἀναιδεῖς παρεκκλίσεις τοῦ λεξιλογίου του. Τὸ πλῆγμα δὲν ἀργεῖ νὰ δοθεῖ: ὁ Φρὰνκ διαγράφεται ἀπ' τὸ Κόμμα καὶ ὑποχρεοῦται νὰ παραιτηθεῖ ἀπ' τὸν τίτλο τοῦ ὑπουργοῦ. Στὶς 24 Αὐγούστου τοῦ 1942, ὑποβάλλει τὴν παραίτησή του σὰν Γενικοῦ Διευθυντὴ τῆς Πολωνίας. Ὁ Φύρερ τὴν ἀποδέχεται.

Ὅμως, πρᾶγμα παράξενο, ὁ Χὰνς Φράνκ, παραμένει στὴ θέση του στὴν Κρακοβία! Παραμένει ἐκεῖ τὸ 1942, τὸ 1943. . . Θὰ τὴν ἐγκαταλείψει μόνο τὸ 1944 γιὰ νὰ πάρει τὸν δρόμο πρὸς τὴν Νυρεμβέργη. Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ θέλει ν' ἀποφύγει νὰ γίνει ἡ ἀστυνομία του ὑπερβολικὰ ἰσχυρή. Ὁ Χίμμλερ δὲν θ' ἀσκήσει ποτὲ μιὰν ἀπόλυτη κυριαρχία πάνω στὴν Πολωνία. Καὶ πρᾶγμα παράδοξο, οἱ Ἔς - Ἔς ἀντίπαλοι τοῦ Φράνκ, εἶναι αὐτοὶ ποὺ ὑποχρεώνονται νὰ ἐγκαταλείψουν σιγὰ -

σιγὰ τὴν Πολωνικὴ σκηνή. Στὴ διάρκεια τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1943, ὁ 'Οντίλο Γκλομπόκνικ ἀποσύρεται ἀπὸ τὸν Ράϊχσφύρερ ἀπὸ τὸ ἀντι-Φρανκικὸ μέτωπο. Λίγο ἀργότερα, ὁ HSSPF Κρύγερ, ὑποχρεώνεται νὰ παραιτηθεῖ ἀπ' τὰ καθήκοντά του σὰν ὑφυπουργοῦ τῆς Γενικῆς Διοίκησης.

῞Οσο γιὰ τὸν Χάϊνριχ Χίμμλερ, ὁ Φύρερ του δὲν θὰ τοῦ ἀφήχει καθόλου τὸν καιρὸ νὰ κάνει στοχασμοὺς πάνω στὶς ἀηδίες του. Γιατὶ τὸ μαρτύριο τῆς Πολωνίας εἶναι ἁπλῶς καὶ μόνο τὸ προανάκρουσμα τῶν καθηκόντων τοῦ δημίου τοῦ Ράϊχ ποὺ ὁ Ράϊχσφύρερ ῞Ες - ῞Ες καλεῖται ν' ἀσκήσει: τώρα θὰ πρόκειται νὰ ἐξοντώσει τοὺς Εὐρωπαίους 'Εβραίους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Η ΤΕΛΙΚΗ ΛΥΣΗ

Ἡμερολόγιο τοῦ Φέλιξ Κέρστεν, γιατροῦ τοῦ Χίμμλερ, τῆς 11ης Νοεμβρίου τοῦ 1941: «Ὁ Χίμμλερ βρίσκεται σὲ ἀδημονία. Γυρίζει ἀπὸ τὴν Καγκελλαρία ὅπου εἶδε τὸν Φύρερ. Τὸν νοσηλεύω. Ἐπιχειρῶ νὰ μάθω αὐτὸ ποὺ τὸν βασανίζει. Ὁμολογεῖ, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, ὅτι προετοιμάζουν τὴν ἐξόντωση τῶν Ἑβραίων». Ὁ Κέρστεν προσθέτει ὅτι, «νοιώθοντας φρίκη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη», ξανοίγεται καὶ μιλάει καθαρὰ στὸν Χίμμλερ. Ὁ Ράϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ποὺ εἶναι γενικὰ πολὺ εὐφραδής, παραμένει ἄφωνος.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Κέρστεν πάει πάλι γιὰ νοσηλεία στὸν Χίμμλερ. 16 Νοεμβρίου: «Ἐπιχείρησα αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες νὰ ἐπαναφέρω ἐπὶ τάπητος τὴν τύχη τῶν Ἑβραίων. Παρὰ τὴ συνήθειά του ὁ Χίμμλερ μὲ ἄκουγε προσεκτικά, ὅμως δὲν ξέσφιξε τὰ δόντια του». Μόνο ἕνα χρόνο ἀργότερα θὰ ἀποφασίσει νὰ μιλήσει ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς γιὰ τοὺς Ἑβραίους στὸν γιατρό του. 10 Νοεμβρίου 1942: «Μά, γιὰ τὸ Θεό, Κέρστεν, ποτέ μου δὲν σκέφθηκα νὰ ἐξοντώσω τοὺς Ἑβραίους. Πάντα εἶχα πάνω σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο ἐντελῶς διαφορετικὲς ἰδέες. Ὁ Γκαῖμπελς τὰ σκάρωσε ὅλα αὐτά». Καὶ ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ἀφηγεῖται στὸν Κρέστεν: «Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ὁ Φύρερ μοῦ ἔδωσε τὴ διαταγὴ νὰ ἀπομακρύνω τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὴ Γερμανία. Θὰ ἔπαιρναν μαζί τους τὴν οἰκογένειά τους καὶ τ' ἀγαθά τους. Ἄρχισα τὸ ἔργο. Τιμώρησα μάλιστα καὶ μερικὲς ὑπερβολὲς ποὺ διέπραξαν οἱ ἄνδρες μου. Αὐτὸ κράτησε μέχρι τὸ 1940. Ἔπειτα ἀνέλαβε τὴ δράση του ὁ Γκαῖμπελς».

Κέρστεν: «Γιατὶ ὁ Γκαῖμπελς;».

Χίμμλερ: «Ὁ Γκαῖμπελς εἶχε πάντα τὴ γνώμη ὅτι ἡ μόνη λύση ποὺ ἄξιζε γιὰ τὸ Ἑβραϊκὸ πρόβλημα ἦταν ἡ ἐξόντωσή τους. Σκέπτεται ὅτι ἕνας Ἑβραῖος ζωντανός εἶναι καὶ παραμένει ἕνας ἐχθρὸς τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας. Γι' αὐτό, λέει, δὲν ὑπάρχει ἔδαφος νὰ ἔχουμε αἰσθήματα γιὰ τὰ ἄτομα αὐτά».

Οἱ σημειώσεις τοῦ Κέρστεν ἀντιφάσκουν τελείως πρὸς τὴν ἰδέα

πού ἔχει σχηματισθεῖ γενικὰ μὲ τὴ θέση τοῦ Χίμμλερ ἀπέναντι σ' αὐτὸ πού θὰ τὸ ὀνομάσουν ἀργότερα: ἡ «Τελικὴ Λύση» τοῦ Ἑβραϊκοῦ προβλήματος. Ἡ Ἔς - Ἔς ὑπῆρξε ἡ ἐκτελέστρια τοῦ πιὸ μεγάλου ἐγκλήματος ἐνάντια στὴν ἀνθρωπότητα, ὄχι ὅμως ἡ ἐμπνεύστρια τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ.

Πολλοὶ εἶναι οἱ ἱστορικοί, πολλοὶ εἶναι ἐπίσης οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ θεατὲς αὐτοῦ τοῦ δράματος ποὺ σκέπτονται ὅτι ἡ ἰδέα τῆς τελικῆς λύσης ἀνήκει στὸν Χίμμλερ καὶ στὸν Χάϋντριχ. Ἡ ἐπιβεβαίωση αὐτὴ δὲν βασίζεται πάνω σὲ καμμιὰ συγκεκριμένη ἀπόδειξη. Εἶναι μιὰ ἁπλὴ ὑπόθεση ποὺ τὴν ὑποκινεῖ ἕνας συλλογισμὸς ποὺ δὲν εἶναι γυμνὸς ἀπὸ συναισθηματισμό: τὰ ἄτομα ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη, βύθισαν τὸν κόσμο μέσα στὸ αἷμα καὶ στὴ φρίκη, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν προετοιμασθεῖ γι' αὐτό. Θἄπρεπε νὰ εἶχαν ἀντιμετωπίσει αὐτὴ τὴ δυνατότητα πρὶν ἀκόμα ληφθεῖ ἡ ἀπόφαση.

Πολλὲς ἐνδείξεις συντρέχουν ν' ἀποδείξουν ὅτι ἡ ὑπόθεση ποὺ σύμφωνα μ' αὐτήν, ἡ ἰδέα ποὺ θὰ ὁδηγήσει στὴν σφαγὴ τῶν Ἑβραίων καὶ ἡ πραγματικὴ ἀπόφαση τῆς ἐξόντωσής τους γεννήθηκαν μέσα στὴν Ἔς - Ἔς ἢ τουλάχιστο στὸ ἐπίπεδο τῆς κεντρικῆς διεύθυνσης τῆς Ἔς - Ἔς. Μέχρι τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1941, ἐποχὴ ποὺ ὁ Χίτλερ ἐγκρίνει πραγματικὰ αὐτὴ τὴ λύση, κανένα ντοκουμέντο δὲν κάνει νύξη γιὰ τὴ φυσικὴ καταστροφὴ τῶν Εὐρωπαίων Ἑβραίων. Μέσα στὸ θλιβερὰ διάσημο μνημόνιό του πάνω στὸ «πρόβλημα τῶν ξένων τῶν Ἀνατολικῶν περιοχῶν», ποὺ γράφτηκε τὸ 1940, ὁ Χίμμλερ ἀντιτίθεται ἀκόμα ἀποφασιστικὰ πρὸς «τὴν φυσικὴ καταστροφὴ ἑνὸς λαοῦ, ποὺ εἶναι μιὰ μέθοδος μπολσεβικική, ἀνεκτέλεστη καὶ τελείως ἀντίθετη πρὸς τὴ Γερμανικὴ μεγαλοφυΐα».

Σ' αὐτό, προστίθεται καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ «τελικὴ λύση» βρίσκεται σὲ τέλεια ἀντίθεση μὲ τὴ στάση ποὺ υἱοθετήθηκε ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴν Σχουτζστάφελ σχετικὰ μὲ τοὺς Ἑβραίους. Ἡ Ἔς - Ἔς απαγορεύει πάντα τὴν ἰδέα μιᾶς μαζικῆς ἀπέλασης τῶν Ἑβραίων ἔξω ἀπὸ τὰ Γερμανικὰ σύνορα. Ὁ χυδαῖος ἀντισημιτισμὸς τοῦ NSDAP ἢ τοῦ γκαουλάϊτερ Γιούλιους Στρέϊχερ δὲν δημιουργήθηκε ἀπὸ τὴν Ἔς - Ἔς. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ναζιστικὴ ἔννοια ποὺ συνίσταται στὸ νὰ θεωροῦνται οἱ Ἑβραῖοι σὰν «ἀντιφυλή», ν' ἀρνεῖται ὅτι ἀνήκουν στὴν ἀνθρωπότητα δὲν εἶναι τελείως ξένη πρὸς τὴν Σχουτζστάφελ. Εἶναι μάλιστα βέβαιο ὅτι ἡ Δαρβινικὴ θεωρία τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς καὶ τῆς πάλης γιὰ τὴ ζωή, ὅταν ἑνωθεῖ μὲ τὶς ἁβρὲς ὀνειροπολήσεις πάνω στὴν ἀνωτερότητα τοῦ ξανθοῦ Γερμανοῦ, ἔχουν περισσότερη ἐπιτυχία μέσα στὴν Ἔς - Ἔς, ποὺ εἶναι μιὰ Τάξη «ἐκλεκτῶν», παρὰ μέσα στοὺς

ἄλλους σχηματισμοὺς τοῦ Κόμματος.

Ἀκόμα καὶ οἱ διανοούμενοι τῆς SD εἰδικά, παρ' ὅλο ποὺ ἐγκρίνουν αὐτὲς τὶς ἰδέες, αἰσθάνονται φρίκη γιὰ τὶς δραστήριες συνταγὲς ποὺ ἐκθειάζει τὸ Κόμμα. «Αὐτὸς ὁ κατώτερης ἔμπνευσης ἀντισημιτισμὸς δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μᾶς βλάψει καὶ νὰ βλάψει τὴ φήμη τῆς Γερμανίας», γράφει στὶς 5 Ἰουνίου τοῦ 1935, ἡ Σχβάρτζε Κόρπς, ἔπειτα ἀπ' τὶς θηριωδίες ποὺ διαπράχθηκαν ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους.

Οἱ ἰθύνοντες τῆς SD προσπαθοῦν νὰ βροῦν μιὰ λογικὴ λύση γιὰ ἕνα πρόβλημα τοῦ ὁποίου τὰ δεδομένα βρίσκονται γραμμένα στὰ γεγονότα. Αὐτοὶ περιφρονοῦν τὴ φυλετικὴ (ρατσιστικὴ) μανία τοῦ Κόμματος, γιὰ τὶς ἐκφραστικὲς ὑπερβολές, ὅπως γιὰ τὸ «κυνῆγι στὸν Ἑβραῖο», ποὺ — ἄλλη ἔγγραφη γνώμη τῆς Σχβάρτζε Κόρπς — «δὲν μᾶς πλησιάζει οὔτε κατὰ ἕνα πόντο πρὸς τὴ λύση τοῦ προβλήματος».

Τὴν λύση τοῦ προβλήματος, θὰ τὴν διατυπώσει πρῶτος ὁ Οὐντερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Λεοπόλδος Ἔντλερ φὸν Μιλντενστάϊν. Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1935, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι ποὺ πραγματοποίησε στὴ Μέση Ἀνατολή, ὁ φὸν Μιλντενστάϊν δημοσιεύει στὴν Ντὲρ Ἄνγκριφ μιὰν ἀφήγηση τοῦ ταξειδιοῦ, ὅπου ἀναφέρονται πλατειὰ οἱ προοπτικὲς τοῦ μέλλοντος μιᾶς Ἑβραϊκῆς Παλαιστίνης.

Στενὰ συνδεδεμένος μὲ Σιωνιστὲς ἡγέτες, ὁ φὸν Μιλντενστάϊν υἱοθέτησε κάτω ἀπ' τὴ δική τους ἐπίδραση, τὴν ἄποψη ποὺ σύμφωνα μ' αὐτή, ἡ λύση τοῦ προβλήματος ποὺ θέτουν οἱ Ἑβραῖοι βασίζεται πάνω στὴ μετανάστευσή τους στὴν Παλαιστίνη. Ὁ Οὐντερστουρμφύρερ ἔχει πεισθεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ μετανάστευση μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ πρὸς ὄφελος τοῦ Ναζιστικοῦ ἀντισημιτισμοῦ καὶ μὲ τὴ στήριξη τῆς Ἔς - Ἔς, τῆς ὁποίας γνωρίζει τὴν κριτικὴ στάση μπροστὰ στὴν ἀσυνέπεια τοῦ Κόμματος σ' αὐτὸ τὸ θέμα ὅπως καὶ σὲ τόσα ἄλλα.

Τὸ Κόμμα, πραγματικά, δὲν ἔχει ποτὲ καθορίσει μὲ τρόπο ἀκριβῆ τὴν πραγματική του ἀντισημιτικὴ πολιτική. Στὸ Μάϊν Κάμπφ (Ὁ Ἀγών μου ὁ Χίτλερ δὲν δίνει καμμιὰ συγκεκριμένη ἔνδειξη γιὰ μιὰν ἀντισημιτικὴ νομοθεσία.

Ὁ Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ λέει ὅτι «Οἱ Ἑβραῖοι πρέπει νὰ θεωρηθοῦν σὰν ἕνα ἔθνος ποὺ ζεῖ στὴ Γερμανία· θὰ πρέπει ἁπλῶς νὰ τοὺς ἀπαγορεύσουν νὰ καταλαμβάνουν θέσεις διοικητικές, τόσο στὴν πολιτικὴ ὅσο καὶ στοὺς μορφωτικοὺς κι ἀπιστημονικοὺς τομεῖς». Ὁ Σταντταρτεφύρερ Ἔς - Ἔς Κόντι, μέλλων διευθυντὴς τῆς Δημοσίας Ὑγείας, βεβαιώνει ὅτι ἡ νέα Γερμανία καταδικάζει τὸ κάθε φυλετικὸ μῖσος: «Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς κατώτερης φυλῆς, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ μόνο μιᾶς φυλῆς διαφορετικῆς».

Ὁ μετριασμὸς αὐτῶν τῶν ἰδεῶν θὰ ἐξωθήσει ἀργότερα τοὺς ἱστορικοὺς νὰ τὰ βλέπουν ὅλα αὐτὰ σὰν πράξεις συγκάλυψης προορισμένες νὰ κρύψουν ἕνα ἀπέραντο σχέδιο ἐξόντωσης τῶν Ἑβραίων, ποὺ εἶχε σχεδιάσει μὲ ὅλες του τὶς λεπτομέρειες καὶ ποὺ ἡ πραγματοποίησή του θὰ γινόταν κατὰ διαδοχικὰ στάδια. Ἡ ἑρμηνεία αὐτὴ δὲν συμπίπτει μὲ τὴν ἀληθινὴ φύση τοῦ Ναζιστικοῦ καθεστῶτος, ποὺ ἦταν γεμᾶτο ἀντιφάσεις. Οἱ ἀπόψεις ποὺ ἐκφράσθηκαν πιὸ πάνω ἀντανακλοῦν πραγματικὰ τὴ στάση τῶν διαφόρων ἀντισημιτικῶν ὁμάδων στοὺς κόλπους τοῦ NSDAP.

Ἀνάμεσα στὶς ἀντισημιτικὲς ὁμάδες, ξεχωρίζουμε τρία ρεύματα: 1) μιὰ ὁμάδα ἐθνικιστικὴ ποὺ παρέχει στοὺς Ἑβραίους μία συμμετοχὴ χωρὶς περιορισμοὺς στὴν ἐθνικὴ οἰκονομικὴ ζωή, ἀλλὰ θέλει νὰ τοὺς ἀπαγορεύσει τὴν κάθε ἀνάμιξη στὶς πολιτικὲς καὶ μορφωτικὲς ὑποθέσεις. Ἡ ὁμάδα αὐτὴ διευθύνεται οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸν δόκτορα Βάλτερ Γκρός, ἀρχηγὸ τῆς ὑπηρεσίας φυλετικῆς πολιτικῆς τοῦ NSDP, καὶ τὸν δόκτορα Μπέρναρντ Λέζενερ, εἰδικὸν γιὰ τὰ φυλετικὰ ζητήματα στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν· 2) μιὰ ὁμάδα ἀπὸ Ναζιστὲς διανοουμένους, θεωρητικοὺς τοῦ φυλετισμοῦ, συγκεντρωμένους γύρω ἀπ' τὸν Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ· 3) μιὰ ὁμάδα ἀπὸ νευροπαθεῖς ἐγκληματίες διευθυνόμενους ἀπὸ τὸν Γιούλιους Στρέϊχερ, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἑνωθεῖ ἀργότερα ὁ Γιόζεφ Γκαῖμπελς.

Ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη ἀπ' αὐτὲς τὶς ὁμάδες, δίνει ἐναλλάξ, ἀνάλογα μὲ τὶς περιστάσεις, καὶ τὴ στιγμιαία της ἐπίδραση, τὸν τόνο τῆς Ναζιστικῆς ἀντισημιτικῆς πολιτικῆς.

Ὁ Στρέϊχερ βρίσκεται ἀπ' τὴν ἀρχὴ παρὼν στὰ μέτρα ποὺ πάρθηκαν ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους, στοὺς πρώτους μῆνες τοῦ καθεστῶτος ἀκριβῶς ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας: σειρὰ ἀπὸ ἐγκλήματα τὸ 1933, μποϋκοτάρισμα τῶν Ἑβραϊκῶν ἐπιχειρήσεων ἀπ' τὸν μῆνα Ἀπρίλιο καὶ πέρα, ἐξάλειψη (φόνοι) δημοσίων ὑπαλλήλων, γιατρῶν καὶ νομικῶν Ἑβραίων, ἀπαγορεύσεις στοὺς Ἑβραίους νὰ εἰσέρχονται στὶς αἴθουσες συναυλιῶν, στὶς καλλιτεχνικὲς ἐκθέσεις καὶ στὰ δημόσια λουτρά.

Τὸ 1934, τὸ κῦμα τῆς ἀντισημιτικῆς τρομοκρατίας ἠρεμεῖ. Ὁ Χὰνς Φράνκ, φερέφωνο μιᾶς ὁμάδας πιὸ μετριοπαθοῦς, δηλώνει ὅτι «τὸ καθεστὼς θέλει νὰ τελειώνει μὲ τὶς βαρβαρότητες ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους». Αὐτοὶ ξαναπαίρνουν θάρρος. Τὸν Μάϊο τοῦ 1935, ἡ Φέλκισερ Μπεομπάχτερ κάνει γνωστὸ ὅτι ἐπέστρεψαν στὴ Γερμανία καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες Ἑβραῖοι ποὺ εἶχαν φύγει ἀπ' τὸ ἐθνικὸ ἔδαφος. Ἀμέσως ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1935, οἱ ἐξτρεμιστὲς ἀντισημίτες ξανα

παίρνουν τὴν ἐπιρροή τους. Στὶς 29 Ἰουνίου, ὁ Γιόζεφ Γκαῖμπελς ἐκφωνεῖ ἕνα λόγο γεμᾶτο δηλητήριο γιὰ τοὺς ἀστοὺς διανοουμένους ποὺ «ἰσχυρίζονται βλακωδῶς ὅτι ὁ Ἑβραῖος εἶναι ἐξ ἴσου ἕνας ἄνθρωπος». «Ἀρκετὰ πιὰ μὲ τοὺς Ἑβραίους», φωνασκεῖ ὁ Γκαῖμπελς γιὰ νὰ τελειώνει. Καὶ οἱ βαρβαρότητες ξαναρχίζουν ὅπως στὸ παρελθόν. Ἑβραῖοι κακοποιοῦνται πάνω στὸ Κουρφύρστενταμ στὸ Βερολῖνο· τοὺς ὑποχρεώνουν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Βέρμαχτ· ἀφίσσες διακηρύσσουν σχεδὸν παντοῦ: «Ἑβραῖοι στὴν κρεμάλα!». Τὸ ἀντισημιτικὸ αὐτὸ κῦμα τελειώνει μὲ τὴ διακήρυξη τῶν διαταγμάτων τῆς Νυρεμβέργης ποὺ ἀπαγορεύει κάθε σεξουαλικὴ σχέση ἀνάμεσα σὲ Ἑβραίους καὶ μὴ Ἑβραίους.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, καινούργιο, βιράρισμα. Ἡ ἀντισημιτικὴ ἐκστρατεία συνεχίζεται, ἀλλὰ ὁ Χέρμαν Γκαῖριγκ, ὀπαδὸς τῆς μετριοπαθοῦς ἐθνικιστικῆς ὁμάδας, ἐπεξεργάζεται ἕνα τετραετὲς σχέδιο ποὺ ἀφήνει τοὺς Ἑβραίους στὴ θέση τους, στοὺς κόλπους τῆς Γερμανικῆς οἰκονομίας.

Ἀκριβῶς σ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι τῶν ἀντισημιτικῶν ὁμάδων τοῦ NSDAP θέλει νὰ βάλει τέλος ὁ Οὐντερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Λεοπόλδος φὸν Μιλντενστάϊν προσπαθῶντας νὰ ἐπιβάλει τὴ μόνη ἔγκυρη λύση, κατὰ τὴ γνώμη του, δηλαδὴ τὴν μετανάστευση ὅλων τῶν Ἑβραίων. Ἡ ἰδέα δὲν ἦταν νέα, ἀλλὰ ἡ πραγματοποίησή της παρεμποδίζονταν μέχρι τότε ἀπ' τὴν ἄρνηση τῶν μὴ Γερμανικῶν χωρῶν νὰ δεχθοῦν Ἑβραίους σὲ μεγάλο ἀριθμὸ στὰ ἐδάφη τους. Ἡ Παλαιστινιακὴ λύση, ποὺ τὴν ὑπερασπίζονταν ὁ Λεοπόλδος φὸν Μιλντενστάϊν προσπερνάει αὐτὴ τὴ δυσκολία, ἀλλὰ σκοντάφτει πάνω στὴν ἐχθρότητα τῶν Γερμανῶν Ἑβραίων ποὺ δὲν τοὺς ἑλκύει καθόλου ἡ Παλαιστίνη. Τὸ 1933, τὸ 19% τῶν Ἑβραίων μεταναστῶν πηγαίνουν στὴν Παλαιστίνη. Τὸ 1934, τὸ ποσοστὸ αὐτὸ φθάνει στὸ 38 γιὰ νὰ πέσει στὸ 34 κι ἔπειτα στὸ 16 τὸ 1937. Ἡ μάζα τῶν Γερμανῶν Ἑβραίων γαντζώνεται στὴ χώρα ποὺ τὴν θεωρεῖ σὰν πατρίδα της· μόνο μιὰ ὁμάδα, ἀρκετὰ ἀδύναμη ἀπὸ Σιωνιστικὰ φερέφωνα θεωρεῖ τὴν μετανάστευση στὴν Παaλιστίνη σὰν τὴ λύση τοῦ μέλλοντος, πρόλογο ἑνὸς νέου μεγαλείου τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ.

Γι' αὐτούς, ὁ ἀντισημιτισμὸς τοῦ Ναζιστικοῦ καθεστῶτος εἶναι τὸ ἔδαφος ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψει ἀκριβῶς νὰ κερδίσουν τοὺς ὁμοθρήσκους τους στὴν Παλαιστινιακὴ ὑπόθεση. Ἡ ἐφημερίδα Γιούντισε Ρουντσχάου, ὄργανο τῶν Γερμανῶν Σιωνιστῶν, γράφει στὶς 13 Ἰουνίου τοῦ 1933: «Ὁ Σιωνισμὸς ποὺ κατανοεῖ τὴν πραγματικότητα τοῦ Ἑβραϊκοῦ προβλήματος προτείνει μιὰ σωστὴ λύση: τὴν μετανάστευση τῶν Ἑβραίων στὴν Παλαιστίνη. Οἱ Σιωνιστὲς ἀγωνίζονται νὰ κερδίσουν μὲ τὴ γνώμη τους ὅλους τοὺς λαούς, φίλους ἢ ἐχθροὺς τῶν Ἑβραίων, γιατὶ πρόκειται γιὰ

ένα πρόβλημα πού ἀφορᾶ σὲ ὅλους χωρὶς ἐξαίρεση».

Τότε μεσολαβοῦν καὶ οἱ γνῶμες τοῦ φὸν Μιλντενστάϊν. Πρέπει, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη του, ἡ SD, ἀπὸ συμφώνου μὲ τοὺς Σιωνιστές, νὰ προκαλέσει στοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς μάζας μιὰ νοσταλγία γιὰ τὴν Παλαιστίνη, τὴ μόνη χώρα ποὺ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἐπιτρέπει ἀκόμα τὴ μαζικὴ Ἑβραϊκὴ μετανάστευση. Ὁ Χίμμλερ δίνει τὴ συγκατάθεσή του στὸ σχέδιο τοῦ Μιλντενστάϊν, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ στοὺς κόλπους τῆς SD, μιὰ διεύθυνση B - 112 τῶν Ἑβραϊκῶν ὑποθέσεων.

Ὁ φὸν Μιλντενστάϊν προσλαμβάνει στὴν ὑπηρεσία του ἕναν Σχαρφύρερ Ἔς - Ἔς ποὺ μέχρι τότε ἔχει διακριθεῖ ἀποκλειστικὰ μὲ τὴν ὑπερβολικὰ σεβάσμια στάση ἀπέναντι στοὺς ἀνωτέρους του: πρόκειται γιὰ τὸν Ἀδόλφο Ἄϊχμαν. Γεννήθηκε τὸ 1906 στὸ Σόλιγκεν τῆς Αὐστρίας, ὑπῆρξε πωλητὴς ἠλεκτρικῶν συσκευῶν, ἔπειτα ἐμπορικὸς ἀντιπρόσωπος· ὅταν πέρασε κατὰ τύχη ἀπ' τὴ Γερμανία κατατάχθηκε στὴν SD κι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη ὑπηρεσία στὴν Βερφυγκουγκστροῦπε Ἔς - Ἔς, ὁ Ἀδόλφος Ἄϊχμαν πῆρε σὰν κανόνα νὰ θεωρεῖ τὸν κάθε ἀρχηγὸ Ἔς - Ἔς σὰν ἕνα ἀνώτερο ὄν. Ὅταν ὁ φὸν Μιλντενστάϊν τοῦ ζητάει νὰ ἐργασθεῖ γιὰ τὴ διεύθυνση B - 112, ὁ Ἄϊχμαν στέκεται προσοχή. Ἡ ὑπόθεση κλείσθηκε. Ὁ Ἄϊχμαν δὲν ξέρει καλὰ - καλὰ γιατὶ ζητᾶνε εἰδικὰ ἀπ' αὐτὸν ν' ἀσχοληθεῖ μὲ Ἑβραϊκὰ ζητήματα. Καὶ πραγματικά, τίποτε δὲν τὸν προδιαθέτει σ' αὐτό. Θὰ ἐξηγηθεῖ ἀργότερα πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο: «Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη θὰ δεχόμουνα ὁποιαδήποτε πρόταση· βιαζόμουνα πολὺ νὰ τελειώνω μὲ τ' ἀξιοθρήνητα καθήκοντα ποὺ μὲ ὑποχρέωναν νὰ κάνω».

Ὁ Ἄϊχμαν δὲν εἶναι ἀντισημίτης. Μόλις ποὺ ξέρει ὅτι ὑπάρχουν Ἑβραῖοι καὶ τί ἀκριβῶς σημαίνει αὐτό, γιατὶ δὲν ἔχει καμμιὰ προκατάληψη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα: ὑπάρχουν Ἑβραῖοι στὴν οἰκογένειά του, συχνάζει τακτικὰ σὲ μιὰ νεαρὴ Ἑβραιοποῦλα ποὺ ἔχει μαζί της σχέσεις κι ὀφείλει σ' Ἑβραίους φίλους τὴν κατάστασή του στὶς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις. Ὡστόσο, εἶναι ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἐπιμελὴς καὶ πειθαρχικὸς καί, κάτω ἀπ' τὸ λάβαρο τοῦ Μιλντενστάϊν θὰ ἀποκτήσει γρήγορα τὶς ἰδιότητες τοῦ τέλειου ἀντισημίτου ἐμπειροτέχνη. Ναζιστικοῦ τύπου.

Δέκα μῆνες ἔπειτα ποὺ δημιούργησε τὴ διεύθυνση B - 112, ὁ φὸν Μιλντενστάϊν, ποὺ τὸν στενοχωρεῖ ἡ ὑπερβολικὰ μεγάλη γειτονία τῶν σμπίρων τοῦ Χίμμλερ, ἐγκαταλείπει τὴν SD. Θὰ εἰσέλθει ἀργότερα στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν.

Ὁ Ἀδόλφος Ἄϊχμαν παραμένει στὴ θέση του καὶ τοῦ ἐμπιστεύονται μάλιστα καὶ τὴν ὑπηρεσία «Σιωνιστικὲς ὀργανώσεις». Ὑπαγορεύει μὲ στόμφο μερικὲς Ἑβραϊκὲς λέξεις δημοσία, ὑπερασπίζεται ἢ ἀμφισβη-

τεῖ τὴν ἀκρίβεια μιᾶς ἄλφα Σιωνιστικῆς ἔκφρασης καὶ γρήγορα οἱ συνάδελφοί του τῆς SD, τὸν θεωροῦν σὰν ἕνα παληὸ γνώστη τῆς Παλαιστίνης, ποὺ ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του, ἀφοῦ ἔζησε πολὺν καιρὸ ἐκεῖ καὶ ζοῦσε μὲ τοὺς κατοίκους της. Στὴν πραγματικότητα, ὁ Ἀδόλφος Ἄϊχμαν κουράζεται πολύ: μελετάει τὶς πιὸ πολλὲς νύχτες γιὰ ν' ἀποκτήσει μερικὲς γνώσεις τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσας καὶ μὲ κόπο διασαφηνίζει τὸ βιβλίο «Τὸ Ἑβραϊκὸ Κράτος» τοῦ Θεοδώρου Χέρτζλ. Διατηρεῖ σχέσεις μὲ κάθε εἴδους Σιωνιστικὲς ὁμάδες καὶ συντάσσει ἕνα ὑπόμνημα «Ἡ Παγκόσμια Σιωνιστικὴ Ὀργάνωση», ποὺ δημοσιεύθηκε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1939, μὲ τὴν προστασία τῶν Ἔς - Ἔς. Στὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ἐργασίας, ὁ Ἄϊχμαν καὶ ὁ Ὀμπερσχαρφύρερ Ἔς - Ἔς Χέρμπερτ Χάγκεν, διάδοχος τοῦ φὸν Μιλντενστάϊν, κατανοοῦν τὸ δίλημμα ποὺ θέτει στὴν Ἔς - Ἔς ἡ προσιωνιστικὴ πολιτικὴ ποὺ ἐγγυᾶται: ἀπ' τὴ μιὰ πλευρά, πραγματικά, δίνουν τὴν ὑποστήριξή τους στὴν ἐγκατάσταση τῶν Ἑβραίων στὴν Παλαιστίνη, ἀπ' τὴν ἄλλη φοβοῦνται μήπως αὐτὴ ἡ ἐγκατάσταση γίνει ἕνα πρόσχημα γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς Ἑβραϊκοῦ Κράτους. Φυσικά, ὑπάρχουν πολὺ λίγες ἐλπίδες, ὥστε οἱ Βρεττανοὶ προστάτες τῆς Παλαιστίνης, νὰ ἐπιτρέψουν ποτὲ τὴ γέννηση ἑνὸς τέτοιου Κράτους. Κατὰ ποιὸ μέτρο οἱ ἴδιοι οἱ Σιωνιστὲς τὸ σκέπτονται αὐτό, κανένας δὲν ξέρει. Θὰ ἦταν σωστὸ νὰ μάθει κανεὶς λίγο καλύτερα τὴ στάση τους σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γιὰ νὰ γίνει αὐτό, θὰ πρέπει νὰ ἐπιβλέπουν ἀκόμα πιὸ πολὺ τὴ δραστηριότητά τους, νὰ εἰσχωρήσουν πιὸ βαθειὰ στὴ σύνθεση αὐτῶν τῶν ὁμάδων καὶ ἰδιαίτερα στὴν μεγάλη κεντρικὴ μυστικὴ διεύθυνση τῶν Σιωνιστικῶν ὀργανώσεων, Ἕνας φίλος τοῦ Μιλντενστάϊν θὰ προμηθεύσει στὴν Ἔς - Ἔς τὸ μέσον νὰ πραγματοποιηθεῖ αὐτὸς ὁ σκοπός. Πρόκειται γιὰ τὸν Ὄττο φὸν Μπόντελσχβιγκ, μέλος τοῦ Κόμματος, πληροφοριοδότη τῆς SD, πού, ἐπειδὴ εἶχε ἄλλοτε μαγαζὶ στὴ Χάϊφα, διατηρεῖ ἀκόμα στενὲς σχέσεις μὲ μιὰ ὁμάδα Γερμανῶν τῆς Παλαιστίνης, ποὺ στρογγυλεύουν τὰ κέρδη τους προμηθεύοντας πληροφορίες στὴν SD. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, ὁ ὀνομαζόμενος Ρέϊχερτ εἶναι στενὰ συνδεδεμένος μὲ τοὺς ἡγέτες μιᾶς μυστικῆς Σιωνιστικῆς ὀργάνωσης, τῆς Χαγκανά, ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη μυστικὴ ὑπηρεσία — ἐκτὸς ἀπ' τὸν Ἰντέλιντζενς Σέρβις — ἐξάπτει τὴ φαντασία τῶν ὑπευθύνων τῆς SD.

Ὁ Ἄϊχμαν θεωρεῖ τὴν Χαγκανὰ «Ἡ Μυστικὴ» σὰν τὴ Κεντρικὴ Διοίκηση τοῦ παγκόσμιου Σιωνισμοῦ. Κατὰ τὴ γνώμη του, δὲν πρόκειται μόνο γιὰ μιὰ στρατιωτικὴ ὀργάνωση αὐτοάμυνας, ἀλλὰ γιὰ ἕνα ἀληθινὸ κέντρο Ἑβραϊκῆς κατασκοπείας.

Ἡ ὑπηρεσία Β - 112, χάρη στὶς καλὲς φροντίδες τοῦ Ρέϊχερτ,

παίρνει ἐπαφὴ μ' ἕναν ἀπ' τοὺς διευθύνοντες τῆς Χαγκανά, τὸν Ρέϊβελ Πόλκες, Ἑβραιοπολωνό, ποὺ γεννήθηκε στὶς 11 Σεπτεμβρίου τοῦ 1900 καὶ μετανάστευσε στὴν Παλαιστίνη. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Χάγκεν, ὁ Πόλκες κατέχει τὴ διεύθυνση τῆς ἄμυνας τῶν Παλαιστινίων Ἑβραίων. Ἡ SD καλεῖ τὸν Πόλκες νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ Βερολῖνο. Στὶς 26 Φεβρουαρίου τοῦ 1937, ὁ Ἄϊχμαν χαιρετάει αὐτὸν τὸν σημαίνοντα φιλοξενούμενο στὴν Γερμανικὴ πρωτεύουσα. Ὁ Πόλκες καλεῖ ἐπίσης τὸν Ἄϊχμαν νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν Παλαιστίνη. Τοῦ ἐξηγεῖ ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἐπεκτείνει τὴν μεταναστευτικὴ κίνηση πρὸς τὴν Παλαιστίνη οὕτως ὥστε οἱ Ἑβραῖοι νὰ ξεπεράσουν τοὺς Ἄραβες σὲ ἀριθμό· ὑπογραμμίζει ὅτι συνεργάζεται ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ μὲ τὶς Ἀγγλικὲς καὶ τὶς Γαλλικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες καὶ ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμία νὰ συνεργασθεῖ μὲ τὴν ἴδια προοπτικὴ καὶ μὲ τὴν Γερμανία τοῦ Χίτλερ.

26 Σεπτεμβρίου 1937, ὥρα 8,50': Ὁ Ἄϊχμαν καὶ ὁ Χάγκεν ἀναχωροῦν γιὰ τὴν Παλαιστίνη μὲ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὴ τὴ συμμαχία μὲ τὴν Χαγκανά. Ὁ Χάϋντριχ τοὺς δίνει τὴν εὐλογία του. Τὸ ἀτμόπλοιο Ρουμανία, μὲ τὸ ὁποῖο ταξειδεύουν οἱ δύο πράκτορες τῆς SD, πλευρίζει στὴν Χάϊφα στὶς 2 Ὀκτωβρίου. Μιὰ Ἀραβικὴ ἐθνικιστικὴ ἐξέγερση ἔχει ξεσπάσει στὴν Παλαιστίνη ποὺ ἀπαγορεύει μιὰ συνάντηση μὲ τὸν Πόλκες ἐπὶ τόπου. Ἡ συνάντηση θὰ πραγματοποιηθεῖ στὸ Κάϊρο: ὁ διευθύνων τῆς Χαγκανὰ δηλώνει πὼς εἶναι ἕτοιμος νὰ δίνει πληροφορίες στὴν SD μὲ ἕνα μηνιαῖον ποσὸν ἀπὸ δεκαπέντε λίρες στερλίνες. Ὁ Χίμμλερ καὶ ὁ Χάϋντριχ μένουν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τ' ἀποτελέσματα ποὺ πέτυχε ὁ ἐμπειρογνώμων τους στὸν Σιωνισμό. Ὁ Ἄϊχμαν βλέπει νὰ τοῦ ἐμπιστεύονται λίγο ἀργότερα μιὰ θέση ὑπεύθυνου γιὰ τὰ Ἑβραϊκὰ ζητήματα πλάϊ στὸν Ἐπιθεωρητὴ τῆς Σίπο καὶ τῆς SD. Ἐγκαθίσταται στὴ Βιέννη. Καθήκοντά του: νὰ ἐπιταχύνει μὲ ὅλα τὰ μέσα τὴν Ἑβραϊκὴ μετανάστευση.

Μέχρι τότε μετανάστευσαν μόνο οἱ Ἑβραῖοι ποὺ τὸ εἶχαν ἀποφασίσει ἐλεύθερα. Ὁ Ἄϊχμαν ἐγκαθιδρύει μὲ τὴ βοήθεια τῆς Σίπο τὴν ἀναγκαστικὴ μετανάστευση. Ὅταν κατανόησε ξαφνικὰ ὅτι τὸν εἶχαν κάνει ἀρχηγό, ὁ Ἄϊχμαν καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰν ἀληθινὴ μέθη. Διατάσσει, θεσπίζει, ὀργανώνει, κατακρίνει τὸ σύστημα. Ἡ σύγχιση ποὺ δημιούργησαν οἱ παράλληλες ἁρμοδιότητες, στὰ Ἑβραϊκὰ ζητήματα, τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κόμματος, τῆς ἀστυνομίας, τοῦ Κράτους, πρέπει νὰ πάρει τέλος. Δημιουργεῖ μιὰ «κεντρικὴ διεύθυνση γιὰ τὴν Ἑβραϊκὴ μετανάστευση» κι ἐγκαθίσταται στὸ κτίριο ἀριθμ. 41 τῆς ὁδοῦ Πρίγκηπος Εὐγενίου, στὴ Βιέννη. Γύρω του συναθροίζονται αὐτοὶ ποὺ θὰ εἶναι σὲ λίγο οἱ τεχνικοὶ τῆς γενοκτονίας: οἱ ἀδελφοὶ Χὰνς καὶ Ρὸλφ Γκύντερ,

ὁ Φράντς Νόβακ, ὁ Ἀλόϊς κι ὁ Ἄντον Μπρύννερ, ὁ Ἔριχ Ραζάκοβιτς, ὁ Στούσκα, ὁ Χρόσινεκ.

Πρὸς τὸ παρὸν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ βάζουν σ' ἐνέργεια, κάτω ἀπ' τὴν ἐπίβλεψη τοῦ Ἄϊχμαν τὴ μαζικὴ ἔξοδο τῶν Ἑβραίων. Ἡ ἀνέχεια τῶν 300.000 Αὐστριακῶν Ἑβραίων εἶναι τέτοια ποὺ δὲν μποροῦν νὰ πληρώσουν οἱ ἴδιοι τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδιοῦ τους. Οἱ πλούσιοι Ἑβραῖοι τότε παροτρύνονται νὰ τοὺς ἐνισχύσουν. Οἱ Ἑβραϊκὲς ὀργανώσεις ἀλληλοβοηθείας παρακαλοῦνται νὰ κάνουν τὸ ἴδιο. Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1947, ἡ Ἀμέρικαν Τζόϊντ Ντιστριμπύσιον Κόμμιτι θέτει 100.000 δολλάρια στὴ διάθεση τῶν Αὐστριακῶν Ἑβραίων.

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1938, οἱ ὑπηρεσίες τοῦ Ἄϊχμαν ὀργάνωσαν τὴν ἀναχώρηση 45.000 Αὐστριακῶν Ἑβραίων. Δεκαοκτὼ μῆνες ἀργότερα, 150.000 Ἑβραῖοι ἐξωθήθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν πατρίδα τους. Ἀλλὰ ἡ πολιτικὴ τῆς μετανάστευσης τῶν Ἔς - Ἔς δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέσει παρὰ ὅσο διάστημα οἱ τεχνοκράτες Ἔς - Ἔς συμφωνοῦσαν νὰ κρατοῦν ἀνοικτὰ τὰ σύνορα τῶν χωρῶν μετανάστευσης καθὼς καὶ τὰ ταμεῖα τῶν Ἑβραϊκῶν ὀργανώσεων ἀλληλοβοήθειας. Οἱ ἐξτρεμιστὲς τοῦ Κόμματος τὸ καταλαβαίνουν θαυμάσια αὐτό. Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1938, ὀργανώνουν μιὰν ἐκστρατεία δολιοφθορᾶς τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἄϊχμαν.

Ὁ Γιούλιους Στρέϊχερ ἀνοίγει τὸ πῦρ. Ἡ Στύρμερ δημοσιεύει ἄρθρα ἐμπρηστικὰ πάνω στὸν «ἐχθρὸ ἀριθμὸς 1» καὶ ζητάει ἀπὸ τὶς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες νὰ κλείσουν τὰ σύνορά τους στὴν Ἑβραϊκὴ μετανάστευση. Λίγο ἀργότερα, ὁ Γκαῖμπελς, μπαίνει στὴ σκηνή. Ἡ στιγμὴ εἶναι εὐνοϊκὴ γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ μιὰ φιλοδοξία ποὺ τὴν «κλωσσάει» ἀπὸ πολὺν καιρό: νὰ ἀναλάβει τὴ γενικὴ διεύθυνση τῆς Γερμανικῆς πολιτικῆς στὸ Ἑβραϊκὸ ζήτημα. Τὴν 7ην Νοεμβρίου, ἕνας νέος Ἑβραῖος ποὺ ὀνομάζονταν Γκρύνσπαν πυροβολεῖ στὸ Παρίσι τὸν τρίτο γραμματέα τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας, Ἔρνστ φὸν Ράθ, γιὰ νὰ ἐκδικηθεῖ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του ποὺ πέθανε στὴν ἐξορία. Ὁ Γιόζεφ Γκαῖμπελς ἐννοεῖ νὰ ἐκμεταλλευθεῖ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὸ περιστατικό: τὴν 8η Νοεμβρίου, ἡ Φέλκισερ Μπεομπάχτερ βροντοφωνεῖ, στριγγλίζει: «Ὁ Γερμανικὸς λαὸς δὲν ἔχει πιὰ παρὰ νὰ βγάλει τὰ συμπεράσματα ποὺ ἐπιβάλλονται ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τέτοια πράξη».

Στὶς 9 Νοεμβρίου, ἡμερομηνία τῆς ἐπετείου τοῦ «Μπίγκελλερ — Πούτς», Πρώτου Πραξικοπήματος, τοῦ 1923, οἱ σύντροφοι τοῦ Χίτλερ ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ συγκεντρώνονται στὸ Δημαρχεῖο τοῦ Μονάχου γύρω ἀπὸ τὸν Φύρερ τους. Στὸ διάστημα τῆς συγκέντρωσης μαθαίνουν ὅτι ὁ Ἔρνστ φὸν Ράθ, ὑπέκυψε στὰ τραύματά του. Νὰ λοιπὸν ποὺ αὐτὸ ἐξυπηρετεῖ θαυμάσια τὰ συμφέροντα τοῦ Γκαῖμπελς. Συζητεῖ μυ-

στικὰ μὲ τὸν Χίτλερ, ποὺ φαίνεται ὅτι τὸν συγκίνησε πολὺ αὐτὴ ἡ εἴδηση, καὶ σκέπτεται ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ πρέπει νὰ υἱοθετηθεῖ ἡ «τελικὴ λύση». Ἕνας λόγος γεμάτος δηλητήριο, ποὺ τὸν ἐκφωνεῖ ὁ Γκαῖμπελς, ὁ κουτσὸς Μεφιστοφελῆς τοῦ Γ' Ράϊχ, μπροστὰ στὴν ἀφρόκρεμα τῶν ἀξιωματούχων καὶ τῶν παλαιῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Κόμματος, καὶ τὸ κόλπο ἔπιασε. Στὸ διάστημα τῆς νύχτας τῆς 9ης πρὸς τὴν 10η Νοεμβρίου, ἑκατοντάδες Ἑβραϊκὰ μαγαζιὰ λεηλατήθηκαν. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἕνα ἁπλὸ προανάκρουσμα τοῦ πογκρόμ, στὸ ὁποῖο ἕνας ὁλόκληρος λαὸς θὰ κληθεῖ νὰ συμμετάσχει.

Οἱ μελλοντικοὶ σκηνοθέτες τῆς «τελικῆς λύσης», εἶναι στὴν ἀρχὴ οἱ ἀντίπαλοι τοῦ Γκαῖμπελς καὶ τῆς λύσης ποὺ ἐκθειάζει. Γιατὶ ἡ ἐνέργεια τῆς 9ης Νοεμβρίου εἶναι πρὶν ἀπ' ὅλα μιὰ πράξη ἀνταρσίας τοῦ Κόμματος ἐνάντια στὸν ἐπικρατοῦντα ρόλο τῆς Ἔς - Ἔς στὴν Ἑβραϊκὴ πολιτικὴ τοῦ Ράϊχ. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι δὲν ἐζήτησαν καὶ τὴ γνώμη τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Χάϋντριχ. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι θὰ βρεθοῦν μπροστὰ σὲ κάτι τὸ τετελεσμένο.

Καὶ αὐτὸ ποὺ εἶπε ἀκριβῶς ὁ κουτσός διάβολος τοῦ Ράϊχ στοὺς ἀξιωματούχους τοῦ Κόμματος, εἶναι πολὺ λίγο ἀκόμα: αὐτός, ὁ Γκαῖμπελς, εἶχε πληροφορήσει τὸν Φύρερ ὅτι πολλαπλασιάζονταν ἐδῶ κι ἐκεῖ πράξεις καὶ ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῶν Ἑβραίων, κι ὁ Φύρερ ἀπάντησε ὅτι τέτοιες ἐκδηλώσεις δὲν θὰ πρέπει νὰ ὀργανώνονται ἀπ' τὸ Κόμμα, ἀλλὰ πάλι τὸ Κόμμα νὰ μὴν ἐναντιώνεται ἐκεῖ ὅπου ξεσποῦσαν αὐθόρμητα.

Ἑρμηνεία τῶν δηλώσεων αὐτῶν ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Κόμματος ποὺ συγκεντρώθηκαν ἐκεῖ: τὸ Κόμμα εἶναι ἐπιφορτισμένο νὰ ὀργανώνει τὶς ἐκδηλώσεις καὶ πράξεις ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους, ἀλλὰ ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ κρυφὰ καὶ χωρὶς νὰ ἐπεμβαίνει ἐπίσημα.

Γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὶ νὰ κάνουν ἀπ' τὰ λεγόμενα τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Προπαγάνδας τοῦ Ράϊχ. Τοὺς περιέβαλλαν μόλις μὲ νέες ἐξουσίες. Εἶναι ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ «αὐθέντες» τοῦ Ἑβραϊκοῦ ζητήματος. Σ' αὐτοὺς ἀνήκει νὰ λύσουν τὸ πρόβλημα. Ὅσο γιὰ τοὺς ὑπεύθυνους ἐπίσημους τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Ἑβραϊκῆς πολιτικῆς, δὲν γνωρίζουν ἀκόμα τίποτε γιὰ τὶς ἀποφάσεις ποὺ πάρθηκαν καὶ βρίσκονται ἤδη στὸ δρόμο τῆς ἐφαρμογῆς. Τὴν ἴδια ἐκείνη 9η Νοεμβρίου στὶς 23 ἡ ὥρα καὶ 15', ὁ Χάϋντριχ μαθαίνει ἀπ' τὴν ὑπηρεσία SD τοῦ Μονάχου ὅτι διατάχθηκαν πογκρόμ ἀπ' τὴ διεύθυνση τῆς προπαγάνδας τοῦ γκαουλάϊτερ τοῦ Μονάχου — Ἄνω Βαυαρίας· ἡ Γκεστάπο εἰδοποιήθηκε σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς διαταγὲς νὰ μὴν ἐπέμβει. Ὁ Χάϋντριχ δὲν ξέρει τὶ νὰ πεῖ καὶ τὶ νὰ κάνει. Εἰδοποιεῖ ἀμέσως τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς, ὁ ὁποῖος

ζητάει μιὰ συνάντηση μὲ τὸν Φύρερ. Στὶς 23 καὶ 30′, ὁ Χίμμλερ εἰσάγεται στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ Χίτλερ.

Ὁ Χίτλερ ὑποδύεται τὴν ἔκπληξη, δὲν γνωρίζει τίποτε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, ὅμως μὲ κάθε τρόπο δὲν πρέπει νὰ ἐπέμβει ἡ Ἒς - Ἒς καὶ ἡ Γκεστάπο νὰ περιορισθεῖ νὰ διασφαλίσει τὶς περιουσίες τῶν Ἑβραίων. Ὁ Χίμμλερ ὑπακούει. Δὲν χρειάζεται περισσότερα γιὰ νὰ καταλάβει ὅτι ὁ Γαῖμπελς ἔχει δολιοφθείρει τὴν πολιτικὴ τῶν Ἒς - Ἒς γιὰ τὴν Ἑβραϊκὴ μετανάστευση καὶ ἐκθέσει τὴν κυριαρχία τῆς Μαύρης Τάξης στὸ ζήτημα αὐτό. Οἰκτρὴ ἀποτυχία! Ὁ Χίμμλερ εἶναι τρελλὸς ἀπὸ θυμό. Οἱ ἀρχηγοί του ἐπίσης. Ὁ Ὄλεντορφ, ἀρχηγὸς τοῦ Ἴνλαντ SD, ἐκδηλώνεται ὅτι «νοιώθει φρίκη γι' αὐτὰ τὰ πογκρόμ». Ὁ Γκρουπενφύρερ Βόλφ βεβαιώνει ὅτι «ἡ Γερμανία ἔχασε μιὰ ἠθικὴ μάχη». Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας φὸν Ἐμπερστάϊν βρίσκει «ὅλη αὐτὴ τὴν πράξη τελείως ἀηδιαστική». Ὅμως αὐτὰ εἶναι σχεδὸν ὅλα ὅσα θὰ κάνει ἡ Ἒς - Ἒς «ἐν εἴδει» διαμαρτυρίας! Ἀνάμεσα στοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Τάξης, κανένας δὲν σκέπτεται πραγματικὰ νὰ ἀρνηθεῖ νὰ συνεργασθεῖ σ' αὐτὰ ποὺ γίνονται. Ἡ Σχουτζστάφελ ὁλόκληρη, ἀκόμα κι ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ἄϊχμαν, ὑπακούει στὶς διαταγὲς τῆς μὴ ἐπέμβασης ποὺ διετύπωσε ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ.

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ ἐπέμβαση τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς καὶ πρὸ παντὸς τοῦ Γκαῖριγκ, ποὺ καθιστᾶ τὸν Γκαῖμπελς δημόσια ὑπεύθυνο ὅτι ἐκθέτει μὲ τὶς κτηνώδεις πράξεις του πρὸς τοὺς Ἑβραίους τὴ φήμη τῆς Γερμανίας στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα τῆς χώρας, ὁ Χίτλερ, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, διατάσσει τὸν Ὑπουργὸ τῆς Προπαγάνδας νὰ «κρούσει πρύμνη» πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀναθέτει μόνο στὸν Γκαῖριγκ τὴν εὐθύνη τοῦ Ἑβραϊκοῦ ζητήματος (14 Νοεμβρίου 1938). Ὁ Χάϋντριχ συντάσσει μιὰν ἀναφορὰ πάνω στὴ δράση ποὺ διέταξε ὁ Γκαῖμπελς. Ἀναφορὰ πολὺ εὔγλωττη: 815 μαγαζιὰ καταστράφηκαν, 171 σπίτια γκρεμίστηκαν, 76 Συναγωγὲς λεηλατήθηκαν ἄλλες 191 πυρπολήθηκαν, 36 Ἑβραῖοι δολοφονήθηκαν, ἄλλοι 36 τραυματίσθηκαν βαρειά, 174 κλέφτες συνελήφθησαν. Ὁ Χίτλερ κρατάει τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν Γκαῖμπελς παρὰ τὶς κατηγορίες ποὺ φέρονται ἐναντίον του.

Αὐτὴ τὴν ἀναλαμπὴ τῆς βίας τὴν ἀκολουθεῖ μιὰ διάρκεια χρόνου νεκρὴ κι ἔπειτα ὁ Γκαῖριγκ μπαίνει στὴ σκηνή. Στὶς 24 Ἰανουαρίου τοῦ 1939, ὁ Χάϋντριχ λαβαίνει τὴ διαταγὴ νὰ ἐπανέλθει ὅσο πιὸ σθεναρὰ μπορεῖ στὴν πολιτικὴ τῆς μετανάστευσης καὶ τῆς ἀπέλασης τῶν Ἑβραίων ποὺ ἡ SD τὴν ἐγγυᾶται ἀπὸ πολὺν καιρό.

Ὁ Χάϋντριχ ἐπεκτείνει στὶς διαστάσεις τοῦ Ράϊχ τὸν πειραματισμὸ

πού έκανε στήν Αυστρία ό "Αϊχμαν. Μιά «Κεντρική διεύθυνση γιά τήν Εβραϊκή μετανάστευση» δημιουργείται στό Βερολίνο καί τοποθετείται άπό τόν Χάϋντριχ κάτω άπ' τίς διαταγές τοϋ Στάνταρτενφύρερ "Ες - "Ες Χάϊνριχ Μύλλερ, άρχηγού τού τμήματος Β τής Γκεστάπα.

Οί πιέσεις πού άσκοϋνται πάνω στούς Γερμανούς Σιωνιστές ιθύνοντες πολλαπλασιάζονται άμέσως γιά νά έπιταχύνουν στό μάξιμουμ τήν κίνηση μετανάστευσης.

Ή Γενική διεύθυνση άπαιτεί νά τής ύποβάλουν κάθε μέρα ένα κατάλογο άπό 70 οικογένειες έτοιμες νά άναχωρήσουν. Κάτω άπ' τήν πίεση τοϋ Χάϋντριχ καί τοϋ Μύλλερ, ή έξοδος φθάνει σέ άριθμό ρεκόρ. Τό 1939, 78.000 Εβραίοι έγκαταλείπουν τή Γερμανία (έναντι 40.000 τό 1938). Κάτω άπ' αυτή τήν ώθηση τοϋ "Αϊχμαν άλλοι έγκαταλείπουν τή Μυραβία καί τή Βοημία.

Ή μετανάστευση αύτή όργανώνεται άπό τήν SD «χέρι μέ χέρι» μαζί μέ τήν Χαγκανά, πού ό άρχηγός της 'Ελιάου Γκολόμπ είχε δημιουργήσει άπό τό 1937 ένα γραφείο μετανάστευσης στήν Παλαιστίνη, τό: Μοσσάντ λέ 'Αλιγιά Μπέτ».

Οί Εβραίοι μετανάστες μεταφέρονται λαθραία μέ πλοίο στήν Παλαιστίνη, παρά τά μέτρα πού είχε λάβει ή Μεγάλη Βρεταννία γιά νά τροχοπεδήσει τόν ρυθμό. Βλέπουμε τότε τήν συμμαχία τής SD μέ τόν Σιωνισμό έναντίον τής 'Αγγλίας καί τών έξτρεμιστών άντισημιτών τοϋ Κόμματος. Τό Μοσσάντ, στά πεπρωμένα τοϋ όποίου προΐστανται τότε οί Σιωνιστές ιθύνοντες Πίνο Τζίντζμπουργκ καί Μωσέ "Αουερμπαχ, δέν παραλείπει τίποτε γιά νά ξεγελάσει τήν όλο καί πιό αύστηρή έπίβλεψη πού άσκεί ή Βρεταννική άεροπορία καί τό Βρεταννικό ναυτικό, γιά νά έμποδίσει «τήν Εβραϊκή εισβολή» στήν Παλαιστίνη καί τίς 'Αραβικές διαμαρτυρίες πού θά προέκυπταν άσφαλώς.

Ή κεντρική διεύθυνση τής SD αυξάνει τήν προσπάθειά της σέ βοήθεια στό Μοσσάντ, ένόσο οί "Αγγλοι σκληρύνονται στήν άσκηση τοϋ έλέγχου τους. Τό καλοκαίρι τοϋ 1939, παραχωρεί στόν Πίνο Τζίτζμπουργκ τό δικαίωμα νά έπιβιβάσει τούς Εβραίους στό 'Αμβούργο καί στό "Εμντεν μέ κατεύθυνση πρός τήν Παλαιστίνη, ένώ πρίν άπ' αύτή τή χρονολογία κρατούσαν αύστηρά μυστική τήν προέλευση τών πλοίων πού μετέφεραν μετανάστες. Ό Τζίντζμπουργκ καταστρώνει τότε ένα πρόγραμμα, πού σύμφωνα μ' αύτό 10.000 Εβραίοι θά πρέπει νά όδηγηθούν στήν Παλαιστίνη τόν μήνα 'Οκτώβριο. 'Αλλά ό Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος έκρήγνυται στό μεταξύ, καί βάζει βίαιο τέλος στή συμμαχία άνάμεσα στόν Σιωνισμό καί στήν SD. Κάτω άπ' τό χαλάζι άπό όβίδες καί βόμβες, ή τελευταία έλπίδα τής σωτηρίας τών Εβραίων

τῆς Εὐρώπης ἐξαφανίζεται. Ἡ αὐτόνομη Ἑβραϊκὴ πολιτική, ποὺ τὴν ἀσκοῦσε ἡ SD ἀνήκει ἀπὸ τότε στὸ παρελθόν. Ἀμέσως ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου, ἡ Γκεστάπο καταργεῖ τοὺς εἰδικοὺς διανοούμενους τῆς SD γιὰ τὸ Ἑβραϊκὸ ζήτημα Ὁ Μύλλερ, ἀρχηγὸς τῆς κεντρικῆς διεύθυνσης γιὰ τὴν Ἑβραϊκὴ μετανάστευση, τὴν ἐγκαταλείπει τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1939. Ὁ Ἄϊχμαν τὸν ἀντικαθιστᾶ. Εἰσέρχεται στὴ διεύθυνση Δ (Γκεστάπο) τῆς RSHA, τοῦ ἀνατίθεται ἡ ὑπευθυνότητα τοῦ τμήματος Δ - Δ4 (μετανάστευση καὶ ἀπέλαση) καὶ καταλαμβάνει τὰ γραφεῖα ποὺ βρίσκονται στὸν ἀριθμὸ 116 τῆς Κουρφυρστερστράσσε: ὁ Ἀδόλφος Ἄϊχμαν κάθησε τώρα πιὰ στοὺς μοχλοὺς διοίκησης τῆς φυσικῆς καταστροφῆς τῶν Ἑβραίων.

Ὅμως ἡ μοιραία ὥρα δὲν ἐσήμανε ἀκόμα. Πρὸς τὸ παρὸν ὁ Ἄϊχμαν ἐπιμένει νὰ πιστεύει σὲ μιὰ λύση τοῦ Ἑβραϊκοῦ προβλήματος μὲ τὴ μετανάστευση: «Δῶστε στοὺς Ἑβραίους μιὰ ἐδαφικὴ περιοχὴ ὅπου νὰ ἐγκατασταθοῦν καὶ τὸ πρόβλημα ρυθμίζεται πιά».

Μὲ τὴν ὑποστήριξη τοῦ Μπριγκαντεφύρερ Ἔς - Ἔς Βάλτερ Στάχλεκερ, ποὺ ὑπῆρξε συνεργάτης του στὴ Βιέννη καὶ στὴν Πράγα, ὁ Ἄϊχμαν σχεδιάζει νὰ ὀργανώσει μιὰν Ἑβραϊκὴ ἐφεδρεία στὴν Πολωνία στὰ Νοτιοδυτικὰ τοῦ Λούμπλιν, ὄχι μακρυὰ ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόλη ποὺ ὀνομάζεται Μίσκο. Ὁ Χάϋντριχ υἱοθετεῖ τὸ σχέδιο καὶ τίθεται ἀμέσως σ' ἐφαρμογή. Τὸ κυνῆγι ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους ἀρχίζει ἀμέσως, καὶ μέσα σὲ λίγους μῆνες σχεδὸν 300.000 Ἑβραῖοι κατευθύνονται μέσα σὲ τραῖνα ἐμπορευμάτων πρὸς τὴν Ἑβραϊκὴ οὐτοπία τοῦ Ἄϊχμαν.

Τὸ σχέδιο ὡστόσο δὲν διαρκεῖ πολύ. Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Φρὰνκ δὲν ἐγκρίνει αὐτὴ τὴ μαζικὴ ἄφιξη τῶν Ἑβραίων στὴν αὐτοκρατορία του. Στὶς 12 Φεβρουαρίου τοῦ 1940, πηγαίνει στὸ Βερολῖνο καὶ διαμαρτύρεται στὸν Γκαῖριγκ γιὰ τὴν ἀταξία ποὺ οἱ ὀργανωμένες ἀπὸ τὴν SD αὐτὲς μεταφορὲς δημιουργοῦν στοὺς κόλπους τῆς Γενικῆς Διοίκησης. Ὁ Φρὰνκ δικαιώνεται. Ὁ Γκαῖριγκ διατάσσει νὰ σταματήσει ἀμέσως ἡ πρὸς τὸ Νίσκο μετατόπιση. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἄϊχμαν λαβαίνει τέλος: στὶς 14 Ἀπριλίου τοῦ 1940, ἡ Ἑβραϊκὴ πόλη τοῦ Μάσκο διαλύεται.

Τὸ Ἀνατολικὸ ὄνειρο παραχωρεῖ τότε τὸ βῆμα στὸ Μαδαγασκαρινὸ ὄνειρο, πιὸ φανταστικὸ ἀκόμα: ἂς παραχωρήσει ἡ Γαλλία τὴ Μαδαγασκάρη στὴ Γερμανία, καὶ θὰ ὀργανώσουν ἐκεῖ ἕνα γκέττο γιὰ 4 ἑκατομμύρια Ἑβραίους. Ἡ ἰδέα ἐξαπολύεται ἀπὸ τὸν σύμβουλο Πρεσβείας Φρὰντς Ραντεμάχερ, ἀρχηγὸ τῆς διεύθυνσης τῶν Ἑβραϊκῶν ζητημάτων στὸ Γερμανικὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκστρατείας τῆς Γαλλίας. Ὁ Ἄϊχμαν ἁρπάζει αὐτὸ τὸ σχέδιο πυρετώδικα, τὸ ὑποβάλλει στὸν Χίμμλερ καὶ στὸν Χάϋντρχ, ποὺ τοῦ δίνουν

ἀπόλυτη πρωτοβουλία ἐνέργειας. Αὐτὸς συγκεντρώνει πληροφορίες γιὰ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες τοῦ νησιοῦ, καὶ μαθαίνει τότε, ὄχι χωρὶς ἔκπληξη, ὅτι ἡ ἰδέα δὲν εἶναι καινούργια, κι ὅτι ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα μέχρι τὸν Ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν Μποννέ, πολλοὶ πολιτικοὶ σκέφθηκαν νὰ ἀπελάσουν τοὺς Ἑβραίους στὴ Μαδαγασκάρη. Ἕνας λόγος παραπάνω λοιπὸν νὰ δώσει ἐκεῖνος σ' αὐτὴ τὴν ἰδέα τὴν τελική της μορφή. Ἤδη ὁ Ἄϊχμαν βλέπει νὰ περιβάλλεται μὲ τὰ καθήκοντα τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ ἑνὸς Ἑβραϊκοῦ Κράτους· ἡ φαντασία του σὲ παραλήρημα καταφέρνει νὰ συνενωθοῦν μαζί του μερικοὶ ἡγέτες τοῦ Κόμματος καὶ τῆς Ἒς - Ἒς. Στὶς 8 Ἰουνίου τοῦ 1940, ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ δηλώνει στὸν Μουσολίνι ὅτι «θὰ μποροῦσαν νὰ οἰκοδομήσουν ἕνα Ἰσραηλινὸ Κράτος στὴ Μαδαγασκάρη».

Ὅμως καὶ τὸ δεύτερο ὄνειρο τοῦ Ἄϊχμαν δὲν θὰ πραγματοποιηθεῖ κι αὐτό. Ὁ δικτάτορας εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕτοιμος νὰ περάσει στὴν ἐνεργητικὴ φάση μιᾶς προφητείας ποὺ ἔκανε στὶς 21 Ἰανουαρίου τοῦ 1939 στὸν Τσεχοσλοβάκο Ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν: «Ἂν θὰ πρέπει νὰ ἐκραγεῖ ὁ πόλεμος — εἶχε πεῖ τότε ὁ Χίτλερ — τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ εἶναι οὔτε ἡ μπολσεβικοποίηση τοῦ κόσμου οὔτε ὁ θρίαμβος τῶν Ἑβραίων, ἀλλὰ ἡ ἐξόντωση τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς στὴν Εὐρώπη».

Εἶναι δύσκολο νὰ ποῦμε πότε ἀκριβῶς πῆρε ὁ Χίτλερ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση. Ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ ζήτημα, στὶς 13 Ἰουλίου τοῦ 1941, ὁ Χάϋντριχ παίρνει ἀπὸ τὸν Γκαῖριγκ τὴ διαταγὴ νὰ «τοῦ ὑποβάλει ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορότερα ἕνα σχέδιο γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς Τελικῆς Λύσης».

Πρῶτα - πρῶτα θὰ ἐξοντωθοῦν τὰ «ἡγετικὰ κεφάλια» τοῦ Μπολσεβικισμοῦ, ποὺ τὰ ταυτίζει σύμφωνα μὲ τὴν παράλογη Ναζιστικὴ γνώμη μὲ τοὺς Ἑβραίους.

Τοὺς «πολιτικοὺς Σοβιετικοὺς κομμισσάριους», τοὺς πρώτους ποὺ ὑπέδειξαν οἱ διαταγὲς τοῦ Φύρερ, ἀκολουθοῦν οἱ διανοούμενοι (ἰντελλιγκέντσια), οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι, οἱ Ἑβραῖοι στὸ σύνολό τους.

Ἡ Βέρμαχτ ἀγνοεῖ ὅλη αὐτὴ τὴν κλίμακα τῆς τρομοκρατίας. Ἡ Τελικὴ Λύση βρίσκεται ὁλόκληρη στὰ χέρια τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἒς - Ἒς καὶ τῶν κομμάντος του τοῦ θανάτου. Ἐννοεῖται, πὼς οἱ στρατηγοὶ ἔχουν ἐνημερωθεῖ γιὰ τὰ εἰδικὰ καθήκοντα ποὺ θ' ἀναλάβουν τὰ Ἀϊνζατστροῦπεν τῆς SD. Ὅμως στὸ δικό τους πνεῦμα, πρόκειται γιὰ τὰ κατὰ παράδοση καθήκοντα τῆς κάλυψης τῶν μετόπισθεν τοῦ στρατοῦ, τῆς πάλης δηλαδὴ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ πίσω ἀπ' τὸ μέτωπο. Ἂν ἀμφιβάλλουν γιὰ κάποιο πρᾶγμα, ὅμως βρίσκονται μακριὰ ἀπὸ τὴν φρικτὴ ἀλήθεια. Στὸ κάτω - κάτω, πολὺ λίγο τοὺς ἐνδιαφέρει, δὲν εἶναι δική τους δουλειά.

Πολὺ διφορούμενη αὐτὴ ἡ στάση τῶν στρατιωτικῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ

συμπεριφορὰ τῶν σμπίρων τοῦ Χάϋντριχ δὲν εἶναι λιγώτερο διφορούμενη. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1941, ὁ ἀρχηγὸς τῆς RSHA συγκεντρώνει τοὺς ἄνδρες του αἰχμῆς γιὰ νὰ τοὺς ἀνακοινώσει, ὅμως μὲ πολλὴ φρόνηση, μιὰ «πολὺ σκληρὴ ἀποστολὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀνατεθεῖ στὴν SD». «Πρόκειται, τοὺς δηλώνει, γιὰ ἐπιχειρήσεις εἰρήνευσης μέσα στὸ Ρωσικὸ ἔδαφος. Μοῦ χρειάζονται ἄνδρες σίγουροι, σταθεροί· ἐλπίζω ὅτι οἱ ἀρχηγοί μου θὰ τεθοῦν χωρὶς δισταγμὸ στὴ διάθεσή μου».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἄρτουρ Νέμπε, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ κατακτήσει τὸν «Σιδηροῦν Σταυρὸν Πρώτης Τάξεως» καὶ νὰ ἀποκτήσει μὲ κάθε τρόπο τὴν συμπάθεια τοῦ Χίμμλερ, τοῦ ὁποίου ἐξασφάλισε ἤδη τὴν προτίμηση, δὲν θὰ ὑπάρξουν ἐθελοντές. Ἀλλὰ καὶ ὁ Νέμπε δὲν ἔχει μάθει ἀκόμα τὸν ἀκριβῆ σκοπὸ τῆς «Ἀνατολικῆς ἀποστολῆς» στὴν ὁποία ὑπέγραψε. Οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του τῆς SD, θὰ δώσουν τὸ «παρὼν» μὲ βαρειὰ καρδιὰ ἢ κάτω ἀπ' τὴν πίεση τῶν περιστάσεων. Ὁ Ὄττο Ὄλεντορφ εἰδικά, ποὺ ἔχει πέσει στὴ δυσμένεια τοῦ Χίμμλερ, γιατὶ τὸν ἐνοχλοῦν «οἱ συλλογισμοὶ αὐτοῦ τοῦ φύλακα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστῆ Γκράαλ», θ' ἀπαντήσει «ναὶ» στὸν Χάϋντριχ, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ ἀντιτάξει δύο ἀρνήσεις καὶ διακινδυνεύει νὰ ἐκτεθεῖ σὲ ὑπόνοιες γιὰ δειλία καὶ ἀνανδρία.

Ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης θέλει νὰ εἶναι ἀκριβῶς αὐτοὶ οἱ δύο ἀρχηγοὶ τῶν διευθύνσεων RSHA οἱ πιὸ συντηρητικοί, δηλαδὴ ὁ Ὄλεντορφ καὶ ὁ Νέμπε, ποὺ θὰ ἀσκήσουν μὲ τὴν περισσότερη ἐπιμονὴ καὶ σταθερότητα τὴν γενοκτονία ποὺ ἀποφάσισε ὁ Χίτλερ. Ὁ Φρὰντς Σὶξ «κομμάντο τῆς Μόσχας) καὶ ὁ Χάϊντς Γιὸστ (Ἀϊνζατσγκροῦπε Α) ἐγκαταλείπουν τὴ μονάδα τους μερικὲς ἑβδομάδες ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῶν Ἀνατολικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐνῶ ὁ Χάϊνριχ Μύλλερ, ὁ Βάλτερ Σχέλλεμπεργκ καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχηγοὶ οἱ πιὸ γνωστοὶ θὰ ξέρουν ἐπίσης ν' ἀποφύγουν ἐπιτήδεια νὰ θυσιάσουν ἀνθρώπινες ζωές. Ὁ Χάϋντριχ δὲν συναντάει πιὰ καλὴ θέληση στὸ ἐπίπεδο τῶν Στουρμπανφύρερ καὶ τῶν Ὀμπερστουρμπανφύρερ. Θὰ πρέπει νὰ σκαλίσει μέσα σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ ἀστυνομικοῦ μηχανισμοῦ του γιὰ νὰ συγκεντρώσει τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα γιὰ τὴν πραγματοποίηση τοῦ πιὸ μακάβριου σχεδίου τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Τελικά μιὰ ὁμάδα ἀπὸ δολοφόνους πολὺ παράξενη σχηματίζεται: πρόκειται σὲ μεγάλη πλειονότητα γιὰ διανοούμενους, διδάκτορες τοῦ Πανεπιστημίου, ὑπαλλήλους Ὑπουργείων, δικηγόρους. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ὑπάρχει κι ἕνας διαμαρτυρόμενος πάστορας κι ἕνας τραγουδιστὴς τῆς ὄπερας.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1941, ὁ Χάϋντριχ ἔχει ἐπιλέξει 3.000 ἄνδρες. Τοὺς διαχωρίζει σὲ τέσσερα κομμάντος. Τὴν διοίκησή τους τὴν ἀναλαμβάνουν: ὁ Στάχλεκερ (κομμάντο Α, τοῦ ὁποίου τὸ πεδίο δράσης ἐκτεί-

νεται ἀπ' τὴ Βαλτικὴ μέχρι τὸ Λένιγκραντ), ὁ Νέμπε (κομμάντο Β, ἀπὸ τὴ Βαλτικὴ μέχρι τὴν Οὐκρανία), ὁ Ράσχ (κομμάντο Γ) καὶ ὁ Ὄλεντορφ (κομμάντο Δ, ἀπὸ τὴ Βεσσαραβία μέχρι τὴν Κριμαία).

Στὰ τέλη Μαΐου, ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Ὁ Χάϋντριχ συγκεντρώνει τοὺς 120 ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς 3.000 ἄνδρες ποὺ ἀποτελοῦν τὰ τέσσερα κομμάντος στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τοῦ Πρέτς ὅπου ὑποβάλλονται σὲ ἐντατικὴ ἐκγύμναση. Στὶς 22 Ἰουνίου τοῦ 1941, ὁ Χίτλερ ἀνάβει τὴ φωτιὰ στὴ Ρωσία· τὰ κυνηγόσκυλα τοῦ Χάϋντριχ ἐξαπολύονται: 3.000 ἄνδρες ἀρχίζουν τὸ ἀνθρωποκυνηγητὸ σὲ 5 ἑκατομμύρια Ρώσους.

Ἄσχημα πληροφορημένοι γι' αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν στὴ Γερμανία, οἱ Ρῶσοι Ἑβραῖοι δὲν περιμένουν καθόλου αὐτὸ ποὺ θὰ τοὺς συμβεῖ. Σὲ μερικὲς πόλεις τῆς Οὐκρανίας, ἡ Ἑβραϊκὴ κοινότητα συγχέει τοὺς στρατιῶτες τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ μὲ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Κάϊζερ τοῦ 1918 καὶ τοὺς ὑποδέχεται σὰν ἐλευθερωτές. «Οἱ Ἑβραῖοι ἀγνοοῦν τοὺς σκοπούς μας πρὸς αὐτούς», ἀγγέλλει σὲ μιὰν ἀναφορά του, μὲ ἡμερομηνία 12 Ἰουλίου 1941 ὁ Σοντερφύρερ Σχρέτερ. Αὐτὸ διευκολύνει τὴ δράση τῶν φονηάδων τοῦ Χάϋντριχ.

Κολλημένα στὰ τακούνια τῆς Βέρμαχτ, τὰ Ἀϊνζατσγκροῦπεν συγκεντρώνουν τὶς προσπάθειές τους πάνω στὶς Σοβιετικὲς πόλεις ὅπου ζοῦν σχεδὸν τὰ 90% ἀπ' τοὺς Ἑβραίους Ρώσους. Οἱ πόλεις Κάουνας, Γιελγκάβα, Ρίγα, Ταλλὶν καταλαμβάνονται ταυτόχρονα ἀπ' τοὺς κομμάντος τοῦ θανάτου κι' ἀπ' τὸν στρατό. Τρία καμιόνια μὲ φονηάδες τῆς Ἀϊνζατσγκροῦπε Γ ἀκολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τὰ ἅρματα ποὺ εἰσχωροῦν στὴν πόλη Ζιτομίρ· καὶ τὸ Κίεβο καταλαμβάνεται ἀπὸ τὸ κομμάντο 4 α, πρὶν ἀκόμα ἡ πόλη παραδώσει τὰ ὅπλα.

Καὶ οἱ ἀναφορὲς πέφτουν βροχὴ πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς:

Ἀναφορὰ ἀριθ. 153. Ἀϊνζατσγκροῦπε Δ: στὸ ἔδαφος ὅπου βρισκόμαστε τώρα, οἱ Ἑβραῖοι θανατώθηκαν ὁλικά, πρὸ παντὸς στοὺς τόπους μὲ ἐλάχιστη σπουδαιότητα. Ἀπὸ τὴν τελευταία μας ἀναφορά, ἐθανατώσαμε 3.176 Ἑβραίους, 85 παρτιζάνους, 12 γιὰ λεηλασίες, 122 κομμουνιστὲς ὑπαλλήλους. Ὁλικὸς ἀριθμὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῶν ἐπιχειρήσεων: 79.276.

Ἀναφορὰ ἀριθ. 17. Ἀϊνζατσγκροῦπε Γ: σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ ἔδωσε ἡ RSHA, ἡ θανάτωση τῶν ὑπαλλήλων τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Κράτους πραγματοποιεῖται συνεχῶς στὶς πόλεις τῆς Μπιελορωσίας. Ὅσον ἀφορᾶ στοὺς Ἑβραίους, οἱ διαταγὲς ποὺ ἐλήφθησαν ἐφαρμόσθηκαν κατὰ γράμμα.

Ἀϊνζατσγκροῦπε Γ: γιὰ ν' ἀποφευχθεῖ ἡ ἐπιδημία ποὺ ἀπειλεῖ, τὸ κομμάντο 4 α τουφέκισε 1.107 Ἑβραίους ἐφήβους καὶ 661 νέους, πρά-

γμα ποὺ ἀνεβάζει σὲ 11.328 τὸν ἀριθμὸ τῶν Ἑβραίων ποὺ θανατώθηκαν μέχρι τώρα ἀπὸ τὸ Σοντερκομμάντο 4α.

Σκοτώνουν. Σκοτώνουν. Σκοτώνουν.

Ἀϊνζατσκομμάντο 6: ἀπὸ τοὺς 30.000 ἐπιζήσαντες, 10.000 τουφεκίσθηκαν.

Ἀϊνζατσγκροῦπε Δ: 2.010 ἄτομα θανατώθηκαν ἀπὸ τὴν τελευταία ἀναφορά μας.

Ἀϊνζατσκομμάντο 8: 113 Ἑβραῖοι θανατώθηκαν χθές...

Ἐμπροσθοφυλακὴ τοῦ κομμάντο 4 α:... 537 Ἑβραῖοι (ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ) πιάσθηκαν καὶ θανατώθηκαν.

Ἐνόσω τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα εἰσχωροῦν πιὸ μπροστὰ μέσα στὸ Ρωσικὸ ἔδαφος, ἡ θανάτωση τῶν Ἑβραίων γίνεται πιὸ δύσκολη. Οἱ ψίθυροι (πληροφορίες) ποὺ ἀφοροῦν στὶς σφαγὲς κυκλοφοροῦν καὶ οἱ Ἑβραῖοι ξέρουν τώρα πῶς νὰ προφυλαχθοῦν.

Ἄλλη ἀναφορὰ ἑνὸς Ἀϊνζατσκομμάντο: Οἱ φῆμες ποὺ κυκλοφοροῦν πάνω στοὺς τουφεκισμοὺς ποὺ ἐκάναμε μέχρι τώρα καθιστοῦν τὴ δράση μας πιὸ δύσκολη. Οἱ φυγάδες Ἑβραῖοι καὶ Ρῶσοι, ἡ ἀπερίσκεπτη φλυαρία τῶν στρατιωτῶν τῆς Βέρμαχτ σκορπίζουν σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα τὸν φόβο καὶ τὴ δυσπιστία.

Οἱ ἀνθρωποκυνηγοὶ καταφεύγουν τότε στὶς πιὸ χαμερπεῖς πανουργίες. Ὁ συντάκτης μιᾶς θριαμβευτικῆς ἀναφορᾶς δηλώνει: «Οἱ Ἑβραῖοι τῆς πόλης εἰδοποιήθηκαν ὅτι θὰ πρέπει νὰ βρίσκονται σὲ ὁρισμένο τόπο καὶ θέση, γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν καὶ καταυλισθοῦν σ' ἕνα στρατόπεδο. 34.000 ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ παρουσιάσθηκαν. Τοὺς σκοτώσαμε ὅλους ἀφοῦ τοὺς ἐξαναγκάσαμε νὰ βγάλουν τὰ ροῦχα τους καὶ τὰ ἀντικείμενα ἀξίας ποὺ ἔφεραν μαζί τους. Ἀπασχοληθήκαμε πολλὲς μέρες γιὰ νὰ τελειώσουμε τὶς ἐκτελέσεις».

Ἀναφορὰ τῆς Ἀϊνζατσγκροῦπε Γ': «Στὸ Κίεβο, εἰδοποιήσαμε τὸν Ἑβραϊκὸ πληθυσμὸ μὲ τοιχοκολλημένες προκηρύξεις, ὅτι θὰ πρέπει νὰ συγκεντρωθεῖ μὲ σκοπὸ μιὰ μεταφορά του. Ὑπολογίζαμε πάνω κάτω σὲ 5.000 ἕως 6.000 Ἑβραίους. 30.000 ἄτομα παρουσιάσθηκαν. Τὰ ἐκτελέσαμε ὅλα».

Χωρὶς χαλινὸ καὶ χωρὶς ἔλεος ἡ φωτιὰ τῶν κομμάντος Ἒς - Ἒς ἐξολοθρεύει τὴν Ρωσικὴ Ἑβραϊκὴ κοινότητα. Στὶς ἀρχὲς τοῦ χειμῶνα 1941 - 1942, τὰ Ἀϊνζατσγκροῦπεν κάνουν τὸν ἰσολογισμὸ τῶν ἐγκλημάτων τους: Ἀϊνζατσγκροῦπε Α: 249.420 Ἑβραῖοι θανατώθηκαν. Β: 45.467. Γ: 95.000. καὶ Δ: 92.000.

Τὸ πρῶτο κῦμα τῶν Ἀϊνζατσγκροῦπεν τοῦ Χάϋντριχ τὸ ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἕνα δεύτερο κῦμα ἀπὸ φονηάδες Ἒς - Ἒς. Πίσω ἀπ' τὸ μέτωπο, μιὰ Γερμανικὴ πολιτικὴ ἐπιτροπὴ ἐγκαθίσταται καὶ τοποθετεῖται κά-

τω ἀπ' τὴν ἐξουσία τοῦ Ραϊχσμινίστερ Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ. Στοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς ἐπιτροπῆς (διοίκησης) ὁ Χίμμλερ καταλαμβάνει μιὰ θέση - κλειδί: ὁ Φύρερ τοῦ ἔχει πραγματικὰ ἐμπιστευθεῖ (ἀναθέσει) μὲ ἕνα διάταγμα, τῆς 17 Ἰουλίου τοῦ 1941, τὰ καθήκοντα νὰ ἐξασφαλίσει μὲ τὴν ἀστυνομία του τὴν ἀσφάλεια τῶν κατεχομένων Ρωσικῶν ἐδαφῶν. Ὁ Χίμμλερ διορίζει σὰν ἐκπροσώπους του στὴ Ρωσία τέσσερις προσωπικούς του ὑπεύθυνους μὲ τὸν τίτλο HSSP (ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῆς Ἀστυνομίας), ὡς ἑξῆς: τὸν Γκρουπενφύρερ Χὰνς Πρύτζμαν, HSSPF τοῦ Βορρᾶ (Ρίγα)· τὸν Γκρουπενφύρερ Ἔριχ φὸν ντὲμ Μπὰχ - Ζελέφσκυ, HSSPF τοῦ κέντρου (Μίνσκ)· τὸν Ὀμπεργκρουπενφύρερ Φρῆντριχ Γιέκελν, HSSPF τοῦ Νότου (Κίεβο) καὶ τὸν Μπριγκαντεφύρερ Γκέρρετ Κόρσεμαν, HSSPF τοῦ Καυκάσου.

Αὐτοὶ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ λαβαίνουν διαταγὲς ὅμοιες μ' ἐκεῖνες τῶν Ἀϊνζατσγκροῦπεν. Ὑποστηριζόμενοι ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα σύνταγμα τῆς Ὀρντνουγκσπολιτσάϊ καὶ τῶν μονάδων ποὺ στρατολογήθηκαν σὰν βοηθητικὲς ἀπὸ τὰ Κράτη τῆς Βαλτικῆς κι' ἀπ' τὴν Οὐκρανία, οἱ HSSPF θὰ θέσουν σὰν θέμα τιμῆς νὰ θανατώνουν τοὺς Ἑβραίους ποὺ ξέφυγαν ἀπὸ τὰ κομμάντος καὶ νὰ ξεπεράσουν, μὲ τὸν ἀριθμὸ ἀπ' τὰ κατωρθώματά τους, τὴ μανία τῶν προκατόχων τους. Ὁ HSSPF Γιέκελν ξεπερνάει τοὺς συναδέλφους του κατὰ πολλὰ μήκη. Μόνο τὸν μῆνα Αὔγουστο τοῦ 1941 ἀναγγέλλει ὅτι ἐκτελέσθηκαν 44.125 ἄτομα, «πρὸ παντὸς Ἑβραῖοι».

Πόσους ἀνθρώπους σφαγιάσαν αὐτὲς οἱ μονάδες τῶν HSSPF τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ἐκστρατείας τῆς Ρωσίας, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ τὸ ποῦμε μὲ βεβαιότητα. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ 1941, ὅταν τὰ Ἀϊνζατσγκροῦπεν καὶ οἱ μονάδες HSSPF παύουν νὰ ἐνεργοῦν γιὰ «νὰ πάρουν ἀνάσα», μέχρι τὴν ἑπομένη ἄνοιξη, 500.000 Ἑβραῖοι περίπου θανατώθηκαν, καὶ οἱ 300.000 ἀπ' αὐτοὺς ἀπ' τοὺς ἐνόπλους τῶν Ἀϊνζατσγκροῦπεν.

Παρὰ τὴν ἔκταση τῶν «ἐπιτυχιῶν» τους, οἱ φονηάδες Ἔς - Ἔς τῶν Ἑβραίων παρουσιάζουν φανερὰ σημάδια κόπωσης: ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κομμάντο Σχοὺλτζ ζητάει ἀντικατάσταση ἀπ' τὸν Σεπτέμβριο. Ὁ Γκρουπενφύρερ Ρὰσχ φεύγει μὲ ἄδεια καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσει πιά. Τὸν Νοέμβριο, ὁ Ἄρτουρ Νέμπε ἐγκαταλείπει κι αὐτὸς τὰ καθήκοντά του καὶ γυρίζει στὴ Γερμανία· ὁ σωφέρ του Κὲν αὐτοκτονεῖ.

Λίγους μῆνες ἀργότερα, ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἐπιθετικοὺς ὑποτακτικοὺς τοῦ Χίμμλερ ὑποκύπτει κάτω ἀπ' τὸν αἱματοβαμμένο ἐφιάλτη ποὺ βαραίνει πάνω στὶς Ἀνατολικὲς περιοχές: ὁ HSSPF φὸν ντὲμ Μπὰχ - Ζελέφσκι παθαίνει μιὰ κρίση νευρικῆς κατάπτωσης, ὑποφέρει ἀπὸ ἕνα

κωλικὸ τοῦ νεφροῦ καὶ περνάει τὶς νύχτες του νὰ φωνάζει πάνω στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου, γιατὶ τὸν κυνηγοῦν διαρκῶς τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων του.

Ὡστόσο, ὁ Χίμμλερ, συνειδητὸς στὰ καθήκοντά του, δὲν παύει νὰ ἀναπτερώνει τὸ ἠθικὸ ἀπ' τὶς δυνάμεις του μὲ ψευτο - πατριωτικοὺς λόγους, πάνω στὴ σωτηρία τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ καὶ τὴν προστασία τῆς Βορεινῆς φυλῆς.

Συγκεντρώνει ὅλα τὰ μέσα τῆς φαντασίας του γιὰ ν' ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν ἀπαίσια ἐπιχείρηση, τῆς ὁποίας εἶναι ὁ μεγάλος ἐφαρμοστής, τὸν ἐγκληματικό της χαρακτῆρα: «Δὲν πρέπει νὰ βλέπουμε τὰ πράγματα ἀπὸ μιὰ στενὴ προσωπικὴ ἄποψη, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχουμε μπροστά μας παρὸν τὸ πνεῦμα τῆς αἰώνιας Γερμανίας. Πρέπει φυσικὰ κάποιος νὰ θυσιασθεῖ γι' αὐτὸν τὸν μεγάλο σκοπό».

Στὸ Μίνσκ παρευρίσκεται στὴν ἐκτέλεση 200 Ἑβραίων. Στὸ διάστημα ποὺ ἐκτυλίσσεται τὸ θέαμα δὲν αἰσθάνεται καλά. Τὸν συγκρατεῖ καὶ τὸν ὑποβαστάζει ὁ Ὀμπεργκρουπενφύρερ Κάρλ Βόλφ ἀρχηγὸς τοῦ προσωπικοῦ του ἐπιτελείου, κι ἔτσι κατωρθώνει νὰ συνέλθει καὶ νὰ ἐκφωνήσει ἕνα μικρὸ παθητικὸ λόγο: «Οἱ ἄνδρες θὰ παρατήρησαν, δηλώνει, μέχρι ποιὸ σημεῖο μέ δυσαρεστεῖ αὐτὸ τὸ αἱματηρὸ καθῆκον. Ὡστόσο, ὁ καθένας πρέπει νὰ ἐκτελεῖ τὸ καθῆκον του, ὅσο ὀδυνηρὸ καὶ ἂν εἶναι». Ἔπειτα ἀπὸ τὴν «παράσταση», ὁ Χίμμλερ λέει στὸν Νέμπε, ἀρχηγὸ αὐτοῦ τοῦ Ἀϊνζατσγκροῦπε, ὅτι πρέπει νὰ βρεθεῖ ἕνας ἄλλος τρόπος ἐκτέλεσης: ἡ εὐχὴ αὐτὴ προηγεῖται λίγο ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν θαλάμων τῶν ἀερίων.

Μὲ σκοπὸ νὰ ἐμφυσήσουν στοὺς ἄνδρες ἕνα νέο σφρῖγος, νὰ τοὺς κάνουν νὰ ξεχάσουν ὅσο τὸ δυνατὸ τὴ δουλειὰ τοῦ δήμιου, ποὺ καταλήγει μὲ τὴ συνεχῆ ἐπανάληψη, στὸ νὰ τοὺς ἀπογοητεύει, τότε τὸ ἀνθρωποκυνῆγι, ποὺ καταλήγει σὲ ὁμαδικὲς ἐκτελέσεις, τὸ μεταμφιέζουν σὲ στρατιωτικὴ ἐπιχείρηση καὶ τὸ βαφτίζουν μὲ ἀνάλογες ὀνομασίες.Οἱ Ἑβραῖοι ταυτίζονται μὲ τοὺς Ρώσους ἀντάρτες, τὰ ἔνοπλα σώματα τοῦ Ραϊχσφύρερ, αὐτά, παίρνουν τὴν ὀνομασία «ἑνώσεις ἀγῶνα ἐνάντια στοὺς παρτιζάνους», (Μπάντενκαμπφβερμπέντε).

Μὲ τὴν ὑποστήριξη ἀπὸ πέντε συντάγματα τῆς Ὀρντνουνγκσπολιτσάϊ καὶ τῆς τοπικῆς Πολιτοφυλακῆς, οἱ ὁμάδες τῶν Ἔς - Ἔς ἐξαπολύουν ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1942 μιὰ καινούργια δράση ἐνάντια στοὺς παρτιζάνους καὶ στοὺς Ἑβραίους. Ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ὀνομάζεται Σουμπφιέμπερ (πυρετὸς τῶν βάλτων) καὶ τὴν διευθύνει ὁ HSSPF Γιέλκελν· αὐτὴ θὰ εἶναι τὸ προανάκρουσμα τῆς ὁμαδικῆς σφαγῆς, ποὺ τὴν μεταμφιέζουν σὲ στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ τὴν δικαιολογοῦν μὲ τὶς διατεινόμενες ἀνάγκες στρατηγικῆς σημασίας ἢ τῶν κινδύνων ἐπιδημι-

μιῶν. Ἑβραῖοι ἐκτελοῦνται στὸ Ἀμβοῦργο, στὴν Ἀλτόνα, στὸ Χόρνουγκ στὴ Νυρεμβέργη, ἀλλὰ ἡ πιὸ σημαντικὴ ἐπιχείρηση ἀποβλέπει τὴν Μπιελορωσία ὅπου ζοῦν ἀκόμα 100.000 Ἑβραῖοι, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ 68. 000 μέσα στὶς πόλεις.

Ἀπὸ πόλη σὲ πόλη, ἀπὸ γκέττο σὲ γκέττο, τὰ τάγματα τῆς ἀστυνομίας κάνουν θραύση καὶ δημιουργοῦν τὸ κενὸ μὲ μιὰ πρωτοφανῆ κτηνωδία. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς SD καὶ τῆς Σίπο κάνουν κι ὅλας σοφοὺς ὑπολογισμοὺς πάνω στὸν ἀριθμὸ τῶν μηνῶν ποὺ θ' ἀπαιτηθοῦν γιὰ νὰ ξεφορτωθοῦν καὶ τὸν τελευταῖο Ἑβραῖο, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Πολιτικὴ Διοίκηση τῆς Λευκῆς Ρουθηνίας, ποὺ τὴν διευθύνει ὁ γκαουλάϊτερ Βίλχελμ Κοῦμπε, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διεφθαρμένους λειτουργοὺς τοῦ Κόμματος, ὑψώνει τὸ ἀνάστημά του ἐνάντια στὴν ὁλικὴ ἐξολόθρευση τῶν Ἑβραίων.

Ὁ Γενικὸς Ἐπίτροπος Κοῦμπε δὲν κινήθηκε βέβαια ἀπὸ ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ κι αὐτός, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι Ναζιστὲς ἀφεντάδες τῶν Ἀνατολικῶν περιοχῶν, τὸ ἔκανε γιὰ νὰ προφυλάξει τὸ ἔδαφός του ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ καταστροφή, ὅπου βλέπει νὰ τὸ γκρεμίζουν ἡ δράση τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ Στάχλεκερ εἶχε ἤδη εἰπεῖ: τὰ Ἑβραϊκὰ ἐργατικὰ χέρια, καὶ ἰδιαίτερα μέσα στὶς πόλεις, ἀντιπροσωπεύουν μιὰ δύναμη ἐργασίας, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὴν παραβλέψουμε ἀπ' τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη.

Ὡστόσο, ὁ δόκτωρ Στράουχ, Ὀμπερστουρμπανφύρερ Ἔς - Ἔς καὶ διοικητὴς τῆς Σίπο, δὲν σκοτίζεται μὲ τέτοιου εἴδους φροντίδες: αὐτὸς ἐξωθεῖ ἀδιάκοπα καὶ χωρὶς ἀνάπαυση τοὺς ἐνόπλους του στὴ σφαγή, μειώνοντας ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, κάτω ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Κοῦμπε, τὴν Ἑβραϊκὴ κοινότητα ποὺ παρέχει στὴ χώρα τὴν ὁλότητα σχεδὸν ἀπ' τοὺς τεχνίτες καὶ τοὺς εἰδικευμένους ἐργάτες. Κι ὁ δηλωμένος ἀντισημίτης, ποὺ εἶναι ὁ Κοῦμπε, ὁ ὁποῖος δήλωνε τὸ 1934 ὅτι ἔπρεπε «νὰ ἐξολοθρευθοῦν αὐτοὶ οἱ πανουκλιασμένοι μέχρι τὸν τελευταῖο», δαγκώνει ξαφνικὰ ἀπ' τὸ κακό του τὰ χείλια του. Τοποθετεῖ κάτω ἀπ' τὴν προσωπικὴ προστασία του τὶς χιλιάδες τοὺς Γερμανοὺς Ἑβραίους ποὺ ἔχουν ἀπελαθεῖ στὸ Μίνσκ, ἀπευθύνει στὸν Χάϋντριχ σωρὸ τὶς ἀναφορές, τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη καὶ δὲν παραλείπει τίποτε γιὰ νὰ παρεμποδίζει τὴ δράση τῶν φονιάδων Ἔς - Ἔς. Τὴν 1η Μαρτίου τοῦ 1942, ὁ Στράουχ, ποὺ ἔχει ἀποφασίσει νὰ τελειώνει μὲ τὸ γκέττο τοῦ Μίνσκ,προσκαλεῖ 5.000 Ἑβραίους νὰ συγκεντρωθοῦν σ' ἕνα μέρος μὲ τὴν ψευδῆ ὑπόσχεση ὅτι θὰ μεταφερθοῦν σὲ ἄλλες περιοχές, ὅπου θὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ ζήσουν εἰρηνικά. Ὁ Κοῦμπε ὅμως ἀποκαλύπτει αὐτὸ τὸ «βάζο μὲ τὰ τριαντάφυλλα», κι ἔτσι τὸ σχέδιο τοῦ Στράουχ ἀποτυχαίνει.

Τρελλὸς ἀπὸ λύσσα, ὁ Στράουχ διαμαρτύρεται στὸν Χάϋντριχ, ὁ

Χάϋντριχ στὸν Χίμμλερ, ὁ Χίμμλερ στὸν Ρόζεμπεργκ, ποὺ ὑπόσχεται ν' ἀπευθύνει μιὰ σύσταση στὸν Κοῦμπε. Ὁ γκαουλάϊτερ, ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἐντυπωσιάζεται εὔκολα, ἐπιμένει ν' ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο ποὺ ἔχει καθορίσει. Κατηγορεῖ τὸν Ρόζεμπεργκ ὅτι δολοφονεῖ τοὺς δῆθεν ἀντάρτες, ποὺ εἶναι πολλὲς φορὲς ἀθῶοι Ρῶσοι χωριάτες.

Οἱ «αὐθέντες» τῆς Μαύρης Τάξης, οἱ ζηλωτὲς τῆς τρομοκρατίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος δὲν ξέρουν πῶς ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἐνοχλητικὸ ἀντίπαλο, ποὺ τοὺς παρεμποδίζει τὴ δράση τους. Εἰρωνεία τῆς τύχης: οἱ Ρῶσοι παρτιζάνοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ λύσουν αὐτὸ τὸ ἀκανθῶδες πρόβλημα. Τὴ νύχτα τῆς 22ας Σεπτεμβρίου τοῦ 1943, ὁ Κοῦμπε πέφτει θῦμα μιᾶς δολοφονίας, ποὺ τὴν ἐκτέλεσε ἡ ὑπηρέτριά του, πράκτορας τῆς Ρωσικῆς ἀντίστασης.

Ὁ Χίμμλερ ἀγάλλεται: «Ὁ θάνατος τοῦ Κοῦμπε εἶναι μιὰ εὐλογία γιὰ τὴν πατρίδα μας».

Εὐλογία τῆς κακιᾶς ὥρας βέβαια, γιατὶ ἡ δραστηριότητα τῶν φονιάδων Ἔς - Ἔς στὴ Ρωσία, ἐγγίζει τὸ τέλος της. Ἀπὸ τὰ 2,5 ἑκατομμύρια Ἑβραίους ποὺ δὲν κατώρθωσαν νὰ φύγουν μπροστὰ στὴ Γερμανικὴ εἰσβολή, οἱ 900.000 σφαγιάσθηκαν. Τώρα τὰ Σοβιετικὰ στρατεύματα ἀρχίζουν ν' ἀπωθοῦν τοὺς Γερμανοὺς εἰσβολεῖς καὶ νὰ ἐπανακτοῦν τὰ χαμένα ἐδάφη. Ὁ Στανταρτενφύρερ Μπλόμπελ μόλις καὶ μετὰ βίας κατωρθώνει, ἐπικεφαλῆς τοῦ κομμάντο 1005, νὰ σβήσει τὰ ἴχνη αὐτῶν τῶν ἀνθρωποκτονιῶν. Οἱ γιγάντιοι κοινοὶ λάκκοι, μάρτυρες ἀψευδεῖς ἀπ' αὐτὰ τὰ πρόσφατα ἐγκλήματα, ἀνοίγονται, περιβρέχουν τὰ πτώματα μὲ βενζίνη καὶ τὰ καῖνε, σπᾶνε τὰ κόκκαλα καὶ τὰ κάνουν σκόνη μὲ εἰδικὲς μυλόπετρες· ὁ ἀψευδὴς αὐτὸς πίνακας κλείνει τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ θανάτου, τῶν Ἔς - Ἔς στὴ Ρωσία.

Ὅλα ὅμως δὲν ἔχουν ἀκόμη τελειώσει. Λίγο πρὶν ἀπ' αὐτὴ τὴν τελευταία πράξη στὴ Ρωσία, ὁ Χίμμλερ ἐφαρμόζει μέσα στὸ Πολωνικὸ ἔδαφος μιὰ καινούργια φάση τῆς γενοκτονίας: τὰ κινητὰ ἐκτελεστικὰ ἀποσπάσματα τὰ διαδέχονται τὰ ἀκίνητα ἐργοστάσια θανάτου, τὸ μολῦβι τῶν πυροβόλων παραχωρεῖ, τὴ θέση του στοὺς θαλάμους τῶν ἀερίων. Ἡ πρωτοβουλία αὐτῆς τῆς πράξης, τῆς πιὸ τερατώδικης τῆς Ναζιστικῆς ἱστορίας, ὀφείλεται στὸν Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς Ἄρτουρ Γκρέϊζερ, Ραϊχστατχάλτερ στὸ Βαρτεγκάου. Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1941, παρακαλεῖ τὸν Χίμμλερ καὶ τὸν Χάϋντριχ νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ξεκαθαρίσει τὸ ἔδαφός του ἀπὸ τοὺς 100.000 Ἑβραίους ποὺ βρίσκονται συγκεντρωμένοι στὸ γκέττο τοῦ Λιτζμάνσταντ.

Ὁ Χάϋντριχ καὶ ὁ Ραϊχσφύρερ συμφωνοῦν καὶ ἐγκρίνουν. Ὁ Χαουπτστουρμπανφύρερ Λάγκε ξεκινάει μὲ τοὺς τροχοφόρους θαλάμους ἀερίων, ποὺ ἔχουν κάνει ἤδη, σὰν προοίμιο μερικὲς δοκιμὲς στὴ

Ρωσία. Ἐγκαθιστᾶ ὄχι μακριὰ ἀπ' τὸ Λίτζμανσταντ, στὸν πῦργο Κούλμχοφ, τὸ πρῶτο ἐργοστάσιο θανάτου στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Τὸ ἐργοστάσιο ἀρχίζει νὰ λειτουργεῖ τὸν Δεκέμβριο. Κάθε μέρα, ἑκατοντάδες Ἑβραῖοι ὁδηγοῦνται στὸν πῦργο. Τοὺς βάζουν νὰ ξεντυθοῦν κι ἔπειτα τοὺς ὑποχρεώνουν νὰ σκαρφαλώσουν πάνω στὰ καμιόνια ποὺ ἔχουν σταθμεύσει μπροστὰ στὸν πῦργο καὶ ποὺ τοὺς λένε ὅτι θὰ τοὺς ὁδηγήσουν στὰ δημόσια λουτρά. Ὅταν γεμίζουν τὰ καμιόνια, κλείνουν τὶς ἀμπάρες, βάζουν σὲ κίνηση τὸ μοτὲρ καὶ τοποθετοῦν σωλῆνες ἀπὸ καουτσοὺκ σὲ εἰδικὲς στρόφιγγες ποὺ ὁδηγοῦν πρὸς τὸ ἐσωτερικό. Κατ' ἀρχὴν ὁ χειρισμὸς πρέπει νὰ διαρκέσει ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, στὴν πραγματικότητα ὅμως διαρκεῖ πολλὲς ὧρες καὶ ὅταν ἀνοίγουν πάλι, βρίσκουν γενικὰ ἀκόμα μερικὰ θύματα ποὺ δὲν εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ πεθάνουν.

Τὸ Κούλμχοφ χρησιμεύει σὰν προανάκρουσμα σ' ἕναν μακάβριο ἀνταγωνισμὸ τεχνικῶν τῆς «ἀεριοθανάτωσης», ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν ὁλικὴ ἐξολόθρευση τῆς Πολωνικῆς Ἑβραϊκῆς κοινότητας.

Ἀπὸ τὰ 3 ἑκατομμύρια τῶν Πολωνῶν Ἑβραίων, 2, 3 ἑκατομμύρια ἔπεσαν κάτω ἀπ' τὴ ρομφαία τῶν Ναζιστῶν. Ἀπὸ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς κατοχῆς, ὑποχρεώνονται νὰ συγκεντρωθοῦν στὰ διάφορα γκέττο ποὺ τὰ ὀργάνωσε ὁ Χάϋντριχ, μὲ προοπτικὴ τὴν προσεχῆ τους μετανάστευση. Ἐνόσο ἡ ἰδέα μιᾶς μαζικῆς ἀπέλασης τῶν Ἑβραίων πρὸς τὴν Παλαιστίνη ἢ ἀλλοῦ παραχωρεῖ τὸ βῆμα στὴν «τελικὴ λύση» αὐτὰ τὰ γκέττο παίρνουν τὴν ὄψη ἀπὸ αἴθουσες ἀναμονῆς τοῦ θανάτου. Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Πολωνίας δὲν παύει νὰ φτύνει τὸ δηλητήριό του: «Πρέπει νὰ τελειώσουμε μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς Ἑβραίους, ἀλλὰ πῶς; Δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς τουφεκίσουμε ὅλους. Δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ τοὺς δηλητηριάσουμε. Πρέπει νὰ βροῦμε ἕνα μέσο ποὺ νὰ ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχία σὲ μιὰ πλατειὰ κλίμακα».

Τὴ λύση αὐτή, ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ τὴν κρατάει ἤδη ἕτοιμη. Πρόκειται νὰ ἐπεκτείνει τὸν πειραματισμὸ τοῦ Κούλμχοφ ἐγκαθιστῶντας μιὰ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ ἐργοστάσια ὅμοια πάνω στὸ ἔδαφος τῆς Γενικῆς Διοίκησης καὶ στὶς περιοχὲς ποὺ τὶς λένε προσαρτημένες. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ τοῦ ἀνατεθεῖ αὐτὴ ἡ δουλειὰ θὰ εἶναι ὁ Ἐγκληματολογικὸς Ἐπίτροπος Κρίστιαν Βίρτ, ὁ «ἰθύνων νοῦς» τοῦ προγράμματος τῆς εὐθανασίας, ποὺ στὸ ὄνομά της «100.000 διανοητικῶς ἀσθενεῖς» ἐξοντώθηκαν. Ὁ Βὶρτ ἀπέκτησε, στὸ διάστημα αὐτοῦ τοῦ προγραμματισμοῦ, μιὰν ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ εἰδίκευση, στὴν τεχνικὴ τῆς «ἀεριοθανάτωσης» μὲ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς φιλοδοξίες τῆς ἐξόντωσης τῶν Ἑβραιοπολωνῶν — καὶ τῶν Εὐρωπαίων — ποὺ τὶς καλλιεργοῦσε ὁ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς.

Ὁ Βίρτ, ποὺ θεωρεῖ τὸν συνάδελφό του Λάγκε, ποὺ ἀσκεῖται στὰ ἔργα του στὸ Κούλμχοφ, σὰν ἕνα «φαναρτζῆ», κατασκευάζει ἐντατικὰ σταθερούς, μόνιμους θαλάμους ἀερίων καμουφλαρισμένους σὲ δημόσια λουτρά μὲ ντούς, ποὺ ἐγχέουν μέσα σ' αὐτούς, μὲ τὴ βοήθεια ἀντλιῶν, τὸ μονοξείδιο τοῦ ἄνθρακος, ποὺ τὸ ἔχει υἱοθετήσει γιὰ χρησιμοποίηση πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ ὁ δάσκαλος αὐτὸς τοῦ εἴδους.

Σὲ λίγο διάστημα, εἶναι ἕτοιμα πολλὰ ἐργοστάσια τοῦ ἐγκλήματος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Λούμπλιν, τοποθετοῦνται ὅλα κάτω ἀπ' τὴν ἐξουσία τοῦ Μπριγκαντεφύρερ Ἔς - Ἔς Γκλομπόκνικ. Τὸ πρῶτο, τοῦ Μπέλζεκ, ποὺ βρίσκεται πάνω στὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ τοῦ Λούμπλιν — Λέμπεργκ, ἀρχίζει τὴ λειτουργία του στὶς 17 Μαρτίου τοῦ 1942. Ἐξοπλισμένο μὲ ἕξη θαλάμους ἀερίων, ἐπιτρέπει νὰ ἐκτελοῦνται μέχρι 15.000 ἄνθρωποι τὴν ἡμέρα. Τὸ στρατόπεδο τοῦ Σομπιμπόρ, κοντὰ στὰ Οὐκρανικὰ σύνορα, ἐγκαινιάζεται τὸν Ἀπρίλιο τοῦ ἴδιου χρόνου· ἐπίδοση: 20.000 ἄνθρωποι τὴν ἡμέρα. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, εἶναι ἡ σειρὰ τῆς Τρεμπλίνκα, ἑκατὸν εἴκοσι χιλιόμετρα στὰ Βορειανατολικὰ τῆς Βαρσοβίας· μὲ τοὺς δεκατρεῖς θαλάμους της ἀερίων, μποροῦν νὰ σκοτώνουν στὴν Τρεμπλίνκα μέχρι 25.000 τὴν ἡμέρα. Ὁ Κρίστιαν Βὶρτ ἀναλαμβάνει ὁ ἴδιος τὴ διεύθυνση καὶ δὲν φείδεται τοὺς κόπους γιὰ ν' αὐξήσει τὴν ἰσχὺ σὲ ἀπόδοση κατανάλωσης ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο μηχάνημα.

Οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ στρατόπεδου τοῦ Ἄουσβιτς, ποὺ ἦταν τὸ πιὸ μεγάλο ΚΖ τῆς Ἀνατολικῆς ζώνης κατοχῆς, ζηλεύουν τὴν μεγάλη του ἀπόδοση στὸν τομέα τῆς «ἀεριοθανάτωσης». Στὸ ἀέριο ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ Βίρτ αὐτοὶ ἀντιτάσσουν τότε ποιότητες πολὺ ἀνώτερες, τὸ Ζυκλὸν Β΄, ἀέριο γιὰ τὴν ἐξόντωση τῶν βλαβερῶν ἐντόμων, ποὺ τὸ παράγει ἡ φίρμα Ντέγκες (Ντώϋτσε Γκέζελσχαφτ φὺρ Σχαντλιγκσμπελκάμπφουγκ). Ἀρκεῖ νὰ ἐκχύσουν τὶς σφαιρικὲς ἀμποῦλες τοῦ Ζυκλὸν Β΄ μέσα στὸ χῶρο ὅπου βρίσκονται κλεισμένοι οἱ καταδικασμένοι: σὲ τρία λεπτά, ἡ ὑπόθεση ἔχει κανονισθεῖ.

Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ἀρχηγοὺς Ἔς - Ἔς προσπαθεῖ ἀμέσως νὰ ἐκθρονίσει τὸν Βίρτ. Ὁ Ὀμπερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Κούρτ Γκερστάϊν, προμηθευτὴς τοῦ Ζυκλὸν Β΄, καλὸς Χριστιανὸς καὶ ἀντίπαλος τοῦ Ναζιστικοῦ καθεστῶτος — ὅλα μαζὺ ταυτόχρονα, — καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἄϊχμαν, Ρὸλφ Γκόντερ, πηγαίνουν στὸ διάστημα τοῦ μηνὸς στὸ Μπέλζεκ γιὰ νὰ «κάνουν πρόβα» στὶς μεθόδους τοῦ Βίρτ.

Μερικὲς σημειώσεις ποὺ κράτησε ὁ Γκερστέϊν περιγράφουν τὸ θέαμα τὸ ὁποῖο ἀντικρύζουν οἱ δύο ἄνδρες κατὰ τὴν ἄφιξή τους: «Τὸ τραῖνο σταθμεύει. Διακόσιοι Οὐκρανοὶ ἀνοίγουν τὶς πόρτες καὶ βγάζουν τὰ ἄτομα ἔξω ἀπ' τὰ βαγόνια μὲ κτυπήματα μαστιγίου. Ἕνα μεγάφω-

νο μοιράζει διαταγές: νὰ γδυθοῦν ἐντελῶς, νὰ βγάλουν τὰ ἐσώρρουχα, τὰ γυαλιά, κλπ. Ἔπειτα, τὶς γυναῖκες τὶς κουρεύουν μὲ δύο - τρεῖς ψαλλιδιὲς οἱ «κουρεῖς» τοῦ στρατοπέδου. Ἡ γραμμὴ τῶν ἀνθρώπων μπαίνει σὲ κίνηση. Ἐπὶ κεφαλῆς, μιὰ κοπέλλα πολὺ μικρὴ ὄμορφη. Ἀνηφορίζουν τὴ δενδροστοιχία μὲ κατεύθυνση πρὸς τοὺς θαλάμους τῶν ἀερίων! Κανένας δὲν ψιθυρίζει λέξη. Μιὰ Ἑβραία καμμιὰ σαρανταριὰ χρονῶν ἀρχίζει ξαφνικὰ νὰ φωνάζει, νὰ καταριέται τοὺς φονηάδες. Πέντε ἢ ἔξη χτυπήματα μὲ τὸ μαστίγιο στὸ πρόσωπο κι ἐξαφανίζεται πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους μέσα στὸν θάλαμο τῶν ἀερίων.

»Οἱ θάλαμοι γεμίζουν. «Νὰ συμπιεσθοῦν καλά», αὐτὲς εἶναι οἱ διαταγὲς τοῦ Βίρτ. Ὁ μηχανικὸς Χέκενχολτ, στέκεται ἕτοιμος γιὰ νὰ βάλει σὲ κίνηση τὰ μοτὲρ Ντῆζελ, γιὰ νὰ ἐξαπολύσουν τὸ ἀέριο ποὺ θὰ θανατώσει τοὺς καταδικασμένους».

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀκριβῶς τὰ μοτὲρ ἀρνιοῦνται νὰ πάρουν κίνηση. Ὁ Γκερστέϊν βγάζει τὸ χρονόμετρό του γιὰ νὰ μετρήσει μὲ ἀκρίβεια τὴν ἔκταση τῆς ἐξολόθρευσης τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Ζύκλον Β'.

«Ἐπεμβαίνει ὁ Βίρτ, δηλώνει ὁ Γκερστέϊν. Εἶναι τρελλὸς ἀπὸ λύσσα. Πενῆντα λεπτά, δεκαεπτὰ δευτερόλεπτα, τὰ μοτὲρ δὲν κινοῦνται, μάταιος ὁ κόπος! Οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι περιμένουν μέσα στοὺς θαλάμους τῶν ἀερίων. Τοῦ κάκου! Ἀκούγονται πολλοὶ ἀπὸ μέσα ποὺ κλαῖνε μὲ λυγμούς, ποὺ βογγοῦν... Ἀπ' τὸ θυμό του ὁ Βὶρτ χτυπάει δώδεκα ἢ δεκατρεῖς φορὲς στὸ πρόσωπο τὸν Οὐκρανὸ ποὺ βοηθάει τὸν Χέκενχολτ νὰ βάλει σὲ κίνηση τὶς μηχανὲς Ντῆζελ. Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες καὶ σαράντα ἐννέα λεπτά, οἱ Ντῆζελ παίρνουν ἐμπρός. Εἴκοσι πέντε λεπτὰ περνοῦν. Ἀκριβῶς. Πολλοὶ ἔχουν πεθάνει τώρα. Φαίνονται ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν μικρὸ φεγγίτη. Τριάντα δύο λεπτὰ ἀκόμα, εἶναι ὅλοι νεκροί. Ἀνοίγουν τὶς πόρτες. Οἱ νεκροὶ στέκονται ὄρθιοι σὰν στῆλες ἀπὸ βασάλτη, σφιγμένοι ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον».

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἄουσβιτς ξαναφεύγουν. Ὁ εἰδικευμένος στὸ ἔγκλημα Βὶρτ ἔχει ὑποστεῖ μιὰ σκληρὴ ἀποτυχία, γιατὶ τὸ Ἄουσβιτς υἱοθετεῖ ἀμέσως τὸ Ζύκλον Β', πρὸς ἀπόλυτη ἱκανοποίηση τοῦ διοικητῆ τοῦ στρατοπέδου, Ροῦντολφ Ἕςς. Ἕςς: «Ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτὸ τὸ ἀέριο (γκάζι) ἔρχεται πάνω στὴν ὥρα του. Ποτέ μου δὲν ἤθελα, δὲν μοῦ ἄρεσε, νὰ βάζω νὰ τουφεκίζουν τοὺς ἀνθρώπους, καί, πρὸς παντὸς τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Εὐτυχῶς, θὰ μποροῦμε ν' ἀποφεύγουμε αὐτὰ τὰ λουτρὰ αἵματος, ποὺ πάντα μοῦ προξενοῦσαν φρίκη».

Ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Ἡ ἐπιχείρηση γιὰ τὴν ἐξολόθρευση τῶν Ἑβραίων Πολωνῶν μπορεῖ ν' ἀρχίσει. Οἱ σμπίροι τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἕς - Ἕς κυνηγοῦν κι ὅλας ἔξω ἀπ' τὰ γκέττο καὶ σπρώχνουν πρὸς τὰ μα-

κάβρια ἐργοστάσια χιλιάδες καὶ χιλιάδες Ἑβραίους.

Ὅμως νὰ ποὺ ἡ Βέρμαχτ σηκώνει γιὰ δεύτερη φορὰ κεφάλι στὸν Χίμμλερ καὶ προσπαθεῖ νὰ βάλει τέλος στὴ δράση του. Ἐπικαλούμενη αἰτία: αὐτὴ ἡ τελευταία πράξη τῆς τελικῆς λύσης ἀποστερεῖ τὴν Βέρμαχτ ἀπὸ ἐργατικὰ χέρια, ποὺ χωρὶς αὐτά, τὰ ἐγκαταστημένα στὶς Ἀνατολικὲς περιοχὲς πολεμικὰ ἐργοστάσια δὲν μποροῦν νὰ λειτουργήσουν. Σύμφωνα μὲ τὴ συνήθειά του, ὁ Στρατάρχης Κάϊτελ παίρνει θέση ἐνάντια στοὺς στρατιωτικοὺς καὶ δίνει διαταγή, στὶς 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1942, ν' ἀντικατασταθοῦν ἀμέσως τὰ Ἑβραϊκὰ ἐργατικὰ χέρια μὲ Πολωνούς. Ὁ στρατηγὸς φὸν Γκίεναντ, διοικητὴς τῶν Γερμανικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων στοὺς κόλπους τῆς Γενικῆς Διοίκησης, δὲν ὑποχωρεῖ. Ἀπευθύνει στὸν Κάϊτελ ἕνα ὑπόμνημα ποὺ ἐξηγεῖ τὶς μεγάλες δυσκολίες ποὺ θὰ δημιουργοῦσε, στὴ Γερμανικὴ πολεμικὴ βιομηχανία, ἡ κατάργηση τῶν Ἑβραϊκῶν ἐργατικῶν χεριῶν καὶ ζητάει, τουλάχιστο, νὰ ἀπαλλαγοῦν οἱ Ἑβραῖοι μέχρις ὅτου ἱκανοποιηθοῦν οἱ πιὸ ἐπείγουσες κι ἐπιτακτικὲς παραγωγικὲς ἀνάγκες. Ὁ Κάϊτελ ὑποβάλλει τὴν ἀναφορὰ στὸν Χίμμλερ ποὺ ἀντιδρᾶ ἀμέσως ἐνάντια στοὺς στρατιωτικοὺς δολιοφθορεῖς τῆς τελικῆς λύσης. «Ἐνάντια σ' αὐτοὺς πού, σκούζει δυνατὰ στὶς 2 Ὀκτωβρίου, ποὺ ἐπικαλοῦνται τὰ συμφέροντα τῆς πολεμικῆς μας βιομηχανίας, ποὺ ὅμως σκέπτονται μ' αὐτὸ νὰ προστατεύσουν τοὺς Ἑβραίους, διέταξα νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ πιὸ αὐστηρὲς κυρώσεις». Ὁ Κάϊτελ δὲν περιμένει κὰν τὴν ἀντίδραση τοῦ Χίμμλερ γιὰ νὰ ξεκαθαρίσει τοὺς ἀντιτιθέμενους στρατιωτικοὺς στὴν Πολωνία: ὁ στρατηγὸς φὸν Γκίεναντ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὰ καθήκοντά του. Στὶς 10 Ὀκτωβρίου ἕνα τηλεγράφημα τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Στρατοῦ ἀγγέλλει ὅτι «ἡ Διοίκηση τῆς Βέρμαχτ, σὲ συμφωνία μὲ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς ζητάει ν' ἀντικατασταθοῦν ἀμέσως τὰ Ἑβραϊκὰ ἐργατικὰ χέρια στὰ ἐργοστάσια καὶ στὶς βοηθητικὲς ὑπηρεσίες τοῦ στρατοῦ μὲ ἐργατικὰ χέρια Ἀρίας καταγωγῆς».

Ἡ Βέρμαχτ συνθηκολογεῖ. Ἀνάμεσα στὶς 13 καὶ στὶς 15 Ὀκτωβρίου τοῦ 1942, ὅλες οἱ Στρατιωτικὲς Διοικήσεις κι ἐνδιάμεσες ὑπηρεσίες παίρνουν διαταγὴ ν' ἀπολύσουν τὸ Ἑβραϊκὸ προσωπικό. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, οἱ Πολωνοὶ Ἑβραῖοι βρίσκονται στὰ χέρια τῶν Ἔς - Ἔς. Οἱ ζηλωτὲς τῆς τελικῆς λύσης μποροῦν τώρα πιὰ νὰ κατευθύνουν τὴ δράση τους ὅπως θὰ τοὺς ἀρέσει. Καὶ δὲν κάνουν φυσικὰ καμμιὰ παράλειψη: τὰ ἐργοστάσια τοῦ θανάτου λειτουργοῦν κανονικά, ἐπεκτείνουν ὑπέρμετρα τὸν ἤδη τεράστιο κατάλογο τῶν διαπραχθέντων ἐγκλημάτων. Οἱ ἀριθμοὶ στοὺς ὁποίους ἔφθασαν, μὲ πολὺ μεγάλη κατάπληξη μποροῦν νὰ γίνουν σήμερα κατανοητοί: 152.000 Ἑβραῖοι θὰ πεθάνουν στὸ Κούλμχοφ, 600.000 στὸ Μπέλζεκ, 250.000 στὸ Σομπιμπόρ, 700.

000 στὴ Τρεμπλίνκα, 200.000 στὸ Λούμπλιν — Μάζντανεκ, περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο στὸ Ἄουσβιτς.

Μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ μερικοὺς γεννημένους — δημίους νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ πιὸ χαμηλά κι αἱμοχαρῆ τους ἔνστικτα. Οἱ δίκες, οἱ ἐφημερίδες ἔχουν δώσει ἀρκετὲς πληροφορίες πάνω στὴν κτηνώδη βαρβαρότητα τῶν ὑπανθρώπων αὐτῶν ὅπως, τοῦ Ὄσβαλντ Κάντουκ (Ἄουσβιτς), τοῦ Κοὺρτ Φρὰντς (διοικητὴ τοῦ στρατοπέδου τῆς Τρεμπλίνκα), τοῦ Βίλχελμ Μπόγκερ (ἀρχηγοῦ τοῦ τμήματος τῶν πολιτικῶν κρατουμένων στὸ Ἄουσβιτς), κλπ., γιὰ νὰ δοθεῖ μιὰ ἑρμηνεία τῆς γενοκτονίας ποὺ βασίζεται ἀπόλυτα πάνω στὸν σαδισμό. Καὶ σήμερα ἀκόμα φανταζόμαστε τοὺς δράστες αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ ἐγκλήματος σὰν μιὰ ὁρδὴ ἀπὸ ἀπάνθρωπα τέρατα, ποὺ σκέφτονται μόνο πῶς νὰ βασανίζουν καὶ νὰ καταστρέφουν μὲ ὅλους τοὺς δυνατούς, ἀφάνταστους καὶ ραφιναρισμένους τρόπους. Αὐτὴ ἡ ἀναπαράσταση εἶναι ὅμως ὑπερβολικὰ ἁπλοϊκή. «Δὲν γνωρίζω κανέναν ἄνδρα τῶν Ἔς - Ἔς, μαρτυρεῖ ἡ δόκτωρ Ἔλλα Λίνγκενς — Ρέϊνερ, πρώην κρατούμενη στὸ Ἄουσβιτς, ποὺ νὰ μὴν ἔσωσε τὴ μιὰ φορὰ ἢ τὴν ἄλλη ἕναν Ἑβραῖο ἀπ' τὸν θάνατο. Πολλοὶ λίγοι σαδιστὲς ὑπῆρχαν στὴν πραγματικότητα. Ἡ πλειονότητα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες ἦταν ἄνθρωποι ἀπόλυτα φυσιολογικοί, κανονικοὶ κι ἤξεραν πολὺ καλὰ νὰ ξεχωρίζουν τὸ καλὸ ἀπ' τὸ κακό».

Οἱ μεταπολεμικὲς ἀποκαλύψεις πάνω στὰ βασανιστήρια ποὺ ἐπέβαλαν μερικοὶ δήμιοι πάνω στὰ θύματά τους θὰ πρέπει νὰ θεωρηθοῦν σὰν ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις γιατί, ὅπως τὸ λέει ὁ Χαννὰ Ἄρεντ, ἡ ὀργάνωση τῆς Ναζιστικῆς γενοκτονίας δὲν στηριζόταν «οὔτε πάνω σὲ φανατικούς, οὔτε πάνω σὲ τρελλούς, οὔτε πάνω σὲ σαδιστές, ἀλλὰ κυρίως πάνω σὲ ἀνθρώπους φυσιολογικοὺς τοῦ τύπου τοῦ «κυρίου» Χάϊνριχ Χίμμλερ».

Αὐτὸ ποὺ προκαλεῖ ἐντύπωση στὴν ὑπόθεση εἶναι ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς ὅτι «καλοὶ πατέρες οἰκογενειάρχες» γίνονται συμπτωματικὰ οἱ ὑπηρέτες τοῦ ἐπισήμου ἐγκλήματος μὲ τὸ συναίσθημα ὅτι ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον τους τοῦ Γερμανοῦ πολίτη. Ὁ σαδισμὸς εἶναι μόνο μιὰ μορφὴ τῆς γενοκτονίας. Κατὰ τὰ ἄλλα, εἶναι μιὰ ὄψη ποὺ δὲν ἐνθαρρύνει καθόλου τὴν Ἀνώτατη Διοίκηση τῶν Ἔς - Ἔς. Συμβαίνει τὸ ἀντίθετο μάλιστα, ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ κατέχεται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔμμονη ἰδέα: νὰ πραγματοποιήσει τὴν γενοκτονία «καθαρά», ἀντικειμενικά, ὀρθολογιστικά, γιατὶ οἱ ἄνδρες τῶν Ἔς - Ἔς εἶναι καὶ ὀφείλουν νὰ εἶναι, ἀκόμα κι ὅταν σκοτώνουν, ἄτομα «ἄψογα καὶ ἀνεπίληπτα».

Οἱ ἐπίσημες διαταγὲς τοῦ Χίμμλερ ἀπαγορεύουν τὶς ἰδιωτικὲς πρωτοβουλίες ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους καὶ οἱ παραβάτες ἐκτίθενται στὶς πιὸ σοβαρὲς κυρώσεις. Θὰ συμβεῖ μάλιστα στὸν Χίμμλερ νὰ βάλει νὰ κατα-

δικάσουν σὲ θάνατο ἕναν Οὐντερστουρμφύρερ Ἕς - Ἕς ἔνοχο γιὰ τὸ ὅτι κακοποίησε κτηνωδῶς πολλοὺς Ἑβραίους. Τὸ Δικαστήριο Ἕς - Ἕς αἰτιολογεῖ ὡς ἑξῆς αὐτὴ τὴν καταδίκη μὲ ἡμερομηνία τῆς 9ης Ἰουνίου τοῦ 1943: «Ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε παράνομες πράξεις ἀνάξιες ἑνὸς Γερμανοῦ κι ἑνὸς ἀρχηγοῦ Ἕς - Ἕς... Παρόμοιες μέθοδοι σχεδὸν μπολσεβικικὲς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ γίνουν ἀνεκτὲς ἀπὸ μᾶς, ἀκόμα καὶ ὅταν ἐφαρμόζονται πάνω στοὺς χειρότερους ἐχθρούς μας».

Λοιπὸν ἔτσι — αὐτὴ εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ὄψη ἡ πιὸ γελοία αὐτῆς τῆς τραγωδίας — μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ στρατόπεδα ὅπου χιλιάδες Ἑβραῖοι ἐκτελοῦνται κάθε μέρα, μερικὰ «ἀπαγορευμένα» ἐγκλήματα τιμωροῦνται, ὑφίστανται κυρώσεις, ἀπὸ τὸν Ραϊχσφύρερ Ἕς - Ἕς, τὸν ἀπόστολο αὐτὸν τῆς Γερμανικῆς καθαρότητας, τῆς Γερμανικῆς πειθαρχίας καὶ τῆς Γερμανικῆς ὑγιεινῆς.

«Ἡ γενοκτονία, λέει ὁ ἱστορικὸς Μάρτιν Μπρόσζατ, ὑπῆρξε τὸ ἔργο τῶν περήφανων, σεμνότυφων, συνειδητῶν φιλισταίων, πού, ἀφοῦ ἐκπαιδεύθηκαν στὸν χωρὶς ὅρους σεβασμὸ τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ Κράτους, ἀφοῦ ἀπογυμνώθηκαν ἀπὸ κάθε κριτικὴ ἔννοια κι ἀπὸ κάθε φαντασία, πείθονταν οἱ ἴδιοι καὶ ἄφηναν νὰ τοὺς πείσουν ὅτι ἡ «θανάτωση» ἑκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων εἶναι μιὰ εὐεργεσία γιὰ τὸν λαὸ καὶ γιὰ τὴν πατρίδα».

Οἱ φιλισταῖοι αὐτοὶ ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι νοιώθουν οἶκτο. Ὁ θάνατος τῶν ἄλλων, «τὸ γ ί γ ν ε σ θ α ί τους καὶ τὸ τ έ λ ο ς τους» σύμφωνα μὲ τὴν ὑποκριτικὴ ἔκφραση ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ διοικητὴς τοῦ Ἄουσβιτς Ροῦντολφ Ἕςς, ἀπαιτεῖ ὅλη τους τὴ συμπάθεια. Ἕςς: «Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ πιὸ ὀδυνηρὸ ἀπ' τὸ ὅτι ὀφείλουμε νὰ ἐκτελοῦμε συνεχῶς, πάντα αὐτὸ τὸ καθῆκον, χωρὶς νὰ μποροῦμε νὰ δώσουμε ἕνα ἐλεύθερο ξέσπασμα στὸν οἶκτο ποὺ αἰσθανόμαστε».

Οἶκτος πρὸς τὰ θύματα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἀλλὰ πρὸ παντὸς οἶκτος πρὸς τοὺς ἑαυτούς τους, συναίσθημα ὅτι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θύματα. Ἕςς: «Ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθῶ νὰ ἐξασφαλίζω τὴν καλὴ πορεία τοῦ τρόπου (προτσὲς) τῆς ἐξόντωσης, ὅ,τι κι ἂν μοῦ κόστιζε. Καὶ ὅταν εἶχαν ὑποστεῖ ἰδιαίτερες δοκιμασίες, δὲν εἶχα οὔτε τὴν εὐκαιρία νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία κοντὰ στὴν οἰκογένειά μου. Δὲν εἶχα ἄλλη παρηγοριὰ ἀπ' τὰ ἄλογά μου, καὶ πολλὲς φορές, τὴ νύχτα, πήγαινα νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ στοὺς σταύλους».

Κι ἔπειτα, ὑπάρχει ἡ διαταγή, ὑπάρχουν οἱ διαταγές. Βρίσκονται ἐκεῖ, παροῦσες πάντα, ἀκόμα καὶ ὅταν παρουσιάζεται ἡ ἀμφιβολία. Ἕςς: «Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν σκεπτόμουν. Εἶχα λάβει διαταγὲς καὶ τὶς ἐκτελοῦσα». Οἱ διαταγὲς ποὺ λήφθηκαν εἶναι ἱερές. Τὶς λατρεύουν εἰδωλολατρικά. Καταφεύγουν πίσω ἀπ' αὐτές. Τοὺς δικαιολογοῦν. Ὅταν ὁ

'Αμερικανὸς ψυχολόγος Τζίλμπερτ θὰ ρωτήσει τὸν Ἕςς ἂν πίστευε πραγματικὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἄξιζαν τὴν τύχη τους, ὁ διοικητὴς θ' ἀπαντήσει στρεψόδικα ὅτι ἡ ἐρώτηση εἶναι τελείως παράλογη: «Πρέπει νὰ καταλάβετε, λοιπόν, ὅτι δὲν μᾶς ζητοῦσαν, ἐμᾶς τοὺς Ἔς - Ἔς νὰ τὰ σκεφθοῦμε αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἐξ ἄλλου, αὐτὸ δὲν θὰ μᾶς ἐρχόταν ποτὲ στὸ μυαλό».

Καὶ ὅταν οἱ διαταγὲς εἶναι ἀντιφατικές, ἢ ὅταν δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἀκριβεῖς, τί συμβαίνει τότε; Τότε οἱ ἴδιοι οἱ δήμιοι ἀρχίζουν ν' ἀμφιβάλουν τὴν ἐξοχότητα τῆς ἀποστολῆς τους. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ θανάτωση τῶν Πολωνῶν Ἑβραίων εἰσέρχεται στὴν τελευταία της φάση. Ἤδη τὰ δύο τρίτα ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ὑποκύψει στὴ μαύρη μανία, ὅταν μιὰ πολλοστὴ δύναμη Ἔς - Ἔς μπαίνει στὴ σκηνὴ καὶ χαλιναγωγεῖ τὴν ἀνελέητη κίνηση τῶν ἐργοστασίων τοῦ θανάτου: πρόκειται γιὰ τὴν Βιρτσχαφτσβερβαρτουνγκσχάουπταμτ ἢ WVHA, οἰκονομικὴ διεύθυνση Ἔς - Ἔς ποὺ πρεσβεύει, ἀντίθετα πρὸς στὴν RSHA τοῦ Χάϋντριχ, τὴ διαφύλαξη τῶν Ἑβραίων καὶ τὴ χρησιμοποίησή τους σὰν σκλάβους τῆς δουλειᾶς στὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια τῆς μεγάλης Γερμανίας.

Ὑποταγμένα στὴν ἀρχὴ στὸν ἐπιθεωρητὴ Τέοντορ Ἄϊκε, τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης ἀνατίθενται, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀναχώρηση τοῦ Ἄϊκε στὴν Βάφφεν — SS, στὸν Ρίχαρντ Γκλύκς. Τὸ 1942, ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀναδιοργάνωση τῆς διοίκησης καὶ τῆς διαχείρισης τῶν στρατοπέδων, ὁ Γκλύκς, ποὺ ἦταν πρῶτα κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τοῦ Φυρουγκσχάουπταμτ, ἐνσωματώνεται μὲ ὅλο του τὸ ἐπιτελεῖο στὴν Βιρτσχαφτσβερβαλτουγκσχάουπταμτ τοῦ Ὄσβαλντ Πόχλ.

Ἀμέσως ἡ ἐπίδραση τῶν οἰκονομολόγων καὶ τῶν ζηλωτῶν τῆς παραγωγῆς γίνεται βαθειὰ αἰσθητὴ στὸ ἐπίπεδο τῶν Κ Ζ, ποὺ θὰ προμηθεύουν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα στὶς βιομηχανίες τῶν Ἔς - Ἔς μιὰ στρατιὰ ἀπὸ ἐργαζόμενους. «Ὁ πόλεμος, γράφει ὁ Πὸχλ στὸν Χίμμλερ στὶς 30 Ἀπριλίου τοῦ 1942, καθιστᾶ ἀναγκαία τὴν ἀναδιοργάνωση τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης, ποὺ θὰ πρέπει νὰ συμβάλουν μὲ κάθε θυσία στὴ λύση τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων μὲ τὴν ἐπιστράτευση καὶ χρησιμοποίηση τῶν αἰχμαλώτων στὴν ἐργασία».

Λήφθηκαν μέτρα γιὰ νὰ σταματήσει ἡ δραστηριότητα τῶν θαλάμων τῶν ἀερίων καί, σὲ πολὺ μικρὸ διάστημα, ὁ Χίμμλερ ποὺ ἔδωσε τὴ συγκατάθεσή του στὸν Γκλὺκς καὶ στὸν Πόχλ, ἀντιλαμβάνεεται ὅτι ἡ τελικὴ λύση ἔχει ἐκτεθεῖ πλατειὰ ἀπ' τὸ γεγονὸς αὐτό. Οἱ ἀπόστολοι τοῦ WVHA, πραγματικά, βάζουν τὸ χέρι πάνω στὰ στρατόπεδα ὅπου φυτοζωοῦν ἀκόμα 700.000 Ἑβραῖοι Πολωνοί, προοριζόμενοι κατ' ἀρχὴν γιὰ τοὺς θαλάμους τῶν ἀερίων. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1943, τὸ WVHA δη-

μιουργεῖ τὴν 'Οστιντουστρίε GMBH (OSTI), ἀναλαμβάνει κάτω ἀπ' τὴν ἐξουσία του τὶς ἐπιχειρήσεις ποὺ ὑφίστανται ἀκόμα μέσα στὰ γκέττο καὶ ἐνεργεῖ γιὰ νὰ τὶς κάνει νὰ λειτουργήσουν μὲ τὰ ἐργατικὰ χέρια αὐτῶν τῶν Ἑβραίων Πολωνῶν.

Οἱ ὀπαδοὶ τῆς «τελικῆς λύσης», μὴ ξέροντας ἀκόμα καὶ τόσο καλὰ σὲ ποιὸν διάβολο νὰ ἀποτανθοῦν, καταλήγουν, στὸ νὰ δώσουν ἕνα μοιραῖο πλῆγμα στὴν OSTI: μόλις αὐτὴ ἡ βιομηχανία ἄρχισε νὰ παίρνει μορφή, τότε οἱ «τελειωτές» μὲ μιὰ κοινὴ συμφωνία, ἀποφασίζουν νὰ ἐπαναλάβουν καὶ νὰ ἐπιταχύνουν τὴν κίνηση γιὰ τὴ φυσικὴ ἐξόντωση τῶν Ἑβραίων. Στὶς 3 Νοεμβρίου τοῦ 1943, οἱ Ἑβραῖοι ποὺ εἶχαν ἐπιζήσει καὶ τοὺς χρησιμοποιοῦσε τὸ WVHA παίρνουν τὸν δρόμο γιὰ τοὺς θαλάμους τῶν ἀερίων. Ὁ 'Ομπερστουρμφύρερ Ἔς - Ἔς Μὰξ Χόρν, ὑποδιευθυντὴς τῆς OSTI, διαμαρτύρεται πικρά: «Ἡ ἀνάκληση τῶν Ἑβραϊκῶν ἐργατικῶν χεριῶν ὑποσκάπτει τελείως τὴν πραγματοποίηση τῆς ἀπόδοσης ποὺ ἔχει ἀρχίσει».

Ἡ ὑπόθεση τῆς 'Οστιντουστρίε μαρτυρεῖ τὴν ἀσυνθηκολόγητη ἐχθρότητα ποὺ ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὸ WVHA καὶ στὸ RSHA. Ἡ ἐχθρότητα αὐτὴ δὲν θὰ τελειώσει ποτέ, θὰ σταματήσει μόνο μὲ τὴν πτώση τοῦ Ράϊχ. Ὅσο πιὸ ὀξεῖα θὰ γίνεται ἡ πάλη ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ δυνάμεις Ἔς - Ἔς, τόσο πιὸ πολὺ οἱ «τελειωτές» ποὺ τροφοδοτοῦν τὴ λειτουργία τῶν θαλάμων τῶν ἀερίων θὰ εἶναι λεία τῆς ἀμφιβολίας. Παράλληλα οἱ «κυνηγοὶ τῶν Ἑβραίων» τοῦ 'Αδόλφου Ἄϊχμαν, συναντοῦν ὅλο καὶ πιὸ μεγάλες δυσκολίες νὰ βάλουν χέρι πάνω στὸ «θήραμά» τους. Ὅσο πιὸ περισσότερο σκληρή, πραγματικὰ παρουσιάζεται ἡ ἀντίσταση τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ RSHA, τόσο πιὸ πολὺ σταθερὴ ἐκδηλώνεται ἡ ἄρνησή τους νὰ παραδώσουν τοὺς Ἑβραίους στοὺς σμπίρους τοῦ Ἄϊχμαν.

Τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1942, ὁ Χάϋντριχ ἀνακοινώνει δημοσία, μ' ἕνα λόγο ποὺ ἐκφωνεῖ στὸ Βάνσεε, τὴν ἀπόφαση νὰ διαπλατυνθεῖ τὸ πρόγραμμα τῆς φυσικῆς ἐξόντωσης τῆς Ἑβραϊκῆς κοινότητος τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν καὶ τὸ σύνολο τῶν Ἑβραίων τῆς Εὐρώπης. 'Απὸ τότε, ἀμέσως, ὁ 'Αδόλφος Ἄϊχμαν «ὁ ἀρχηγὸς τῶν σφαγείων» τοῦ Χάϋντριχ δὲν γνωρίζει πιὰ ἀνάπαυση. Οἱ διαταγές του μεταδίδονται ἀδιάκοπα στὶς Γερμανικὲς Διπλωματικὲς 'Αποστολές στὶς διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης καὶ τίθενται σὲ ἐκτέλεση ἀπὸ τὴν Σίπο, ποὺ οἱ ὑπηρεσίες της λειτουργοῦν παντοῦ. Γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, οἱ ἐκτοπίσεις τῶν Ἑβραίων εἶχαν ἀρχίσει πρὶν ἀκόμα ἐκφωνήσει ὁ Χάϋντριχ τὸν λόγο του στὸ Βάνσεε. Τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1941, οἱ Ἑβραῖοι τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας εἶχαν πέσει κάτω ἀπ' τὴ ρομφαία τοῦ Ἄϊχμαν. Ἡ τύχη τους

εἶχε κανονισθεῖ γρηγορότερα. Ἡ μηχανὴ τοῦ θανάτου εἶχε τότε προσανατολισθεῖ πρὸς τὴ Δύση καὶ κατὰ παράξενο τρόπο πρὸς τὶς Κάτω Χῶρες.

Τὸν Μάϊο τοῦ 1942, λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὴ θλιβερὰ διάσημη διάλεξη τοῦ Βάνσεε, οἱ Ὁλλανδοὶ Ἑβραῖοι ὑποχρεώνονται νὰ φέρουν τὸ κίτρινο ἄστρο. Ἕνα μῆνα ἀργότερα, οἱ συρμοί, οἱ φορτωμένοι μὲ ἐκτοπιζόμενους ἀρχίζουν νὰ κυλᾶνε πρὸς τ' Ἀνατολικά. Ἡ ἐξόντωση τῶν Ὁλλανδῶν Ἑβραίων θὰ γίνει μὲ μιὰ σπάνια λεπτολογία. Ἀπὸ τὰ 110.000 ἄτομα ποὺ μετατοπίσθηκαν, θὰ ἐπιζήσουν μόνο 6.000

Ὁ Ἄϊχμαν ἐπεκτείνει τότε τὴν αὐτοκρατορία του πρὸς τὰ Νότια, πρὸς τὸ Βέλγιο πρῶτα κι ἔπειτα πρὸς τὴν Γαλλία. Ἀπὸ τότε ὅμως ἀρχίζουν οἱ δυσκολίες: ἀντίθετα πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῆς Βέρμαχτ ποὺ ἀσκοῦν τὰ καθήκοντά τους στὰ Βαλκάνια καὶ ποὺ ἡ ἀντίθεσή τους πρὸς τὴν Σίπο καὶ τὰ Ἔς - Ἔς ὑπῆρξε πάντα διστακτική, οἱ Γερμανοὶ στρατιωτικοὶ ἀρχηγοὶ στὸ Βέλγιο καὶ στὴ Γαλλία δείχνονται ἀποφασιστικὰ ἐνάντιοι πρὸς τὴν τελικὴ λύση. Διοικητὴς τῶν Γερμανικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων στὸ Βέλγιο καὶ στὴ Βόρεια Γαλλία, ὁ στρατηγὸς Ἀλεξάντερ φὸν Φαλκενχάουζεν θὰ βάλει μπαστούνια στὶς ρόδες τῶν συρμῶν τοῦ Ἄϊχμαν μέχρι τὴ δική του σύλληψη ποὺ θὰ γίνει ὡστόσο μόνο τὸν Ἰούλιο τοῦ 1944. Οἱ σφαγιαστὲς τοῦ Ἄϊχμαν θὰ κατορθώσουν νὰ συλλάβουν μόνο 24.000 Ἑβραίους ἀπ' τοὺς 52.000 ποὺ ζοῦνε στὸ Βέλγιο. Καὶ πάλι θὰ πρέπει νὰ περιορισθοῦν στοὺς Ἑβραίους ποὺ δὲν ἔχουν τὴ Βελγικὴ ἐθνικότητα.

Στὴ Γαλλία, ὁ στρατηγὸς Κὰρλ Χάϊνριχ φὸν Στυλπνάγκελ δὲν δείχνεται καλύτερα διατεθειμένος ὡς πρὸς τὴν «τελικὴ λύση» καὶ ἀρνεῖται πολλὲς φορὲς νὰ ἐνισχύσει μὲ δικά του στρατεύματα τὸν Σταντάρτενφύρερ Ἔς - Ἔς Χέλμουτ Κνόχεν γιὰ τὸ κυνῆγι του στοὺς Ἑβραίους. Ἐπὶ πλέον, οἱ Γαλλικὲς ἀρχές, κρατοῦν ἀποφασιστικὰ κεφάλι στοὺς ἄνδρες τοῦ Κνόχεν. Ἡ Κυβέρνηση τοῦ Βισὺ ἀρνιέται ὅσο μπορεῖ καὶ τῆς εἶναι δυνατὸ νὰ συνεργασθεῖ μὲ τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς. Ἀκόμα κι ὁ ἴδιος ὁ Λαβάλ, παρ' ὅλο ποὺ δὲν ξέρει ἀκόμα ὅτι ἡ μετατόπιση τῶν Ἑβραίων πρὸς τ' Ἀνατολικὰ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν καταδίκη τους σὲ θάνατο, φράσσει τὸν δρόμο στοὺς Ναζιστὲς ἀνθρωποκυνηγούς. Ὅταν βρέθηκε ὡστόσο σὲ ἀδυναμία ν' ἀποφύγει ἀπόλυτα τὶς πιέσεις ποὺ ἀσκεῖ ὁ Κνόχεν ἐπάνω του, τότε δηλώνει ὅτι θὰ δεχθεῖ ἂν ἀπαιτοῦν ἀπ' αὐτὸν νὰ παραδώσει Ἑβραίους χωρὶς πατρίδα, ἀλλὰ σὲ καμμιὰ περίπτωση Ἑβραίους μὲ Γαλλικὴ ἐθνικότητα.

Στὶς 6 Ἰουλίου τοῦ 1942, ὁ Χαουπτστουρμφύρερ Τέοντορ Ντάννεκερ, ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἄϊχμαν στὸ Παρίσι, γνωστοποιεῖ στὸ Βε-

ρολῖνο ὅτι ἡ Γαλλία δέχεται νὰ παραδώσει τοὺς Ἑβραίους χωρὶς ὑπηκοότητα. Ὁ Ἄϊχμαν μένει ἐνθουσιασμένος ἀλλὰ θ' ἀπογοητευθεῖ πολὺ γρήγορα. Οἱ 18.000 Παρισινοὶ Ἑβραῖοι παίρνουν πραγματικὰ τὸν δρόμο πρὸς τ' Ἀνατολικά, ὅμως τὰ τραῖνα μένουν ἄδεια στὶς ἐπαρχίες, ὅπου ἡ Χωροφυλακή, ποὺ ἐπιφορτίσθηκε νὰ παραδώσει τοὺς Ἑβραίους, παρουσιάζει μιὰ σπάνια ἀδράνεια. Στὰ μέσα τοῦ Ἰουλίου, μιὰ ἀπέραντη ἐπιχείρηση συγκέντρωσης τῶν χωρὶς ὑπηκοότητα Ἑβραίων ἀποφασίζεται ἀπὸ τὴν Σίπο στὸ Μπορντώ. Ἀποτέλεσμα: οἱ χωροφύλακες παραδίνουν 150 θύματα, λίγο πρᾶγμα, ὅταν ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ μεγάλη ὄρεξη ποὺ εἶχαν οἱ σμπίροι τῆς Σίπο. Ὁ Ἄϊχμαν τρελλὸς ἀπὸ λύσσα, δηλώνει ὅτι «ποτὲ δὲν ἐγνώρισε μιὰ τέτοια συμφορά», ὅτι ἡ ὑπόθεση εἶναι «ἀξιόμεμπτη» καὶ ὅτι θὰ πρέπει νὰ παραιτηθοῦν ἀπ' τὴν ἐκτόπιση τῶν Ἑβραίων ποὺ παραμένουν στὴ Γαλλία.

Ὡστόσο, μόλις ἕξη μῆνες ἀργότερα, μιὰ νέα τύχη προσφέρεται στὸν Ἄϊχμαν νὰ βάλει χέρι πάνω στοὺς Γάλλους Ἑβραίους. Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1942, οἱ Σύμμαχοι ἀποβιβάζονται στὴ Βόρεια Ἀφρική. Τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα καταλαμβάνουν τὴ Μεσημβρινὴ Γαλλία καὶ ἡ Γαλλία δὲν ἔχει πιὰ τὶς δυνατότητες ἀπὸ τότε νὰ ἐναντιωθεῖ στὶς πιέσεις τῆς Σίπο.

Οἱ ἄνδρες τοῦ Ἄϊχμαν ἀκολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τὰ στρατεύματα τῆς Βέρμαχτ. Ἀλλὰ νὰ ποὺ οἱ ἐκπρόσωποι μιᾶς στρατιωτικῆς δύναμης ποὺ ἡ Ναζιστικὴ Γερμανία τὴν κοροϊδεύει πάντα, θὰ δώσουν στοὺς ζηλωτὲς τῆς γενοκτονίας ἕνα μάθημα στρατιωτικῆς τιμῆς καὶ ἀνθρωπισμοῦ: ἀποφασιστικὰ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ἰταλικοῦ Στρατοῦ, ποὺ κατέχουν ἀπὸ τὸν Νοέμβριο τὰ Νότια διαμερίσματα (νομοὺς) τῆς Γαλλίας, θὰ προκαλέσουν μιὰν ἀποτυχία στὴ Ναζιστικὴ μηχανὴ τοῦ θανάτου.

Ἤδη στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν Κροατία, ζῶνες κατοχῆς τοῦ Ντοῦτσε, οἱ Ἰταλοὶ στρατιωτικοὶ εἶχαν ἀρνηθεῖ νὰ λάβουν ὁποιοδήποτε μέτρο ἐναντίον τῶν Ἑβραίων. Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Ἰταλικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου εἶχε δηλώσει στὸν ἀρχηγὸ τῆς ὀργάνωσης Τὸντ ὅτι «οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν Ἑβραίων δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν τιμὴ τοῦ Ἰταλικοῦ Στρατοῦ». Στὴν Ἑλλάδα, ὁ στρατηγὸς Τζελόζο, Διοικητὴς τῆς 2ας Ἰταλικῆς Στρατιᾶς, εἶχε ἀρνηθεῖ νὰ ὑποχρεώσει νὰ φέρουν τὸ κίτρινο ἄστρο τοὺς Ἑβραίους ποὺ διέμεναν στὸ δικό τους ἔδαφος κατοχῆς καὶ εἶχε λάβει αὐστηρὰ μέτρα γιὰ νὰ προστατεύσει τὴν Ἑβραϊκὴ Κοινότητα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες ἀντισημίτες. Στὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ τὴν κατεῖχαν οἱ Γερμανοί, τὸ Ἰταλικὸ Προξενεῖο ἔσωσε τὴ ζωὴ ἀπὸ ἑκατοντάδες Ἑβραίους παραχωρῶντας τους τὴν Ἰταλικὴ ὑπηκοότητα (ἐθνικότητα).

Ἡ στάση τῶν Ἰταλῶν στρατιωτικῶν στὴ Γαλλία ἐπιβεβαιώνει μιὰ

πατροπαράδοτη θέση. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1943, ὁ διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας τῆς Λυὼν διατάσσει καὶ συλλαμβάνονται 300 'Εβραῖοι μὲ σκοπὸ τὴ μεταφορά τους στὸ Ἄουσβιτς. Ἕνας 'Ιταλὸς στρατηγὸς ἐπιτυγχάνει τὴν ἄμεση ἀπελευθέρωσή τους. Στὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρτίου, ἡ Γαλλικὴ χωροφυλακὴ συλλαμβάνει πολλοὺς 'Εβραίους σὲ 'Ιταλικὴ ζώνη κατοχῆς. Οἱ 'Ιταλοὶ στρατιωτικοὶ ἐμποδίζουν τὴν ἐκτόπισή τους. Στὸ 'Ανεσύ, περικυκλώνουν τοὺς στρατῶνες τῆς χωροφυλακῆς καὶ πετυχαίνουν μὲ τὴ βία τὴν ἀπελευθέρωση τῶν 'Εβραίων ποὺ κρατοῦνται φυλακισμένοι.

'Η πτώση τοῦ Ντοῦτσε τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1943, θὰ στερήσει ὡστόσο ἀπὸ τοὺς Γάλλους 'Εβραίους τοὺς προστάτες τους. Μολαταῦτα ἡ 'Ιταλικὴ ἐναντίωση στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἄϊχμαν θὰ ἔχει βοηθήσει πλατειὰ τὴν σωτηρία τῆς πλειονότητας ἀπ' αὐτούς: 80% ἀπ' τοὺς 'Εβραίους ποὺ παραμένουν στὴ Γαλλία διαφεύγουν ἀπ' τὰ μακάβρια Ναζιστικὰ ἐργοστάσια. 'Εξ ἄλλου, αὐτὴ ἡ ἐναντίωση σημειώνει μιὰ στροφὴ στὴ δραστηριότητα τῶν ὀπαδῶν τῆς τελικῆς λύσης. Συμπίπτει πραγματικὰ μὲ δύο γεγονότα ποὺ προκαλοῦν μιὰν αἰσθητὴ μείωση στὸ ρυθμὸ καὶ στὴν ἔκταση ἀπ' αὐτὸ τὸ βρωμερὸ ἀνθρωποκυνῆγι: ὁ 'Αδόλφος Χίτλερ ἔχει χάσει τώρα ταχύτητα καὶ τὸ Βατικανὸ διαδίνει τώρα μερικὲς ἀποκαλύψεις πάνω στὴ φύση τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Ἄϊχμαν στὴν Πολωνία.

'Ο ἕνας μετὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον, οἱ ἀππορτουνιστὲς σύμμαχοι τῆς Ναζιστικῆς Γερμανίας παραιτοῦνται ἀπὸ τὰ πογκρόμ. Τὸ μέτωπο τῶν «τελειωτῶν» ἔχει σπάσει. Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1942, ἡ Σλοβακία ἀπαγορεύει τὴ συνέχιση τῶν ἐκτοπίσεων. Τὸν Δεκέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους, ἡ Ρουμανία κάνει τὸ ἴδιο. Τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1943, ὁ Βούλγαρος Τσάρος Βόρις Γ' ἀκολουθεῖ, κι αὐτὸς ἐπίσης, τὴν κίνηση.

Τὸ πρόγραμμα τῆς «τελικῆς λύσης» πραγματοποιεῖται, ἀπὸ τότε, πολὺ μερικά. 'Ακόμα καὶ ἡ ἐκδίκηση ποὺ σκεφτόταν ὁ Ἄϊχμαν ἐνάντια στοὺς 'Ιταλοὺς δολιοφθορεῖς εἶναι μιὰ ἀποτυχία: ἀπὸ τοὺς 8.000 'Εβραίους τῆς Ρώμης ποὺ ἀπέβλεπε ἡ δράση τῆς 16ης καὶ τῆς 17ης 'Οκτωβρίου τοῦ 1943, μόνο 1.259 ἄτομα θὰ συλληφθοῦν, ἐξ αἰτίας τῆς δραστικῆς ὑποστήριξης τοῦ 'Ιταλικοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν 'Εβραϊκὴ μειονότητα.

Καὶ στὴν ἴδια τὴν Γερμανία, ἡ ἀντίθεση γίνεται πιὸ αἰσθητή. 'Ο γιατρὸς τοῦ Χίμμλερ, Φέλιξ Κέρστεν, ἀνοίγει αὐτὸν τὸν δρόμο. Στὶς 15 'Ιουλίου τοῦ 1942, μαθαίνει ὅτι ὁ Χίτλερ ἀπαίτησε μόλις πρὸ ὀλίγου τὴν ἐκτόπιση τῶν 'Εβραίων Φινλανδῶν καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χίμμλερ θὰ λάβει τὴν ἐντολὴ νὰ διαπραγματευθεῖ τὸ ζήτημα στὸ 'Ελσίνκι. 'Ο Κέρστεν εἰδοποιεῖ ἀμέσως τὸν Φινλανδὸ ἐπιτετραμένο στὸ Βερολῖνο. 'Ακόμα καὶ στὸ 'Ελσίνκι, ὁ Κέρστεν, σύντροφος ποὺ ὁ Χίμμλερ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν

ἀποχωρισθεῖ, ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν Ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν Βύττιγκ καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ καταφέρει τὸν Χίμμλερ νὰ κάνει ὑπομονὴ μέχρις ὅτου συνεννοηθεῖ μὲ τὸ Ράϊχσταγ, προφασιζόμενος ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα λεπτὸ ζήτημα κι ὅτι θὰ πρέπει, ἐξ αἰτίας ἀπ' τὶς ταραχὲς ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσει, νὰ χειρισθεῖ μὲ σύνεση. Ὁ Χίμμλερ ἀφήνεται νὰ πεισθεῖ. Τὸ Ράϊχσταγ οὔτε κὰν θὰ ἀσχοληθεῖ μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ ὅταν ὁ Χίμμλερ θὰ σκεφθεῖ καὶ πάλι νὰ τὸ ἐφαρμόσει, τότε θὰ εἶναι πάρα πολὺ ἀργά: οἱ Φινλανδοὶ Ἑβραῖοι θὰ ξεφύγουν, χάρη στὸν Κέρστεν, ἀπ' τὰ νύχια τοῦ Ραϊχσφύρερ Ἔς - Ἔς.

Ὁ Ἔγκερτ Ρέεντερ, Μπριγκαντεφύρερ Ἔς - Ἔς, ἀρχηγὸς τῆς στρατιωτικῆς διοίκησης τοῦ Διοικητῆ τῶν Γερμανικῶν Στρατιωτικῶν Δυνάμεων τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Βόρειας Γαλλίας, ἔχει, κι αὐτός, μιὰ στάση ἐντελῶς προσωπικὴ ἀπέναντι στὴν τελικὴ λύση. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1942, ἀρνεῖται νὰ διατάξει νὰ φορέσουν τὸ κίτρινο ἄστρο οἱ Βέλγοι Ἑβραῖοι. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1943, διατάσσει νὰ ἐλευθερωθοῦν μὲ δική του πρωτοβουλία οἱ Βέλγοι Ἑβραῖοι ποὺ κρατοῦνται φυλακισμένοι στοὺς στρατῶνες τοῦ Ντοσσὲν στὴν Μαλίν, περιμένοντας νὰ ἐκτοπισθοῦν στὸ Ἄουσβιτς.

Μολονότι εἶναι ἔνθερμος ὀπαδὸς τοῦ Χίτλερ, ὁ Γκρουπενφύρερ Ἔς-Ἔς Βίλχελμ Στούκαρτ, ὑφυπουργὸς στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν, θὰ κατορθώσει νὰ σώσει ἀπ' τὸν θάνατο τοὺς 107.000 «ἀπὸ μικτὸ αἷμα» Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς καὶ τοὺς 28.000 Ἑβραίους ποὺ εἶχαν συνάψει γάμους μὲ Γερμανούς.

Ἡ ἀμφιβολία ποὺ στριφογυρίζει τὸ μυαλὸ ἀπὸ μερικὰ ὑψηλὰ μέλη τοῦ Κόμματος ἢ ἀρχηγοὺς Ἔς - Ἔς θὰ ἐκδηλωθεῖ πιὸ καθαρὰ στὸν Γκρουπενφύρερ Ἔς - Ἔς καὶ παληὸ νομικὸ τῆς Γκεστάπο Βέρνερ Μπέστ. Ὁ Μπέστ, πληρεξούσιος Πρέσβυς στὴν Κοπεγχάγη, θὰ σαμποτάρει δραστήρια τὸ σχέδιο τῆς ἐξόντωσης τῶν 65.000 Δανῶν Ἑβραίων.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1943, ὁ Μπέστ μαθαίνει ὅτι ὁ Χίτλερ ἔχει ἀποφασίσει τὴν προσεχῆ τους ἐκτόπιση. Παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του ὅτι ἡ πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ σχεδίου κινδυνεύει νὰ προκαλέσει κοινωνικὲς ἀναταραχές, ὁ Φύρερ καὶ ὁ Χίμμλερ ἐπιμένουν στὴν ἀπόφασή τους. Ὁ Μπὲστ περνάει τότε ἀποφασιστικὰ στὴ δράση καὶ ἐνημερώνει μυστικὰ τὴν Δανικὴ Ἑβραϊκὴ Κοινότητα γιὰ τὴν προσεχῆ ἐκτέλεση ἑνὸς σχεδίου ἐκτόπισης ποὺ τοὺς ἀφορᾶ. Σὲ λίγες μέρες οἱ Ἑβραῖοι ἐγκαταλείπουν τὰ σπίτια τους καὶ μεταφέρονται μὲ πλοῖα στὴ Σουηδία. Ἀπ' τὴ δική του πλευρά, ὁ Χίμμλερ, ποὺ δὲν ἔχει μάθει τίποτε, ἐξαπολύει τὴν προβλεπομένη ἐπιχείρησή του τὴν 1η καὶ τὴ 2α Ὀκτωβρίου τοῦ 1943· εἶναι μιὰ ὁλικὴ ἀποτυχία: ἡ Σίπο κατωρθώνει

νὰ συλλάβει μόλις 477 Ἑβραίους, ὅλους γέρους ποὺ δὲν τοὺς συγκίνησαν οἱ πληροφορίες τοῦ Μπέστ. Ἐπιμένοντας νὰ ἐπιτύχει μέχρι τὸ τέλος τὶς συνέπειες τῆς στάσης του, ὁ Βέρνερ Μπέστ ἐπιτυγχάνει ὥστε αὐτὰ τὰ 477 ἄτομα νὰ ἐγκλεισθοῦν στὸ ΚΖ γιὰ γέροντες τοῦ Τερεζίν, ὅπου θὰ ἐπιζήσουν σχεδὸν ὅλοι ἀπὸ τὸ «Χιλιετὲς Ράϊχ».

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐπιχείρηση, ὁ Μπέστ, σὰν καλὸς Ναζιστὴς καὶ καλὸς νομικός, ἀγγέλλει στὸ Βερολῖνο τὴν πλήρη ἐπιτυχία ἀπὸ τὴν ἐκκαθάριση ποὺ ἐπραγματοποίησε ἡ Σίπο:

1) Ἡ ἐπιχείρηση ἐνάντια στοὺς Δανοὺς Ἑβραίους ἐξελίχθηκε χωρὶς δυσχέρειες στὸ διάστημα τῆς νύκτας ἀπὸ τὴν 1η πρὸς τὴν 2α Ὀκτωβρίου 1943.

2) Ἡ Δανία πρέπει νὰ θεωρεῖται σὰν ἀπαλλαγμένη ἀπ' ὅλους τοὺς Ἑβραίους.

Οἱ «οἰκονομολόγοι» τοῦ Βερολίνου βάζουν τὶς φωνὲς ὅταν διαβάζουν αὐτὸ τὸ μανιφέστο. Ὁ Μπέστ, μ' ἀπάθεια, ἐξηγεῖται στὶς 5 Ὀκτωβρίου: "Ἤξερα προκαταβολικά, καθὼς κι ὁ κάθε ἀρχηγὸς τῆς «Σίπο» ὅτι μόνο ἕνας μικρὸς ἀριθμὸς Ἑβραίων θὰ μποροῦσε νὰ συλληφθεῖ..... Ἀλλὰ ἔχοντας ὑπ' ὄψη μας ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς δράσης αὐτῆς ἦταν βασικὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἡ χώρα αὐτὴ ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους κι ὄχι νὰ συλληφθεῖ ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς Ἑβραίων, πρέπει νὰ θεωροῦμε τὴν ἐπιχείρηση σὰν πετυχημένη».

Ὁ Ἄντολφ Ἄϊχμαν δὲν ξέρει πιὰ τί νὰ σκεφθεῖ: «Θυμᾶται — Θὰ πεῖ ἀργότερα στοὺς Ἰσραηλινοὺς δικαστές του — ὅτι βρῆκα τὴν ὑπόθεση τούτη πολὺ ἐκπληκτική. Γιὰ δές, εἶπα μέσα μου, ὁ δρ. Μπέστ ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς τῆς διεύθυνσης Ι τοῦ RSHA.... Καὶ νὰ ποὺ σαμποτάρει τὰ σχέδια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς. . . .».

Τέτοιες ἰδιομορφίες ξεφεύγουν ἀπ' τὸ περιορισμένο πνεῦμα τοῦ ὑπηρέτη, ποὺ διαθέτει ὁ Ἄϊχμαν. Ἡ κατάπληξή του δὲ θἄχει πιὰ ὅρια ὅταν θὰ σκοντάψει, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἐφαρμόσει τὴν τελικὴ λύση στοὺς Ἑβραίους τῆς Οὑγγαρίας — ὑπέρτατο ἔργο τῆς καρριέρας του σὰν δήμιου — στὴν ἀντίθεση ἑνὸς προστάτη τῶν Ἑβραίων ποὺ ὀνομάζεται Χάϊνριχ Χίμμλερ....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΔΥΝΑΜΗ ΚΙ Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΩΝ ΕΣ - ΕΣ

Γι' αὐτοὺς ποὺ ἀμφιβάλλουν ἀκόμη, ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἡ ἐξόντωση τῶν Ἑβραίων τῆς Εὐρώπης ἀποκαλύπτει ἐπιτέλους τὴν ἐκπληκτικὴ δύναμη ποὺ ἔχουν συγκεντρώσει στὰ χέρια τους τὰ Ἒς - Ἒς στὴ Ναζιστικὴ Γερμανία.

Ὀργάνωση ἐκτεταμένη, τὰ Ἒς - Ἒς καλύπτουν χάρη στὶς διάφορες ὑπηρεσίες τους — «Σισερχεισντιένστ» καὶ «Γκεστάπο», «Βάφφεν - Ἒς - Ἒς» καὶ στρατόπεδα συγκέντρωσης, ἀνακριτικὰ φυλετικὰ γραφεῖα καὶ «μαῦρες» βιομηχανίες — σχεδὸν ὁλόκληρη τὴ ζωὴ τοῦ ἔθνους.

Ὁ κεντρικὸς πυρήνας τῆς Μαύρης Τάξης, τὰ «Παρτέι Ἒς - Ἒς» ἢ «Ἀλγκεμάϊνε Ἒς - Ἒς», περιορίζεται σιγὰ - σιγὰ καὶ παραχωρεῖ τὴ θέση του σὲ εἰδικοὺς σχηματισμοὺς τῆς «Σχούτζστάφφελ», πιὸ διακριτικοὺς καὶ πιὸ ἀποτελεσματικούς.

Ἡ ἱστορία τοῦ RSHA μαρτυρεῖ ἀπὸ τὴν πλευρά της τὴν αὐξανόμενη κυριαρχία ποὺ ἐξασκοῦσε ὁ Ράϊνχαρντ Χάϋντριχ στὴ ζωὴ τῆς Γερμανίας. Ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο οἱ ἀφέντες τοῦ RSHA ἁπλώνουν τὴν ἐξουσία τους πάνω στὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλευθερία τῶν πολιτῶν.

Λίγο μετὰ τὴν κήρυξη τοῦ πολέμου τὸ RSHA προβάλλει τὸ δικαίωμα ν' «ἀναθεωρήσει» τὶς δικαστικὲς ἀποφάσεις ποὺ ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὰ δικαστήρια κατὰ καιροὺς καὶ προχωρεῖ σ' ἐκτελέσεις ὁλότελα αὐθαίρετες. Στὶς διαμαρτυρίες τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης τὸ RSHA ἀντιτείνει ξερὰ ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς ἔχει σὰν ἀποστολή του τὴν ἐγγύηση γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Κράτους κι ὅτι οἱ ἐκτελέσεις ποὺ ἔδωσε διαταγὴ νὰ γίνουν εἶναι ὁλότελα δικαιολογημένες ἀπ' αὐτὸ καὶ μόνον τὸ γεγονός.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὸν Φρὰντς Γκοῦρτνερ προσπαθεῖ νὰ κερδίσει καιρό. Ἐννοεῖ νὰ φράξει τὸ δρόμο στοὺς «χαφιέδες» τοῦ RSHA πρὸς τὴν κατάληψη τῆς

δικαιοσύνης. 'Αλλὰ μετὰ τὸ θάνατό του, τὸν 'Ιανουάριο τοῦ 1941 δὲ θὰ ὑπάρξει πιὰ κανένα ἐμπόδιο. Τὸ 'Υπουργεῖο θὰ διευθύνεται ἀπὸ τὸν 'Υφυπουργὸ Φρὰντς Σλεγκελμπέργκερ, ποὺ ἐλάχιστη διάθεση ἔχει νὰ συγκρουσθεῖ μὲ τὸν Χάϋντριχ. Τὸ RSHA τὸ ἐκμεταλλεύεται αὐτὸ γιὰ νὰ ἐπιφέρει στὴ Γερμανικὴ Δικαιοσύνη ἕνα χτύπημα ποὺ ἀπ' αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ συνέλθει πιά.

Παράλληλα μὲ τ' ἀναρίθμητα καθήκοντα ποὺ ἔχει αναλάβει, ὁ Χάϋντριχ διορίζεται τὸ φθινόπωρο τοῦ 1941 διοικητὴς τοῦ Προτεκτοράτου Βοημίας — Μοραβίας. 'Ο Χίτλερ τοῦ ζητᾶ νὰ φερθεῖ μ' ἀπόλυτη αὐστηρότητα ἀπέναντι στοὺς ταραξίες Τσέχους. 'Ο ἀρχηγὸς τοῦ RSHA ἀποφασίζει ν' ἀρχίσει μιὰ σειρὰ ἀπὸ μέτρα ποὺ θ' ἀποδείξουν στοὺς Τσέχους ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπιχειρήσουν κάθε ἐξέγερση ἐνάντια στοὺς Γερμανοὺς ἀφέντες τους. Τὸ θῦμα βρέθηκε κιόλας: θᾶναι ὁ ταξίαρχος 'Αλόις "Ελιας, ἐπικεφαλῆς τῆς κυβέρνησης ποὺ ἔχει ἐπιβάλει τὸ Ράιχ στὴν Πράγα.

Τὰ SD ὑποψιάζονται τὸν "Ελιας ὅτι συνεργάζεται μὲ τοὺς ἀντιστασιακοὺς καὶ μὲ τὴν ἐξόριστη Τσέχικη Κυβέρνηση στὸ Λονδῖνο. 'Απὸ τὰ 1940 τὸ RSHA ἔχει ζητήσει τὴν ἀνατροπὴ τοῦ "Ελιας. 'Αλλὰ σκοντάφτει πάνω στὸ «βέτο» τοῦ Φρέϊερ φὸν Νώϋρατ πρώην διοικητῆ τοῦ Προτεκτοράτου Βοημίας καὶ Μοραβίας, ποὺ τότε ἦταν 'Υπουργὸς 'Εξωτερικῶν, καὶ ποὺ ἀρνεῖται μὲ πεῖσμα τὴν ἀνάληψη δράσης κατὰ τοῦ "Ελιας. 'Ακόμη κι ὁ νομομαθὴς Ναζιστὴς "Ερνστ Λάουτζ, Γενικὸς Εἰσαγγελέας στὸ 'Ανώτατο Δικαστήριο βρίσκει πολὺ ἀδύνατα τὰ στοιχεῖα ποὺ προβάλλει τὸ RSHA γιὰ νὰ στηρίξει τὶς κατηγορίες του.

'Ο Χάϋντριχ πλησιάζει τότε τὸν πρόεδρο τοῦ 'Ανώτατου Δικαστήριου, τὸν "Οττο Τίερακ, ἕνα φανατικὸ Ναζί. Ξέρει πῶς ὁ Τίερακ φιλοδοξεῖ νὰ γίνει 'Υπουργὸς Δικαιοσύνης. Τοῦ ὑπόσχεται τὴν ὑποστήριξή του ἂν κι ἐκεῖνος τὸν βοηθήσει νὰ τελειώσει μὲ τὴν ὑπόθεση "Ελιας. 'Αποφασίζουν λοιπὸν ἀπὸ κοινοῦ νὰ προχωρήσουν στὴ σύλληψη τοῦ "Ελιας στὶς 27 Σεπτεμβρίου 1941. 'Ο Λάουτζ ἀφήνεται στὴν ἄγνοιά του. Τὸ ἔνταλμα καὶ τὸ κατηγορητήριο συντάσσει κι ἐκτελεῖ ἡ Μυστικὴ 'Αστυνομία. Κι ὁ μελλοντικὸς ὑπουργὸς Δικαιοσύνης πραγματοποιεῖ ἔτσι ἕν' ἀπὸ τὰ ὄνειρα τοῦ SD: ν' ἀναλάβει ἡ ἀστυνομία τὴν λήψη ἀποφάσεων καὶ τὴν ἐκτέλεση ἐνταλμάτων ποὺ ἦταν ἄλλοτε στὴ δικαιοδοσία τοῦ Γενικοῦ Εἰσαγγελέα.

'Η ὑπόθεση ὅπως συμφωνήθηκε, μεταφέρεται στὴν Πράγα. 'Ο Τίερακ ἀφήνει τὸ Γενικὸ Εἰσαγγελέα ποὺ δὲν ὑποψιάζεται τίποτε, νὰ πάει νὰ ξεκουραστεῖ γιὰ τὸ Σαββατοκύριακο. Ταυτόχρονα ὁ Χάϋντριχ συλλαμβάνει τὸν Τσέχο Πρωθυπουργό. 'Η φροντίδα γιὰ τὴ σύνταξη τοῦ κατηγορητήριου ἐνάντια στὸν "Ελιας ἔχει ἀνατεθεῖ στὸ δρα Χὰνς Γκέσκε, διοικητὴ τῶν "Ες - "Ες κι ἐπικεφαλῆς τῆς Γκεστάπο Πράγας.

Πρὶν ἀκόμη τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης τοῦ Βερολίνου βρεῖ τὸν καιρὸ ν' ἀντιδράσει, ἡ δίκη, ἐν πομπῇ καὶ ὀργάνοις, φτάνει πρὸς τὸ τέλος της: στὶς 28 Σεπτεμβρίου σύλληψη τοῦ Ἔλιας, 29 Σεπτεμβρίου ἐκφώνηση τοῦ κατηγορητήριου ἀπὸ τὸν Γκέσκε, 1η τοῦ Ὀκτωβρίου ἀπόφαση: θάνατος· αἰτία: ἐσχάτη προδοσία.

Ὁ Ὄττο Τίερακ ἔκανε καλὴ δουλειά. Ὁ Ὄττο Τίερακ θὰ πάρει τὴν ἀμοιβὴ ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκαν: στὶς 20 Αὐγούστου 1942 διορίζεται Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, μὲ τὶς εὐλογίες καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ Φύρερ. Ὁ νέος Ὑπουργὸς δὲν θὰ πάψει νὰ συνεργάζεται μὲ τὰ Ἔς - Ἔς. Βέβαια, οἱ ἄλλοι δικαστικοὶ τοῦ Ὑπουργείου θὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ παραδώσει ὁλότελα τὴν ἐξουσία τῶν γενικῶν εἰσαγγελέων στὴ Μαύρη Τάξη, ἀλλὰ δὲ θὰ μπορέσει ν' ἀντιταχθεῖ γιὰ πολὺ στὰ προνόμια ποὺ ἔχει ἀναλάβει ὁ Χίμμλερ ἀπέναντι στὴ Δικαιοσύνη: στὶς 18 Σεπτεμβρίου 1942 ὁ Τίερακ παραχωρεῖ στὸ RSHA τὸ δικαίωμα νὰ «ἀναθεωρήσει» τὶς καταδικαστικὲς ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων· κρατούμενοι ποὺ ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπὸ 8 χρόνια φυλακὴ καὶ πάνω παραχωροῦνται στὶς «καλὲς φροντίδες» τῆς Ἀστυνομίας. Ἀρχὲς Νοεμβρίου 1942, ὁ Τίερακ παραχωρεῖ στὴν SD τὸ δικαίωμα νὰ δικάζει ἀποκλειστικὰ αὐτὴ τοὺς Πολωνοὺς καὶ τοὺς Ἑβραίους.

Ἡ ἐξουσία τοῦ RSHA δὲν παύει νὰ μεγαλώνει. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1943, ἡ σποραδικὴ ἀντίθεση τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν στὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ RSHA καταργεῖται: ὁ ἴδιος ὁ Χάϋντριχ Χίμμλερ διορίζεται ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν, μετὰ τὴν πτώση σὲ δυσμένεια τοῦ Φρίκ. Τὰ καθήκοντα τοῦ «Ὄρπο» (Ὀρντιουγκς — Πολιτσάι) σὲ σχέση μὲ τὴ διοίκηση τῆς Ἀστυνομίας καὶ τὴν τήρηση τῆς τάξης, περνοῦν στὸ RSHA. Ἡ ὑπηρεσία «Ὄρπο» καταργεῖται, μιὰ νέα δημιουργεῖται καὶ τίθεται κάτω ἀπ' τὴν ἡγεσία τοῦ διοικητὴ τμήματος τῶν Ἔς - Ἔς, Αὔγουστου Τράνκ. Τὴν ἴδια ἐποχὴ ὁ ἀντίπαλος τοῦ Χίμμλερ κι ἀρχηγὸς τοῦ «Ὄρπο» Κοὺρτ Νταλούεγκε πέφτει βαρυὰ ἄρρωστος, πρᾶγμα ποὺ διευκολύνει σημαντικὰ τὸ πέρασμα στὸ RSHA τῶν πιὸ σημαντικῶν καθηκόντων τοῦ «Ὄρπο».

Στὴν ἐνίσχυση τῆς δύναμης τῶν Ἔς - Ἔς συμβάλλει σημαντικὰ μιὰ ἄλλη δημιουργία τῆς ὀργανωτικῆς ἰδιοφυΐας τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ, ἡ Οἰκονομικὴ Διεύθυνση τῶν Ἔς - Ἔς, ἢ «WVHA».

Στὴν ἀρχὴ τὰ Ἔς - Ἔς μὴ ἔχοντας ἀνάλογο διοικητικὸ ὑπηρεσιακὸ προσωπικό, τὴν δουλειὰ αὐτή, δηλαδὴ τὴ διαχείριση τῶν οἰκονομικῶν τὴν εἶχε ἀναλάβει ὁ Ὄσβαλντ Πόλ. Ἀλλὰ ὁ Πὸλ εἶχε καταφέρει νὰ ἐπεκτείνει σημαντικὰ τὰ καθήκοντά του, εἰσχωρῶντας πολὺ γρήγορα στοὺς κόλπους τοῦ «Τοτενκοπφερβάντε» καὶ τοῦ VT· γίνεται γενικὸς ρυθμιστὴς καὶ θησαυροφύλακας τῶν οἰκονομικῶν τῶν Ἔς - Ἔς καὶ μ'

αὐτὸ τὸν τίτλο ἀναλαμβάνει τὴ γενικὴ διεύθυνση: διοίκηση καὶ διάρθρωση τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

Τὸ 1939, ὁ ταγματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς τότε, Πόλ, ποὺ ἔχει σημαντικὰ ἐγκαθιδρυθεῖ στὴν αὐτοκρατορία του τῶν οἰκονομικῶν, βλέπει νὰ τοῦ ἐμπιστεύεται ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς μιὰ ἄλλη διεύθυνση: τὸ τμῆμα διοίκησης καὶ οἰκονομικῶν, ποὺ ἀργότερα, δύο χρόνια κατόπι, θὰ τροποποιηθεῖ στὸ «WVHA», ποὺ εἴπαμε πιὸ πάνω. Καὶ λίγο καιρὸ μετὰ θὰ γίνει μαζὶ μὲ τὸν Χάϋντριχ, ὁ πιὸ ἰσχυρὸς ἡγέτης μέσα στὰ Ἔς - Ἔς.

Ὁ Πὸλ ἐλέγχει οὐσιαστικὰ τὴ διοίκηση καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῶν «Βάφφεν — SS»: διοικεῖ εἴκοσι στρατόπεδα συγκέντρωσης καὶ ἑκατὸν ἑξῆντα πέντε στρατόπεδα καταναγκαστικῆς ἐργασίας τῶν Ἔς - Ἔς, διευθύνει ὅλα τὰ σχέδια γιὰ τὴ διάρθρωση τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῆς Ἀστυνομίας κι ἐπιβλέπει τὴ λειτουργία τῶν «μαύρων» βιομηχανιῶν. Στὶς ἀρχὲς τοῦ Πολέμου τὰ Ἔς - Ἔς διαθέτουν τέσσερις μεγάλες ἐπιχειρήσεις: τὸ ἐργοστάσιο ἁμαξωμάτων GMBH ποὺ στὰ 1943 ἔχει «τζίρο» 14.822.000 Γερμανικῶν μάρκων· τὰ ἐργοστάσια ποὺ περικλείνουν ὅλες τὶς δραστηριότητες τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης, ὅπως σιδηρουργεῖα, ξυλουργεῖα, ἀρτοποιεῖα, κι ἄλλα καὶ ποὺ τὸ 1943 πραγματοποίησαν κίνηση 23.204.032 μάρκων· τὸ ἐργοστάσιο «Βορσουνκάνσαλτ φοὺρ Ἐρνάχρουγκ καὶ Βερπφλέγκουγκ», ποὺ θεωροῦσαν σὰν προσωπικὸ «χόμπυ» τοῦ ἐρασιτέχνη βοτανολόγου Χάϊνριχ Χίμμλερ· καὶ τέλος τὸ ἐργοστάσιο Ὑφαντουργίας καὶ Δέρματος, ἐπιχείρηση ποὺ στηριζόταν στὴν ἐργασία τῶν γυναικῶν τοῦ στρατόπεδου τοῦ Ράβενσμπρουκ καὶ ποὺ τὸ 1943 παρουσίασε ἔσοδα 9 ἑκατομμυρίων μάρκων.

Ὁ Πὸλ συγκεντρώνει αὐτὰ τὰ τέσσερα μεγάλα ἐργοστάσια σ' ἕνα «τράστ», τὸ «DWB», μιὰ ὀργάνωση, ποὺ, σύμφωνα μὲ καθαρὰ καπιταλιστικὴ τεχνική, θὰ καταφάγει μερικοὺς ἐπιχειρηματικοὺς τομεῖς ποὺ βρίσκονται στὸ περιθώριο, καὶ θὰ τοὺς θέσει κάτω ἀπ' τὴν κυριαρχία της. Αὐτὸ θὰ συμβεῖ μὲ τὰ ἐργοστάσια μεταλλικῶν νερῶν στοὺς Σουδῆτες πρῶτα, καὶ κατόπιν στὴν ὑπόλοιπη Γερμανία. Τὸ 1944 ὁ Πὸλ ἐλέγχει τὸ 44% τῆς Γερμανικῆς ἀγορᾶς στὴν περιοχὴ αὐτή. Τὸ ἴδιο θὰ γίνει κατόπι καὶ μὲ τὸ μεγάλο ἐργοστάσιο κατασκευῆς ἐπίπλων Τσεχοσλοβάκικου τύπου, ποὺ εἶναι Ἑβραϊκῆς ἰδιοκτησίας κι ἀνήκει στὸν Ἔμιλ Γκέστρελ. Τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ θ' ἀποτελέσει τὸν πυρῆνα ἀπ' ὅπου θὰ ξεκινήσει μιὰ σειρὰ ἄλλων ἐργοστασίων ἐπίπλων μὲ ἰδιοκτησία τῶν Ἔς - Ἔς.

Γιὰ νὰ βουλώσουν τὸ στόμα τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ποὺ ἀντιτίθεται στὴν ἀνάληψη ἐλέγχου ἀπὸ τὰ Ἔς - Ἔς τοῦ ἐργοστάσιου Γκέστρελ, τὸ «WVHA» τοποθετεῖ ἐπικεφαλῆς του, κι ὁλότελα γιὰ τοὺς τύ-

πους, ἕνα διευθυντή, τὸν δόκτορα Κοὺρτ Μαΐϋ, βιοτέχνη ἐπίπλων ἀπὸ τὴ Στουτγάρδη, ποὺ κανένας δὲν γνωρίζει, καὶ ποὺ εἶναι ὑπεύθυνος περιοχῆς τῶν Ἔς - Ἔς κι ἐπικεφαλῆς τοῦ Τομέα W4 τοῦ «WVHA». Μετὰ τὸ ἐργοστάσιο Γκέστρελ ὅλα τ' ἄλλα Ἑβραϊκὰ ἐργοστάσια, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο, πέφτουν στὰ χέρια τοῦ Χίμμλερ, ποὺ σὲ λίγο θὰ ἐξασκεῖ τὸν ἀποκλειστικὸ ἔλεγχο τῆς βιομηχανίας ἐπίπλων στὴ Γερμανικὴ ἀγορά.

Τρίτη οἰκονομικὴ περιοχὴ ποὺ ἀνήκει στὰ Ἔς - Ἔς εἶναι τὰ ὑλικὰ οἰκοδομῶν. Τὸ «WVHA» ἐξασφαλίζει τὸν ἔλεγχο ὅλων τῶν ἐργοστασίων παραγωγῆς ὑλικῶν δομήσεως ποὺ βρίσκονται στὶς Ἀνατολικὲς ζῶνες Κατοχῆς. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιχειρήσεις συγκεντρώνονται σὲ μιὰ ἑταιρία, ἐνῶ παράλληλα μὲ τὴν περιοχὴ αὐτὸ τὸ «WVHA» βάζει χέρι, προπάντων στὴν Πολωνία, στὶς βιομηχανίες ὑφαντουργείων καὶ τυπογραφείων.

Καὶ σὲ λίγο τὰ Ἔς - Ἔς ἔχουν εἰσχωρήσει σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς Γερμανικῆς οἰκονομίας. Κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ νέα τεχνικὴ μονάδα, ὁ Ὄσβαλντ Πὸλ τὴν βάζει στὸ χέρι.

Στὶς ἐπιτυχίες τοῦ οἰκονομικοῦ τμήματος (W) τοῦ «WVHA» πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ οἱ ὄχι λιγώτερο λαμπρές, τοῦ τεχνικοῦ τμήματος (C), ποὺ εἶναι πυρήνας μιᾶς βιομηχανίας ὅπλων ἀποκλειστικὰ γιὰ τὰ Ἔς - Ἔς. Κάτω ἀπ' τὴ διεύθυνση τοῦ μηχανικοῦ Κάμμλερ, τὸ Τμῆμα C, γιὰ νὰ μὴν ἀποκτήσει ὁ Πὸλ ὑπερβολικὴ δύναμη μέσα στὰ Ἔς-Ἔς, τοποθετεῖται ἄμεσα στὶς διαταγὲς τοῦ Χίμμλερ. Τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Τμήματος C εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα: ἀπὸ τὸ 1943 ὁ Κάμμλερ ἀναλαμβάνει νὰ κατασκευάσει νέα καὶ ὑπόγεια ἐργοστάσια πολεμοφοδίων· στὸν Κάμμλερ ὀφείλεται ἀκόμη ἡ κατασκευὴ τοῦ ὑπόγειου ἀρχηγείου κι ἐπιτελείου τοῦ Φύρερ στὴ Θουριγγία, ἢ ἡ κατασκευὴ ὑπόγειων ἀεροναυτικῶν ἐργοστάσιων, κι ὁ Κάμμλερ εἶναι ποὺ πραγματοποίησε τὴν κατασκευὴ τῶν σχεδίων τῶν νέων καταδιωκτικῶν ἀεροπλάνων «Με — 262» καὶ προπάντων τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 1 μυστικὸ ὅπλο τῶν Γερμανῶν, τοὺς πυραύλους V1 καὶ V2.

Ἡ εὐθύνη γιὰ τὴν κατασκευὴ καὶ τὴν ἐξαπόλυση τῶν πυραύλων στὸ Λονδῖνο καὶ στὴν Ἀμβέρσα ἀνατέθηκε στὴν προσωπικὴ φροντίδα τοῦ Κάμμλερ, πού, τὸ 1944, ἐξαιτίας τῆς στρατηγικῆς ἀξίας καὶ τῆς μεγάλης μυστικότητας ποὺ ἀποδινόταν σ' αὐτὸ τὸ ὅπλο, ἔπαιρνε διαταγὲς ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸν Χίτλερ. Αὐτὸ πιὰ ἦταν πιὰ γιὰ τὰ Ἔς - Ἔς μιὰ δίχως προηγούμενο ἐπιτυχία γοήτρου.

Ἡ ἐκπληκτικὴ σταδιοδρομία τοῦ Κάμμλερ, ἡ δύναμη, ὄχι μόνο ἡ ἀστυνομικὴ ἀλλὰ κι ἡ οἰκονομικὴ ποὺ συγκέντρωσαν τὰ Ἔς - Ἔς, τὰ διάφορα καὶ μεγάλα καθήκοντα ποὺ ἀνατέθηκαν στὸν Χάϊνριχ Χίμμλερ

(ἀπὸ τὸ 1944 ἀνάμεσα στ' ἄλλα διορίσθηκε κι ἀρχηγὸς τῶν στρατευμάτων ἐφεδρείας ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ δημιουργοῦνται) ἔχουν ὁδηγήσει πολλοὺς ἱστορικοὺς στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Μαύρη Τάξη εἶχε ἀποκτήσει ἕνα εἶδος παντοδυναμίας ποὺ ἔκανε τὸ Γ' Ράιχ νὰ ἐμφανίζεται σὰν ὑποκατάστατο τῶν Ἔς - Ἔς. Αὐτὴ ἡ ἑρμηνεία στηρίζεται σ' ἕνα λάθος κρίσης πολὺ διαδεδομένο, ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἐξάσκηση τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ.

Στὴν πραγματικότητα τὸ Γ' Ράιχ δὲ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ τήρηση τῆς σειρᾶς διαβάθμισης τῶν καθηκόντων καὶ τῆς ἐξουσίας, ὅπως θέλουν οἱ περισσότεροι ἱστορικοί, μὰ ἀντίθετα βλέπουμε σ' αὐτὸ μιὰ ὁλοκληρωτικὴ ἔλλειψη ἀρχιτεκτονικῆς δομῆς τῆς ἐξουσίας, καὶ κυριολεκτικὰ μιὰ κατάργηση τῶν προνομίων τῆς οὐσιαστικῆς ἱεραρχίας.

Ἐθελοντικά, μὰ κι ἀπὸ ἔνστικτο, ὁ Χίτλερ φυλάγεται ὥστε νὰ μὴν ἐπιτρέψει νὰ σχηματισθεῖ καὶ νὰ πάρει τὴν πραγματική της μορφὴ μιὰ ἱεραρχία. Κάθε μορφὴ ἱεραρχίας ἀπὸ μόνη της δημιουργεῖ μιὰ ὀθόνη ἀπέναντι στὸν Φύρερ καὶ τὶς λαϊκὲς μάζες, μὰ ἀντίθετα, ὁ Χίτλερ θέλει νὰ ἐξασκεῖ τὴν ἐξουσία του ὄντας συνέχεια σὲ ἄμεση σχέση μὲ τὸ λαό.

Τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ καθεστὼς διακρίνεται ἀκριβῶς γι' αὐτὴ τὴν «ἀπουσία συστήματος». «Ἡ θέληση τοῦ Φύρερ — λέει ὁ Χαννὰ Ἄρεντ — μπορεῖ νὰ ὑλοποιηθεῖ ἀνεξάρτητα ἀπ' τό πότε ἢ τὸ ποῦ. Ὁ Φύρερ δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ σέβεται μιὰν ὁποια ἱεραρχία, ἀκόμη κι αὐτὴν ποὺ τὸν βοήθησε νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ ὁ ἴδιος στὴν ἐξουσία».

Αὐτὸ τὸ μὴ — σύστημα ἐπιτρέπει στὰ Ἔς - Ἔς καὶ στὶς πολυάριθμες διακλαδώσεις τους νὰ καταλαμβάνουν ἕνα σημαντικὸ ἀριθμὸ θέσεων — κλειδιά· ἀλλὰ ὑπάρχουν κι ἄλλες ὀργανώσεις, ὁμάδες καὶ Ναζιστικὲς κλίκες ποὺ ἀμφισβητοῦν ἀδιάκοπα τὶς κατακτημένες θέσεις καὶ φράσσουν τὸ δρόμο στὰ Ἔς - Ἔς γιὰ μιὰν πραγματικὴ αὐτοκρατορία τῆς δύναμής τους. Τὸ Κόμμα, ἡ SA, ἡ «Βέρμαχτ, εἶναι τὰ ἐμπόδια ποὺ καθυστεροῦν καὶ καμμιὰ φορὰ παραλύουν τὰ Ἔς - Ἔς.

Ἂν στὴν Πολωνία καὶ στὴ Νορβηγία οἱ σπιοῦνοι τοῦ Χάϋντριχ ἐπιβάλλουν τὸ νόμο τους στὴ Βέρμαχτ, δὲ γίνεται τὸ ἴδιο στὸ Βέλγιο καὶ στὴ Γαλλίο, ὅπου ἡ Βέρμαχτ ἐπιβάλλεται στὸν Χάϋντριχ. Μὲ τὴν παρέμβαση τοῦ Γκαῖριγκ, ἡ SD καταφέρνει νὰ παραβιάσει κάπως τὸν «ἀπαγορευμένο τομέα» στὴ Γαλλία, ἀπὸ τὴ Βέρμαχτ, καὶ παίρνει τὴν ἄδεια νὰ στείλει στὸ Παρίσι μιὰ ὁμάδα ἀπὸ δέκα ἄνδρες, κάτω ἀπ' τὴν ἡγεσία τοῦ ταγματάρχη τῶν Ἔς - Ἔς, Χέλμουτ Κνόχεν. Ἀλλὰ ὁ στρατηγὸς Ὄττο φὸν Στούλπναγκελ, γενικὸς διοικητὴς τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων στὴ Γαλλία καὶ 2500 ἄνδρες τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας, ἐξουδετερώνουν ἀπόλυτα τὴν ὁμάδα τοῦ Κνόχεν.

Ὁ Χάϋντριχ ἀπαιτεῖ τότε νὰ γίνει αὐτὸ ποὺ γίνεται σ' ὅλες τὶς κατεχόμενες ζῶνες, δηλαδὴ ν' ἀνατεθοῦν καθήκοντα σ' ἀνώτερο ἀξιωματικὸ τῶν Ἒς - Ἒς ἢ τῆς «Σίπο», προκειμένου ν' ἀναλάβει τὴ διοίκηση ὅλων τῶν τοπικῶν στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων ἀστυνομικῶν δυνάμεων. Ἡ Βέρμαχτ ἀρνεῖται νὰ ὑποχωρήσει στὶς ἐπιθυμίες τοῦ Χάϋντριχ, μὰ δηλώνει πὼς εἶναι ἕτοιμη νὰ δεχθεῖ «ἕναν ἐπιτετραμένο τῆς Σίπο ἢ τῆς SD». Ὁ ταξίαρχος τῶν Ἒς - Ἒς Μὰξ Τόμας στέλνεται ἀμέσως στὸ Παρίσι. Ἀλλὰ δὲν θὰ μείνει γιὰ πολύ.

Μόλις ἔρχεται στὴ Γαλλία ὁ Τόμας δημιουργεῖ ἐπαφὲς μὲ τὸν Εὐγένιο Ντελόνκλ ἡγέτη τῶν ἀντισημιτικῶν τάσεων τῆς Γαλλίας. Αὐτὸς ἐδῶ τοῦ ὑποβάλλει ἕνα τρομακτικὸ σχέδιο: θέλει νὰ ἐφαρμόσει στὴ Γαλλία τὴν «τελικὴ λύση» τοῦ Ἑβραϊκοῦ προβλήματος. Θ' ἀρχίσουν μὲ τὴν ἀνατίναξη τῶν Συναγωγῶν τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ Τόμας ἐγκρίνει τὰ σχέδια τοῦ Ντελόνκλ καὶ τοῦ προσφέρει τὴ βοήθεια ἑνὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του, τοῦ ταγματάρχη τῶν Ἒς - Ἒς Χὰνς Σόμμερ, ποὺ θὰ προμηθεύσει τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες. Στὶς 3 Ὀκτωβρίου 1941, στὶς δυόμιση τὸ πρωΐ, μιὰ βόμβα πέφτει στὴ Συναγωγὴ τῆς ὁδοῦ Τουρέλλ. Ἕξη ἄλλες Συναγωγὲς ἐπλήγησαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο στὶς ὧρες ποὺ ἀκολουθοῦν.

Ὁ Κνόχεν ἐκμεταλλεύεται τὸ γεγονὸς αὐτὸ γιὰ νὰ κάνει τὸ καθῆκον του: πληροφορεῖ τὸν φὸν Στούλπναγκελ ὅτι σύμφωνα μὲ τὴ Γαλλικὴ ἀστυνομία πρόκειται γιὰ ἐνέργειες ἐξτρεμιστῶν τῆς Δεξιᾶς. Ὁ Κνόχεν δὲν εἶχε ὑπολογίσει στὴν ἀνοησία τοῦ Σόμμερ, ποὺ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κρασοκατάνυξη στὸ μπὰρ τοῦ καμπαρὲ «Λὲ Σαντιγὺ» ἀποκαλύπτει τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ὁ Κνόχεν στὶς ἐνέργειες αὐτές, μπροστὰ σὲ δυὸ ἀξιωματικοὺς τῆς Ἐπιμελητείας.

Ἡ Βέρμαχτ φροντίζει τότε νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὴν κατάσταση ἀπὸ τὴ μεριά της. Στὶς 22 Ὀκτωβρίου ὁ στρατάρχης Κάϊτελ ἀπαιτεῖ τὴν ἄμεση ἀναχώρηση τοῦ Κνόχεν, τοῦ Τόμας καὶ τοῦ Σόμμερ. Κίνητρο: «Ὁ διοικητὴς τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων στὴ Γαλλία ἀδυνατεῖ νὰ τιμωρήσει τοὺς Γάλλους πολίτες ποὺ διέπραξαν τὸ ἐγχείρημα αὐτό, ἐπειδὴ τελοῦσαν κάτω ἀπ' τὴν καθοδήγηση τοῦ Κνόχεν δηλαδὴ τῆς SD».

Ὁ Χάϋντριχ προσπαθεῖ νὰ φέρει ἀντιρρήσεις. Ἡ Βέρμαχτ ἐμμένει στὶς ἀπόψεις της. Δὲν δέχεται νὰ ὑποχωρήσει· ὁ Τόμας κι ὁ Σόμμερ ἀνακαλοῦνται. Μόνο ὁ Κνόχεν παραμένει στὸ πόστο. Τώρα ἐπιτηρεῖται ἀκόμη πιὸ στενὰ ἀπ' τοὺς στρατιωτικούς, καὶ πολλὲς φορὲς δὲν καταφέρνει νἄρθει σ' ἐπαφὴ οὔτε μὲ τὸ Βερολῖνο. Μόνο τὸ Μάϊο τοῦ 1942 ὁ Χάϋντριχ θὰ μπορέσει νὰ ἐπιβάλει στοὺς Γερμανοὺς στρατιωτικοὺς τοῦ Παρισιοῦ ἕναν ἀνώτερο ἀξιωματοῦχο τῶν Ἒς - Ἒς ποὺ θὰ πετύχει

νὰ χαλαρωθεῖ κάπως ὁ ἔλεγχος στὸν ὁποῖο ὑποβάλλεται ὁ Κνόχεν. Αὐτὸς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Χάϋντριχ, ὁ Κὰρλ Ἄλμπρεχτ Ὄμπεργκ, φίλος τοῦ καινούργιου γενικοῦ διοικητὴ τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων τῆς Γαλλίας, τοῦ στρατηγοῦ Κὰρλ — Χάϊνριχ φὸν Στουλπνάγκελ — ποὺ εἶν' ἐξάδελφος τοῦ προηγούμενου, τοῦ Ὄττο — θ' ἀναγκασθεῖ, παρόλαυτα, νὰ φροντίζει ὥστε νὰ διατηρεῖ τὶς καλύτερες σχέσεις ποὺ γίνεται μὲ τὴ Γερμανικὴ στρατιωτικὴ διοίκηση.

Γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, τὰ Ἔς - Ἔς ἔχουν κάθε συμφέρον τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ ἐπιζητοῦν τὴν ἀνεκτικότητα τῶν στρατιωτικῶν. Ἡ Βέρμαχτ, πραγματικά, ἔχει ἐξασφαλίσει τὸν ἔλεγχο πάνω σὲ πολλὲς καινούργιες ζῶνες κατοχῆς, ὅπως ἡ Ἑλλάδα κι ἡ Γιουγκοσλαβία. Καὶ σ' αὐτὲς τὶς νέες ζῶνες, ὅπως στὸ Βέλγιο καὶ στὴ Γαλλία, τὰ Ἔς - Ἔς ἀντιμετωπίζουν ἕνα πλῆθος δυσκολίες γιὰ νὰ ἐπιβάλουν ἔστω καὶ τὴν πιὸ παραμικρὴ ἐξουσία. Ἕν' ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν Χίμμλερ εἶναι ὁ τρόπος ποὺ θ' ἀναγκάσει τὰ στρατιωτικὰ Ἐπιτελεῖα νὰ σέβονται τοὺς ἀξιωματούχους τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ εἶν' ἀποσπασμένοι σ' αὐτά. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ὄμπεργκ στὴ Γαλλία εἶναι χαρακτηριστικὸ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψη. Ὁ διοικητὴς τῶν Ἔς Ἔς Ὄμπεργκ δὲν ἐκδηλώνει παρὰ θαυμασμὸ γιὰ τὸν στρατηγὸ Κὰρλ Χάϊνριχ φὸν Στούλπνάγκελ, ποὺ εἶναι δεδηλωμένος ἀντιναζιστής. Μετὰ τὴν 20ὴ Ἰουλίου 1944, ὁ Ὄμπεργκ θὰ συμβάλει ἀκόμη ὥστε νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Γκεστάπο μερικοὶ ἀπ' τοὺς συνωμότες. Κι ὁ Στούλπνάγκελ θὰ δηλώσει ἀργότερα: «Ἂν ὁ Ὄμπεργκ μποροῦσε νὰ κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του, εἶμαι βέβαιος πὼς θἄταν μὲ τὸ μέρος μας».

Πολλοὶ εἶναι οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ θεωροῦν σὰν ὁλότελα φυσιολογικὴ κι ἀναμφισβήτητη τὴν πρωτοκαθεδρία τῶν στρατιωτικῶν καὶ ποὺ δίνουν ἀναφορὰ σ' αὐτούς πολὺ συχνὰ πρὶν ἐπιχειρήσουν τὸ κάθε τί, ζητώντας τὴ γνώμη τῶν «φωτισμένων» τοῦ Στρατιωτικοῦ Ἐπιτελείου. Ὁ Χίμμλερ τιμωρεῖ πολὺ αὐστηρὰ τὴν «ἄνεση» ποὺ μ' αὐτὴ πολλοὶ ἀπ' τοὺς ἄνδρες του συνεργάζονται μὲ στρατιωτικοὺς ποὺ τοὺς ὑποψιάζεται ὅτι θέλουν νὰ ἐπεκτείνουν τὸ πεδίο ἐπιρροῆς τους σὲ βάρος τῶν Ἔς - Ἔς. Ἡ περιφρόνηση τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς ὀξύνεται ἀκόμη περισσότερο ἀπ' τὴν ἐχθρότητα ποὺ πάντα ἐνεδρεύει ἀπὸ μέρους μιανοῦ ἀντίπαλου, ποὺ ἐπὶ χρόνια ἐπιδιώκει νὰ καταφέρει στὰ Ἔς - Ἔς τὸ μοιραῖο χτύπημα: τὴν SA.

Ὅσοι ἐπιβίωσαν ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Ρὲμ ἔχουν περιορισθεῖ καὶ ταπεινωθεῖ σὲ μιὰ ἐμπειρία παληῶν μαχητῶν ποὺ ἵδρυσαν. Ἀλλὰ τὸ μῖσος ἐνάντια στοὺς δολοφόνους τῆς 30ῆς Ἰουνίου τοῦ 1934 δὲν λιγοστεύει μ' αὐτό. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου τῆς SA, Λούτζ δὲν ξεχνᾶ ὅτι τὸ καλοκαίρι τοῦ 1934 ἀπὸ πίστη στὸν Χίτλερ, ἢ ἀπὸ προσωπικὴ φιλοδο-

ξία, κατάγγειλε τὸν ἀντίπαλό του, τὸν Ρέμ. Δὲν ξέχασε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα τῆς 30ῆς τοῦ Ἰουνίου ποὺ συγκεντρωμένοι στὸν Φαιὸ Οἶκο οἱ συνεργάτες τοῦ Φύρερ τὸν ἔβαλαν νὰ παίξει ὡς τὸ τέλος τὴ φάρσα τῆς δολοφονίας, φτάνοντας στὸ σημεῖο νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ τοὺς ὑποδείξει τοὺς συντρόφους ποὺ ἔπρεπε νὰ «ἐκκαθαρισθοῦν». Ὄχι, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου Λοὺτζ δὲν ξέχασε τοὺς ματωμένους γάμους τοῦ Χίτλερ, καὶ θὰ πρέπει ν' ἀποδοθεῖ κάποτε δικαιοσύνη, τὸ ἔγκλημα νὰ τιμωρηθεῖ. Ἀλλὰ τὰ «SA» δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ θεωρηθοῦν σοβαροὶ ἀντίπαλοι γιὰ τὰ Ἔς - Ἔς. Κι ὁ Λοὺτζ δὲ βλέπει παρὰ μόνο ἕνα πιθανὸ καὶ σίγουρο σύμμαχο: τὴ Βέρμαχτ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς πτώσης τοῦ Μπλόμπεργκ καὶ τοῦ Φρίτσχ, ὁ Λοὺτζ σκέφτεται νὰ βαδίσει κάποτε ἐνάντια στὰ Ἔς - Ἔς, μαζὶ μὲ τὴ Βέρμαχτ. Τὸ Μάϊο τοῦ 1938 ὁ Λοὺτζ ἔχει συνομιλία μὲ τὸν ἀντιναζιστὴ στρατηγὸ Οὔλεξ: «Πρέπει — τοῦ λέει — νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε τὴν ὑπόθεση Φρίτσχ, γιὰ νὰ προκαλέσουμε τὴν πτώση τοῦ Χίμμλερ».

ΟΥΛΕΞ: Κι ἂν ὁ Χίτλερ πάρει τὸ μέρος τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς;

ΛΟΥΤΖ: Στὴν περίπτωση αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ φερθοῦμε σκληρὰ καὶ στὸν Φύρερ».

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Οὔλεξ ἡ ἀπάντηση τούτη τοῦ Λοὺτζ σήμαινε: «Ἂν ὁ Χίτλερ θελήσει ν' ἀντιταχθεῖ στὴν πτώση τοῦ Χίμμλερ, θὰ πρέπει νὰ πέσει κι αὐτός». Ὁ στρατηγὸς ὑποβάλλει τὸ σχέδιο τοῦ Λοὺτζ στὸν ἀρχιστράτηγο Φρέϊερ φὸν Φρίτζχ καὶ στὸ διάδοχό του Βάλτερ φὸν Μπράουστιτς. Οἱ δυὸ στρατιωτικοὶ ἀρνοῦνται νὰ λάβουν μέρος στὴν ἐνέργεια ποὺ προτείνει ὁ Λούτζ. Ὁ φὸν Μπράουστιτς λέει: «Ἂν αὐτὸ εἶναι ποὺ θέλουν οἱ κύριοι αὐτοί, ἂς τὸ κάνουν μόνοι τους».

Ὁ Λοὺτζ ξέρει πὼς ἡ ἄρνηση τοῦ φὸν Μπράουστιτς δὲν εἶναι διόλου τόσο ὁριστικὴ ὅσο φαίνεται. Εἶναι μοιρασμένος ἀνάμεσα στὴν ἀπέχθειά του γιὰ τὸ καθεστὼς καὶ στὴν αἴσθηση τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας, ἔτσι ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων δὲν θὰ πάψει ν' ἀκούει τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς SA, ἀλλὰ ποτὲ δὲ θὰ ἀποφασίσει τίποτα περισσότερο. Οἱ ἐπαφὲς SA — Βέρμαχτ καὶ τὸ παιχνίδι τοῦ Λοὺτζ δὲν ξεφεύγουν τῆς προσοχῆς οὔτε τοῦ Κόμματος οὔτε τῶν ἡγετῶν τῆς Μαύρης Τάξης. Στὶς 12 Μαρτίου 1940, ὁ διοικητὴς τμήματος τῶν Ἔς - Ἔς Μπέργκερ, δηλώνει: «Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἐπιτελείου Λοὺτζ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ ἐπικίνδυνη γιὰ τὰ Ἔς - Ἔς, ἂν ὄχι γιὰ τὸ Κόμμα. Οἱ δεξιώσεις ποὺ ὀργανώνει μὲ τοὺς φίλους του τῆς Βέρμαχτ προορίζονται ἀποκλειστικὰ γιὰ ἐπικρίσεις ἐνάντια στὸν Φύρερ. Κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐπιτηροῦμε ὅλο καὶ πιὸ πολὺ τὶς ἐνέργειες καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἀρχη-

γοῦ τοῦ Ἐπιτελείου Λούτζ».

Οἱ συστάσεις τοῦ Μπέργκερ τηροῦνται κατὰ γράμμα. Ὁ Λοὺτζ ἐπιτηρεῖται στενά, κι οἱ ἀντιδράσεις του, οἱ δηλώσεις του, οἱ ἐνέργειές του καταγράφονται καὶ μεταβιβάζονται στὴν Καγκελλαρία τοῦ Κόμματος. Ἡ ἐπιτήρηση μεγαλώνει ὅταν ὁ Χίμμλερ μαθαίνει ὅτι ὁ Λοὺτζ κάνει στενὴ παρέα μὲ τὸν Χὰνς Φράνκ, Γενικὸ Διοικητὴ τῆς Πολωνίας κι ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο τῶν Ἔς - Ἔς. Ὅταν τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1943 ὁ Χίμμλερ πληροφορεῖται ὅτι ὁ Λοὺτζ διάλεξε γιὰ προσωρινή του κατοικία τὴ βίλλα τοῦ «βασιλῆᾶ Φρὰνκ» στὸ Μπὰντ - Κρύνιτζα, δὲ μπορεῖ νὰ συγκρατηθεῖ καὶ νὰ μὴ νοιώσει ἕνα συναίσθημα πανικοῦ. Γράφει στὸ Μπόρμαν, στὶς 26 Φεβρουαρίου 1943.

«Θεωρῶ πολὺ ἐξεζητημένη τὴν παραμονὴ τοῦ Λοὺτζ αὐτὴ τὴ στιγμή, στὸ Μπὰντ - Κρύνιτζα, μὲ τὴ δικαιολογία μιᾶς θεραπείας. Θἄταν πιὸ σωστὸ νὰ διαλέξει ἕναν τόπο θεραπείας μέσα στὰ Γερμανικὰ σύνορα».

Λίγους μῆνες ἀργότερα ὁ Λοὺτζ θὰ σκοτωθεῖ σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα. Τὰ Ἔς - Ἔς γλύτωσαν ἀπ' τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο ἐχθρό τους. Ἀλλὰ τὰ SA παραμένουν μιὰ ἐφεδρεία ποὺ σ' αὐτὴν θὰ καταφεύγουν ὅλοι ὅσοι ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μπορεῖ ν' ἀποφασίσουν νὰ πολεμήσουν τὰ Ἔς - Ἔς, ξέροντας πὼς ἐκεῖ θὰ βροῦν ἕνα σύμμαχο.

Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς εἶναι συγκεκριμένα ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Ράϊχ γιὰ τὴν Ἀνατολικὴ ζώνη κατοχῆς, Ἄλφρεντ Ρόζεμπεργκ, ποὺ δὲ θὰ πάψει νὰ πολεμᾶ τὴν ἐπιρροὴ τῶν Ἔς - Ἔς στηριζόμενος στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν SA καὶ σὲ κάποια ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Κόμματος. Ὁ Μπέργκερ ὑποψιάζεται μιὰ «ἀντι — Ἔς - Ἔς συμμαχία». Καὶ γράφει στὸν Χίμμλερ: «Παρατηρῶ μὲ κατάπληξη ὅτι πολλοὶ γκαουλάϊτερ ἔχουν συσπειρωθεῖ πίσω ἀπ' τὸν Ρόζεμπεργκ κι ὅτι τὰ SA ἀκόμη τὸν θεωροῦν σὰν «ὑπερασπιστὴ» τῶν δικαιωμάτων τους. Τὸ Κόμμα ἀριθμεῖ ἀνάμεσα στὶς γραμμές του ἡγέτες ζηλόφθονους τῆς ὑψηλῆς θέσης τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῆς δύναμης τῆς ὀργάνωσής του».

Στὴ Ρωσία οἱ νεο - ἀποικιοκράτες Γερμανοὶ σχηματίζουν ἕνα μέτωπο ἐνάντια στὰ Ἔς - Ἔς. Ἀνάμεσα στοὺς δέκα κομισσάριους — στρατηγοὺς τῆς Ἀνατολικῆς ζώνης κατοχῆς, δὲν ὑπάρχει οὔτ' ἕνας ἄνθρωπος τοῦ Χίμμλερ. Τὰ κίνητρα τῆς ἐχθρότητάς του εἶναι ὁλότελα διαφορετικὰ τοῦ ἑνὸς ἀπ' τὸν ἄλλο. Στὴν Οὐκρανία, ὁ γκαουλάϊτερ Κόχ, ποὺ θεωρεῖ τοὺς Σλαύους σὰν ὑπάνθρωπους καὶ τοὺς μεταχειρίζεται σὰν τέτοιους, ἀγωνίζεται ἐνάντια στὰ Ἔς - Ἔς ἐπειδὴ τὰ ὑποψιάζεται ὅτι δὲ μποροῦν νὰ καταλάβουν τὶς ἀντιλήψεις του καὶ τὴν ἠθική του περὶ ἀρχοντιᾶς. Ὁ γκαουλάϊτερ Χάϊνριχ Λὸχς δὲν ἐκτιμᾶ τὰ Ἔς - Ἔς ἐπειδὴ κατὰ τὴ γνώμη του, οἱ μέθοδοι τῶν «Μαύρων» εἶναι ὅμοιες μ'

αὐτὲς τῆς Γκεπεοῦ. Οἱ πράκτορες τοῦ Χίμμλερ ἀποδιώκονται συνέχεια ἀπ' τοὺς Ναζιστὲς μικροὺς τσάρους. Ὁ Κὸχ προπάντων κάνει τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς νὰ μανιάσει.

Ἀνάλογα μὲ τὴν ἐξέλιξη τοῦ πολέμου, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἒς - Ἒς οἱ πιὸ φωτισμένοι δείχνουν μιὰ τάση νὰ υἱοθετήσουν στὴν Ἀνατολὴ μιὰ πολιτικὴ λιγότερο σκληρή. Τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1943, ἀκόμη κι ὁ ἴδιος ὁ Μπέργκερ ἀκολουθεῖ αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις. Ἔχοντας διορισθεῖ ἐπικεφαλῆς τῆς πολιτικῆς ὑπηρεσίας στὸ Ὑπουργεῖο Ζωνῶν Κατοχῆς, ὑποστηρίζει ἀνοιχτὰ τὸν Ρόζεμπεργκ ἐνάντια στὸν ἄρχοντα τῆς Οὐκρανίας, Κόχ. Ὅσο πιὸ πολὺ τὰ Ἒς - Ἒς, θέλουν νὰ ἐπιβάλουν μιὰ κεκαλυμμένη πολιτικὴ στὴν Ἀνατολή, τόσο περισσότερο ὁ πόλεμος ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ στὸν Κόχ, ποὺ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Καγκελλαρίας τοῦ Κόμματος Μπόρμαν, ὀξύνεται. Τὰ SD ἀναλαμβάνουν δράση καὶ στέλνουν τὴ μιὰ ἀναφορὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη σχετικὰ μὲ τὴν τρομοκρατία ποὺ ἔχει ἐξαπολύσει στὴν Οὐκρανία ὁ Κόχ. Τὸ Κόμμα διαμαρτυρεται ἀπέναντι στὸν Χίμμλερ. Μὰ τὰ SD ἐξακολουθοῦν τὴν καμπάνια τους ἐνάντια στὸν Κόχ. Οἱ διαμαρτυρίες γίνονται τόσο ἄγριες ποὺ ὁ Χίμμλερ ἀναγκάζεται νὰ σταματήσει ἀπότομα τὶς ἐπιθέσεις τῶν SD. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς αὐτὸ ποὺ φοβᾶται περισσότερο εἶναι νὰ συγκρουσθεῖ μὲ τὸ Κόμμα. Καὶ δὲν κρύβει τὶς προσπάθειές του ν' ἀποφύγει νὰ δώσει ἀφορμὴ γιὰ κάθε κριτικὴ ἀπὸ μέρους τῶν «χαφιέδων» τοῦ Μάρτιν Μπόρμαν. Τὰ SD ἔχουν κληθεῖ πολλὲς φορὲς νὰ μὴν ἀνακατεύονται στὶς ἐσωτερικὲς ὑποθέσεις τοῦ Κόμματος καὶ ν' ἀποφεύγουν τὴν κριτικὴ τῶν λειτουργῶν του. Ὁ Χίμμλερ προσέχει πολὺ νἄχει καλὲς σχέσεις μὲ τὸν Μπόρμαν, ποὺ εἶναι ἡ σκιὰ τοῦ Χίτλερ· ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καγκελλαρίας ποὺ μαζί του ὁ Φύρερ διατηρεῖ σχέσεις ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ χαρακτηρισθοῦν σὰν καλές, μὰ ποὺ δὲν εἶναι λιγότερο εὔθραυστες, ἀξίζει ὅλα τὰ καλοπιάσματα: ἀφοῦ ἀπ' τὴν καλή του θέληση ἐξαρτιοῦνται κατὰ μεγάλο βαθμὸ οἱ διαθέσεις τοῦ Χίτλερ ἀπέναντι στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς.

Ἡ συνετὴ στάση τοῦ Χίμμλερ ἀπέναντι στὸ Κόμμα δὲν εἶναι κάτι ποὺ τὸ δέχονται καὶ τὸ συμμερίζονται, ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτό, τὸ σύνολο τῶν ὑφισταμένων του. Ἀνάμεσα στοὺς ἡγέτες Ἒς - Ἒς ποὺ δείχνονται ἐχθρικοὶ ἀπέναντι στὸ Κόμμα, ὁ Ὄλεντορφ, κατέχει χωρὶς ἀμφιβολία τὴν πρώτη θέση. Ἀρχηγὸς τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τῶν SD, ὁ Ὄλεντορφ εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ φιλόδοξες προσωπικότητες τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Μαύρης Τάξης. Στὰ μάτια τοῦ Χίμμλερ ἐμφανίζεται σὰν ἕνα «τέρας» ἐξυπνάδας. Γιὰ τοὺς ἱστορικοὺς παραμένει ἕνα ζωντανὸ αἴνιγμα: ἄμεσα ὑπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατο 70.000 Ἑβραίων, ὁ Ὄλεντορφ δὲ θὰ πάψει ὡστόσο νὰ ἐκδηλώνει τὴν πιὸ μεγάλη περιφρόνηση γιὰ τὶς

κτηνώδικες μεθόδους τῶν ἀρχόντων τοῦ Κόμματος. Οἱ φίλοι του θὰ ἐπιχειρήσουν ἀργότερα νὰ τὸν ἐμφανίσουν σὰν ἕνα ἀντιστασιακὸ ποὺ εἰσχώρησε στὴ Μαύρη Τάξη, σὰν ἕνα ἐκπρόσωπο τῆς ἀντιπολίτευσης μέσα στὶς ἴδιες τὶς τάξεις τῶν Ναζί. Στὴν πραγματικότητα ὁ Ὄλεντορφ ὅρισε σὰν ἔργο του νὰ καταγράφει ὅλες τὶς κινήσεις τῆς Γερμανικῆς ζωῆς καὶ νὰ τὶς μεταφέρει στὴν Καγκελλαρία τοῦ Κόμματος, χάρη στὴν ἐφημερίδα «Μελντοῦγκεν ἄους ντὲμ Ράϊχ», ποὺ ἵδρυσε. Ἀλλὰ σὲ τούτη τὴν προσπάθειά του ὁ Ὄλεντορφ ἔγινε θῦμα πιότερο παρὰ κύριος. Γιατὶ ὑποτίθεται πὼς ἔπρεπε νὰ κατασκοπεύει σχολαστικὰ τὸ Κόμμα, μιὰ κι αὐτὸ ἦταν ὁ κυριότερος ἐκπρόσωπος τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς ζωῆς. Ὅμως μιὰ τέτοια κατασκοπεία τοῦ εἶναι ἀπαγορευμένη αὐστηρά, κατ' ἀρχήν.

Ἀλλὰ ἀπαγορευμένα ἢ ὄχι, κρυφὰ ἢ φανερὰ ὁ ἐπικεφαλῆς τοῦ ἐσωτερικοῦ τμήματος τῶν SD, δὲν παύει νὰ φέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὶς μικρότητες τῶν ἡγετῶν τοῦ Κόμματος, τὶς διαμάχες τους γιὰ τὴν ἐξουσία, τὶς ἀποτυχίες στὴν ἐπίσημη προπαγάνδα, τὴν ἀνικανότητα τῶν γκαουλάϊτερ κ.τ.λ. «Θὰ πρέπει νὰ καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι ἡ κριτικὴ ποὺ ἐξασκοῦμε — γράφει στὸν Χάϋντριχ γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ ἀπέναντι στὶς ἐπιθέσεις ποὺ εἶναι ἀντικείμενό τους — δὲν προορίζεται παρὰ νὰ στερεώσει τὴν κυριαρχία τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ».

Ἀνάλογα μὲ τὴν ἐξέλιξη τοῦ Πολέμου σὲ βάρος τῆς Γερμανίας, οἱ ἀναφορὲς τοῦ ἐσωτερικοῦ ἡγέτη τῶν SD γίνονται ὅλο καὶ πιὸ πεσσιμιστικές. Ὁ Ὄλεντορφ μάταια ἀγωνίζεται νὰ περιχαρακωθεῖ πίσω ἀπ' τὴν ἀποκλειστικὴ φροντίδα γιὰ ἀντικειμενικότητα, τὸ Κόμμα ἀναλαμβάνει σιγὰ - σιγά, δράση ἐναντίον του. Οἱ ἀνώτατοι Ἐθνικοσοσιαλιστὲς ἡγέτες ἐπιτίθενται ἀνοιχτὰ κατὰ τοῦ Χίμμλερ γιατὶ ἀνέχεται νὰ ξεπερνοῦν τὰ SD τὸ πλαίσιο τῶν καθηκόντων ποὺ τοὺς ἔχουν ἀνατεθεῖ.

Ὁ Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Πολωνίας Χὰνς Φρὰνκ εἶναι ἀπ' τοὺς πρώτους ποὺ ξεσπαθώνει κατὰ τῶν SD ποὺ «οἱ ὑποτιθέμενες ἐμπιστευτικὲς ἀναφορές τους δὲν περιέχουν παρὰ συκοφαντίες καὶ ρουφιανιὲς τοῦ χειρότερου εἴδους». Πολλοὶ γκαουλάϊτερ ἑνώνουν τὴ φωνή τους μ' αὐτὴ τοῦ Φράνκ. Καὶ σὲ λίγο ἕνας ἀληθινὸς καταιγισμὸς πυρῶν, ξεσηκώνεται ἐνάντια στὰ SD. Δήλωση τοῦ γκαουλάϊτερ Κὰρλ Βέϊνριχ, στὶς 22 Ἰανουαρίου 1943: «Βαρέθηκα πιὰ αὐτοὺς τοὺς SD ποὺ ἔρχονται καὶ χώνουν τὴ μύτη τους στὶς ὑποθέσεις μας. Φαίνεται πὼς ἐδῶ ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ μιὰ Γκεπεοῦ ἴδια μὲ τὴ Ρωσική». Παντοῦ οἱ ἀνώτατοι ἀξιωματοῦχοι μποϋκοτάρουν τὰ SD. Ὁ Κάμπε, Γενικὸς Διοικητὴς τοῦ Ντάντσιγ, προειδοποιεῖ ἕναν ἀπ' τοὺς ὑφισταμένους του, ποὺ εἶναι ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν SD, νὰ διαλέξει ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὸν «κύριο Χίμμλερ», γιατί, «δὲν μπορεῖς νὰ δουλεύεις ταυτόχρονα

σὲ δυὸ ἀφεντικά». Ἡ διοίκηση τοῦ SA ἀκολουθεῖ τοῦτο τὸ κίνημα. Κάθε συνεργασία ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀπαγορεύεται στοὺς ἄνδρες τοῦ SA. Ὁ γκαουλάϊτερ Κοῦμπε, Γενικὸς Κομισσάριος τῆς Ρουθηνίας, ἀπαγορεύει στοὺς ὑφισταμένους του νἄχουν ὅποια ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν SD. Ὅσο γιὰ τὰ προβλήματα τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν, δηλώνει ὁ γκαουλά-τερ, θὰ τὰ μεταβιβάζουν στὰ τοπικὰ ἀστυνομικὰ τμήματα τῆς διοίκησής του κι ὄχι σ' αὐτὰ τῶν SD. Ὁ ἴδιος ὁ Μπόρμαν μπαίνει στὴ μέση: «Πρέπει — γράφει στὸν Χίμμλερ — τούτη ἡ ἐπιτήρηση ἀπὸ μέρους τῶν SD πρὸς τοὺς ἡγέτες τοῦ Κόμματος, νὰ πάρει τέλος». Ὁ Χίμμλερ ὑποχωρεῖ. Ὁ Μπόρμαν δέχεται τὴ διαβεβαίωση ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς ὅτι ἔχει ἀπαγορεύσει στὰ SD ν' ἀνακατεύονται στὶς ὑποθέσεις τοῦ Κόμματος κι ὅτι θὰ φροντίσει ἀπὸ δῶ καὶ πέρα τούτη ἡ ἀπαγόρευση νὰ γίνει σεβαστή. Ὁ Μπόρμαν περιορίζεται σ' αὐτὴ τὴ διαβεβαίωση τοῦ Χίμμλερ γιατὶ ξέρει ὅτι αὐτὸς ὁ τελευταῖος δὲν ἔχει καὶ πολὺ στὴν καρδιά του τὸν Ὄλεντορφ. Ὁ Φύρερ θεωρεῖ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ τμήματος ἐσωτερικοῦ τῶν SD σὰν ἕνα ἀρνητικὸ πνεῦμα: «Ἰσχυρίζεται ὅτι γενικὰ ξέρει περισσότερα ἀπ' ὅλους καὶ περνᾶ τὸν ἑαυτό του σὰν θεματοφύλακα τῶν ἱερῶν τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ». Οἱ «εἰδήσεις τοῦ Ράϊχ» ποὺ ὑποβάλλονται πιὰ στὸν Χίμμλερ ἐπιστρέφουν συχνὰ πετσοκομμένες ἢ κι ἄχρηστες στὸν Ὄλεντορφ.

Κι ὁ Χίμμλερ πρὸς τὸν Κέρστεν: «Εἶναι τόσο ἀπαισιόδοξες εἰδήσεις ποὺ δὲν τολμῶ νὰ τὶς διαβιβάσω στὸν Φύρερ· θὰ κινδύνευαν νὰ τὸν ταράξουν στὴν ἐργασία του».

ΚΕΡΣΤΕΝ: Κι ἂν εἶναι ἀληθινές;

ΧΙΜΜΛΕΡ: Δὲν ἔχει σημασία! Πρέπει ν' ἀποφεύγουμε νὰ ἐνοχλοῦμε τὸν Φύρερ μὲ τέτοιες ἀνοησίες».

Κι οἱ ἐγκύκλιοι τοῦ Χίμμλερ δὲν παύουν νὰ κατακλύζουν τὸν Ὄλεντορφ, τονίζοντάς του νὰ ἀποφεύγει ν' ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ κάθε τί ποὺ δὲν τὸν ἀφορᾶ.

Ὁ Ὄλεντορφ ὅμως δὲν ταράσσεται καθόλου. Συνεχίζει νὰ ἐργάζεται κάτω ἀπ' τὶς ἴδιες συνθῆκες. Οἱ ἡγέτες τοῦ Κόμματος, ὁ Γκαῖμπελς κι ὁ Μπόρμαν ἐπικεφαλῆς ἀναλαμβάνουν τότε δράση ποὺ στρέφεται κατευθεῖαν ἐνάντια στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐσωτερικῶν τῶν SD. Ὁ Γκαῖμπελς ζητεῖ τὴν ἀπαγόρευση τῶν «εἰδήσεων τοῦ Ράϊχ». Αἰτία: οἱ πληροφορίες ποὺ προσφέρονται ἀπὸ τὰ SD ἀναφέρονται στὴ δραστηριότητα τοῦ Κόμματος ποὺ δὲν ἐνδιαφέρει τὴν Καγκελλαρία. Ὁ Χίμμλερ ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς δισταγμούς, στηρίζεται στὰ αἴτια ποὺ τονίζει κι ὁ Γκαῖμπελς κι ἀναφέρει στὶς 12 Μαΐου ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, εἶναι ἕτοιμος ν' ἀπαγορεύσει τὶς «εἰδήσεις» τῶν SD πού, τελικά, κινδυνεύουν νὰ ἐγκαθιδρύσουν μιὰ νοοτροπία ντεφαιτιστική. Τὸ πρῶτο

χτύπημα καταφέρεται τὸ καλοκαῖρι τοῦ 1943 στὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τμήματος τῶν SD, ποὺ ὑποχρεώνεται νὰ περιορίσει τὶς δραστηριότητές του σὲ πληροφορίες γενικῆς φύσης. Ἕνα χρόνο ἀργότερα τὰ «Νέα τοῦ Ράϊχ» καταργοῦνται ὁριστικά. Αὐτὰ τὰ μέτρα συνοδεύονται μὲ συνθήματα ποὺ τείνουν νὰ μποϋκοτάρουν τὰ SD στὸ σύνολό τους. Ὁ Μπόρμαν ἀπαγορεύει ἐπίσημα στὰ στελέχη τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος, κάθε συνεργασία μὲ τὰ SD.

Ἐνάντια σ' αὐτὰ τὰ μέτρα ποὺ μετατρέπουν ὁλότελα τὴ φύση τοῦ SD, ὁ Χάϋντριχ δὲν προβάλλει καμμιὰ διαμαρτυρία. Ἀρχίζει μὲ τὸ Κόμμα διαπραγματεύσεις ποὺ τείνουν νὰ καθορίσουν στὴν ὑπηρεσία ἀσφαλείας νέα καθήκοντα. Συγκεκριμένα τῆς ἀνατίθενται ὁρισμένα καθήκοντα καθαρὰ ἀστυνομικά, μὲ σκοπὸ νὰ δικαιολογήσουν τὴν ὕπαρξή της ποὺ ἔχει πληγεῖ σοβαρὰ ἀπὸ τὶς ἀπαγορεύσεις ἐπὶ τοῦ πληροφοριακοῦ ρόλου της.

Παρατηροῦμε ὕστερ' ἀπ' τὸ περιστατικὸ αὐτὸ πόσο ὑποθετικὴ ὑπῆρξε ἡ ὑποστηριζόμενη «παντοδυναμία» τῆς Μαύρης Τάξης στοὺς κόλπους τοῦ Ναζιστικοῦ Κράτους. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς δὲν αἰσθάνεται ἱκανὸς ν' ἀγωνισθεῖ κατὰ μέτωπο ἐναντίον τοῦ Κόμματος, ἀκόμη κι ὅταν αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀμφισβητεῖ τὴν ὕπαρξη τῶν SD. Γιατὶ ἀκριβῶς τούτη ἡ ὑπέρτατη σύνεση ἀποκαλύπτει ὁριστικὰ τὶς ἀντιθέσεις ποὺ ὑπῆρξαν μιὰ μονολιθικὴ ὀργάνωση, ὅπως πολλοὶ ἤθελαν νὰ τὴν θεωροῦν ἔτσι. Ὁ ἴδιος ὁ Χίμμλερ ξέρει ὅτι αὐτὴ ἡ ἑνότητα τῆς ὀργάνωσής του δὲν εἶναι παρὰ μόνο μιὰ θεωρία κι ἕνα θέμα προπαγάνδας. Ἡ πραγματικότητα εἶναι διαφορετική. Ἀπὸ τὸ 1940, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς δηλώνει σὲ μιὰ ὁμιλία του στοὺς ἡγέτες τῆς «Λεϊμπσταντάρτε Ἄντολφ Χίτλερ»: «Τὰ Βάφφεν — S S δὲ μποροῦν νὰ ἐπιζήσουν παρὰ μόνο ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Ἔς - Ἔς στὸ σύνολό τους. Ἡ κάθε ὁμάδα αὐτοῦ τοῦ σώματος δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ ζήσει μεμονωμένα». Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1943 τὸ πρόβλημα συγκεκριμενοποιεῖται: «Δυστυχία σὲ μᾶς ἂν τὰ Ἔς - Ἔς κι ἡ Ἀστυνομία διχάζονταν· δυστυχία σὲ μᾶς ἂν ἡ κάθε διεύθυνση ἔτεινε ν' ἀποσχισθεῖ μὲ σκοπὸ νὰ ἀκολουθήσει αὐτόνομη ὕπαρξη· θἄταν τὸ τέλος τοῦ μεγάλου μας σώματος». Ἡ ἀγωνία τούτη τοῦ Χίμμλερ δὲν εἶναι ἀδικαιολόγητη. Ἀνάλογα μὲ τὸ μέτρο ποὺ πολλαπλασιάζονται οἱ ὀργανώσεις, τὰ τμήματα, οἱ εἰδικὲς ὑπηρεσίες τῶν Ἔς - Ἔς, νοιώθει ν' αὐξάνονται οἱ δυσκολίες γιὰ τὴν ἐνάσκηση κυριαρχικοῦ ἐλέγχου πάνω σ' αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ ἀνάθρεψε. Ἡ θαυματοποιὸς ἀνάπτυξη τῆς Μαύρης Τάξης ἐπιβάλλει ἀκόμη πολυάριθμο προσωπικὸ ποὺ οἱ ἰδέες τους δὲν ἀνάγονται πάντα σὲ Ἐθνικοσοσιαλιστικὰ κριτήρια. Μέσα στὴν τάξη τῶν ἴδιων τῶν ἡγετῶν, τῶν Ἔς - Ἔς, ὑπάρχουν τὰ πιὸ διαλυτικὰ στοιχεῖα. «Νὰ ποῦ φθάσαμε! — φωνάζει ὁ Ἀνδρέας Σμίτ, ἀρχηγὸς

τῶν Ἔς - Ἔς Ρουμανίας καὶ γαμβρὸς τοῦ Γκότλομπ Μπέργκερ — ἀκόμη καὶ τὰ μέλη τοῦ ἐπιτελείου τῶν Ἔς - Ἔς, δὲν σχηματίζουν πιὰ ἑνιαῖο μέτωπο σὲ κρίσιμους καιρούς. Ἀντίθετα ἐκμεταλλεύονται τὶς καταστάσεις αὐτὲς γιὰ νὰ συνωμοτοῦν ἀκόμη περισσότερο κάνοντας τὴν προσπάθειά μας ἀκόμη πιὸ δύσκολη».

Ἡ διαφοροποίηση τῶν συμφερόντων ποὺ παρουσιάζουν οἱ πολλαπλὲς ὀργανώσεις τῶν Ἔς - Ἔς, ἡ σχεδὸν μυστικιστικὴ πίστη σὲ μιὰν ἀναμφισβήτητη ἀνωτερότητα τῶν μαύρων ἀρχόντων πάνω στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ περίγυρου, πίστη ποὺ τὴν διαδίδει εὐρύτατα καὶ τὴν ἐνισχύει ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ, καταλήγει νὰ στραφεῖ, σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἐνάντια στὰ συμφέροντα τῆς ἴδιας τῆς Μαύρης Τάξης. Ὁρισμένοι ἡγέτες τῶν Ἔς - Ἔς λαίμαργοι γιὰ ἐξουσία καὶ γόητρο, ἀγωνίζονται ἀσταμάτητα ὁ ἕνας ἐνάντια στὸν ἄλλο καὶ τελικὰ σὲ βάρος τοῦ ἐπιτελείου τους. Ὁρισμένοι — τὰ παραδείγματα δὲν σπανίζουν — θὰ φθάσουν ὡς τὸ σημεῖο νὰ δείχνουν ἀνοιχτὰ τὴν ἀνυπακοή τους στὶς διαταγὲς τοῦ Χίμμλερ.

Τὸ παράδειγμα τῆς ἀνώτερης ἡγεσίας τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῆς Ἀστυνομίας, ποὺ θεωροῦνται σὰν προσωπικοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς ἀπέναντι στὶς περιφερειακὲς μονάδες Ἔς Ἔς, εἶναι στὸ σημεῖο αὐτό, ἐνδεικτικό. Ὁ Χίμμλερ δημιουργεῖ αὐτὴ τὴν ὀργάνωση τῶν ἡγετῶν τὸ 1937. Ἀντικειμενικὸς σκοπός: ν' ἀποφύγει ὥστε οἱ διάφορες διευθύνσεις τῶν Ἔς - Ἔς ν' ἀποκτήσουν ὑπερβολικὴ ἐπιρροὴ σὲ βάρος τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀρχηγοῦ. Οἱ μεγάλοι βεζύρηδες τῶν Ἔς - Ἔς, ἐπικεφαλῆς τῶν κεντρικῶν διευθύνσεων τοῦ Βερολίνου, δὲν παραλείπουν τίποτε γιὰ νὰ περιορίσουν στὸ ἐλάχιστο, ἢ σχεδὸν στὸ ἐλάχιστο, τὸ ρόλο αὐτῶν τῶν ἀντιβασιλέων ποὺ ἔχει ἐπιβάλλει ὁ Χίμμλερ. Τὸ ἀγαπημένο «σπὸρ» τῶν ἀρχηγῶν τῶν περιφερειακῶν μονάδων τῶν Ἔς - Ἔς εἶναι ν' ἀγνοοῦν τὸν τοπικὸ ἐκπρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ τους, ὅπου κι ὅποτε μπορεῖ νὰ γίνει κάτι τέτοιο. Παντοῦ οἱ ἐκπρόσωποι αὐτοὶ μποϋκοτάρονται, καὶ στὶς ζῶνες Ἀνατολικῆς κατοχῆς, πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἀλλοῦ. Ἡ κεντρικὴ διεύθυνση «Ὄρπο» ἀρχίζει μὲ τὴν ἄρνηση — μιὰ κατηγορηματικὴ ἄρνηση — νὰ παραχωρήσει στοὺς ἐκπροσώπους αὐτοὺς δικαιοδοσίες ἀπέναντι στὴν ἐνάσκηση τῆς δικαιοσύνης ποὺ θέλει νὰ τοὺς δώσει ὁ Χίμμλερ. Ἀπαιτεῖ ἀκόμη ὅτι, ἐνάντια πρὸς τὶς θελήσεις τοῦ Χίμμλερ, οἱ ἐκπρόσωποι αὐτοὶ νὰ ὑπακούουν, συγκεκριμένα στὴ Ρωσία, στὶς διαταγὲς τοῦ «Ὄρπο». Ὅσο γιὰ τοὺς ἀρχηγοὺς μονάδων τῶν Ἔς - Ἔς, δὲν παραλείπουν ποτὲ ν' ἀφήνουν τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Χίμμλερ νὰ ἐννοήσουν ὅτι τοὺς θεωροῦν σὰν ἀμελητέα ποσότητα. Ἔτσι ὁ διοικητὴς τοῦ Κ Ζ τοῦ Ἀμβούργου ἀρνεῖται ν' ἀποκαλύψει στὸν τοπικὸ ἐκπρόσωπο τοῦ Χίμμλερ τὸν ἀριθμὸ τῶν κρατουμένων ποὺ βρίσκον-

ται στὸ στρατόπεδό του. Αἰτία: τοῦ ἔχει τονισθεῖ νὰ κρατήσει μυστικότητα πάνω στὸ σημεῖο αὐτό. Ὁ «Ὀμπερφύρερ» τῶν Ἔς - Ἔς Λέο φὸν Γιένα, διοικητὴς τοῦ 8ου Σώματος, ἀρνεῖται στὸν τοπικὸ ἐκπρόσωπο τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσει ἀπ' αὐτὸν πληροφορίες πάνω στὴ σύνθεση καὶ στὴ χρησιμοποίηση τῶν στρατευμάτων του. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Χίμμλερ, Κροῦγκερ, ζητεῖ μιὰ μέρα ἀπ' τὸν φὸν Γιένα νὰ τοῦ παραχωρήσει στρατεύματα γιὰ ν' ἀναλάβει μιὰ ἐπιχείρηση κατὰ τῶν Πολωνῶν παρτιζάνων. Ὁ φὸν Γιένα ἀρνεῖται: μόνο ὁ γενικὸς ἐπιθεωρητὴς τοῦ Σώματος εἶναι ἐξουσιοδοτημένος ν' ἀπαιτεῖ μιὰ τέτοια μετακίνηση στρατευμάτων.

Ἐξοργισμένος ἀπὸ τὸ μποϋκοτάρισμα τῶν ἐκπροσώπων του, ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ τοὺς παραχωρεῖ, τὴ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη νέες ἐξουσίες. Στὶς 16 Μαρτίου 1942, γράφει ἀπευθυνόμενος στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κεντρικῶν του διευθύνσεων ποὺ ἔχουν χολωθεῖ: «Παρακάλεσα ὅλους τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ὁμάδων νὰ σκεφθοῦν πάνω στὸν κίνδυνο ποὺ ἀντιμετωπίζουν σὲ δέκα χρόνια τὰ Ἔς - Ἔς καὶ ἡ Ἀστυνομία, ἂν ἐξακολουθήσω ν' ἀνέχομαι τὴ στάση τους ἀπέναντι στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Χίμμλερ, ἐπαναλαμβανόμενες ἐκκλήσεις στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κεντρικῶν διευθύνσεων γιὰ νὰ τοὺς ἐπαναφέρει στὴν τάξη καὶ στὴν πειθαρχία — καὶ παρόλαυτα τίποτα δὲ γίνεται. Χωρὶς ἀμφιβολία οἱ ἐκπρόσωποι τοῦ Χίμμλερ καταφέρνουν νὰ ἐπιβληθοῦν πάνω σὲ ὁρισμένα μειωμένης σημασίας θέματα, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα εἶν' ἐλάχιστο κι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς ἔχει συνείδηση τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ ἐξουσία τους παραμένει στὰ χαρτιὰ καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση μὲ τὴν οὐσία. Ὁ Χίμμλερ λέει τὸ 1943: «Πρέπει ἀπόλυτα αὐτὴ ἡ Τάξη, τῶν Ἔς - Ἔς, μ' ὅλες τὶς διαιρέσεις ποὺ περικλείνει νὰ γίνει μιὰ ἀληθινὴ Τάξη, ἕνα «μπλόκ», ἕνα σῶμα, κι ὅλο αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία ἑνὸς ἀρχηγοῦ». Ἀλλὰ δὲν πρόκειται παρὰ μόνο γιὰ μιὰ εὐχή. Στὴν πραγματικότητα τούτη ἡ Τάξη δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἀνταγωνιστικὸ πεδίο ἀνθρώπων, συμφερόντων, ἰδεῶν, ποὺ συγκρούονται μεταξύ τους. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ἀνώτατος ἀξιωματοῦχος τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ νὰ μὴν ἐπιχειρεῖ νὰ ὑπονομεύσει κάποιον ἄλλο, μ' ὅλα τὰ μέσα.

Ὁ Σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Αὔγουστος Μέγυερ, ἐκπρόσωπος τοῦ Χίμμλερ στὴ Μερβία, στέλνει μιὰ ἀναφορὰ ἐνάντια στὸ σύντροφό του Χάραλντ Τοῦρνερ, Σωματάρχη τῶν Ἔς - Ἔς κατηγορώντας τον ὅτι ἀποκάλυψε μιὰ ἐπιχείρηση κατὰ τῶν Σέρβων παρτιζάνων. Ὁ στρατηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς Ὄττο Βάχτερ, διοικητὴς τῆς Γαλικίας, παίρνει ἐνάντια στὸν Χίμμλερ τὸ μέρος τοῦ Γενικοῦ Διοικητῆ τῆς Πολωνίας Φράνκ, ἄγριου ἀντίπαλου τῶν Ἔς - Ἔς, καὶ κατηγορεῖ τὸν ἐκπρόσωπο τῆς κεντρικῆς ἡγεσίας τῶν Ἔς - Ἔς Κροῦγερ ὅτι ἐρεθίζει ἀ-

νώφελα καὶ σὲ βάρος τῆς Γερμανικῆς ἐξουσίας, τὴν ἐκστρατεία κατὰ τοῦ Φράνκ ποὺ ἔχουν ἀναλάβει τὰ Ἔς - Ἔς.

Ὁ Ὄττο Ὄλεντορφ, ἀρχηγὸς τῶν ἐσωτερικῶν τμημάτων τῶν SD κι ὁ Γκοῦντερ Ντ' Ἀλκουέν, ἀρχισυντάκτης τοῦ «Σβάρτζε Κόρπς», δὲν παύουν νὰ ἀνταλλάσσουν πυρά, κατηγορώντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ὅτι περιφρονοῦν τὰ συμφέροντα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ γενικὰ καὶ τῶν Ἔς - Ἔς ἰδιαίτερα.

Ὁ Σωματάρχης, ὁ γνωστός μας Γκότλομπ Μπέργκερ, Ἀρχηγὸς τῆς κεντρικῆς διεύθυνσης τῶν Ἔς - Ἔς, παραπονεῖται ὅτι τὸν κατηγοροῦν πολλοὶ ἡγέτες τῶν Ἔς - Ἔς κι ἰδιαίτερα ὁ πρίγκηπας Βάλντεκ — Πρύμοντ, ἀντισωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς στὴ Βαϊμάρη, ποὺ δὲν ἐγκρίνει τὶς μεθόδους του στρατολογίας στὰ Βάφφεν — S S.

Ὁ Σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς. Ἄρθουρ Σέϋς — Ἴνκαρτ, Κομισσάριος τοῦ Ράϊχ γιὰ τὶς Κάτω Χῶρες, ἀγωνίζεται ἐνάντια στὰ Ὁλλανδικὰ Ἔς - Ἔς ποὺ ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Διοίκηση, στηριζόμενος στὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κίνημα τοῦ Ἄντριαν Μυσσὲρ ποὺ ὁ Χίμμλερ καὶ τὸ Βερολῖνο τὸν θεωροῦν σὰν «διεφθαρμένο». Στὸ Βέλγιο, ἡ σύγχυση εἶν' ἀκόμη μεγαλύτερη: ὁ Σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Ἔγκερτ Ρέεντερ, Ἀρχηγὸς Διοίκησης στὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Διοικητῆ τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων Βελγίου καὶ Βορείου Γαλλίας, παραχωρεῖ τὴν ὑποστήριξή του σ' ἕνα ἐθνικιστικὸ κίνημα τῶν Βέλγων, ποὺ ὁραματίζεται τὴν προσάρτηση τῶν Φλαμανδικῶν περιοχῶν τοῦ Βελγίου στὶς Κάτω — Χῶρες. Ὁ Γκότλομπ Μπέργκερ, Ἀρχηγὸς τῆς κεντρικῆς διεύθυνσης τῶν Ἔς - Ἔς, ὑποστηρίζει τὴν «Ντέβλαγκ», μιὰ ὀργάνωση Βέλγων δοσιλόγων ποὺ ζητᾶ κι αὐτὴ τὴν προσάρτηση τῶν Βελγικῶν Φλαμανδικῶν ἐπαρχιῶν στὴ Γερμανία. Ἀπὸ τὴν πλευρά του, μπερδεύοντας ἀκόμη περισσότερο τὴν κατάσταση, ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν Βέλγων φασιστῶν Λεὸν Ντεγκρέλ, ἔρχεται μὲ τοὺς ἀνθρώπους του σὲ συμφωνία ν' ἀντιταχθοῦν ἐνάντια στὴ θέληση τοῦ Μπέργκερ καθὼς καὶ τοῦ Ἔγκερτ καὶ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Βελγίου.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ λαβύρινθο τῶν συγκρούσεων ἀτομικῶν συμφερόντων ἢ διεκδικήσεων τῶν διαφόρων τμημάτων, τὸ πνεῦμα ἑνότητας καὶ κυριαρχίας τοῦ Χίμμλερ μόλις ποὺ καταφέρνει νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του. Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς ἀγωνίζεται ν' ἀκουσθεῖ ἡ φωνὴ τῆς λογικῆς ἀπὸ μέρους μερικῶν ἀξιωματούχων του. Δέν τοῦ ἀρέσει κατὰ τὰ ἄλλα νἄρχεται σ' ἄμεση ἐπαφὴ μαζί τους καὶ προτιμᾶ ἀπὸ μακριά, ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ πύργου του ν' ἀπευθύνει στὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του τὶς πύρινες γραπτὲς διαταγές του, προειδοποιήσεις, ἐπικλήσεις ἢ ἀπειλές.

Ἂν οἱ κατώτεροι ἀρχηγοὶ ἔρχονται συχνὰ σὲ σύγκρουση μὲ τὸν

Χίμμλερ πού τούς ύποχρεώνει νά πίνουν έλάχιστα, νά δουλεύουν πολύ καί ν' άποφεύγουν όπωσδήποτε νά έπικρίνουν τούς άνωτέρους τους καί πολύ λιγότερο τόν ίδιο τόν άφέντη τους, οί άνώτεροι άξιωματοῦχοι εἶναι ύποχρεωμένοι κι αύτοί τό ίδιο νά δέχονται τίς έπεμβάσεις τοῦ 'Αρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς, πού ένδιαφέρεται τό ίδιο γιά τήν ίδιωτική όσο καί γιά τήν έπαγγελματική ζωή τους. «'Αγαπητέ Πάνκε — γράφει στίς 16 Μαΐου στόν έκπρόσωπό του στή Δανία — όφείλετε νά προειδοποιήσετε τή σύζυγό σας νά μήν διατυπώνει γνῶμες καί νά μή μιλᾶ ἄσχημα γιά τό ένα ή τό άλλο πολιτικό γεγονός ή γιά τήν προσωπικότητα αύτοῦ ή έκείνου τοῦ γκαουλάϊτερ. Ἔχω τήν έντύπωση ότι δέν άσχολεῖσθε όσο χρειάζεται μέ τήν άγωγή τῆς νέας συζύγου σας, καί δέν δείχνετε τήν άπαιτούμενη σταθερότητα πού θά περίμενε κανείς άπό μέρους ένός ήγέτη τῶν Ἔς - Ἔς».

'Ο Χίμμλερ έπιβλέπει τά πάντα, ένδιαφέρεται γιά όλα, άνακατεύεται σ' όλα. Αύτός ό ἔλεγχος καθοδηγεῖται βέβαια άπό τούς ίδιους τούς ήγέτες τῶν Ἔς - Ἔς πού κατηγοροῦν ό ένας τόν άλλο γιά άνικανότητα, άνυπακοή, δηλαδή γιά προδοσία».

Ἔτσι ό άτνισωματάρχης Βόλφ στέλνει στόν Χίμμλερ μιά άναφορά πού λέει ότι ό Σωματάρχης Καλτενμπρύννερ χρησιμοποιεῖ τό αύτοκίνητο τῆς ύπηρεσίας γιά νά βγάζει περίπατο τήν οίκογένειά του· ό Ὄλεντορφ κατηγορεῖ μέ τή σειρά του τόν Βόλφ ότι κλέβει χῆνες καί πάπιες καί τίς μεταφέρει στό σπίτι του μέ τό αύτοκίνητο τῆς ύπηρεσίας. Κι ό καλός μπαμπάς Χίμμλερ δέν ξέρει τί νά κάνει μέ τόσο ἄταχτα παιδιά. Χρησιμοποιεῖ καμμιά φορά κι ἄτομα ἄσχετα, ή ἔκτακτους ύπάλληλους γιά νά τούς παρακολουθεῖ. Τό 1940, στρατολογεῖ γι' αύτό τό σκοπό ένα γενικό έπιθεωρητή πού, ένδεικτικά, δέν εἶναι μέλος τῶν Ἔς - Ἔς. Πρόκειται γιά τόν δόκτορα Ρίχαρντ Κόρχερ, γνωστό στατιστικολόγο καί φανατικό Καθολικό, πού γρήγορα θά γίνει τό πιό μισητό ἄτομο άπό μέρους τῶν Ἔς - Ἔς. «Χαρακτήρας όλο χολή, μισάνθρωπος, ύπερευαίσθητος», αύτή εἶναι ή γνώμη τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ 'Εθνικοσοσιαλιστικοῦ κόμματος τοῦ Κύρτζμπουργκ γιά τόν δόκτορα Κόρχερ. Ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δέν εἶναι διόλου σέ θέση ν' άναμετρηθεῖ μέ τούς ίσχυρούς βασιλίσκους τῶν γενικῶν διευθύνσεων τῶν Ἔς - Ἔς. 'Ο Χίμμλερ τό ξέρει, μά αύτό ἔχει έλάχιστη σημασία: ό Κόρχερ δέ θἄχει νά κάνει τίποτ' ἄλλο ἔξω άπ' τό κόσκινο τίς άναφορές καί τίς αίτήσεις πού στέλνουν αύτές οί διάφορες διευθύνσεις. Στήν άρχή ξεσηκώθηκε τεράστιος σάλαγος ένάντια σ' αύτόν τόν «στατιστικολόγο έπιθεωρητή» καί βροχή οί διαμαρτυρίες πρός τόν 'Αρχηγό τῶν Ἔς - Ἔς καί τῆς 'Αστυνομίας. 'Ο Μπέργκερ πού φροντίζει πάντα νά διατηρεῖ

ὑψηλὰ τὸ γόητρο τοῦ Χίμμλερ, καὶ ποὺ πάντα ἀγωνίζεται ὑπὲρ τοῦ πολυαγαπημένου του Ἀρχηγοῦ, δοκιμάζει νὰ κερδίσει τὴν ἐκτίμηση τοῦ Κόρχερ. Κι ὁ ἴδιος ὁ Μπέργκερ λέει: «Φίλε μου Κόρχερ ἐλᾶτε στὸ γραφεῖο μου. Θὰ σᾶς διορίσω ἀμέσως ἀξιωματοῦχο». Μὰ ὁ στατιστικολόγος ἀρνεῖται κατηγορηματικὰ αὐτὲς τὶς προσκλήσεις.

Σχολαστικὸς στὴ δουλειά του, ἀγωνίζεται μὲ κάθε μέσο ν' ἀποκαλύψει τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα ψέμματα ποὺ περικλείνουν οἱ ἀναφορὲς πρὸς τὸν Χίμμλερ. Κι ὁ ἴδιος ὁ Χίμμλερ λέει: «Μοῦ εἶπε ὅτι μπορῶ τώρα νὰ περιορίσω τὸ προσωπικὸ τῶν διευθύνσεων σ' ἕναν ἀριθμὸ ἀτόμων ἴσο μὲ τρεῖς μεραρχίες, χωρὶς ἡ διοικητικὴ δουλειὰ νὰ ἐπηρεασθεῖ καθόλου. Βεβαιώνει ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὅτι οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὶς γεννήσεις καὶ στοὺς θανάτους μικρῶν παιδιῶν ποὺ μοῦ ὑποβάλλουν εἶναι ὁλότελα ψεύτικες».

Ὁ συγγραφέας αὐτῆς τῆς ἀναφορᾶς, ὁ δόκτωρ Γκρέγκορ Ἔμπνερ ποὺ πληροφορεῖται τὰ συμπεράσματα τοῦ Κόρχερ, ζητεῖ ἀμέσως νὰ τεθεῖ ὑπὸ προληπτικὴ κράτηση αὐτὸς ὁ «μηχανορράφος Κόρχερ». Ὁ ἀγώνας ἀρχίζει ἀπὸ τότε. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διευθύνσεων δὲν πρόκειται ν' ἀνασάνουν, παρὰ μόνο ὅταν πεισθοῦν ὅτι ὁ Κόρχερ δὲν εἶναι πιὰ σὲ θέση νὰ βλάψει κανένα. Ὁ Χίμμλερ κατακλύζεται ἀπὸ παράπονα: ὁ Γκρέϊφελτ, Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Κεντρικῆς Διεύθυνσης τῶν Ἔς - Ἔς, κατηγορεῖ τὸν Κόρχερ ὅτι «ἐπιδεικνύει ἀπρεπῆ συμπεριφορὰ κι ὅτι χρησιμοποιεῖ ἀνεξέλεγκτα τὸ αὐτοκίνητο τῆς ὑπηρεσίας ποὺ ἔχει τεθεῖ στὴ διάθεσή του». Ὅσο γιὰ τὸν Μπέργκερ σκέφτεται ὅτι εἶναι «καλύτερα νὰ βγεῖ ἀπ' τὴ μέση αὐτὸς ὁ ἐνοχλητικός».

Ὁ Ρίχαρντ Χίλντενμπραντ, Σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς, ἀρχηγὸς τῆς διεύθυνσης «φυλῆς καὶ λαοῦ», θὰ ἐφαρμόσει πρῶτος αὐτὴ τὴν ἀπόφαση. Στὶς 12 Αὐγούστου 1943 καλεῖ τὸν Κόρχερ νὰ τοῦ κάνει ἐπίσκεψη καὶ τὸν κατηγορεῖ ὅτι παίζει τὸ ρόλο τοῦ λογοκριτὴ στὴν ὑπηρεσία του. Καὶ νὰ πῶς ἐξελίχθηκαν τὰ γεγονότα, σύμφωνα μὲ μιὰν ἀναφορὰ τοῦ Κόρχερ πρὸς τὸν Χίμμλερ: «Ἤμουν ἕτοιμος νὰ φύγω ὅταν ὁ Σωματάρχης Χίλντενμπραντ φώναξε: — ὅπως καὶ νἄχει τὸ πράγμα δὲ θ' ἀνεχθῶ πιὰ γιὰ πολὺ τὶς ρουφιανιές σας. Κι ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα: — Οἱ ρουφιανιὲς εἶναι δικό σας ἔργο, ὄχι δικό μου. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ Χίλντενμπραντ ὅρμησε πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μοὔδωσε δυὸ ἠχηρὰ χαστούκια. Πρόσθεσε, ἀλλὰ δὲ μπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω ἀπόλυτα: — Καὶ τώρα ἔξω! Ἐγὼ ἔφυγα χωρὶς νὰ πῶ ἄλλο τίποτα.» Κι ὁ Κόρχερ περιμένει μιὰν ἐπανόρθωση. Θὰ περιμένει πολλὲς βδομάδες. Ἀπέναντι σὲ μιὰ τόσο ζωηρὴ ἐχθρότητα ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς φροντίζει νὰ πάρει μὲ πολλὴ σύνεση τὸ μέρος τοῦ στατιστικολόγου του. Μόλις ποὺ κα-

ταφέρνει τὸν Χίλτενμπραντ νὰ τοῦ ζητήσει συγγνώμη. Τελικά, αὐτὸς ἐδῶ θὰ τὸ κάνει, ἀλλὰ θ' ἀπευθυνθεῖ μὲ πολὺ χλιαρὰ λόγια, ὄχι στὸν Κόρχερ μὰ στὸν ἴδιο τὸν Χίμμλερ: «Σᾶς παρακαλῶ νὰ διαβιβάσετε τὴ λύπη μου στὸν δόκτορα: Χάϊλ Χίτλερ. Δικός σας, Χίντεμπραντ».

Ὁ Ρίχαρντ Κόρχερ καταλαβαίνει τί σημαίνει αὐτὸ τὸ μάθημα. Ἀναγκάζεται νὰ διαπιστώσει ὅτι κι ὁ ἴδιος ὁ Χίμμλερ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἐξασφαλίσει τὴν προστασία του. Αὐτοεξόριστος στὴν ἐπαρχία τοῦ Ρέγκενσμπουργκ καὶ μακριὰ ἀπ' τὸ πεδίο βολῆς τῶν ἀρχηγῶν διοίκησης τῶν Ἔς - Ἔς, μὲ τὶς εὐλογίες καὶ τοῦ Χίμμλερ θὰ ἐγκαταστήσει ἕνα Ἰνστιτοῦτο Στατιστικῆς ποὺ δὲν κάνει πιὰ κακὸ σὲ κανένα.

Τὸ ἐπεισόδιο Κόρχερ ἀποδείχνει πόση δύναμη καὶ πόση ἀνεξαρτησία εἶχαν ἀποκτήσει αὐτὲς οἱ γενικὲς διευθύνσεις τῶν Ἔς - Ἔς μέσα στοὺς κόλπους τῆς Μαύρης Τάξης. Ὅταν ὁ κίνδυνος γίνεται συγκεκριμένος, βαδίζουν χέρι - χέρι, μὲ ἢ ἐνάντια στὴ θέληση τοῦ Χίμμλερ. Σὲ ὁμαλὲς ἐποχὲς ἡ κάθε μιὰ ἀκολουθεῖ τὸ δικό της δρόμο. Καὶ κάτι χειρότερο ἀκόμη, ἀκολουθοῦν συχνὰ μιὰ πολιτικὴ χωρὶς κοινὸ παρονομαστή: τὸ RSHA πρεσβεύει τὴν ἐξόντωση ὅλων τῶν Ἑβραίων, τὸ WVHA, τὴ διατήρηση τῶν Ἑβραίων ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐργασθοῦν. Τὸ ἴδιο τὸ RSHA ἐπιμένει μὲ πεῖσμα ὅτι ἡ Ρωσία πρέπει νὰ διατηρηθεῖ σὲ μιὰ κατάσταση φυλετικῆς κατωτερότητας σὲ σχέση μὲ τοὺς κατοίκους της, ἐνῶ ἡ κεντρικὴ διεύθυνση τῶν Ἔς - Ἔς, ἀντίθετα, πρεσβεύει ὅτι πρέπει νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ «ἀντιστρατιὰ» ἀπὸ Ρώσους, πλαισιωμένη ἀπὸ Γερμανοὺς ἀξιωματικούς. Τὸ WVHA ἐπιδιώκει νὰ ὑποκαταστήσει τὸν ἔλεγχο τοῦ Κράτους, μὲ τὶς δικές της δραστηριότητες. ἐνῶ μιὰ ὁμάδα ἡγετῶν τῶν Ἐς - Ἔς ποὺ εἶναι συγκεντρωμένοι γύρω ἀπ' τὸν Ὄλεντορφ ἐπιζητοῦν αὐξανόμενο ἔλεγχο τοῦ Κράτους πάνω στὶς οἰκονομικὲς ἐπιχειρήσεις τῶν Ἔς - Ἔς.

Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα γιὰ ἐπιθυμία ἀνεξαρτησίας — ἂν ὄχι γιὰ πραγματικὴ ἀνεξαρτησία — ἀνάμεσα στὰ μέλη αὐτοῦ τοῦ γιγαντιαίου σώματος ποὺ ὑπῆρξε ἡ Μαύρη Τάξη. Ἀλλὰ τὸ πιὸ ἐνδεικτικὸ χωρὶς ἀμφιβολία παράδειγμα εἶναι αὐτὸ τῶν Βάφφεν —Ἔς - Ἔς: ἡ ὀργάνωση αὐτὴ σκόρπισε στὶς τέσσερις γωνιὲς τῆς Εὐρώπης τὴν αἱματοβαμμένη φήμη τῆς Μαύρης Τάξης, ἀλλά, κατὰ παράδοξο τρόπο, τὸ πνεῦμα ποὺ ἐνσαρκώνει, δὲ θἄχει πιά, καθὼς περνοῦν τὰ χρόνια, καμμιὰ σχέση μὲ τὴν οὐσιαστικὴ ἰδεολογία τῶν Ἔς - Ἔς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΤΑ «ΒΑΦΦΕΝ — ΕΣ - ΕΣ»

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1942, τὸ RSHA ἀπευθύνει μιὰ ἀναφορὰ πάνω στὴ στάση τῆς Κοινῆς Γνώμης ἀπέναντι σὲ τούτη τὴν πιὸ τρομερὴ ὁμάδα τῆς Γερμανίας τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, δηλαδὴ τῶν «Βάφφεν Ἔς - Ἔς»: «Ἀξίζει νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι στὸ σύνολό τους τὰ Βάφφεν — Ἔς - Ἔς ἀπολαμβάνουν μιᾶς φήμης πρώτης τάξης. Ἐπιμένουν προπάντων στὴν ποιότητα τῶν παρελάσεων, στὸ συναδελφικὸ πνεῦμα ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ καί, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο σκέψης, στὶς ἄριστες σχέσεις μεταξὺ ἀξιωματικῶν κι ἀνδρῶν.

«Ὑπάρχουν ὡστόσο — συνεχίζει ἡ ἀναφορὰ — καὶ κάποιες σχολαστικὲς ἀπόψεις, λιγότερο εὐνοϊκές. Μερικοὶ λένε ὅτι οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς δὲν ἔχουν ἐκπαιδευθεῖ ἱκανοποιητικά, κι ὅτι οἱ στρατιῶτες θυσιάζονται ἀνώφελα, πολλὲς φορές. Ἄλλοι σκέπτονται ὅτι τὸ σῶμα αὐτὸ ἀσκεῖ ἕνα εἶδος ἐπιτήρησης μέσα στὴ Βέρμαχτ· ὅτι ἡ σκληρότητα εἶναι ὁ βασικὸς χαρακτήρας ποὺ πρὸς αὐτὸν τείνει ὁλόκληρη ἡ ἐκπαίδευση τῶν ἀνδρῶν τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς. Αὐτὲς οἱ ἀπόψεις στηρίζονται σὲ περιστατικὰ πολὺ γενικοποιημένα, ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ Βάφφεν — Ἔς - Ἔς δὲν συλλαμβάνουν ποτὲ αἰχμαλώτους κι ὅτι ἐξοντώνουν τὸν ἀντίπαλό τους ὅποιος κι ἂν εἶναι».

Τὰ SD ἀφήνουν ἔτσι νὰ ὑποδηλωθεῖ ὁ φόβος ἀνάμικτος μὲ θαυμασμό, ποὺ τρέφουν οἱ Γερμανοὶ ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ Σῶμα πού, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο σχηματισμό, συνέλαβε στὴ δημιουργία τοῦ γόητρου τῆς Μαύρης Τάξης.

Τὰ Βάφφεν — Ἔς - Ἔς, πού, στὴν ἀρχή, δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὸν Χίμμλερ σὰν μιὰ ὁμάδα ἐπίλεκτων ποὺ θ' ἀναλάμβανε τὴν ἀσφάλεια τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος παρασύρονται κατόπι στὸν Πόλεμο καὶ μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων γίνονται ὅλο καὶ περισσότερο ἄσχετα μέσα στὸ ἀσφυκτικὰ περιορισμένο σύμπαν τῆς Μαύρης Τάξης,

πρὸς μεγάλη ἀπορία τοῦ δημιουργοῦ τους, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ Πόλεμος μετατρέπει τοὺς λεγεωνάριους τοῦ Χίμμλερ σὲ συνηθισμένους μαχητὲς ποὺ δὲν διαφέρουν σὲ τίποτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους στρατιῶτες τῆς Βέρμαχτ. Στὶς δίκες τῆς Νυρεμβέργης, ὡστόσο, περιφρονῶντας τὴν πραγματικότητα, ἢ ἀγνοῶντας την, χαρακτηρίζουν τὰ Βάφφεν Ἔς - Ἔς σὰν ἕνα συνονθύλευμα ληστῶν, μὲ πολιτισμένη ἐπιφάνεια. Αὐτοὶ οἱ στρατιῶτες ταυτίζονται χωρὶς διάκριση μὲ τοὺς δολοφόνους κομμάντος τοῦ RSHA καὶ τοὺς δήμιους τῶν KZ. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Βέρμαχτ θὰ μποροῦσαν στὶς δίκες τῆς Νυρεμβέργης νὰ διορθώσουν αὐτὴ τὴ λαθεμένη εἰκόνα, ἀλλὰ δὲν ἔκαναν τίποτα. Ὡστόσο, στὸ πεδίο τῆς μάχης ἦταν μιὰ ἀνακούφιση γι' αὐτοὺς καὶ μόνο τὸ νὰ ξέρουν ὅτι τὰ Βάφφεν — Ἔς - Ἔς ἦταν στὸ πλευρό τους, ἕτοιμα νὰ πέσουν μέχρι θανάτου. Τότε δὲν τὸ θυμήθηκαν αὐτό.

Ἡ γένεση τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς ἀναφέρεται στοὺς μῆνες ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ καθεστώς. Τὸ Ἐπιτελεῖο τῶν Ἔς - Ἔς ἀπασχολεῖται τότε μὲ τὴ δημιουργία ἐνόπλων μονάδων — ἑκατὸ ἀνδρῶν ἡ κάθε μιὰ — ποὺ νὰ χρησιμεύουν ἀποκλειστικὰ γιὰ νὰ ἐμπνέουν τὸ σεβασμὸ τῆς στρατιᾶς SA καὶ στοὺς δημοκρατικοὺς πού, ἂν καὶ ἡττημένοι, δὲν χαμήλωσαν ἀκόμη τὸ λάβαρό τους.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ τελειώνουν τὴν ἐκπαίδευσή τους τὰ στρατεύματα αὐτὰ ὀνομάζονται «εἰδικὰ κομμάντος» κι ἐκτελοῦν καθήκοντα βοηθητικῆς ἀστυνομίας. Οἱ εἰδικοὶ κομμάντος, οἱ πιὸ ἰσχυροὶ ἀνάμεσα στοὺς στρατιῶτες ὀνομάζονταν: πολιτικὰ στρατεύματα σὲ ἐφεδρεία, «Πολίτιστσε Μπερεϊτσχάφεν». Ἡ δομή τους ἦταν στρατιωτικοῦ τύπου: χωρίζονταν σὲ διμοιρίες, λόχους, τάγματα, συντάγματα.

Ἕνα ἀληθινὸ δίκτυο ἀπὸ τέτοια στρατεύματα καλύπτει σὲ λίγο ὅλη τὴ Γερμανία. Πολιτικὴ τρομοκρατία καὶ ἀπόκρουση ἐμφύλιου πολέμου, εἶναι τὰ κριτήρια τῆς ἐκπαίδευσής τους, καὶ στὶς 30 Ἰουνίου 1934 θἄχουν τὴν εὐκαιρία νὰ δείξουν τὸ «ταλέντο» τους.

Αὐτὴ ἡ πρώτη δημιουργία Πολιτικῶν Στρατευμάτων, κι ἡ πρώτη τους ἐπίδειξη στὴν πράξη, δίνει στὸν Χίμμλερ τὴν ἰδέα καὶ τὴ φιλοδοξία νὰ δημιουργήσει ἕνα ἀληθινὸ στρατὸ γιὰ τὰ Ἔς - Ἔς του. Ὁ Χίτλερ δέχεται τὴν πρόταση καὶ θὰ θέσει στὴ διάθεσή του ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ ὅπλα ποὺ κατασχέθηκαν ἀπὸ τὰ SA κι αὐτὸ περιφρονῶντας ὁλότελα τὴ γνώμη τῶν στρατηγῶν τῆς Ράϊχσβερ, ποὺ ἔχουν κιόλας ἀρχίσει νὰ ἐκδηλώνουν τὴν ἐχθρότητά τους ἀπέναντι στὶς στρατιωτικὲς ἐνέργειες τῆς Μαύρης Τάξης.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Χίτλερ παραχωρεῖ στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἔς -

Ἔς τρία συντάγματα ἐνόπλων καί, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσει καὶ τὴ Βέρμαχτ ἀπαγορεύει τὴ συγκρότηση αὐτῶν τῶν στρατευμάτων σὲ μιὰ μεραρχία μὲ μονάδες μηχανικοῦ καὶ πυροβολικοῦ. Αὐτὸς ὁ μικρὸς «στρατὸς» τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ θὰ φέρει τ' ὄνομα «Βερφουγκουγκστροῦπε» ἢ «VT» θὰ μένει ἀφοσιωμένος στὰ Ἔς - Ἔς καὶ κατὰ συνέπεια στὸ Κόμμα· ἐπιδίδεται σὲ «καθήκοντα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν ἐσωτερικὴ πολιτική», σύμφωνα μὲ μιὰν ἀνακοίνωση τοῦ Ὑπουργείου Ἀμύνης μὲ ἡμερομηνία 24 Σεπτεμβρίου 1934 — πράγμα ποὺ σημαίνει πὼς ἂν τὸ ζητοῦσαν οἱ περιστάσεις θὰ ἐνεργοῦσε καὶ σὰν ἀστυνομία ὑποστήριξης τοῦ καθεστῶτος.

Ἀπὸ τότε θὰ προσπαθήσει νὰ περικλείσει μέσα στὶς δικαιοδοσίες του τὸ Στρατιωτικὸ Συμβούλιο τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ καὶ τὴν Πολιτικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος καὶ νὰ δημιουργήσει ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ τὸν πυρῆνα τοῦ μελλοντικοῦ στρατοῦ τῶν Ἔς - Ἔς. Ἀλλὰ τὸ πράγμα δὲν εἶναι εὔκολο κι αὐτὸ ὁ Χίμμλερ τὸ ξέρει πολὺ καλά, γιατὶ τὰ ἀποθέματα τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ διαθέτει δὲν μποροῦν νὰ πλαισιώσουν μὲ στελέχη τὸν VT. Πρέπει λοιπὸν νὰ τραβήξει πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἔς - Ἔς ἀνθρώπους ποὺ νὰ ξέρουν τὴ στρατηγικὴ τέχνη. Δὲν συγκροτεῖται ἕνας στρατὸς μὲ ὑπαξιωματικοὺς τοῦ τύπου Σὲπ Ντήτριχ.

Ἡ ἐπίπλαστη εἰκόνα μιᾶς λεγεώνας ἐπιλέκτων ποὺ διακηρύσσει ὅτι σχηματίζει ὁ Χίμμλερ, γιὰ νὰ ξεχασθεῖ προσωρινὰ ὁ πραγματικὸς προορισμὸς τῶν στρατευμάτων τῆς Μαύρης Τάξης, ὅπως τὸν ἔχει καθορίσει ὁ Φύρερ, γοητεύει πολλὰ στελέχη τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, κι ἀνάμεσά τους τὸ στρατηγὸ τῆς «Ραϊχσβερ» Πὼλ Χάουσσερ, ποὺ στρατολογεῖται μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ δικαστῆ τῶν Ἔς - Ἔς, Πὼλ Σκάρφε, ποὺ εἶναι προσωπικός του φίλος.

Ὁ Χάουσσερ, πρότυπο Πρώσσου ἀξιωματικοῦ τῆς καρριέρας, κομψὸς καὶ καλλιεργημένος — τὸ ἄλλο ἄκρο τοῦ Σὲπ Ντήτριχ — ἀναλαμβάνει ἀπὸ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς τὸ καθῆκον νὰ ἀναδιοργανώσει τὰ στρατεύματά του καὶ προπάντων νὰ τοὺς ἐμπνεύσει τὴν πειθαρχία, τὴν ὑπακοή, τὴν μαχητικὴ ἱκανότητα, μὲ δυὸ λόγια τὴν στρατιωτικὴ τέχνη μὲ τὴ σωστὴ ἔννοια τοῦ ὅρου.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1935 ὁ στρατηγὸς δημιουργεῖ μιὰ στρατιωτικὴ σχολὴ στὸν πῦργο τοῦ Μπρούνσβικ. Εἶναι ἡ δεύτερη σχολὴ Ἔς - Ἔς ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ ποὺ λειτουργεῖ ἀπὸ τὴν 1η Ὀκτωβρίου 1934 στὸ Μπάντ - Τόλζ μ' ἐπικεφαλῆς τὸν Πὼλ Λέττοβ ποὺ κι αὐτὸς εἶναι πρώην ὑπαξιωματικὸς τῆς «Ραϊχσβερ». Ὁ Χάουσσερ προχωρεῖ μ' ἐνθουσιασμὸ στὸ ἔργο του. Συναντᾶ μερικὲς δυσκολίες μὲ τὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Χίτλερ καὶ μὲ τὸν ἐπικεφαλῆς του Σὲπ Ντήτριχ ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς δὲ χρειάζε-

ται νὰ μάθει τίποτε ἀπὸ στρατηγικῆς πλευρᾶς, μά, γενικὰ καταφέρνει νὰ βάλει τὸ VT στὸ δρόμο τοῦ σχηματισμοῦ μιᾶς παραδοσιακῆς στρατιωτικῆς μονάδας κατὰ τὰ πρότυπα τῆς «Ράϊχσβερ».

Ἡ προσωπικότητα τοῦ Χάουσσερ κι οἱ στρατηγικὲς γνώσεις του, φέρνουν ὡς τὸ Μπροῦνσβικ κι ἄλλους ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας, στελέχη τῆς «Ράϊχσβερ» σὲ ἀποστρατεία καὶ νέους ἀνθρώπους ποὺ προσελκύονται ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ καρριέρα. Θὰ τροφοδοτήσουν σὲ λίγο μ' ἀξιωματικοὺς κι ἡγέτες τὰ τάγματα τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ σκορπίζονται σ' ὅλη τὴ Γερμανικὴ ἐπικράτεια. Στὸ Μόναχο δημιουργεῖται ἔτσι τὸ Σύνταγμα SS I («Ντώυτσλαντ»), στὸ Ἀμβοῦργο τὸ Σύνταγμα SS II («Γκερμάνια»). Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ θ' ἀπαρτισθοῦν ἀπὸ τὴ συγχώνευση τριῶν ταγμάτων γιὰ τὸ καθένα. Στὸ Βερολῖνο ἡ Φρουρὰ Ἀδόλφου Χίτλερ ἐνισχύεται μ' ἕνα σύνταγμα μηχανοκίνητου πεζικοῦ, ἐνῶ στὴ Βιέννη τὸ Σύνταγμα SS III («τοῦ Φύρερ») ἀρχίζει νὰ συγκροτεῖται. Ὕστερ' ἀπ' τ' ἀποτελέσματα αὐτά, ὁ στρατηγὸς Χάουσσερ ὀνομάζεται Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τοῦ VT.

Τὸ παραδοσιακὸ σχῆμα ποὺ ὁ Χίτλερ θέλει νὰ δώσει στὸ μελλοντικὸ στρατὸ τῶν Ἔς - Ἔς δὲν ἀνταποκρίνεται ὡστόσο στὶς ἐπιθυμίες ὅλων. Ἀνάλογα μὲ τὸ μέτρο ποὺ ὁ νέος Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς ἐξακολουθεῖ κι ἐξαπλώνει τὸ ἔργο του, ἡ ἀντίθεση αὐξάνεται. Συγκεντρωμένοι γύρω ἀπ' τὸν συνταγματάρχη καὶ πρώην ἀξιωματικὸ τῆς «Ράϊχσβερ» Φέλιξ Στέϊνερ, οἱ ἀντιμαχόμενοι τὸν Χάουσσερ, ὑποστηρίζουν τὴ δημιουργία στρατευμάτων ἐφόδου μὲ μεγάλη κινητικότητα.

«Γιὰ ν' ἀποφευχθεῖ, ὑποστηρίζει ὁ Στέϊνερ, ἡ καθίζηση ποὺ γνώρισαν τὰ στρατεύματα κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1914, πρέπει νὰ βγάλουμε ἀπ' τὰ χαρακώματα τοὺς καλύτερους ἄνδρες καὶ νὰ τοὺς συγκεντρώσουμε μὲ μονάδες μὲ τὴ μορφὴ κομμάντος ἐφόδου. Αὐτοὶ οἱ κομμάντος πυρῆνας τῆς ἄμυνας ἢ σημεῖο ἀπ' ὅπου θὰ ξεκινᾶ ἡ ἐπίθεση, ὀφείλουν νὰ ἐκπαιδευθοῦν γι' ἀγῶνα μάχης σῶμα μὲ σῶμα, νὰ ἐξασκηθοῦν στὸ χειρισμὸ σύγχρονων ὅπλων, φλογοβόλων, αὐτόματων, μυδραλλιοβόλων, χειροβομβίδων». Καὶ ὁ Στέϊνερ λέει στοὺς στρατηγοὺς τῆς «Ράϊχσβερ»: Ὁ ὁλοκληρωτικὸς πόλεμος χρειάζεται βέβαια μαζικὲς στρατιές, ἀλλὰ τὸ ἀποφασιστικὸ σημεῖο θὰ εἶναι πάντα τὰ ἐπίλεκτα σώματα, ἔστω κι ἂν ἡ ἀριθμητική τους ὑπεροχὴ εἶναι ἀσήμαντη. Αὐτὰ θὰ καταφέρουν τὸ καίριο χτύπημα στὸν ἀντίπαλο, θὰ τὸν διαιρέσουν, κι ὕστερα θ' ἀποτραβηχθοῦν γιὰ νὰ παραχωρήσουν τὴ θέση τους στὸν παραδοσιακὸ στρατό».

Τέτοιες ἰδέες βρίσκουν ἐλάχιστη ἀνταπόκριση στοὺς κύκλους τῶν στρατηγῶν κι ὁδηγοῦν τὸν Στέϊνερ στὴν ἀπόφαση ὅτι μόνο ὁ VT τοῦ Χάουσσερ μπορεῖ ν' ἀποτελέσει τὸ στράτευμα τοῦ μέλλοντος ποὺ ὀνειρεύ-

εται. Ὁ Στέϊνερ πετυχαίνει ἀπ' τὸν Χίμμλερ νὰ τοῦ ἀναθέσει τὴ διοίκηση τοῦ συντάγματος τοῦ VT «Ντώυτσλαντ» καί, διακόπτοντας τὶς παραδοσιακὲς μεθόδους τοῦ Χάουσσερ, ἀρχίζει νὰ ἐφαρμόζει ἐκεῖ τὶς θεωρεῖες του περὶ σώματος ἐπιλέκτων, συμπιέζοντας τὸ σύνταγμα σ' ἕνα μόνο τάγμα. Ἡ συνηθισμένη μορφὴ ἀσκήσεων ποὺ ἐφαρμόζεται στοὺς στρατῶνες καταργεῖται. Τὸ κέντρο βάρος γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν στρατιωτῶν στηρίζεται στὴν ἀθλητικὴ ἀνταγωνιστικότητα, ποὺ θὰ τοὺς κάνει «κυνηγούς, ἀναρριχητές, ἀθλητές». Αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες ὅπου στρατιῶτες κι ἀξιωματικοὶ βρίσκονται ἀντιμέτωποι σ' ἕνα καὶ μόνο στίβο, συμβάλλουν πλατειὰ στὴ δημιουργία μιᾶς ἀτμόσφαιρας συναδέλφωσης, ἐξομαλύνοντας τὶς ἱεραρχικὲς διαφορές. Ἐξ ἄλλου, οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν στρατολογοῦνται πιὰ ὅπως ὡς τώρα ἀπ' τὶς τάξεις τῆς Βέρμαχτ, ἀνάλογα μὲ τὴν κοινωνική τους ὑπόσταση καὶ μὲ τὴ μόρφωσή τους, πρὶν καταταγοῦν στὸ στρατό. Οἱ δόκιμοι ἀξιωματικοὶ τῶν «Βάφφεν Ἔς - Ἔς», ὀφείλουν πρὶν μποῦν στὴ Σχολὴ Ἀξιωματικῶν τῶν Βάφφεν Ἔς Ἔς νἄχουν περάσει δυὸ χρόνια τουλάχιστο σὰν ἁπλοὶ στρατιῶτες. Τὰ προνόμια κοινωνικῆς τάξης καὶ μόρφωσης δὲν ἔχουν καμμιὰ πέραση στὶς μονάδες αὐτές.

Ὅσο γιὰ τὴν ἴδια τὴν πολεμικὴ ἐκπαίδευση, ὁ Στέϊνερ καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ ξεκόβει ὁλότελα ἀπ' τὴν παράδοση. Ἡ βασικὴ μονάδα δὲν εἶναι πιὰ ὅπως στὴ Βέρμαχτ, ὁ λόχος, ἀλλὰ μιὰ μονάδα ἐφόδου ἱκανὴ ν' ἀντιμετωπίσει τὸν ἀντίπαλο σὲ σύγκρουση σῶμα πρὸς σῶμα. Στὴ θέση τῆς καραμπίνας ποὺ μ' αὐτὴν εἶναι ὁπλισμένοι οἱ πεζοὶ τῆς Βέρμαχτ, οἱ ἄνδρες τοῦ Στέϊνερ δὲν φέρουν παρὰ ἐλαφρὰ ὅπλα, πολὺ γρήγορα στὴ χρήση τους: περίστροφα αὐτόματα, χειροβομβίδες, ἐκρηκτικὲς ὕλες. Ἡ γκρίζα στολὴ θ' ἀντικατασταθεῖ μὲ φόρμες καμουφλάζ. Πολὺ γρήγορα ἔτσι ὁ Στέϊνερ προωθεῖ τὴ δημιουργία ἑνὸς στρατοῦ ἀθλητῶν, «ἕναν τύπο πεζοῦ, ἱκανοῦ, εὐλύγιστου κι ἀνθεκτικοῦ, μ' ἀθλητικὸ παράστημα, ποὺ νἄχει προτερήματα πεζοπόρου καὶ πολεμιστῆ, ποὺ νὰ ξεπερνᾶ κατὰ πολὺ τὸν μέσο ὅρο». Ἀκόμη καὶ στὴ Βέρμαχτ ἐκδηλώνουν τὴν κατάπληξή τους: μιὰ μονάδα ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ διατρέξει τρία χιλιόμετρα μέσα σὲ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας εἶναι κάτι ἀφάνταστο.

Ὁ Χίμμλερ ἐνθουσιασμένος μὲ τὶς ἐπιτυχίες τοῦ Στέϊνερ, ἐξυμνεῖ τὸν VT ποὺ ἄλλωστε ἐκεῖ τὸν θεωροῦν σὰν τὸν πραγματικὸ καὶ μοναδικὸ ἀρχηγό τους, καὶ δὲν παύει νὰ ἐκδηλώνει στοὺς ἀξιωματικούς του τὴν ἀφοσίωση καὶ τὴν ἐκτίμησή του.

Παρόλαυτα τὰ προβλήματα τοῦ VT εἶναι πολυάριθμα. Τὸ πλῆθος τῶν μεταρρυθμίσεων δὲ μπορεῖ νὰ κρύψει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ στρατὸς τῶν Ἔς - Ἔς στερεῖται ἀπὸ ἔμπειρους ἀξιωματικούς. Τὸ 49% τῶν ἀξιωματι-

κῶν τῆς Ράϊχσβερ προερχόταν ἀπὸ στρατιωτικὲς οἰκογένειες, ποὺ τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα πήγαινε ἀπὸ πατέρα καὶ γιό. Ὁ VT δὲ διαθέτει παρὰ μόνο 5% ἀξιωματικῶν τέτοιου εἴδους. Στὴν Ράϊχσβερ μόνο 2% τῶν ἀξιωματικῶν εἶναι ἀπὸ ἐπαρχίες, ἐνῶ στὸ VT τὸ 90% τῶν ἀξιωματικῶν προέρχονται ἀπὸ ἀγρότες. Ὁ VT δὲ θὰ γίνει ποτὲ συμπαθὴς ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῶν πόλεων καὶ τοὺς ἀστούς. Θὰ μείνει ἕνας στρατὸς ἀγροτῶν κι ἐργατῶν. Σὲ ὁρισμένες Γερμανικὲς ἐπαρχίες, ἕνας στοὺς τρεῖς νεαροὺς χωρικοὺς θὰ καταταγεῖ στὸ VT κι ἀργότερα στὰ Βάφφεν SS.

Ἡ ἀπουσία σταθερῆς στρατιωτικῆς παράδοσης συμπληρώνεται στὸν VT ἀπὸ τὴ λατρεία πρὸς τὸν Χίτλερ καὶ τὴν ἀνάλογη συμπεριφορὰ ἀπέναντι στὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ πνεῦμα. Οἱ ἄνδρες τοῦ VT πιστεύουν πὼς εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὸν μοναδικὸ καὶ πραγματικὸ ἐθνικοσοσιαλιστικὸ στρατό, ἐνῶ θεωροῦν τὴν Βέρμαχτ σὰν «ἀντιδραστική».

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ στρατηγοὶ τῆς Βέρμαχτ ἀρνοῦνται νὰ παραδεχθοῦν τὸν VT σὰν πραγματικὸ στρατιωτικὸ σῶμα κι ἀπὸ φόβο μήπως ὀρθωθεῖ σὰν ἀντίπαλος τοῦ παραδοσιακοῦ στρατοῦ, θέτουν φραγμὸ στὴν ἐξέλιξή του.

Ὁ Φρίτς κι οἱ στρατηγοὶ ἀσκοῦν πίεση πάνω στὸν Χίτλερ, ποὺ φροντίζοντας νὰ μὴν ὀξύνει τὶς σχέσεις του μαζί τους, ἀρνεῖται νὰ δώσει στὸ VT στρατιωτικὴ μορφή. Δὲν τοῦ παραχωρεῖ πυροβολικό. Δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ στρατολογεῖ τοὺς ἄνδρες του μ' ἐπίσημες διακηρύξεις μέσω τῶν ἐφημερίδων. Τέλος οἱ μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς θὰ ἐπιθεωροῦνταν ἀπὸ τὴ Βέρμαχτ. Πολὺ θλιβερὴ κατάσταση γιὰ τούτη τὴ μονάδα ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα καὶ τὸ ἐπίλεκτο σῶμα ὑπεράσπισης τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος.

Μὰ νὰ ποὺ μιὰ σοβαρὴ κρίση στοὺς κόλπους τῆς Βέρμαχτ θὰ ἐλευθερώσει τὶς μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς ἀπ' αὐτὴ τὴν θέση ποὺ ἦταν κάπως περιορισμένη. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1938, οἱ πιὸ γνωστοὶ καὶ ἰσχυροὶ ἀντίπαλοι τοῦ VT, ὁ φὸν Φρίτς κι ὁ φὸν Μπλόμπεργκ, ἀναγκάζονται νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πολιτικὸ προσκήνιο. Ὁ Χίτλερ παίρνει ὁ ἴδιος στὰ χέρια του τὴν ἡγεσία τῆς Βέρμαχτ. Ἔξη μῆνες ἀργότερα,ὁ στρατὸς τῶν Ἔς - Ἔς δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθεῖ σχετικὰ μὲ τὴν ὕπαρξή του. Στὶς 17 Αὐγούστου 1938 ἕνα διάταγμα τοῦ Χίτλερ καθιερώνει ἐπίσημα τὴ γέννηση τῶν μελλοντικῶν Βάφφεν SS. Τὸ διάταγμα ὑπογραμμίζει ὅτι ὁ VT προορίζεται ν' ἀναλάβει, κάτω ἀπ' τὴν ἡγεσία τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς, εἰδικὸ ἔργο ἐσωτερικῆς πολιτικῆς. Σὲ καιρὸ πολέμου θὰ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ μέσα στὰ πλαίσια τῶν γενικῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὁ ταξίαρχος Λέο Πέτρι, τῆς Γενικῆς Διοίκησης

τῶν Ἔς - Ἔς θριαμβεύει: «Ἡ Βέρμαχτ κατάλαβε ἐπιτέλους ὅτι δὲν χρησιμεύει σὲ τίποτα ν' ἀντιστέκεται στὶς νέες δυνάμεις ποὺ χρειάζεται τὸ Γ' Ράϊχ».

Πράγμα περίεργο ὡστόσο: ἀπὸ τὴν ἀρχή, οἱ ἡγέτες τοῦ VT θεωροῦν μὲ πολλὴν ἐπιφύλαξη τὸ διάταγμα τοῦ Φύρερ ποὺ μερικὰ ἐδάφιά του ἔρχονται σὲ σύγκρουση μὲ τὴ στρατιωτική τους συνείδηση. «Τὰ στρατεύματα τῶν Ἔς - Ἔς — λέει συγκεκριμένα στὸ διάταγμά του ὁ Χίτλερ — δὲν ἀποτελοῦν οὔτε τμῆμα τῆς Βέρμαχτ, οὔτε τῆς Ἀστυνομίας. Εἶν' ἕνας στρατιωτικὸς μηχανισμὸς στὴν ἀπόλυτη διάθεσή μου. Σὰν τέτοιος καὶ σὰν μονάδα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος ὑπόκειται ὁλοκληρωτικὰ στὶς ντιρεκτίβες ποὺ δίνονται ἀπὸ μένα στὸ Κόμμα καὶ στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπή».

Ὅμως οἱ στρατιωτικοὶ τῆς καρριέρας μέσα στὸν VT εἶναι καὶ θέλουν νὰ παραμείνουν ἀποκλειστικὰ στρατιῶτες. Ὅσο κι ἂν οἱ ἀπόψεις ἀνθρώπων σὰν τὸν Στέϊνερ καὶ τὸν Χάουσσερ διαφέρουν ἀπ' αὐτὲς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Βέρμαχτ σχετικὰ μὲ τὴ στρατιωτικὴ τεχνικὴ καὶ τὴ στρατηγική, εἶναι φανερὸ πὼς στὴν οὐσία τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει. Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ ξένο γιὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ VT ἀπὸ τὶς κραυγὲς τῆς νίκης τοῦ Κόμματος, ποὺ μιλοῦν «γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ Κομματικοῦ Στρατοῦ», τίποτα δὲν τοὺς φαίνεται πιὸ ἀνόητο ἀπὸ τὶς ὅλο φούμαρα φιλοσοφικὲς ἀντιλήψεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ θεωρεῖ τὸν VT σὰν ἕνα κρίκο ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, στὴν ἁλυσίδα τὴν ἀτσάλινη ἑνὸς ἰδανικοῦ Σώματος ποὺ θὰ ἐξασφαλίζει τὴν ἀσφάλεια τοῦ Κράτους.

Τούτη ἡ «ἀπόσταση» ὅπου κρατιοῦνται οἱ ἡγέτες τοῦ VT θὰ φανεῖ καθαρὰ ἀπὸ ἕνα λόγο τοῦ Χάουσσερ στὶς 24 Ἰανουαρίου 1939. Ὑπογραμμίζοντας ὅτι ὁ VT ἀνήκει στὰ Ἔς - Ἔς, ὁ Χάουσσερ ἐπιμένει παρόλαυτα στὴν ἀναγκαία ἐξάρτηση αὐτῆς τῆς ὁμάδας ἀπὸ τὴν Ἀνώτατη Διοίκηση τῶν Γερμανικῶν ἐνόπλων δυνάμεων (ΟΒΗ): «Ὁ στρατὸς τῶν Ἔς - Ἔς εἶναι ἡ μόνη μονάδα τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος ποὺ πρέπει νὰ ὑπαχθεῖ, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἐξουσία ποὺ ἀσκεῖ πάνω της ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, στὶς ἀποφάσεις μιᾶς ἐξουσίας ξένης πρὸς τὰ Ἔς - Ἔς, δηλαδὴ στὸ Ο.Β.Η.».

Ὑπάρχουν λοιπὸν κιόλας οἱ προοπτικὲς γιὰ τὴν ἄβυσσο πού, μὲ τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, θὰ χωρίζει ὅλο καὶ περισσότερο, τὸν μυστικόπαθο ἡγέτη τῆς Μαύρης Τάξης Χίμμλερ ἀπὸ τοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς τῶν Βάφφεν SS. Μὲ περιφρόνηση θὰ δεῖ ὁ Χίμμλερ νὰ υἱοθετεῖ ὁ VT τὴν στολὴ ἐκστρατείας τῆς Βέρμαχτ. Κι ὅταν οἱ ἀξιωματικοί του θὰ θελήσουν νὰ εἰσαγάγουν τοὺς ἴδιους βαθμοὺς ἱεραρχίας ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ τακτικὸς στρατὸς ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς θ' ἀντιτάξει

τὸ «βέτο» του. Ὁ σωματάρχης τῶν Ἒς - Ἒς Χέϋσσμεγυερ, ἐπικεφαλῆς τῆς Κεντρικῆς Διοίκησης τῶν Ἒς - Ἒς, θὰ πληροφορήσει τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν Ἒς - Ἒς ὅτι ὁ «VT δὲν ξέρει τί θὰ ποῦν τάγματα οὔτε λόγοι, ἀλλὰ μόνο ὁμάδες καὶ σώματα. Οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ VT δὲν εἶναι διοικητὲς ταγμάτων ἢ λοχαγοί, ἀλλὰ μόνο ὁμαδάρχες καὶ σωματάρχες».

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς ὑποψιάζεται, καὶ μὲ τὸ δίκιο του, τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ VT ὅτι θέλουν νὰ κρατήσουν ἀπόσταση ἀπέναντί του. Ξέρει ὡς ποιὸ σημεῖο τοὺς τρομάζουν οἱ παρα - ἀστυνομικὲς τάσεις ποὺ ὁ Φύρερ τοὺς ἔταξε σὰν καθῆκον τους. Ὡστόσο δὲ θὰ καταφέρει ποτὲ νὰ ἐπιβάλει τὴ νοοτροπία ποὺ θὰ ἤθελε νἄχει ὁ κάθε στρατιώτης τῶν Ἒς - Ἒς, δηλαδὴ τὴν ὑποχρέωση νὰ ὑπηρετεῖ κατὰ κύριο λόγο τοὺς ἄλλους σχηματισμοὺς τῶν Ἒς - Ἒς καὶ νὰ συνειδητοποιεῖ ὅτι ἀνήκει στὴ Μαύρη Τάξη. Δὲν θὰ καταφέρει ἀκόμη οὔτε νὰ ἐπιβάλει στὸν VT τὴν παρουσία τῶν καθοδηγητῶν τῆς Σχολῆς Ἒς - Ἒς καὶ θὰ ὑποχρεωθεῖ ν' ἀναθέσει στοὺς ἀνώτερους ἀξιωματικοὺς τοῦ VT τὴ φροντίδα νὰ διδάσκουν αὐτοὶ στοὺς ἄνδρες τους τὴ Βίβλο τοῦ Ναζισμοῦ.

Ἀλλ' ἀκριβῶς τούτη ἡ διδασκαλία θὰ ὀξύνει περισσότερο τὶς ἀντιθέσεις ἂν ὄχι τὶς συγκρούσεις, μέσα στοὺς ἴδιους τοὺς κόλπους τοῦ VT, ἀνάμεσα σ' ἐκείνους τοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ ἀποβλέπουν ἀποκλειστικὰ στὴ στρατιωτικὴ ὑπακοὴ καὶ κρατιοῦνται σ' ἀπόσταση ἀπ' τὴν ἰδεολογία τοῦ Κόμματος καὶ σὲ μιὰ μάζα νεώτερων ἀξιωματικῶν τοῦ VT, ποὺ ἔχουν διαποτισθεῖ μὲ τὶς ἰδέες καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς κυρίαρχης Γερμανίας, ποὺ μέσα της ἀνδρώθηκαν. Ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡστόσο, γίνεται ὁλοφάνερο ὅτι τούτη ἡ νέα μάζα τῶν ἀξιωματικῶν δίνει τὸν τόνο ποὺ κυριαρχεῖ μέσα στὸν VT. Φερέφωνα τῆς κομματικῆς ἰδεολογίας, ποὺ ὑποστηρίζονται στὶς ἀπόψεις τους ἀπὸ τὴν ἐπίσημη προπαγάνδα, αὐτοὶ οἱ νέοι ἀξιωματικοὶ θὰ διοχετεύσουν στὸν VT τὸ συναίσθημα ὅτι ἀποτελεῖ τὸν «θεματοφύλακα τοῦ καθεστῶτος», τὴ «στρατιὰ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος». Ἡ διδασκαλία ποὺ διασπείρουν τείνει νὰ καταστήσει τὸν στρατιώτη τοῦ VT ἕνα φανατικό, τυφλωμένο Ἐθνικοσοσιαλιστή, ποὺ δὲν ἀμφισβητεῖ ποτὲ μιὰ διαταγή, ἀκόμη κι ὅταν ἔρχεται σ' ἀντίθεση μὲ τὴν πατροπαράδοτη ἀντίληψη περὶ ἠθικῆς. Τούτη ἡ διδασκαλία ξεκινᾶ πάντα μὲ μιὰ βίαιη ἀντιχριστιανικὴ προπαγάνδα. Κάτω ἀπὸ τούτη τὴ μορφὴ ὁ VT σύντομα θὰ πάρει τὴ μορφὴ ἑνὸς προπύργιου τοῦ Ναζιστικοῦ ἀθεϊσμοῦ.

Στὰ τέλη τοῦ ἔτους 1938, τὰ 53,6% τῶν ἀνδρῶν τοῦ VT ἔχουν κιόλας ἀπαρνηθεῖ τὴν Ἐκκλησία. Μόνο ἕνας σχηματισμὸς τῶν Ἒς - Ἒς ἔφθασε σ' ἀνώτερο ποσοστὸ θρησκευτικῆς ἀπάρνησης: ἦταν οἱ ὁμάδες Νεκροκεφαλῆς, μὲ ποσοστὸ 69%.

Πλαισιωμένος ἔτσι μὲ τούτη τὴ θεωρία, ὁ VT θὰ δώσει δείγμα-
ι τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἀποτελεσματικότητάς του: τὸν Νοέμβριο τοῦ
938, στὴ Βιέννη, θὰ προσφέρει ἐνάντια στοὺς Ἑβραίους τὴν πιὸ τρο-
ερὴ ὑπηρεσία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ζητήσει ποτὲ ἕνα Κόμμα ἀπὸ μιὰ
τρατιωτικὴ μονάδα: ὁ VT θὰ ξεχυθεῖ μὲ χειροβομβίδες καὶ θὰ κάψει
ς Ἑβραϊκὲς Συναγωγές, σὰν αὐτὸ τὸ ἔργο νἆταν μέσα στὰ πλαίσια
ῶν ἄμεσων καθηκόντων του, ἔτσι ὅπως τὰ καθόριζε τὸ διάταγμα τοῦ
ύρερ, καὶ ποὺ ἀναλογοῦσαν στὶς ἀντιλήψεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς -
Ες ὅταν ξεκινοῦσε γιὰ τὴ δημιουργία αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ, δηλαδὴ νὰ
ὸν καταστήσει τὸ ἰδανικὸ ὄργανο τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἐξουσίας.

Ὁ Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος ὡστόσο θὰ βάλει ἕνα τέλος σ'
ὐτὴ τὴν παρα - ἀστυνομικὴ χρησιμοποίηση τοῦ στρατοῦ τῶν Ἔς -
Ες ποὺ θὰ ριχθεῖ, μὲ τὰ ἴδια δικαιώματα ὅπως κι ἡ Βέρμαχτ, στὰ
εδία τῶν μαχῶν.

Στὶς 19 Αὐγούστου 1939, τὸ OKW κυκλοφορεῖ πρὸς γνώση τοῦ
VT ἕνα διάταγμα τοῦ Χίτλερ ὅπου καθορίζεται ὅτι ὁ Στρατὸς τῶν
Ες - Ἔς τίθεται κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τῆς Ἀνώτατης Στρατιωτικῆς
ιοίκησης. Στὸ πλευρὸ τῆς Βέρμαχτ ἔτσι, ὁ VT θὰ πολεμήσει πρῶτα
τὴν Πολωνία. Οἱ ἐπίλεκτες μονάδες τοῦ Στέϊνερ θὰ ξεχωρίσουν ἰδι-
ίτερα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Μλάβα καὶ τοῦ Μόλντιν.

Ἡ ἐμπειρία ὡστόσο δὲν εἶναι διόλου πειστικὴ κι οἱ ἀξιωματικοὶ
οῦ VT δὲν εἶναι ἱκανοποιημένοι: οἱ στρατιῶτες τοῦ VT ἀποκαλύπτον-
αι ἐλάχιστα ἱκανοὶ γιὰ μάχες κατὰ μέτωπο· ὅσο γιὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς
ποδείχνονται ἐλάχιστα πληροφορημένοι σχετικὰ μὲ τὴ σύνθετη τε-
νικὴ τῆς ἡγεσίας μέσα στοὺς κόλπους ἑνὸς τακτικοῦ στρατοῦ: πρέπει
πωσδήποτε ὁ VT νὰ πάρει τὴν ἄδεια νὰ σχηματίσει μιὰ μεραρχία ποὺ
ὰ ὑποστηρίζεται ἀπὸ βαρειὰ ὅπλα. Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ποὺ οἱ
τρατηγοὶ τῆς Βέρμαχτ, ἀνήσυχοι ποὺ βλέπουν ν' αὐξάνεται ἡ δύναμη
οῦ VT καὶ νὰ γίνεται οὐσιαστικὸς ἀντίπαλος, θέλουν νὰ ἐμποδίσουν
ὲ κάθε τρόπο.

Ἡ Ἀνώτατη Διοίκηση («Ὀμπερκομμάντο») τῆς Βέρμαχτ (OKW)
αθορίζει μόνη της ἄλλωστε τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀνδρῶν ποὺ ὁ VT μπορεῖ
ὰ διαθέσει, καὶ φροντίζει νὰ καθορίζει, ὅπως πολλοὶ πιστεύουν, τὸν
ιὸ μικρὸ ἀριθμὸ ποὺ μπορεῖ νὰ γίνει.

Ἔτσι δὲν ἀπομένει στὸν VT παρὰ νὰ τσακίσει ἀπὸ μόνος του αὐ-
ὴ τὴν ἀντίθεση τῆς Βέρμαχτ. Καὶ τὸ ἔργο τοῦτο θὰ τὸ ἀναλάβει ὁ τα-
ίαρχος τῶν Ἔς - Ἔς Γκότλομπ Μπέργκερ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἕνας
κληροτράχηλος Σουάβος, θὰ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ σὰν ὁ πραγματικὸς
δρυτὴς τῶν Βάφφεν SS. Ἀλλὰ κατὰ παράδοξο τρόπο οἱ στρατηγοὶ

τῶν Βάφφεν SS θὰ τὸν μεταχειρισθοῦν σὰ νἆναι κανένας λεπρός. «Ὁ Μπέργκερ; Αὐτὸς δὲν εἶχε ποτέ του καμμιὰ σχέση μὲ τὰ Βάφφεν SS». θὰ πεῖ ὁ Φέλιξ Στέϊνερ πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό του, κι ὁ Σωματάρχης Μπίτριχ θὰ γίνεται ἔξω φρενῶν κάθε ποὺ θ' ἀκούει ν' ἀναφέρεται αὐτὸ τὸ τ' ὄνομα: «Ὁ Μπέργκερ: Ἕνας ρουφιάνος!».

Αὐτὲς οἱ ἀπόψεις κι οἱ γνῶμες δὲν πρέπει νὰ ἑρμηνευθοῦν παρὰ σὰ μιὰ ἀντίδραση ποὺ προερχόταν ἀπὸ καθαροὺς στρατιωτικοὺς ἀπέναντι σ' ἕναν ἄνθρωπο πού, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπίσημες ντιρεκτίβες, θεωρεῖ τὸ VT καὶ μελλοντικὸ Βάφφεν — SS σὰν θεματοφύλακα τοῦ καθεστῶτος. Ὁ Μπέργκερ, μάταια ἐμφανίζεται σὰν ὁ ἐθελοντὴς τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πόλεμου, ὅπου στὴν ἀρχὴ σὰν λοχίας καὶ κατόπιν σὰν ἀνθυπολοχαγὸς ἀνδραγάθησε, σὰν ὁ ἱκανὸς κι ἀξιόλογος στρατιωτικὸς — οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ VT δὲ θὰ συμπαθήσουν ποτὲ τὴ φλυαρία του, κι οὔτε προπάντων τὸ ρόλο του σὰν φερέφωνου τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς δημιουργοὺς τῶν Ἒς - Ἒς, ὁ Μπέργκερ, μοιράζεται μὲ τὸν Χίμμλερ τὴ φιλοδοξία νὰ ἐξαπλώσει τὸν VT καὶ νὰ τὸν καταστήσει ἀληθινὸ Στρατό. Ὅταν μετὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Πολωνίας, ἡ ἐπέκταση τοῦ VT σκοντάφτει πάνω στὴν ἀντίδραση τῆς ἀνώτατης ἡγεσίας τῆς Βέρμαχτ, ὁ Μπέργκερ ἀποφασίζει νὰ πετύχει τὸ σκοπό του κι ὑποβάλλει στὸν Χίμμλερ ἕνα σχέδιο ποὺ θὰ ἐπιτρέψει νὰ ξεπεραστεῖ τὸ ἐμπόδιο, νὰ περάσουν δηλαδή, ἂν μπορεῖ νὰ λεχθεῖ ἔτσι, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ OKW.

Δυὸ μονάδες Ἒς - Ἒς, εἶναι ὁλότελα ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὴ Βέρμαχτ, δηλαδὴ οἱ Μονάδες Νεκροκεφαλῆς κι ἡ φρουρὰ τοῦ Χίτλερ ποὺ πλαισιώνει τὴν Ἀστυνομία. Μὲ δυὸ διατάγματα τοῦ Χίτλερ, ὁ Μπέργκερ θὰ μπορέσει νὰ ξεπεράσει τὸ ἐμπόδιο καὶ τοὺς φραγμοὺς ποὺ θέτει ἡ Βέρμαχτ στὴν ἐπέκταση τοῦ VT: τὸ διάταγμα τῆς 17ης Αὐγούστου 1938 ποὺ προβλέπει τὴν ἐνίσχυση τοῦ VT μ' ἕνα τμῆμα τῶν Μονάδων Νεκροκεφαλῆς, ἕν ἄλλο διάταγμα, ποὺ κυκλοφόρησε στὶς 18 Μαΐου 1939 δίνει τὸ δικαίωμα στὸν Χίμμλερ νὰ συγκεντρώσει τοὺς 50.000 ἄνδρες τοῦ συντάγματος τῶν Ἒς - Ἒς «Ἀλγκεμάϊνε» γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὶς Μονάδες Νεκροκεφαλῆς.

Ὁ Μπέργκερ δηλώνει ἀνεπιφύλακτα στὸν Χίμμλερ ὅτι τοῦ εἶναι ἔτσι βολετὸ νὰ διπλασιάσει ἀμέσως τὴ στρατιὰ τῶν Ἒς - Ἒς καὶ νὰ σχηματίσει δυὸ μεραρχίες. Ἀκόμη περισσότερο: ὅτι ἀφοῦ ὁ Χίτλερ ἐπιτρέπει τὴ μετάθεση τῶν Μονάδων Νεκροκεφαλῆς καὶ τοῦ «Ὄρπο» στὸν VT, αὐτοὶ θὰ βρεθοῦν αὐτόματα ἐπικεφαλῆς καὶ τῶν τριῶν, ἢ ἀκόμη καὶ τῶν τεσσάρων μεραρχιῶν ποὺ θὰ δημιουργηθοῦν.

Ὁ Χίμμλερ διαβιβάζει τὸ σχέδιο στὸν Χίτλερ. Αὐτὸς ἐκεῖ, συμφωνεῖ. Ὁ Μπέργκερ κι οἱ ἐπιθεωρητὲς τοῦ VT ἀρχίζουν ἀμέσως δουλειά, γιὰ νὰ δώσουν μορφὴ σ' αὐτὸ τὸν καινούργιο στρατὸ ποὺ θὰ τὸν βαφτίσουν Βάφφεν — SS.

Παρ' ὅλο τὸ ἑτερόκλητο τῶν στοιχείων — τὸ πνεῦμα τῶν μονάδων Νεκροκεφαλῆς τοῦ «μπάρμπα — Ἄϊκε», τοῦ δολοφόνου τοῦ Ρέμ (πνεῦμα πολὺ ἐλάχιστα στρατιωτικὸ) κι αὐτὸ τῶν στρατιωτικῶν κι ἀκόμη τῶν ἀνδρῶν τῶν μονάδων τοῦ VT εἶναι ὅσο γίνεται πιὸ ἀνόμοιο — οἱ μεραρχίες Βάφφεν SS σχηματίζονται πολὺ γρήγορα: τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου 1939 ὁ ταξίαρχος τῶν Ἔς - Ἔς, καὶ ἀντιστράτηγος τῆς Ἀστυνομίας Κάρλ Πφέφφερ — Βίλντενμπρουχ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μεραρχίας Ἔς - Ἔς — Ἀστυνομίας, ποὺ σχηματίζεται ἀπὸ ἄνδρες τοῦ «Ὅρπο» κι ἀπὸ εἰδικὲς μονάδες τοῦ στρατοῦ. Στὶς 10 Ὀκτωβρίου, ὁ σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Χάουσσερ ἀρχίζει τὴ δημιουργία μιᾶς μεραρχίας ποὺ θὰ βαφτισθεῖ «τοῦ Ράϊχ», ἀπὸ τὰ συντάγματα τοῦ VT «Ντώυτσλαντ» «Γκερμάνια» καὶ «τοῦ Φύρερ». Μετὰ τὴν 1η Νοεμβρίου, ὁ Σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Ἄϊκε ἀποσύρει ἀπὸ τὶς μονάδες Νεκροκεφαλῆς του πολλὲς δυνάμεις ποὺ θὰ ἑνωθοῦν καὶ θὰ σχηματίσουν τὴ Μεραρχία Νεκροκεφαλῆς.

Ὁ VT ἀριθμοῦσε 18.000 ἄνδρες τὴν ἐποχὴ τῆς Πολωνικῆς ἐκστρατείας. Ἀλλὰ τώρα ὁ Χίμμλερ διαθέτει μιὰ στρατιὰ 100.000 ἀνδρῶν. Ἀκολουθώντας τὸ ἐπεκτατικό του ἔργο γιὰ τὴ δημιουργία τῶν Βάφφεν — SS, ὁ Μπέργκερ ἀρχίζει μὲ τὴν ἀνώτατη στρατιωτικὴ διοίκηση διαπραγματεύσεις καὶ στὸ τέλος πετυχαίνει τὴν ἄδεια νὰ σχηματίσει μονάδες Βάφφεν — SS ἐφεδρείας καὶ νὰ κλείσει ἔτσι τὶς τρῦπες καὶ τὰ κενὰ ποὺ δημιουργήθηκαν στοὺς κόλπους τῶν Νεκροκεφαλῶν καὶ τοῦ «Ὅρπο», μὲ τὴ μεταγωγὴ ἑνὸς μέρους τῶν δυνάμεων αὐτῶν στὰ Βάφφεν — SS.

Σκοντάφτει ὅμως πάλι στὴν ἀποφασιστικὴ ἀντίθεση τοῦ OKW. Στὶς 8 Μαρτίου 1940, ἡ ἀνώτατη στρατιωτικὴ διοίκηση δηλώνει ὅτι τὰ Βάφφεν — SS δὲν πρόκειται ν' αὐξηθοῦν περισσότερο καὶ καθορίζει πολὺ συγκεκριμένα τὸν ὄγκο τῶν δυνάμεων τους: δηλαδὴ τῶν ταγμάτων φρουρᾶς τοῦ Χίτλερ, τὶς τρεῖς μεραρχίες, τὶς Μονάδες Νεκροκεφαλῆς, μερικὲς μονάδες ἐφεδρείας καὶ τὶς στρατιωτικὲς σχολὲς τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ ὑποστηρίζει μὲ τὸ «βέτο» του, τὸ ὄχι ποὺ ἀντιτάσσουν οἱ στρατηγοί του στὰ ἐπεκτατικὰ σχέδια τοῦ Μπέργκερ. Σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα του τὰ Βάφφεν SS εἶναι καὶ παραμένουν μιὰ ἀστυνομικὴ μονάδα στρατιωτικοποιημένη, στὴν ὑπηρεσία τοῦ καθεστῶτος.

Οὐσιαστικά, τὸ μεγαλύτερο ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐπέκταση τῶν Βάφφεν — SS βρίσκεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ στρατολόγηση Γερμανῶν πολιτῶν πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὴν ἔγκριση τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Στρατολογίας τοῦ OKW. Πῶς θὰ ξεπερασθεῖ τούτη ἡ δυσκολία; Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο πρόβλημα, παρ' ὅλο ποὺ ὁ Μπέργκερ δὲν εἶν' ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ ἐντυπωσιάζονται κι ἐμποδίζονται ἔστω κι ἀπὸ τὸ «βέτο» τοῦ ἴδιου τοῦ Φύρερ..

Θὰ βρεῖ αὐτὸς τοὺς ἄνδρες ποὺ χρειάζεται σὲ μιὰ περιοχὴ ὅπου δὲν ἐπεκτείνεται ἡ δικαιοδοσία τοῦ OKW, κι ὅπου δὲν θάχει οὔτε δύναμη, οὔτε δικαίωμα ἐλέγχου. Ἡ περιοχὴ αὐτὴ ὑπάρχει. Ἐκτείνεται πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Γερμανίας, προπάντων ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Βαλκανίων ὅπου ζοῦν ἑκατοντάδες χιλιάδων Γερμανικῆς καταγωγῆς ἄτομα, πολίτες ξένων χωρῶν βέβαια, ἀλλὰ ποὺ τὰ τύμπανα τῆς Ναζιστικῆς προπαγάνδας κι οἱ νικηφόρες ἐκστρατεῖες τοῦ Χίτλερ τοὺς ἔχουν κιόλας γοητεύσει. Αὐτοὶ εἶναι ποὺ θὰ παρασυρθοῦν στὰ Βάφφεν — SS, αὐτοὶ θ' ἀποτελέσουν, παρόλη τὴν ἀντίθεση τῶν στρατηγῶν τοῦ OKW τὰ γιγάντια ἀποθέματα σ' ἀνθρώπινο ὑλικὸ ποὺ ἔχει ἀνάγκη ὁ στρατὸς τῶν Ἔς - Ἔς.

Τὴν ἄνοιξη τοῦ 1940 ὁ Μπέργερ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἀπ' τοὺς γαμβρούς του, ποὺ ὀνομάζεται Ἀντρέας Σμίτ, ἡγέτης τῶν Γερμανῶν τῆς Ρουμανίας, καταφέρνει παρόλο τὸν αὐστηρὸ ἔλεγχο τῶν ἀρχῶν αὐτῆς τῆς χώρας, νὰ περάσει ἀπὸ τὰ σύνορα πρὸς τὴ Γερμανία 1000 ἄνδρες. Ἔχοντας πάρει θάρρος ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη ἐπιτυχία ὁ Μπέργκερ, μὲ τὴ συγκατάθεση τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς προσανατολίζει τὶς προσπάθειές του πρὸς τὴν Νότιο - Ἀνατολικὴ Εὐρώπη ὅπου ζοῦν κάπου 1,5 ἑκατομμύριο Γερμανικῆς καταγωγῆς ἄτομα. Μὲ ἢ χωρὶς τὴ συγκατάθεση τῶν ἐνδιαφερομένων κυβερνήσεων, χιλιάδες ἄνδρες στρατολογοῦνται ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῶν Ἔς - Ἔς, ποὺ ἔχει στὴ διάθεσή του ὁ Μπέργκερ.

Ἐπισήμως οἱ ἄνδρες αὐτοὶ χαρακτηρίζονται ὡς ἐθελοντές. Πραγματικά, οἱ «σμπίροι» τοῦ Μπέργκερ εἰσχωροῦν ἐκεῖ ποὺ καταλαβαίνουν ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη.

Κι ὁ Μπέργκερ λέει: «Φθάνει νὰ συγκροτηθεῖ μιὰ μόνο ὁμάδα κι ὕστερα ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ θέλουν ἐπίσημα νὰ ὀνομάζονται ἐθελοντές. Κι ὕστερα, ὅποιοι δὲν τὸ θέλουν, ξέρουμε τὸν τρόπο νὰ τοὺς διοχετεύουμε κατάλληλα!». Ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς κι ὅσο ὁ Πόλεμος συνεχίζεται, ἡ στρατολόγηση αὐτὴ θὰ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ φανερά. Τὸ 1943 οἱ Γερμανικῆς καταγωγῆς στρατιῶτες τῶν Ἔς - Ἔς θ' ἀποτελοῦν τὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὅλης δύναμης τῶν Βάφφεν — SS. Καὶ περὶ τὰ τέλη τοῦ

Πολέμου, οἱ Γερμανικῆς καταγωγῆς ἄνδρες, πού προέρχονται ἀπ' τὶς τέσσερις γωνιὲς τῆς Εὐρώπης κι ὑπηρετοῦν στὶς διάφορες μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς, θὰ φτάνουν τὶς 310.000.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ Γερμανικῆς καταγωγῆς αὐτοὶ πού ἀπαρτίζουν τ' ἀποθέματα ἀπ' ὅπου ἀντλοῦν δυνάμεις τὰ Βάφφεν — SS. Ὁ Μπέργκερ πολὺ γρήγορα θὰ στραφεῖ καὶ στὶς ἐθνικιστικὲς ὁμάδες τῶν λεγομένων «Γερμανοφίλων» χωρῶν. Γοητευμένοι ἀπὸ τὶς ἀστραπιαῖες νίκες τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, ἔχοντας πεισθεῖ γιὰ τὸ τέλος τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας, χιλιάδες νέοι ἄνθρωποι θεωροῦν τὶς Γερμανικὲς λεγεῶνες πού παρελαύνουν στοὺς δρόμους τοῦ Ὄσλο, τῶν Βρυξελλῶν ἢ τῆς Χάγης, σὰν τοὺς ἐκπρόσωπους ἑνὸς καινούργιου κόσμου.

Πολλοὶ νέοι ἀπὸ τὴ Νορβηγία, τὸ Βέλγιο ἢ τὴν Ὁλλανδία συλλογίζονται ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάσουν τὴν εὐκαιρία. Χωρὶς ἀμφιβολία δὲν εἶναι μόνο οἱ ἰδεολόγοι τῆς «καθαρῆς φυλῆς» πού ἔσπευσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι πού ἀποζητοῦν ἕνα μέσο γιὰ νὰ σταδιοδρομήσουν, ἢ ἀπὸ τὴ φιλοδοξία νὰ κυριαρχήσουν μιὰ μέρα πάνω στὰ ἑκατομμύρια τῶν ὑπανθρώπων Σλαύων. Ὅπως καὶ νἄχει τὸ πράγμα, τρέχουν κατὰ χιλιάδες νὰ καταταγοῦν στὰ κέντρα στρατολογίας πού ὁ Γκότλομπ Μπέργκερ ἔχει ἐγκαταστήσει περὶ τὰ μέσα τοῦ 1940 στὶς κατεχόμενες χῶρες τῆς Εὐρώπης. Χωρὶς νὰ λογαριάσει τὶς πολιτικὲς κι ἰδεολογικὲς ἐπιπτώσεις πού μπορεῖ νἄχει μέσα στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ καὶ στὶς σχέσεις της μὲ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ αὐτὴ ἡ μαζικὴ ὑποδοχὴ ξένων στοιχείων, στοὺς κόλπους τῶν Βάφφεν — SS, ὁ Μπέργκερ δὲ βλέπει παρὰ μόνο ἀριθμούς· κι αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ πού αὐξάνονται συνέχεια τὸν γεμίζουν μὲ ἱκανοποίηση. Τίποτα δὲν τὸν σταματᾶ, οὔτε κι αὐτὴ ἡ καθαρὰ Σλαυικὴ καταγωγὴ τῶν στρατολογουμένων. Καθὼς περνᾶ ὁ καιρὸς κι ἡ ζώνη τῆς Ἀνατολικῆς κατοχῆς ἐπεκτείνεται, ἔρχονται νὰ καταταγοῦν Ρῶσοι, Οὐκρανοί, κάτοικοι τῶν Βαλτικῶν Χωρῶν, ἀκόμη κι Ἄραβες.

Ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο οἱ κατάλογοι στρατολογίας τοῦ Μπέργκερ αὐξάνονται κι ἡ δύναμη τῶν Βάφφεν — SS αὐξάνει προοδευτικὰ κατὰ θαυματουργὸ τρόπο: Ἰούλιος 1940: 100.000 ἄνδρες, τέλη τοῦ 1941: 220.000 ἄνδρες, τέλη τοῦ 1942: 300.000 ἄνδρες, τέλη τοῦ 1943: 540.000 ἄνδρες, τέλη τοῦ 1944: 910.000 ἄνδρες. Ὁ Γκότλομπ Μπέργκερ προσφέρει στὴν Ἀνώτατη Διοίκηση τῶν Βάφφεν — SS, μιὰ μάζα στρατοῦ πού εἶναι πολὺ πιὸ ἀνώτερη γιὰ τὰ παρα - ἀστυνομικὰ καθήκοντα πού προόριζε στὴν ἀρχὴ ὁ Χίτλερ αὐτὸ τὸ σῶμα.

Στὴν πραγματικότητα τὰ Βάφφεν — SS ἔχουν διακριθεῖ κιόλας στὶς πολεμικὲς ἐπιχειρήσεις, στὸ πλευρὸ τῆς Βέρμαχτ. Στὸ Δυτικὸ Μέ-

τωπο, ἔχουν τὴν εὐκαιρία ν' ἀποδείξουν τὶς ἱκανότητές τους. Χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὶς ἀπώλειες, ζωντανεμένα ἀπὸ μιὰ πρωτοφανῆ μανία, τὰ στρατεύματα αὐτὰ (ποὺ ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τοῦτο τῆς καταστρεπτικῆς μανίας ξεχωρίζουν ἀπ' τὴ Βέρμαχτ) ξεχύνονται μέσα στὸ Βέλγιο, τὴν Ὁλλανδία καὶ τὴ Γαλλία καὶ προηγοῦνται πολὺ ἀπὸ τὶς τακτικὲς μονάδες τῆς Βέρμαχτ.

Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ δὲν παραλείπει νὰ τοὺς ἐξυμνήσει σ' ἕνα λόγο του στὶς 19 τοῦ Ἰουλίου 1940, μπροστὰ σ' ὅλο τὸ Ράϊχσταγ. Μιλᾶ γιὰ «τὸν ὑπέροχο ἐνθουσιασμὸ τῶν θαρραλέων μεραρχιῶν τῆς Σταντάρτε καὶ τῶν Βάφφεν — SS». Οἱ ἔπαινοι τοῦ δικτάτορα, οἱ νίκες ποὺ ἔχουν καταγάγει, ἡ ζηλοτυπία καὶ ἡ ἐπιφυλακτικότητα τῶν στρατηγῶν τῆς Βέρμαχτ, ὅλα συμβάλλουν στὸ νὰ ἐνισχυθεῖ ἀκόμη περισσότερο τὸ πνεῦμα διάκρισης καὶ ἀλαζονείας μέσα στὰ στρατεύματα τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ, καθὼς κι ἡ περιφρόνηση ποὺ δείχνουν ἀπέναντι στοὺς συνηθισμένους στρατιῶτες τῆς Βέρμαχτ. Εἶναι μιὰ νοοτροπία ποὺ μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μ' αὐτὴν ποὺ ἀναπτύχθηκε ἀνάμεσα στοὺς Ἀμερικανοὺς κομμάντος καὶ τοὺς Γάλλους ἀλεξιπτωτιστές.

Τὴν ἄνοιξη τοῦ 1941 ἡ Ἀνώτατη Διοίκηση τῶν Βάφφεν — SS διαθέτει τέσσερις μεραρχίες καὶ μιὰ ταξιαρχία. Ὁ πόλεμος ἐπεκτείνεται πρὸς τὴν Ἀνατολή. Οἱ σχηματισμοὶ τῶν Ἔς - Ἔς ἀναλαμβάνουν δράση στὰ Βαλκάνια. Κι ἐδῶ ἀκόμη τὰ Βάφφεν — SS ξεχωρίζουν μὲ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἰσχὺ τῶν προελάσεών τους. Μιὰ ἀπὸ τὶς μεραρχίες ποὺ δρᾶ στὴ Νότιο Σερβία, ξεχύνεται στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ στὴν Ἀλβανία, διασχίζει τὴ Θεσσαλία καὶ κατευθύνεται κατὰ τὴν Πελοπόνησο. Ἡ Μεραρχία «τοῦ Ράιχ», πλάι της, ἀγωνίζεται στὸ κέντρο τῆς Σερβίας καὶ καταλαμβάνει τὸ Βελιγράδι, ἐξ ἀπήνης σχεδόν.

Μόλις ποὺ οἱ μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς ἔχουν προλάβει ν' ἀναπαυθοῦν, ὁ Χίτλερ ἀποφασίζει τὴν εἰσβολὴ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Οἱ 160.000 ἄνδρες τῶν Ἔς - Ἔς μοιράζονται στὸ μάκρος τῶν Ἀνατολικῶν συνόρων τῶν κατωκημένων περιοχῶν, ἕτοιμες νὰ ριχτοῦν μὲ τὸ κεφάλι κάτω στὴν περιπέτεια ποὺ θὰ ὁδηγήσει στὴν ἀπώλεια τοῦ Γ' Ράιχ. Ἡ μεραρχία «Λεϊμπσταντάρτε» κι ἡ «Βίκιγκ» παίρνουν θέσεις ἀνάμεσα στὶς ἔνοπλες δυνάμεις τοῦ Νότου, ἐνῶ ἡ μεραρχία «τοῦ Ράιχ» στοὺς κόλπους τοῦ σώματος τοῦ Κέντρου, καὶ οἱ σχηματισμοὶ τῶν Νεκροκεφαλῶν καὶ τῆς μεραρχίας τῆς Ἀστυνομίας ἐνσωματώνονται στὰ στρατεύματα τοῦ Βορρᾶ.

Ὁ Χίμμλερ ἐκμεταλλεύεται τὴν κατάσταση γιὰ νὰ ἐπιβάλει τὰ Βάφφεν — SS μὲ μιὰ θεωρία ποὺ ἐξουδετερώνει τὶς περιοριστικὲς ντιρεκτίβες τοῦ OKW. Ἐπὶ κεφαλῆς τεσσάρων μεραρχιῶν, τὶς παραμονὲς τῆς ἐκστρατείας τῆς Ρωσίας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς αἰσθάνεται

ἀρκετὰ ἰσχυρὸς γιὰ νὰ τσακίσει τὴν ἀντίθεση τῶν στρατηγῶν ὡς πρὸς τὴν ἐπέκταση τῶν Βάφφεν—SS. 179 μονάδες καὶ τμήματα τῆς Πολιτικῆς Ἀστυνομίας θὰ ἐνσωματωθοῦν ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη στὰ Βάφφεν — SS. Μιὰ σκιὰ μόνο ὑπάρχει σ' αὐτὴ τὴν εἰκόνα: τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης, τὰ ἐπιτελεῖα τους κι οἱ μονάδες ἐπιτήρησής τους ἀποτελοῦν τμῆμα τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν τῶν νέων μονάδων Βάφφεν — SS. Ἔτσι λοιπὸν τ' ὄνομα τοῦ στρατοῦ τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῶν «ἁγνῶν» στρατιωτικῶν ποὺ τὸν διευθύνουν θὰ συνδεθεῖ μὲ τὴν τρομερὴ φήμη τῶν δημίων τῶν στρατόπεδων συγκέντρωσης...

Ἀλλὰ οὔτε οἱ ἀξιωματικοὶ οὔτε οἱ στρατιῶτες τῆς στρατιᾶς τοῦ Χίμμλερ δὲν ἔχουν τὴν ἄνεση ν' ἀσχοληθοῦν μ' αὐτὲς τὶς ἀλλαγές. Κιόλας οἱ μεραρχίες τῶν Ἔς - Ἔς ἔχουν ἀναλάβει δράση μέσα στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση κι ἀνοίγουν μὲ ἰσχυρὲς ἐπιθέσεις τὸ δρόμο στὸν κύριο ὄγκο τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων. Ἡ «Λεϊμπστantάρτε» διασχίζει τὸν Δνείπερο, διασπᾶ τὶς ἀμυντικὲς γραμμὲς τῶν Ρώσων στὸ Περεκὸπ καὶ καταλαμβάνει τὸ Ταγκαρόγκ καὶ τὸ Ροστόβ. Ἡ μεραρχία «Βίκιγκ» ἀπωθεῖ τοὺς Σοβιετικοὺς μέχρι τὴν Ἀζοφικὴ Θάλασσα, ἐνῶ ἡ μεραρχία «τοῦ Ράιχ» διασπᾶ τὴ Σοβιετικὴ ἄμυνα στὰ νότια τοῦ Μποροντίνο καὶ καταλαμβάνει θέσεις λίγα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὴ Μόσχα. Ὅταν περὶ τὰ τέλη τοῦ 1941 οἱ Σοβιετικοὶ θὰ περάσουν στὴν ἀντεπίθεση, οἱ μεραρχίες τῶν Ἔς - Ἔς θὰ σχηματίσουν ἕνα μέτωπο χωρὶς νὰ διασπασθοῦν ἀπὸ τὰ τρομερὰ πλήγματα τῆς στρατιᾶς τοῦ Στάλιν καὶ θὰ κερδίσουν, μὲ βαρύτατες ἀπώλειες τὴ φήμη ὅτι ἀποτελοῦν τὸ θώρακα τῆς Βέρμαχτ.

Ὁ Τέοντορ Ἄϊκε κάτω ἀπ' τὴ συρροὴ τῶν γεγονότων ἀναγκάζεται νὰ προσαρμοσθεῖ στὴ στρατιωτικὴ πειθαρχία. Αὐτὸς ποὺ δὲν ἤξερε νὰ διαβάζει ἕναν ἐπιτελικὸ χάρτη, κλείνεται κάπου καὶ μελετᾶ κρυφὰ τὴν τέχνη καὶ τὸν τρόπο διοίκησης στρατευμάτων στὸ πεδίο τῆς μάχης. Ὅταν στὶς 8 Φεβρουαρίου 1942 τὰ Σοβιετικὰ στρατεύματα περικυκλώνουν στὰ νοτιοανατολικὰ τοῦ Ἰλμένσεε τὴ μεραχχία Νεκροκεφαλῆς καὶ πέντε ἄλλες μεραρχίες τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, ὁ Ἄϊκε ἀποδείχνεται σκληρὸς καὶ πεισματικὸς ἀντίπαλος: «Ὀφείλουμε, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος, στὸν σωματάρχη Ἄϊκε τὸ γεγονὸς ὅτι μπορέσαμε ν' ἀντισταθοῦμε ἐπὶ μῆνες στὶς ἐπιθέσεις τῶν Σοβιετικῶν», παραδέχεται ὁ στρατάρχης Μπούσχ. Παντοῦ ὅπου πολεμοῦν, οἱ μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς βρίσκονται στὴν πρώτη γραμμὴ γιὰ νὰ πραγματοποιοῦν τέτοια κατορθώματα ὥστε ὁρισμένοι στρατηγοὶ τῆς Βέρμαχτ κι ἀκόμη ἀνώτεροι Σοβιετικοὶ ἀξιωματικοὶ νὰ ἐξυμνοῦν τὴν ἀποφασιστικότητα τῶν ἐπεμβάσεών τους. Ὁ στρατηγὸς Ἀρτεμένκο ποὺ διοικοῦσε τὸ 27ο Σῶμα τῆς Σοβιετικῆς

στρατιᾶς, θὰ δηλώσει, μετὰ τὴν αἰχμαλωσία του, τὸ 1941 ὅτι ἡ «μεραρχία «Βίκιγκ» δὲν ἄφησε καιρὸ στὰ Σοβιετικὰ στρατεύματα ν' ἀνασάνουν, κι οἱ Ρῶσοι στρατηγοὶ ἔβγαλαν ἕνα ἀναστεναγμὸ ἀνακούφισης ὅταν ἡ μονάδα αὐτὴ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ μονάδες τῆς Βέρμαχτ».

Στὸ σύνολό τους ὡστόσο οἱ ἀντιδράσεις τῶν στρατηγῶν δὲν παύουν νὰ ἐμφανίζονται ζηλότυπες. 'Απ' τὸ ἴδιο τὸ γεγονὸς ὅτι τούτη ἡ «μαύρη στρατιὰ» πραγματοποιεῖ τὴ μιὰ ἐπιτυχία ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, φέρνοντας σὲ δεύτερο πλᾶνο τὴ Βέρμαχτ καὶ τοὺς ἡγέτες της, ξεκινᾶ μιὰ βασικὴ ἀφορμὴ γιὰ τὶς ἀντιδράσεις αὐτές. 'Ο Χίμμλερ κι οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Βάφφεν — SS, σχηματίζουν κατὰ τὰ ἄλλα τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ Βέρμαχτ, ρίχνοντας τὶς μονάδες τῶν Βάφφεν — SS στὰ πιὸ ἐπικίνδυνα σημεῖα τοῦ Μετώπου, ἔχουν ἀποφασίσει νὰ ἐπισπεύσουν τὴ διάλυσή τους.

«Τὰ SS —λέει ὁ Ἄϊκε— θὰ πρέπει νὰ βγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸν Πόλεμο τόσο πολὺ ἐξασθενημένα ὥστε νὰ μὴ μπορέσουν πιὰ νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους, ἀπὸ μόνα τους». Κι ὁ Χίμμλερ νομίζει ὅτι διακρίνει «τὴν πρόθεση, τὴν μὴ ὁμολογημένη βέβαια, νὰ ὁδηγηθοῦν αὐτὰ τὰ στρατεύματα στὸ σφαγεῖο, προκειμένου ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτά, μιὰ καὶ καλή».

Εἶναι βέβαιο πὼς μόνο ἡ ζηλοτυπία δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξηγήσει τὶς ἐπιφυλάξεις τοῦ Στρατοῦ ἀπέναντι στὰ Βάφφεν — SS. Οἱ στρατιωτικοὶ δὲν ἔχουν συνειδητοποιήσει ὅτι στὸ πλευρό τους βρίσκεται μιὰ μάζα «δαιμονισμένων» ποὺ ἡ δλοοφονική τους μανία ἐξαπολύεται, χωρὶς καμμιὰ διάκριση καὶ χωρὶς συγκρατημό, ἀδιάφορα, εἴτε πάνω στὸν ἐχθρό, εἴτε στοὺς αἰχμαλώτους ποὺ εἶν' ὁλότελα ἀνυπεράσπιστοι, ἢ στὸν ἄμαχο πολιτικὸ πληθυσμό. Εἶναι συχνές, πραγματικά, οἱ περιπτώσεις ὅπου ἡ μιὰ ἢ ἡ ἄλλη μονάδα τῶν Βάφφεν — SS ξεπερνᾶ κάθε ἠθικὸ κανόνα, ἀπ' αὐτοὺς ποὺ περικλείνει ἡ τέχνη τοῦ πολέμου, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς παραδοσιακοὺς κανόνες ποὺ ἡ Βέρμαχτ ἔχει μάθει νὰ σέβεται ἔστω καὶ κάτω ἀπ' τὴν ὅποια ἀντιξοότητα. Ἕνα τίποτα, καὶ τὸ θάρρος αὐτῶν τῶν στρατευμάτων τῶν Ἒς - Ἒς ποὺ ἔδειχναν ἀπέναντι στὸν ἔνοπλο ἐχθρό, μετάλλαζε σ' αἱματηρὴ σφαγὴ τοῦ ἄμαχου πληθυσμοῦ.

Βέβαια, τὰ Βάφφεν — SS δὲν ἔχουν τὴν ἀποκλειστικότητα τῶν τέτοιου εἴδους πράξεων. Οἱ ἐπίσημες διαταγὲς τοῦ Σοβιετικοῦ 'Επιτελείου λένε ὅτι ὁ Κόκκινος Στρατὸς δὲν χρειάζεται νὰ συλλαμβάνει αἰχμαλώτους. 'Αναρίσθητα εἶναι τὰ Σοβιετικὰ στρατιωτικὰ ἔγγραφα ποὺ μιλοῦν γιὰ ἐκκαθαρίσεις ἀόπλων Γερμανῶν στρατιωτῶν. Αὐτὲς οἱ ἐκκαθαρίσεις παίρνουν τέτοια ἔκταση ὥστε ἀναγκάζεται νὰ ἐπέμβει τὸ 'Επιτελεῖο τοῦ Σοβιετικοῦ στρατοῦ Σεβαστουπόλεως ποὺ μ' ἕνα διάταγμά του, τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 0068 τῆς 2 Δεκεμβρίου 1941 ζητᾶ νὰ σταματήσουν

«αὐτὲς οἱ μαζικὲς ἐκτελέσεις ποὺ ἐμποδίζουν μὲ τὸν τρόμο ποὺ προκαλοῦν κάθε λιποταξία τοῦ ἐχθροῦ πρὸς τὶς γραμμές μας».

Τὰ Σοβιετικὰ μέτρα ἐκτείνονται τόσο στὴ Βέρμαχτ, ὅσο καὶ στὰ Βάφφεν — SS. Ὡστόσο οἱ ἀντιδράσεις τους εἶναι διαφορετικές: τὰ σκληρὰ καὶ παράλογα ἀντίποινα εἶναι ἔργο ἀποκλειστικὸ τῆς στρατιᾶς τοῦ Χίμμλερ.

Ἡ παρουσία στὰ Βάφφεν — SS πολλῶν φανατισμένων στοιχείων ἀπὸ τὴν πολιτικὴ προπαγάνδα, ὅπως οἱ παλιοὶ σχηματισμοὶ τῶν Νεκροκεφαλῶν καὶ τὰ καινούργια στρατεύματα ἀπὸ τοὺς ἐπιτηρητὲς τῶν στρατοπέδων συγκέντρωσης, εὐθύνονται βασικὰ γιὰ τὸ ὅτι ὁ ἀπάνθρωπος τρόπος στὴ διακίνηση τοῦ πολέμου, ἔκανε τὴ στρατιὰ τοῦ Χίμμλερ νὰ ξεχωρίζει σ' ὅλα τὰ μέτωπα. Συνέχεια, τερατώδη ἐγκλήματα ἔρχονται νὰ προστεθοῦν στὸ στρατιωτικὸ δυναμικὸ αὐτῶν τῶν στρατευμάτων: δυὸ ἑβδομάδες μετὰ τὴν ἔναρξη τῆς ἐκστρατείας τῆς Ρωσίας, οἱ στρατιῶτες τῆς μεραρχίας «Βίκιγκ» σκοτώνουν 600 Ἑβραίους στὴ Γαλικία, σὰν ἀντίποινα γιὰ κάποιες πράξεις τῶν Σοβιετικῶν. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1943, οἱ στρατιῶτες τῆς μεραρχίας «Πρίγκηψ Εὐγένιος» σκοτώνουν ὅλους τοὺς κατοίκους ἑνὸς Σερβικοῦ χωριοῦ ποὺ λέγεται Κοζουτίκα· κίνητρο: μερικοὶ παρτιζάνοι ἔρριξαν κάποιες τουφεκιὲς ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ στὰ στρατεύματα. Τὴν ἄνοιξη τοῦ 1944 ἡ μεραρχία «SS — Ἀστυνομικὴ» ἐξοντώνει, ὕστερ' ἀπὸ κάποιους τουφεκισμοὺς ἐναντίον μιᾶς ὁμάδας Ἔς - Ἔς ὁλόκληρο τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ τῆς Κλεισούρας. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1944 τὸ χωριὸ Ὄραντουρ πάνω στὸν ποταμὸ Γκλὰν καταστράφηκε κι ὅλοι οἱ κάτοικοί του ἐκτελέσθηκαν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀνταλλαγὴ πυρῶν. Διὸ μῆνες ἀργότερα ἡ θωρακισμένη μεραρχία τῶν Ἔς - Ἔς «Χίτλερζουγκεντ» διακρίνεται στὴ Νορμανδία γιὰ τὴν ἐκτέλεση 64 Καναδῶν καὶ Ἄγγλων αἰχμαλώτων. Σ' ὁρισμένες περιοχὲς τῆς Οὐκρανίας συμπεριφέρονται κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε οἱ Οὐκρανοὶ πού, ἀρχικὰ δὲν ἔδειχναν παρὰ συμπάθεια γιὰ τὰ στρατεύματα τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ, ἐγκαταλείπουν τὰ χωριά τους μόλις πλησιάζουν μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς καὶ κατατάσσονται στὸ Σοβιετικὸ Στρατό. Ἡ γενικὴ διοίκηση τῆς Βέρμαχτ, ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ OKW ὑπογραμμίζει ὅτι «οἱ λεηλασίες, ἡ σωματικὴ βία, οἱ βιασμοὶ γυναικῶν καὶ κοριτσιῶν, σκορποῦν τὸν τρόμο ἀνάμεσα στὸν Οὐκρανικὸ πληθυσμό».

Ὅσο ἐξελίσσεται ὁ Πόλεμος τὰ ἐγκληματικὰ κατορθώματα τῶν Βάφφεν — SS πολλαπλασιάζονται ἀδιάκοπα. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ Βάφφεν — SS αὐξάνονται ἀδιάκοπα καὶ δέχονται στοὺς κόλπους τους ἄτομα ποὺ προέρχονται ἀπ' τὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα — μὲ σκο-

τεινὴ προέλευση, πολὺ συχνὰ — δημιουργεῖ αὐξανόμενη ἐκτραχήλυση στὴ νοοτροπία αὐτῶν τῶν στρατευμάτων ποὺ κι ὅλας εἶναι διατεθειμένα νὰ ἐπιδοθοῦν σ' ἕνα δίχως οἶκτο ἀγώνα. Οἱ νίκες ποὺ κατήγαγαν τότε οἱ μονάδες τῶν Ἔς - Ἔς, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνεμος τοῦ πολέμου στρέφεται ἐνάντιος πρὸς τὴ Μεγάλη Γερμανία τοῦ Φύρερ, ὑποχρεώνουν τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ νὰ παίξει τὸ τελευταῖο του χαρτὶ στηριζόμενος στὰ Βάφφεν — SS. Θὰ πιστεύει ὡς τὸ τέλος ὅτι μπορεῖ ν' ἀποφύγει τὴν καταστροφὴ ἂν δώσει στὰ Βάφφεν — SS τὰ ὅπλα ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ μεταλλάξουν τὴν πορεία τοῦ πολέμου καὶ νὰ καταφέρουν τὸ ἀποφασιστικὸ πλῆγμα.

Μέσα στὴν ἄνοιξη τοῦ 1942 ὁ Χίτλερ διατάσσει τὸ σχηματισμὸ μιᾶς καινούργιας μεραρχίας Ἔς - Ἔς ποὺ θὰ ὀνομασθεῖ «Πρίγκηψ Εὐγένιος». Λίγο ἀργότερα ἡ ταξιαρχία ἱππικοῦ «Φλόριαν Γκέγυερ» θὰ ἐπεκταθεῖ σὲ μεραρχία. Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1942 ὁ Χίτλερ ἀφήνει ἐλεύθερα τὰ λουριὰ στὰ Βάφφεν — SS. Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη παρακολουθοῦμε τότε τὴ δημιουργία τῶν μεραρχιῶν «Χομπενστάουφεν», «Φρουντσμπεργκ», «Νόρλαντ», «Χιτλερζούγκντ». Ὁ ἔλεγχος τῶν στρατευμάτων ποὺ ἀσκεῖται ἀπὸ τὸ OKW σταματᾶ. Ὡς τότε ἡ Βέρμαχτ εἶχε φροντίσει ὥστε τὰ τελειοποιημένα ὅπλα νὰ παραδίδονται σ' αὐτήν, κατὰ πρῶτο λόγο. Ἀλλὰ ὁ Χίτλερ ἀνατρέπει κι αὐτὸ τὸν κανόνα: τὰ Βέφφεν — SS θὰ ἐξοπλίζονται τώρα μὲ τὰ πιὸ τελειοποιημένα ὅπλα καὶ θἄχουν στὴ διάθεσή τους ἀπὸ ἐλαφρὸ ὁπλισμὸ μέχρι ἅρματα μάχης ἐφόδου.

Οἱ μεραρχίες LAH, «τοῦ Ράιχ» καὶ «Τότενκοπφ» γίνονται μονάδες ἱππικοῦ κάτω ἀπ' τὴ διοίκηση τοῦ Νάουλ Χάουσσερ. Τὸν Μάρτιο τοῦ 1943, ὁ στρατηγὸς Χάουσσερ, ἐπικεφαλῆς τῶν ἁρμάτων μάχης του, ἀντιμετωπίζει νικηφόρα τὴ γενικὴ ἐπίθεση τῶν Σοβιετικῶν γύρω στὸ Χάρκοβο καὶ γίνεται, μέσα στὸ καλοκαῖρι τοῦ 1943, ἐπικεφαλῆς τῆς Γερμανικῆς ἀντεπίθεσης στὸ Νότιο Μέτωπο τῆς Ρωσίας.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα, οἱ μεραρχίες τῶν Βάφφεν — SS εἶναι οἱ κολῶνες ποὺ στηρίζουν ὁλόκληρο τὸ Γερμανικὸ Ἀνατολικὸ Μέτωπο στὴ Ρωσία. Δυὸ φορές, οἱ σχηματισμοὶ τῶν Ἔς - Ἔς ἀποφεύγουν, κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Ἀμερικανοῦ ἱστορικοῦ Στέιν, ἕνα καινούργιο Στάλιγκραντ συντρίβοντας τὰ Σοβιετικὰ στρατεύματα τοῦ Τσερκάσσυ καὶ τοῦ Κάμεντς — Ποντόλσκ.

Οἱ ἐπαναλαμβανόμενες νίκες τῶν Βάφφεν — SS βαδίζουν συντροφικὰ μὲ τεράστιες ἀπώλειες. Ὁ Στέινερ, διοικητὴς τῆς μεραρχίας τΒίκιγκ» λέει: «Δὲν μοῦ μένουν παρὰ ὑπολείμματα στρατευμάτων». Ἀνάμεσα στὶς 22 Ἰουνίου καὶ στὶς 19 Νοεμβρίου 1941, τὰ Βάφφεν — SS

θρηνοῦν τὴν ἀπώλεια 1239 ἀξιωματικῶν καὶ 35.377 ἀνδρῶν. Ἡ μεραρχία «Βίκιγκ» νικᾶ στὸ Τσερκάσσυ ἀλλὰ πληρώνει ἀκριβὰ τούτη τὴ νίκη: χάνει ὅλα τ' ἅρματα μάχης, ὅλο τὸ βαρὺ ὑλικὸ καὶ τοὺς μισοὺς ἄνδρες της. Τὸ 1943, τὰ Βάφφεν — SS ἔχουν χάσει τὸ ἕνα τρίτο τοῦ δυναμικοῦ τους στὴ Ρωσία.

Οἱ ἀνθρώπινες ἀπώλειες συμπληρώνονται μὲ τὶς ἀόριστες εἰδήσεις γιὰ νεοσυλλέκτους ποὺ ἡ νοοτροπία τυος δὲν ἔχει βέβαια κανένα κοινὸ σημεῖο μὲ τὰ Βάφφεν — SS τῆς πρώτης καὶ τῆς δεύτερης φάσης. Στρατολογημένοι στὰ Βάφφεν — SS συχνὰ μὲ τὴ βία, οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν ἔχουν τὴν ὅλο ἀφέλεια πίστη τῶν μεγαλυτέρων τους, οὔτε τὴν ὁρμητικότητα στὸν ἀγῶνα.

Ἡ Γενικὴ Διεύθυνση τῶν Ἒς - Ἒς ὑπογραμμίζει τὴν ἄνοιξη τοῦ 1943: «Κακὴ νοοτροπία. Ἐπίδραση τῆς οἰκογένειας, τῆς Ἐκκλησίας κλπ. ἐμφανίζεται. Ὄχι ἐθελοντές». Τούτη ἡ παρατήρηση δὲν εἶναι παρὰ σύνθεση ἀπὸ τὶς ἀναφορὲς ποὺ φτάνουν ἀπ' ὅλα τὰ κέντρα στρατολογίας στὸν Γκότλομπ Μπέργκερ. Ὅλες μιλοῦν γιὰ «ἀδράνεια» ἢ γιὰ «παθητικὴ ἀντίσταση» ἀπὸ μέρους τῶν νεαρῶν Γερμανῶν ποὺ καλοῦνται νὰ στρατολογηθοῦν. Τὸ Κέντρο Στρατολογίας SS, «Ὄστσεε ΙΙ» ἀναφέρει: «Οἱ γονεῖς ἀπαγορεύουν στοὺς γυιούς τους νὰ καταταγοῦν στὰ Βάφφεν — SS». Ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο: «Οἱ οἰκογένειες δείχνονται ἐχθρικὲς πρὸς τὰ «Βάφφεν — SS». Ἀπὸ τὴ Βιέννη: «Ἕνας νεοσύλλεκτος δήλωσε ὅτι δὲν θέλει νὰ καταταγεῖ στὰ Ἒς - Ἒς γιατὶ εἶναι μιὰ δολοφονικὴ ὀργάνωση». Ἀπὸ τὸ Ἀννόβερο: «Ἕνας νεαρὸς μᾶς εἶπε: «Δὲν θέλουμε τὸν πόλεμο. Ἀρκετὰ ὡς τώρα, βαρεθήκαμε πιά. Αὐτοὶ ποὺ δὲν χόρτασαν ἀκόμη ἂς ἔλθουν νὰ καταταγοῦν». Κι ὁ Μπέργκερ προσθέτει, ἀφοῦ ἀναφέρει τοῦτο τὸ παράδειγμα, σὲ μιὰ ἔκθεση ποὺ ἔστειλε πρὸς τὸν Χίμμλερ: «Καὶ τέτοιες περιπτώσεις δὲν ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις, Ἀρχηγέ!»

Οἱ πονηριές, οἱ ἀπειλές, τὸ ξύλο, ὅλες οἱ μέθοδοι χρησιμοποιοῦνται τότε ἀπὸ ὁρισμένους στρατολόγους τοῦ Μπέργκερ γιὰ ν' ἀναγκάσουν τοὺς νέους Γερμανοὺς νὰ καταταγοῦν «ἐθελοντικὰ» στὰ «Βάφφεν — SS». Καταφέρνουν ἀκόμη, μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ καλύπουν μερικὰ ἀπὸ τὰ κενὰ ποὺ ἔχουν δημιουργήσει τὰ Ρωσικὰ κανόνια καὶ πολυβόλα στὶς τάξεις τῆς στρατιᾶς τῶν Ἒς - Ἒς. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ τοῦ Χίμμλερ παραπονιοῦνται πικρόχολα ὅτι δὲν δέχονται πιὰ ἄνδρες ἱκανοποιητικὰ προετοιμασμένους γιὰ τὶς δοκιμασίες τοῦ Μετώπου. Οἱ Γερμανικῆς καταγωγῆς στρατιῶτες ποὺ στρατολογοῦνται μαζικὰ στὰ Βάφφεν — SS εἶναι ἐλάχιστα διατεθειμένοι νὰ πεθάνουν γιὰ τὴ Μεγάλη Γερμανία τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ κι οἱ ἀναφορὲς φθάνουν βροχὴ

στὸ γραφεῖο τοῦ Χίμμλερ, ἐμφανίζοντας ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν οἱ ἀξιωματικοὶ στὸ νὰ διοικήσουν ἄνδρες ποὺ συχνὰ δὲν καταλαβαίνουν κἂν Γερμανικά.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ποὺ μ' αὐτὸν οἱ Εὐρωπαῖοι ἐθελοντὲς κατατάσσονται στὰ Βάφφεν — SS εἶναι κάτι, ἀντίθετα, ποὺ χαροποιεῖ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ τοῦ Χίμμλερ. Αὐτοὶ οἱ 200.000 Εὐρωπαῖοι μὴ Γερμανοί, μεταμορφώνουν τὰ Βάφφεν — SS σ' ἕνα εἶδος διεθνοῦς στρατιᾶς καὶ τῆς ἐμπνέουν μιὰ ζωτικότητα καινούργια ποὺ ἀρχίζει νὰ τὴν ἔχει μεγάλη ἀνάγκη. Μὰ ὁ πόλεμος κι ἡ διάρκειά του, ἡ καθημερινὴ πραγματικότητα, θὰ μειώσει στὸ ἐλάχιστο, καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα αὐτὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῶν καινούργιων στρατευμάτων. Αὐτοὶ οἱ μὴ Γερμανοὶ ἐθελοντὲς ποὺ κατατάσσονται στὰ Βάφφεν — SS ζοῦν καὶ μάχονται συνέχεια πλάι σὲ στρατιῶτες ποὺ ἐκπαιδεύθηκαν σύμφωνα μὲ τὴν Πρωσσικὴ αὐστηρότητα καὶ τὸ ὁλοκληρωτικὸ πνεῦμα τοῦ Χιτλερισμοῦ. Αὐτοὶ οἱ ξένοι ἔρχονται ἀντιμέτωποι μὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔμαθαν ποτὲ τί σημαίνει μιὰ λέξη: ἀ ν ε κ τ ι κ ό τ η τ α — ἀντιμέτωποι μὲ μιὰ νοοτροπία καὶ πεποιθήσεις ὁλότελα ξένες μὲ τὴ δική τους. Ἔτσι μιὰ κάποια ἀντίθεση ἀρχίζει νὰ σχηματίζεται ἀνάμεσα στὰ Φλαμανδικά, στὰ Νορβηγικὰ καὶ στὰ Ὁλλανδικὰ συντάγματα, ἀπέναντι στὶς μεθόδους στρατιωτικῆς ἐκπαίδευσης ποὺ τὰ ὑποχρεώνουν νὰ ὑφίστανται. Ὁ ἴδιος ὁ Χίμμλερ θρηνολογεῖ γιὰ τὴν ἔλλειψη «ἐπιδεξιότητας» τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀξιωματικῶν του ἀπέναντι στοὺς «ξένους Γερμανούς». Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1943, πλουάριθμοι ξένοι ἐθελοντὲς ζητοῦν ν' ἀπολυθοῦν.

Ἀσυναίσθητα ὁ κόσμος ποὺ σ' αὐτὸν πιστεύουν καὶ ποὺ γι' αὐτὸν ἀγωνίζονται γίνεται μιὰ ἄγονη γῆ γύρω ἀπ' τοὺς ἡγέτες τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς. Ὁ ὀμφάλιος λῶρος τῆς ἰδεολογίας ποὺ συνδέει τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κόμματος μὲ τὴ στρατιὰ τῶν Στέϊνερ καὶ τῶν Χάουσσερ, τῶν Μπίττριχ καὶ τῶν Ντήτριχ, γίνεται ἀδιόρατος κι' ὕστερα ἐξαφανίζεται ὁλότελα. Ἀπογοητευμένοι στὴν πίστη τους ποὺ πρόσφεραν στὸν Χίτλερ, ἀμφιβάλλοντας γιὰ τὴ νίκη, ἐφοδιασμένοι μὲ στρατεύματα ἑτερογενοῦς ἐφεδρείας, αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ κι οἱ ἄνδρες τους κλονίζονται πλέον ἀνάμεσα στὰ ἰδεολογικὰ μέτωπα τοῦ πολέμου καὶ σχεδὸν δὲν ξέρουν πιὰ οὔτε ἂν ἀποτελοῦν μέλη τῶν Ἔς - Ἔς. Τὰ Βάφφεν — SS παίρνουν ἔτσι, ἀργὰ - ἀργὰ τὴ μορφὴ τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος· οἱ σχηματισμοὶ τῶν Ἔς - Ἔς δὲν ἀγωνίζονται πιὰ γιὰ τὴ δική τους πίστη, κάτω ἀπ' τὴν ἡγεσία ἀξιωματικῶν ποὺ ἡ στάση τους ἀπέναντι στὴ διακυβέρνηση τῆς χώρας εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ προβληματικές.

Χωρὶς ἀμφιβολία κυκλοφοροῦν ἀκόμη οἱ στερεότυπες φόρμουλες ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομα Φύρερ, Ράϊχ, Πίστη, Τελικὴ Νίκη — ἀλλὰ στὴν πραγ-

γατικότητα, τὰ Βάφφεν — SS ἀναδιπλώνονται στὸν ἑαυτό τους, γίνονται αὐτόνομη δύναμη, καὶ ξεχωρίζουν τόσο ἀπ' τὰ Ἔς-Ἔς, ὅσο κι ἀπὸ τὴ Βέρμαχτ. Ἡ πατρίδα αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ ἴδιο τὸ στράτευμά τους, ἡ ἀνάμνηση τῶν σκληρῶν μαχῶν ποὺ ἔδωσαν ἐνάντια στὸν ἐχθρό, ἡ ἀνάμνηση τῶν νεκρῶν συντρόφων τους, εἶναι ἕνα εἶδος μυστικιστικοῦ δεσμοῦ ποὺ ἑνώνει μόνο αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ὑποστεῖ ἀπὸ κοινοῦ τὶς ἴδιες σκληρὲς δοκιμασίες.

Ἡ στάση τῶν ἡγετῶν τῶν Βάφφεν — SS εἶναι ἀποκαλυπτικὴ ὡς πρὸς τὸ σημεῖο αὐτό. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο Γερμανικὸ στρατιωτικὸ Σῶμα ποὺ νὰ διαθέτει ἀξιωματικοὺς τόσο περήφανους, τόσο ἀδιάφορους κι ἀνυπάκουους στὶς διαταγές, ὅσο τούτη ἡ στρατιὰ τοῦ Χίμμλερ. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1943, ὁ Χάουσσερ ἀναλαμβάνει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη νὰ διατάξει τὴν ὑποχώρηση τῶν συγκεντρωμένων στὸ Χάρκοβο στρατευμάτων του, περιφρονῶντας τὶς διαταγὲς τοῦ ἴδιου τοῦ Χίτλερ. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ τοῦ Χάουσσερ θὰ σώσει ἀπ' τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐκμηδένιση τὶς μονάδες τῶν «Παντσερντιβιζιὸν» καὶ θὰ δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ ἀντεπίθεση ποὺ θ' ἀλλάξει τὴν κλίση τῆς ζυγαριᾶς πρὸς ὄφελος τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων. Ὁ Χίτλερ τρίζει τὰ δόντια του, μὰ κανένα διοικητικὸ μέτρο δὲ θὰ ληφθεῖ ἐνάντια στὸ στρατηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς.

Ἀναρίθμητες εἶναι, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ περιπτώσεις, ξεκάθαρης ἀνυπακοῆς στὶς διαταγὲς τῆς Ἀνώτατης Διοίκησης τῆς Βέρμαχτ, ποὺ δὲν θὰ καταφέρει ποτὲ νὰ ἐπιβάλει ἀποφασιστικὰ τὴν ἐξουσία της. Ὅσο γιὰ τὸν Χάϊνριχ Χίμμλερ, παραμένει ἀναμφίσβητο ὅτι αὐτὸς εἶναι ποὺ ἔχει τὸ πιὸ πολὺ προσβληθεῖ ἀπὸ τὶς τάσεις ἀνεξαρτησίας τῶν στρατηγῶν του. Ἡ ἀπόσταση ποὺ χωρίζει τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς ἀπὸ τὰ Βάφφεν — SS, γίνεται μέρα μὲ τὴ μέρα πιὸ αἰσθητή. Στὶς 5 Μαρτίου 1942 κιόλας, ὁ Χίμμλερ γράφει (μὲ σκοπὸ νὰ ἀφήσει νὰ ἐννοηθεῖ μιὰ προειδοποιητικὴ τάση): «Ὁ πιὸ μεγάλος κίνδυνος βρίσκεται στὸ γεγονὸς ὅτι τὰ Βάφφεν — SS, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Βέρμαχτ ποὺ παλιότερα δὲν ἔπαυε νὰ περιχαρακώνεται γύρω ἀπ' τὶς ἀπόψεις ἄμυνας μέσα στὴ χώρα, καταλήγουν νὰ πάρουν μιὰ αὐτόνομη μορφή, ἐπικαλούμενοι τὴν ὕπαρξη τοῦ Πολέμου».

Τὸ πνεῦμα ἀνεξαρτησίας ποὺ βασιλεύει στὰ Βάφφεν — SS ἐμφανίζεται σὲ πολλὲς λεπτομέρειες ποὺ δὲν παύουν νὰ ἐξοργίζουν τὸν Χίμμλερ: πολλὲς φορὲς τοῦ ὑπογραμμίζουν τὴν στάση, ὁλοένα καὶ πιὸ ἐπιφυλακτική, ποὺ δείχνουν οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Βάφφεν — SS ἀπέναντι στοὺς ἴδιους τοὺς ἡγέτες τῶν Ἔς - Ἔς, ποὺ ἀνήκουν στοὺς σχηματισμοὺς τῆς Μαύρης Τάξης· ὁ Χίμμλερ ὀφείλει ν' ἀγωνισθεῖ γιὰ νὰ ἐμποδίσει τοὺς ἀξιωματικούς του νὰ καθιερώσουν ἱεραρχικοὺς βαθμοὺς κατὰ τὸ πρότυπο τῆς Βέρμαχτ· πολλὲς φορές, πρὸς μεγάλη ἀπογοήτευση τοῦ ἀρ-

χηγοῦ τῶν Ἕς - Ἕς, οἱ ἀξιωματικοί του, ποὺ γενικὰ εἶναι ἀνυπάκοοι ἀπέναντι στὴ Βέρμαχτ, θέτουν τὶς μονάδες τους στὴ διάθεση τοῦ OKW κι αὐτό, βασικά, ἀντίθετα μὲ τὶς ἐπίσημες διαταγὲς τοῦ ἴδιου τοῦ Χίμμλερ.

Μάταια αὐτὸς ὁ τελευταῖος κάνει ἀδιάκοπες ἐπικλήσεις στὴν αἴσθηση πειθαρχίας τῶν ἀξιωματικῶν του· μάταια τοὺς θυμίζει ὅτι ἀνήκουν στὰ Ἕς - Ἕς, Θὰ παρακαλέσει τὸν Στέϊνερ νὰ σταματήσει νὰ ὑπογράφει τὶς διαταγές του ὡς «στρατηγὸς Στέϊνερ». Θὰ ὑποχρεωθεῖ ὡστόσο νὰ δεχθεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀξιωματικοί του παράλληλα μὲ τὸ βαθμὸ καὶ τὰ διάσημά τους τῶν Ἕς - Ἕς, φέρουν καὶ τὸ βαθμὸ καὶ τὰ διάσημα τῆς Βέρμαχτ.

Ἂν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἕς - Ἕς ὑποχωρεῖ σὲ τέτοιες λεπτομέρειες, δὲν κάνει τὸ ἴδιο ὅμως καὶ στὸν ἰδεολογικὸ τομέα. Αὐστηρὲς διαταγὲς ἀπευθύνονται στὸ Ἐπιτελεῖο τῶν Βάφφεν — SS καὶ δηλώνουν ὅτι «κάθε ἀρχηγὸς τῆς Μαύρης Στρατιᾶς ὀφείλει νὰ ἀγρυπνεῖ τὴν κάθε στιγμὴ ὥστε οἱ ἄνδρες του νὰ εἶναι φανατικοὶ φύλακες τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας, ὅπως τὴν ἔχει διατυπώσει ὁ Φύρερ Ἀδόλφος Χίτλερ».

Τίποτε δὲν ἐνδιαφέρει λιγότερο αὐτοὺς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν Βάφφεν — SS ἀπὸ κάτι τέτοιες ἀπασχολήσεις καὶ γιὰ τὶς διαταγὲς ποὺ τὶς ὑποκινοῦν. Ὁ Γκότλομπ δὲν παύει νὰ βγάζει συνέχεια ἀναστεναγμοὺς ἀπογοήτευσης: «Τίποτε δὲν γίνεται!. . . Οἱ διαταγὲς κι οἱ συμβουλὲς τοῦ Χίμμλερ δὲν ἔχουν πέραση. . .». Σὲ ὁρισμένες μονάδες τὰ ἰδεολογικὰ μαθήματα ποὺ ζητάει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἕς - Ἕς δὲν γίνονται καθόλου. Σ' ἄλλες, μερικοὶ συνειδητοὶ ἀξιωματικοὶ γιουχάρονται ἀπὸ τὰ στρατεύματα μόλις ἐπιχειρήσουν νὰ τοὺς βγάλουν ἕνα θεωρητικὸ λόγο. Ἕνας καθοδηγητὴς τῆς 13ης Μεραρχίας τῶν Ἕς - Ἕς παραπονεῖται τὸ 1944 ὅτι ἐμποδίστηκε «στὸ ἔργο του, τὸ πολιτικό, ἀπὸ τὴν ἀντίθεση ποὺ συνάντησε ἀπὸ μέρους τῶν κυρίων τοῦ Ἐπιτελείου». Σὲ γλῶσσα πολὺ πιὸ βίαιη, ἕνας μυστικὸς πληροφοριοδότης τοῦ Ἀρχηγείου τῶν Ἕς - Ἕς, γράφει στὶς 2 Σεπτεμβρίου 1943: «Εἶναι νὰ ξερνᾶς, δὲν παύουν νὰ μᾶς ζαλίζουν τὸ κεφάλι μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Ἕς - Ἕς. Τὸ πνεῦμα τῶν Ἕς - Ἕς. Τρίχες! Τὶ εἶναι αὐτό, δηλαδή;».

Ὅσο ὁ Χίμμλερ διαβάζει τέτοιες ἀναφορὲς τόσο πιὸ πολὺ ὑποψιάζεται τοὺς στρατηγούς του ὅτι εἶναι «ἀχάριστοι», ἕτοιμοι νὰ παραδοθοῦν στὸ πνεῦμα τῆς Βέρμαχτ καὶ νὰ ἐγκαταλείψουν αὐτὸ τῶν Ἕς - Ἕς. Πραγματικὰ οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί του, ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλο, φαίνεται ὅτι ἀρνοῦνται πὼς ἀνήκουν στὴν Μαύρη Τάξη.

Ὁ Μπέργκερ λέει στὸν Σωματάρχη τῶν Βάφφεν — SS Φλὲπς ὅτι ἔχει γίνει «παράξενος», ἐπειδὴ ἀρνεῖται σὲ Ἐθνικοσοσιαλιστὲς μὴ

στρατιωτικούς, ὅπως ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γερμανικῶν μειονοτήτων Ἀντρέας Σμίτ, νὰ παρευρεθοῦν στὶς συνεδριάσεις τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου. Ὅσο γιὰ τὸν σωματάρχη Χόφλε, ὁ Χίμμλερ τὸν κατηγορεῖ γιὰ τὴν πολὺ συνεργατικὴ στάση του ἀπέναντι στὴ Βέρμαχτ καὶ τὸν κατακεραυνώνει μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Κύριε Χάφλε! Ἂς εἶναι αὐτὸ τὸ γράμμα μου μιὰ προειδοποίηση! Ἡ τελευταία προειδοποίηση! Εἴσαστε ἕνας ὑφιστάμενος τόσο ἀνυπάκουος ὥστε παραγνωρίζετε τὶς διαταγὲς ποὺ σᾶς δίνονται. Φροντίστε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, μὲ τὸ ἑπόμενο ταχυδρομεῖο — χωρὶς δικαιολογίες ἢ περιφράσεις — ἄν, ναὶ ἢ ὄχι, θὰ προσαρμοσθεῖτε στὸ μέλλον μὲ τὶς διαταγές μου πιότερο, παρὰ μὲ τὶς προτάσεις τοῦ Ἐπιτελείου σας ἢ μὲ τὶς ὑποδείξεις τῶν τοπικῶν διοικήσεων τῆς Βέρμαχτ».

Ὁ κ. Χόφλε θὰ ἐπιβιώσει χωρὶς δυσκολίες ἀπ' τὴν ἔκρηξη τούτη τοῦ θυμοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ του, τὸ ἴδιο καθὼς κι ὁ Σωματάρχης Μπίττριχ, τοῦ 2ου Σώματος ἱππικοῦ τῶν Ἒς - Ἔς. Ὁ Μπίττριχ, ποὺ ὁ Χίμμλερ τὸν κατηγορεῖ ὅτι κάνει ἐπικριτκὲς παρατηρήσεις, θ' ἀρνηθεῖ ἁπλούστατα τὴν κατηγορία ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τὸ στρατηγὸ Μόντελ Διοικητὴ τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων τῆς Δύσης, κι ἀκόμη θὰ ἀγνοήσει τὶς ἀπειλὲς τοῦ Χίμμλερ, ἐξακολουθώντας παρόλαυτα νὰ μένει στὴ θέση του.

Μὰ αὐτὸ ποὺ ἀπὸ καιρὸ ἀπασχολεῖ κι ἐξοργίζει τὸν Χίμμλερ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ δεχθεῖ τὶς αὐστηρὲς ἐπικρίσεις τοῦ πρώην εὐνοουμένου του Σωματάρχη τῶν Ἒς - Ἒς καὶ στρατηγοῦ τῶν Βάφφεν — SS Φέλιξ Στέϊνερ.

Ἔχοντας μάθει ὅτι ὁ Στέϊνερ τὸν χαρακτήρισε «ρομαντικὸ χοντρούλη», ὁ Χίμμλερ γίνεται ἔξω φρενῶν: «Εἴσαστε ὁ πιὸ ἀνυπάκουος ἀπὸ τοὺς στρατηγούς μου!». Χωρὶς νὰ περιορίζεται στὴν κριτικὴ τῆς στρατηγικῆς τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ στὴ Ρωσία, ὁ Πρῶσσος Στέϊνερ, ἔχει ἀποκτήσει τὴ συνήθεια νὰ κοροϊδεύει ἀνοιχτὰ καὶ μπροστὰ στοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν Ἒς - Ἒς τῶν «κοντοπίθαρο ψευτοαρχηγό». Ὁ Χίμμλερ δὲν παραλείπει τίποτε γιὰ νὰ ἐπαναφέρει στὰ συγκαλά του τὸν ἀγαπημένο του στρατηγό: τοῦ στέλνει ἐκπροσώπους του γιὰ νὰ τὸν βάλουν σὲ πειθαρχία, τὸν καλεῖ ἄμεσα στὰ καθήκοντά του, τοῦ λέει νὰ θυμηθεῖ αὐτὸς ὁ Πρῶσσος πόσα τοῦ χρωστᾶ, τὸν ἀπειλεῖ καὶ τὸν κολακεύει μαζί, ἀλλὰ τίποτε δὲ γίνεται.

Ὁ Μπέργκερ καταλήγει νὰ ὑποκύψει: «Τί τὰ θέλετε, αὐτὸς ὁ Στέϊνερ εἶν' ἀδύνατο νὰ βάλει μυαλό. Κάνει αὐτὸ ποὺ τοῦ ἀρέσει καὶ δὲν δέχεται συμβουλὲς ἀπὸ κανένα». Ἔχοντας μάθει ὅτι ὁ Πρῶσσος χαιρετᾶ τοὺς ἄνδρες του χωρὶς τὸ κανονικὸ «Χάϊλ Χίτλερ», κι ὅτι ἀκόμη καταφέρεται φανερὰ κατὰ τῆς θεωρίας περὶ «ὑπανθρώπων Σλαύων», ποὺ πάνω της στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ πολιτικὴ τῶν Ναζὶ στὴν Ἀνατολή, ὁ

Χίμμλερ στέλνει ἐπὶ τόπου τὸν ἴδιο τὸν Μπέργκερ γιὰ νὰ διαπιστώσει ἂν «ὁ Στέϊνερ δείχνει ἀνυπακοὴ στὸν ἴδιο τὸν Ἀρχηγό του».

Ὁ Χίμμλερ δὲν ἔχει ἄδικο ν' ἀνυσηχεῖ. Γιατὶ ἀκόμη οὔτε αὐτός, οὔτε ὁ Μπέργκερ τἄχουν μάθει ὅλα. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1943 ὁ Στέϊνερ συναντᾶ σ' ἕνα καφενεῖο τοῦ Βερολίνου κάποιον παληό του φίλο, ἕναν παληὸ Ἐθνικοσοσιαλιστὴ ποὺ ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὸν νεανικό του «ἔρωτα». Πρόκειται γιὰ τὸν Φρὶτς Ντίετλοφ, κόμη τοῦ Σούλενμπουργκ, πρώην Ἀστυνομικὸ Διευθυντὴ τοῦ Βερολίνου. Ὁ φὸν ντὲρ Σούλενμπουργκ ἐξομολογεῖται στὸ φίλο του: «Πρέπει νὰ ρίξουμε τὸν Χίτλερ, γιατὶ ἀλλιώτικα θὰ καταστραφεῖ ἡ Γερμανία». Ὁ σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Στέϊνερ θὰ χωρισθεῖ μὲ τὸ φίλο του, πολὺ συλλογισμένος.

Ἕνα χρόνο ἀργότερα ὁ κῦβος θὰ ριφθεῖ. Στὶς 20 Ἰουλίου 1944 θὰ χτυπήσει ἡ καμπάνα γιὰ τὰ Βάφφεν — SS καὶ γιὰ τὸ στρατιωτικοποιημένο Ράϊχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΤΑ ΕΣ - ΕΣ ΚΑΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1943, ἡ διεύθυνση τῆς Γκεστάπο τοῦ Μονάχου ἀπευθύνει στὸ RSHA μιὰ ἔκθεση ὅπου γίνεται λόγος γιὰ τὴν κυκλοφορία μυστικῶν μηνυμάτων. Τὸ δίκτυο ποὺ εἶναι φανερὰ παράνομο ἔχει τὶς ρίζες του μέσα στὴν ἴδια τὴ δομὴ τοῦ Ράϊχ.

Τὴν ἴδια ἐποχή, Γερμανοὶ τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι στὴν Πράγα συλλαμβάνουν κάποιο ἄτομο ποὺ λέγεται Ντάβιντ καὶ ποὺ ἔχει πάνω του τετρακόσια 'μερικανικὰ δολλάρια. Ὁ Ντάβιντ δηλώνει ὅτι τὰ χρήματα αὐτὰ τοῦ δόθηκαν ἀπὸ ἕναν ἀξιωματικὸ τῆς στρατιωτικῆς ἀσφάλειας τοῦ ναυάρχου Κανάρη: τὸ χρῆμα προορίζεται γιὰ νὰ διευκολύνει κάποιες συναλλαγὲς πρὸς ὄφελος τῶν Ἑβραίων ποὺ εἶν' ἐγκατεστημένοι στὴν περιοχὴ τοῦ Γερμανικοῦ Προτεκτοράτου.

Ἡ ἔρευνα ὁδηγεῖ τὴ Γκεστάπο στὰ ἴχνη τῶν προμηθευτῶν τῶν δολλαρίων: πρόκειται γιὰ δυὸ πράκτορες τῆς στρατιωτικῆς ἀσφάλειας (τμῆμα Μονάχου) δηλαδὴ γιὰ τὸν λοχαγὸ Ἴκρατ καὶ τὸν δόκτορα Βίλχελμ Σμίτχουμπερ. Κι οἱ δυό τους συλλαμβάνονται. Ἀπὸ βῆμα σὲ βῆμα, ἡ Γκεστάπο διαπιστώνει πὼς οἱ δυὸ κατηγορούμενοι δὲν εἶναι οἱ μόνοι ποὺ ἐνέχονται σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ κυκλοφορία τῶν χαρτονομισμάτων. Ἀφοῦ ἀνακρίθηκαν ὁ Ἴκρατ, κι ὁ Σμίτχουμπερ, ἡ Γκεστάπο ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὶς δραστηριότητες τοῦ νομικοῦ συμβούλου Χὰνς φὸν Ντονάνυϊ, ἐκτελεστικοῦ διευθυντῆ τῆς στρατιωτικῆς ἀσφάλειας τοῦ στρατηγοῦ Χὰνς Ὄστερ. Λίγο καιρὸ ἀργότερα οἱ πράκτορες τῆς Γκεστάπο καταφέρνουν ν' ἀποδείξουν ὅτι ὁ φὸν Ντονάνυϊ διευκολύνει τὴ φυγὴ τῶν Ἑβραίων πρὸς τὴν Ἑλβετία ἐφοδιάζοντάς τους μὲ χρήματα καὶ μὲ χαρτιὰ ταυτότητας ποὺ ἐκδίδει ἡ ὑπηρεσία του.

Στὸ μεταξύ, ὁ Σμίτχουμπερ, ὑποβάλλεται σὲ στενώτερη ἀνάκριση κι ἀποκαλύπτει ὅτι οἱ συναλλαγὲς στὶς ὁποῖες ἐπιδίδεται δὲν εἶναι ἄσχετες μὲ τὴ δραστηριότητα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀσφάλειας Μονάχου Γιόζεφ

Μύλλερ, πού ἐδῶ κι ἕνα διάστημα ἐπιχειρεῖ νὰ πετύχει τὴν παρέμβαση τοῦ Βατικανοῦ γιὰ ν' ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις γιὰ εἰρήνη ἀνάμεσα στὴ Γερμανία καὶ τοὺς Συμμάχους.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο εἰδοποιεῖται ἀμέσως γιὰ τὴ σημασία ποὺ ἔχουν αὐτὲς οἱ ἀποκαλύψεις: γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Γκεστάπο κατάφερε νὰ εἰσχωρήσει στὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ μυστικοῦ ὀχυροῦ ποὺ εἶναι ἡ στρατιωτικὴ ἀσφάλεια καὶ ποὺ ἀμφισβητεῖ ἀπὸ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τοῦ Χάϋντριχ τὴν κυριαρχία ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ἔχουν. Ὀνόματα ὅπως τοῦ Χὰνς Ὄστερ, τοῦ Γιόζεφ Μύλλερ, τοῦ Χὰνς φὸν Ντονάνυϊ ἐπιτρέπουν στὴ Γκεστάπο νὰ σχηματίσει τὴν πεποίθηση ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ O. K. W. εἶναι μιὰ φωλιὰ πολιτικῶν ἐχθρῶν τοῦ καθεστῶτος πού, κάτω ἀπ' τὴν προστασία τῆς Βέρμαχτ — δηλαδὴ ἔξω ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ φτάνουν τὰ νύχια τοῦ Χάϋντριχ — προσπαθοῦν μ' ὅλα τὰ μέσα νὰ προκαλέσουν τὴν πτώση τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ συστήματος.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς δημιουργίας της ἡ Γκεστάπο σκοντάφτει, στὴν προσπάθειά της νὰ θέσει κάτω ἀπ' τὸν ἀποκλειστικὸ ἔλεγχό της τὴ Γερμανικὴ περιοχή, στὴν ξεκάθαρη καὶ δίχως ὅρους ἐχθρότητα τῶν ἀξιωματικῶν τῆς στρατιωτικῆς ἀσφάλειας ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέση μὲ τὶς βάρβαρες μεθόδους τῆς Γκεστάπο, κι ἀρνοῦνται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ δεχτοῦν τὴ συγχώνευση τοῦ ὀργανισμοῦ τους μὲ τὰ SD.

Ὁ Χάϋντριχ ἀποφασισμένος ὡστόσο νὰ πετύχει τὸ σκοπό του καὶ νὰ βάλει τὴ στρατιωτικὴ ἀσφάλεια κάτω ἀπ' τὸ σκῆπτρο τοῦ RSHA, συγκεντρώνει ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ πληροφορίες πάνω στὶς δραστηριότητὲς τοῦ OKW καὶ πάνω στὴν προσωπικότητα τῶν ἀρχηγῶν του. Αὐτὰ ὅλα θὰ τοῦ χρησιμεύσουν, σκέφτεται, γιὰ νὰ καταφέρει σὲ μιὰ δεδομένη στιγμὴ τὸ μοιραῖο χτύπημα σ' αὐτὸν τὸν ἐνοχλητικὸ ἀντίπαλο.

Ἔτσι, ἡ στιγμὴ ποὺ περιμένει ὁ Χάϋντριχ μοιάζει νὰ ἦρθε μὲ τὴν ὑπόθεση τοῦ Μονάχου. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο Μύλλερ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ δώσει τὴ μάχη μ' ὅλη τὴν ἀπαιτουμένη σύνεση· βέβαια, πρόκειται πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ κρύψει τὰ πολιτικὰ κίνητρα τῆς παρέμβασής του γιατὶ ἡ Γκεστάπο δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο νὰ παρέμβει παρὰ μόνο σ' αὐτὴ τὴ συνηθισμένη ὑπόθεση δωροδοκίας. Ὁ Μύλλερ φροντίζει νὰ πετύχει ἀπὸ μέρους τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Βέρμαχτ ἕνα ἔνταλμα γιὰ τὴ σύλληψη τοῦ φὸν Ντονάνυϊ καὶ βρίσκει στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀνώτατου Στρατιωτικοῦ Δικαστῆ Μάρτιν Ρόντερ — ἑνὸς Ναζιστῆ πάντα παθιασμένου ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τοῦ καθεστῶτος — πρόθυμο σύμμαχο.

Στὶς 5 Ἀπριλίου 1943, ὁ Ρόντερ συνοδευμόμενος ἀπὸ τὸν κομμισσάριο τῆς Γκεστάπο Σοντερέγκερ, ἐμφανίζονται μπροστὰ στὸν Κανάρη καὶ τοῦ δείχνουν τὸ ἔνταλμα γιὰ τὴ σύλληψη τοῦ Ντονάνυϊ, δηλώνον-

τας ταυτόχρονα στὸ ναύαρχο ὅτι εἶναι ἐξουσιοδοτημένοι ἀπὸ τὸ Στρατιωτικὸ Δικαστήριο τοῦ Ράϊχ νὰ ἐρευνήσουν τὸ γραφεῖο τοῦ Ντονάνυϊ. Ὁ ναύαρχος δέχεται νὰ ὑποκύψει στὶς ἐπιθυμίες τοῦ Ρόντερ. Τὸ γραφεῖο ἐρευνᾶται μπροστὰ στὸν Ντονάνυϊ καὶ τὸν Χὰνς Ὄστερ. Ὁ στρατιωτικὸς δικαστὴς βρίσκει πρῶτα μιὰ μάζα ἔγγραφα ποὺ ἀναφέρονται στὶς μεταναστεύσεις Ἑβραίων ποὺ ἔχει διευκολύνει ὁ Ντονάνυϊ, καθὼς καὶ πολλὲς σημειώσεις ποὺ ἀφοροῦν στὶς διαπραγματεύσεις εἰρήνης ποὺ ἔγιναν στὴ Ρώμη καὶ στὴ Στοκχόλμη ἀπὸ ἀξιωματικοὺς τῆς στρατιωτικῆς ἀσφάλειας σὲ συνεργασία μὲ τὸν πάστορα Ντήτριχ Μπονχέφφερ, ποὺ φιγουράρει ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στοὺς μαυροπίνακες τῆς Γκεστάπο.

Ἐνῶ ὁ Ρόντερ διαβάζει βιαστικὰ αὐτὰ τὰ ἔγγραφα, ὁ Χὰνς Ὄστερ πλησιάζει διακριτικὰ τὸ γραφεῖο τοῦ Ντονάνυϊ καὶ προσπαθεῖ νὰ πάρει ἕνα χαρτὶ ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ φανερά. Ἀλλὰ ὁ κομμισσάριος Σοντερέγκερ παρατήρησε τούτη τὴν κίνηση τοῦ Ὄστερ, κι ὁ Ρόντερ ἁρπάζει τὸ ἔγγραφο. Πρόκειται γιὰ μιὰν ἔκθεση τοῦ Μπονχέφφερ ποὺ ζητᾶ ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ ἀσφάλεια νὰ κηρύξει ἀνίκανους γιὰ στρατιωτικὴ θητεία ἑφτὰ πάστορες ποὺ εἶναι ἐχθρικοὶ ἀπέναντι στὸ καθεστώς. Ἡ σκηνὴ λοιπὸν ποὺ ἔλαβε χώρα στὸ γραφεῖο τοῦ Ντονάνυϊ ἀποτελεῖ τὸ προανάκρουσμα γιὰ τὴν ἀποσύνθεση τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς στρατιωτικῆς ἀσφαλείας, σὰν ἀνεξάρτητου ὀργανισμοῦ. Ὁ Ὄστερ, ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ βασικοὺς ἡγέτες τῆς ἀντιπολίτευσης — ὁ ἄλλος ἦταν ὁ σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Ἄρθουρ Νέμπε— , ὑποχρεώνεται νὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τὰ καθήκοντά του καὶ νὰ ἐγκαταλείψει τὸ OKW. Ὁ Ντονάνυϊ ὁ Γιόζεφ Μύλλερ κι ὁ Μπόνχεφφερ συλλαμβάνονται.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1943, ἕνα δεύτερο χτύπημα τὸ ἴδιο σοβαρὸ καταφέρεται ἀπὸ τὴ Γκεστάπο στὴν στρατιωτικὴ ἀσφάλεια. Μιὰ σημαντικὴ ἀντιπολιτευτικὴ ὁμάδα ποὺ ἔχει συγκεντρωθεῖ γύρω ἀπὸ τὴ χήρα ἑνὸς πρεσβευτῆ, τὴν Χάννα, Σόλφ, διαλύεται, κυριολεκτικά. Πολλοὶ πράκτορες τῆς ἀσφάλειας συλλαμβάνονται πάλι κι ἀνάμεσά τους εἶναι ὁ πρώην ἐπιτετραμένος ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Κίεπ, ὁ στρατιωτικὸς σύμβουλος φὸν Μόλτκε κι ὁ λοχαγὸς Γκέχρ. Λίγο ἀργότερα αὐτὴ ἡ δεύτερη ἔφοδος τῆς Γκεστάπο θὰ ἐπιφέρει τὴν ἐκμηδένιση τῆς στρατιωτικῆς ἀσφάλειας. Σὲ πολλὲς χῶρες καὶ συγκεκριμένα στὴν Ἑλβετία, στὴ Σουηδία, στὴν Ἀργεντινὴ καὶ στὴν Τουρκία, ἕνας ἀριθμὸς συνεργατῶν τοῦ OKW περνοῦν, ἀνάλογα μὲ τὶς ἀπόψεις τους, ἄλλος στὰ SD κι ἄλλος στὰ στρατόπεδα τῶν Συμμάχων.

Ὁ Χίτλερ, πληροφορημένος γι' αὐτὲς τὶς λιποταξίες ἀπευθύνει αὐστηρὸ κατηγορητήριο κι ἐπιπλήξεις στὶς ὑπηρεσίες τοῦ ναυάρχου.

Κανάρη, πού ἔχουν καθὼς λέει ὁ Φύρερ «ὁμολογήσει τὴν ἀνικανότητά τους σ' ὅλη τὴ γραμμή». Ὁ ὁμαδάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Φεγκελέϊν, ἐκπρόσωπος τοῦ Χίμμλερ ἀπέναντι στὸν Φύρερ, ἐκμεταλλεύεται τὸ γεγονὸς αὐτὸ γιὰ νὰ προτείνει στὸν Χίτλερ νὰ θέσει ἐπιτέλους τὸ «μαγαζάκι τοῦ Κανάρη», κάτω ἀπ' τὴ δικαιοδοσία τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς Χάϊνριχ Χίμμλερ. Στὰ τέλη Φεβρουαρίου 1944, ἡ ὑπόθεση ἔχει ὁλοκληρωθεῖ. Ὁ Χίμμλερ παίρνει διαταγὴ ἀπ' τὸν Χίτλερ νὰ συμπήξει σ' ἕνα καὶ μοναδικὸ σῶμα τὰ SD καὶ τὸ «Ἄμπβερ». Ἡ Βέρμαχτ ἔχει χάσει μιὰ σημαντικὴ μάχη: τὰ Ἔς - Ἔς θριαμβεύουν καὶ παίρνουν ἀπ' τὸ Στρατὸ ὅλες τὶς ἐξουσίες ἀναφορικὰ μὲ τὴ στρατιωτικὴ ἀντικατασκοπεία.

Πράγμα ἐλάχιστα παράδοξο — ἂν καὶ παραδοσιακό πιά, μιὰ καὶ τόσες φορὲς ἔχουμε φέρει ἀνάλογα παραδείγματα — ἡ Γκεστάπο δὲν θἄχει τὴν εὐκαιρία, ὅπως φανταζόταν ὁ Μύλλερ, νὰ «ἐξοντώσει αὐτὴ τὴ φωλιὰ τῶν προδοτῶν». Ὁ Μύλλερ πού λογάριαζε ν' ἀναλάβει τὴ διοίκηση τῆς «Ἄμπβερ» ὀφείλει νὰ ὑποκύψει. Ὄχι μόνο δὲν θὰ πάρει τοῦτο τὸ «πόστο» ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ὁλοκληρωθεῖ ἡ δυστυχία του, ὁ χειρότερος ἐχθρός του, ὁ ταξίαρχος τῶν Ἔς - Ἔς Βάλτερ Σέλλενμπεργκ ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς διεύθυνσης VI (Ἄουσλαντ — SD), θὰ ἀναλάβει τούτη τὴ θέση στὸ πλευρὸ τοῦ Κανάρη.

Κι ἄλλο ὄχι λιγότερο παράδοξο περιστατικό: ὁ Κανάρης κι ὁ Σέλλενμπεργκ εἶναι ἐδῶ καὶ πολὺν καιρὸ στενοὶ φίλοι. Ἡ πίστη τοῦ ταξίαρχου τῶν Ἔς - Ἔς ἀπέναντι στὸ ναύαρχο δὲ θὰ μειωθεῖ ποτέ, ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ δύσκολες καὶ σοβαρὲς στιγμές. Θὰ διατηρήσει ὅλη τὴν ἐκτίμηση πού τρέφει ἀπέναντί του ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν 23η Ἰουλίου 1944, ἡμερομηνία, ὅπου θὰ λάβει ἐντολὴ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Γκεστάπο νὰ συλλάβει τὸ ναύαρχο, πού ἡ Γκεστάπο τὸν κατηγορεῖ γιὰ συνενοχὴ στὴν ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ Χίτλερ, πού πραγματοποίησε ὁ κόμης Στάουφφενμπεργκ.

Μιὰ κι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, ὁ ταξίαρχος τῶν Ἔς - Ἔς θεωρεῖ τὸ πραξικόπημα τῶν Ἔς - Ἔς πάνω στὴν «Ἄμπβερ» σὰν ἕνα προσωπικὸ θρίαμβο ἢ τουλάχιστο σὰν θρίαμβο τοῦ τμήματός του SD Ἄουσλαντ. Καὶ νὰ πού αὐτὸ θὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ πραγματοποιήσει ἐπιτέλους αὐτὸ τὸ παλιό του ὄνειρο: νὰ δημιουργήσει μιὰ ὁμοιογενῆ ὑπὲρ — ὑπηρεσία, ὅπου σ' αὐτὴν ἐκεῖνος θἄναι ὁ ἀνώτατος ἄρχοντας. Φιλόδοξο ἄτομο ὁ Σέλλενμπεργκ στὴν ἀρχὴ ἐμφανίζεται ἀνάμεσα στοὺς συντρόφους του τοῦ RSHA σὰν ὑποκατάστατο τοῦ Χάϋντριχ. Θὰ τοὺς χρειασθεῖ ὅμως μιὰ μόνο στιγμὴ γιὰ νὰ παρατηρήσουν ὅτι αὐτὸς ὁ κομψός, ὁ καλλιεργημένος, μὲ τὴν εὐχάριστη κουβέντα ἄνθρωπος κατέ-

χει μιὰ δική του θεληματικότητα, τόσο ἰσχυρὴ ποὺ ξέρει νὰ τὴν ἐπιβάλει ὅπου καὶ ὅταν πρέπει, ὅπου εἶναι ἀνάγκη, ἀκόμη κι ἀπέναντι στὸν τρομερὸ ἀρχηγὸ τοῦ RSHA. Θὰ τοὺς χρειασθεῖ ἀκόμη μιὰ στιγμὴ γιὰ ν' ἀντιληφθοῦν τὴν ἐξαιρετικὴ ἱκανότητα ποὺ ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιτίθεται καὶ ν' ἀποσύρεται, ἀμέσως, ἔχοντας ἐξασφαλίσει τὰ μετόπισθέν του, τὴν ἄνεση καὶ τὴν καθαρότητα τῆς συμβουλῆς του, τὴν ξεκάθαρη συμπάθεια ποὺ τοῦ τρέφει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς Χίμμλερ.

Στενὰ συνδεμένος μὲ τοὺς μεγάλους τῆς Μαύρης Τάξης ὁ Βάλτερ Σέλλενμπεργκ, ὁ δικαστὴς τοῦ Σάρρενμπρουκ, εἶναι προικισμένος μὲ μιὰν ἀρκετὰ μεγάλη δόση πονηριᾶς ὥστε νὰ μὴν προσφέρει ποτέ του θυσία στὸ ὁλοκληρωτικὸ Κράτος, μιὰ θυσία ποὺ κατὰ κανόνα αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του.

Τὸ 1940, μετὰ τὴν ἀποχώρηση τοῦ δόκτορα Βέρνερ Μπέστ, ὁ Σέλλενμπεργκ μπαίνει στὶς ὑπηρεσίες ἀντικατασκοπείας τῆς Γκεστάπο κι ἔρχεται ἀμέσως σὲ σύγκρουση μὲ τὸν ἀρχηγό του Μύλλερ, ποὺ οἱ μέθοδοί του κι ἡ ἔλλειψη κάθε συνείδησης, τὸν ἀηδιάζουν. κι ὄχι χωρὶς ἀνακούφιση, τὸ 1942 — ὅταν ἡ σύγκρουση μὲ τὸν Μύλλερ ἔχει πάρει στὸ μεταξὺ μιὰ ἰδιαίτερα ὀξεία μορφὴ — ὁ Σέλλεμπεργκ δέχεται ν' ἀντικαταστήσει τὸν Χέϊνζ Γιὸστ σὰν ἐπικεφαλῆς τοῦ τμήματος SD Ἄουσλαντ.

Μ' αὐτὸ τὸν τίτλο εἶναι ποὺ ὁ Χίμμλερ τοῦ ἐμπιστεύεται στὶς ἀρχὲς τοῦ 1944 τὴν εὐθύνη νὰ συγχωνεύσει τὴν Ἄμπβερ μὲ τὰ SD, μόλις πέτυχε τὴν ἔγκριση τοῦ Χίτλερ. Ὁ Σέλλενμπεργκ ὡστόσο θὰ προχωρήσει στὸ ἔργο αὐτὸ μὲ πολλὴ σύνεση καὶ μ' ἐξαιρετικὴ εὐστροφία. Φυλάγεται πολὺ ὥστε νὰ μὴν ἐμφανισθεῖ στὴν Ἄμπβερ μὲ τὸ ὕφος τοῦ νικητῆ καὶ διατηρεῖ σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν ὁμάδα τοῦ Κανάρη μέσα στὸ RSHA. Ὁ ἴδιος ὁ Κανάρης μὲ τὴν ἐπέμβαση τοῦ Σέλλενμπεργκ ἀναλαμβάνει τὴ διοίκηση τοῦ εἰδικοῦ τομέα τοῦ OKW: «Οἰκονομικὸς Πόλεμος». Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἀναμφίβολα οὔτε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῶν Ἔς - Ἔς, ποὺ νὰ ὑποψιάζεται τὰ βαθύτερα κίνητρα ποὺ ἐξωθοῦν τὸν καινούργιο ἀρχηγὸ τῆς SD/Ἄμπβερ σὲ πράξεις τόσο μεγάλου σεβασμοῦ ἀπέναντι στοὺς παληοὺς στρατιωτικοὺς τῆς Ἄμπβερ. Σιγὰ - σιγὰ θ' ἀνακαλύψουν ὅτι ἡ μοναδικὴ ἀλήθεια εἶναι πὼς στὴν πραγματικότητα ὁ Σέλλενμπεργκ υἱοθετεῖ τὶς ἀπόψεις τῶν ἐπικριτῶν μέσα στὴν Ἄμπβερ. Αὐτοὶ δὲν πιστεύουν στὴν τελικὴ νίκη τοῦ Ραϊχ-πάνω στοὺς Συμμάχους — τὸ ἴδιο κι ὁ Σέλλεμπεργκ. Ἡ Ἄμπβερ εἶχε τὴν τάση ν' ἀπομακρύνει τὸν Χίτλερ γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν τὰ χειρότερα — τὸ ἴδιο κι ὁ Σέλλενμπεργκ.

Οἱ ἀναλύσεις τῶν ἀπαισιόδοξων τῆς Ἄμπβερ/SD πάνω στὴν κα-

κάσταση τῆς ἐμπόλεμης Γερμανίας περνοῦν καὶ μέσα στὶς ἀναφορὲς τῆς πρώην Ἄμπβερ. Ἀλλὰ ὁ Σέλλενμπεργκ, ὅπως κι ὁ Κανάρης, λέει ὅτι οὔτε ἄκουσε οὔτε διάβασε τίποτε. Στὰ μέσα τοῦ 1944, οἱ ἀναφορές του ποὺ συντάσσονται πρὸς χρήση τῶν κυρίων τοῦ Ράϊχ, ἁπλὰ καὶ ξεκάθαρα, θεωροῦνται ἀπαγορευμένες.

Ἡ κάπως ὅμοια στάση τῶν SD ἀπέναντι στὴν πολιτικὴ τοῦ Ράϊχ καὶ τοῦ Φύρερ του εἶναι συμπτωματική. Καὶ μέσα στοὺς κόλπους τους ὑπάρχουν κάποιοι ὑπαινιγμοὶ γι' αὐτὸ τὸ Ράϊχ πού, σὲ τελευταία ἀνάλυση, δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν εἰκόνα ποὺ εἶχαν σχηματίσει ἐκεῖνοι γι' αὐτό. Οἱ τεχνοκράτες τῶν SD ἤθελαν νὰ δανείσουν τὴν «ἀντικειμενική» τους συμπαράσταση στὸ ὁλοκληρωτικὸ Κράτος, τοποθετώντας το κάτω ἀπὸ τὴ μπότα ἑνὸς δικτάτορα. Ὅμως, ὁ κομματικὸς ἀγώνας ποὺ χαρακτήριζε αὐτὴ τὴ δημοκρατία, ποὺ ἦλθαν νὰ καταργήσουν, δὲν παραχώρησε τὴ θέση του στὴν μοναδικὴ θέληση τοῦ Χίτλερ, μά, ἀντίθετα ἔδωσε ἀφορμὴ γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ ἕνας πόλεμος προνομίων ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν μικρῶν Ναζιστῶν βασιλίσκων.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, ὁ ἴδιος ὁ δικτάτορας δὲν ὑπῆρξε ρεαλιστὴς πολιτικός, ψυχρός, ὑπολογιστής, ὅπως τὸν φαντάσθηκαν οἱ διανοούμενοι τοῦ SD, ἀλλ' ἀποδείχθηκε ἕνας βάρβαρος κατακτητής, διψασμένος γιὰ δύναμη, ἐμπνευσμένος ἀπὸ ἕναν ἐθνικισμὸ βιολογικῆς μορφῆς, παρὰ ἐπιστημονικῆς, λεία ἑνὸς ἀληθινοῦ ἀποικιοκρατικοῦ παραληρήματος, στηριγμένου στὸ μῦθο τοῦ Γερμανοῦ ὑπεράνθρωπου.

Οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὰ Ἔς - Ἔς καὶ στὸν Χίτλερ σκιάζονται ἀδιόρατα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δικτάτορας πραγματοποιεῖ στὴν Τσεχοσλοβακία τὴν πρώτη προσάρτηση στὴ «Μεγάλη Γερμανία» ἑνὸς ξένου λαοῦ. Ὁ ὁμαδάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Ράϊνχαρντ Χὸχν θὰ θυμᾶται πάντα τὴν ἀντίδραση τοῦ Βέρνερ Μπὲστ ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ γεγονός: «Σύντροφε Χὸχν — τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Μπὲστ τὸν Μάρτιο τοῦ 1939 ὅταν ἔκαναν ἕνα περίπατο μὲ τ' ἄλογα στὸ Βοτανικὸ Κῆπο τοῦ Βερολίνου — αὐτὸ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τέλος μας... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς εἰσέβαλε στὴν Πράγα μετάλλαξε σὲ ἰμπεριαλισμό».

Φυσικὰ τέτοιες παρατηρήσεις, ὅσο πολλὲς κι ἂν εἶναι, ἐλάχιστα σημάδια ἀφήνουν. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς μεγάλους τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς κατηγοροῦν τὴν πράξη τούτη, μὰ ὁλόκληρο τὸ Κόμμα βαδίζει μὲ περήφανο βῆμα πίσω ἀπ' τὸν Χίτλερ. Οὔτε οἱ ἀδιάκοπες κατακτήσεις, οὔτε οἱ γενοκτονία δὲν θὰ σταματήσουν τούτη τὴν πορεία. Κι ὡστόσο, εἶναι χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ποὺ μᾶς ἀφήνουν νὰ καταλάβουμε πὼς ἡ ἡγεσία τῶν Ἔς - Ἔς — συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Χίμμλερ — διόλου δὲν συμμερίζονται τὴν τυφλὴ πίστη τοῦ Χίτλερ στὴν τελικὴ νίκη.

Τὸ ἂν οἱ ἡγέτες τῆς Μαύρης Τάξης, καὶ συγκεκριμένα οἱ διανοούμενοι τῶν SD, ἔχουν καταλάβει τὴν ἀχόρταστη δίψα τοῦ Χίτλερ γιὰ ἐξουσία καὶ τὶς βαρβαρικὲς μεθόδους ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ μεταχειρισθεῖ γιὰ νὰ ἐπεκτείνει τὰ σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας του, δὲν εἶναι φανερό. Ὡστόσο ἐκεῖνο ποὺ ὑποχρεώνονται ν' ἀντιληφθοῦν εἶναι πὼς ἡ ἁπλοϊκὴ πολιτικὴ τοῦ «ἀφέντες καὶ σκλάβοι» ποὺ υἱοθετεῖ τώρα ὁ κήρυκας τοῦ «ζωτικοῦ χώρου» εἶναι κάτι ὁλότελα παρανοϊκό.

Τὰ συνθήματα τοῦ Χίτλερ ἀναφορικὰ μὲ τὴν πολιτικὴ τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς στὴ Ρωσία, ἰσχύουν καὶ γιὰ τὸ σύνολο τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ Φύρερ, τὸ βασικὸ εἶναι νὰ «μοιράσουμε σὲ κομμάτια αὐτὴ τὴν τεράστια τούρτα, νὰ τὴν ὑποτάξουμε, νὰ τὴν διοικήσουμε καὶ κατόπι νὰ τὴν ἐκμεταλλευθοῦμε». Στὸ ὀπτικὸ πεδίο τοῦ Χίτλερ δὲν ὑπάρχει πιθανότητα γιὰ ἡμίμετρα. Ἡ Εὐρώπη ὀφείλει νὰ γίνει ψίχουλα κάτω ἀπ' τὴ Γερμανικὴ μπότα κι ὕστερα ν' ἀνοικοδομηθεῖ κάτω ἀπ' τὴν ἀποκλειστικὴ Γερμανικὴ κυριαρχία.

Ἂν οἱ ἀπόψεις τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἔς - Ἔς δὲν προβληματίζονται καὶ δὲν συγκρούονται μ' αὐτὲς τοῦ Χίτλερ στὸν τομέα τῆς ἠθικῆς, ἔχουν ὡστόσο τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἶναι πιὸ ρεαλιστικές, καὶ γι' αὐτὸ πιὸ ἔξυπνες. Οἱ ἡγέτες τῆς Μαύρης Τάξης δὲν πιστεύουν στὶς ἱκανότητες κυριαρχίας μέχρι τὸ τέλος. Ἐπιβάλλουν τὸ νόμο τοῦ Φύρερ ὡστόσο μὲ τὴν ἴδια βαρβαρότητα —κι ἴσως καὶ μεγαλύτερη— μὰ ὕστερα κάνουν παραχωρήσεις ποὺ τείνουν νὰ καταλήξουν σὲ μιὰ κάποια συνεργασία ἀνάμεσα κατακτητῶν καὶ κατακτημένων γιατί, καθὼς τὸ εἶπε ὁ Βέρνερ Μπέστ, «πρέπει νὰ καταλάβουμε ὅτι δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἐπιβάλουμε τὸ νόμο του αἰώνια σ' ἀνθρώπους ποὺ δὲν τὸν θέλουν».

Ὁ Χάϋντριχ θἆναι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ πειραματισθεῖ στὴν πράξη μὲ τὴ θεωρία τῶν Ἔς - Ἔς σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικὴ τῆς κατοχῆς. Ἔχοντας διορισθεῖ τὸ 1941 Διοικητὴς τοῦ Προτεκτοράτου τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὁ μεγάλος ἄρχοντας τῶν SD καὶ τοῦ RSHA ἐγκαινιάζει τὴν ἀνάληψη τῆς ἐξουσίας του μ' ἕνα κῦμα τρομοκρατίας ποὺ θὰ τοῦ χαρίσει τὸ παρανόμι «ὁ χασάπης τῆς Πράγας».

Ὀργανώνει τὴν πρώτη Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ δημόσια δίκη καὶ καταφέρνει νὰ πετύχει μέσα σὲ λίγες ὧρες τὴν καταδίκη τοῦ Τσέχου Πρωθυπουργοῦ Ἀλόϊς Ἔλιας, ἐνῶ οἱ κομμάντος τῆς Γκεστάπο ἐξουδετερώνουν τὶς ἑστίες τῆς Τσέχικης ἀντίστασης καὶ πραγματοποιοῦν χιλιάδες συλλήψεις.

Μέσα σὲ δύο ἑβδομάδες ἡ τύχη τῶν Τσέχων ἀντιστασιακῶν ἔχει κριθεῖ. Μιὰ καὶ πέτυχε τὸ σκοπό του ὁ Χάϋντριχ διαλύει τὰ δικαστήρια ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε συγκροτήσει λίγο πρίν. Ὁ «χασάπης» μεταμφιέ-

ζεται τώρα σ' «εὐεργέτη»: ἀναγγέλλει ἐπίσημα τὸ τέλος τῆς τρομοκρατίας καὶ πραγματοποιεῖ μιὰ στροφὴ καλῆς θέλησης πρὸς τοὺς ἀγρότες καὶ τοὺς ἐργάτες ποὺ τοὺς καλεῖ νὰ στραφοῦν ἐνάντια στὴν ἀστικὴ «ἰντελλιγκέντσια», μιὰ ποὺ αὐτὴν θεωρεῖ σὰν τὸν ὑπολανθάνοντα πυρῆνα τῆς ἀντίστασης..

Ἔχοντας βασικὰ σὰν ἀποστολή του ν' αὐξήσει τὴν οἰκονομικὴ ἀποδοτικότητα τοῦ Προτεκτοράτου, ὁ Χάϋντριχ, ἀντὶ νὰ ὑποβάλει τὸ λαὸ σὲ στερήσεις, αὐξάνει τὶς μερίδες τροφίμων 2.000.000 Τσέχων ἐργατῶν, δίνει 200.000 ζευγάρια παπούτσια στοὺς ἐργαζόμενους σὲ πολεμικὰ ἐργοστάσια καὶ ἐπιτάσσει πρὸς ὄφελός τους τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα τῆς Βοημίας καὶ τῆς Μοραβίας, γιὰ νὰ τοὺς ἐξασφαλίσει ἄνετες διακοπές. Ἡ κοινωνικὴ ἀσφάλιση τῶν Τσέχων ἀναδιοργανώνεται πάλι πρὸς ὄφελος τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν.

Ἡ σχετικὴ χαλάρωση ποὺ δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Χάϋντριχ στὴν Τσεχοσλοβακία, ἡ ἐπιφανειακὴ ὑποταγὴ τοῦ λαοῦ στὸ Γερμανικὸ ζυγὸ εἶναι κάτι ποὺ δὲν συμβιβάζεται καὶ δὲν προωθεῖ καθόλου τὶς ὑποθέσεις τῆς ἐξόριστης Κυβέρνησης τοῦ Μπένες στὸ Λονδῖνο. Ἡ παθητικότητα τῶν Τσέχων ἀπέναντι στὸ Γερμανὸ κατακτητή, ἐμποδίζει πραγματικὰ τὶς διαπραγματεύσεις τῶν Συμμάχων κι ἀμφισβητεῖ τὴν ὕπαρξη κι αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Κυβέρνησης στὴν ἐξορία, ποὺ ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ ἐπιβιώσει ἀπὸ τὴν ὑποστήριξη μιᾶς δραστήριας ἀντίστασης.

Ὅμως αὐτὴ ἡ ἀντίσταση, δὲν θὰ ἐμφανιζόταν ὅσο οἱ Γερμανοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐφαρμόζουν στὴν Τσεχοσλοβακία τὴν πολιτικὴ τῆς χαλαρᾶς κατοχῆς, ποὺ ἦταν ἔργο τοῦ Ραϊνχαρντ Χάϋντριχ. Λογικὴ συνέπεια: πρέπει νὰ ἐξουδετερωθεῖ ὁ Χάϋντριχ γιὰ νὰ ξεπηδήσει ἔτσι ἕνα κῦμα ἀντιποίνων τόσο σκληρῶν, ὥστε νὰ δοθεῖ ἕνα νεῦρο στὴν Τσέχικη Ἀντίσταση.

Στὶς 27 Μαΐου 1942 στὸ προάστειο Χολεσοβίτσε τῆς Πράγας, δυὸ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἐπιλεγεῖ ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση τοῦ Μπένες γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Χάϋντριχ, οἱ ὑπαξιωματικοὶ Γιὰν Κούμπις κι ὁ Γιόζεφ Γκάμπρικ, πυροβόλησαν πάνω στὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἄρχοντα τῶν SD. Ὁ Χάϋντριχ τραυματίζεται θανάσιμα κι ὑποκύπτει στὶς 4 Ἰουνίου τοῦ 1942.

Τὸ Λονδῖνο πέτυχε στοὺς σκοπούς του. Ἕνα κῦμα τρομοκρατίας ἀπὸ τὰ πιὸ φοβερὰ τῆς Ἱστορίας τοῦ Γ' Ράϊχ ἐξαπολύεται στὴ Βοημία καὶ στὴ Μοραβία. 10.000 Τσέχοι συλλαμβάνονται, 1300 ἀπ' αὐτοὺς τουφεκίζονται χωρὶς καμμιὰ μορφὴ δίκης. Ἀπ' αὐτὰ τ' ἀντίποινα θὰ γεννηθεῖ ἕνα μεγάλο ἀντιστασιακὸ κίνημα, ποὺ δὲν θὰ κάνει πιὰ τὴν

παραμικρὴ παραχώρηση στὸ Γερμανὸ κατακτητή.

Ὡστόσο ἡ πολιτικὴ κατοχῆς ποὺ πρωτοεφάρμοσε ὁ Χάϋντριχ βρίσκει εναν ὀπαδὸ ἀκόμη πιὸ ραφιναρισμένο στὸ πρόσωπο τοῦ σωματάρχη τῶν Ἔς - Ἔς καὶ συνιδρυτὴ τῆς Γκεστάπο Βέρνερ Μπέστ, διευθυντὴ τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1942.

Στὰ τέλη τοῦ 1942, μιὰ σοβαρὴ κρίση ξεσπᾶ ἀνάμεσα στὴ Δανία, ἔχει ὡστόσο διατηρήσει τὸ δικό της σύστημα διακυβέρνησης. Ὁ Χίτλερ θέλει νὰ βάλει τέλος σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση πραγμάτων καὶ γιὰ νὰ τὸ πετύχει διακόπτει κάθε σχέση μὲ τὴ Βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Δανίας κι ἀνακαλεῖ τὸν ἐπιτετραμένο του στὴν Κοπεγχάγη, καθὼς καὶ τὸν διοικητὴ τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων στὴ Δανία. Τὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ εἶναι ἁπλό: νὰ στείλει στὴ Δανία ἕναν καινούργιο ἐπιτετραμένο μὲ ἀπόλυτη δικαιοδοσία, καὶ ποὺ νὰ εἶναι λιγώτερο παραχωρητικὸς ἀπ' τὸν προηγούμενο. Αὐτὸς θὰ πρέπει νὰ ὑποχρεώσει, μὲ τὸν ἕνα τρόπο ἢ τὸν ἄλλο τὴν Κυβέρνηση τῆς χώρας νὰ παραιτηθεῖ καὶ νὰ προχωρήσει στὸ σχηματισμὸ μιᾶς νέας, ὅπου θὰ ἐπικρατοῦν οἱ Ἐθνικοσοσιαλιστὲς ὑπουργοί.

Διορισμένος ἀπ' τὸν Γιόακειμ φὸν Ρίμπεντροπ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσει τὸ σχέδιο τοῦ Χίτλερ, ὁ Βέρνερ Μπέστ, καταλαβαίνει, ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφιξή του στὴν Κοπεγχάγη, ὅτι ἡ πολιτικὴ γραμμὴ ποὺ ἔχει χαράξει ὁ Χίτλερ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ βλάψει τὴν Γερμανία. Ποτὲ τὸ Ράϊχσταγ τῆς Δανίας δὲν θὰ δεχθεῖ νὰ διορίσει Ναζιστὲς ὑπουγούς. Τὶ νὰ κάνει; Τότε ὁ Βέρνερ Μπὲστ υἱοθετεῖ μιὰ στάση χωρὶς προηγούμενο στὴν ἱστορία τοῦ Ράϊχ: ἀγνοεῖ ἁπλὰ καὶ ξεκάθαρα τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ ἔχουν ἀναθέσει, συμφωνεῖ μὲ τοὺς Δανοὺς πολιτικοὺς γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν κυβέρνηση μερικοὶ ὑπουργοὶ ποὺ φαίνονται ὕποπτοι στὰ μάτια τοῦ Χίτλερ, ἀλλὰ ἀγνοεῖ ὁλοκληρωτικὰ τοὺς Δανοὺς Ναζιστές ἀποφασισμένος καθὼς εἶναι νὰ διατηρήσει πάνω ἀπ' ὅλα τὴ σταθερότητα τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς καὶ τὴ δημόσια τάξη, κι ὅλ' αὐτὰ ἐνάντια στοὺς Συμμάχους, στὴ Δανικὴ Ἀντίσταση, μὰ κι ἐνάντια... στὸν ἴδιο τὸν Χίτλερ.

Τὸ Βερολῖνο δέχεται κάπως δυσαρεστημένα τὸν παραγκωνισμὸ τῶν μελῶν τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος τῆς Δανίας — μὰ ἀντίθετα ἡ ἐπιείκεια ποὺ ὁ Μπὲστ ζητεῖ γιὰ τὰ μέλη τῆς ἀντίστασης ἐξοργίζει κυριολεκτικὰ τὸν Χίτλερ.

Ὅπως στὴν Τσεχοσλοβακία, οἱ Δανοὶ ἀντιστασιακοὶ ποὺ βρίσκονται ἐξόριστοι στὸ Λονδῖνο προσπαθοῦν ν' ἀνάψουν φωτιὲς στὸ Προτεκτοράτο τοῦ Μπέστ, μὲ σκοπὸ νὰ προκαλέσουν Γερμανικὰ ἀντίποινα καὶ νὰ δώσουν ἔτσι νέο αἷμα στὴν Ἀντίσταση ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ

κουράζεται. Ἀλλὰ ὁ Μπὲστ ἔχει διδαχθεῖ ἀπ' τὴν ἐμπειρία τοῦ Χάϋντριχ. Στρατιωτικοὶ καὶ Γκεστάπο δὲν χτυποῦν παρὰ μόνο ἐκεῖ ποὺ πρέπει καὶ μὲ πολὺ συνετὸ τρόπο, ἔτσι ποὺ ν' ἀποφεύγουν νὰ ἐρεθίσουν τὸ λαὸ καὶ νὰ ξεσηκώσουν ἀνοιχτὴ καὶ γενικὴ ἀντίδραση ἐνάντια στὸν κατακτητή.

Ὡστόσο, παρακινημένος ἀπ' τὶς ἀπαισιόδοξες ἐκθέσεις τῆς Ἀνώτατης Διοίκησης τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων στὴ Δανία, ὁ Χίτλερ πιστεύει ὅτι ὁ Μπὲστ τὸν ἔχει ἐξαπατήσει κι ἀπαιτεῖ νὰ ληφθοῦν αὐστηρὰ μέτρα ἐνάντια στοὺς Δανοὺς παρτιζάνους καὶ συγκεκριμένα διατάσσει τὸν ἐπιτετραμένο του νὰ ἐπιβάλει στὴν Κυβέρνηση τῆς Δανίας νὰ υἱοθετήσει τὰ μέτρα αὐτά. Ὁ Μπὲστ εἰδοποιεῖ ἀμέσως ὅτι ἡ Κυβέρνηση τῆς Δανίας θ' ἀπορρίψει ἕνα τέτοιο τελεσίγραφο. Οἱ προβλέψεις του ἀποδεικνύονται σωστές: στὶς 29 Αὐγούστου 1943, ἡ Κυβέρνηση παραιτεῖται. Ἡ κατάσταση ἀνάγκης τότε περνᾶ στὰ χέρια τῆς Ἀνώτατης Γερμανικῆς Στρατιωτικῆς Διοίκησης. Ὁ Μπέστ, φροντίζει νὰ μειώσει ὅσο γίνεται τὶς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰ σκληρὰ ἀντίποινα ποὺ ἐξαπολύονται. Συγκεκριμένα συγκροτεῖ στρατοδικεῖα γιὰ ν' ἀποφύγει τὶς ὁμαδικὲς ἐκτελέσεις, ἀλλὰ οἱ προσπάθειές του γιὰ νὰ σαμποτάρει τὴν ἀντι - τρομοκρατία ποὺ ἔχει διατάξει τὸ Βερολῖνο δὲν ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ.

Στὶς 5 Ἰουλίου ὁ Μπὲστ καλεῖται κοντὰ στὸν Χίτλερ. «Αὐτοὶ οἱ κύριοι θέλουν πάντα νὰ παριστάνουν τὸν κακό», φωνάζει. Ὁ Μπὲστ δὲν ὑποχωρεῖ. Ὁ Χίτλερ ἐπαναλαμβάνει τότε τὶς διαταγές του γιὰ τὴν ἀντιτρομοκρατία στὸν ἐπιτετραμένο του καὶ τοῦ ὑπογραμμίζει νὰ μὴν ἀσκεῖ μιὰ προσωπικὴ πολιτικὴ ἀλλὰ νὰ προσαρμόζεται σ' αὐτὰ ποὺ τὸν διατάσσουν. Ὁ Μπὲστ θέλει νὰ μιλήσει μὰ ὁ Χίτλερ δὲν τοῦ δίνει τὸν καιρὸ καὶ τοῦ λέει σὲ κοφτὸ τόνο: «Δὲν θέλω πιὰ τίποτε ν' ἀκούσω!»

Τὸ ἐπεισόδιο Μπὲστ ἀφήνει νὰ φανοῦν οἱ διαφωνίες ποὺ ὑπάρχουν σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικὴ κατοχῆς ἀνάμεσα στὸ Χίτλερ καὶ στὴ Μαύρη Τάξη. Αὐτὲς οἱ διαφωνίες γίνονται ἰδιαίτερα αἰσθητὲς ὅταν πρόκειται γιὰ κατοχὴ στὶς λεγόμενες Γερμανικὲς χῶρες. Παρόλη τὴ Γερμανικὴ φρασεολογία ποὺ καλλιεργεῖ πλούσια, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ εἶναι τὸ φερέφωνο ἑνὸς βάρβαρου Γερμανικοῦ ἐθνικισμοῦ ποὺ δὲν θέλει ν' ἀναγνωρίσει κανένα εἶδος αὐτονομίας ἢ προσωπικότητας στοὺς λαοὺς ποὺ προσαρτίζονται στὸ μεγάλο Ράϊχ ποὺ ὀνειρεύεται. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἔς - Ἔς, ἀντίθετα, πιστεύουν σ' ἕνα Γερμανικὸ Ράϊχ ποὺ νὰ στηρίζεται σὲ μιὰ ὑπερεθνικὴ ἀδελφωσύνη στοὺς κόλπους τῆς ὁποίας βέβαια ἡ Γερμανία καλεῖται νὰ παίξει ἡγετικὸ ρόλο.

Αὐτὲς οἱ διαφωνίες ἀνάμεσα στὸν Χίτλερ καὶ στὰ Ἔς - Ἔς, πού, στὴν ἀρχὴ μόλις διαγράφονται, θὰ γίνουν πιὸ ὀξεῖες στὸ μέτρο ποὺ ὁ Χίμμλερ θὰ προχωρεῖ στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Γερμανικοῦ συστήματός του καὶ θὰ ἐξασφαλίζει τὴ θέση του, σχετικὰ μὲ τὴν πολιτικὴ κατοχῆς στὶς λεγόμενες «Γερμανικὲς Χῶρες τοῦ Βορρᾶ».

Ἡ ἐπίκληση, τὸ διάγγελμα ποὺ ἐξαπολύει ἡ Μαύρη Τάξη πρὸς τοὺς ἐθελοντὲς ἀπὸ «Γερμανικὲς» χῶρες γιὰ νὰ καταταγοῦν στὰ Βάφφεν — SS κι οἱ ἀγῶνες ἐπικράτησης ἀνάμεσα στοὺς Ναζιστὲς ἡγεμονίσκους ποὺ εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τοὺς Γερμανικοὺς τομεῖς κατοχῆς, ὁδηγοῦν τὸ Χίτλερ στὸ νὰ ἐμπιστευθεῖ στὸν Χίμμλερ τὴν ἀποκλειστικὴ ὑπευθυνότητα ὅλων τῶν προβλημάτων ποὺ ἀφοροῦν στὶς μὴ Γερμανικὲς ὁμάδες Γερμανῶν μέσα στὶς ζῶνες κατοχῆς. Μιὰ Διεύθυνση Γερμανικῶν ὑποθέσεων δημιουργεῖται ἀμέσως («Γκερμάνισε Λέϊτστελλε» ἢ GL) ἀπ' τὸν Χίμμλερ ποὺ σ' αὐτὴν διορίζει ἐπικεφαλῆς τὸν στρατιωτικὸ γιατρὸ Φρὰντς Ρίεντβεγκ, ἕναν ἀπὸ τοὺς γαμπροὺς τοῦ στρατάρχη Βέρνερ φὸν Μπλόμπεργκ ποὺ ἔχει ἀπαλλαγεῖ ἀπ' τὰ καθήκοντά του τὸ 1938.

Στὶς ζῶνες κατοχῆς τὰ γραφεῖα τῆς GL, ἀντίγραφα τῆς διεύθυνσης ποὺ δημιουργήθηκε, ἀσχολοῦνται μὲ τὴ στρατολόγηση ἀνδρῶν γιὰ τὰ Βάφφεν SS, ὀργανώνουν κέντρα ἐκπαίδευσης, ἐκδίδουν ἐφημερίδες καί, μὲ δυὸ λόγια, ἐγκαθιδρύουν ἕνα δίκτυο δεσμῶν μὲ τὶς Ἐθνικοσοσιαλιστικὲς μὲ Γερμανικὲς ὁμάδες, κι ὀνειρεύονται φανερὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς Γερμανικοῦ Ράϊχ. Ὁ Γκότλομπ Μπέργκερ, ἐπικεφαλῆς τῆς κεντρικῆς διρύθυνσης τῶν Ἔς - Ἔς λέει: «Οἱ ἐθελοντὲς ἀπὸ τὶς Γερμανικὲς χῶρες μέσα στὰ Βάφφεν — SS, θὰ δημιουργήσουν μιὰ μέρα, μαζὶ μὲ τὴν Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπή, τὶς βάσεις μιᾶς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας». Τὸ πρωτόκολλο μιᾶς γενικῆς συνέλευσης τῶν Ἔς - Ἔς στὶς 8 Ὀκτωβρίου 1942 διατυπώνει πιὸ καθαρὰ ἀκόμη τὸ σχέδιο τῆς Μαύρης Τάξης: «Εἴμαστε ἐπιφορτισμένοι ν' ἀνοίξουμε στὸ Χίτλερ τὸ δρόμο ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψει ἀργότερα νὰ ἑνώσει ὅλους τοὺς λαοὺς αὐτοὺς σ' ἕνα μεγάλο Γερμανικὸ Ράϊχ. Οἱ χῶρες ποὺ θὰ λάβουν μέρος θὰ προσαρτηθοῦν σ' αὐτὸ τὸ Ράϊχ χωρὶς ν' ἀπαρνηθοῦν ἀπ' τὰ ἔθιμά τους κι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν πολιτισμό τους».

Ὡστόσο οἱ ἰμπεριαλιστικὲς χίμαιρες τῶν Ἔς - Ἔς σκοντάφτουν στὰ πολὺ πρωτόγονα ἐθνικιστικὰ ἔνστικτα τοῦ δικτάτορα.

Παρόλες τὶς ἐπανειλημμένες παρεμβάσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς ὁ Χίτλερ κρατεῖ ἐπίμονη σιωπὴ πάνω στὸ ρόλο καὶ τὴ θέση ποὺ ἐπιφυλάσσει γι' αὐτοὺς τοὺς λαοὺς στοὺς κόλπους τῆς «Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Γερμανικοῦ Ἔθνους» του καὶ προσέχει πολὺ νὰ μὴν πεῖ τίποτα τὸ συγκεκριμένο σχετικὰ μὲ τὸ βαθμὸ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας

πού θά τούς παραχωρήσει. Αὐτή ἡ στάση τοῦ Φύρερ ἐμποδίζει σημαντικά τά Ἕς - Ἕς στό ἔργο τους, καί στήν πρακτική ἐφαρμογή τῶν σχεδίων τους. Ἡ στρατολόγηση μή Γερμανῶν ἐθελοντῶν μέσα στά Βάφφεν — SS ὑποφέρει ἰδιαίτερα ἐξαιτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ. Ἔχοντας τήν ἀγωνία μή τυχόν κι ἐμποδίσουν τό μέλλον τοῦ «μεγάλου Γερμανικοῦ Ράϊχ» μερικοί ἡγέτες τῶν Ἕς - Ἕς φθάνουν ὡς τό σημεῖο νά δίνουν, ἀπό λογαριασμό δικό τους, πολιτικές ὑποσχέσεις στούς ξένους λαούς πού διοικοῦν. Ὁ σωματάρχης HSSPF Γιέκελν δηλώνει, μέσα στό καλοκαίρι τοῦ 1942 στούς Λεττονούς ἀξιωματικούς ὅτι «ὁ Λεττονικός λαός θάχει τή θέση του στόν ἥλιο μέσα στούς κόλπους τοῦ μεγάλου Γερμανικοῦ Ράϊχ» ἀπό τώρα καί πέρα — προσθέτει — οἱ Λεττονοί μποροῦν νά θεωροῦν τόν ἑαυτό τους σάν αὐτόνομο Κράτος· κι ὅταν ὁ πόλεμος τελειώσει θά μπορέσουν ν' ἀπολαύσουν τούτη τήν αὐτονομία καί νά χαίρονται γιατί ἀνήκουν στό Ράϊχ, χάρη στό ὁποῖο ἡ πνευματική τους καλλιέργεια κι ἡ οἰκονομία τους θά γνωρίσουν μιά ἀληθινή ἀναγέννηση».

Ἀγανακτισμένη ἀντίδραση τοῦ Ὑπουργείου πού εἶναι ἐπιφορτισμένο μέ τίς Ἀνατολικές ὑποθέσεις, καί μέ ἡμερομηνία 14 Αὐγούστου 1942: «Δέν ἁρμόζει στίς δικαιοδοσίες τῶν ἀνώτερων ἀξιωματικῶν τῶν Ἕς - Ἕς καί τῆς Ἀστυνομίας, πού ἀντιπροσωπεύουν τόν ἀρχηγό τῶν Ἕς - Ἕς, νά προϋποθέτουν τήν πολιτική ἐξέλιξη πού θά γνωρίσουν οἱ κατεχόμενες χῶρες γενικά κι ἡ Λεττονία ἰδιαίτερα».

Ὁ Γιέκελν δέν εἶναι διόλου ὁ μόνος ἀξιωματικός τῶν Ἕς - Ἕς πού διαπιστώνει πόσο εἶναι ἀναγκαῖο νά καθορισθεῖ, κάτω ἀπό τή μιά ἔννοια ἤ τήν ἄλλη, τό νόημα τῶν ἀόριστων γενικά διαταγῶν πού ἐκδίδει ὁ Φύρερ, ἄν δέν θέλουν νά πάρουν πόδι γρήγορα ἀπ' τίς κατεχόμενες χῶρες. Ὁ ὁμαδάρχης τῶν Ἕς - Ἕς Ὄττο Γκούσταβ Βάχτερ, κυβερνήτης τῆς Γαλικίας, προσπαθεῖ νά μεταχειρισθεῖ μέ τρόπο τούς Πολωνούς, παρ' ὅλες τίς διαταγές πού θέλουν αὐτοί οἱ τελευταῖοι νά ἐκπατρισθοῦν καί νά ἐξοντωθοῦν γιά νά παραχωρήσουν τή θέση τους σέ Γερμανούς ἀποίκους. Ὁ συνάδελφός του Κούρτ φόν Γκόττμπεργκ, Γενικός Κομμισσάριος τῆς Λευκῆς Ρουθηνίας, ἀναλαμβάνει δραστήρια νά δώσει μιά μορφή στή Ρωσική Διοίκηση, παρ' ὅλους τούς ἐξορκισμούς τοῦ Χίτλερ, πού θέλει ἔτσι ὥστε τό παραμικρό ποσοστό αὐτονομίας πού θά παραχωρεῖται στούς ξένους, νά ἐξισώνεται μέ μιάν ολοένα αὔξηση τῆς Γερμανικῆς κυριαρχίας.

Ἡ Βαλτική, ἡ Γαλικία, ἡ Λευκή Ρουθηνία, θἆναι κατά τά ἄλλα τό θέατρο τοῦ τελευταίου μεγάλου δράματος τοῦ Γ' Ράϊχ. Αὐτό τό δράμα, ὁ πόλεμος ἐνάντια στή Σοβιετική Ἕνωση, θά δεῖ νά διαστέλλον-

ται καὶ νὰ σπάζουν ἕνα πλῆθος ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς ἀνάμεσα στὰ Ἔς - Ἔς, καὶ τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ, καὶ θὰ προκαλέσουν ἀληθινὲς ἀναταραχὲς στὴ στάση πολλῶν ἡγετῶν τῶν Ἔς - Ἔς ἀπέναντι στὸν Φύρερ.

Στὴν ἀρχὴ οἱ Ρωσικὲς ἀντιλήψεις τοῦ Χίτλερ κι αὐτὲς τῶν Ἔς - Ἔς εἶν' ἀπόλυτα ταυτόσημες. Πρόκειται τότε νὰ ριχθοῦν πάνω σ' αὐτὴ τὴ «γιγάντια τούρτα», ν' ἀποψιλώσουν τοὺς πληθυσμοὺς τῆς Ἀνατολῆς καὶ νὰ ἐξαποικίσουν τὸ ἔτσι ξεκαθαρισμένο ἔδαφος μὲ Γερμανούς. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ὅπου οἱ προπαγανδιστὲς τῶν Ἔς - Ἔς δὲν παύουν νὰ ἐξασθενοῦν τοὺς Σλαύους, «αὐτοὺς τοὺς ὑπανθρώπους, τοὺς ἀκαλλιέργητους ἢ τὰ βλαβερὰ ἔντομα». Μιὰ μπροσούρα ποὺ κυκλοφορεῖ ἡ διεύθυνση τῶν Ἔς - Ἔς τοῦ Μπέργκερ καὶ μὲ τίτλο «Ὑπάνθρωπος», ἐξηγεῖ στὸν καθένα γιατὶ ὁ Σλαῦος δὲν εἶναι διόλου ἄνθρωπος. «Ὁ ὑπάνθρωπος, αὐτὸ τὸ πλάσμα ποὺ ἐπιφανειακὰ μοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐπειδὴ ἔχει χέρια καὶ πόδια, ἕνα εἶδος μυαλοῦ, μάτια, στόμα, εἶναι στὴν πραγματικότητα ὁλότελα διαφορετικός: εἶναι στὴν πραγματικότητα ἕνα ἀπόκοσμο πλάσμα, ἕνα τέρας, ἐλάχιστα ἐξελιγμένο πάνω ἀπ' τὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο τοῦ ζώου. Αὐτὸ τὸ πλάσμα δὲν εἶναι παρὰ ἕνα χάος ἀπὸ πάθη ἀδιόρθωτα κι ἄγρια: βούληση γιὰ καταστροφή, στοιχειώδεις ἐπιθυμίες καὶ πρωτόγονες, ἀκατανόμαστη χυδαιότητα».

Ἀκολουθῶντας κατὰ γράμμα αὐτὴ τὴν προπαγάνδα τὴν ἐφαρμόζουν στὴν πράξη μὲ τὴ γενοκτονία. Τὰ Ἔς - Ἔς παραδίνονται σ' αὐτὸ τὸ ἔργο, χωρὶς φραγμό: τουφεκίζουν αἰχμαλώτους, ἐξοντώνουν καὶ δολοφονοῦν πολίτες, ἐνῶ οἱ σπιοῦνοι κι οἱ κομμάντος τοῦ RSHA ὁδηγοῦν σ' ἀποτυχία τὴν κάθε προσπάθεια τῆς Βέρμαχτ πού, ἐδῶ κι ἐκεῖ προσπαθεῖ νὰ ἐγκαθιδρύσει μιὰ αὐτόχθονη διοίκηση. Ἔτσι οἱ «μαῦροι» κομμάντος ἀνατρέπουν τὴν Ἐθνικὴ Οὐκρανικὴ ὀργάνωση ποὺ ἡ Βέρμαχτ εἶχε διατηρήσει καὶ προχωροῦν στὴ σύλληψη ὅλων τῶν ἡγετῶν τῆς κυβέρνησης. Ἔτσι εἶναι πού, ἡ «Σίπο» ἐξουδετερώνει στὴ Λευκορωσία, ἐξοντώνει μιὰ ἐθνικιστικὴ ὁμάδα ποὺ γιὰ χάρη της ὁ Κοῦμπε ἤθελε νὰ ἐγκαθιδρύσει μιὰ τοπικὴ διοίκηση. Τέλος — γεγονὸς ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ παραβλεφθεῖ — ἡ Κεντρικὴ Διεύθυνση τῶν Ἔς - Ἔς ἀπορρίπτει ὅλες τὶς προσφορὲς τῶν Ρώσων στρατηγῶν ποὺ ἔχουν συλληφθεῖ αἰχμάλωτοι, νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ Στάλιν.

Μὰ τούτη ἡ θεωρία τοῦ «ὑπάνθρωπου Ρώσου» ὅσο βαθειὰ ριζωμένη κι ἂν εἶναι δὲν ἀντέχει σὲ μιὰ δοκιμασία τέτοια, ὅπως ὁ Πόλεμος καὶ σὲ μιὰ καθημερινὴ ἀντιμετώπιση μέσα στὴ χώρα καὶ στοὺς κατοίκους της. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1942 κιόλας τὰ SD βεβαιώνουν στὴν ἐφημερίδα τους ὅτι οἱ Γερμανοὶ ἔχουν τὴν ἐντύπωση πὼς ἔπεσαν θύματα μιᾶς χίμαιρας. Ἡ τεχνικὴ ποιότητα τῶν ὅπλων καὶ τοῦ ὑλικοῦ τοῦ

Ρωσικοῦ Πόλεμου, τὰ ἐκπληκτικὰ σχέδια κι οἱ βιομηχανικὲς πραγματοποιήσεις τῶν Σοβιετικῶν, μᾶς ἀπαγορεύουν νὰ διατηρήσουμε τὴν εἰκόνα ποὺ εἴχαμε σχηματίσει γι' αὐτὴ τὴ χώρα. Πῶς — αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα ποὺ ἀναγκάζόμαστε νὰ θέσουμε — ὁ μπολσεβικισμὸς μπόρεσε νὰ τὰ πραγματοποιήσει ὅλ' αὐτά;».

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ στρέφονται ἀνοιχτὰ κατὰ τῆς ἰδεολογίας καὶ τῆς πολιτικῆς τῶν Σλαύων ποὺ θέλει νὰ ἐφαρμόσει ὁ Χίτλερ. Ὁ Φέλιξ Στέϊνερ, διοικητὴς τῆς μεραρχίας «Βίκιγκ», ὁ Γοῦντερ Ντ' Ἄλκεν κι ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς δὲν παύουν νὰ ἐπικρίνουν τὸ δόγμα τοῦ Ρώσου ὑπάνθρωπου καὶ νὰ προοιωνίζονται μιὰ συμμαχία μὲ λαοὺς τέτοιους ὅπως οἱ Οὐκρανοί, ποὺ θἄπρεπε νὰ τοὺς παραχωρήσουν δική τους κυβέρνηση, γιατὶ ἀλλιώτικα ὁ πόλεμος θἆταν χαμένος προκαταβολικά. Ὁ Χίμμλερ προσπαθεῖ νὰ συνεφέρει τοὺς στρατηγούς του ἀπὸ φόβο μήπως θυμώσει ὁ πολυαγαπημένος Φύρερ, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα, ἔχοντας κι αὐτὸς βρεθεῖ ἀντιμέτωπος μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς πολιτικῆς κατοχῆς, θὰ ἤθελε πάρα πολὺ νὰ ὑποχωρήσει στὶς ἀπαιτήσεις ἐκείνων.

Ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ 1943 ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς ὑποβάλλει στὸν Χίτλερ ἕνα σχέδιο αὐτονομίας τῶν Βαλτικῶν Χωρῶν, ποὺ θὰ ἐφαρμοσθεῖ στὴν πράξη καὶ θὰ ἐλέγχεται ἀπὸ τὰ Ἔς - Ἔς. Στὶς 8 Φεβρουαρίου ὁ Χίτλερ ὑποστηριζόμενος ἀπ' τὸν Μπόρμαν, ἀπορρίπτει τὸ σχέδιο. Ὡστόσο, παρακινημένοι ἀπ' τὸν πρώην Ὑπουργὸ Ἀμύνης, τὸ Λεττόνο Ροῦντολφ Μπανγκέρσκι, ἐθελοντὲς ἀπ' αὐτὴν τὴν χώρα συμπληρώνουν τὶς τάξεις τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς. Ὁ Χίμμλερ δηλώνει τώρα γιὰ νὰ ἐπιβάλει τὸ σχέδιο ποὺ ἔχει ἀπορριφθεῖ ἀπ' τὸν Χίτλερ, ὅτι ὀφείλει νὰ ξαναστείλει στὴ μάχη τὶς ταξιαρχίες του ἀπ' τὶς Βαλτικὲς τὶς προτάσεις τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς.

Σύμφωνα μὲ τὸν Ἀμερικανὸ ἱστορικὸ Ἀλεξάντερ Ντάλλιν, τὸ γεγονὸς αὐτὸ καθιερώνει στὸν τομέα τῆς πολιτικῆς τῆς κατοχῆς, τὴ διάσταση ἀνάμεσα στὸν Ἀδόλφο Χίτλερ καὶ στὴ Μαύρη Τάξη. Ὅσο περνᾶ ὁ καιρὸς οἱ ἀνάγκες τῶν Βάφφεν — Ἔς - Ἔς γιὰ στρατιῶτες εἶναι πιὸ πιεστικές. Ὁ ἰδεολόγος τοῦ «Σλαύου ὑπάνθρωπου» Χίμμλερ, ἀλλάζει σκοπὸ καὶ λέει ὅτι οἱ ὑπάνθρωποι μποροῦν πολὺ καλὰ νἆναι ἄνδρες καὶ στρατιῶτες, ὅπως κι ὅλοι οἱ ἄλλοι. Οἱ κάτοικοι τῶν Βαλτικῶν Χωρῶν πῆραν κιόλας τὴ χάρη τούτη στὰ μάτια τοῦ ὑπεράνθρωπου Χίμμλερ. Οἱ πιὸ ἀνόμοιοι μεταξύ τους πληθυσμοὶ ἐγκερμανίζονται μὲ τὴ σειρά τους, κι οἱ Οὐκρανοὶ κατὰ πρῶτο λόγο.

Ἀπὸ τὴν ἄνοιξη τοῦ 1943, ὁ ὁμαδάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Γκούσταβ Βάχτερ ἔχει ἀρχίσει νὰ συγκροτεῖ μὲ Οὐκρανοὺς ἐθελοντὲς μιὰ μεραρ-

χία πεζικοῦ στὴ Γαλικία. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ ἴδιου χρόνου, 100.000 Οὐκρανοὶ κατατάσσονται ἐθελοντικὰ στὰ Βάφφεν — SS, πράγμα ποὺ δίνει ἀφορμὴ στὸν Βάχτερ νὰ ζητήσει ἀπ' τὸν Χίμμλερ ν' ἀναβαπτίσουν ἐπίσημα τὴ μεραρχία «Γαλικία», σὲ «Οὐκρανία». Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή: κάτι τέτοιο δὲ θὰ ἐξισωνόταν στὴν πραγματικότητα μὲ τὸ νὰ φέρνεις τὸ νερὸ στὸ μῦλο τοῦ Οὐκρανικοῦ ἐθνικισμοῦ: Δὲν εἶναι κάτι ποὺ συγκρούεται μὲ τὴν κατοχικὴ πολιτικὴ στὶς Ἀνατολικὲς χῶρες; Ἔτσι ἀντιτίθεται στὴ θέληση τοῦ Βάχτερ, ἀπὸ φόβο γιὰ τὸν Φύρερ. Ἀπαιτεῖ ἡ μεραρχία νὰ ὀνομασθεῖ «Γαλικία» ἀντὶ γιὰ «Οὐκρανία». Δὲν ἔχει σημασία ἂν ἡ διοίκηση αὐτῆς τῆς στρατιᾶς ἀνατεθεῖ στὸν Οὐκρανὸ στρατηγὸ Βάντρουκ, ποὺ θἆναι ὁ πρῶτος Σλαῦος «ὑπάνθρωπος» ποὺ φορᾶ τὴ στολὴ κι ἀπολαμβάνει τὰ προνόμια σωματάρχη τῶν Ἔς - Ἔς.

Μετὰ τοὺς Οὐκρανούς, ἡ στρατολογία στὰ Βάφφεν — SS δὲν γνωρίζει πιὰ περιορισμούς. Μιὰ ταξιαρχία διοικούμενη ἀπ' τὸ Ρῶσο τυχοδιώκτη Καμίνσκι βλέπει τὸ φῶς. Κι ἔρχεται ἡ σειρὰ μιᾶς μεραρχίας Ἔς - Ἔς ἀπὸ Λευκορώσους· κι ὕστερα ὁ ὑποστράτηγος φὸν Πάνβιτς περνᾶ στὰ Ἔς - Ἔς ἐπικεφαλῆς τῶν κοζάκων του, ἐνῶ ἐδῶ κι ἐκεῖ δημιουργοῦνται μέσα στὰ Βάφφεν — SS μονάδες Σοβιετικῶν Μουσουλμάνων.

Αὐτὴ ἡ ἐκπληκτικὴ συρροὴ τῶν ὑποτιθέμενων ὑπανθρώπων περιορίζει σὲ ψίχουλα ὅ,τι ἀπομένει ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Ναζιστικὴ ἰδεολογία ποὺ ἀφορᾶ στοὺς Σλαύους κι ἀναγκάζει μιὰ ὁμάδα ἀξιωματικῶν τῶν Ἔς - Ἔς νὰ θέσει ἀνοιχτὰ μιὰ ἄποψη ποὺ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπαναλαμβάνει τὶς παληότερες προτάσεις τῆς Βέρμαχτ: δηλαδὴ τὴν ὀργάνωση μιᾶς ἀντιστρατιᾶς γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν Ρώσων ποὺ ἡ βάση της θὰ δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὴ στρατολογία Ρώσων αἰχμαλώτων μέσ' ἀπὸ τὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς στρατιᾶς ἀπελευθέρωσης ἔχει κιόλας βρεθεῖ: πρόκειται γιὰ τὸν ὑποστράτηγο Ἀντρέϊ Ἀντρέγιεβιτς Βλάσσωφ ποὺ ἦταν ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Μόσχας κατὰ τὸ χειμῶνα τοῦ 1941 καὶ Γενικὸς Διοικητὴς τοῦ μετώπου Βόλτσωφ. Φίλος πολλῶν σημαινόντων στρατάρχῶν Σοβιετικῶν, ὁ Βλάσσωφ πιάσθηκε αἰχμάλωτος ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς τὴν ἄνοιξη τοῦ 1942, κι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δηλώνει ὅτι εἶναι ἕτοιμος ν' ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία μιᾶς τέτοιας στρατιᾶς ἐνάντια στὸν Στάλιν. Ὑποστηριζόμενος ἀπὸ μερικοὺς Γερμανοὺς στρατηγοὺς ποὺ ἐνεργοῦν ἀπὸ δική τους πρωτοβουλία, ἀναλαμβάνει νὰ κάνει τὸ γῦρο τῶν στρατοπέδων αἰχμαλώτων καὶ νὰ βγάλει μερικοὺς λόγους.

Ἀμέσως φαίνεται ὅτι τὸ σχέδιο εἶν' ἀπόλυτα πραγματοποιήσιμο:

πολυάριθμοι αἰχμάλωτοι Ρῶσοι δηλώνουν ὅτι εἶναι ἕτοιμοι νὰ ταχθοῦν κάτω ἀπ' τὸ λάβαρο τοῦ Βλάσσωφ.

Ὅταν τὸ σχέδιο αὐτὸ ὑποβάλλεται στὸν Χίτλερ ἐκεῖνος τὸ δέχεται μὲ μιὰ κρίση θυμοῦ κι ἕναν καταιγισμὸ σαρκασμῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ λέει στὶς 8 Ἰουνίου 1943: «Ποτὲ δὲν θ' ἀνεχθῶ νὰ στηριχθοῦμε σὲ μιὰ στρατιὰ Ρώσων. . . Ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτὸ ὡς τὸ νὰ ἱδρύσουμε ἕνα Ρωσικὸ Κράτος δὲν θὰ μᾶς χωρίζει πιὰ οὔτε ἕνα βῆμα . . Εἶναι παροξυσμός. . .».

Μπρὸς σ' αὐτὸ τὸ «βέτο», οἱ ἀξιωματικοὶ ὑποχωροῦν. Μόνο μιὰ ὁμάδα ἐνθουσιαστικῶν Ναζὶ διανοούμενων, μερικοὶ ὑπεύθυνοι τῆς «Φρουρᾶς τοῦ Χίτλερ» καὶ προπάντων ἡ Μελίττα Βίντεμαν πρώην ἀρχισυντάκτις τῆς ἐφημερίδας τοῦ Γκαῖμπελς «Ντέρ Ἄνγκριφ», ἐξακολουθοῦν νὰ ἐργάζονται πάνω στὸ σχέδιο τοῦ Βλάσσωφ. Ἡ Μελίττα Βίντεμαν δὲν βλέπει παρὰ μόνο μιὰ λύση γιὰ νὰ ξεπερασθεῖ ἡ ἀντίθετη γνώμη τοῦ Φύρερ: νὰ ζητήσουν τὴν ὑποστήριξη τῶν Ἔς - Ἔς. Ἔτσι στέλνει στὸν Χίμμλερ τὸ ἕνα γράμμα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο ὅπου ἐκθέτει τὰ ἐπιχειρήματά της καὶ τοῦ καταρίπτει, σημεῖο πρὸς σημεῖο, τὴν ἀνοησία τῆς ἰδεολογίας περὶ «ὑπανθρώπων Ρώσων», καλώντας τον νὰ πάει μὲ τὸ μέρος τους γιὰ μιὰ νέα πολιτικὴ στὴν Ἀνατολή, στηριγμένη πάνω στὴν δημιουργία ἐθνικῶν κυβερνήσεων στὶς κατεχόμενες χῶρες καὶ στὴν καθιέρωση μιᾶς ἀπελευθερωτικῆς στρατιᾶς ἀπὸ Ρώσους, γιατὶ «ἕνας μόνος κίνδυνος ἀπειλεῖ τὴ Γερμανία, δηλαδὴ ἡ ἄρνηση, μὲ τόσο πεῖσμα, ν' ἀναγνωρίσουμε ἐπὶ τέλους τὶς ἀληθινὲς αἰτίες γιὰ τὴν σὲ βάρος μας στροφὴ τοῦ Πολέμου».

Παρ' ὅλες τὶς ἀδιάκοπες προσπάθειες αὐτῆς τῆς μελαχροινῆς Κασσάνδρας, καὶ τὴν ἐξαίρετη ἐπιχειρηματολογία της, ὁ Χίμμλερ ἀρνεῖται νὰ δεχθεῖ τὰ σχέδιά της: φοβᾶται πολὺ τοὺς θυμοὺς τοῦ ἀφέντη κι ἄρχοντά του Ἀδόλφου Χίτλερ.

Τὸ σχέδιο τοῦ Βλάσσωφ δὲ θἄχε μέλλον μέσα στὰ Ἔς - Ἔς ἂν δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀσχοληθεῖ μ' αὐτὸ ὁ σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Γκοῦντερ Ντ' Ἀλκέν. Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1943 κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς ταξιδιοῦ μαζὶ μὲ τὸν Ντ' Ἀλκέν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, μοιράζει μιὰ προπαγανδιστικὴ μπροσούρα σχετικὰ μὲ τὸν «Ρῶσο ὑπάνθρωπο». Ὁ Ντ' Ἀλκὲν βρίσκει τότε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτεθεῖ κατὰ μέτωπο στὸν ἀρχηγό του:

ΝΤ' ΑΛΚΕΝ: «Τούτη ἡ μπροσούρα εἶναι ἀνοησία . . ., Πιστέψτε με, ἂν τὴν διαβάσουν οἱ ἄνδρες μου, τὸ πιὸ φυσιολογικὸ θἄναι ν' ἀναρωτηθοῦν: «Πῶς; Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ μᾶς κάνουν τὴ ζωὴ τόσο δύσκολη, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν καλύτερα τάνκς ἀπὸ μᾶς καὶ πού, στὸ κάτω - κάτω ξέρουν τόσο καλὰ ἀπὸ στρατηγική, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι

λοιπὸν εἶναι ὑπάνθρωποι; Μά, ἂν αὐτοὶ εἶναι ἔτσι, τότε ἐμεῖς εἴμαστε πιὸ κάτω ἀκόμη κι ἀπὸ ὑπάνθρωποι!».

ΧΙΜΜΛΕΡ: Ποιὸς σᾶς ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ μιλᾶτε σ' αὐτὸ τὸν τόνο;

ΝΤ' ΑΛΚΕΝ: 'Αρχηγέ, ὁ τόνος αὐτὸς εἶναι πολὺ συνηθισμένος ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρες μας. Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια πολέμου, δὲν μποροῦμε νὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ πολεμοῦμε ἕναν ἀντίπαλο, ποὺ τὸν δοκιμάσαμε, καὶ ν' ἀνεχόμαστε ν' ἀκοῦμε παρόμοιες θεωρεῖες!

Θυμωμένος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς σταματᾶ τὴ συζήτηση. Ὡστόσο τὰ λόγια τοῦ ὑφισταμένου του τὸν ἀπασχολοῦν πολύ. Λίγες μέρες ἀργότερα, τὸν καλεῖ καὶ τοῦ ἀναθέτει ν' ἀρχίσει, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ κινήματος Βλάσσωφ μιὰ ψυχολογικὴ ἐπίθεση ἐνάντια στὸ Ρωσικὸ Στρατό. 'Αλλὰ νὰ προσέξει ὡστόσο νὰ μὴ παραβιάσει τὶς διαταγὲς τοῦ Φύρερ: θὰ πρέπει νὰ περιορισθεῖ στὸ νὰ ὑποσχεθεῖ στοὺς λιποτάκτες ὅτι θὰ ἐνσωματώνονται ἀμέσως μὲ μιὰ Ρωσικὴ ἀπελευθερωτικὴ στρατιά — ποὺ παρόλαυτα δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχει, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ Φύρερ.

Ὁ Ντ' 'Αλκέν, ἐπιφυλασσόμενος νὰ δώσει στὴν προσπάθεια ποὺ τοῦ ἔχει ἀνατεθεῖ τὴν ἔννοια ποὺ αὐτὸς θέλει, ἀρχίζει ἀμέσως δουλειά. Μιὰ ἐπιχείρηση προπαγάνδας ἀπέναντι στοὺς Ρώσους αἰχμαλώτους πολέμου, ξεκινᾶ ἀπ' αὐτόν, καὶ φέρνει τὸ συμβολικὸ ὄνομα «Χειμωνιάτικο Παραμύθι» — τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν θἄναι παρὰ τὸ πρῶτο μιᾶς μακριᾶς σειρᾶς χειρισμῶν ποὺ θὰ ἐπιτρέψουν νὰ προσελκυσθεῖ πρὸς τὴ Γερμανικὴ πλευρὰ σημαντικὸς ἀριθμὸς Σοβιετικῶν.

Ἡ ἐπιχείρηση «Χειμωνιάτικο Παραμύθι» δημιουργεῖ ἕνα σοβαρὸ χάσμα στὴν ἰδεολογία περὶ ὑπάνθρωπων Σλαύων ποὺ σκορπίζει παντοῦ ὁ Χίμμλερ. Ὁ Ντ' 'Αλκὲν ὡστόσο καταφέρνει νὰ τσακίσει τὴν ἀντίδραση τοῦ Χίμμλερ μπλέκοντας στὸν προπαγανδιστικὸ μηχανισμό του ἐναντίον τοῦ Σταλινισμοῦ καὶ τὸν ἴδιο τὸν Βλάσσωφ. Τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1943 ἀκόμη, ὁ Χίμμλερ εἶχε πεῖ γι' αὐτὸ τὸ Ρῶσο στρατηγό: «Τοῦτος ὁ νεαρὸς χασάπης εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους μπολσεβίκους». Ἕνα χρόνο ἀργότερα ὁ τόνος ἔχει ἀλλάξει: ὁ Χίμμλερ δίνει τὴν ἄδεια στὸν Βλάσσωφ νὰ συγκροτήσει δυὸ μεραρχίες Ἔς - Ἔς ἀπὸ Ρώσους καὶ γράφει στὸν πρώην ὑπάνθρωπο: «Σᾶς εὔχομαι νὰ πετύχετε στὴν ἐπιχείρησή σας πρὸς τὸ συμφέρον τῶν κοινῶν συμφερόντων μας».

Μὰ ἡ ἀλλαγὴ νοοτροπίας τοῦ Χίμμλερ ἔρχεται καθυστερημένα. Τὰ «κοινὰ συμφέροντα» ἔχουν κιόλας περάσει στὸ μισόφωτο τῆς ἀποτυχίας ποὺ διαγράφεται στὸν ὁρίζοντα. Ὁ πρώην γκαουλάϊτερ Φράουνφελντ, Γενικὸς Κομμισάριος τῆς Κριμαίας, ἐπικρίνει μὲ δριμύτητα τὴν κατοχι-

κὴ πολιτικὴ στὴ Ρωσία, διερμηνεύοντας ἔτσι μιὰ γνώμη πολὺ γενικευμένη πιά. Γιὰ τὸν Φράουνφελντ τούτη ἡ Γερμανικὴ κατοχικὴ πολιτικὴ στὴ Ρωσία δὲν εἶναι παρὰ τὸ «ἀποκορύφωμα τῆς ἀνοησίας». «Καταφέραμε μέσα σ' ἕνα χρόνο νὰ μετατρέψουμε σὲ παρτιζάνους ἀποφασισμένους νὰ ἀγωνισθοῦν ὥς τὸ τέλος, ἕνα λαὸ πού, ἀρχικά, μᾶς θεωροῦσε σὰν ἀπελευθερωτὲς καὶ ζητωκραύγαζε στὸ πέρασμα τῶν στρατευμάτων μας. . .». Ὁ γκαουλάϊτερ φέρνει στὴν ἐπιφάνεια τὶς αἰτίες αὐτῆς τῆς ἐχθρότητας ἀπέναντι στὴ Γερμανία, σὰν κυριώτερο κίνητρο γιὰ ὅλη τὴν καταστρεπτικὴ τροπὴ ποὺ πῆρε ὁ Πόλεμος. Καὶ τὰ λέει ἔξω ἀπ' τὰ δόντια: «ἀσυγκράτητη βαρβαρότητα, πολιτικὸς παραλογισμός, μαρτυρία μιᾶς ὁλοκληρωτικῆς ἔλλειψης λογικῆς στὸν τρόπο συμπεριφορᾶς μὲ τοὺς ξένους λαούς, ἀποκορύφωμα τύφλωσης. . . ὅλα δείχνουν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ παρουσιάζονται σὰν ἄρχοντες δὲν εἶναι στὸ βάθος παρὰ κτήνη καὶ ἐγκληματίες... !»

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Φράουνφελντ ἔχει συνταχθεῖ τὸν Μάρτιο τοῦ 1944 κι ὑποβάλλεται ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τῆς Καγκελλαρίας Μάρτιν Μπόρμαν, στὸν Χά-νριχ Χίμμλερ. Σχόλια αὐτοῦ τοῦ τελευταίου: «Ὁ Φράουνφελντ δὲν ἔχει ἄδικο».

Ἡ στάση τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἒς - Ἒς εἶναι συμπτωματική. Σιγὰ - σιγὰ τὰ μάτια τῶν Ναζιστῶν Ἒς - Ἒς, ἀκόμη καὶ τῶν πιὸ τυφλωμένων, καθαρίζουν: τὸ πικρὸ θέαμα ἑνὸς ὁλοκληρωτικοῦ Κράτους ποὺ εἶναι ἀνίκανο ν' ἀναδιπλωθεῖ σύμφωνα μὲ τοὺς πιὸ στοιχειώδικους νόμους τῆς ψυχολογίας τοῦ Πολέμου, ἁπλώνεται μπροστά τους. Τὸ πικρὸ θέαμα ονὸς καθεστῶτος ποὺ οἱ ἰθύνοντές του ἔχουν ἀρχίσει μεταξύ τους, ἀπὸ δίψα γιὰ ἐξουσία, ἕνα δίχως οἶκτο ἀγῶνα, ἐνῶ στὸ Ἀνατολικὸ Μέτωπο, τὸ ἴδιο καθὼς καὶ στὸ Δυτικό, ἡ κατάσταση χειροτερεύει ὅλο καὶ πιὸ πολὺ γιὰ τὴ Γερμανία τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ.

Ἀνάλογα μὲ τὸ πόσο ἡ καταστροφὴ συγκεκριμενοποιεῖται, τὸ ἀκόλουθο ἐρώτημα μπαίνει ὅλο καὶ πιὸ σκληρὰ μέσα στοὺς κόλπους τῆς Μαύρης Τάξης: τὰ Ἒς - Ἒς θὰ ἐπιβιώσουν ὕστερα ἀπὸ τὸν Χίτλερ; Γιατὶ ἡ ἧττα προβάλλει κιόλας στὸν ὁρίζοντα. Ὁ Γερμανικὸς λαὸς ἔχει πιὰ βαρεθεῖ κιόλας τὸν Πόλεμο. Οἱ κομματικὲς ἐφημερίδες δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μαρτυροῦν τὴ γενικὴ κόπωση τῶν Γερμανῶν, στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν.

Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες δὲν εἶναι καθόλου ἐκπληκτικὸ τὸ ὅτι οἱ ἡγέτες τῶν Ἒς - Ἒς ὁδηγοῦνται στὸ νὰ φροντίζουν ὅλο καὶ περισσότερο τὴν ἐπιβίωση τῆς Μαύρης Τάξης μετὰ τὸν Χίτλερ τοῦ «Μεγάλου Ράϊχ», κι ἀκόμη νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν ὕπαρξη τῆς Γερμανίας χωρὶς τὸν Χίτλερ. Ὁπωσδήποτε δὲν ὑπάρχει συγκεκριμένη κι ὁμοιογενὴς στά-

ση τῶν Ἔς - Ἔς· πραγματικὰ μποροῦμε νὰ διακρίνουμε πέντε ὁμάδες μὲ διαφορετικὲς γνῶμες: μιὰ ὁμάδα γύρω ἀπ' τὸν δικαστικὸ σύμβουλο Ἄρτουρ Νέμπε, ποὺ ἐργάζεται ἐπὶ χρόνια σὲ συμφωνία μὲ τὴ Γερμανικὴ ἀντιπολίτευση τοῦ καθεστῶτος· οἱ στρατηγοὶ τῶν Βάφφεν — SS ποὺ ἀρνοῦνται νὰ καταργήσουν τὸν Χίτλερ, μὰ ποὺ θέλουν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν κάθε ἐξουσία στὸν τομέα τῆς στρατηγικῆς κι ἀντιμετωπίζουν τὴ σύναψη μιᾶς συνθηκολόγησης μὲ τοὺς Συμμάχους· μιὰ τρίτη ὁμάδα ἡγετῶν τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ ἔχει συγκεντρωθεῖ γύρω ἀπ' τὸν Βάλτερ Σέλλενμπεργκ ποὺ εὔχεται μὲ τὴν ἐπεισοδιακὴ συγκατάνευση τοῦ Χίμμλερ, νὰ συνάψει μιὰ ἀμοιβαία συνθήκη εἰρήνης μὲ τοὺς Συμμάχους καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς παραδώσουν τὸν Χίτλερ δεμένο χειροπόδαρα· μιὰ πλειοψηφία ἡγετῶν τῶν Ἔς - Ἔς, ἀπὸ τὸν Βέρνερ Μπέστ ὡς τὸν Ὄττο Ὄλεντορφ, ποὺ ἀντιτίθενται σὲ κάθε βάρβαρη ἀλλαγὴ τοῦ καθεστῶτος ὅσο κρατεῖ ὁ Πόλεμος, ἀλλ' ἀντιμετωπίζουν τὸ ἐνδεχόμενο βαθυτάτων μεταρρυθμίσεων, μόλις τελειώσει ὁ Πόλεμος· τέλος, ὑπάρχει ἡ ὁμάδα τῶν φανατικῶν, ποὺ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ βυθισθοῦν καὶ νὰ πνιγοῦν μαζὶ μὲ τὸ πλοῖο, ἂν εἶναι ἀνάγκη καὶ ποὺ ἀρνοῦνται κάθε κριτικὴ τοῦ καθεστῶτος: ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῆς τῆς ὁμάδας εἶναι ὁ Ἔρνστ Καλτενμπρύνερ, διάδοχος τοῦ Χάϋντριχ κι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο Χάϊνριχ Μύλλερ.

Ἡ δημιουργία τῆς ἀντιπολιτευτικῆς ὁμάδας γύρω ἀπ' τὸν Νέμπε, ἔχει ἀρχίσει νὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ 1938 καὶ ἀπὸ τὴν κρίση τῶν Σουδητῶν, ποὺ παρακίνησε μερικοὺς ἀντιναζιστὲς στρατηγοὺς νὰ ἐπιχειρήσουν ἕνα στρατιωτικὸ πραξικόπημα, προορισμένο ν' ἀπομακρύνει τὸν Χίτλερ ἀπ' τὴν ἐξουσία. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὁ Χὰνς Μπέρντ Γκιζέβιους παρουσιάζει τὸν φίλο του Νέμπε σ' ἕναν κύκλο τῆς Ἀντιπολίτευσης ποὺ σ' αὐτὸν ἀνήκει ὁ στρατηγὸς Μπὲκ κι ὁ ἀξιωματικὸς τῶν ὑπηρεσιῶν ἀντικατασκοπείας τοῦ Στρατοῦ Χὰνς Ὄστερ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Κρίπο» (Ἀστυνομία τοῦ Ἐγκλήματος) Νέμπε, μελλοντικὸς σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς, κι ἀρχηγὸς μιᾶς διεύθυνσης στοὺς κόλπους τοῦ RSHA, συνδέεται μ' αὐτὴ τὴν ὁμάδα ὄχι χωρὶς κάποιο δισταγμό: ἐγκληματολόγος μὲ πεῖρα, δυσπιστεῖ λίγο ἀπέναντι σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς θεωρεῖ σὰν ντιλετάντες. Θὰ μείνει πάντα του ἐξαιρετικὰ συνετός, καὶ δὲν θὰ συμμετέχει παρὰ «ἰνκόγνιτο» στὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς συγκεντρώσεις τῆς ὁμάδας, ἔτσι ποὺ οὔτε αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτευτικῆς αὐτῆς ὁμάδας Κὰρλ Γκαίρντελερ, ν' ἀγνοεῖ τὴν ταυτότητα τοῦ ἀξιωματούχου τῶν Ἔς - Ἔς, ποὺ σ' αὐτὸν ὀφείλει ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸ RSHA.

Φροντίζοντας γιὰ τὸ δικό του μέλλον ἢ τὸν πατριωτισμό του, ὁ Νέμπε θὰ μείνει πιστὸς σ' αὐτὸ τὸ μέτωπο. Ἀπὸ τὸ 1941 θεωρεῖ τὴ

δολοφονία τοῦ Χίτλερ σὰν τὴ μοναδικὴ λύση ποὺ θ' ἀπελευθερώσει τὴ Γερμανία ἀπὸ τὸ Ναζιστικὸ καθεστὼς καὶ δὲν θὰ πάψει ἀπὸ τότε νὰ ἐξωθεῖ τοὺς ἀντιπολιτευόμενους νὰ δοκιμάσουν νὰ σκοτώσουν τὸν Φύρερ.

Παράλληλα ὁ Νέμπε μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ πάρει μὲ τὸ μέρος του κι ἄλλους ἡγέτες τῶν Ἔς - Ἔς. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ παρασύρει τὸ φίλο του Χὰνς Λόμπς ποὺ εἶναι μαζί του στὴν Ἐγκληματολογικὴ Ὑπηρεσία καὶ θ' ἀκολουθήσει ὁ σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Πάουλ Κανστέϊν. Ἀρχηγὸς τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Γκεστάπο στὸ Βερολῖνο, ἀπ' τὸ 1937, ὁ Κανστέϊν συνεργάζεται δραστήρια μὲ τὶς τοπικὲς ἀντιπολιτευόμενες ὁμάδες, καὶ σὲ συμφωνία μ' ἄλλους ἀνώτατους ἀξιωματούχους τοῦ καθεστῶτος, ὅπως ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Βερολίνου φὸν Χέλντορφ κι ὁ βοηθός του ὁ κόμης Φρὶτς Ντίτλοφ φὸν ντὲρ Σούλενμπουργκ.

Πολλοὶ ἀρχηγοὶ τῶν Ἔς - Ἔς διατηροῦν μὲ τὴν ὁμάδα τοῦ Βερολίνου, λίγο ὡς πολὺ στενὲς σχέσεις. Ἀνάμεσά τους εἶναι κι ὁ σωματάρχης Χάρτμουντ Πλάας, ποὺ κρατεῖ τοὺς ἀντιπολιτευόμενους ἐνήμερους τῶν σχεδίων τῆς Γκεστάπο ἐναντίον τους, ὁ σωματάρχης Χὰνς Βίκτορ φὸν Σαλβιάτι, ὑπασπιστὴς τοῦ στρατάρχη φὸν Ρούντστεντ κι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς Μὰξ Φραουεντχόφερ, Διοικητὴς στὴν Κυβέρνηση τῆς Πολωνίας.

Ὁ δεσμὸς ποὺ ἑνώνει αὐτὲς τὶς ὁμάδες καὶ τὶς προσωπικότητες, καὶ τὶς ξεχωρίζει ἀπὸ τὶς ἄλλες τὶς ἐχθρικὲς πρὸς τὸν Χίτλερ, εἶναι ἡ ἐξέγερση ἐνάντια σ' ἕνα ἀπάνθρωπο καθεστώς, δολοφονικό, κι ἡ ἠθικὴ διαμαρτυρία ἐνάντια σὲ μιὰν ἀνεύθυνη διακυβέρνηση, Ὁ χρονικογράφος φὸν Χάσσελ σημειώνει ὅτι ὁ Φραουεντχόφερ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὅτι ἦταν «ἀπέραντη ἡ ἀπελπισία του μπρὸς στὸ καθημερινὸ θέαμα ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ Πολωνία, θέαμα τόσο τρομερὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρει».

Ἡ μυστικὴ συνεργασία μὲ ὁρισμένους ἡγέτες τῆς Μαύρης Τάξης ἐπιβάλλει στὶς ὁμάδες τῆς Ἀντιπολίτευσης νὰ προσελκύσει κι ἄλλους ἡγέτες τῶν Ἔς - Ἔς στὸ στρατόπεδό τους. Τὴν ἡμέρα ποὺ θ' ἀποφασίσουν γιὰ τὸ πραξικόπημα δὲν θἄχουν ἔτσι νὰ φοβηθοῦν τίποτε ἀπὸ μέρους τοῦ ἐπικίνδυνου μηχανισμοῦ τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ Κανάρης ἔχει κιόλας πεῖ ὅτι θἄπρεπε νὰ ἐξηγηθοῦν καθαρὰ μὲ τὸν Χίμμλερ καὶ νὰ τὸν πάρουν μὲ τὸ μέρος τους στὴν ἰδέα μιᾶς δολοφονικῆς ἀπόπειρας κατὰ τοῦ Χίτλερ. Πολλοὶ ἀντιπολιτευόμενοι κρίνουν, πραγματικά, μαζὶ μὲ τὸν Κανάρη ὅτι μιὰ τέτοια ἀπόπειρα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ πετύχει χωρὶς τὴν ἀμέριστη ὑποστήριξη ἀπὸ μέρους τῆς Μαύρης Τάξης.

Μέσα στὸ καλοκαίρι τοῦ 1943 ὁ φὸν ντὲρ Σούλενμπουργκ, ἕνα ἀπὸ

τὰ βασικὰ στελέχη τῆς συνωμοσίας, πηγαίνει πολλὲς φορὲς στὴν κεντρικὴ ἡγεσία τῶν Ἔς - Ἔς γιὰ ν' ἀνιχνεύσει τὸ ἔδαφος. Ἀπευθύνεται στὸν Ρίεντβεγκ καὶ τὸν ρωτᾶ μὲ ποιοὺς ἀξιωματικοὺς θὰ μποροῦσε νὰ μιλήσει εἰλικρινὰ πάνω στὴν πολιτικὴ κατάσταση ποὺ ἐπικρατεῖ στὴ Γερμανία. Ὁ Ρίεντβεγκ τοῦ ὀνομάζει τὸν Χίλντερμπαντ καὶ δυὸ στρατηγοὺς τῶν Βάφφεν — SS, τὸν Χάουσσερ καὶ τὸν Στέϊνερ.

Ὁ φὸν ντὲρ Σούλενμπουργκ ἐκθέτει στὸν Στέϊνερ, τὸν παληὸ λοχαγό του, τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξοντώσουν τὸν Φύρερ ἂν θέλουν νὰ ἀποφύγουν τὴν ὁλοκληρωτικὴ συντριβὴ τῆς Γερμανίας. Ὁ Στέϊνερ παραμένει ἀναποφάσιστος: τὸ Ἀνατολικὸ Μέτωπο ἔχει τσακίσει ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, τοῦ λέει. Στὴ Δύση, ἡ Συμμαχικὴ ἀπόβαση μπορεῖ νὰ ξεσπάσει ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες, μιὰ καθεστωτικὴ ἀλλαγὴ δὲν θὰ ἦταν ἐφικτὴ καὶ πιθανή, ἂν τὸ σύνολο τῆς Βέρμαχτ δὲν ὑποστήριζε τὸ πραξικόπημα, πράγμα ποὺ εἶναι προβληματικό.

Αὐτὸ σήμαινε ἀποτυχία τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ Σούλενμπουργκ. Ἕνα χρόνο ἀργότερα οἱ πιὸ ξεχωριστοὶ ἡγέτες τῶν Βάφφεν — SS δίνουν τὸ λόγο τους στὸν στρατάρχη Ρόμμελ ὅτι θὰ ἐκκαθαρίσουν τὸν Χίτλερ μόλις τοὺς δώσει τὸ σύνθημα κι ὅτι τὸ 1943 δὲν ἦταν ἀκόμη ὥριμοι γιὰ τὸ πραξικόπημα.

Οἱ διαπραγματεύσεις ποὺ ἀναλαμβάνει τὴν ἴδια χρονιὰ τοῦ 1943 ὁ καθηγητὴς τῶν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν Γιὲνς Πέτερ Γιένσεν μὲ τὸν μαθητὴ καὶ φίλο του Ὄττο Ὄλεντορφ, ἐπικεφαλῆς τῆς διεύθυνσης III τοῦ RSHA, συναντοῦν τὴν ἴδια ἀποτυχία.

ΓΙΕΣΣΕΝ: «Ἕνα καθεστὼς ποὺ ἔχει διατάξει τὴν διενέργεια ἑκατομμυρίων ἐγκλημάτων καὶ ποὺ τώρα θυσιάζει ὁλόκληρη τὴ χώρα στὴν ἀνόητη θέληση ἑνὸς μόνο ἀνθρώπου, ἔχει δικαίωμα νὰ ὑπάρχει;

ΟΛΕΝΤΟΡΦ: Ναί!»

Ὁ Ὄττο Ὄλεντορφ, ὀπαδὸς τῶν θεοσοφιστῶν, φίλος τοῦ τραπεζίτη Βίλχελμ Ἄλχμαν, ποὺ θ' αὐτοκτονήσει ὅταν ἡ Γκεστάπο θ' ἀποκαλύψει τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Στάουφενμπεργκ, μετὰ τὴν ἀπόπειρα δολοφονίας ποὺ ἀνάλαβε αὐτὸς ὁ τελευταῖος κατὰ τοῦ Χίτλερ, ἔχει ἀπὸ τότε ἕτοιμα τὰ σχέδια γιὰ μιὰ νέα Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ Γερμανία. Μετὰ τὸν Πόλεμο θὰ ἐκκαθαρίσουν τὸ Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ Κόμμα ἀπὸ τὰ ἐγκληματικὰ στοιχεῖα του καὶ θὰ τὸ μεταβάλλουν σ' ἕνα «ναὸ σοφίας», τὸν πολιτικὸ ἐγκέφαλο ἑνὸς νέου Ναζιστικοῦ καθεστῶτος.

Τέτοια εἶναι ἡ στάση τοῦ Ὄλεντορφ, κι ὅσο παράξενο κι ἂν φαίνεται αὐτό, ἡ μελλοντικὴ Γερμανία τοῦ Ὄλεντορφ παραμένει ἡ Γερμανία τοῦ Ναζιστικοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ. Ὅποιος αμ-

φιβάλλει γι' αὐτὸ εἶναι ἔνοχος στὰ μάτια τοῦ Ὄλεντορφ ἀπέναντι στὴν «πατρίδα καὶ τὴν κοινότητα τοῦ λαοῦ». Καταδικασμένος σὲ θάνατο, μέσα στὸ κελλί του στὴ Νυρεμβέργη, τὸ 1948, θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιτίθεται βίαια ἐνάντια σ' αὐτοὺς «ποὺ ἀρνοῦνται τὸ παρελθὸν καὶ τὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσαν στὸν Φύρερ». Ὁ ἴδιος ὁ Γιέσσεν θὰ ἐξάψει τὸ θυμό του. Ὅταν ὁ καθηγητὴς θὰ πέσει στὰ νύχια τῆς Γκεστάπο, ὁ Ὄλεντορφ δὲ θὰ κάνει τίποτα γι' αὐτόν. Δὲ θὰ ξεχάσει ὡστόσο ποτὲ τὴ νύχτα ὅπου ὁ καθηγητὴς θὰ ἐκτελεσθεῖ καὶ θὰ μείνει πιστὸς στὸν ὅρκο — ποὺ ὅμως δὲν θὰ στερεῖται κι ἀπὸ κάποιο συναίσθημα ἐνοχῆς — ποὺ ἔδωσε καὶ θὰ μοιράζεται τὸ μισθό του ἀνάμεσα στὴν οἰκογένειά του καὶ σ' αὐτὴν τοῦ καθηγητῆ.

Οἱ Μπέστ, Χόχν καὶ συντροφία, ἐνεργοῦν ὅπως κι ὁ Ὄλεντορφ: ὅπως κι αὐτὸς δὲν καταφέρνουν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὴ σχεδὸν μαγικὴ ἐπίδραση τοῦ Χίτλερ, οὔτε νὰ πάρουν τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ περιορίσουν τὶς ἐπιπτώσεις μιᾶς καταστροφῆς ποὺ ὅμως τὴν καταλαβαίνουν νὰ προσεγγίζει.

Ἕνας μόνο ἀξιωματοῦχος τῶν Ἒς - Ἒς θάχει ἀρκετὰ ξεκάθαρο τὸ μυαλό του καὶ θὰ συνέλθει ἔγκαιρα ἀπὸ τὶς πρῶτες του ἀγάπες μὲ τὸ Ναζισμό, τροποποιῶντσα τὰ σχέδιά του μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, κι ἐκμεταλλεύεται ὅλες τὶς δυνατότητες ποὺ τοῦ προσφέρουν οἱ σχέσεις του μὲ τὶς Γερμανικὲς ἀντιπολιτευόμενες ὁμάδες, μὲ σκοπὸ νὰ βρεθεῖ τὴν ἡμέρα τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τὴ σωστὴ μεριὰ τοῦ φράγματος: αὐτὸς εἶναι ὁ ταξίαρχος Σέλλενμπεργκ.

Ἀπὸ τὸ 1941 ὁ Σέλλενμπεργκ, ἔχοντας ἀναλάβει τὸ τμῆμα ἐξωτερικῶν σχέσεων τῶν SD, ἐκφράζει τὶς ἀμφιβολίες του σχετικὰ μὲ τὴν τελικὴ νίκη τῆς Γερμανίας. Τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν τοῦ γνωρίζουν τὶς πολεμικὲς προσπάθειες τῶν Συμμάχων. Ὁ Σέλλεμπεργκ τὰ ἀντιλαμβάνεται πολὺ καλὰ ὅλ' αὐτά, γιατὶ δὲν εἶναι ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τρέφονται μὲ χίμαιρες. Ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1941, μελετᾶ τὶς δυνατότητες γιὰ τὴ σύναψη μιᾶς εἰρήνης μὲ τὸν ἀντίπαλο στηριζόμενος σὲ μιὰ ὁμάδα ἀντιναζιστῶν, ποὺ διατηροῦν ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ Πολέμου στενὲς σχέσεις μὲ τοὺς Συμμάχους καὶ τὶς οὐδέτερες χῶρες.

Στὰ τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1941, ὁ Ἀμερικανὸς τραπεζίτης Στάλφορντ συνομιλεῖ μυστικὰ μὲ τοὺς ἐκπροσώπους του στὸ Βερολῖνο —ποὺ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ φὸν Χάσσελ— καὶ τοὺς δηλώνει ὅτι ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ δὲν θὰ πειράξει τοὺς Γερμανοὺς ἂν ἀπομακρυνθεῖ ὁ Χίτλερ ἀπ' τὴν ἐξουσία, καὶ μόνο τότε θὰ δεχθεῖ διαπραγματεύσεις. Οἱ ξένες ὑπηρεσίες τοῦ SD κι ὁ ἐπικεφαλῆς τους Βάλτερ Σέλλενμπεργκ

σκέφτονται σοβαρὰ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἐνδεχόμενο τοῦ 'Αμερικανοῦ ἀπεσταλμένου.

'Εκείνη τὴν ἐποχὴ τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα πηγαίνουν ἀκόμη ἀπὸ νίκη σὲ νίκη. 'Ο Σέλλενμπεργκ ξέρει πὼς γιὰ τὴν ὥρα δὲν εἶναι συνετὸ νὰ γνωστοποιήσει στὸν Χίμμλερ τὰ σχέδιά του. Τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1942, κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς ταξιδιοῦ του στὴν 'Ισπανία καὶ τὴν Πορτογαλία, ὁ Σέλλεμπεργκ, ἀνακοινώνει στοὺς ἀστυνομικοὺς ἀκόλουθους Βίνζερ (Μαδρίτης) καὶ Σραΐντερ (Λισσαβώνας) ὅτι ὁ κύβος ἔχει ριφθεῖ, κι ὅ,τι εἶναι νὰ γίνει θὰ γίνει μέσα στὸ καλοκαίρι ποὺ ἔρχεται: ἂν τὰ Γερμανικὰ στρατεύματα σταθεροποιηθοῦν στὴ Μεσογειακὴ Ρωσία καὶ στὴν Αἴγυπτο, ὁ πόλεμος θἄχει κερδιθεῖ. Στὴν ἀντίθετη περίπτωση τὸ Ράϊχ θὰ ἡττηθεῖ.

Ὅμως τὸ καλοκαίρι οἱ δυὸ αὐτὲς ἐπιχειρήσεις ὁδηγοῦνται σ' ἀποτυχία. 'Ο Σέλλενμπεργκ ἀρχίζει τὶς ἐνέργειές του πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Χίμμλερ, ἀπὸ τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1942. Ἂν πιστέψουμε στ' ἀπομνημονεύματά του, ὁ 'Αρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς ἔχει δεχθεῖ ἀπὸ τότε τὴν ἰδέα ν' ἀναλάβει μυστικὲς διαπραγματεύσεις εἰρήνης μὲ τοὺς Συμμάχους. 'Ο Σέλλενμπεργκ τοῦ ἀνακοινώνει τοὺς προκαταρκτικοὺς ὅρους ποὺ ζητοῦν οἱ 'Αμερικανοί, δηλαδὴ τὴν ἐκκαθάριση τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν φὸν Ρίμπεντροπ — ποὺ τὸν θεωροῦν ὅπως κι ὁ Χίμμλερ ἄλλωστε, σὰν τὸν βασικὸ ὑπεύθυνο γιὰ τὸν Πόλεμο, — κι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς τοῦ ἐγγυᾶται ὅτι ὁ Ρίμπεντροπ θ' ἀπομακρυνθεῖ ἀπ' τὸ πόστο του πρὶν ἀπ' τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1942.

Ἂν δὲν εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὴ μορφὴ ποὺ πῆρε ἡ συνομιλία ἀνάμεσα στὸν Χίμμλερ καὶ τὸν Σέλλενμπεργκ, παραμένει ὡστόσο βέβαιο ὅτι ἔγινε, κι ὅτι ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1942 ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ γιατρό του Φέλιξ Κέρστεν κι ἀπὸ τὸν σωματάρχη Κὰρλ Βόλφ, ἀσχολεῖται μὲ τὸ θέμα τῆς σύναψης εἰρήνης μὲ τοὺς Συμμάχους, ποὺ ζητοῦν τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ 'Αδόλφου Χίτλερ.

Εἶναι γνωστὸ ἀκόμη ὅτι ὁ Χίμμλερ παίζει μὲ τὴν ἰδέα πὼς θἄναι αὐτὸς ποὺ θὰ προσφέρει στὴ Γερμανία καὶ στὸν κόσμο ὁλόκληρο τὴν εἰρήνη, κι ὅτι θὰ πάρει τὴ θέση τοῦ Χίτλερ, ὅταν ὁ πόλεμος ἀποβεῖ δυσμενὴς γιὰ τὴ χώρα του. Αὐτὴ ἡ σκέψη τὸν ἀπασχολεῖ. 'Αλλὰ φροντίζει νὰ τὴ διώχνει. 'Ωστόσο, κάθε τόσο ξαναγυρίζει καὶ τὸν βασανίζει. Τὸν Μάϊο τοῦ 1941, ὁ 'Ελβετὸς Μπούρκαρντ δηλώνει στὴ σύζυγο τοῦ Οὔλριχ φὸν Χάσσελ ὅτι ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ Χίμμλερ ἦρθε νὰ τὸν ρωτήσει ἂν ἡ 'Αγγλία θὰ δεχόταν πιθανὸ ν' ἀγνοήσει τὸν Χίτλερ καὶ νὰ συνάψει εἰρήνη μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς. Τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1942, ὁ κόμης Τσιάνο, ὁ 'Ιταλὸς 'Υπουργὸς 'Εξωτερικῶν, σημειώνει:

«Παληότερα ἀκόμη ὁ Χίμμλερ ἦταν ἐξτρεμιστής. Σήμερα ἔχει σφυγμομετρήσει τὸ λαὸ κι ἐπιθυμεῖ τὴν εἰρήνη».

Σήμερα μπορεῖ νὰ φανεῖ ἀνόητο τὸ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, δημιουργὸς τῶν χειρότερων ἐγκλημάτων ποὺ ἔγιναν ποτὲ στὸν 20ὸ Αἰῶνα, μπόρεσε νὰ σκεφθεῖ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι ὁ ὑπόλοιπος κόσμος θὰ δεχόταν νὰ διαπραγματευθεῖ μαζί του. Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη, ἡ προοπτικὴ ἦταν διαφορετική: ὁ Χίμμλερ ἐμφανίζεται στοὺς συγχρόνους τους μέσα στὴ Γερμανία καὶ στὸν ἄλλο κόσμο, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ἀρκετὰ ἰσχυρὸς γιὰ ν' ἀπομακρύνει τὸν Χίτλερ ἀπ' τὴν ἐξουσία καὶ κατὰ συνέπεια, σὰν μεσολαβητὴς γιὰ τὴν εἰρήνη, ἀπόλυτα πιθανή.

Ἀλλὰ ὁ Ραϊχσφύρερ τῶν Ἔς - Ἔς, ὁ Χίμμλερ, δὲν θὰ ἐγκαταλειφθεῖ ποτὲ ἀπόλυτα στὶς μυστικές του σκέψεις. Χωρὶς ἀμφιβολία ξέρει πὼς ὁ Χίτλερ ὑποφέρει ἀπὸ τὶς συνέπειες μιᾶς μολυσματικῆς σύφιλης, ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό, χωρὶς ἀμφιβολία ἀκούει μ' εὐχαρίστηση τὸν Κέρστεν ποὺ τοῦ λέει ὅτι ἡ θέση τοῦ Χίτλερ εἶναι σὲ μιὰ ψυχιατρικὴ κλινικὴ κι ὄχι στὴν κεφαλὴ τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ ἡ πίστη του κι ὁ πατριωτικο - συναισθηματισμός του ὑπερισχύει. Κι ὁ Χίμμλερ λέει στὸν Κέρστεν: «Πῶς θὰ μποροῦσα σὰν ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, σὰν ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς Τάξης ποὺ τὸ ἔμβλημά της εἶναι: «Ἡ τιμή μου κι ἡ πίστη μου», νὰ προδώσω τὸν Φύρερ!»

Ὁ Σέλλενμπεργκ δὲν μοιράζεται τὶς τύψεις τοῦ ἀρχηγοῦ του. Μόλις ὁ Χίμμλερ τοῦ δίνει τὸ ἐλεύθερο ποὺ θέλει, ξεκινᾶ μιὰ διπλὴ ἐπιχείρηση, νὰ ἀρχίσει διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ ν' ἀπομακρύνει τὸν Ρίμπεντροπ. Ἡ ἐπιχείρηση Ρίμπεντροπ ἀποτυγχάνει ἐξ αἰτίας τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν Μάρτιν Λοῦθερ, ποὺ εἶν' ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ διεφθαρμένους ἀξιωματούχους τοῦ καθεστῶτος. Ἔχοντας πάει μὲ τὸ μέρος τοῦ Σέλλενμπεργκ κι υἱοθετώντας τὴν ἰδέα τῆς ἀπομάκρυνσης τοῦ Ρίμπεντροπ — ποὺ μαζί του εἶναι δεμένος μὲ φιλία —, ὁ Λοῦθερ συγκεντρώνει ντοκουμέντα γιὰ ν' ἀποδείξει ὅτι ὁ Ρίμπεντροπ ἔχει προσβληθεῖ ἀπὸ διανοητικὴ ἀσθένεια, ποὺ τὸν κάνει ἀνίκανο νὰ ἀσκήσει πιὰ τὰ καθήκοντά του. Βιαστικὸς νὰ καταφέρει τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, καὶ χωρὶς νὰ πάρει τὴ γνώμη τοῦ Σέλλενμπεργκ, ὁ Λοῦθερ ξεκινᾶ τὴν ἐπιχείρησή του πολὺ νωρίς. Ὁ Ρίμπεντροπ ποὺ τὸν ὑποπτεύεται ἀντιδρᾶ φέρνοντας στὴν ἐπιφάνεια κάτι ὕποπτες οἰκονομικὲς συναλλαγὲς τοῦ Ὑφυπουργοῦ του, κι ὁ Λοῦθερ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὴ Γκεστάπο.

Ὁ Σέλλενμπεργκ ζητᾶ ἀπ' τὸν Χίμμλερ νὰ ἐκμεταλλευθεῖ τὴν κατάσταση γιὰ νὰ ἐκκαθαρίσει τὸν Ρίμπεντροπ. Ὁ Χίμμλερ διστάζει. Ὁ

ἐπικεφαλῆς τοῦ προσωπικοῦ του ἐπιτελείου Βὸλφ μπαίνει ἀνάμεσα κι ἐμποδίζει τὴν ἀπόπειρα τοῦ Σέλλενμπεργκ στηριζόμενος στὴν παθητικότητα τοῦ Χίμμλερ: «Ἀρχηγὲ — τοῦ λέει ὁ Βὸλφ — δὲν μπορεῖτε νὰ δεχθεῖτε νὰ πληρώσει ὁ Γιόακειμ φὸν Ρίμπεντροπ γιὰ τὰ σφάλματα ἑνὸς ἀπατεῶνα ὅπως ὁ Λοῦθερ».

Ὁ Σέλλενμπεργκ ποὺ ἔχει κιόλας ἀναλάβει διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς πράκτορες τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβέρνησης, βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Ὁ προκαταρκτικὸς ὅρος ποὺ ἔχουν θέσει οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες — ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ Ρίμπεντροπ — δὲν ἔχει πραγματοποιηθεῖ. Μιὰ μόνη λύση ἀπομένει: νὰ ἐπιχειρήσει νὰ πολλαπλασιάσει παρόλαυτα τὶς ἐπαφὲς καὶ τὶς συνομιλίες μὲ τοὺς Ἀμερικανούς.

Ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Σέλλενμπεργκ, ὁ πρίγκηπας Μὰξ Ἔγκον Χοενλόε, ποὺ μένει πολλὰ χρόνια τώρα στὴν Ἱσπανία, ὅπου ἔχει παντρευθεῖ τὴ μαρκησία Μπέλβις ντὲ λὰς Νάβας, ἀναλαμβάνει στὶς ἀρχὲς τοῦ 1943, διαπραγματεύσεις μ' ἕναν εἰδικὸ ἀπεσταλμένο τοῦ Ἄλλεν Ντάλλες (ὁ Χοενλόε, μεγαλοκτηματίας στὴν περιοχὴ τῶν Σουδητῶν ἐπιστρατεύθηκε τὸ 1938 ἀπ' τὸν Χίτλερ κι ἔθεσε τὶς ἀναμφισβήτητες διπλωματικές του ἱκανότητες στὴ διάθεση τοῦ SD. Γιὰ τὸν Χοενλόε, ὅσο πιὸ γρήγορα τέλειωνε ὁ πόλεμος, τόσο πιὸ πολλὴ ἀπ' τὴν περιουσία του θὰ διατηροῦσε). Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ οἱ συνομιλίες μὲ τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Ντάλλες καθιστοῦν φανερὸ στὸν πρίγκηπα γιὰ τὸ πόσο οἱ Ἀμερικανοὶ δίνουν σημασία στὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Χίτλερ. Σύμφωνα μὲ τὸν Χοενλόε, ὁ Ντάλλες εἶχε ὑπογραμμίσει ὅτι ἡ Ἀγγλοαμερικανικὴ κοινὴ γνώμη δὲν θὰ δεχόταν διαπραγματεύσεις μὲ τὴ Γερμανία, ὅσο ἡ χώρα αὐτὴ θὰ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴν ἀποκλειστικὴ βούληση τοῦ Χίτλερ. Ἀντίθετα, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Χίτλερ θ' ἀπομακρυνόταν ἀπ' τὴν ἐξουσία θὰ μποροῦσαν ἄνετα ν' ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις. Τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε πρόβλημα νικητῆ ἢ νικημένου. Ἡ Γερμανία θάμενε αὐτὸ ποὺ εἶναι. Δὲν θάμπαινε θέμα νὰ τὴν διαμοιράσουν, οὔτε νὰ τῆς ἀφαιρέσουν τὴν Αὐστρία. Θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαπλώσει τὰ σύνορά της πρὸς τὴν Πολωνία, νὰ ἐργασθεῖ γιὰ νὰ δημιουργήσει μιὰ ἰσχυρὴ Ρουμανία κι Οὐγγαρία, προπύργια προστασίας ἐνάντια στὸν ἐπεκτατισμὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ καὶ τοῦ Πανσλαβισμοῦ. Ὁ Χοενλόε λέει: «Ὁ Ντάλλες θεωροῦσε σὰν ἐγγυήσεις γιὰ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν πρόοδο τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Κεντρικῆς Εὐρώπης μιὰ Ὁμοσπονδία τῶν Παραδουναβίων Χωρῶν, ποὺ θὰ στηριζόταν πάνω στὴ Μεγάλη Γερμανία, μιὰ Ὁμοσπονδιακὴ Γερμανία».

Οἱ συνομιλίες Ντάλλες — SD ἔγιναν μὲ τὴν ἀνοιχτὴ ἐχθρότητα τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Ὁ Σέλλενμπεργκ ζητάει τότε ἀπ' τὸν Χοεν-

λόε νὰ στραφεῖ πρὸς τὶς οὐδέτερες χῶρες, νὰ τὶς κερδίσει πρὸς τὸ σκοπὸ τῆς εἰρήνης ποὺ θὰ κλεινόταν μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς μετὰ τὴν ἐκκαθάριση τοῦ Χίτλερ καὶ νὰ ἐπιχειρήσουν ἔτσι νὰ λυγίσουν τὴν ἀντίθεση τῆς Ἀγγλικῆς Κυβέρνησης. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ SD διατρέχουν τὴν Εὐρώπη κι ἀναγγέλλουν παντοῦ τὴν ἐπικείμενη πτώση τοῦ Χίτλερ: τὸν Μάϊο καὶ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1943 ὁ Σουηδὸς τραπεζίτης Ζάκομπ Βάλλενμπεργκ, ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ SD καὶ τὸν ρωτοῦν πάνω στὶς προοπτικὲς τῆς ἐπιτυχίας τῶν διαπραγματεύσεων εἰρήνης ποὺ ἔχει ἐμπνευσθεῖ ἡ ἡγεσία τῶν Ἔς - Ἔς. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1943, ὁ Λάνγκμπεν, ἕνας ἀπ' τοὺς ἡγέτες τῆς Γερμανικῆς ἀντιπολίτευσης στὸ Ναζιστικὸ καθεστὼς στέλνεται ἀπ' τὸν Σέλλενμπεργκ στὴ Στοκχόλμη ὅπου συναντᾶται μὲ Σοβιετικοὺς διπλωμάτες, ὄχι χωρὶς νἄχει συζητήσει πρὶν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, καὶ μ' ἕναν ἄλλο τοῦ Λονδίνου. Στὰ τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁ ἴδιος αὐτὸς Λάνγκμεν, συσκέπτεται στὴ Βιέννη μὲ τὸν Γκέρο φὸν Γκαίβερνιτζ, συνεργάτη τοῦ Ντάλλες. Τὸν Ὀκτώβριο ὁ Φέλιξ Κέρστεν συνομιλεῖ στὴ Στοκχόλμη μὲ τὸν εἰδικὸ ἀπεσταλμένο τῶν Ἀμερικανῶν Χέβιτ. Ἕνα σχέδιο συνθήκης εἰρήνης ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ σημεῖα, καταστρώνεται ἀπ' τοὺς δυὸ αὐτοὺς ἄνδρες. Ὁ Κέρστεν ζητεῖ ἀπ' τὸν Χίμμλερ νὰ συζητήσει προσωπικὰ μὲ τὸν Χέβιτ, μὰ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς διστάζει. Ὅταν τὸ ἀποφασίζει νὰ παραχωρήσει μιὰ μυστικὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἀμερικανὸ διαπραγματευτή, στὶς 9 Σεπτεμβρίου 1943, ὁ Χέβιτ, ἀνυπόμονος, ἔχει κιόλας φύγει.

Μὰ οἱ προσπάθειες τοῦ Σέλλενμπεργκ δὲν ἀλλάζουν οὔτε κατὰ ἕνα «γιώτα» τὶς ἀποφάσεις ποὺ καθορίζουν τὴ στάση τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Στὶς 25 Δεκεμβρίου 1943, ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Μεγάλης Βρεταννίας στὴ Μόσχα, πληροφορεῖ τὸν Ἀμερικανὸ συνάδελφό του Χάρριμαν, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνηση ἔχει μάθει μέσω τῆς Σουηδίας τὴν ἐπιθυμιὰ ποὺ ἔχει ἐκφράσει ὁ Χίμμλερ νὰ στείλει ἐκπροσώπους του στὴν Ἀγγλία κι ἐξηγεῖ τὴν ἀκριβῆ ἔννοια τῆς κυβέρνησής του: «συνθηκολόγηση ἄνευ ὅρων τῆς Γαρμανίας». Ἀπάντηση στὴν Ἀγγλία: Αὐτὴ ἡ διατύπωση δὲν ἔχει κανένα νόημα καὶ δὲ χρειάζεται ἄλλες ἐξηγήσεις.

Ἐνῶ οἱ συνομιλίες διεξάγονται,, τὸ πρόβλημα ποὺ τίθεται εἶναι μὲ ποιὸ τρόπο τὰ Ἔς - Ἔς θ' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸν Χίτλερ γιὰ ν' ἀρχίσουν ἔτσι οἱ ἐπίσημες συνομιλίες. Ὁ Σέλλενμπεργκ εἶναι ἕτοιμος γιὰ ὅλα. Ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφασίσει νὰ θυσιάσει τὴ ζωὴ τοῦ πολυαγαπημένου του Φύρερ. Τί ἔπρεπε νὰ γίνει; Ὁ «Βόλχεν» (παρατσούκλι ποὺ ἔχει δώσει ὁ Χίμμλερ στὸ φίλο καὶ σύμβουλό του Κὰρλ Βὸλφ) προτείνει μιὰ λύση: ν' ἀφήσουν τοὺς

ἀντιναζιστὲς ν' ἀπαλλάξουν τὴ Γερμανία ἀπ' τὸν Χίτλερ χωρὶς τὴν παρέμβαση τῶν Ἒς - Ἒς, κι ὕστερα ν' ἀπαλλαγοῦν κι ἀπὸ τοὺς ἀντιναζιστές.

Ὁ Λάνγκμπεν,, μέλος τοῦ Κόμματος, οἰκογενειακὸς φίλος τοῦ Χίμμλερ κι ἔμπιστος τῶν συνωμοτῶν, ἔρχεται ἀμέσως σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς κύκλους τῆς ἀντιπολίτευσης, καὶ εἰδικὰ μὲ τὴν πανίσχυρη ὁμάδα τοῦ Βερολίνου, ποὺ ἔχει στὶς τάξεις της ἀνθρώπους ὅπως τὸν Γιέσσεν, τὸν Χάσσελ, τὸν στρατάρχη Μπέκ, τὸν Πρῶσσο Ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν Γιοχάνες Πόπιτζ.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ ὁ Λάνγκμπεν συνομιλεῖ μὲ τὴν ἀντιπολίτευση σχεδιάζοντας τὴν πτώση τοῦ Χίτλερ — κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ καλοκαιριοῦ 1943 — οἱ συνωμότες ἔχουν κιόλας ἑτοιμάσει ἕνα σχέδιο ὅμοιο μ' αὐτὸ τοῦ Βόλφ. Βέβαια, οἱ ὅροι εἶναι ἀντίστροφοι: τὰς Ἒς - Ἒς ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπ' τὸν Χίτλερ, κι ὅταν γίνει αὐτὸ νὰ τὰ κανονίσουν ἔτσι ὥστε νὰ μαντρώσουν καὶ τὰ Ἒς - Ἒς.

Στὶς 26 Αὐγούστου 1943, ὁ Γιοχάνες Πόπιτζ συνοδευόμενος ἀπ' τὸν Λάνγκμπεν ἀρχίζει διαπραγματεύσεις μὲ τὸν Χίμμλερ. Ποιὰ ὑπῆρξε τότε ἡ στάση τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἒς - Ἒς; Μετὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ πραξικοπήματος ἐνάντια στὸν Φύρερ, ὁ Χίμμλερ θὰ διηγηθεῖ σ' ὅποιον θέλει νὰ τὸν ἀκούσει, ὅτι ἔχοντας πληροφορηθεῖ τὰ περὶ συνωμοσίας τὰ εἶπε ὅλα στὸν πολυαγαπημένο του κύριο. Αὐτὸς μάλιστα ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μὴ γίνει τίποτε, ἀλλὰ οἱ συνωμότες νὰ παρακολουθοῦνται στενά.

Τί συνέβη; Στὴν πραγματικότητα, τὴν ἐποχὴ τῶν συνομιλιῶν μὲ τὸν Πόπιτζ, οἱ ἀντιδράσεις τοῦ Χίμμλερ εἶναι πολὺ διαφορετικὲς ἀπ' αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ γίνει πιστευτὸ ἀπ' τὸν περίγυρό του μετὰ τὸ πραξικόπημα. Πραγματικά, στὶς 26 Αὐγούστου ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς παραχωρεῖ στὸν Πόπιτζ μιὰ δεύτερη συνάντηση. Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του ὁ Βὸλφ συσκέπτεται μὲ τὸν Λάνγκμπεν κι οἱ δυὸ ἄνδρες καταρτίζουν ἕνα ἡμερολόγιο διαπραγματεύσεων ποὺ θ' ἀρχίσουν μὲ τὶς ἄλλες ὁμάδες τῆς ἀντιπολίτευσης.

Οἱ συζητήσεις ἀνάμεσα στὸν Χίτλερ καὶ στοὺς συνωμότες εἶναι τόσο θετικές, ὥστε ὁ Λάνγκμπεν ξεκινᾶ γιὰ τὴν Ἑλβετία γιὰ νὰ παραδώσει στὸ σύμβουλο τοῦ Ντάλλες, Γκέφο φὸν Γκέβεριτζ, ἕνα σχέδιο, σὲ συμφωνία μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς, καὶ τὴν ἀντιπολίτευση γιὰ τὸν παραμερισμὸ τοῦ Χίτλερ ἀπ' τὴν ἐξουσία.

Ἀλλὰ νὰ ποὺ στὶς ἀρχὲς τοῦ Σεπτεμβρίου 1943 ἡ Γκεστάπο συλλαμβάνει μιὰ ραδιοασυρματικὴ ἐκπομπὴ ποὺ μιλάει γιὰ τὶς συνομιλίες Λάνγκμπεν — Γκέβεριτζ στὴν Ἑλβετία. Ὁ Χίμμλερ φοβισμένος ὑποχωρεῖ ἀμέσως, σταματᾶ κάθε ἐπαφὴ μὲ τοὺς συνωμότες κι ἀφήνει νὰ

συλλάβουν τὸν Λάνγκμπεν.

Ἡ ἀποτυχία τῶν συνομιλιῶν του ὁδηγεῖ τὸν Σέλλενμπεργκ, ποὺ εἶν' ἀποφασισμένος νὰ πετύχει στὸ σκοπό του ν' ἀρχίσει μιὰ ἐπιχείρηση ἀπαγωγῆς τοῦ Χίτλερ, γιὰ νὰ τὸν παραδώσει στοὺς Συμμάχους. Οἱ λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου τοῦ Σέλλενμπεργκ συζητοῦνται στὴ Μαδρίτη. Ἀλλὰ τὸ σχέδιο θεωρεῖται ἀπραγματοποίητο καὶ ἐγκαταλείπεται στὰ τέλη Μαΐου τοῦ 1944.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ ἕνα τρίτο ἀντιχιτλερικὸ μέτωπο σχηματίζεται πλάϊ σ' αὐτὸ τοῦ Βερολίνου μὲ ἀρχηγὸ τὸν Πόπιτζ καὶ σ' ἐκεῖνο τῶν Ἔς - Ἔς: τούτη τὴ φορὰ εἶναι οἱ στρατιωτικοὶ ποὺ μπαίνουν στὸ προσκήνιο, κάτω ἀπ' τὴν παρόρμηση τοῦ στρατάρχη Ρόμμελ.

Ἡ μάχη τῆς Νορμανδίας ποὺ ἀρχίζει στὶς 6 Ἰουνίου 1944 ἐκμηδενίζει καὶ τὶς τελευταῖες χίμαιρες τῶν ἀνδρῶν τῆς Βέρμαχτ καὶ τῶν Βάφφεν — SS, σχετικὰ μὲ τὴν κατάληξη τοῦ πολέμου. Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Ἰουνίου ὁ Ρόμμελ κάνει μιὰ ἐπίσκεψη — περιοδεία στοὺς στρατηγοὺς τῶν Βάφφεν — SS γιὰ νὰ τοὺς προδιαθέσει σχετικὰ μὲ μιὰ συνθηκολόγηση ποὺ θὰ ὑπογραφεῖ μὲ τοὺς Συμμάχους χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴ γνώμη τοῦ Χίτλερ. Ὅλοι, μαζὶ κι ὁ Σὲπ Ντῆτριχ, παραδέχονται ὅτι αὐτὸ εἶναι λογικό. Ἀλλὰ ἡ ἀντιχιτλερικὴ συνεργασία Βέρμαχτ — Βάφφεν — SS δὲ θὰ δεῖ ποτὲ τὸ φῶς τῆς μέρας: στὶς 17 Ἰουλίου ὁ Ρόμμελ τραυματίζεται σοβαρὰ πίσω ἀπ' τὸ μέτωπο τῆς Νορμανδίας, κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς Βρεταννικῆς ἀεροπορικῆς ἐπιδρομῆς. Ἡ στρατιωτικὴ ἀντιπολίτευση χάνει τὸν ἀρχηγὸ ποὺ βλέπει στὸ πρόσωπό του. Τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Χίτλερ ποὺ λαβαίνει χώρα στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο Ἐφεδρείας, ἀπὸ μέρους τοῦ Κλάους φὸν Στάουφφεμπεργκ, διασπᾶ ὁριστικὰ τὸ ἀντιχιτλερικὸ μέτωπο Βέρμαχτ — Βάφφεν — SS ποὺ ἔχει προτείνει ὁ Ρόμμελ: πραγματικὰ εἶχε τονισθεῖ ὅτι ὁ Χίτλερ δὲν ἐπρόκειτο νὰ δολοφονηθεῖ ἀλλὰ θἄπρεπε νὰ δικασθεῖ ἀπὸ Γερμανικὸ δικαστήριο.

Ἡ ἀποτυχημένη ἀπόπειρα δολοφονίας ποὺ ἔγινε μέσα στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Φύρερ ἀφήνει κατάπληκτους τοὺς πάντες κι οἱ στρατηγοὶ τῶν Βάφφεν — SS καὶ ἡ διεύθυνση τῆς Μαύρης Τάξης νιώθουν τὴν ἴδια κατάπληξη. Ὁ Χίμμλερ κι ὁ Σέλλεμπεργκ μένουν παραλυμένοι ἀπὸ τὴν κατάπληξη, ἐπὶ ὧρες πρὶν περάσουν σὲ μιὰν ἄγρια ἀντεπίθεση. Ἡ κατάπληξη ποὺ προκάλεσε ἡ ἐνέργεια τοῦ Στάουφφενμπεργκ στοὺς κόλπους τῆς ἀνώτατης ἡγεσίας τῶν Ἔς - Ἔς παραμένει γιὰ πολὺν καιρὸ ἕνα αἴνιγμα γιὰ τοὺς ἱστορικούς: πῶς ἔγινε κι ὁ Χίμμλερ μὲ τὸν Σέλλενμπεργκ, ποὺ διατηροῦν ἀπὸ καιρὸ τώρα τὶς πιὸ στενὲς σχέσεις ποὺ γίνεται μὲ τὶς ἀντιναζιστικὲς ὁμάδες, δὲν πληροφορήθηκαν τὸ

σχέδιο δολοφονίας ἐνάντια στὸν Χίτλερ; Ἡ ἀπάντηση ποὺ λέει ὅτι τούτη ἡ κατάπληξη δὲν εἶναι παρὰ γιὰ τοὺς τύπους, ὅτι ἡ κατάπληξη τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τοῦ διευθυντῆ τῶν ξένων ὑπηρεσιῶν τῶν SD προορίζεται γιὰ νὰ δώσει τὴ δυνατότητα στὸ Φύρερ καὶ στὸ Κόμμα ν' ἀνασυγκροτηθοῦν, εἶναι βέβαια ἑλκυστική, μὰ ὁπωσδήποτε δὲν σχετίζεται μὲ τὴν ἀλήθεια.

Ὅσο παράξενο κι ἂν φαίνεται αὐτὸ — τὸ γεγονὸς ἐμφανίζεται πολὺ καθαρὰ μέσα στὰ ἔγγραφα τοῦ RSHA — οὔτε ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, οὔτε τὸ RSHA δὲν εἶχαν ποτὲ πληροφορηθεῖ τὴν ὕπαρξη μιᾶς ἀντιπολιτευτικῆς ὁμάδας γύρω ἀπ' τὸν Στάουφφενμπεργκ. Τὰ Ἔς - Ἔς δὲν ἤξεραν παρὰ δυὸ μόνο ὁμάδες ἀντιπολίτευσης: τὸν κύκλο τῶν συντηριτικῶν ἀξιωματούχων τοῦ Ράϊχ καὶ τῶν ἀπόστρατων ἀξιωματικῶν (ὁμάδα Μπέκ — Γκέρντελερ) ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, καὶ τὸν κύκλο τῶν Χριστιανῶν διανοούμενων καὶ τῶν πολιτικῶν Σοσιαλιστικῆς προέλευσης (ὁμάδα τοῦ Κρέϊζαου) ἀπὸ τὴν ἄλλη. Γιὰ τὴν καινούργια τούτη ὁμάδα νεαρῶν ἀξιωματικῶν ποὺ συγκεντρώθηκαν γύρω ἀπ' τὸν Στάουφφενμπεργκ ἡ Γκεστάπο δὲν ξέρει τίποτε.

Τοῦτο ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ὁμάδα Στάουφφενμπεργκ ἐνεργεῖ ἀπὸ τὸ φθινόπωρο τοῦ 1943 κάτω ἀπ' τὴν προστατευτικὴ σκιὰ τῆς Βέρμαχτ, σ' αὐτὸ τὸ ὀχυρὸ ποὺ ἡ Γκεστάπο δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸ παραβιάσει. Ὁ Χίμμλερ ποὺ γνώριζε τὸν Στάουφφενμπεργκ ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1944, τὸν θεωρεῖ σὰν ἱκανὸ ἀξιωματικὸ ποὺ πρέπει νὰ προαχθεῖ. Μὲ τὴ σύσταση τοῦ στρατηγοῦ Γκουντέριαν, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς εἶναι ἕτοιμος νὰ προτείνει κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου νὰ διορισθεῖ ὁ Στάουφφενμπεργκ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Φύρερ.

Ὄχι, ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ δὲν ὑποψιάζεται τίποτε γιὰ τὰ σχέδια ποὺ ὡριμάζουν μυστικὰ μέσα στὸ νοῦ τοῦ Στάουφφενμπεργκ. Ὅταν στὶς 20 Ἰουλίου ὥρα 1 τὸ μεσημέρι, ὁ συνταγματάρχης Λούκας τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι μιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ Φύρερ ἔγινε, ὁ Χίμμλερ δὲν πρέπει παρὰ ν' ἀναρωτηθεῖ ποιὸς πῆρε τὴν πρωτοβουλία γι' αὐτὴν τὴν ἐνέργεια.

Πηγαίνει στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Φύρερ, τὸν συγχαίρει ποὺ γλύτωσε ἀπὸ τὴν ἀπόπειρα κι ἀπορεῖ πάντα σχετικὰ μὲ τὴν ταυτότητα τῶν ὑπεύθυνων. Οἱ ὑποψίες του στρέφονται κατὰ μιᾶς ὁμάδας ἐργατῶν τῆς εταιρίας «Τὸντ» ποὺ ἔκαναν πρόσφατα κάτι ἐργασίες στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο. Μήπως αὐτοὶ οἱ ἐργάτες τοποθέτησαν τὴν ὡρολογιακὴ βόμβα, κάτω ἀπ' τὸ πάτωμα; Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ μακριὰ σύσκεψη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς δίνει προσοχὴ στὴ δήλωση κάποιου ὑπασπιστῆ ποὺ λέει ὅτι εἶδε τὸν Στάουφφενμπεργκ νὰ φεύγει βιαστικὰ ἀπ' τὸ Γενικὸ

Ἐπιτελεῖο λίγο πρὶν ἀπ' τὴ μία ἡ ὥρα. Ἀλλὰ παρόλη τούτη τὴ δήλωση ὁ Χίμμλερ ἀρνεῖται νὰ συλλάβει τὸν προτεινόμενο ἔνοχο.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ RSHA Καλτενμπρύννερ λαβαίνει ἀπὸ τὴ μεριά του ἕνα τηλεφώνημα μέσ' ἀπὸ τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Χίτλερ: ἂς κάνει τὸ RSHA μιὰ ἔρευνα γύρω ἀπ' τὸν φὸν Στάουφφενμπεργκ, στὸ γραφεῖο του τῆς Μπεντλερστράσσε, ἕδρα τοῦ OKW. Ὁ Καλτενμπρύννερ δὲν χρειάζεται ν' ἀκούσει τίποτε ἄλλο καὶ στέλνει ἐκεῖ τὸν ταγματάρχη Πιφφράντερ: ὁ ἀδιάκριτος ἐπισκέπτης συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν Στάουφφενμπεργκ καὶ κλειδώνεται μέσα σ' ἕνα γραφεῖο τοῦ κτιρίου.

Αὐτὸ τὸ ἐπεισόδειο καθὼς καὶ τὸ ἑπόμενο, δείχνουν ὡς ποιὸ σημεῖο τὰ Ἒς - Ἒς ἔχουν ξεπερασθεῖ ἀπὸ τὰ γεγονότα. Ἐδῶ καὶ χρόνια τώρα ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ Κόμματος προετοιμάζεται νὰ συντρίψει τὴν κάθε στιγμὴ καὶ τὴν πιὸ παραμικρὴ ὑποψία πραξικοπήματος. Καὶ νὰ ποὺ ἡ ἀνώτατη ἡγεσία τῶν Ἒς - Ἒς παραλύει κυριολεκτικὰ ὁλόκληρο τ' ἀπόγευμα τῆς 30ῆς Ἰουλίου ἀπὸ τοὺς πραξικοπηματίες τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, ποὺ τὸ RSHA ὑπερτιμᾶ κατὰ βλακώδη τρόπο τὴ δύναμή τους.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νέμπε βοηθοῦν τὶς μονάδες τῆς Βέρμαχτ ποὺ σ' αὐτὲς ὁ Στάουφφενμπεργκ ἔχει δώσει διαταγὴ νὰ περικυκλώσουν τὰ Ὑπουργεῖα καὶ τὰ Διοικητήρια τοῦ Βερολίνου. Συνετὰ τὰ Βάφφεν — SS καὶ τοῦ «Ὄρπο» μένουν στοὺς στρατῶνες τους πρὸς μεγάλη κατάπληξη τῶν κυρίων τοῦ RSHA, ποὺ βλέπουν νὰ παρελαύνουν κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά τους τὰ τάγματα τῆς Βέρμαχτ κάτω ἀπ' τὶς διαταγὲς τῶν ἐξεγερθέντων.

Στὴν ἐπαρχία, ἡ ἀναταραχὴ τῶν Ἒς - Ἒς εἶναι ἀκόμη πιὸ χαρακτηριστική. Στὶς 6 καὶ 20′ τὸ ἀπόγευμα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Στρατιωτικῆς Ζώνης XVII (Βιέννη) Χάϊνριχ Κοντρέ, παίρνει διαταγὴ ἀπὸ τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο νὰ συλλάβει ὅλους τοὺς ὑπεύθυνους τοῦ Κόμματος καὶ τῆς Ἀστυνομίας στὴν Αὐστρία: «Ὅλους τοὺς γκαουλάϊτερ, «ραϊχσταλχάλτερ», ὑπουργούς, διευθυντὲς ἀστυνομίας, ὑπεύθυνους τῆς Γκεστάπο καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν Ἒς -Ἒς ποὺ πρέπει ν' ἀνατραποῦν ἀπὸ τὰ καθήκοντά τους καὶ νὰ συλληφθοῦν», λένε οἱ διαταγὲς τοῦ OKW.

Ὁ Κοντρὲ καλεῖ τότε τοὺς τοπικοὺς ὑπευθύνους τῆς Ἀστυνομίας καὶ τῶν Ἒς -Ἒς νὰ παρουσιασθοῦν στὴν ἕδρα τῆς Γενικῆς Διοίκησης γιὰ σημαντικὴ σύσκεψη. Μόλις φθάνουν, κατὰ τὶς 8 ἡ ὥρα, τοὺς ὑποδείχνει, μ' ὅλη τὴν στρατιωτική του ἀξιοπρέπεια ὅτι εἶναι ὑπὸ κράτηση. Αὐτοὶ οἱ κύριοι μὲ τὴ μεγάλη στολή, θεωροῦν χρέος τους νὰ κρύψουν τὴν ἔκπληξή τους καὶ παραδίδονται χωρὶς ν' ἀμφισβητήσουν τοὺς λόγους ποὺ τοὺς ἐκθέτει ὁ Κοντρέ. Ὁ σωματάρχης HSSPF Κέρνερ, κι

ὁ Διευθυντὴς τῆς 'Αστυνομίας Γκότζμαν φθάνουν μάλιστα ὡς τὸ σημεῖο εὐγένειας νὰ δηλώσουν ὅτι εἶναι πρόθυμοι νὰ προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους στὸ καινούργιο καθεστώς. Ὅταν ὁ Κοντρέ, ποὺ θέλει νἆναι ἐντάξει μὲ ὅλες τὶς διατυπώσεις τοῦ λέει ὅτι ἔχει ἐπίσημες διαταγὲς ἀπὸ τοὺς ἀνωτέρους του καὶ παρακαλεῖ τὸν κ. Σωματάρχη νὰ βεβαιωθεῖ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τῶν λόγων του διαβάζοντας τὸ τηλεγράφημα ποὺ τοὔστειλε τὸ Γενικὸ 'Επιτελεῖο, ἐκεῖνος τοῦ φωνάζει: «Ἄ, μὰ δὲ χρειάζεται! 'Αφοῦ μοῦ τὸ λέτε ἐσεῖς, μοῦ ἀρκεῖ!». Μέ δυὸ λόγια, αὐτοὶ οἱ κύριοι τῆς 'Αστυνομίας συμπεριφέρονται πολὺ σοφά, κλείνονται στοὺς θαλάμους ποὺ τοὺς ἔχουν ὑποδείξει κι ἀντιμετωπίζουν εἰρηνικὰ τὴν κατάσταση.

Στὶς 9 καὶ 30΄ τὸ βράδυ, τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ Βερολῖνο: Τὸ πραξικόπημα ἀπέτυχε. Ὁ Κοντρὲ ἀφήνει ἐλεύθερους τοὺς αἰχμαλώτους του. Ἡ ἀντίστροφη ἐπιχείρηση ἀρχίζει, πολὺ διακριτικὰ καὶ χωρὶς φασαρίες.

Τὸ ἴδιο ὅπως στὴ Βιέννη ἔτσι καὶ στὸ Βερολῖνο ὁ ἀστυνομικὸς μηχανισμὸς τῶν Ἔς - Ἔς θ' ἀφεθεῖ ν' ἀποψιλωθεῖ ἀπὸ τοὺς πραξικοπηματίες. Ὡστόσο, κατὰ τὴ 1 καὶ 30΄ τὸ πρωΐ τῆς 21ης τοῦ 'Ιουλίου, τὸ Βερολῖνο ἀναγγέλλει τὴν ἀποτυχία τοῦ πραξικοπήματος· οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς 'Αστυνομίας κι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν SS — 1200 συνολικὰ — ποὺ συνελήφθησαν θ' ἀπελευθερωθοῦν. Πράγμα περίεργο οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Ἔς - Ἔς καὶ ἰδιαίτερα ὁ Σωματάρχης Ὄμπεργκ θὰ παρέμβουν ἀπὸ κοινοῦ γιὰ νὰ περιορισθοῦν τ' ἀντίποινα ποὺ ἐξαπολύει τὸ RSHA μὲ διαταγὴ τοῦ Χίμμλερ, κατὰ τῶν πραξικοπηματιῶν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν Βάφφεν — SS δὲν μένουν ἀργοί. Χάρη στὴν παρέμβαση τῶν στρατηγῶν τῶν Ἔς - Ἔς, τρεῖς μελλοντικοὶ ἐπιθεωρητὲς τοῦ Μπούντεσβερ θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Χίμμλερ: ὁ Σὲπ Ντῆτριχ πετυχαίνει ν' ἀπευθερώσει ἀπὸ τὸ RSHA τὸν Σπάϊντελ· ὁ ὁμαδάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Λόμπαρντ πιέζει τὴ Γκεστάπο κι ἀποσπᾶ τὸν 'Αρχηγὸ τοῦ Γενικοῦ 'Επιτελείου Στρατοῦ Γκρὰφ Κιελμάνσεγκ· τέλος ὁ στρατηγὸς Χεουζίνγκερ, ἀπελευθερώνεται χάρη στὴν παρέμβαση τῶν Ἔς - Ἔς.

Ὅταν ὁ Σωματάρχης τῶν Ἔς - Ἔς Μπίττριχ μαθαίνει ὅτι ὁ στρατηγὸς Χέπνερ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς συνωμοσίας, ἐκτελέσθηκε στὴν ἀγχόνη, τινάζεται ἀπ' τὴν πολυθρόνα του καὶ φωνάζει: «Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τοῦ Γερμανικοῦ Στρατοῦ! Ἕνα στρατηγὸ τὸν τουφεκίζουν, δὲν τὸν ἀπαγχονίζουν!». Ὁ Χίμμλερ μαθαίνει τὴν ἀντίδραση τοῦ Μπίττριχ καὶ τοῦ δίνει τὴ διαταγὴ νὰ παραιτηθεῖ. Στηριζόμενος στὸν ἀνώτερό του, τὸ στρατηγὸ Ἔμπερμπαχ, διοικητὴ τῆς 5ης Στρατιᾶς 'Αρμάτων, ὁ Μπίττριχ δηλώνει ἄρνηση, μὲ κατηγορηματικὸ τρόπο. Ὁ Χίμμλερ γίνεται ἔξω φρενῶν. Νὰ παρουσιασθεῖ μπροστά του, ἀμέσως, αὐτὸς ὁ Μπίττριχ!

῾Ο στρατάρχης Μόντελ, Διοικητὴς τοῦ ᾿Ανατολικοῦ Μετώπου, παρεμβαίνει τότε καὶ πληροφορεῖ τὸν Χίμμλερ ὅτι ἀντιτίθεται στὴν ἀναχώρηση τοῦ Μπίττριχ. ῾Ο ἀρχηγὸς τῶν ῎Ες - ῎Ες δὲν ἀντέχει ἄλλο πιά: ξέρει πὼς δὲν θὰ τὰ βγάλει πέρα μ' αὐτὸν τὸν ἀνυπότακτο ὑφιστάμενο.

Μὰ ἡ ἀποτυχία του ἐνάντια στὸν ἀγῶνα τοῦ Μπίττριχ εἶναι μιὰ ἐξαίρεση. Γενικὰ ἔχει φροντίσει νὰ ἐπωφεληθεῖ ὅσο γίνεται περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐξόντωση τῶν συνωμοτῶν τῆς 20ῆς ᾿Ιουλίου καὶ τῶν συνενόχων τους.

῾Ο Κέρστεν, μ' ἀπελπισία, παρατηρεῖ ἀπὸ τὶς 20 ᾿Ιουλίου κιόλας ὅτι ὁ Χίμμλερ εἶναι πάλι κάτω ἀπ' τὴ μπότα τοῦ Φύρερ, ποὺ μόλις πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸν ἀπομακρύνει ἀπ' τὴν ἐξουσία, μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν ὁμάδων τῆς ᾿Αντιπολίτευσης.

῾Ο Χίμμλερ στὸν Κέρστεν: «῾Η ὥρα μου ἦλθε. Θὰ συντρίψω ὁλοκληρωτικὰ αὐτὸ τὸ σκουλήκι τῆς ἀντίδρασης. ῎Εδωσα διαταγὴ ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ συλλάβουν τοὺς ὑπεύθυνους αὐτῆς τῆς συνωμοσίας!».

῾Ο Κέρστεν ρωτᾶ τότε τὸν Χίμμλερ ἂν πιστεύει ὅτι ἡ ἐπιβίωση τοῦ Φύρερ θᾶναι γιὰ τὸ καλὸ τῆς Γερμανίας. ῾Ο Χίμμλερ φωνάζει: «Μὰ τὶ καθόσαστε καὶ μοῦ λέτε ἐκεῖ! Πῶς μπορεῖτε καὶ τὰ λέτε αὐτά; Τὸ πεπρωμένο μᾶς ἔδειξε τὸ δρόμο γλυτώνοντας τὴ ζωὴ τοῦ Φύρερ. ῾Ο Χίτλερ ζεῖ. ῾Ο Χίτλερ εἶναι ἀκατανίκητος. ῾Η μοίρα θέλησε νὰ σωθεῖ γιὰ νὰ βαδίσουμε πίσω του πρὸς τὴ νίκη!».

Μέσα σ' ἕναν ἔξαλλο ἐκνευρισμὸ ὁ Χίμμλερ ὁρμᾶ τότε ὡς τὸ Γενικὸ ᾿Επιτελεῖο τοῦ Χίτλερ κι ἐξαπολύει ἐναντίον τῶν συνωμοτῶν τὸν φονικὸ μηχανισμὸ τῆς Γκεστάπο.

῞Οταν μέσα στὸ ἀπόγευμα τῆς 20ῆς ᾿Ιουλίου ὁ Χίτλερ ἀνησυχεῖ ἀπὸ τὶς πληροφορίες ὅτι τὸ κίνημα ἔχει κερδίσει ἔδαφος, ὁ Χίμμλερ ποὺ δὲν ἀφήνει πιὰ οὔτε βῆμα τὸ εἴδωλό του, τοῦ δίνει ἕνα χαρτὶ ποὺ τὸν διορίζει ᾿Αρχηγὸ τῶν Στρατευμάτων ᾿Εφεδρείας. ῾Ο Χίτλερ τὸ ὑπογράφει. ῾Η νευρικότητά του εἶναι τέτοια ποὺ θὰ ὑπόγραφε ὅ,τιδήποτε, φτάνει νὰ τοῦ ἐξασφάλιζαν τὴ συντριβὴ τῆς ἐξέγερσης.

ΧΙΤΛΕΡ: Τουφεκίστε ὅποιον σᾶς φέρει ἀντίσταση, ὅποιος κι ἂν εἶναι ὁ βαθμός του. Πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ῎Εθνους. Μὴ δείξετε ἀδυναμία.

῾Ο Χίμμλερ χτυπᾶ τὰ τακούνια του καὶ λέει: «Φύρερ μου, μπορεῖτε νὰ βασίζεστε σ' ἐμένα!».

᾿Απὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὁ μηχανισμὸς τοῦ θανάτου μπαίνει σὲ κίνηση. Στὸ Βερολῖνο, ὅλες οἱ διαθέσιμες μονάδες ἐφεδρεῖες καὶ τὰ ῎Ες - ῎Ες, μπαίνουν σὲ κατάσταση συναγερμοῦ. Δημιουργεῖται ἡ εἰδικὴ ἀποστολὴ

«20ὴ Ἰουλίου». Οἱ κυνηγοὶ ἀνθρώπων τῆς Γκεστάπο χτενίζουν τὴν πόλη. Φτάνει νὰ ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ ὑποψία κι ὁ πιὸ ἀθῶος θὰ ριχθεῖ στὶς φυλακὲς τῆς ὁδοῦ Πρίγκηπα Ἀλβέρτου. Οἱ ἐπικεφαλῆς τῆς ἐξέγερσης ἔπεσαν ὅλοι θύματα τῆς Γκεστάπο. Ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς 20ῆς Ἰουλίου, οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς ὁμάδας Στάουφφενμπεργκ τουφεκίζονται ἀπὸ τοὺς Χιτλερικοὺς ἀξιωματικοὺς μέσα στὰ γραφεῖα τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου. Οἱ ἄλλοι ἀντιναζιστὲς κι ὅσοι ἔλαβαν μέρος στὴν ἐξέγερση θὰ ὑποβληθοῦν σὲ βασανηστήρια στὰ ὑπόγεια τῆς Γγεστάπο, κι ὕστερα θὰ ὁδηγηθοῦν σὲ δίκη ὅπου μὲ πρόεδρο τὸν μισητὸ Φρέϊσλερ θὰ καταλήξουν στὶς ἀγχόνες τῆς Γερμανίας τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ὁμάδα Μπὲκ — Γκέρντελερ, δὲν γλυτώνουν ἀπ' τὸ θανάσιμο ἐναγκαλισμὸ τοῦ RSHA. Στὶς 24 Ἰουλίου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς «Κρίπο» Ἄρτουρ Νέμπε, φεύγει γιατὶ πιστεύει ὅτι ἡ Γκεστάπο ξέρει τὶς ἀνατρεπτικές του δραστηριότητες. Θὰ τὸν κυνηγήσουν ἐπὶ μῆνες οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποί του καὶ θὰ συλληφθεῖ τὸν Νοέμβριο τοῦ 1944, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ καταγγελία τῆς ἐρωμένης του. Τὸ ἴδιο ἔχουν τρομάξει καὶ πολλοὶ συνεργάτες τοῦ Σέλλενμπεργκ, παληοὶ πράκτορες τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Κανάρη, καθὼς ὁ στρατηγὸς Πλάας, ὁ Σαλβιάτι κι ὁ ταξίαρχος Κανστέϊν. Ὅλοι θὰ ἐκτελεσθοῦν.

Ὡστόσο, ἀνάλογα μὲ τὸ μέτρο ποὺ αὐξάνει ἡ δολοφονικὴ μανία τῶν σπαθοφόρων τοῦ RSHA, οἱ σχολιαστὲς τοῦ μεγάλου ἱεροεξεταστὴ Χάϊνριχ Χίμμλερ χάνουν τὸ δηλητήριό τους. Ἡ ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὸν Ἀδόλφο Χίτλερ ἔχει ραγίσει ἀποφασιστικά. Μιὰ παραληρηματικὴ ἰδέα σπέρνεται μέσα του: μήπως θἄταν ἀκόμη καιρὸς νὰ πετύχει τὴν εἰρήνη μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν συνωμοτῶν τῆς 20ῆς Ἰουλίου;

Ὁ Χίμμλερ σταματᾶ γιὰ λίγο τὶς ἐκτελέσεις κι ἀρχίζει ἀμέσως κάποιες φτηνὲς διαπραγματεύσεις μὲ τὰ θύματά του. Ὁ Γκέρντελερ, ὁ Πόπιτζ, ὁ κόμης φὸν ντὲρ Σούλενμπουργκ, παίρνουν τὴν ἄδεια νὰ ἐξηγήσουν μὲ γραπτὴ ἔκθεση τὴν ἀντιχιτλερικὴ στάση τους.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς πιστεύει ὅτι ἡ Τάξη του μπορεῖ ἀκόμη, ἔστω καὶ ἀργὰ νὰ φορέσει τὸν μανδύα τοῦ ἀντιχιτλερικοῦ. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1944 ὁ Σέλλενμπεργκ ἐπιφορτίζεται νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Σουηδὸ τραπεζίτη Ζάκομπ Βάλλεμπεργκ στενὸ φίλο τοῦ Γκέρντελερ. Ἴσως μπορέσει ἀκόμη μὲ τὴν παρέμβαση τοῦ Βάλλενμπεργκ καὶ τοῦ Γκέρντελερ νὰ συνεννοηθεῖ μὲ τοὺς Συμμάχους. Ἀλλὰ ὁ Χίμμλερ ὑπερασπίζεται μιὰ ἰδέα χαμένη πιά. Ὁ Βάλλενμπεργκ ἀρνεῖται νὰ δεχθεῖ τὸν Σέλλενμπεργκ. Ὁ Χίμμλερ θέλει νὰ στείλει τότε τὸν ἴδιο τὸν κρατούμενό του, Γκέρντελερ. Αὐτὸς τοῦ δηλώνει ὅτι εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑποστηρίξει τὰ σχέδια τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς μὲ τὸν ὅρο νὰ τὸν συνοδεύσει κι

ἐκεῖνος ὁ ἴδιος στὴ Σουηδία. Αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ γιὰ τὸν συνετὸ Χίμμλερ. Ἐπιχειρεῖ νὰ παρασύρει τὸν Γκέρντελερ σὲ μιὰ ἀναθεώρηση τῶν ἀπόψεών του. Τίποτε δὲν γίνεται: ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Γερμανικῆς ἀντιπολίτευσης ἐπιμένει στοὺς ὅρους του.

Ὁ διάλογος σταματᾶ. Στὶς 2 Φεβρουαρίου 1945 ὁ Κὰρλ Γκέρντελερ ἀνεβαίνει στὴν ἀγχόνη. Ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ συνδέει πιὰ ὁριστικὰ τὴ μοίρα τῶν Ἒς - Ἒς μ' αὐτὴ τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος, ποὺ τὸ τέλος του εἶναι κιόλας ἐπικείμενο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΚΑΤΟ ΕΚΤΟ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Φθινόπωρο τοῦ 1944. Ὁ Γκέμπχαρντ Χίμμλερ λέει στὸν ἀδελφό του Χάϊνριχ ποὺ πάει φοβερὰ γριππωμένος σὲ μιὰ σύσκεψη ἀνωτάτων ἀξιωματούχων τοῦ Κόμματος: «Θἄπρεπε νὰ κοιτάξεις τὴν ὑγεία σου, ἂς ἀναβληθεῖ ἡ σύσκεψη γιὰ ἀργότερα!». Καὶ ὁ Χάϊνριχ τοῦ ἀπαντᾶ: Μήπως μετατέθηκε ποτὲ τὸ Πάσχα ἐπειδὴ ὁ Πάπας ἦταν γριππωμένος;».

Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ δείχνει καθαρὰ τὶς παράφρονες αὐταπάτες ποὺ ἔχει ὁ Ραϊχσφύρερ τῶν Ἔς - Ἔς γιὰ τὸν σημαντικὸ ρόλο ποὺ παίζει καὶ πρόκειται νὰ παίξει στὸ μέλλον μέσα στὸ Ράϊχ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ.

Ὁ νικητὴς τῆς συνωμοσίας τοῦ Ἰουλίου, ὁ μέγας ἱεροεξεταστὴς καὶ δήμιος τῶν πραξικοπηματιῶν κατέχει τώρα χάρη στὴν εὔνοια τοῦ Χίτλερ μιὰ ἐξουσία χωρὶς προηγούμενο. Πολλοὶ τὸν θεωροῦν διάδοχο τοῦ Φύρερ. Καὶ πράγματι, οἱ ἐξουσίες του εἶναι πολλές: εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σχουτσστάφφελ (τῶν βασικῶν σχηματισμῶν τῶν Ἔς - Ἔς) ποὺ εἶναι ἡ ἰσχυρότερη δύναμη τοῦ Ράϊχ, δίπλα στὸ Κόμμα. Ἐλέγχει τὸν ἀστυνομικὸ μηχανισμὸ καὶ τὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες. Διευθύνει τὸ Ὑπουργεῖο Ἐσωτερικῶν, καὶ σὰν ἐπίτροπος τοῦ Ράϊχ κατευθύνει τὴν ρατσιστικὴ πολιτικὴ τοῦ καθεστῶτος. Εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν τριάντα ὀκτὼ μεραρχιῶν τῶν Ἔς - Ἔς καὶ ἔχει τὴν ἀνώτατη διοίκηση τοῦ Γερμανικοῦ ἐφεδρικοῦ στρατοῦ. Τέλος, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους του (ὁ Χὰνς Γιοῦτνερ) εἶναι ὑπεύθυνος τῶν θεμάτων ἐξοπλισμοῦ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ καὶ ἕνας ἄλλος (ὁ Γκότλομπ Μπέργιερ διοικεῖ σὰν ἀπόλυτος αὐθέντης τὰ στρατόπεδα αἰχμαλώτων τῆς Βέρμαχτ.

Γιὰ τοὺς Γερμανοὺς καθὼς καὶ γιὰ τοὺς ξένους παρατηρητὲς ἡ Γερμανία, δέκα μῆνες πρὶν τὸ τέλος τοῦ χιλιετοῦς Ράϊχ, βρίσκεται στὸ ἔλεος δυὸ δικτατόρων: τοῦ Χίμμλερ καὶ τοῦ Χίτλερ. Τὰ Ἔς - Ἔς εἶναι πανταχοῦ παρόντα, παντοῦ ἔχουν νὰ ποῦν τὸν ἀποφασιστικὸ λόγο τους. Ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ, εἶναι, ἐξ ἄλλου, ὁ πρῶτος ποὺ βαυκαλίζεται ἀπὸ

τὴν ψευδαίσθηση τῆς παντοδυναμίας τῶν Ἔς - Ἔς. Πιστεύει ὅτι σ' αὐτὸν πέφτει τὸ εὐγενικὸ χρέος νὰ ἀπαλλάξει τὴ Γερμανία ἀπ' τὴν ἀμφιβολία κι' ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν διασπείρουν, νὰ φέρει, ἔτσι τὴν πλήρη καὶ τελικὴ νίκη τοῦ Ράϊχ ποὺ αὐτὲς οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις τὴν εἶχαν παρεμποδίσει ὡς τότε. Ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ, Αὔγουστος 1944: «Καὶ τώρα, αὐτὸ ποὺ θὰ κάνουμε εἶναι ὁ πόλεμος τοῦ λαοῦ μὲ τὸν λαό».

Στὶς 20 Ἰουλίου, ὁ Χίτλερ διατάσσει τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς νὰ ἑτοιμάσει 25 νέες μεραρχίες. Τὰ ἐργοστάσια καὶ οἱ σχολικὲς αἴθουσες πλημμυρίζουν ἀπὸ λοχίες στρατολόγους. Ὁ Χίμμλερ σὲ μιὰ ὁμάδα γρεναδιέρων ἀξιωματικῶν: «Σᾶς συνιστῶ νὰ ἁρπάζετε κάθε ἄτομο ποὺ θὰ δεῖτε νὰ περιφέρεται. Ἂν ἀντιστέκεται νὰ τὸ δένετε καὶ νὰ τὸ πέρνετε μὲ τὴ βία».

Ὁ Χιμμλερικὸς στρατὸς τοῦ λαοῦ συγκροτεῖται καὶ ὀργανώνεται ἐσκεμένα μὲ μῖσος γιὰ τὴν Βέρμαχτ. Εἶναι μιὰ δύναμη παράλληλη ποὺ πραγματοποιεῖ ἐπὶ τέλους τὴν ἕνωση Κόμματος — στρατιωτικῶν, τὴν ὁποία ἡ Βέρμαχτ ποτὲ δὲν θέλησε νὰ ἀποδεχθεῖ. Εἶναι «ὁ στρατὸς τῆς ἐπαναστάσεως» ποὺ πέρνει διαταγὲς ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὸν Χίμμλερ: «Ὁ στρατὸς ποὺ θὰ κερδίσει αὐτὸν τὸν πόλεμο, εἶναι ὁ λαϊκὸς Ἐθνικοσοσιαλιστικὸς στρατός».

Πλῆθος ἀπὸ σπιούνους τοῦ Χίμμλερ μπαίνει σ' αὐτὸν τὸν ἐφεδρικὸ στρατό, καταγγέλλοντας καὶ τὸ ἐλάχιστο σημάδι ἡττοπάθειας. Ὁ Χίμμλερ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τσακίσει κάθε ἄτομο ποὺ θὰ ἐκδήλωνε τὴν παραμικρότερη ἀμφιβολία γιὰ τὴν τελικὴ νίκη τοῦ Ράϊχ: «θὰ ὑπάρξουν, δηλώνει στὶς 3 Αὐγούστου 1944, 5%, 10%, ἴσως 15% ἀπορρίμματα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι πραγματικὰ γουρούνια. Θὰ τοὺς βροῦμε, ἀργὰ ἢ γρήγορα καὶ θὰ πρέπει νὰ δώσουν λόγο στὰ δικαστήριά μας».

Θεωρούμενος ἀπ' τὸ δικτάτορα σὰν ἡ μοναδικὴ σανίδα σωτηρίας τοῦ χιλιετοῦς Ράϊχ του καὶ θεωρῶντας ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του σωτῆρα, ὁ Χίμμλερ συγκεντρώνει, μονάχα μέσα στοὺς μῆνες Σεπτέμβριο καὶ Ὀκτώβριο, 500.000, ἄνδρες ποὺ ρίχνονται ἀμέσως στὸ μέτωπο, παρόλο ποὺ ὁ ὁπλισμός τους εἶναι ἄθλιος καὶ ἡ ἐγκύμνασή τους ἀνεπαρκής. Παράλληλα καταστρώνει παράλογα ἀμυντικὰ σχέδια τῆς Γερμανίας: λογαριάζει κυρίως νὰ συγκροτήσει μιὰ ὀργάνωση νεαρῶν φανατικῶν Ἐθνικοσοσιαλιστῶν ποὺ θὰ ὀνομασθεῖ Βέρβολφ καὶ νὰ μετατρέψει τὶς Γερμανικὲς Ἄλπεις, σὲ ἀληθινὸ φρούριο τῆς Ἐθνικο - σοσιαλιστικῆς ἀφρόκρεμας. «Κανένας λιποτάχτης — λέει σ' ὅποιον κάθεται καὶ τὸν ἀκούει — δὲν θὰ ξεφύγει τὴν τιμωρία του. Ὅσο γιὰ τὴν οἰκογένειά του θὰ ὑποστεῖ τὶς φοβερότερες συνέπειες τῆς πράξης του». Ἀπὸ τὸ

Σεπτεμβρίου κιόλας, έκτακτα στρατοδικεῖα συγκροτοῦνται καὶ οἱ αἱματόβρεχτες προφητεῖες τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς, πραγματοποιοῦνται. Σὲ λίγο στὴ Γερμανία ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τῶν δικαστηρίων αὐτῶν εἶναι ἀμέτρητος. Τοὺς κρεμοῦν στὰ δέντρα μὲ μιὰν ἐπιγραφή: «Εἶμαι ἕνας λιποτάκτης». Ἢ ἀκόμα: «Εἶμαι κρεμασμένος ἐδῶ γιατὶ ἐγκατέλειψα τὴ μονάδα μου χωρὶς ἄδεια».

Τρία ἀπανωτὰ ἐπιθετικὰ κύματα ρίχνονται ἀπ' τὸν Χίμμλερ στὴ φωτιὰ τῆς μάχης. Ἀποδεκατίζονται διαδοχικὰ ἀπ' τοὺς Συμμάχους. Ὁ ζωτικὸς χῶρος τοῦ Ράϊχ περιορίζεται. Ἡ θερινὴ ἐπίθεση τοῦ 1944 φέρνει τοὺς Σοβιετικοὺς ὡς τὸν Βιστούλα καὶ ὡς τὰ σύνορα τῆς Ἀνατολικῆς Πρωσίας. Τὸν Σεπτέμβριο τὰ Βρεττανικὰ καὶ τὰ Ἀμερικανικὰ στρατεύματα ἐμφανίζονται στὰ δυτικὰ σύνορα τῆς Γερμανίας.

Στὴν Πολωνία, ἀρχὲς Αὐγούστου 1944, ὁ στρατηγὸς Ταντέους Μπόρ - Κομορόφσκι, ρίχνει τοὺς 35.000 παρτιζάνους του κατὰ τῶν Γερμανῶν μέσα στοὺς δρόμους τῆς Βαρσοβίας, ἐνῶ ὁ Κόκκινος Στρατὸς πλησιάζει τὴν Πολωνικὴ πρωτεύουσα.

Ἡ ἐξέγερση τῆς Βαρσοβίας ἀπειλεῖ νὰ ἐξαρθρώσει τὸ μέτωπο τῆς Γερμανικῆς ἄμυνας πρὸς ἀνατολάς.

Ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ ἀναθέτει τότε στὸν Ὀμπεργκρουπενφύρερ τῶν Ἔς - Ἔς Ἔριχ φὸν ντεμ Μπὰχ — Ζελέφσκι τὴν ἀποστολὴ νὰ τσακίσει τοὺς παρτιζάνους. Αὐτὸς κινητοποιεῖ τὸν φοβερώτερο σχηματισμὸ τῶν Ἔς - Ἔς: Τὰ τέσσερα τάγματα ἀστυνομίας τοῦ Γκρουπενφύρερ τῶν Ἔς - Ἔς Χάϊντς Ράϊνεφαρτ. Αὐτὰ ὑποστηρίζονται ἀπὸ μιὰ ταξιαρχία φονέων, παλιῶν καταδίκων τοῦ κοινοῦ δικαίου ποὺ εἶχαν πάρει χάρη, ὑπὸ τὴν διοίκηση τοῦ Ὀμπερφύρερ Ὄσκαρ Ντιρλεβάνγκερ, καὶ ἀπὸ σχηματισμοὺς Ρώσων αἰχμαλώτων πολέμου ποὺ διοικοῦνταν ἀπὸ τὸν Λευκορῶσο Μπρόνισλαβ Καμίνσκι.

Ἡ ἐξέγερση συνετρίβη μὲ πρωτοφανῆ ὠμότητα. Οἱ στρατηγοὶ τῆς Βέρμαχτ ἔχουν ἀγανακτήσει... «Αὐτὸ ποὺ εἶδα ἐκεῖ — θὰ γράψει ἀργότερα ὁ στρατηγὸς Γκουντέριαν — ἦταν τόσο φρικτὸ ποὺ ἀποφάσισα ἀμέσως νὰ πάω στὸν Χίτλερ γιὰ νὰ ζητήσω νὰ ἀποσυρθοῦν οἱ δυὸ ταξιαρχίες τῶν Ἔς - Ἔς».

Ὄχι δίχως παρακάλια ὁ Χίτλερ ἀποδέχεται τὴν ἐπιθυμία τοῦ Γκουντέριαν καὶ δίνει στὸν Μπὰχ - Ζελέφσκι τὴν εὐκαιρία νὰ τουφεκίσει τὸν Καμίνσκι «ἕναν μάρτυρα ποὺ μποροῦσε νὰ εἶναι πολὺ ἐνοχλητικὸς» (Γκουντέριαν).

Ἡ στάχτη τῆς ἐξέγερσης τῆς Βαρσοβίας καίει ἀκόμα ὅταν ὁ Χίτλερ ρίχνει τὰ Ἔς - Ἔς σὲ ἕνα ἄλλο θερμὸ σημεῖο, ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνο, ἐδῶθε ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ Γερμανικὸ Μέτωπο. Στὶς 29 Αὐγούστου στρα-

τηγοὶ καὶ πολιτικοὶ Σλοβάκοι δίνουν τὸ σύνθημα τῆς ἐξέγερσης κατὰ τοῦ Γερμανοῦ κατακτητῆ. Ἕνα τμῆμα τοῦ Σλοβακικοῦ στρατοῦ προσχωρεῖ στὸ κίνημα. Ἐνῶ τὰ Ἔς - Ντὲ (ἀσφάλεια τῶν Ἔς - Ἔς) συλλαμβάνουν μερικοὺς ἀπ' τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ πραξικοπήματος, τὸ προσωπικὸ τῆς Σχολῆς Ἔς - Ἔς τῆς Βοημίας καὶ Μοραβίας συγκροτεῖται σὲ σύνταγμα ἁρμάτων καὶ μπαίνει σὲ δράση.

Ταυτόχρονα, ἡ 18η μεραρχία ἁρμάτων Χὸρστ Βέσσελ καὶ ἡ νέα μεραρχία τῶν Ἔς - Ες τῆς Γαλλίας κινοῦνται γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴ Σχολὴ Ἔς - Ἔς. Σὲ τέσσερες ἑβδομάδες, ὁ Γκόντλομπ Μπέργκερ στὸν ὁποῖο ὁ Χίμμλερ εἶχε ἀναθέσει τὴν εὐθύνη τῶν ἐπιχειρήσεων κατορθώνει νὰ καταστείλει τὴν ἐξέγερση.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Οὐγγαρία ἡ κατάσταση εἶναι ἀπειλητικὴ καὶ ὁ κίνδυνος αὐτὸς θὰ δημιουργήσει τὴν τελευταία βοήθεια τῶν Ἔς - Ντὲ στὴν ἱστορία τοῦ Ράϊχ. Ἡ ἀποστολὴ θὰ ἀνατεθεῖ στὴν πιὸ διάσημη προσωπικότητα τῶν Ἔς - Ἔς, τὸν Ὄττο Σκορτσένυ.

Ὁ Σκορτσένυ ἔχει γεννηθεῖ τὸ 1908 στὴ Βιέννη, ἦταν μηχανικὸς καὶ τὸ 1939 πέρασε στὴν προσωπικὴ φρουρὰ τοῦ Χίτλερ. Ἀπὸ κεῖ μετατίθεται στὶς ξένες ὑπηρεσίες τῶν Ἔς - Ντὲ ὅπου καὶ διευθύνει ὅλες τὶς ἐπιχειρήσεις σαμποτάζ.

Ἡ φήμη τοῦ Σκορτσένυ ἀρχίζει ἀπ' τὶς 12 Σεπτεμβρίου 1943. Τὴ μέρα ἐκείνη ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς ὁμάδας ἀλεξιπτωτιστῶν, ὁ ξανθὸς αὐτὸς γίγαντας, πέφτει σὲ ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ ὀροπεδίου Γκρὰν Σάσσο ὅπου κρατεῖται αἰχμάλωτος ὁ Μπενίτο Μουσολίνι, φρουρούμενος ἀπὸ καραμπινιέρους μὲ διαταγὴ τῆς κυβέρνησης Μπαντόλιο. Οἱ καραμπινιέροι ξεκαθαρίζονται γρήγορα καὶ ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἐξήγηση, ὁ Σκορτσένυ δηλώνει στὸν Ντοῦτσε: «Ὁ Φύρερ μὲ ἔστειλε. Νᾶμαι».

Ἕνα χρόνο ἀργότερα ὁ Χίτλερ κάνει νέα ἔκκληση στὰ ταλέντα τοῦ Σκορτσένυ: «Ξέρουμε — τοῦ λέει ἐμπιστευτικὰ — ὅτι ὁ ναύαρχος Χόρτυ, γυρεύει νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Συμμάχους γιὰ νὰ διαπραγματευθεῖ μιὰ κατάπαυση τοῦ πυρὸς μεταξὺ Οὐγγαρίας καὶ τῶν ἐχθρῶν μας. Ἐσεῖς, Σκορτσένυ, ἐντέλλεσθε νὰ καταλάβετε τὸ φρούριο ὅπου μένει ὁ Χόρτυ, στὴν περίπτωση ποὺ θὰ διαπιστωθεῖ ὅτι σκοπεύει πραγματικὰ νὰ παρασπονδίσει».

Ὁ Σκορτσένυ βαφτίζει τὴν ἐπιχείρηση «Παντσεφράουστ» (Γροθιὰ θωρακισμένων) καὶ φεύγει ἀμέσως ἀπ' τὴ Γερμανία μὲ ψεύτικη ταυτότητα. Στὴν Οὐγγαρία, ὁ Ὄττο Βίγκελμαν, ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῆς ἀστυνομίας τὸν πληροφορεῖ ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι ἐξαιρετικὰ σοβαρή. Στὶς 30 Αὐγούστου ὁ Χόρτυ εἶχε ἀντικαταστήσει, τὴν φιλογερμανικὴ Οὐγγρικὴ κυβέρνηση μὲ μιὰ ἄλλη μὲ ἐπι-

κεφαλῆς τὸν στρατάρχη Γκίζα Λάκατος. Τὸν σχηματισμὸ τῆς νέας κυβέρνησης τὴν ἀκολούθησε ἀμέσως ἡ ἀποστολὴ στὴ Μόσχα τοῦ στρατάρχη Φάραγκο, διοικητὴ τῆς Οὐγγρικῆς χωροφυλακῆς, στὸν ὁποῖο ὁ Χόρτυ ἀνέθεσε νὰ διαπραγματευθεῖ μιὰν ἀνακωχὴ μὲ τὴν ΕΣΣΔ.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Βίγκελμαν καὶ τοῦ Ὀμπερφύρερ τῶν Ἔς - Ἔνς Χὰνς Γκέσκε, ἀρχηγοῦ τῆς τοπικῆς ἀσφαλείας (Σίπο) ὁ Σκορτσένυ καταστρώνει ἕνα σχέδιο μάχης γιὰ τὴν ἐξουδετέρωση τοῦ Χόρτυ.

Στὶς 10 Ὀκτωβρίου, ὁ στρατάρχης Μπάκαϋ, διοικητὴς τοῦ 1ου Οὐγγρικοῦ Σώματος Στρατοῦ στὴ Βουδαπέστη καὶ κύριος συνεργάτης τοῦ Χόρτυ, ἀπάγεται ἀπὸ ἄνδρες τοῦ Γκέσκε. Ὁ Χόρτυ διορίζει διάδοχό του τὸν Ἀγκτελέλε. Σὲ λίγες μέρες ἐξαφανίζεται κι αὐτὸς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο Ὁ Σκορτσένυ ἀποφασίζει τότε νὰ βάλει στὸ χέρι τὸν γιὸ τοῦ Χόρτυ Νικόλαο ἢ Νίκυ. Αὐτὸν τὸν ὑποπτεύονταν ἀπὸ καιρὸ τὰ Ἔς - Ντὲ ὅτι ἤθελε νὰ διαπραγματευθεῖ μιὰ κατάπαυση τοῦ πυρὸς μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Γιουγκοσλάβων παρτιζάνων, τὸν Τίτο. Ἂν εἶχαν στὰ χέρια τους οἱ Γερμανοὶ τὸ γιὸ τοῦ Χόρτυ θὰ μποροῦσαν νὰ πιέσουν τὸν πατέρα του καὶ νὰ ἀξιώσουν ἀπ' αὐτὸν νὰ σταματήσει νὰ βυσσοδομεῖ κατὰ τῆς Γερμανίας.

Δυὸ ἄνδρες τῶν Ἔς - Ντὲ μὲ στολὴ τοῦ στρατοῦ τοῦ Τίτο, ἔρχονται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Νικόλαο φὸν Χόρτυ καὶ κανονίζουν μαζύ του μιὰ μυστικὴ συνάντηση γιὰ τὶς 13 Ὀκτωβρίου. Δύσπιστος, ὁ νεαρὸς Χόρτυ δὲν πάει σ' αὐτή. Ἀποφασίζεται νέα συνάντηση στὶς 15 Ὀκτωβρίου, στὶς 10 ἡ ὥρα στὰ γραφεῖα τῆς Λιμενικῆς Ἑταιρίας τοῦ Δουνάβεως, στὴν πλατεῖα Ἔσκι στὴ Βουδαπέστη. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρίας αὐτῆς Φέλιξ Μπορνεμίσα εἶναι στενὸς φίλος τοῦ Χόρτυ. Ὁ Νικόλαος Χόρτυ πέρνει προφυλακτικὰ μέτρα. Πέντε ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς Χόνβεντ τὸν συνοδεύουν. Καταλαμβάνουν θέσεις στὴν εἴσοδο τοῦ κτιρίου καὶ προσέχουν τὸ δρόμο. Πολλοὶ λόχοι τῆς ἴδιας φρουρᾶς εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἐπέμβουν ἂν ὑπάρξει ἀνάγκη.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Γερμανικὴ πλευρὰ εἶχαν πάρει τὰ μέτρα τους. Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας Χ, ἕνα κομάντο τῶν Ἔς - Ντὲ ἐγκαθίσταται σὲ ἕνα οἰκοτροφεῖο ποὺ βρισκόταν ἕνα πάτωμα πιὸ πάνω ἀπ' τὴν Λιμενικὴ Ἑταιρία τοῦ Δουνάβεως. Σὲ ἕνα πλαϊνὸ δρόμο ὁ Σκορτσένυ εἶχε βάλει δυὸ κλειστὰ καμιόνια γεμάτα ἄνδρες.

Στὶς 10 ἀκριβῶς, ὁ Χόρτυ φθάνει μὲ αὐτοκίνητο, παρκάρει μπροστὰ στὸ κτίριο δίπλα σὲ ἕνα αὐτοκίνητο ὅπου βρίσκεται ὁ ἴδιος ὁ Σκορτσένυ, κατεβαίνει καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τρεῖς ἀξιωματικοὺς μπαίνει μέσα. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, δυὸ ἄνδρες τῶν Ἔς - Ντὲ μὲ στολὴ τοῦ Οὐγγρικοῦ στρατοῦ πλησιάζουν τὸ σπίτι καὶ ἐπιχειροῦν νὰ μποῦν μέσα.

Οἱ τρεῖς ἀξιωματικοὶ Χόνβεντ καταλαβαίνουν τὸν κίνδυνο καὶ ἀρχίζουν νὰ πυροβολοῦν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς πράκτορες τῶν Ἒς - Ντὲ σκοτώνεται ἀμέσως. Τὴν ἴδια στιγμὴ πολλὰ παράθυρα τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν ἀνοίγουν. Κάννες ἀπὸ ὅπλα καὶ αὐτόματα ἐμφανίζονται στὰ παράθυρα καὶ χτυπᾶνε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Σκορτσένυ. Αὐτὸς πηδάει στὸ δρόμο, βγάζει τὸ πιστόλι του καὶ καλεῖ τοὺς ἄνδρες του σὲ βοήθεια. Ἀρχίζει τουφεκίδι ἀνάμεσα στοὺς Γερμανοὺς καὶ τοὺς ἄνδρες τῆς φρουρᾶς Χόνβεντ. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄνδρες τῶν Ἒς - Ντὲ ποὺ βρισκόνταν πάνω ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς Λιμενικῆς Ἑταιρίας, βγαίνουν ἀπ' τὸ κτίριο καὶ κουβαλᾶνε δεμένους καὶ τυλιγμένους μέσα σὲ χαλιᾶ, τὸν νεαρὸ Χόρτυ καὶ τὸν φίλο του Μπορνεμίσα. Οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι ρίχνονται μέσα σ' ἕνα καμιόνι. Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, τοὺς βάζουν σ' ἕνα Γερμανικὸ ἀεροπλάνο. Προορισμός: τὸ στρατόπεδο συγκέντρωσης τοῦ Μαουτχάουζεν.

Ο στόχοι τῆς ἐπιχείρησης «Παντσερφάουστ» πραγματοποιοῦνται Ὁ φὸν Χόρτυ δέχεται νὰ ἀποσυρθεῖ ἀπ' τὴν πολιτικὴ σκηνὴ γιὰ νὰ μὴν πειραχθεῖ ὁ γιός του Νικόλαος, ὅμηρος τῶν Γερμανῶν. Ὁ Χόρτυ ἀντικαθίσταται ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῶν Οὔγγρων Ναζιστῶν Σάζαλι. Ἡ Οὐγγαρία θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ματώνει γιὰ τὸ Γερμανικὸ Ράϊχ.

Οἱ ἐπιτυχίες τῶν Ἒς - Ἒς στὴν Πολωνία, στὴν Σλοβακία καὶ ἔπειτα στὴν Οὐγγαρία συμβάλλουν στὸ γόητρο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἒς - Ἒς ποὺ φαίνεται νὰ ἔχει φθάσει στὸ ἀπόγειο τῆς σταδιοδρομίας του. Στὶς 8 Νοεμβρίου 1944 μὲ ἐντολὴ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ ἔχει τὸ προνόμιο, νὰ ἐκφωνήσει ἀντὶ τοῦ δικτάτορος, ἕναν λόγο, κατὰ τὴν ἐπέτειο τοῦ πραξικοπήματος τοῦ Μονάχου.

Ἡ πίστη τοῦ Χάϊνριχ στὸ εἴδωλό του δὲν ἔχει πιὰ ὅρια. Στὸν Φέλιξ Κέρστεν δηλώνει: «Ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Χίτλερ ἀπεδείχθησαν σωστοί. Εἴτε τὸ θέλουν εἴτε ὄχι, ὁ Φύρερ εἶναι ἡ μεγαλύτερη μεγαλοφυΐα ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ξέρει ἀκόμα καὶ τὴν ἀκριβῆ ἡμερομηνία τῆς νίκης μας. Στὶς 26 τοῦ ἐρχόμενου Ἰανουαρίου θὰ εἴμαστε ξανὰ στὴν ἀκτὴ τοῦ Ἀτλαντικοῦ». Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου τοῦ Στρατοῦ Γκουντέριαν ρωτάει τὸν Ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς ποῦ θὰ βρεθοῦν στρατεύματα γιὰ νὰ ἀποκρούσουν τὴν προσεχῆ Σοβιετικὴ ἐπίθεση ὁ Χίμμλερ χαμογελάει καὶ πέρνοντας αἰνιγματικὸ ὕφος λέει: «Ξέρετε, στρατηγέ μου, δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρξει ἄλλη Ρωσικὴ ἐπίθεση. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μιὰ μπλόφα».

Ὅλα δείχνανε ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὁ Χίμμλερ κυριαρχοῦσε στὴ Γερμανία, δίπλα στὸν Χίτλερ. Ἀλλὰ τὰ φαινόμενα εἶναι ἀπατηλά. Γιὰ τὸν ἱστορικὸ Τρέβορ — Ρόπερ «ὁ Χίμμλερ βρίσκεται τότε στὴ δύση του παρὰ τὶς αὐξημένες ἐξουσίες ποὺ φαίνεται νὰ διαθέτει». Ἕνας ἄν-

θρωπος παρουσιάζεται, ὁ πιὸ ἰσχυρὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀνταγωνιστὲς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Μάρτιν Μπόρμαν, διευθυντὴς τῆς Κεγκελλαρίας τοῦ Κόμματος, σκοτεινὴ προσωπικότητα τοῦ Ράϊχ καὶ ἔμπιστος τοῦ δικτάτορα. Ὁ Μπόρμαν ἀγρυπνεῖ γιὰ νὰ ἀνακόψει τὴν ἄνοδο τοῦ «θείου Χάϊνριχ». Ὁ Μπόρμαν ἀγρυπνεῖ γιὰ νὰ μὴν ἀποκτήσουν τὰ Ἔς - Ἔς μεγαλύτερη δύναμη ἀπὸ τὸ Κόμμα ποὺ πρέπει νὰ διατηρήσει στὰ χέρια του τοὺς διευθύνοντες μοχλοὺς τοῦ Ράϊχ.

Ἀρκεῖ ἕνας ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς νὰ τὰ βάλει μὲ ἕναν γκάουλάϊτερ καὶ ὁ Μπόρμαν ἐπεμβαίνει ἀμέσως στὸν Φύρερ ὁ ὁποῖος συμμερίζεται, ἐξ ἄλλου τὴν πεποίθηση τοῦ ἐμπίστου του ὅτι ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ πολέμου εἶναι ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ Κόμματος. Ἐκεῖνοι, ἐξ ἄλλου, ποὺ καταλαμβάνουν ὅλο καὶ περισσότερο τὶς θέσεις — κλειδιὰ στὴ στρατιωτικὴ διοίκηση εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπόρμαν. Τὴ θέση τῆς δυσφημισμένης, στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Φύρερ, Βέρμαχτ, δὲν τὴν πέρνουν τὰ Ἔς - Ἔς ἀλλὰ οἱ γκαουλάϊτερ.

Ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τοῦ γκαουλάϊτερ Κόχ, ποὺ δημιούργησε στὴν Ἀνατολικὴ Πρωσσία ὅπου κυριαρχεῖ ἀπόλυτα, ἕναν ἰδιαίτερο στρατὸ ποὺ τὸν λέει Φόλκστουρμ, ὁ Χίτλερ καὶ ὁ Μπόρμαν ἀποφασίζουν νὰ ἐπεκτείνουν τὸ στρατὸ αὐτὸ σ' ὁλόκληρη τὴ Γερμανία. Οἱ γκαουλάϊτερ εἰδοποιοῦνται ἀπ' τὸν Μπόρμαν γιὰ τὸ σχέδιο αὐτὸ καὶ παρακαλοῦνται νὰ λάβουν στοὺς ἀντίστοιχους τομεῖς τους ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ἡ πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου.

Ἕνα διάταγμα τοῦ Χίτλερ μὲ ἡμερομηνία 18 Ὀκτωβρίου 1944 καθιερώνει τὴ γέννηση αὐτοῦ τοῦ νέου στρατοῦ. Αὐτὸ τὸ ἀπελπισμένο μέτρο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος περιορίζει τὶς ἐξουσίες τοῦ Χίμμλερ. Γιατὶ ἂν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς, ἀνώτατος διοικητὴς τοῦ ἐφεδρικοῦ στρατοῦ, ἔχει τὴν εὐθύνη τοῦ Φόλκστουρμ στὸν ὀργανωτικὸ τομέα καὶ στοὺς τομεῖς ἐκπαίδευσης τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξοπλισμοῦ, ὁ Μάρτιν Μπόρμαν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ἀποκλειστικὰ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία καὶ τὴ στρατολογία.

Ὁ Μπόρμαν ξέρει τὴ δύναμή του. Μολαταῦτα θεωρεῖ τὸν Χίμμλερ ἀντίπαλο πολὺ ἐπικίνδυνο γιατὶ τὸν ἀνταμώνει ἀδιάκοπα, στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τοῦ Φύρερ. Οἱ ἀπόντες ἔχουν πάντα ἄδικο. Πῶς νὰ κάνει γιὰ νὰ ἀπαλλάξει τὸ περιβάλλον τοῦ Χίτλερ ἀπ' τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία τοῦ Χίμμλερ; Μόνο μιὰ λύση ὑπάρχει: Νὰ τοῦ δώσει ἐπιτέλους τὴ δυνατότητα νὰ διοικεῖ στρατεύματα ἐπὶ τόπου. Ὁ Μπόρμαν ξέρει τὶς φιλοδοξίες τοῦ «θείου Χάϊνριχ» νὰ εἶναι «πολέμαρχος». Θὰ τοῦ δώσει τὴν εὐκαιρία νὰ τὶς πραγματοποιήσει καὶ ταυτόχρονα νὰ ἐπιταχύνει ἔ-

τσι τὸν παραμερισμό του.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ Νοεμβρίου τὰ 'Αγγλοαμερικανικὰ στρατεύματα εἰσδύουν στὴν 'Αλσατία καὶ ἀπωθοῦν τὴν 19η Γερμανικὴ Στρατιὰ στὴν δυτικὴ ὄχθη τοῦ Ρήνου. Τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τοῦ Φύρερ ἀποφασίζει νὰ συγκροτήσει μιὰ νέα στρατιὰ ἀνάμεσα στὴν Καρλσρούη καὶ τὰ Ἑλβετικὰ σύνορα. Αὐτὴ ἡ στρατιὰ προορίζεται νὰ «ὑποδέχεται» τὰ ὑπολείμματα τῆς 19ης Στρατιᾶς τῆς 'Αλσατίας καὶ νὰ σταματήσει τὴν ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ. Μὲ πρόταση τοῦ Μπόρμαν ὁ Χίμμλερ ὀνομάζεται διοικητὴς αὐτῶν τῶν στρατευμάτων.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς βρίσκεται στοὺς ἑφτὰ οὐρανούς. Νὰ λοιπὸν ποὺ ἔγινε στρατηγὸς Σώματος Στρατοῦ, σὲ μιὰ θέση ποὺ μπορεῖ νὰ στρέψει ἐπιτέλους, τὴν ἐξέλιξη τοῦ πολέμου ὑπὲρ τοῦ Ράϊχ. Κινητοποιεῖ πολλὲς μονάδες τοῦ ἐφεδρικοῦ του στρατοῦ, ἐγκαθιστᾶ τὸ γενικὸ ἐπιτελεῖο του στὸν Μέλανα Δρυμὸ καὶ ἑτοιμάζεται νὰ κονταροχτυπηθεῖ μὲ τὸν ἐχθρό, καταστρώνοντας τολμηρὰ σχέδια μάχης.

Μόλις ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν Ἒς - Ἒς χάνεται στὸν Μέλανα Δρυμὸ πολλοὶ ἀρχηγοὶ Ἒς - Ἒς ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντικοὺς προσπαθοῦν νὰ ἀποκτήσουν τὴν εὔνοια τοῦ ἰσχυροῦ Μπόρμαν, ἀνάμεσά τους ὁ Χέρμαν Φεγκελάϊν, προσωπικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ Χίμμλερ στὸ Γενικὸ 'Αρχηγεῖο τοῦ Φύρερ καὶ ὁ Ἔρνστ Καλτεμπρούνερ προϊστάμενος τῆς κεντρικῆς ὑπηρεσίας 'Ασφαλείας.

Ὁ Καλτενμπρούνερ ἀποκτᾶ γρήγορα ἕνα προνόμιο ποὺ ὁ προκάτοχός του Χάϋντριχ δὲν εἶχε ποτὲ γνωρίσει. Ὁ προϊστάμενος τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας 'Ασφαλείας βρίσκεται μόνιμα σχεδὸν στὸ Γενικὸ 'Επιτελεῖο τοῦ Φύρερ. Μὲ τὴν ἰδιότητά του αὐτὴ πέρνει διαταγὲς ἀπ' τὸν Χίτλερ χωρὶς νὰ χρειάζεται τὸ ἐνδιάμεσο τοῦ Χίμμλερ.

Οἱ ἀρχηγοὶ ποὺ μένουν πιστοὶ στὸν Χίμμλερ, ὅπως ὁ Γκότλομπ Μπέργκερ καὶ ὁ Γκούντερ ντ' Ἄλκεν δὲν παραλείπουν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ δημιουργήθηκε. Ὁ ντ' Ἄλκεν τοῦ στέλνει μάλιστα ἕνα ὑπόμνημα μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ ζητᾶ νὰ μπεῖ τέρμα στὸ «μονοπώλιο τοῦ Μπόρμαν».

Ὁ Χίμμλερ κωφεύει στὶς προειδοποιήσεις τῶν πιστῶν του. Πιστεύει ἀκράδαντα στὸ μέλλον του σὰν στρατηγοῦ καὶ στὰ δικαιώματά του νὰ διαδεχθεῖ τὸν Χίτλερ. Πολὺ καθυστερημένα — ἀρχὲς Μαΐου τοῦ 1945 — θὰ ἀναγνωρίσει τὴν πλάνη του. Ὁ Χίμμλερ στὸν Μπέστ: «Ὁ Μπόρμαν καὶ ἡ 'Ανωτάτη Ἡγεσία τῆς Βέρμαχτ μοῦ ἐμπιστεύθηκαν αὐτὴ τὴ στρατιωτικὴ διοίκηση γιὰ νὰ ρίξουν ἐπάνω μου τὴν εὐθύνη τῆς ἀποτυχίας». Στὰ τέλη τοῦ 1944, ὁ Χίμμλερ πιστεύει ἀκόμα στὸν στρατιωτικό του ρόλο. Στὶς πρῶτες μέρες τοῦ 'Ιανουαρίου 1945 νομίζει μά-

λιστα ὅτι εἶχε φθάσει ἡ ὥρα νὰ δείξει τὰ προσόντα του σὰν στρατηγοῦ.

Δυὸ Γερμανικὲς μεραρχίες σπάζουν τὴ γραμμὴ Μαζινὸ κοντὰ στὸ Χαγκενάου καὶ εἰσδύουν στὴ βόρεια Ἀλσατία. Ὁ Χίμμλερ ἀδράχνει τὴν εὐκαιρία καὶ ζητᾶ ἀπ' τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο νὰ τοῦ ἀναθέσει τὴ διοίκηση τῶν δυὸ μεραρχιῶν ποὺ διαθέτει ἀκόμα τὸ Δυτικὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ξανακαταλάβει τὸ Στρασβοῦργο. Τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Χίτλερ ἐγκρίνει τὸ σχέδιο τοῦ Χίμμλερ παρὰ τὴ γνώμη τοῦ στρατηγοῦ διοικητὴ τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου.

Ὁ Χίμμλερ δίνει ἀμέσως διαταγὴ στὶς δυὸ μεραρχίες του στὸ Χαγκενάου νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς νότο κατὰ μῆκος τοῦ Ρήνου. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν καταπλαγεῖ τόσο πολὺ ἀπ' τὴν ἐπίθεση τοῦ Χίμμλερ ὥστε ὁ ἀρχηγός τους στρατηγὸς Ἀϊζενχάουερ σκέπτεται πρὸς στιγμὴν νὰ ἐγκαταλείψει τὸ Στρασβοῦργο καὶ νὰ ἀποσύρει τὴ δεξιὰ πτέρυγα τῆς Στρατιᾶς του πίσω ἀπ' τὰ Βόσγια. Ὁ δήμαρχος τοῦ Στρασβούργου Φρέϋ διαμαρτύρεται τόσο ἔντονα ποὺ οἱ Σύμμαχοι ἀποφασίζουν νὰ κρατήσουν τὴν πόλη. Ἡ Γερμανικὴ ἐπίθεση ἀνακόπτεται. Καὶ τὸ χειρότερο: Στὶς 20 Ἰανουαρίου, οἱ Σύμμαχοι ἀντεπιτίθενται καὶ ἀπωθοῦν τὰ στρατεύματα τοῦ Χίμμλερ πέρα ἀπ' τὸ Ρῆνο, σὲ λιγότερο ἀπὸ ἕνα μῆνα.

Ἡ ἀποτυχία τοῦ Χίμμλερ διαγράφεται κιόλας, ὅταν ὁ Μπόρμαν τοῦ προτείνει μιὰν ἄλλη διοίκηση ποὺ θὰ τὸν μπλέξει ἀκόμα πιὸ πολὺ στὴ στρατιωτικὴ καταστροφὴ ποὺ ἀπειλεῖ τὸ καθεστὼς καὶ θὰ τὸν φέρει ἀντιμέτωπο μὲ τὶς ἐκρήξεις θυμοῦ τοῦ δικτάτορα. Ὁ Χίμμλερ στέλνεται στὸ Ἀνατολικὸ Μέτωπο, ὅπου τοῦ ἀναθέτουν τὴ διοίκηση μιᾶς ἄλλης στρατιᾶς — φαντάσματος στὸν Βιστούλα.

Στὶς 12 Ἰανουαρίου 1945 οἱ Σοβιετικοὶ ἀρχίζουν τὴν μεγαλύτερη ἐπίθεση τῆς παγκόσμιας στρατιωτικῆς ἱστορίας, τὴν ἐπίθεση ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία, ὁ Χίμμλερ χαμογελοῦσε λίγο πρίν: Τρία ἑκατομμύρια ἄνδρες τοῦ Κόκκινου Στρατοῦ ἀνατρέπουν κυριολεκτικὰ 750.000 στρατιῶτες ἄσχημα ἐξοπλισμένους καὶ σπάζουν μέσα σὲ λίγες μέρες τὸ σύνολο τοῦ ἀμυντικοῦ Γερμανικοῦ μετώπου. Τὰ σώματα στρατοῦ τῶν Σοβιετικῶν στρατάρχων Τσερναϊακόφσκι καὶ Ροκοσόφσκι χτυπᾶνε τὴν Καινιξβέργη καὶ τὸ Ντάντσιχ. Στὸ κέντρο τοῦ μετώπου τῆς Σοβιετικῆς ἐπίθεσης, ὁ στρατάρχης Ζούκωφ καταλαμβάνει τὸ Βαρτεγκάου, ἐνῶ ὁ συνάδελφός του Κόνιεφ φθάνει τὰ στρατεύματά του ὡς τὸ Σαγκάν.

Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου Γκουντέριαν, προτείνει τότε στὸν Χίτλερ τὴ δημιουργία ἑνὸς νέου ἀμυντικοῦ μετώπου ἀνάμεσα στὸν Βιστούλα καὶ τὸν Ὄντερ, ποὺ θὰ σχηματισθεῖ μὲ τὴν ἀναδιάταξη τῶν

διασκορπισμένων μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζώνη μονάδων.

Παρὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Γκουντέριαν ποὺ ζητᾶ νὰ ἀνατεθεῖ ἡ ἐπιχείρηση αὐτὴ στὸν στρατάρχη Φράϊχερ φὸν Βάϊχς, ὁ Χίτλερ δίνει στὸν Χίμμλερ τὴν δεύτερη στρατιαρχικὴ του ράβδο. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά του μὲ τὴ λύσσα τῆς ἀπελπισίας. Ἡ πίστη του, γιὰ τὴν τελικὴ νίκη ἔχει μπεῖ σὲ δοκιμασία ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία του στὴν Ἀλσατία. Ξέρει ὅτι δὲν σηκώνει πιὰ μιὰ δεύτερη ἀποτυχία αὐτοῦ τοῦ εἴδους γιατὶ κινδυνεύει νὰ ξεπέσει στὰ μάτια τοῦ Φύρερ καὶ νὰ ἐκθέσει σὲ κίνδυνο ὅλο τὸ οἰκοδόμημα ποὺ μὲ τόση δυσκολία εἶχε χτίσει ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Δὲν μπορεῖ νὰ χάνει καιρό, πρέπει νὰ μπορέσει νὰ παρουσιάσει νίκες. Ἀλλοιῶς, ξόφλησε.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς ἀνασυντάσσει τότε τὶς τελευταίες δυνάμεις τοῦ ἐφεδρικοῦ στρατοῦ του, στέλνει κομμάντος νὰ βροῦν στρατιῶτες ἀξιόμαχους, σχηματίζει νέες ὁμάδες Ἔς - Ἔς, τῶν ὁποίων οἱ μεραρχίες μόλις φθάνουν τὴ δύναμη ταξιαρχιῶν καὶ πέρνει δίπλα του προικισμένους στρατηγοὺς τῶν Ἔς - Ἔς ὅπως ὁ Φέλιξ Στάϊνερ. Ἀλλὰ οὔτε ἡ θορυβώδης προπαγάνδα οὔτε οἱ στρατιωτικοὶ λόγοι κάνουν τίποτα. Ἡ ὑπόθεση εἶναι χαμένη. Ὁ Χίμμλερ στέλνει τὸ σῶμα στρατοῦ Ἔς - Ἔς στὸν ποταμὸ Ὄντερ γιὰ νὰ ἀνακόψει τὴ Σοβιετικὴ ἐπίθεση. Ὁ Ζούκωφ συντρίβει τὴν Γερμανικὴ ἀντίσταση. Ὁ Χίμμλερ σχεδιάζει τότε μιὰ γενικὴ ἀντεπίθεση κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ζούκωφ. Ἀποτυχαίνει. Κυνηγημένος ἀπὸ ἕνα «κακὸ ἄστρο» — ὅπως νομίζει — καὶ ὁλοένα καὶ λιγώτερο βέβαιος γιὰ τὴν εὔνοια τοῦ Φύρερ, ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ καταφεύγει τότε στὴν ἀρρώστεια. Πηγαίνει κάθε μέρα στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Χοχενλύχεν ποὺ τὸ διευθύνει ὁ παλιὸς συμμαθητής του Κὰρλ Γκέμπχαρτ, δὲν δέχεται πιὰ τοὺς ἀξιωματικούς του παρὰ σὲ ὁρισμένες ὧρες, πέφτει νωρὶς καὶ σηκώνεται ἀργά. Παραδομένος στὴν ἀποθάρρυνση.

Ὁ Γκουντέριαν ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας καὶ ζητάει ἀπ' τὸν Φύρερ τὴν ἀποχώρηση τοῦ Χίμμλερ. Ὁ Χίτλερ ἀντιστέκεται. Ὁ Γκουντέριαν ἐπιμένει τόσο πολὺ καὶ τόσο καλὰ ποὺ τὸ πετυχαίνει στὸ τέλος. Στὶς 20 Μαρτίου 1945 ὁ Χίτλερ δέχεται νὰ ἀνατεθεῖ ἡ στρατιὰ τοῦ Βιστούλα στὸν στρατηγὸ Γκόντχαρτ Χαϊνρίτσι, διοικητὴ τῆς 1ης Στρατιᾶς ἁρμάτων μάχης. Οἱ χάρτινοι πῦργοι τοῦ Χίμμλερ καταρρέουν.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κανένας δὲν ὑποπτεύεται τί στροφὴ ἔγινε μέσα στὸν Χίμμλερ ἐκείνη τὴ μέρα τῆς 20 Μαρτίου. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς ἐγκαταλείπει ὁριστικὰ τὸ εἴδωλό του. Ἀπαρνιέται αὐτὸν τὸν θεὸ του ποὺ στὸ βωμό του εἶχε προσφέρει τὶς πιὸ αἱματηρὲς θυσίες τῆς ἱστορίας. Ἀπὸ τὶς 20 Μαρτίου καὶ πέρα, ὁ Χίμμλερ γυρεύει νὰ σώσει

ὅ,τι μποροῦσε, ἀκόμα ὅπως πιστεύει, νὰ σωθεῖ: τὴν ἴδια τὴ ζωή του, τὴ Μαύρη Τάξη, τὶς αὐταπάτες, ποὺ ἀπάνω τους εἶχε στηρίξει τὴ σταδιοδρομία του... Δὲν θἄταν ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ ἂν δὲν εἶχε ἀρχίσει ξανὰ νὰ τρέφεται μὲ καινούργιες αὐταπάτες, μὲ καινούργια ὄνειρα: αὐτὸς ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ θὰ ἔφερνε τὴν Εἰρήνη στὴ Γερμανία καὶ στὸν κόσμο καὶ μετὰ τὸν πόλεμο θὰ διαδέχονταν τὸν Χίτλερ.

Στὶς 22 Μαρτίου 1945 ὁ Χαϊνρίτσι παρουσιάζεται στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ προκατόχου του Χίμμλερ. Τοῦ ζητάει τὴ γνώμη του γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάσταση τοῦ Ράϊχ. Ὁ Χίμμλερ λάμπει ὁλόκληρος, πέρνει τὸ στρατηγὸ ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὸν πάει σ' ἕνα ντιβάνι. Οἱ δυὸ ἄνδρες κάθονται. Ὁ Χίμμλερ ψιθυρίζει «ἀγαπητέ μου στρατηγέ, ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἀρχίσουμε διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς δυτικοὺς ἀντιπάλους μας. Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς οἱ πληρεξούσιοί μου ἐργάζονται πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση».

Γιὰ πρώτη φορὰ τὴ μέρα ἐκείνη, ὁ Χίμμλερ κάνει ἐκμυστηρεύσεις τέτοιου εἴδους σὲ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἀνήκει κὰν στὰ Ες - Ἔς. Καὶ ὁ στρατηγὸς Χαϊνρίτσι εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἀνακαλύπτει, ἀσφαλῶς ὄχι χωρὶς ἔκπληξη, ἕναν Ἔς - Ἔς διπρόσωπο, ποὺ τὰ χαρακτηριστικά του ἀγγίζουν τὸ γελοῖο: Αὐτὴ ἡ Σχουτζστάφελ ποὺ ἐπὶ μῆνες καὶ χρόνια τιμωρεῖ σκληρὰ καὶ τὴν παραμικρότερη ἀμφιβολία γιὰ τὴν νικηφόρο ἔκβαση τοῦ πολέμου. Αὐτὰ τὰ Ἔς - Ἔς ποὺ συντηροῦν τὴν μαχητικότητα τῶν Γερμανῶν μὲ παθητικὲς ἐκκλήσεις, μὲ ἔκτατα δικαστήρια, μὲ κρεμάλες τῶν λιποτακτῶν, ἐπιδιώκουν ἐδῶ καὶ μῆνες τώρα νὰ διαπραγματευθοῦν μὲ τὸν ἐχθρό, ἐπειδὴ οὔτε τὰ ἴδια πιὰ πιστεύουν στὴ νίκη γιὰ τὴν ὁποία διακηρύσσουν ὡστόσο ὅτι ἐπίκειται. Γελοία εἶναι ἡ στάση τῶν Ἔς - Ἔς ἀλλὰ καὶ μακάβρια. Γιατὶ οἱ πληρεξούσιοί τους, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν συγκατάθεση τῶν Συμμάχων γιὰ διαπραγματεύσεις εἰρήνης, χρησιμοποιοῦν κυρίως Ἑβραίους ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ ἀκόμα ὁ θάνατος. Τὰ Ἔς - Ἔς πιστεύουν ὅτι ἡ σωτηρία τους θὰ ἐξασφαλισθεῖ χάρη σ' αὐτὸν τὸν λαὸ ποὺ τὸν ἐξοντώνουν ἀκόμα σὰν δήμιοί του.

Τὸ γεγονὸς ὅτι μερικοὶ ἀρχηγοὶ τῶν Ἔς - Ἔς, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Χίμμλερ, μπόρεσαν νὰ τρέφουν τόσο καθυστερημένες ψευδαισθήσεις, ὀφείλεται οὐσιαστικὰ στὸν Φέλιξ Κέρστεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γεννήθηκε τὸ 1898 στὸ Ντόρπατ τῆς Βαλτικῆς. Καλοζωϊστὴς φιλάνθρωπος καὶ μασσὲρ τὸ ἐπάγγελμα, ὁ Φέλιξ Κέρστεν χρόνια ὁλόκληρα ἔχει βαλθεῖ νὰ ἀποσπάσει τὰ Ἔς - Ἔς καὶ τὸν ἀρχηγό τους ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τοῦ Φύρερ. Ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Κέρστεν στὸν Χίμμλερ μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μὲ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ εἶχε ὁ ἀστρολόγος Τζιοβάνι Μπαπτίστα Σένι στὸν Βαλλενστάϊν. Ὁ Χίμμλερ, ὅπως ὁ Βαλλενστάϊν, οὔτε

βῆμα δὲν κάνει χωρὶς νὰ συμβουλευτεῖ τὸν ἔμπιστό του. Ὁ Σένι ἐπεδίωκε νὰ γλυτώσει τὸν Βαλλενστάϊν ἀπὸ τὴν κατάρα σκοτεινῶν δυνάμεων. Ὁ Κέρστεν ἐπιδιώκει νὰ θεραπεύσει τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς πόνους τοῦ στομάχου ἀπ' τοὺς ὁποίους ὑποφέρει. Ὁ Κέρστεν ἐφοδιασμένος μὲ ἕνα δίπλωμα μασσέρ, ἐγκαθίσταται πολὺ νέος στὸ Βερολῖνο καὶ μὲ τὰ ἀναμφισβήτητα προσόντα του καὶ μὲ μιὰ ἔμφυτη «ὄσφρηση» γιὰ δουλειές, πληρώνεται ὅσο ποτὲ κανένας ἄλλος Βερολινέζος θεραπευτής. Ἡ φήμη του κατακτᾶ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, καὶ τὸ 1928 γίνεται γιατρὸς τῆς Ὁλλανδικῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας. Ἕνδεκα χρόνια ἀργότερα, πέρνει στὰ χέρια του τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο πελάτη ποὺ εἶχε ποτὲ ἕνας μασσέρ: τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς Χάϊνριχ Χίμμλερ.

Τὸν Κέρστεν τὸν σύστησε στὸν Χίμμλερ ὁ βιομήχανος Αὔγουστος Ρόστεργκ, μέλος τοῦ «κύκλου τῶν φίλων τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἒς - Ἒς». Τὸν Μάρτιο τοῦ 1939 κάνει τὴ διάγνωση ὅτι ὁ Χίμμλερ ὑποφέρει ἀπὸ διαταραχὲς τοῦ νευρικοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος καὶ ἐπειδὴ ἀκριβῶς τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς περνᾶ μιὰ ὀδυνηρὴ κρίση, ὁ Κέρστεν καταφέρνει νὰ τὸν ἀνακουφίσει ἐντελῶς, κάνοντάς του ἕνα ὀλιγόλεπτο μασσάζ. Ὁ Χίμμλερ στὸν Κέρστεν: «Συμβουλεύτηκα πολλοὺς Γερμανοὺς γιατρούς. Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ κάνει τίποτα. Σᾶς παρακαλῶ βοηθεῖστε με κύριε καθηγητά». Ὁ Κέρστεν πληροφορεῖ τότε τὸν ἀσθενῆ του ὅτι δὲν εἶναι οὔτε καθηγητής, οὔτε γιατρός, ἀλλὰ μολαταῦτα θὰ προσπαθήσει νὰ τὸν θεραπεύσει.

Εἶναι ἡ ἀρχὴ ἑνὸς συνδέσμου ἀπ' τοὺς πιὸ περίεργους. Ὁ Κέρστεν καταλαβαίνει γρήγορα πόση δύναμη διαθέτει πάνω στὸν Χίμμλερ, μὲ τὰ «μαγικὰ χέρια του» (Γιόζεφ Κέσσελ). Κάθε φορὰ ποὺ τοῦ κάνει μασσάζ, ὁ Κέρστεν βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ πετύχει ἀπ' τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς κάποιο ἐξαιρετικὸ μέτρο ἐπιεικείας: Πότε πρόκειται γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ τάδε κρατούμενου ποὺ νομίζει ὅτι θὰ τελειώσει τὴ ζωή του σ' ἕνα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Πότε ἀποσπᾶ τὴν ἄδεια γιὰ ἕνα ἀπειλούμενο πρόσωπο νὰ φύγει ἀπ' τὴ Γερμανία. Ἄλλοτε πάλι ὁλόκληρες ὁμάδες Ἑβραίων γλυτώνουν χάρη σ' αὐτόν, ἀπ' τὴν ἐξοντωτικὴ μηχανὴ τῶν Ἒς - Ἒς. Ὁ Κέρστεν πετυχαίνει νὰ δοθεῖ χάρη στὸν Τέοντορ Στέλτσερ, μέλλοντα Πρωθυπουργὸ τοῦ Σλέσβιγκ — Χόλστάϊν. Οἱ Ἑβραῖοι τῆς Φινλανδίας στὸν Κέρστεν χρωστᾶνε τὴ σωτηρία τους. Ὁ ἴδιος καταφέρνει νὰ σταματήσει τὴν διαρπαγὴ τῶν καλλιτεχνικῶν θησαυρῶν τῆς Ὁλλανδίας, καὶ διευκολύνει ἀδιάκοπα τὸ πέρασμα στὴ Σουηδία Σκανδιναυῶν ποὺ κρατοῦνταν αἰχμάλωτοι στὰ Γερμανικὰ στρατόπεδα.

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1944 ὁ Κέρστεν προσπαθεῖ νὰ κάνει τὸν Χίμμλερ νὰ καταλάβει ὅτι μονάχα ἕνα πλῆρες σταμάτημα τοῦ προγράμματος ἐξόντωσης τῶν Ἑβραίων μπορεῖ νὰ κάνει τοὺς δυτικοὺς Συμμάχους νὰ συμπαθήσουν τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς καὶ νὰ ἀνοίξει ἔτσι ὁ δρόμος γιὰ διαπραγματεύσεις εἰρήνης.

Ἡ ἐπιχειρηματολογία τοῦ Κέρστεν καταλήγει νὰ σπείρει στὸ μυαλὸ τοῦ Χίμμλερ μιὰ κάποια ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀξία τοῦ προγράμματος τῆς τελικῆς λύσης. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς δίνει διαταγὴ στοὺς πρωτεργάτες τῆς γενοκτονίας καὶ κυρίως στὸν Ἀδόλφο Ἄϊχμαν νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν Βααντὰχ (Ἔζρα Βὲ - Χαζαλὰχ Μπὲ - Βουδαπέστη), μιὰ Σιωνιστικὴ ὀργάνωση ἡ ὁποία προσπαθεῖ, ἀπ' τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1943 νὰ ἐξαγοράσει μὲ χρυσὸ τὶς ζωὲς τῶν Ἑβραίων ποὺ βρίσκονται στὰ χέρια τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ Ἄϊχμαν ἐναντιώνεται. Μολαταῦτα ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ ἕναν ἀπ' τοὺς ἡγέτες τῆς Ἰουδαϊκῆς ὀργάνωσης, τὸν Γιόελ Μπράντ, στὸν ὁποῖο δηλώνει ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Οὑγγαρίας θὰ μποροῦσαν νὰ σωθοῦν ἐὰν ἡ Βααντὰχ ἐπιτύχει σὲ εἶδος, δηλαδὴ 10.000 καμιόνια, 2 ἑκατομμύρια κάσσες σαποῦνι, 200 τόννους τσάϊ καὶ 200 τόννους καφέ. Ἄς πάει ὁ Μπρὰντ στὴν Ἰσταμποὺλ κι ἂς διαπραγματευθεῖ ἐκεῖ τὴν ὑπόθεση μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Διεθνοῦς Ἑβραϊκῆς ὀργάνωσης.

Μόλις εἶχε φύγει ὁ Μπρὰντ ἀπ' τὴ Βουδαπέστη γιὰ τὴν Ἰσταμπούλ, καὶ ὁ Ἄϊχμαν καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰ δολοφονικὴ μανία ποὺ φαίνεται νὰ ἀποτελεῖ τὸν λόγο τῆς ὕπαρξής του καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκτελεῖ τὸ πρόγραμμά του ἐξόντωσης τῶν Ἑβραίων τῆς Οὑγγαρίας. Ὁ Μπρὰντ τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι θὰ γύριζε ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Πρέπει, δηλώνει ὁ Ἄϊχμαν, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν Ἑβραίων τῆς Οὑγγαρίας νὰ ἐξοντωθεῖ στὸ μεταξύ. Ὁ Ἄντολφ Ἄϊχμαν νιώθει ὅτι οἱ μέρες τῆς τελικῆς λύσης εἶναι μετρημένες. Οἱ ἄμεσοι προϊστάμενοί του, δηλαδὴ ὁ Καλντενμπρούνερ, καὶ ὁ Μύλλερ ἐξακολουθοῦν βέβαια νὰ εἶναι σταθερὰ ὀπαδοὶ τῆς γενοκτονίας, ἀλλὰ ὁ Χίμμλερ ἀντιτίθενται σ' αὐτὴν ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ. Πρέπει νὰ βιαστεῖ. Ὁ Ἄϊχμαν δὲν ἡσυχάζει. Στὶς 7 Ἰουνίου: 1η καὶ 2η ζώνη, δηλαδὴ 289.357 Ἑβραῖοι ἐξοντώνονται. Στὶς 17 Ἰουνίου: Τρίτη ζώνη, δηλαδὴ 50.805, Ἑβραῖοι. Στὶς 30 Ἰουνίου: 4η ζώνη, δηλαδὴ 41.499 Ἑβραῖοι.

Ὁ Μπρὰντ δὲν πέτυχε τίποτα ἀπ' τοὺς συνομιλητές του στὴν Ἰσταμποὺλ καὶ ἐπὶ πλέον συλλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους στὴ Συρία. Ἡ δολοφονικὴ μανία τοῦ Ἄϊχμαν μεγαλώνει ἀκόμα πιὸ πολύ. Ὁ Βρεττανικὸς καὶ ὁ Ἀμερικανικὸς τύπος ἀναφέρονται ταυτόχρονα, στὴν ἀποτυχία τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ Γιόελ Μπρὰντ στὴν Ἰσταμπούλ: οὔ-

τε ἡ διεθνὴς Ἰουδαϊκὴ ὀργάνωση — γράφουν — οὔτε οἱ Σύμμαχοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀποδεχθοῦν αὐτὸ τὸ ἀποτρόπαιο παζάρεμα. Νὰ κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ μειώσει τὴ θέληση τοῦ Χίμμλερ γιὰ διαπραγματεύσεις. Ὁ Ἄϊχμαν λυσσομανᾶ, θὰ μπορέσει ἴσως, μολαταῦτα, παρὰ τὴν ἀντίδραση ποὺ βρίσκει νὰ πραγματοποιήσει τὸ δολοφονικό του πρόγραμμα;

Στὸ μεταξὺ ὁ Ὄττο Κλάγκες, ἀρχηγὸς τῶν ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας (Ἔς - Ντὲ) στὴν Οὐγγαρία ἀρχίζει νὰ προαισθάνεται ὅτι ἐπίκειται τὸ τέλος τοῦ χιλιετοῦς Ράϊχ καὶ προσπαθεῖ πυρετωδῶς νὰ βρεῖ τρόπο νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ὁ Κλάγκες καὶ οἱ κομπάρσοι του προσπαθοῦν ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες νὰ φρενάρουν τὴ μανία τοῦ Ἄϊχμαν. Καταφέρνουν νὰ δώσει ἡ Βααντάχ, νέες οἰκονομικὲς ὑποσχέσειβ. Μιὰ ἔκθεση γιὰ τὰ λύτρα ποὺ ἡ Βααντὰχ εἶναι ἕτοιμη νὰ πληρώσει γιὰ κάθε Ἑβραῖο ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτραπεῖ νὰ φύγει ἀπ' τὴν Οὐγγαρία, ὑποβάλλεται στὸν Χίμμλερ. Αὐτὸς δίνει διαταγὴ νὰ σταματήσουν οἱ μεταγωγὲς πρὸς τὸ Ἄουσβιτς.

Ὁ ἀξιωματοῦχος τῶν Ἔς - Ἔς Μπέχερ, ἀντίπαλος ὅπως καὶ ὁ Κλάγκες, τοῦ Ἄϊχμαν καὶ τῆς τελικῆς λύσης, πετυχαίνει ἀπ' τὸν Χίμμλερ τὴν ἄδεια γιὰ 500 Οὔγγρους Ἑβραίους νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ χώρα. Ὁ Χίμμλερ τοῦ ἀναθέτει νὰ διαπραγματευθεῖ τὴ χρηματοδότηση γιὰ τὴν μετανάστευση καὶ ἄλλων Ἑβραίων τῆς Οὐγγαρίας μὲ τοὺς ἐκπροσώπους μιᾶς Ἀμερικανο - Ἰουδαϊκῆς ὀργάνωσης βοηθείας ποὺ ἑδρεύει στὴν Ἑλβετία, τῆς Ἀμέρικαν Τζόϊντ.

Ὁ Χίμμλερ βλέπει ἐπιτέλους νὰ παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία μιᾶς ἀνταλλαγῆς ἀπόψεων μὲ τοὺς Συμμάχους. Κατὰ τὰ μυαλὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς, γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ Η.Π.Α. εἶναι ὄργανα τῶν Ἑβραίων, ἡ Ἀμερικανο — Ἰουδαϊκὴ αὐτὴ ὀργάνωση ποὺ οἱ πόρτες της τοῦ ἀνοίχτηκαν ἀπ' τὴν Βααντάχ, θὰ τὸν ὁδηγήσει κατευθεῖα στὸ Λευκὸ Οἶκο καὶ σὲ διαπραγματεύσεις εἰρήνης μεταξὺ Γερμανίας καὶ Οὐάσιγκτων.

Ἡ Βααντὰχ ὑποθάλπει μὲ φροντίδα τὶς ψευδαισθήσεις τοῦ Χίμμλερ καὶ τῶν Ἔς - Ἔς ὁ Μπέχερ καταλαβαίνει γρήγορα ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ προπαγάνδα ἐντελῶς καιροσκοπική. Στὶς 21 Αὐγούστου 1944 ἔχει συνομιλίες στὸ Σαὶντ - Μαργκαρέτε τῆς Ἑλβετίας μὲ τὸν Τραπεζίτη Σάλυ Μάγιερ: Αὐτὸς τοῦ δηλώνει καθαρὰ ὅτι ὁ Διεθνὴς Ἑβραϊκὴ ὀργάνωση δὲν ἀποδέχεται αὐτὴ τὴν ἀνταλλαγὴ «Ἑβραῖοι ἔναντι καμιονιῶν» ποὺ εἶχε ὑπαινιχθεῖ ἀρχικὰ ὁ Ἄϊχμαν. Ἄς σταματήσει πρῶτα ἐντελῶς τὶς ἐκτελέσεις Ἑβραίων ὁ Χίμμλερ καὶ τότε μονάχα θὰ ὑπῆρχε περίπτωση συνομιλιῶν μὲ τὰ Ἔς - Ἔς.

Ἐὰν ὁ Μπέχερ εἶχε ἀποκαλύψει στὸν Χίμμλερ τὴ στάση τοῦ τραπεζίτη, οἱ διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Ἀμέρικαν Τζόϊντ θὰ εἶχαν διακοπεῖ ἀμέσως. Ἀλλὰ ὁ Μπέχερ δὲν κάνει τίποτα. Εἴτε ἐπειδὴ ἀποδοκιμάζει τὴ γενοκτονία, εἴτε ἐπειδὴ ἐλπίζει παρ' ὅλα αὐτὰ νὰ φθάσει σὲ διαπραγματεύσεις εἰρήνης, ἐξακολουθεῖ νὰ παίζει τὸ παιχνίδι τῆς Βααντάχ.

Σέ μιὰ συνάντηση ποὺ εἶχε τὴν 1η Σεπτεμβρίου μὲ τὸν Μάγιερ, ὁ Μπέχερ φθάνει νὰ παρακαλέσει τὸν τραπεζίτη νὰ κάνει μερικὲς παραχωρήσεις στὰ Ἔς - Ἔς, ἔστω κι ἂν οἱ παραχωρήσεις αὐτὲς κινδύνευαν νὰ καταγγελθοῦν, ἔπειτα, ἀπὸ τὴν Ἀμέρικαν Τζόϊντ.

Οὔτε ὅμως ὁ τραπεζίτης Μάγιερ οὔτε ἡ Ἀμέρικαν Τζόϊντ — παρὰ τὴν ἐπιμονὴ τοῦ Μπέχερ — δείχνουν διάθεση νὰ παραχωρήσουν ὅ,τι δήποτε στὸν Χίμμλερ. Οἱ διαπραγματεύσεις τοῦ Μπέχερ φαίνονται καταδικασμένες σὲ ἀποτυχία, ὅταν στὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὁ πρόεδρος Ρούσβελτ εἶχε ἀναθέσει στὸν Κουάκερο ἡγέτη Ρόσγουελ Ντ. Μὰκ Κλέλαν νὰ παρέμβει, σὰν προσωπικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ Προέδρου τῶν Η.Π.Α. στὶς διαπραγματεύσεις. Μῆνες τώρα ὁ Χίμμλερ περίμενε μιὰ τέτοια εἴδηση. Γιὰ νὰ γιορτάσει τὸ γεγονός, διατάσσει, στὶς 30 Σεπτεμβρίου νὰ σταματήσουν ἀμέσως οἱ «δραστηριότητες» στὸ Ἄουσβιτς.

Οἱ διαπραγματεύσεις Μὰκ Κλέλαν καὶ Μπέχερ ἐξελίσσονται στὴν ἀρχὴ εὐνοϊκά. Ὁ Χίμμλερ ἀνακαλεῖ τὸν Ἄϊχμαν στὴ Γερμανία, πρᾶγμα ποὺ συντελεῖ νὰ δημιουργήσει κάποια ὕφεση. Οἱ συνομιλίες ὅμως δὲν τελεσφοροῦν. Οἱ Ἰουδαϊκὲς ὀργανώσεις ἀρνοῦνται νὰ ἀμείψουν τὶς «ὡραῖες χειρονομίες» τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς ἔναντι τῶν Ἑβραίων μὲ χρῆμα ἢ μὲ ὑλικά.

Στὸ μεταξύ, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν διαπραγματεύσεων τῶν Ἔς - Ἔς στὴν Ἑλβετία, ὁ Βάλτερ Σέλενμπεργκ, ἀρχηγὸς τῶν ξένων ὑπηρεσιῶν ἀσφαλείας (Ἔς - Ντὲ) ποὺ ἀπὸ δυὸ χρόνια προσπαθεῖ νὰ πείσει τὸν Χίμμλερ νὰ ἐκκαθαρισθεῖ ὁ Φύρερ καὶ νὰ γίνουν ἔπειτα διαπραγματεύσεις εἰρήνης τῶν Ἔς - Ἔς μὲ τοὺς Συμμάχους, ἦλθε κι αὐτὸς σὲ ἐπαφὴ μὲ μερικοὺς Ἑβραίους ἡγέτες μὴ Γερμανούς. Μὲ τὴ μεσολάβηση τῶν ἀδελφῶν Στέρνμπουχ τοῦ Μοντρέ, ὁ Σέλενμπεργκ καταφέρνει νὰ ἐπικοινωνήσει μὲ τὸν δόκτορα Ζὰν - Μαρὶ Μιούζι πρώην Πρόεδρο τῆς Ἑλβετικῆς Ὁμοσπονδίας, ὁ ὁποῖος δηλώνει ὅτι εἶναι ἕτοιμος γιὰ λόγους ἀνθρωπιστικοὺς νὰ παίξει τὸ παιχνίδι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ξένων ὑπηρεσιῶν τῆς Ἔς - Ντέ.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1944, ὁ Μιούζι συναντᾶ τὸν Χίμμλερ στὴ Βιέννη. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὑπεκφυγές, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς δέχεται τὴ βαθμιαία ἀπελευθέρωση τῶν Ἑβραίων ποὺ κρατοῦνται σὲ στρατόπε-

δα συγκέντρωσης. Δέχεται ἐπίσης νὰ διευκολύνει τὴν μετανάστευσή τους στὴν Ἑλβετία. Ἂν πιστέψει κανεὶς τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Σέλενμπεργκ καὶ τὶς δηλώσεις τοῦ Μπέχερ στὴ δίκη τῆς Νυρεμβέργης, ὁ Χίμμλερ εἶχε συντάξει μάλιστα ἕνα ὑπόμνημα πρὸς τὸν Καλτενμπρούνερ ἀρχηγὸ τῆς ὑπηρεσίας ἀσφαλείας τοῦ Ράϊχ, μὲ τὸ ὁποῖο διέτασσε νὰ προστατεύεται, ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς ἡ ζωὴ τῶν κρατουμένων Ἑβραίων στὰ στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Ὁ Σέλλενμπεργκ εἶναι ἱκανοποιημένος. Στὸ θέμα τῶν Ἑβραίων ὁ Χίμμλερ ἀντιτάσσεται στὶς διαταγὲς τοῦ Φύρερ του. Αὐτὸ τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα ἐνισχύεται σὲ λίγο ἀπὸ μιὰ παρέμβαση τοῦ Φέλιξ Κέρστεν ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ κόψει ἐντελῶς πιὰ τοὺς δεσμοὺς ποὺ ἑνώνουν ἀκόμα τὸν Χίμμλερ μὲ τὸν Φύρερ του.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἡ Σουηδικὴ Κυβέρνηση γιὰ νὰ ξεφύγει ἀπ' τὶς πιέσεις τῶν Συμμάχων ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ τραβήξουν τὴ Σουηδία στὸν ἀντιχιτλερικὸ συνασπισμό, ἀποφασίσει τὴν ὀργάνωση μιᾶς γιγαντιαίας ἐπιχείρησης διασώσεως. Ἡ Σουηδία δηλώνει ὅτι εἶναι ἕτοιμη νὰ μεταφέρει, νὰ ὑποδεχθεῖ καὶ νὰ περιθάλψει τοὺς κρατούμενους τῶν Γερμανικῶν στρατοπέδων ποὺ θὰ ἀφήνονται ἐλεύθεροι. Ὁ Χίμμλερ ἀπορρίπτει στὴν ἀρχὴ τὴν πρόταση τῶν Σουηδῶν. Ὁ Κέρστεν παρεμβαίνει τότε στὸν Χίμμλερ καὶ ἐπιμένει τόσο πολὺ καὶ τόσο καλὰ ποὺ τὸν καταφέρνει. Στὶς 8 Δεκεμβρίου 1944, ὁ Κέρστεν καὶ ὁ Χίμμλερ, καταλήγουν, στὴν ἕδρα τοῦ τελευταίου, ποὺ ἦταν τότε στὸ Τρίμπεργκ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ, στὴν ἀκόλουθη συμφωνία: Ἀνασύνταξη ὅλων τῶν Σκανδιναυῶν κρατουμένων στὸ στρατόπεδο Νοϋενγκάμμε, κοντὰ στὸ Ἁμβοῦργο. Ἀπελευθέρωση 1000 γυναικῶν ἀπ' τὴν Ὁλλανδία, 800 ἀπ' τὴν Γαλλία, 500 ἀπ' τὴν Πολωνία, 400 ἀνδρῶν ἀπ' τὸ Βέλγιο, 50 ἀπὸ τὴν Δανία καὶ 50 ἀπὸ τὴ Νορβηγία. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀπολυόμενους, θὰ τοὺς ἀναλάβει ἡ Σουηδία.

Τὴν 1η Ἰανουαρίου 1945 ὁ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν Γκύντερ εὐχαριστεῖ τὸν Κέρστεν γιὰ τὴν ἐπέμβασή του καὶ ὑπόσχεται στὸν Χίμμλερ νὰ θέσει ἀμέσως στὴ διάθεσή του καμιόνια, λεωφορεῖα καὶ προσωπικὸ γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ μεταφορὰ στὴ Σουηδία τῶν ἀπολυομένων. Ἐπακολουθεῖ σιωπή. Περνᾶ ἕνας μήνας. Οἱ Σουηδοὶ ἐλπίζουν ὅτι ἕνας γρήγορος τερματισμὸς τοῦ πολέμου θὰ τοὺς ἀπαλλάξει ἀπ' τὶς ὑποχρεώσεις τους. Στὶς 5 Φεβρουαρίου ὁ Γκύντερ ἐμφανίζεται καὶ πάλι καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ προβλεπόμενη ἐπιχείρηση διάσωσης θὰ διευθύνεται ἀπ' τὸν κόμητα Μπερναντότε, ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνεψιοὺς τοῦ Βασιλιᾶ. Περνᾶν δυὸ βδομάδες ἀκόμα. Ὁ Κέρστεν καὶ ὁ Σέλλενμπεργκ περιμένουν ἀνυπόμονα τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖο ἐλπίζαν νὰ χρησιμοποιήσουν γιὰ

νὰ ἀποσπάσουν ἐντελῶς τὸν Χίμμλερ ἀπὸ τὸν Φύρερ.

Στὶς 16 Φεβρουαρίου, ὁ κόμης Μπερναντότε φθάνει ἐπί τέλους. Ὁ Σέλενμπεργκ μαζὺ μὲ τὸν Καλτενμπρούνερ τὸν ὑποδέχονται στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Τεμπελχόφ.

Ἀπ' τὴν ἀρχὴ κιόλας ὁ Σέλενμπεργκ καταλαβαίνει ὅτι τὸ σχέδιο τοῦ Κέρστεν ποὺ εἶναι καὶ δικό του, θὰ εἶναι δύσκολο νὰ πραγματοποιηθεῖ. Ὁ Χίμμλερ διστάζει νὰ δεχθεῖ τὸν Μπερναντότε. Ὁ Μπερναντότε ἀκούει πολὺ κουμπωμένος τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Σέλενμπεργκ, τὸν ὁποῖο ἐξ ἄλλου προσέχει ὁ Καλτενμπρούνερ παραμονεύοντας κάθε του χειρονομία καὶ κίνηση.

Μολαταῦτα ὁ ἀρχηγὸς τῶν ξένων ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἔς - Ντὲ καταφέρνει νὰ πείσει τὸν Σουηδὸ ἀπεσταλμένο καὶ τὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μιᾶς συνάντησης. Οἱ δυὸ ἄνδρες συναντιοῦνται στὶς 19 Φεβρουαρίου στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Χοχενλύνχεν ὅπου βρίσκεται γιὰ θεραπεία ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς. Ὁ Χίμμλερ ἀρχίζει ὑπενθυμίζοντας τὸν ὅρκο του στὸν Φύρερ. Δὲν τίθεται θέμα συνεπῶς νὰ πάρει ἀποφάσεις ἀντίθετες στὶς διαταγὲς τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ. Ὕστερα ἀπὸ δυόμισυ ὧρες συζήτηση, ὁ Χίμμλερ καταλήγει ὡστόσο νὰ ἀλλάξει στάση. Θὰ κρατήσει, λέει, τὶς ὑποσχέσεις ποὺ ἔδωσε στὸν Κέρστεν.

Μόλις ὁ Μπερναντότε ἔφυγε γιὰ τὴ Σουηδία, ὁ Σέλενμπεργκ καταπιάνεται νὰ κερδίσει τὸν Χίμμλερ μὲ τὸ μέρος του: Νὰ βγεῖ ἀπ' τὴ μέση ὁ Χίτλερ... νὰ μπεῖ ἕνα τέρμα στὸν πόλεμο. Γιὰ νὰ γίνει αὐτὸ νὰ χρησιμοποιηθεῖ ὁ κόμης Μπερναντότε... Νὰ τὸν στείλουν στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Ἀϊζενχάουερ μὲ μιὰ προσφορὰ συνθηκολόγησης... Ὁ Χίμμλερ, τρομαγμένος κάνει πίσω. Ἐν τούτοις τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Σέλενμπεργκ χτυπᾶνε ἐκεῖ ποὺ τὸν πονάει... Ἀφήνει νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι σὲ περίπτωση ποὺ ὁ Σέλενμπεργκ ἀποφασίσει νὰ προσεταιρίσει τὸν Σουηδὸ στὴν ἰδέα μιᾶς συνάντησης μὲ τὸν Ἀϊζενχάουερ, αὐτὸς δὲν θὰ ἐπέμβει.

Στὶς 2 Ἀπριλίου ὁ Μπερναντότε ξαναγυρίζει. Ὁ Σέλενμπεργκ: «Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ πᾶτε στὸν Ἀϊζενχάουερ;». Ὁ Μπερναντότε ἀρνεῖται. Αὐτὴ ἡ πρωτοβουλία πρέπει νὰ προέλθει ἀπὸ τὸν Χίμμλερ. Ὁ Σέλενμπεργκ ἐπιμένει ἀλλὰ δὲν γίνεται τίποτα. Ἄς ἐκδηλωθεῖ ἐπίσημα ὁ Χίμμλερ διάδοχος τοῦ Χίτλερ, ἂς διαλύσει τὴν ὀργάνωσή του, ἂς ἀπολύσει ὅλους τοὺς Σκανδιναυοὺς κρατουμένους καὶ θὰ δοῦμε. Ὁ Μπερναντότε: «Δὲν πιστεύω ὡστόσο ὅτι ὁ ἀρχηγός σας θὰ δεχόταν ποτὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους». Ὁ Σέλενμπεργκ: Θὰ κάνω, ὅ,τι πρέπει γιὰ νὰ τὸν καταφέρω».

Καὶ ὁ Σέλενμπεργκ προσπαθεῖ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ πείσει τὸν

Χίμμλερ. Τὸν ἀφήνει νὰ καταλάβει ὅτι τὸ ἄστρο του ξεθωριάζει μέρα μὲ τὴ μέρα στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Φύρερ, ὅτι δὲν τοῦ μένει ἄλλη ἐκλογὴ καὶ μονάχα ἡ ἐκκαθάριση τοῦ Χίτλερ μπορεῖ ἀκόμα νὰ ἐξασφαλίσει ἕνα μέλλον γιὰ τὰ Ἔς - Ἔς καὶ τὸν Ἀρχηγό τους.

ΧΙΜΜΛΕΡ: «Μοῦ ζητᾶτε δηλαδὴ νὰ παραμερίσω τὸν Χίτλερ ἀπ' τὴν ἐξουσία;».

ΣΕΛΕΜΠΕΡΓΚ: «Ναί».

Ὁ καθηγητὴς Μὰξ ντὲ Κρίνις, διευθυντὴς τῆς κλινικῆς Σαριτὲ τοῦ Βερολίνου καὶ φίλος τοῦ Σέλεμπεργκ στέλνεται ἀπ' αὐτὸν στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἔς - Ἔς. Τοῦ λέει ὅτι ὁ Χίτλερ εἶναι σοβαρὰ ἄρρωστος, ὅτι εἶναι παράλυτος σχεδὸν καὶ ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ τὴ νόσο τοῦ Πάρκινσον. Ὁ Χίμμλερ τὸν ἀκούει κι ἔπειτα γυρίζει καὶ λέει στὸν Σέλεμπεργκ: «Νομίζω ὅτι ὁ Χίτλερ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ξοφλημένος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς μένει ὡστόσο ἀναποφάσιστος. Ὀνειρεύεται νὰ γίνει ὁ σωτήρας τῆς Γερμανίας ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν Φαιὰ εἰδωλολατρεία. Σκέφτεται τὸ θάνατο τοῦ δικτάτορα ἀλλὰ παραμένει κάτω ἀπ' τὴν ἐπίδρασή του. Ξέρει ὅτι ὁ πόλεμος ἔχει χαθεῖ, ἀλλὰ παροτρύνει τοὺς Γερμανοὺς νὰ πολεμᾶνε ἀκόμα. Τὴν 1η Ἀπριλίου, σὲ ἕνα λόγο του στὸ Ἁμβοῦργο δηλώνει στοὺς Ναζιστὲς δημοκρατικοὺς σύμβουλους αὐτῆς τῆς πόλης ὅτι οἱ διενέξεις μεταξὺ τῶν Συμμάχων καὶ τὰ ἀεριωθούμενα ἀεροπλάνα ποὺ θὰ διαθέτει σὲ λίγο ἡ Γερμανία θὰ ἐπιτρέψουν στὸ Ράϊχ νὰ ξανακερδίσει ἔδαφος. Καὶ ὅταν στὶς 13 Ἀπριλίου μαθαίνει ὅτι ὁ ἔμπιστος φίλος του Κὰρλ Βὸλφ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τῶν Ἔς - Ἔς καὶ τῆς ἀστυνομίας στὴν Ἰταλία εἶχε συναντηθεῖ στὴν Ἑλβετία μὲ τὸν εἰδικὸ Ἀμερικανὸ ἀπεσταλμένο Ἄλλεν Ντάλλες μυρίζεται ἀμέσως τὴν προδοσία.

Τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ πέρνει τὸν Βὸλφ στὸ τηλέφωνο, τοῦ ζητάει ἐξηγήσεις καὶ τοῦ λέει νὰ παρουσιαστεῖ τὸ γρηγορώτερο ἐνώπιόν του. Ὁ Βὸλφ δέχεται, στέλνει ὅμως ἀργότερα ἕνα σύντομο τηλεγράφημα γιὰ νὰ τὸν πληροφορήσει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθει. Στὶς 14 Ἀπριλίου, ὁ Χίμμλερ ξανακαλεῖ τὸν Βὸλφ δυὸ φορὲς καὶ τὸν διατάσσει νὰ γυρίσει στὴ Γερμανία. Καὶ τὶς δυὸ φορὲς ὁ Βὸλφ ἀγνοεῖ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του. Ἀνήσυχος, ζητάει τὴ συμβουλὴ τοῦ Ντάλλες. Ὁ εἰδικὸς Ἀμερικανὸς ἀπεσταλμένος τοῦ συνιστᾶ νὰ καταφύγει στὴ Σουηδία γιὰ νὰ γλυτώσει, αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του, ἀπὸ τὰ ἀντίποινα τοῦ Χίμμλερ. Ἀλλὰ ὁ Βὸλφ θέλοντας νὰ τοῦ ἀνοίξει τὴν καρδιά του δέχεται τελικὰ νὰ γυρίσει πίσω. Τὸ ταξίδι του στὸ Βερολῖνο μποροῦσε νὰ σήμαινε τὸ θάνατό του. Γιατὶ ὁ Βὸλφ εἶχε ριψοκινδυνεύσει κάτι ποὺ κανένας στρατηγὸς τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ δὲν θἄχε ποτὲ τολμήσει νὰ κάνει: Εἶχε

προτείνει στὸν ἐχθρὸ τὴ συνθηκολόγηση ἑνὸς ἑκατομμυρίου Γερμανῶν στρατιωτῶν.

Ἀπ' τὶς ἀρχὲς τοῦ 1944 ἀκόμα, καταλαβαίνοντας τὴν ἐπικείμενη ἧττα τῆς Γερμανίας, ὁ Βὸλφ σχεδιάζει νὰ διαπραγματευθεῖ ὁ ἴδιος μιὰ κατάπαυση τοῦ πυρὸς μὲ τοὺς Συμμάχους στὴν Ἰταλία, ἀνακοινώνει τὰ σχέδιά του αὐτὰ στὸν Πάπα Πῖο τὸν 12ο σὲ μιὰ συνάντηση ποὺ εἶχε μαζύ του τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1944 στὸ Βατικανό.

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1945 ἔρχεται σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Ντάλλες καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξει τὴν καλή του θέληση στὸν Ἀμερικανὸ ἀπεσταλμένο, ἀπελευθερώνει δυὸ ἀπ' τοὺς πιὸ σημαντικοὺς αἰχμαλώτους του, ἡγέτες τῆς Ἰταλικῆς ἀντίστασης.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1945 οἱ διαπραγματεύσεις φθάνουν στὸ τέρμα τους: Ὁ Βὸλφ δέχεται νὰ συνθηκολογήσει. Ἐν τούτοις οἱ Γερμανοὶ στρατηγοὶ στὴν Ἰταλία, περνᾶν μιὰ κρίση στρατιωτικῆς νομιμοφροσύνης καὶ ἀναβάλλουν ἀπὸ βδομάδα σὲ βδομάδα τὴν ὑπογραφὴ τῆς συνθηκολόγησης.

Ὁ στρατάρχης Κέσσελριγκ, ἀνώτατος διοικητὴς τῶν Γερμανικῶν δυνάμεων στὴν Ἰταλία καὶ ὁ στρατηγὸς φὸν Βίτιγκοφ δὲν τὸ ἀποφασίζουν νὰ ὑποκύψουν στὸν πειρασμὸ νὰ παίξουν τὸ παιχνίδι τοῦ Βόλφ. Τότε ἀκριβῶς ὁ Χίμμλερ πληροφορεῖται τὶς διαπραγματεύσεις ποὺ ἔγιναν ἀνάμεσα στὸν ὑφιστάμενό του καὶ τὸν Ντάλλες.

Ταξειδεύοντας γιὰ τὸ Βερολῖνο, ὁ πρώην ἔμπιστος τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς - Ἔς ἀναρωτιέται μὲ ἀνησυχία ὡς ποιὸ σημεῖο τάχα ὁ Χίμμλερ ξέρει ἀκριβῶς τὶ κουβέντιασε μὲ τὸν Ντάλλες. Ἂν οἱ πληροφορίες ποὺ διαθέτει εἶναι οἱ σωστές, τότε δὲν ἀπομένει στὸν Βὸλφ παρὰ νὰ κάνει τὴν προσευχή του. Στὶς 16 Ἀπριλίου ὁ Βὸλφ προσγειοῦται κοντὰ στὸ Βερολῖνο. Ὁ στρατάρχης Ζούκωφ ἔχει ἐξαπολύσει τὴν τελευταία ἐπίθεση τῶν Σοβιετικῶν στρατευμάτων κατὰ τῆς Γερμανικῆς πρωτεύουσας: Τὸ Τρίτο Ράϊχ παίζει τὰ τελευταῖα του χαρτιά.

Νὰ ὥστόσο ὁ Βὸλφ μπροστὰ στὸν Χίμμλερ. Βεβαίως, δηλώνει στὸν ἀρχηγό του, εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶχε πολλὲς συνομιλίες μὲ τὸν Ντάλλες. Γιατὶ νὰ τὸ κρύψει; Ἀλλὰ ἐπρόκειτο γιὰ διαπραγματεύσεις ἀνταλλαγῆς αἰχμαλώτων πολέμου.

Ὁ Χίμμλερ πολὺ εὐχαριστημένος ἀπ' τὸ ὅ,τι ὁ Βὸλφ δὲν πρόδωσε τὸν Φύρερ, ἀρκεῖται στὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ δίνει ὁ ὑφιστάμενός του. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἐπεμβαίνει ὁ Καλτενμπρούνερ, Ἀρχηγὸς Ἀσφαλείας τοῦ Ράϊχ: Δηλώνει ὅτι ἕνας πράκτορας τῆς Ἔς Ντὲ τὸν πληροφόρησε ὅτι ὁ Βὸλφ συζήτησε μὲ τὸν καρδινάλιο Σοῦστερ, στὸ Μιλᾶνο, τὴν συνθηκολόγηση τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ στὴν Ἰταλία. Ὁ Χίμμλερ τρέχει

στὸν Βόλφ. Τὸν ρωτάει τὶ σημαίνουν ὅλα αὐτά. Ὁ Βόλφ στριμωγμένος ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξει ὅλα γιὰ ὅλα. Ποτέ, δηλώνει, δὲν συναντήθηκε προσωπικὰ μὲ τὸν καρδινάλιο Σούστερ. Πρόκειται γιὰ ψέμμα ξεδιάντροπο. Ἂς τὸν συνοδεύσουν ὁ Καλτενμπρούνερ κι ὁ Χίμμλερ στὸν Φύρερ! Αὐτὸς ὁ Βόλφ εἶναι ἕτοιμος νὰ δώσει ἐξηγήσεις μπροστὰ στὸν Χίτλερ καὶ ἂς κρίνει ἐκεῖνος τὴν ὑπόθεση. Ὁ Χίμμλερ χλωμιάζει. Καμμιὰ διάθεση δὲν ἔχει νὰ παραστεῖ σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, ἂς συνοδεύσει ὁ Καλτενμπούνερ τὸν Βόλφ. Αὐτὸ φθάνει.

Στὶς 18 Ἀπριλίου, στὶς 3 ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ Βόλφ, καί, ὁ Καλτενμπρούνερ μπαίνουν στὸ ὀχυρὸ ὅπου ἔχει περιχαρακωθεῖ ὁ Φύρερ. Συναντᾶνε τὸν Χίτλερ ποὺ σέρνεται, δύσκολα, σὲ ἕναν διάδρομο: «Ἄ, ἐσεῖς εἶσθε Βόλφ; Ἐντάξει. Περιμένετε μιὰ στιγμή».

Στὶς 4 ἡ ὥρα, ξημερώματα, οἱ δυὸ ἄνδρες καλοῦνται στὸν Φύρερ. Ὁ δικτάτορας, ρωτάει ἀμέσως τὸν Βόλφ γιατὶ συναντήθηκε μὲ τὸν Ντάλλες. Ὁ Βόλφ ὑπενθυμίζει τότε στὸν Χίτλερ ὅτι ὁ ἴδιος προσωπικὰ καὶ ἐπὶ παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τοῦ εἶχε συστήσει, στὶς 6 Φεβρουαρίου, νὰ διαπραγματευθεῖ μὲ τοὺς Συμμάχους γιὰ νὰ κερδίσουν καιρό, στὴν περίπτωση ποὺ τὰ μυστικὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα κατασκευάζονταν δὲν θᾶταν ἕτοιμα στὴν τακτὴ προθεσμία. Ὁ Βόλφ: «Φύρερ μου, εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πληροφορήσω σήμερα ὅτι ἐπέτυχα, μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ Ντάλλες, νὰ προετοιμάσω ἐνδεχόμενες συνομιλίες μας μὲ τὸν Τσῶρτσιλ καὶ μὲ τὸν Ροῦσβελτ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ γνωστοποιήσετε τὶς διαταγές σας γιὰ τὸ μέλλον». Ὁ Χίτλερ δέχεται τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Βόλφ καὶ τοῦ λέει νὰ ξαναγυρίσει τὸ ἀπόγευμα. Κατὰ τὴν δεύτερη αὐτὴ συνάντηση, ὁ δικτάτορας ἐκθέτει στὸν Βόλφ τὰ παράφρονα σχέδιά του γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ Βόλφ πείθεται τότε ὅτι ὁ Φύρερ τραβάει γιὰ τὴν τρέλλα. Στὸ τέλος τῆς συνομιλίας ὁ Χίτλερ τοῦ ἁπλώνει ἕνα τρεμάμενο χέρι καὶ τὸν ἀποχαιρετᾶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἐξακολουθεῖστε τὶς διαπραγματεύσεις, προσπαθεῖστε νὰ ἐπιτύχετε, καλύτερους ὅρους. Δῶστε τοὺς χαιρετισμούς μου στὸν φίλο μου Ντοῦτσε. Οἱ εὐχές μου σᾶς συνοδεύουν».

Ὁ Βόλφ τὴν ἔχει γλυτώσει. Φεύγει ἀμέσως ἀπὸ τὴ Γερμανία καὶ φθάνει στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο του στὴν Ἰταλία. Τὴν ἐπομένη, 29 Ἀπριλίου, ἡ συνθηκολόγηση τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ στὴν Ἰταλία ὑπογράφεται.

Ὁ Βόλφ δὲν εἶναι ὁ μόνος ἀρχηγὸς τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ ἀπαρνεῖται τὸν Φύρερ του. Οἱ Ἔς - Ἔς Φέλιξ Στάϊνερ, Κοὺρτ φὸν Γκότμπεργκ καὶ Ρίχαρντ Χίλντεμπραντ λογαριάζουν νὰ δολοφονήσουν τὸν Χίτλερ γιὰ νὰ τερματισθεῖ ἔτσι ὁ πόλεμος. Ὁ ἴδιος ὁ φύλακας τοῦ καθεστῶτος, ὁ Καλτενμπρούνερ, ἀρχίζει τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1945 δια-

πραγματεύσεις μὲ συνεργάτες τοῦ Ντάλλες στοὺς ὁποίους προτείνει τὴν συνθηκολόγηση τῶν Αὐστριακῶν ἐδαφῶν. Ὁ Ἒς - Ἒς Σέεπ Ντίντριχ, τὸν ὁποῖο ὁ Χίτλερ κατηγοροῦσε ὅτι ἄφησε νὰ κατακερματισθεῖ ἡ 6η Στρατιὰ ἁρμάτων ποὺ ἀντιμετώπιζε στὴν Οὐγγαρία ἕναν ἀντίπαλο ἑκατονταπλάσιο σὲ δύναμη, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ συγκρατήσει τὴν λύσσα του ἐναντίον ἑνὸς τόσο ἀχάριστου Φύρερ. Μαζύ του, ἑκατοντάδες ἀρχηγοὶ τῶν Ἒς - Ἒς ἀποδοκιμάζουν τὸν Χίτλερ καὶ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον ἐγκαταλείπουν τὴ μάχη.

Ὁ Χίμμλερ, ἐντούτοις, ἐξακολουθεῖ νὰ ταλαντεύεται ἀνάμεσα στὴν ἐπιχειρηματολογία τοῦ Σέλενμπεργκ καὶ τὸ φάντασμα αὐτὸ τοῦ Φύρερ ποὺ ἐπιζεῖ μέσα στὸ ὀχυρό του. Ὁ Σέλενμπεργκ, ἀκούραστος στριμώχνει τὸν ἀρχηγό του. Ἂς ἀποφασίσει ὁ Χίμμλερ ἐπιτέλους! Εἶναι καιρὸς πιά! Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ξένων ὑπηρεσιῶν τῆς Ἒς Ντέ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τῆς ἀδρανείας τοῦ Χίμμλερ, καταφεύγει στοὺς πιὸ ἑτερόκλητους συμμάχους: Ὁ Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν φὸν Κρόσιγκ, ἱκετεύει στὶς 19 Ἀπριλίου τὸν Χίμμλερ νὰ ἀπαλλάξει τὴν Γερμανία ἀπ' τὸν Φύρερ καὶ νὰ κάνει εἰρήνη. Ὁ Κέρστεν φέρνει ἀπ' τὴ Στοκχόλμη τὸν πιὸ παράξενο Ἒς - Ἒς: Τὸν Νόρμπερτ Μαζούρ, εἰδικὸ πληρεξούσιο τοῦ Παγκοσμίου Ἑβραϊκοῦ Συνεδρίου.

Οἱ Κέρστεν καὶ Μαζοὺρ φθάνουν, τὸ βράδυ τῆς 19 Ἀπριλίου στὸ Τεμπελχόφ. Στὶς 20 Ἀπριλίου ἐπιδιώκουν ἐπαφὴ μὲ τὸν Χίμμλερ. Εἶναι ἀνεύρετος! Τὴ μέρα ἐκείνη εἶναι τὰ γεννέθλια τοῦ Χίτλερ. Ὁ Χίμμλερ πῆγε νὰ ἐκφράσει τὶς εὐχές του στὸν πολυαγαπημένο του Φύρερ! Γυρίζοντας ἀπ' τὸ ὀχυρό, ὁ Χίμμλερ ἀνταμώνει τὸν Κέρστεν. Τὸν χαιρετάει καὶ παίρνει ἀμέσως τὸ ὕφος σωτῆρα τῆς Γερμανίας. Ὁ Χίμμλερ στὸν Κέρστεν: «Ἔχετε ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἀϊζενχάουερ;» Ὁ Κέρστεν ἀπαντᾶ ἀρνητικά. Ὁ Χίμμλερ τοῦ ζητᾶ τότε νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ πάει στὸν Ἀϊζενχάουερ γιὰ νὰ διαπραγματευθεῖ συνθηκολόγηση. Ὁ Κέρστεν σύμφωνα μὲ διαταγὲς τοῦ Σέλενμπεργκ, ἀπαντᾶ ὅτι τοῦ εἶναι ἀδύνατον καὶ ὅτι πρέπει γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ νὰ ἀπευθυνθεῖ στὸν Μπερναντότε.

Τὴν ἑπομένη, ὅταν ὁ Μπερναντότε, εἰδοποιημένος ἀπ' τὸν Σέλενμπεργκ, ἐπισκέπεται τὸν Ἀρχηγὸ τῶν Ἒς - Ἒς, ἐκεῖνος ἔχει ἀλλάξει καὶ πάλι γνώμη. «Ἡ στρατιωτικὴ κατάσταση εἶναι σοβαρή, πολὺ σοβαρή», μουρμουρίζει μονάχα. Τὸ σχέδιο γιὰ τὸν Ἀϊζενχάουερ οὔτε μνημονεύεται κάν. Ὁ Μπερναντότε ξαναφεύγει ἀρκετὰ ἔκπληκτος.

Κανένας στὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Φύρερ δὲν ὑποπτεύεται τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ὅτι ὁ νομιμόφρων Χάϊνριχ καὶ οἱ ἄνθρωποί του εἶναι ἕτοιμοι ν' ἀφήσουν νὰ πέσει ὁ Χίτλερ. Ἀντίθετα, τὶς πιὸ παράφρονες ἐλπί-

δες του ὁ δικτάτορας τὶς στηρίζει ἀκριβῶς στὰ Ἒς - Ἒς καὶ τὸν ἀρχηγό τους.

Σκυμένος πάνω σ' ἕνα ἐπιτελικὸ χάρτη, μὲ τὸ φακὸ στὸ χέρι, ὁ Ἀδόλφος Χίτλερ δὲν ἔχει πιὰ στὸ στόμα του παρὰ ἕνα ὄνομα: «Στάϊνερ, Στάϊνερ, Στάϊνερ». Ὁ φακὸς μετατοπίζεται, σταματᾶ, τὸ δάχτυλο τοῦ Φύρερ δείχνει ἕνα σημεῖο στὸ χάρτη, νότιο - ἀνατολικὰ τοῦ Βερολίνου ὅπου βρίσκεται ὁ στρατηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς Φέλιξ Στάϊνερ, ἐπικεφαλῆς μερικῶν ἐξαντλημένων παράταιρων μονάδων. Ὁ Στάϊνερ, σκέφτεται ὁ Χίτλερ, θὰ συντρίψει τὰ Σοβιετικὰ στρατεύματα ποὺ σφυροκοποῦν κιόλας τὸ Βερολῖνο μέσα σὲ ἕναν σιδερένιο κλοιό.

Στὶς 21 Ἀπριλίου, ὁ Φύρερ διατάσσει τὸν Στάϊνερ νὰ τραβήξει μὲ τὶς μονάδες του πρὸς τὸ νότο, νὰ πλευροκοπήσει τὴ Σοβιετικὴ ἐπίθεση καὶ νὰ ἀποκαταστήσει νότιο - ἀνατολικὰ τοῦ Βερολίνου, τὶς Γερμανικὲς ἀμυντικὲς θέσεις ποὺ εἶχαν καταστραφεῖ. Ὁ Χίτλερ στὸν Στάϊνερ: «Θὰ τὸ δεῖτε, ὁ Ρῶσος θὰ γνωρίσει τὴν πιὸ μεγάλη, τὴν πιὸ αἱματηρὴ ἥττα τῆς ἱστορίας του καὶ ἀκριβῶς μπροστὰ στὶς πῦλες τοῦ Βερολίνου».

Καὶ ὁ Χίτλερ περιμένει τὴν μεγάλη ἐπίθεση τοῦ Στάϊνερ κατὰ τῶν Ρώσων. Τὸ πρωὶ τῆς 22 Ἀπριλίου δὲν ἔχει γίνει ἀκόμα τίποτα. Οἱ ὧρες περνοῦν. Τίποτα πάντα. Ὁ Στάϊνερ ἀρνεῖται νὰ ἐπιτεθεῖ μὲ ἕνα στρατὸ 10.000 ἀνδρῶν ἐναντίον δεκαπλάσιων δυνάμεων. Εἶναι καθαρὴ αὐτοκτονία. Στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο του ὁ Χίτλερ ἀνυπομονεῖ. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀπογεύματος μαθαίνει τὴν ἀλήθεια. Ἔκρηξη θυμοῦ. Κατηγορεῖ τοὺς συνεργάτες του γιὰ προδοσία καὶ γιὰ δειλία. Τὸν ἐξαπάτησαν. Πρώτη τὸν ἐγκατέλειψε ἡ Βέρμαχτ καὶ τώρα τὰ Ἒς - Ἒς. Ἔσβησε ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ ἰδέα. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες ἡ ζωὴ δὲν ἔχει νόημα πιά.

Ποιὰ εἶναι ἡ στάση τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος τοῦ Φύρερ τὴν ὥρα ἐκείνη; Τοῦ λέει κανεὶς νὰ συνθηκολογήσει; Διόλου. Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν περνάει ἀπὸ τὸ μυαλὸ κανενός. Ἀντίθετα. Ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ τοῦ δώσει κουράγιο. Μαθαίνοντας τὴν ἔκρηξη θυμοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ του ὁ Χίμμλερ τὸν ἐξορκίζει νὰ ἐγκαταλείψει τὸ Βερολῖνο καὶ νὰ συνεχίσει τὸν ἀγῶνα στὴ νότιο Γερμανία. Ἀπ' τὴν πλευρά τους οἱ στρατηγοὶ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ πιέσουν τὸν Στάϊνερ, νὰ ἐκτελέσει τὶς διαταγὲς τοῦ Χίτλερ. Ὁ στρατάρχης Κάϊτελ, ὁ στρατηγὸς Γιόντλ, ὁ στρατηγὸς Κρὲμπς ἐπισκέπτονται διαδοχικᾶ τὸν Στάϊνερ στὸ ἐπιτελεῖο του, τὸν παρακαλοῦν, τὸν ἐξορκίζουν, τὸν ἀπειλοῦν.

Ὁ Στάϊνερ λέει στὸν Κάϊτελ ποὺ τὸν φοβερίζει μὲ τὴ στρατάρχικὴ του ράβδο: «Κάντε με ὅ,τι θέλετε! Δὲν θὰ ἐπιτεθῶ. Εἶναι παραλογισμός. Εἶναι ἔγκλημα!»

Στὶς 27 Ἀπριλίου ὁ Χίτλερ ἀποφασίζει νὰ ἀντικαταστήσει τὸν Στάϊνερ μὲ τὸν στρατηγὸ Χόλστε. Ὁ Στάϊνερ σαμποτάρει ἀκόμα μιὰ φορὰ τὶς διαταγὲς τοῦ Φύρερ. Πείθει τὸν Χόλστε νὰ ἀφήσει σ' αὐτὸν τὴν διοίκηση τῶν μονάδων του.

Εἰκοσιτέσσαρες ὧρες ἀργότερα, ἕνας ἀξιωματοῦχος τοῦ Ὑπουργείου Προπαγάνδας φέρνει στὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο τοῦ Φύρερ μιὰ πληροφορία, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἒς - Ἒς Χάϊνριχ Χίμμλερ πρότεινε στοὺς Συμμάχους τὴ συνθηκολόγηση τῆς Γερμανίας. Ὁ Βάλτερ Σέλενμπεργκ εἶχε κατανικήσει, τὴν τελευταία στιγμή, τὴν ἀδράνεια τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Τό ὑπόγειο ὀχυρὸ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ παραλύει μὲ αὐτὴ τὴν εἴδηση. Λίγο ἀργότερα, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Στοκχόλμης μεταδίδει μιὰ εἴδηση, ποὺ ὡστόσο δὲν εἶναι ἀκριβής, ἀλλὰ αὐξάνει τὴν κατάπληξη τοῦ Χίτλερ. Ὁ Χίμμλερ διαπραγματεύεται κιόλας τὴν κατάπαυση τοῦ πυρὸς μὲ τὴν Ἀγγλοαμερικανικὴ διοίκηση. Μὲ σβησμένη φωνὴ ὁ δικτάτορας γογγύζει.

Τώρα καταλαβαίνει τὴν προδοσία τῶν Ἒς—Ἒς. Τώρα καταλαβαίνει γιατὶ ὁ Στάϊνερ ἀρνήθηκε νὰ ἐπιτεθεῖ, γιατὶ ὁ Χίμμλερ ἀπέτυχε στὸν Βιστούλα. Ὑπῆρξε τὸ θῦμα μιᾶς εὐρείας δολοπλοκίας ὀργανωμένης ἀπὸ κεῖνον ποὺ ὁ ἴδιος εἶχε ὀνομάσει «ὁ πιστὸς Χάϊνριχ», ἀλλὰ αὐτὸ δὲν θὰ περάσει ἔτσι! Αὐτὸς ὁ προδότης δὲν πρόκειται νὰ γίνει ὁ διάδοχός του. Νὰ φύγει ἀμέσως ἀπ' τὸ Βερολῖνο ὁ στρατηγὸς Ρίττερ φὸν Γκράϊμ καὶ νὰ πάει νὰ συλλάβει τὸν Χίμμλερ!

Καὶ τὸ ἀντίκρυσμα μονάχα ἑνὸς ἀξιωματικοῦ τῶν Ἒς—Ἒς γίνεται ἀνυπόφορο στὸν Φύρερ. Μαθαίνοντας ὅτι ὁ κουνιάδος του Χέρμαν Φεγκελάϊν, Ἒς—Ἒς καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Χίμμλερ στὸν Χίτλερ ἐγκατέλειψε τὸ Γενικὸ Ἐπιτελεῖο χωρὶς ἄδεια καὶ ὅτι τὸν εἶδανε νὰ γυρνάει μὲ πολιτικά. Μὲ διαταγή του ὁ Φεγκελάϊν συλλαμβάνεται καὶ τουφεκίζεται ἀμέσως. Ὅσο γιὰ τὸν Χάϊνριχ Χίμμλερ, ἡ διαθήκη τοῦ Φύρερ εἶναι ἀπερίφραστη: «Ὁ πρώην ἀρχηγὸς τῶν Ἒς—Ἒς καὶ Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν Χάϊνριχ Χίμμλερ θὰ ἀποβληθεῖ ἀπὸ τὸ Κόμμα καὶ δὲν θὰ τοῦ ἀνατεθεῖ κανένα ἐπίσημο λειτούργημα. Ὁ Γκαῖριγκ καὶ ὁ Χίμμλερ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἔλλειψη νομιμοφροσύνης ἀπέναντί μου, προξένησαν τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὴ χώρα καὶ στὸ Γερμανικὸ λαό, ἐπιχειρῶντας νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία...»

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Χίτλερ, ὁ Χίμμλερ ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύει στὸ μελλοντικὸ ρόλο του σὰν μεγάλου δημιουργοῦ τῶν πεπρωμένων τῆς Γερμανίας. Οἱ προτάσεις του γιὰ συνθηκολόγηση εἶχαν ἀπορριφθεῖ ἀπ' τοὺς Συμμάχους. Αὐτὸ ὅμως δὲν σταματᾶ τὶς αὐταπάτες του. Σχεδιάζει κιό-

λας ἕνα νέο Ἐθνικοσοσιαλιστικὸ κόμμα ποὺ θὰ λέγεται Κόμμα Ἐθνικοῦ Συνασπισμοῦ, φαντάζεται τὴ συγκρότηση μιᾶς Κυβέρνησης, ὅπου ὁ Ὄττο Ὄλεντορφ, ἀρχηγὸς τῶν ὑπηρεσιῶν ἐσωτερικοῦ τῆς Ἔς—Ντὲ — μὲ τὸν ὁποῖο βρισκόταν ἐπὶ πολὺ σὲ διαφωνία — θὰ ἔπαιρνε ἕνα ὑπουργικὸ χαρτοφυλάκιο. Ἀλλὰ ἡ Μεγάλη Γερμανία καταρρέει σιγά - σιγὰ κάτω ἀπ' τὰ βήματα τῶν Συμμάχων καὶ μαζί της καταρρέουν καὶ τὰ σχέδια τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς—Ἔς. Στὴν ἀρχὴ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του μελλοντικὸ Φύρερ μιᾶς νέας Γερμανίας. Ἀκολούθως νομίζει ὅτι μπορεῖ νὰ καταλάβει τὴ δεύτερη θέση μετὰ τὸν ναύαρχο Κὰρλ Ντένιτς, διάδοχο τοῦ Χίτλερ. Τέλος δηλώνει ὅτι ἱκανοποιεῖται καὶ μὲ τὴ θέση τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Ὅταν καταρρέει καὶ τὸ μικρο-Ράϊχ τοῦ Ναυάρχου Ντένιτς, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἔς—Ἔς καταλαβαίνει ἐπιτέλους ὅτι εἶναι χαμένος. Ὁ κόμης Σβέριν φὸν Κρόσιγκ μαντεύει τὶς κρυφὲς σκέψεις τοῦ Χίμμλερ, ποὺ μὲ χίλιους κόπους προσπαθεῖ νὰ κρατήσει τὰ προσχήματα καὶ λέει ἀδιάκοπα στὸ περιβάλλον του: «Ἀξιοπρέπεια, κύριοι, ἀξιοπρέπεια!»

Ὁ Κρόσιγκ στὸν Χίμμλερ: «Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ σύλληψη τοῦ πρώην Ἀρχηγοῦ τῶν Ἔς—Ἔς μὲ ψεύτικο ὄνομα καὶ μὲ ψεύτικη γενειάδα! Μιὰ μονάχα λύση σᾶς μένει: Νὰ παρουσιασθεῖτε στὸν στρατάρχη Μοντγκόμερυ καὶ νὰ τοῦ πεῖτε: «Ἐδῶ εἶμαι», ἀναλαμβάνοντας ὅλες τὶς εὐθῦνες σας!».

Ἀλλὰ ὁ Χίμμλερ δὲν θὰ ἀκολουθήσει τὶς συμβουλὲς τοῦ κόμη. Στὶς 20 Μαΐου 1945, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ἔς—Ἔς καὶ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ βουλιαγμένου Ράϊχ, μπαίνει στὴν ἀνωνυμία: Μὲ ἕναν ἐπίδεσμο στὸ μάτι καὶ μὲ ψεύτικα χαρτιὰ στὸ ὄνομα τοῦ Χάϊνριχ Χίτσινγκερ, Γερμανοῦ πολίτη ποὺ εἶχε καταδικασθεῖ σὲ θάνατο ἀπὸ Χιτλερικὸ δικαστήριο καὶ ἐκτελεσθεῖ, ὁ Χίμμλερ, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς πιστούς, ἀνάμεσά τους ὁ Ὄλεντορφ, διασχίζει τὸ Χολστάϊν, περνᾶ τὸν Ἔλβα καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ ξεφύγει τὴν ἐπαγρύπνηση τῶν Βρεταννικῶν σταθμῶν ἐλέγχου. Ἀλλὰ οἱ Ἄγγλοι ἔχουν τὰ μάτια τους τέσσερα. Στὶς 23 Μαΐου, ἡ ὁμάδα τοῦ Χίμμλερ συλλαμβάνεται καὶ μεταφέρεται ἀμέσως στὸ κέντρο τῆς Ἀγγλικῆς Στρατιωτικῆς Ἀστυνομίας, ἀριθ. 031, κοντὰ στὸ Λύνενμπουργκ.

Ὅταν ὁ λοχαγὸς Τὸμ Σελβέστερ, διοικητὴς αὐτοῦ τοῦ κέντρου βλέπει τὴν ὁμάδα, τρεῖς ἄνθρωποι ἐπισύρουν τὴν προσοχή του: «Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ψηλόκορμοι, ὁ τρίτος κοντακιανός, μὲ ἀρρωστιάρικη ὄψη καὶ μὲ τριμμένα ροῦχα. Τοὺς πῆγα στὸ γραφεῖο μου. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ συζήτηση, διέταξα νὰ πᾶνε τοὺς δυὸ ψηλοὺς στὸ κρατητήριο κι ἄρχισα νὰ κυττάζω ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν τρίτο. Μόλις βγῆκαν οἱ σύντροφοί του,

ἔβγαλε τὸν ἐπίδεσμο ἀπ' τὸ μάτι του, φόρεσε γυαλιὰ καὶ μοῦ εἶπε μὲ ἤρεμη φωνή: «Χάϊνριχ Χίμμλερ».

Ὁ Σελβέστερ δίνει ἀμέσως σῆμα συναγερμοῦ στὶς Βρετανικὲς μυστικὲς ὑπηρεσίες. Δυὸ ἀξιωματικοὶ τῆς Ἰντέλλιτζενς φθάνουν ἀμέσως. Σὲ λίγο φθάνει καὶ ὁ Μίκαελ Μόρφυ, Ἀρχηγὸς Ἀσφαλείας στὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ στρατάρχη Μοντγκόμερυ. Ὁ Μόρφυ ὑποπτεύεται ἀμέσως ὅτι ὁ Χίμμλερ ἔχει ἀπάνω του δηλητήριο. Τὸν ψάχνουν καὶ βρίσκουν πράγματι μιὰ ἀμπούλα μὲ δηλητήριο. Ἀλλὰ ἡ δυσπιστία τοῦ Μόρφυ ἐξακολουθεῖ. Διατάσσει νὰ φέρουν ἕνα γιατρὸ καὶ τοῦ λέει νὰ ἀκροασθεῖ τὸν πρώην Ἀρχηγὸ τῶν Ἒς—Ἒς. Μέσα στὸ στόμα τοῦ κρατουμένου ὁ γιατρὸς βλέπει νὰ λάμπει, καρφωμένο πίσω ἀπ' τὰ δόντια, ἕνα μαῦρο ἀντικείμενο. Τοῦ γυρίζει τὸ κεφάλι πρὸς τὸ φῶς. Ἀλλὰ ὁ κρατούμενος στρέφει απότομα καὶ κλείνει τὸ στόμα του μὲ ἕνα ξερὸ κρότο. Ἀκούγεται ἕνα τρίξιμο, τὸ φιαλίδιο τοῦ δηλητηρίου σπάζει. Δὲν μένουν στὸ Χίμμλερ παρὰ λίγες ὧρες ζωῆς.

23 Μαΐου 1945: ὁ Χάϊνριχ Χίμμλερ εἶναι νεκρός. Ἡ ἱστορία τῶν Ἒς - Ἒς ἔχει πιὰ γραφεῖ. Ἡ Μαύρη Τάξη διαλύεται μέσα στὸ πυρωμένο λυκόφως τῶν καστανῶν θεῶν.

Μερικοὶ ἡγέτες τῶν Ἒς—Ἒς ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ κυρίου τους καὶ αὐτοκτονοῦν. Ἀνάμεσά τους ὁ ἐκτελεστὴς τῶν Ἑβραίων Γκλομπόκνικ, ὁ γιατρὸς τῶν Ἒς - Ἒς Γκράβιτς, ὁ Κόντι, οἱ ἀσφαλίτες τῶν Ἒς—Ἒς Κρύγκερ καὶ Πρύντσμαν. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ἄλλους συνεργάτες, τοῦ Χίμμλερ παραπέμπονται σὲ Συμμαχικὰ Στρατοδικεῖα καὶ σὲ Εὐρωπαϊκὰ δικαστήρια. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς καταδικάζονται σὲ θάνατο καὶ ἐκτελοῦνται: αὐτὸ ἦταν τὸ τέλος τοῦ διοικητῆ τοῦ Ἄουσβιτς Ἕςς, τῶν Ἒς - Ἒς Κιέκελν Κόρσεμαν καὶ Ράουτερ, τῶν προϊσταμένων τῶν κεντρικῶν διευθύνσεων τῶν Ἒς—Ἒς Καλτενμπρούνερ, Πὸλ καὶ Νταλύγκε, τῶν διοικητῶν Ὄλεντορφ καὶ Νάουμαν, τῶν ἐπιτίμων ἀξιωματικῶν τῶν Ἒς—Ἒς Γκράϊζερ, Φόρστερ καὶ Τσάϊς - Ἴνκαρτ. Οἱ περισσότεροι ἡγέτες τῶν Ἒς—Ἒς καταδικάζονται σὲ ποινὲς φυλάκισης. Οἱ πιὸ πολλοί τους θὰ πάρουν χάρη καὶ θὰ ἀπολυθοῦν πρὶν λήξει ἡ ποινή τους. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἐπιζήσουν τοῦ Τρίτου Ράϊχ 16 ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ τῶν Ἒς—Ἒς καὶ τῆς Ἀστυνομίας στοὺς 30. 8 προϊστάμενοι κεντρικῶν διευθύνσεων Ἒς—Ἒς στοὺς 12. 3 προϊστάμενοι διευθύνσεων Ἀσφαλείας στοὺς 6. 3 διοικητὲς ὁμάδων Ἒς—Ἒς στὴ Ρωσία στοὺς 8. Μερικὲς ἀπ' τὶς πιὸ σκοτεινὲς μορφὲς τοῦ λαβυρίνθου τῶν Ἒς—Ἒς θὰ καταφέρουν νὰ ξεφύγουν καὶ πρῶτος ὁ Ἄϊχμαν. Θὰ συλληφθεῖ μολαταῦτα τὸ 1960 ἀπὸ Ἰσραηλινοὺς πράκτορες καὶ θὰ καταδικασθεῖ σὲ θάνατο τὸ 1961. Ἀλλὰ οἱ κυριώτεροι ὑπασπιστὲς τοῦ Ἄϊχμαν,

ὁ Ἀλόϊς Μπρούνερ, ὁ Γκύντερ, ὁ Ντάννεκερ, ὁ Ρέτκε, καθὼς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεστάπο Μύλλερ καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς στρατοπέδων συγκέντρωσης Γκλύκς ἐξαφανίζονται ἀπ' τὴ σκηνή. Κανένας σήμερα δὲν ξέρει ποῦ κρύβονται.

Ἡ κατάρρευση τοῦ Γ' Ράϊχ καὶ τῶν Ἔς - Ἔς ποὺ εἶχαν συγκροτηθεῖ στὰ μέτρα τοῦ μεγέθους του ἔχει προκαλέσει μιὰ συζήτηση ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα καταλήξει σὲ συμπέρασμα: Πῶς ἔγινε δυνατό, χιλιάδες καὶ δεκάδες χιλιάδες ἄνθρωποι νὰ δεχτοῦν νὰ μποῦν, μὲ τόσο ἐνθουσιασμὸ στὴν ὑπηρεσία ἑνὸς τόσο διεστραμένου ἰδανικοῦ, ποὺ ἐξευτελίζει τὴν τιμὴ καὶ τὴ δικαιοσύνη;

Τὸ χρονικὸ τῆς Μαύρης Τάξης τοῦ Χάϊνριχ Χίμμλερ σὰν μιὰ ταινία ποὺ ξετυλίγεται μπροστὰ στὰ μάτια μας καὶ τὰ μάτια τῶν νικημένων ἠθοποιῶν αὐτῆς τῆς τραγωδίας, ἀφηγεῖται τὴν ἱστορία χωρὶς νὰ δίνει καθαρὴ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα. Ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία; Εἶναι ἡ ἱστορία μιᾶς χαμένης γενιᾶς. Ἡ ἱστορία μιᾶς γενιᾶς ποὺ διαπαιδαγωγήθηκε μὲ τὴν περιφρόνηση τῆς παραδοσιακῆς ἀστικῆς ἠθικῆς καὶ κουλτούρας. Ἡ ἱστορία μιᾶς γενιᾶς ἀνθρώπων ποὺ γοητεύθηκαν ἀπ' τὸ σύστημα ποὺ τοὺς ὑποσχόταν τὴν ἀπίθανη περιπέτεια μιᾶς κοινότητας ἀνθρώπων στὴ φυλετικὴ ἔννοια τοῦ ὅρου. Ἡ περιπέτεια μιᾶς κοινότητας ἀνθρώπων στὴν ὑπηρεσία μιᾶς ἰδέας ἐνσαρκωμένης ἀπὸ μιὰ δῆθεν μεγαλοφυΐα.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πίστεψαν αὐτὰ ποὺ τοὺς δίδασκαν: κοινότητα τοῦ λαοῦ... ἐπικοινωνία τοῦ λαοῦ... πατρίδα... μεγαλεῖο... νέα τάξις πραγμάτων... Εἶχαν ὁρκισθεῖ πίστη νὰ ὑπηρετήσουν τὶς ἰδέες αὐτὲς συμμετέχοντας στὴν ὀργάνωση ποὺ θὰ τὶς πραγματοποιοῦσε. Δὲν εἶδαν ὅτι ἡ ὀργάνωση αὐτὴ βρισκόταν στὰ χέρια ἑνὸς δικτάτορα χωρὶς πίστη, δίχως νόμο καὶ μετατρέπονταν γρήγορα σὲ μιὰ ὀργάνωση δεσμοφυλάκων.

Καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμα: Συνειδητὰ εἴτε ἀσυνείδητα εἶχαν ὑποστηρίξει μιὰ παράφρονη θέληση γιὰ δύναμη.

«Εἴπαμε ὄχι ὅταν, μετὰ τὸ Μόναχο, τὰ στρατεύματά μας κατέλαβαν τὸ προτεκτοράτο;» φώναξε μιὰ μέρα ἕνας Ἔς—Ἔς, ὁ Ἔριχ Κερνμάϋρ, σὲ μιὰ σφοδρὴ συζήτηση ποὺ γινόταν σ' ἕνα Συμμαχικὸ στρατόπεδο Γερμανῶν αἰχμαλώτων.

»Εἴπαμε ὄχι, ἔστω καὶ μέσα μας; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τὸ ἐπιδοκιμάσαμε αὐτό! Κατεχόμαστε ἀπὸ ἕνα ἀληθινὸ παραλήρημα δύναμης. Ναί, ὁλόκληρος ὁ κόσμος θἄταν δικός μας. Ναί, ὁλόκληρος ὁ κόσμος θὰ βρισκόταν στὰ πόδια μας».

ΤΕΛΟΣ